

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SHADOWS OF SPARTA

C.R. JANE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

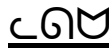
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

**Okurken
dinlemek ister
misiniz?**

**Şuna bir bakın he
audiobooL'u kontrol edin!**

Şimdi Satın Al

C.R. JANE'İN DİĞER ESERLERİ

Yanlış Oyuncu Serisi

İÉle Yanlış Oyun
Kurucusu İÉle Yanlış
Oyun İÉle Yanlış
Yakalama İÉle Yanlış
Çağrı
Merry Me

Pucking Wrong Serisi

İÉle Pucking Wrong
Number İÉle
Pucking Wrong Guy
A Pucking Wrong
Christmas,
Pucking Wrong Date,
Pucking Wrong Man,
Pucking Wrong Rookie

Spartan Flame Üçlemesi

Sparta'nın Gölgelele

Yanlış Yapılmış Adamlar Serisi

Mafya Demek Yok

SPARTA'NI N GÖLGELERİ SPARTA

C. R. JANE

Podium

İsteyişin başlı başına bir isyan olduğunu keşfedenler için.

Tüm hakları saklıdır. Telif hakkı sahibinin haklarını sınırlamadan, bu eserin hiçbir kısmı, geçerli yasalarca izin verilen durumlar hariç olmak üzere, yazar ve/veya Podium Publishing'in önceden yazılı izni olmadan, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama, dijitalleştirme veya başka herhangi bir yol dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz, iletilemez, sergilenemez, yayınlanamaz veya saklanamaz; ya da herhangi bir yapay zeka sistemini veya makine öğrenimi modelini eğitmek, geliştirmek veya iyileştirmek için kullanılamaz. 2019/790 sayılı Dijital Tek Pazar Direktifi'nin 4(3) maddesi uyarınca, yazar ve/veya Podium Publishing, uygun olduğu hallerde, bu eseri metin ve veri madenciliği istisnasından açıkça hariç tutmaktadır.

ŽÜis bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan, ölen ya da ölümsüz kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı © 2026 C.R. Jane
Kapak tasarımı: Kristina
Gehrmann Karakter çizimleri:
Nguyën Đo Yaratık çizimleri:
Pedro Moran

ISBN: 979-8-3470-0485-0

2026 yılında Podium Publishing tarafından yayınlanmıştır
www.podumentertainment.com

İÇİNDEKİLER

Sparta'nın Gölgeleli Film Müziği

Harita

İçerik Uyarısı

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
45. Bölüm
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57

Bölüm 58

Bölüm 59

Bölüm 60

Teşekkür

Yazar Hakkında

SPARTA'NIN GÖLGELERİ MÜZİK ALBÜMÜ

Zafer ve Kan

Lorde

History of Man

Maisie Peters

orpheus

mgk

My Blood

Elie Goulding

Dişsiz Kurtlar

Canavarlar ve İnsanlar

Achi les Come Down

Gençlik Çetesi

Kalplerin Savaşı

Rue le

*Buradan **tüm** çalma listesini dinleyin.*

İÇERİK UYARISI

Bu kitap, bazı okuyucular için rahatsız edici olabilecek temalar içermektedir. Bunlar arasında şunlar yer almaktadır (bunlarla sınırlı değildir): duygusal, fiziksel ve cinsel istismarın sayfada tasvir edilmesi; güç dengesizlikleri; manipölasyon ve zorlama; şiddet, kanlı sahneler ve savaş; ölüm; dini travma ve inancın silah olarak kullanılması; ve öziir dilemeden veya kefarecini garanti etmeden zararlı eylemlerde bulunan ahlaki açıdan gri karakterler.

Bu hikaye, fetih ve kontrolün şekillendirdiğı acımasız bir dünyada geçmektedir; bu dünyada tanrılar zorla kovulmuş ve onların yokluğunda insanlar ilahi otoriteyi ele geçirmiştir. Zalimlik eylemleri, bu dünyanın bir parçası olarak tasvir edilmektedir, bunları onaylamak amacıyla değil.

Lütfen dikkatli okuyun.

“Ah, silahlı Truva ve Argoslu erkeklerin, böyle bir kadın için yıllarca ıstırap çekmiş olmalarına şaşmamalı.

Güzellik, korkunç güzellik!

Ölümsüz bir tanrıça — işte gözlerimize böyle görünüyor!”

–Homer, İlyada

BÖLÜM 1

Menelaos tanrıları kovduğunda Sparta'nın kan kaybından kuruduğu söylenir.

Ama kan hatırlar.

Toprağa sızar, taşı lekeliyor, geriye kalanlara yapışıyor.

Ve nereye baksam, onu gördüm; ev dediğimiz her şeye kazınmış anıları.

Penceremin dışındaki yaralı toprak kırmızıydı. Havada tembelce ve güneş ışınlarıyla parıldayarak dönen toz? Kırmızı. Hatta yanmış tepelerimizin ötesinde çalkalanan deniz bile ona uymak için kanıyordu. O kadar derin bir kırmızıydı ki, alacakaranlıkta güneşi yuttu ve onu pas damarları halinde geri tükürdü.

Rüyalarım bile kırmızıydı.

Bu sabah hava durgundu, tedirgin edici bir şekilde. Hala ayakta kalan birkaç evden biri olan eski malikanemizin balkon korkuluğuna yaslandım ve gözlerimle karanın lanetli denizle buluştuğu yeri izledim.

Bir an için, başka bir yerde olduğumu hayal ettim. Herhangi bir yerde. Yeşil tepelerin, soğuk nehirlerin ve dilinde demir tadı bırakmayan gökyüzünün olduğu bir yerde.

Ama rol yapmanın da bir sınırı vardı.

Gerçek, çürük gibi, her zaman yüzeye çıkmak için çabalar, muson seliyle birlikte yükselir, taşdıkları kan kadar kırmızı olurdu.

Fırtınalar estiğinde manzara böyleydi: gökyüzü yarılr, kırmızı su kapılarımızın önünden akıp giderdi. Taşların arasından sızar, her çatlağı, her kırığı bulur, ta ki duvarların kendisi kanıyor gibi görünene kadar.

Tl2ey, topraklarımızın her zaman böyle olmadığını söylerdi. Bir zamanlar Sparta'nın ihtişamı hepimize aitti. Ta ki Menelaus, onun sadece kendisine ait olması gerektiğine karar verene kadar. Tanrıları kovdu ve onların yerini aldı. Artık burada parlayan tek şey onun tahtıydı.

Sparta ölüyordu.

Ya da belki de çoktan ölmüştü ve biz bunu kabul etmek için fazla inatçıydık.

Çünkü ölen tek şey Sparta'nın toprağı değildi. *Biz de* ölüyorduk... hem de birden fazla şekilde.

Tanrıların geride bıraktığı lanet bedenlerimizi öldürmeseydi bile, bunun pek önemi yoktu, çünkü ruhlarımız da ölüyordu.

Toprak gibi, biz de her geçen gün daha da soluyorduk, sanki ruhlarımız toprağı akıyormuş gibi. Sanki sonu beklemenin ağırlığı fazla gelmeye başlamış ve korku, yavaş ve amansız bir şekilde ciğerlerimize sızarak onları hareketsiz bırakıyormuş gibi.

Sonumuzu haykırıyorduk. Kaçmıyorduk.

Sönüyorduk.

Bunun olmasını izledim. Seslerin giderek kısılmasını, kahkahaların giderek zayıflamasını, gülümsemelerin tam açılmadan solmasını izledim. Eskiden koşan çocuklar artık ayakta duruyordu. Bir zamanlar alacakaranlıkta yükselen şarkılar, kurumuş dudaklarda ölüyordu.

Her günü yankılar gibi geçiriyorduk.

Ve bunu hissettim, iliklerime kadar işledi. Ateşimiz, bizi *Spartalı* yapan şey, sönüyordu. Titreyerek sönüyordu. Tanrılar tarafından vurulmamıştı. Alevler içinde yok olmamıştı.

Ama çözülmüyordu.

Her bir ipliğin gevşediğini hissettim. Her bir ışığın söndüğünü. Sadece gücümüzü kaybetmiyorduk. O güce sahip olduğumuzu bile unutuyorduk.

Uzağı bakarken, kaburgalarımı delen bir kıymık gibiydi. Kimsenin yüksek sesle sormaya cesaret edemediğı sessiz, acı verici bir soru: Hepsi bu muydu? Hayatlarımız bundan ibaret miydi?

Bir grup çocuk, ayak sesleri ağırlaşmış bir şekilde, altımdaki yıkık kapının önünden geçip gitti. Kollarımı taşla dayayarak balkondan onları izledim ve onların çektiği acının ağırlığı göğsüme çöktü.

Başlarını eğik tutuyorlardı, sanki kendilerini hazırlamış gibi omuzları sıkıca bükülmüştü. En küçüğülerinden biri, saçları eğri bir örgüye bağlanmış ve eteği yırtık bir kız, kollarında bir demet kurumuş sazla sıradan çıkıncaya kadar malikaneye bakmadılar.

Elbette bu benim için bir adaktı. Ne de olsa ben Amyklai'li Helena'ydım. Onları kurtaracak olan ünlü güzellik.

Dizleri kırmızı çatlaklarla dolu toprağa değecek şekilde diz çöktü ve sanki çok az sunmuş olduğu için cezalandırılacakmış gibi tereddütle sazları yere bıraktı. Demet kırılğan ve güneşten solmuştu, ölmekte olan bir tarladan koparılmıştı, ama yine de diğer sunuların yanına özenle yerleştirdi.

Onları kurtarmasını bekledikleri güzelliğe bir armağan... Onları kurtaracak olan.

Benim için.

Gruba yeniden katıldı ve ayrılırken ayakları, arkalarında toprağa sızan kanlı ayak izleri bıraktı; koyu ve kırmızı, yağmura muhtaç toprağa batıyordu. Geriye bakmadılar. Sadece yürüdüler, arkalarında zaten yanmış bir evden çıkan duman gibi gölgeler bırakarak.

Onları izlerken gözlerim yanıyordu, vücutları çok zayıftı. Bana bir adak bırakmak için bu kadar yolu yürüdükleri için suçluluk duydum, ama diğerlerini kabul ettiğim gibi bunu da kabul edecektim. Çünkü yapabileceğim en az şey buydu.

Ani bir rüzgar pencerelerin kepenklerini sarsarken, kırmızı toz kıvılcımlar kadar sıcak bir şekilde cildime çarptı. Gözlerimi kapattım ve başımı çevirdim, artık buna alışmıştım. Toz, Sparta'nın her kalp atışında biraz daha parçalanmasıydı.

Ve ben... ben sadece bunun olmasını izlemiştim.

Ama içimde bir şeyler değişiyordu, çıra tutuşan bir kıvılcım gibi yükseliyordu. Umutsuzluğun yaşadığı o boşlukta bir ateş toplanıyordu.

Çünkü bu gecedan sonra, artık balkonda köyümün yok olup gitmesini izleyen bir kadın olmayacaktım.

Bu gece... her şey değişecekti.

ThTh

Kapıma vuran Tl2e'nin sesleri odada yankılandı ve ben de yaklaşan saldırıya kendimi hazırladım. Uzun bir nefes vererek, yaklaşan fırtınanın habercisi olan uzakta biriken kırmızı toz denizine bakışlarımı sabitledim. Calismae, ben söylesem de söylemesem de içeri girecekti.

O, izin bekleyen biri değildi.

Bir saniye sonra, gerçekten de yaklaşan fırtına gibi içeri daldı, kıpkırmızı cüppesi yere sürtünerek fısıldıyordu — gerçi *cüppe*, zırh gibi giydiği o katlı kumaşlar için fazla nazik bir kelimeydi. Sahip olduğu her şey kırmızıydı, ya öyle boyanmıştı ya da kurtarılamayacak kadar lekelenmişti. Tl2e, birkaç özel durum dışında başka bir şey giymenin bir anlamı yoktu. Burada değil. Artık yoktu.

"Tanrılar yardım etsin," diye mırıldandı, sanki varlığımla Olimpos'u şahsen gücendirmişim gibi gözlerini kısarak. "Sen pisliksin."

Kahkahamı bastırmaya çalışarak yavaşça ona döndüm. Bu şartlar altında, belki de o bana kulak çekiştirmekle tehdit etmeden, biraz saygısızlık yapıp paçayı sıyırabılırdim. Kirle kaplı bir köyde bana "pislik" diyen kişinin ben olmam, en azından biraz komik olmalıydı.

Güneş ışığı, yüzündeki ince çizgilerden oluşan ağrı aydınlattı; o buna "bilgelik izleri" diyordu, sanki evren gerçeği onun cildine kazınmış ve geri kalanımıza söylemeyi unutmış gibi. Keskin mavi gözleri, sulu ama asla zayıf olmayan, bir bileme taşının yumuşaklığıyla benimkilerle buluştu.

Doğduğumdan beri benim dadımdı, ancak son on yıldır hayatımdaki başlıca rolü, dırdırcı bir tavuk olmak olmuştu.

"Pervazdan in, kızım," diye tersledi. "Yemin ederim, bir daha tırnaklarından çamur kazımak zorunda kalırsam, kafanı kazıyıp bunu kefarete kabul edeceğim."

Kıkırdadım, kendimi tutamadım ve ardından gelen gülümsemeyi saklamayı tamamen unuttum. Çok geç. Kaşları çekilmiş bıçaklar gibi yukarı kalktı, sonuçların habercisi olarak parıldıyordu.

"Bunu komik mi buluyorsun?"

"*Sen* komiksin," diye mırıldandım, lanetli toprakların manzarasından ve fırtına tehdidinden uzaklaşmak için odaya geri adım attım.

"Kral seni gördüğünde ve domuzlarla yattığını düşündüğünde o kadar da gülemeyeceksin."

"Hangi domuzlar? Onlar geçen bahar açlıktan öldüler."

Gözleri daha da kısıldı, sanki onların ölümünün sebebi benim zeki ağzımmış gibi, toprağı o kadar çorak bırakan kıtlık değilmiş gibi, yağmurun tek yapabildiğı şeyin üzerinde akıp gitmek ve ardında sel ve yıkım bırakmış gibi.

"Bir bakayım sana." Calismae'nin parmakları kollarımı acımasızca değil, ısrarcı bir şekilde sıktı.

"Bugün gittiğimde ve artık bana emir veremeyeceğini anladığında ne yapacaksın?" diye sordum.

Sanki müstehcen bir şey söylemişim gibi dudaklarını büzüştürdü.

"Bugünden sonra sana emir vermeyeceğimi de nereden çıkardın? Kraliçe ol ya da olma, yine de beni dinlemek zorunda kalacaksın," dedi, bir kez derin ve dramatik bir şekilde burnunu çekerek, sanki benim başkaldırmamın kokusunu almış ve bunu iğrenç bulmuş gibi. Gözlerimi devirdim çünkü ben *rüya* gibi bir vesayet altındaydım, ama karşılık vermedim.

Gözlerinin çevresinde, normalde olmayan bir gerginlik vardı.

"Her şey yolunda mı, Nana?" diye sordum, eski takma adım dilimden dökülürken.

Hemen cevap vermedi.

O ifadeyi — sıkı dudaklar, uzak bakışlar, gözlerinin derinliklerinde parıldayan bir şey — daha önce sadece bir kez görmüştüm.

Ve o ifadeyi taktığı gün her şey değişmişti.

Bakışları, sanki bir kehanet okuyormuş gibi yüzümün üzerinde gezindi. Elini kaldırdı, parmakları soğuk ve nasırlıydı, elmacık kemiğime dokundu.

"O yüz," diye mırıldandı, bana değil de daha çok kendine. "Tanrılara yalvarırım, umarım bizi kurtarabilir."

Dik durdum. "Öyle olsa iyi olur," dedim, içimden gelmeyen bir nezaketle elini iterek. "Çünkü taç olmadan o kaleden ayrılmayacağım."

Gözleri hafifçe büyüdü, ama sözünü kesmesine izin vermedim. Kanım ateşe dönmüş gibi hissediyordum.

"Yüzüm bizi kurtaramazsa," diye ekledim keskin bir sesle, "o zaman başka bir şey kurtarır. Omurgam. Dişlerim. *İradem*. Ne gerekiyorsa."

Gülümsedim, ama bu gülümseme iğneleyici bir gülümsemeydi.

"Gerekirse taht odasının tamamını yakarım. Ama buradan eli boş çıkmayacağım," diye yemin ettim.

"Zeus, korusun... Sakın bu cümleyle başlama, Helena, yoksa Menelaus bizi barbar yetiştirdiğimizi düşünecek," diye inledi, geri adım atarken

umutsuzca başını sallayarak geri adım attı.

“Tanrılar korusun,” diye mırıldandım, etrafıma bakarak başka kimse dinliyor mu diye kontrol ettim. Calismae, halka açık bir yerde Zeus’tan bu şekilde bahsetseydi, cezalandırılırdı. Gerçi, Sparta’da bir *barbar* varsa, o da kraldı. Halkını açlıktan ölmeye terk eden oydu. Kendisini Sparta’nın *yeni* Tanrısı ilan etmiş, ama eski tanrıların bir zamanlar bahsettiği her türlü lütfu esirgiyordu.

Calismae ellerini çırttı ve ses, bir emir gibi havayı yırttı.

Bir saniye sonra iki kız, kırmızı cüppeleri arkalarında dalgalanarak odaya daldı. Calismae onları yeraltı dünyasından çağırması ve geri gönderebileceğinden korkuyorlarmış gibi, yüzleri kızarmış, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde kayarak durdular.

"Ne bekliyorsunuz?" diye bağırdı. "Ben taşa dönüşmeden banyoyu hazırlayın!"

Kızlar hemen harekete geçti, tekrar dışarı koşarken cüppeleri ayak bileklerinde dolanıyordu. Kollarımı kavuşturdum ve ona sert bir bakış attım. “Bu haftalık su kotumuzu çoktan doldurduk. Eğer...”

"Susun," diye tersledi Calismae, sanki kuraklığı eliyle savuşturabilecekmiş gibi yıpranmış elini sallayarak. "Anneniz bu gün için son kavanoz Girit safranını ve Miken boncuklarının yarısını sattı. Geri kalanımız bir daha asla banyo yapamayacak olsa bile, sizi o saraya kokarak göndermeyeceğiz."

Gözlerimi kırptım. “Boncuklarını mı sattı?”

Calismae gözünü bile kırpmadı. “O teklif etti.” Aramızda boş bir sessizlik çöktü.

Derin mavi ve nehir taşları kadar pürüzsüz olan Miken boncukları, babamın vefat etmeden önce bana verdiği bir hediyeydi. Sparta’nın yıllarca süren talihsizliklerinden sonra annemin elinde kalan tek güzel şeylerden biriydi. Göğsümün derinliklerinde bir yas dalgası yayıldı.

Calismae yüzümdeki ifadeyi fark etti ve biraz yumuşadı. “Onlar tozlanıyordu, ama senin geleceğin öyle değildi,” dedi.

Toprağımız kuraklık, kan ve zamanla çoraklaşmıştı. Sparta’nın bir zamanlar gurur kaynağı olan nehirleri artık solmuş anılardan ibaretti ve deniz, bizim engin kırmızı Ege Denizi, tuz ve ara sıra biraz balık sunuyordu ama kesinlikle kurtuluş sunmuyordu.

Önce su, sonra boncuklar.

Kazanmaktan başka seçeneğimiz olmamasının sayısız nedenine eklenen daha fazla fedakarlık.

"Bu gece, en güzel halinle görüneceksin." Calismae yaklaştı, sesi kararlıydı, Menelaos'un rahiplerini tedirgin eden ve onun konumunun çok üstündeki soyluları titreyen bir hayranlıkla dinlemeye zorlayan türden bir inançla doluydu. "Diğer kızlar senin ışığında kaybolacak. Sıkıcı... unutulabilir olacaklar. Şimdi soyun. Tanrılar sana sihir vermezse, her santimetrenize parfüm, yapraklar ve dualar yapışmış olarak içeri gireceksin."

Sarı saçlarımdan bir tutam kaldırdı ve parmaklarının arasından iplik gibi akıtarak bıraktı. "Bu gece parlayacaksın, Helena. O saray kapılarından içeri adım attığında, kimse diğerlerinin adlarını hatırlamayacak."

Yutkundum, sözleri üzerime bir zırh gibi çöktü. "Umarım öyle olur."

Parmağını göğsüme doğrulttu. "Diğer kadınların daha fazla ipek ya da parası olması umurumda değil. Onlar Güzeller Güzeli Helena değil," dedi, gözleri parıldayarak. "Onlar *sen* değiller."

Bu gece nasıl olacağını hayal etmeye çalıştım.

Kralın büyük salonu, saçları seyrekleşmiş ve cepleri şişkin soylularla dolu, Amyklai'nin daha önce gördüğü her şeyden daha kaliteli kumaşlarla süslenmiş. Kral Mene Laus'un gözleri sinekler gibi kızların üzerinde dolaşacak, altın yüzüklü parmakları kadehleri ve hediyeleri kavrayacak.

Müzik çalacaktı. Parfümlü bir hava. Asla sönmeyen yağ lambaları, çünkü onları doldurmak için her zaman başka biri hazırды.

Sparta'nın kendisinden bile daha eski hikayelerin kazındığı sütunlar ve ortasında yaldızlı bir taht hayal ettim. Ve tüm bunların ortasında bir yerde... ben. Tozlu Helena değil. Amyklai'li Helena değil. Ama yeni bir şey. Daha aç bir şey.

Calismae bana her zaman inanmıştı, belki de fazla inanmıştı. Babam gibi...

Hayır. Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım. Onu düşünemezdim.

Ama anı yine de acı ve zehirli bir şekilde canlandı. Yerdeki kan izleri. Ne kadar uzağa koşsam da malikanenin duvarlarından yankılanan çığlıklar. Vücudunun kıvrılma şekli, dudaklarındaki kırmızıya çalan köpük.

"Helena!" Calismae gergin bir şekilde bağırdı ve bakışlarım ona kaydı, o tanıdık dehşet hissi çürümüş meyve kokusu gibi tenime yapışmıştı.

Kızlar geri dönmüştü. Farkına bile varmamıştım. Buhar çıkan kovalarıyla donakalmış duruyorlardı, sanki paramparça olacağım gibi bana bakıyorlardı.

Tanrılar. Yüzümde ne görmüşlerdi? Ev halkı bir hafta boyunca bunu fısıldaşacaktı.

"Ağzınız açık bakmayı bırakın da ben ölmeden suyu dökün," diye tersledi Calismae.

Malikanede pek personel yoktu, ama diğerleri bu kızlar kadar gergin değildi. Calismae *o kadar da* korkutucu değildi.

Genelde.

Suyu bakır küvete döktüler, acele ettikleri için bir kısmı yine yere sıçradı.

Calismae şimşek gibi hareket ederek kızlardan birini kulağından yakaladı. Kız çığlık attı ve hareketsiz kaldı, Calismae'nin elinde titreyerek.

"O damlanın ne kadara mal olduğunu biliyor musun?" diye tısladı Calismae, sesi zehirli bir fısıltı gibiydi. "Her biri senin çeyizinden daha değerli. Hayatından daha değerli."

Kızın gözleri yaşlarla doldu.

Ben yüzümü buruşturdum, buna katılmadığımdan değil — Sparta'da su altından daha değerliydi, vatandaşlarından daha değerliydi — ama bu, Calismae'nin son zamanlarda söylediği en acımasız sözlerden biriydi. Ve bu bir şey ifade ediyordu.

Yine de, onun bunu belli bir... sevgiyle söylediğini varsaymayı seviyordum. Tl2e, size tırmalayarak karşılık veren bir sokak kedisine gösterdiğiniz gibi, gönülsüz bir sevgi.

Yirmi yıl geçmesine rağmen, bu teorinin kanıtını henüz bulamamış olsam da.

Sonunda kızı bıraktı, kız da mancınıktan fırlatılmış gibi kaçtı. Koşarken bakır kova bacağına çarptı ve ayakkabıları temiz zemine kırmızı toz bulaştırdı.

"İşe yaramaz," dedi Calismae, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle ayak izine bakarak. Bakışları bana çevrildi. "Küvete gir!"

"Evet, hanımefendi," diye mırıldandım, kırmızı ipek geceliğimi çıkarıp, dökülmüş şarap gibi yere kaymasına izin verdim. Bacaklarımı kaldırıp küvete girmek için adım attım... ve durakladım.

Su yüzeyinde ince bir kırmızı toz tabakası yüzüyordu. "Hayır," diye fısıldadım dehşet içinde, küvete doğru işaret ederek. Zihnimde, masrafları hesaplamaya başlamıştım bile.

Küveti yarısına kadar doldurmak için üç dolu su testisi. Belki dört. Bu, tek bir sabahta neredeyse bir haftalık su rasyonunun tükenmesi anlamına geliyordu. Peki ya yerine koymak?

Parmaklarım yanlarımda kıvrıldı.

Calismae homurdandı ve yıpranmış elini yüzüne sürerek, kulağa hiç de kutsal gelmeyen bir şeyler mırıldandı.

"Kırleri boşalt ve onu durulamak için başka bir kova getir," diye kapının yanında duran kızlardan birine emretti. Sesinde panik belirgin bir şekilde hissediliyordu.

Panik. Calismae'den. Omurgam gerildi. O asla paniklemezdi. Tarlalar ilk kurduğunda da değil. Dread bir gecede on köylüyü öldürdüğünde de değil... Asla. Görünüşe göre şimdiye kadar.

Yine de... Anlıyordum.

Sparta Kraliçesi Cynisca'nın aniden ve hiçbir uyarı olmadan ölmesinden bu yana üç yıl geçmişti. Sparta'da kraliçe doğmaz, seçilirdi; her köyün bir kadını gönderdiği bir dizi sınavdan geçerek seçilirdi.

Amyklai beni kendilerini temsil etmem için seçmişti.

Hepimiz kralın nihayet Sınavları ilan etmesini bekliyorduk. Ve şimdi o gün gelmişti, yıllarca nefesimizi tutarak ve kuyuların kurduğu bir süreden sonra, her şeyin mükemmel olması gerekiyordu. Lekesiz. Karışık saçsız. Gözden kaçmam veya reddedilmem için hiçbir mazeret olmamalıydı.

Çünkü bu gece o sarayda ne olursa olsun, söz konusu olan sadece benim kaderim olmayacaktı. Tüm köyümün kaderi söz konusu olacaktı.

Tl2e yeni su geldiğinde buhar çıkacak kadar sıcaktı ve ben derinliklerine kayarken, ısının cildimi yakmasına izin vererek tısladım. Sanki suçluluk içinde oturuyormuşum gibi hissettim. Sanki susamışların boğazından çılmışım gibi.

"Dur!" Calismae öne atıldı ve saçlarım su yüzeyinin altına batmadan önce onları yakaladı. "Yıkamayız. Böylece daha iyi kıvrılır ve yolculuk boyunca daha uzun süre kalır."

Bir kova daha fayansların üzerine düştü. "Ondan tek bir damla bile dökme," diye homurdandı ve kız dökerken elleri titriyordu.

Bakışlarım pencereye, uzaktaki Kral Menelaus'un kalesinin siyah silüetine kaydı. Gökyüzüne karşı keskin bir gölge. Tl2e Twisted Ormanı, sanki yas tutuyormuş gibi, gökyüzüne uzanan budaklı dalları olan çıplak ağaçlarla, dikenli bir taç gibi etrafını sarmıştı. Ya da bir uyarı gibi.

Ne kadar ironik.

Doğanın kendisi tarafından korunan bir kale, her ne kadar Sparta'da kimse, her yer yıkıntıya dönmüşken içeri girmeye çalışacak kadar aptal olmasa da. Tl2e

Bu tür bir güce ulaşmak isteyenler sadece çaresizlerdi.

Benim gibi.

"Elini ver," diye emretti Calismae, beni şaşkınlıkla şimdiki zamana geri döndürdü.

Tırnaklarımı inceledi, başını sallayarak ve öfkeyle dilini şaklatarak. "Toprağı mı *kazıyordun?*"

İç geçirdim ve gözlerimi devirmeyi zor tuttum. "Evet, bu sabah tam da bunu yaptım. Tanrılar gözlerini açmadan önce çıplak ellerimle toprağı kazdım."

Calismae, şok olmuş bir şekilde havada Hades işareti yaptı. "Kutsal ismi küfür olarak kullanıyorsun, Helena. Onları bu işe karıştırma."

Dudaklarımı ısırdım ve sanki Zeus'un bizzat bulutların arasından çıkmasını beklermişçesine pencereden dışarı bakan onu izledim.

Ancak onların geri döneceğini hayal etmek boşuna bir umuttu.

Menelaos buna asla izin vermezdi.

"Neşelen," diye homurdandı Calismae, sanki bebekliğimden beri orada biriktirdiğim gizli bir kir tabakasını ortaya çıkarmayı beklermişçesine çenemin altını ovuşturdu. Askeri bir titizlikle bezle çalışıyordu, yüzü buruşmuştu, sanki gözeneklerimin varlığı onun şahit olduğu en kötü şeymiş gibi.

"Vücudumda biraz deri bırakır mısınız?" diye alay ettim, her çili silmeye çalışırken yüzümü buruşturarak.

Bezi ıslak bir şaplaqla leğene attı, şikayetime cevap verme zahmetine bile girmede. "Bitir işini ve çık dışarı. Zaman daralıyor."

Kaşımı kaldırdım. "Sana söylüyorum, bunu özleyeceksin. Bana emir vermeyi."

Kaşlarını daha da çattı ve ben hemen bezin üzerine uzandım. Anlaşılan bugün şaka yapmak yasaktı.

T12e balkon kapıları aniden açıldı, bir rüzgâr esintisi havada çığlık atarken duvarlara çarptı. Lanetli kırmızı toz içeri girdi, un kadar ince ve kül kadar öfkeli. Calismae, çok agresif bir vaftiz töreni gerçekleştiren bir rahip gibi başımı suyun altına itmeden önce, sadece saçımı tutarak vücudumun suya batmayan tek kısmını koruduğum için, kaçacak zamanım bile olmadı.

Şoktan ağızım açıldı... ve hemen sabunla doldu, neredeyse boğuluyordum.

Bir saniye sonra su yüzüne çıktım, çok erken iç organları çıkarılmış bir balık gibi nefes nefeseydim. "Tanrılar adına..."

"*Kapıları kapatın!*" Calismae, boğulmamı umursamadan bağırdı. "Eğer bu banyo mahvolursa, yemin ederim ki gece çökmeden derilerinizi ipe asarım ve kış gündönümüne kadar ceset çukurlarında uyursunuz!"

Kızlardan biri emre uymak için aceleyle koştu, aceleyle bir sürahiyi neredeyse devirecekti. Kapı gürültüyle kapandı, ama çok geçti. Su yine bulanıklaşmıştı, kum ve çamurla çizgiliydi, sanki pas ya da eski kan dolu bir fıçıda ıslanmışım gibi.

Hasarın boyutuna gözlerimi kırptım. Kırmızı çizgiler cildime yapışmış, savaş boyası gibi kollarım ve göğsüme bulaşmıştı. Sanki bir et parçası gibi boğulmuş ve tozlanmışım. Hazırlanmak bile bir mücadeleye dönüşmüştü. Ne kadar dibe vurduğumuzun bir kanıtıydı bu. Banyo bile bir savaş alanına dönüştüğünde...

Calismae, sırlıklam ve sersemlemiş halimle beni dirseğimden çekip kaldırırken, içinden iğrenç bir şeyler mırıldandı. Sanki iradesiyle suyu tekrar berrak hale getirebilecekmiş gibi, suya ölümcül bir bakış attı. "Bir kez daha durulamayı unut. Suyu yeniden dolduracak vaktimiz yok," diye homurdandı ve keten bir bezle üzerimdeki kırmızı lekeleri silmeye başladı.

"Ah!" Calismae saçımı tarakla tararken ben de çığlık attım. "Biliyorsun, hepsini koparırsan, örmek için geriye hiçbir şey kalmaz."

Calismae burnunu çekip daha da sertçe çekti, düğümlerden ve kutsal şeye saygısızlıktan bahsederek mırıldandı. Yüzümü buruşturup sert kumaşı kendime daha sıkı sardım, saçını taratmanın bir tür bedensel ceza olmadığı bir dünya hayal etmeye çalıştım.

Boğuk bir *patlama* havayı titretti, her yüzeye baskı uyguladı, ta ki her yerden aynı anda geliyor gibi görünene kadar.

Donakaldım. Calismae'nin tarağı parmaklarından kaydı ve gürültüyle yere düştü. Pencereler sallandı ve en yakın yağ lambası titredi, sonra söndü; duman, son nefes gibi tavana doğru kıvrıldı.

Calismae'nin eli örgümde bükülmüş halde kaldı, parmakları sertleşmiş, eklemleri bembeyazdı. Kafamın derisine yaslanarak titriyordu ve nefes almayı bıraktığı anı hissettim. Panik yüzünden değil... bildiği için.

İkinci bir patlama malikanede yankılandı... bu sefer daha yüksek sesliydi, aradaki sessizliği sevmiyormuş gibi çok uzun sürdü. Nefesim kesildi, dizlerim büküldü ve

körü körüne uzandım, parmaklarım Calismae'nin cüppesinin kenarını kavradı. Beni itmedi. Hiç kıpırdamadı.

O sesi tanıyordum. Tanrılar adına. *Herkes* tanıyordu.

Her Spartalı'nın kemik iliğine işlenmişti.

Tl2e Aetherthorn. Tanrıların büyüünün son nabızlarından biri, Menelaus tarafından çok daha kötü bir şeye dönüştürülmüştü... bir itaat silahı.

Çılgılığı duman gibi, gölge gibi duvarların arasından yayıldı, kapıların altından süzülüp ciğerlere girdi, deriye ve ruha işledi.

Onunla birlikte bir çekim geldi.

Artık bir ses değil, bir his. Bir güç. Görünmez bir ip, kaburgalarımın altında gerildi, derimin hemen altında atan kanı çekip durdu. Bütün vücudum onunla birlikte kasıldı. Henüz hareket etmiyordum... ama içimdeki bir şey hareket ediyordu.

Bu çağrı görmezden gelinemezdi. Sparta topraklarında doğmuş hiç kimse tarafından.

En yüksek soyludan en alt tabakadan doğana kadar her Spartalı, doğduğunda köyünün Aetherthorn'una bir damla kan vermişti. Bu bizim geleneğimizdi. Yasamızdı. Lanetimizdi.

Odanın diğer ucunda, kızlardan biri katladığı çarşafı düşürdü. Elleri havada asılı kalmış, parmakları artık nasıl kullanacağını bilmiyormuş gibi seğiriyordu. Diğer kız ocaktan geriye sendeledi, ani sessizlikte çok yüksek sesle yankılanan bir leğeni devirdi. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, dudakları ses çıkarmadan hareket ediyordu—belki dua ediyordu, belki de küfrediyordu.

İkisi de kapıya doğru hareket etmedi. Ama ikisi de hareketsiz durmadı. Kaçmakla teslim olmak arasındaki o garip, nefes kesici yerde asılı kaldılar.

Odanın ötesinde, koridorda ayak sesleri duyuldu. Bir çılgılık. Kırılğan bir şey yere çarptı ve kırıldı. *Herkesin* aynı korkuyu hissettiği ve bu korkuyu nereye koyacağını bilemediği zamanlarda ortaya çıkan türden bir kaos.

Ve yine de, içimde bir çekim hissediyordum. Ona doğru. Sanki Aetherthorn zeminin altındaymış gibi. Sanki dişleri varmış ve çoktan ısırılmış gibi.

"Tanrılar bizi korusun." Calismae duvara yaslanarak sendeledi, bir eliyle taşa tutunurken, diğer elini yanına sıkıca kavradı. Nefesi boğazında hırıltılıydı. O çekime direnmeye çalışıyordu, korkudan çok öfkeyle dişlerini gıcırdatıyordu, ama omuzları titriyordu.

Hırlayarak kendini bıraktı ve şöminenin yanındaki askıdan bir cüppe kapıp omuzlarıma attı.

"Hem de bugün," diye tükürdü.

"Neden şimdi çağırıyor?" diye nefes nefese sordum. Sözcükler boğuk ve çok yüksek sesle ağızımdan fırladı. "Ne *oluyor*?"

Calismae başını salladı. "Git buradan."

"Ama..."

"*Hemen, Helena.*"

Sesinde tartışmaya yer yoktu. Yumuşaklık yoktu. Anne sabrı yoktu.

O kapıya doğru sert adımlarla yürüdü, ben de peşi sıra sendeleyerek ilerledim, bornozu vücuduma daha sıkı sarmaladım. İnce yünden yapılmıştı, içime sızan soğuğu engellemeye zar zor yetiyordu; bu soğuk rüzgardan değil, daha derinlerden geliyordu. *Daha soğuk* bir şeyden.

Malikanenin koridorlarında sessizce ilerledik, ayak seslerimiz taş zeminde boğuk bir ses çıkarıyordu. Hava ağırlaşmıştı. Sadece tozdan değil, gerginlikten de. Her koridor bir öncekinden daha dar, her dönüş daha boğucu geliyordu.

Bir pencerenin önünden geçtik. Cam, Sparta'nın kemikleri üzerinde hiç durmadan fısıldayan toz fırtınalarından kaynaklanan kırmızı çizgilerle kaplı, kalın bir kir tabakasıyla kaplıydı. Dışarıyı görebilmek için başımı hafifçe çevirdim.

Hareket eden silüetler vardı. Onlarca, hayır, yüzlerce bulanık figür malikanenin önünden geçiyordu, hepsi de akıntıya kapılmış yapraklar gibi aynı yöne doğru gidiyordu.

Calismae kolumu demir gibi sıkı tutuyordu. Beni yönlendirmiyordu... beni sürüklüyordu ve ben zar zor ayak uyduruyordum.

Üçüncü çağrı geliyordu.

Çarpışmaya hazırlanan bir dalga gibi bilincimin sınırlarına baskı yapıyordu. Vücudum çarpışmaya hazırlanıyordu bile; omuzlarım gergin, ciğerlerim ağrıyor, sanki bir sese *yetişebilecekmişim* gibi her kasım gerilmişti.

Çünkü üçüncü çılgılık geldiğinde, her şey bitecekti. Büyü tamamlanmış olacaktı. Seçim hakkımız kalmayacaktı.

Ve hepimiz itaat edip boyun eğecektik.

İstesek de istemesek de.

BÖLÜM 2

Üçüncü çağrı, taştan geçerek omurgama kadar titreşti. Vücudum kilitlendi. Tl2e zemini altımda gerilmiş gibiydi, sanki sesin ardındaki yaratık derinlerde bir yerde kıvrılmıştı.

Tl2e zorlama omuzlarıma baskı uyguladı, beni adım adım ileri sürükledi. Direnmeye çalıştım... Her zaman yaptığım gibi. Daha gençken, çenemi yeterince sıkarsam, bacaklarımı sıkı tutarsam, yeterince *istersem*, irademi koruyabileceğimi düşünürdüm.

Ancak Aetherthorn sihirle zorluyordu. Ve ben buna direnecek kadar güçlü değildim.

Malikanenin kapısından geçip ışığa çıktığımızda, ayak parmaklarım kırmızı toza sığ izler bıraktı.

Gözlerimi kısarak baktım; sabah güneşi çoktan yükselmiş, malikanenin loş koridorlarından sonra sıcak bir elin avuç içi gibi yüzüme baskı yapıyordu. Bir elimi alnımı korumak için kaldırdım, nefesim hâlâ boğazımda sıkışmış, kalbim çarpıyordu... efordan değil, şehrin üzerine çöken dayanılmaz *sessizlikten*.

Her şey *ters* gidiyordu.

Önümüzdeki yol cesetlerle doluydu. Sessiz. Sürünerek ilerliyorlardı.

İnsanlar her kapıdan ve girişten dışarı dökülüyordu; erkekler hâlâ cüppelerini giyiyor, kadınlar saçlarını yarıya kadar örmüş, çocuklar annelerinin eteklerine tutunuyordu. Hepsi aynı yöne doğru yürüyor, başları eğik, ağızları sıkıca kapalıydı. Ama bu kendi tercihlerinden değildi.

Bu, Aetherthorn'un diğer zulmüydü.

Son kararını verdikten sonra, sessizlik talep ediyordu.

Bir adım daha attım, sonra bir adım daha, çekim artık sabitti, sanki hep orada yaşamış gibi damarlarımdan akıyordu. Gözlerim istemeden kalabalığı tarayarak yana kaydı. Bir işaret arıyordum. Bir yüz. Bir neden.

Onlar da bakıyordu.

Bana.

Korku içindeyken, büyüünün etkisindeyken bile, gözleri yörüngede yakalanmış bir cisim gibi beni takip ediyordu.

Kurum lekeli önlüğü olan bir kadın, yanından geçerken adımını tutamadı. Bir çocuk o kadar hayretle bakıyordu ki, annesi onu bileğinden tutup ileri çekti. Kepenkleri kapalı bir tezgahın gölgesinde hareket eden yaşlı bir adam başını çevirip beni takip etti, ağzı hafifçe açık, gözleri hayranlık gibi bir şeyle genişlemişti.

Tl2ey konuşamıyordu. Ama bakışları yeterince yüksek sesle bağıırıyordu.

Hayranlıklarının tenimde dolaştığını hissettim. Buna asla alışamayacaktım.

Bunun ağırlığı. Sessizliklerinin durumu daha da kötüleştirir... Fısıldanan yorumlar yoktu, sahte kayıtsızlık yoktu. Sadece o çıplak, aç *bakışlar* vardı. Sanki ben onlardan biri değilmişim gibi. Sanki ben, sıradan ölümlüler arasında dolaşan *başka bir* şeymişim gibi.

Cüppeyi kendime daha sıkı sardım, ama bunun faydasız olduğunu biliyordum. Kumaş belimin kıvrımlarına, boynumun çizgisine yapışıyordu.

Tl2e Aetherthorn'un çağrısı yine yankılandı ve tüylerim diken diken oldu.

Calismae bana bir bakış attı, yüzü öfke ve yargılama ile gerginleşmişti. Konuşamıyordu ama dudakları yine de hareket ediyordu, öfkesini sessizce mırıldanıyordu. Muhtemelen israf hakkında.

Suyun. Zamanın. *Umutun*. Seçebileceği pek çok şey vardı.

Ayaklarıma baktım.

Tl2e kırmızı toz, yeni ovulmuş cildime yapışmış, ayak bileklerimi çizmiş, ayak tabanlarımdan çizgilerine yerleşmişti. Tl2e kum, her adımda cildi sıyrıyor, banyodan sonra hâlâ pembe olan hassas noktalara sürtünüyordu.

Tozlu hava, nemli vücuduma ikinci bir bornoz gibi yapışmıştı. Dirsek kıvrımlarımda ve belimde ter birikmeye başlamıştı, omurgamdan aşağıya doğru yavaşça akarken yoluna çıkan her kir parçasını da beraberinde sürüklüyordu. Saçlarım enseme yapışmıştı, gevşek teller yanağıma yapışmıştı ve uçları şimdiden toz topluyordu. Sarı saçlarımın uçları bakır kırmızısına dönmüştü.

Bu, göğsümde bir şeyin bükülmesine neden oldu.

Denemelere hazırlanmak için harcadığım onca çaba... ve şimdi pisliklerin içinde zorlukla ilerliyordum.

Karanlık bir vitrinde bir anlığına kendi yansımamı gördüm; cildim kumla kaplıydı, cüppem bir omzumdan sarkmıştı.

Yine de... yüzüm benim yüzümdü. Bu yüzden vatandaşlar bana bakakaldı.

Ayakları çağrıya uysa da gözleri beni takip ediyordu. Korku yüzlerini boşaltmış olsa da *bakıyorlardı*. Benimki gibi bir güzellik tanık olmayı gerektiriyordu, en azından bana öyle söylenmişti. Uzun, parlak saçlarım, lekesiz, kusursuz tenim, doğaüstü gözlerim... bunlar, koşullar ne olursa olsun bakışlarını bana yönelten bir zorlamaydı.

Onların bakışlarının ötesine bakarak, agoranın daha derinliklerine ve orada bizi hangi Tartarus'un beklediğini görmeye çalıştım. Ama meydan, yolun kıvrımı ve hiç bu kadar yüksek... ya da bu kadar *sessiz* hissettirmemiş binaların gölgesinde kalarak, görüş alanımın hemen dışında kaldı.

Her adımda hava daha da yoğunlaşıyordu. Sanki bir el sıkıkmak için hazırlanıyormuş gibi, kaburgalarınızı saran ve sıkılaştıran bir baskı hissi.

Gökyüzünü, çatıları, önümdeki yüzleri taradım. Yukarıdaki güneş çok parlak yanıyordu... sanki göklerden bize sabitlenmiş, sessiz bir kınama ile izleyen bir tanrının gözü gibi.

Bir rüzgâr esintisi tozu havalandırdı, onu yolun üzerinde dans eden tembel spiraller halinde havaya kaldırdı. Gözlerimi yakıp cildimde kuruyan terin üzerine yapıştı. Virajı dönerken gözlerimi sıkıca kırıp odaklanmaya çalıştım ve agora, güneşin altında çiğ ve solgun bir yara gibi önümüzde açıldı.

Ortasında, bir zamanlar Zeus'un suretinde yapılmış bir heykelin kalıntıları duruyordu; belinden tam olarak kırılmış, gökyüzüne doğru uzanan pürüzlü bir mermer kütüğü.

Bir zamanlar, etrafındaki çiniler altın, kobalt mavisi ve koyu yeşil renklerle parılıyordu.

Amyklai'nin gururu, camda yakalanmıştı. Şimdi geriye kalan tek şey kırmızıydı... ve

bir zamanlar gücümüzün sembolü olarak parıldayan bir tanrının yüzünün solmuş yankısı.

Kırık heykelin önüne bir platform kurulmuştu ve üzerinde Amyklai'nin eforu Nikandros duruyordu.

Uzaktan bile olsa, onu görmek midemi bulandırıyor.

Zırhı çok temizdi, pelerini ise ölmekte olan bir şehre hizmet ettiğini iddia eden bir adam için fazla kaliteliydi. Sanki etrafındaki harabeler sadece onun önemini vurgulamak için varmış gibi duruyordu. Sanki çürüme bile ona boyun eğmiş gibiydi.

Nikandros, kralın Sparta'yı yönettiği süre kadar uzun bir süre Amyklai'yi yönetmişti; bir hizmetkar kılığına girmiş bir yılan gibiydi. Başlangıçta kralın vergi tahsildarıydı; bir cesetten bile para, geride kalan duldan da minnettarlık koparabilen bir adamdı.

Menelaos sonunda onu iktidara getirmişti... muhtemelen Nikandros da kendisi kadar acımasız olduğu için.

Nikandros'un ünü fısıltılardan geliyordu, hepsi de acı ve onu Sparta'nın en kötüsü olarak kesin bir şekilde konumlandırıyordu. Ama onun hakkında bildiklerim daha basitti. Açgözlülük ve acımasızlığın altında, gözleri her zaman bana çok uzun süre takılıp kalmıştı. Özellikle de Amyklai'yi temsil etmek üzere seçildikten sonra. Sanki kralın benim üzerimdeki hak iddiası onun iştahını kabartmış, şehvetini daha da iğrenç bir şeye dönüştürmüştü.

Sanki kalabalık zaten tamamen sessiz değilmiş gibi elini kaldırdı. Sesi, yoğun ve kuru havada kolayca yayıldı. “Sizi bugün burada topladım çünkü bugün köyümüz için şanslı bir gün; Amyklai tarihine geçecek bir gün. Bugün, bağlılığımız görülecek ve sadakatimiz ödüllendirilecek.” Sözlerinin etkisini göstermesi için bir süre bekledi, bakışları kalabalığın üzerinde dolaştıktan sonra beni buldu. “Bugün, kendi şampiyonumuz kralın kalbini kazanmak ve hepimize refah ve zenginlik getirmek için yola çıkıyor.”

Nikandros gülümsedi, dudakları hoşgörülü bir kıvrım oluşturdu. “Şampiyonumuz,” diye ilan etti, sözcükler dilinden damlıyordu. “Amyklai’li Helena.”

Görkemli bir hareket yaptı ve Hippeuslar hep bir ağızdan hareket etti; bronz maskeleri ifadesiz bir şekilde bana döndüler, mızraklarını mükemmel ve sessiz bir tehditkar tavırla kaldırdılar.

Yutamadan önce tiksinti boğazıma tırmandı. Kralın en seçkin infazcıları olan bu adamları görmek, onları komuta eden

neredeyse daha kötüydü.

Neredeyse daha kötüydü.

Çünkü az önce fark ettim ki, o Aetherthorn ile hepimizi bizi uyarmamak, korumak için değil, *bu olay* için insanları toplamak amacıyla zorlamıştı.

Bir tören.

Eğer içinde birazcık bile saygı kalmış olsaydı, tek bir kelimeyle çağırabileceği bir tören.

Tl2e düşüncesi göğsümde çöktü. Ama bu beni şaşırtmamalıydı. Nikandros'tan böyle bir şey beklenmeliydi. Beni onurlandıracaksa, benim ve tüm köyün kimin hala kontrolü elinde tuttuğunu bilmemizi sağlayacaktı. Beni yarı çıplak bir şekilde ortaya çıkarır, Denemeler için en çok ihtiyacım olan güzelliğime kir bulaştırırdı... sırf kral tarafından seçilmiş olsam bile, hala *ona* hesap verdiğimi hatırlamam için.

Nikandros'un bakışları üzerimde dolaştı. "Gel, Şampiyon. Halkına bağlılığın neye benzediğini göster."

Ben öne doğru adım attığımda, başlarını çevirip yüzlerini kaldırdılar. Bakışları sessiz, açgözlü ve genişti; kazanabileceğime ve hepsini kurtarabileceğime dair bir işaret arıyorlardı. Sanki sadece dudaklarımın kıvrımıyla onlara umut aşılayabilirmişim gibi, kendime güvenen bir gülümseme zorladım.

Rüzgâr aniden şiddetlendi, bir esinti toplanan kalabalığın içinden geçti.

Kırmızı toz, fırlatılmış hançerler gibi kalabalığın içine savruldu. İnsanlar yüzlerini korurken, pelerinleri yırtık yelkenler gibi dalgalanırken, birkaç çığlık ve haykırış bu doğal olmayan sessizliği bozdu.

Gözlerim platformun tabanına takıldı; gölgelerin arasında devasa bir şey hareket ediyordu. O şekli yukarı doğru takip ettim. Yavaşça. İsteksizce... kafese doğru.

Platformun omurgasına doğrudan cıvatalanmış, paslanmış bir parmaklık yığınıydı. Metal, eski kan ve kararmış dua runeleriyle kaplıydı. Ve içinde...

O.

Tl2eAetherthorn.

Bakışlarım onun kıvrımlı vücudunu taradı: kaburgalarının inip kalkışı, kendi kendisiyle savaşılan kaslarının mide bulandırıcı seğirmesi. Gri derisi her nefes alışında esnedi, eski yaralarla buruşmuştu, kırmızı ışık taş üzerindeki yağ gibi üzerinde kayıyordu.

Platformun basamaklarını tırmanırken kalbim takıldı ve ayaklarım da onunla birlikte neredeyse takılıyordu.

Gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Tl2e Aetherthorn görkemli ya da canavarca görünmüyordu.

kırık

Tl2ick uzuvları, kafesin zeminini düzensiz bir ritimle kazıyan sararmış pençelerle son buluyordu; bu ses, pas üzerinde dişlerin gıcırdamasına benziyordu. Siyah kanatları bakır zincirlerle sıkıca bağlanmıştı, tamamen işe yaramaz hale gelmişti. Tl2ere, hareket edişlerinden daha trajik bir şey yoktu; tam olarak gevşek de değillerdi, tam olarak hareketsiz de değillerdi.

Umut dolu.

Sanki canavarın bir parçası, bir gün tekrar uçabileceğine hâlâ inanıyormuş gibi.

Gözleri, her biri eski bir yara iziyle kesilmiş, süt beyazı ikiz kürelerdi ve sanki çoktan yırtılıp atılmış bir geleceği arıyormuşçasına dümdüz ileriye bakıyorlardı. İki kısa, buruşuk hortum, burnunun önünde kıvrılmış, huzursuzca seğiriyor, dolu meydanı kokluyordu.

Sparta, yakalandıktan sonra Aetherthorn'ların gözlerini kör etmişti. Kontrol adı altında sergilenen bir zulüm. Sanki görme yetilerini çalmak, güçlerini kesip atabilirmiş gibi — ya da doğuştan yapmaları gereken şeyi unutturabilirmiş gibi.

Bir başka derin, titretici nefes, kafesin parmaklıklarını sarsarken, ses dışarıya yayıldığında irkilmemek için kendimi zor tuttum—ve onunla birlikte sessizlik bozuldu. Nefesler kalabalığa geri doldu; sanki o yaratık göğüslerimizden korkuyu çekip çıkarmış ve sonra tekrar serbest bırakmış gibi, haykırışlar ve çığlıklar döllendi. Metal inledi ve bunun canavardan mı... yoksa hepimizin ortak korkusunun ağırlığından mı kaynaklandığını anlayamadım.

Bacaklarımı hareket etmeye zorladım, her adımında dokunduğu her şeye yapışan kırmızı tozu kazıyarak ilerledim. Platforma tırmanırken hava gittikçe ağırlaştı, kalınlaştı, ta ki küllerin içinden nefes alıyormuşum gibi hissedene kadar.

Zirveye ulaştığımda hafifçe döndüm ve Calismae'yi bulana kadar aşağıdaki yüzler denizini taradım. Önde duruyordu, çenesi kalkık, ifadesi sert. Gözlerimiz buluştuğunda, aslında sessiz bir emir olan tek ve net bir baş sallama yaptı. *Dik dur. Onlara kim olduğunu göster.*

Ben de itaat ettim.

Nikandros, teatral bir zarafetle kollarını açtı. "Bakın," dedi gururla dolu bir sesle. "Sparta'daki diğer herkesten üstün bir güzelliğe sahip bir kızla onurlandırıldık. Şüphesiz onun sayesinde Amyklai yeniden yükselecektir."

Kalabalıkta bir mırıldanma yükseldi; hayranlık, kıskançlık ve başka bir şey. Tam olarak umut değil, daha çok tutunmaya çalışan bir inanç, eğer ben başarırsam onların da benimle birlikte kurtulabileceğine dair umutsuz bir inanç.

Nikandros'un yanında durdum, ellerimi önümde o kadar sıkı kavradım ki parmak eklemlerim beyazladı, vücudumdaki her kas hareket etme dürtüsüne karşı direniyordu. Ona uzanmak için. O kendini beğenmiş, ikiyüzlü gülümsemeyi yüzünden silip, ihanet ettiği tanrılar adına döktüğü kanla boğazını tıkamak için.

"Tanrılar geri dönecek!" diye bir ses aniden haykırdı, bir kehanet gibi meydanda yankılandı. "Kralımıza, onların sessizliğinin teslimiyet olmadığını söyle!"

Toplanan kalabalığın arasında şok edici bir sessizlik yayıldı, herkes aynı anda titreyerek nefesini tuttu. Tl2e Hippeus, kaynağını ararken metal sesleri çıkararak yerinden kıpırdadı.

Nikandros'un başı kalabalığa doğru döndü. "Kim söyledi bunu?" diye kükredi, sesindeki maske düşmüştü. "Kim kralımızı aşağılamaya cüret eder?"

Kimse cevap vermedi.

Kalabalık tedirgin bir şekilde kıpırdadı, hareketin sesi kuru otların arasında rüzgâr gibi yayıldı. Yüzler başka yöne döndü, gözler yere indi. Birer birer geri adım attılar, insan denizinde genişleyen bir daire oluşturdular. Her biri, sadece mesafeyle masumiyetini kanıtlamaya çalışıyordu.

Bir kadın ortaya çıkınca, havada korku yoğunlaştı.

Kasabanın şifacısı Tl2alessa'yı görünce şaşkınlıktan ağızım açık kaldı.

Gri saçları örgüsünden çözülmüştü, agora'nın ortasında sarsılmadan dururken saç telleri ışığı yansıtıyordu. Elleri titriyordu ama çenesi dikti. "Tanrılar bizi terk etmedi," dedi sakın bir sesle. "İlk önce sırtımızı dönen bizdik. Kralın onları uzaklaştırmasına yardım eden bizdik

. Geri dönecekler. Ve döndüklerinde, adlarını kim lanetlediğini hatırlayacaklar." Bakışları bana yöneldi. " *Sen* bu hatayı yapmamalısın."

Kalabalıktan bir başka hayret nidası yükseldi. Midem düğümlendi, mide bulandırıcı, dönen bir ağırlık beni dibe çekiyordu.

Nikandros'un gülümsemesi çirkin ve ince bir şekilde kıvrıldı. "Onu yakalayın."

Hippeus anında harekete geçti, bronz suratlı ve sessiz, bir tuzak gibi Tl2alessa'nın etrafını sardı. Eller, kollarını arkasına doğru büküp bağladı. Çantası taşlara sönük bir gümbürtüyle çarptı, otlar sırlar gibi etrafa saçıldı.

"Bu günü nasıl kirletmeye cüret edersin?" dedi Nikandros, sesi rüzgârla birlikte yayıldı. "Şampiyonumuzu ve Amyklai'nin geleceğini kutladığımız tam da bu saatte, sen isyan mı seçiyorsun? Herkes böyle bir küstahlığın bedelini görsün."

"Hayır," diye fısıldadım, onun sahip olduğu güce karşı çaresizdim.

Ama kıpırdayamıyordum. Şimdi olmazdı. Her içgüdüm bana saldırmamı, tırmalamamı, onu kaidesinden indirip kendi adamlarına yem etmemizi söylüyordu... ama henüz hak etmediğim bir sözden başka savaşıcak hiçbir şeyim yoktu. Tl2e Denemeleri, buradan ayrılmamın sebebiydi. Bunun için. Onun için. Eğer şimdi pes edersem, o kazanırdı. Eğer şimdi pes edersem, hiçbir şey değişmezdi, sadece başka bir gösteri olurdu.

Hippeus'lardan biri kırbacını salladı.

Tl2e şakırtısı havayı yırttı.

İlk kırbaç darbesi Tl2alessa'nın tunikasını ve altındaki deriyi yırttı, sırtında uzun, kırmızı bir gülümseme açtı. Sallandı ama düşmedi. Kan damlalar halinde birikti, sonra akmaya başladı, tozun üzerinde parlak bir iz bırakarak. İkinci darbe, ilk darbenin izlerinin üzerinde indi; izler kabarıyordu, kenarları şişmiş, kanlı ve ıslaktı. Üçüncü darbe geldiğinde, kumaş parçaları yaralara yapışmıştı ve her nefes alışında titriyordu.

Çığlık atmadı. Bunun yerine kalabalıktan bir ses yükseldi, çaresiz bir inilti, çabucak yutuldu. Gözyaşlarımı tutarken dilime demir tadı yayıldı. Omurgamı dik tutmaya zorladım, Calismae'nin emri hâlâ bedenimde yaşıyordu. *Dik dur.*

Bugün Nikandros'a onu ya da başka birini kırması için bir bahane daha verecek hiçbir şey yapmayacaktım.

Ama izledim. Her darbeyi saydım. Ve Mene laus'un sarayına vardığımda... hatırlayacağıma yemin ettim.

Aetherthorn hareket ederken zincirler sürtündü ve metal inledi, prangaları bir uyarı gibi yerde sürüklendi. Her çınlama omurgamı daha da gerdi. Zincirlerin sesi kırbaç sesiyle birleşerek grotesk bir düet oluşturdu: *boyun eğ, boyun eğ, boyun eğ.*

Tl2alessa sendelemeye başladığında onu ayağa kaldırdılar. Başı eğildi
... ama sonra, santim santim, çenesi yükseldi.

Meydan okurcasına.

Kan ve yaralara rağmen, içindeki bir şey hâlâ yanıyordu. Sönmeyi reddeden, titrek, öfkeli bir köz.

Tl2alessa'nın bakışları kalabalığın üzerinde dolaştı, sanki birini arıyormuş gibi... ve sonra beni buldu.

Her kırbaç darbesinde vücudu titriyor olsa da, gözleri benimkilerle buluştu. Yalvarmıyordu. Korkmuyordu. Kurtarılmak istemiyordu.

Tl2alessa beni gördü ve o sonsuz saniye içinde, artık söyleyemediği her şeyin ağırlığını hissettim.

Gözlerini kaçırma. Unutma. ÎÉlis'in son bulması gerek.

Hafifçe başımı salladım. Dikkat çekmeyecek kadar az. Ama onun görebileceği kadar.

Kaybetmeyeceğim. Amyklai'yi yüzüüstü bırakmayacağım. Yemin ederim.

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü, kırmızı tozun üzerinde mermer üzerindeki kan gibi bir çizgi çizdi.

Yumruğunu kaldırdı ve kalabalıktan bir çığlık yükseldi.

"Ne yaparsan yap," diye haykırdı, sesi acı dolu ama meydan okurcasına, "onlar geri dönecekler."

Sözleri sadece yankılanmadı. Sanki Zeus'un kendisi onları yeryüzüne fırlatmış gibi, agora'da yankılandı. Bir anlığına, Amyklai nefes almayı unuttu.

Askerlerden biri Tl2alessa'nın çenesini acımasız bir güçle yakalayıp, boynunu bükülecek kadar sertçe açmadan bir saniye önce çeliğin parıltısını gördüm. Hançer yükseldi, bir kez daha parladı ve sertçe indi.

Kırmızı bir sıçrama ve boğucu bir hırıltı duyuldu. Hançer kıpkırmızıydı ve dilinin küçük, parçalanmış parçası mide bulandırıcı bir sesle taşlara çarptı.

İrkildim, midem bulandı. Altımda biri öğürdü. Bir diğeri hıçkırıklarla boğuldu. Eller ağızlara, gözlere gitti, ama kimse

. Burada merhamet, ihanetti.

"Hayatını hücrelerde sessizlik içinde geçireceksin, *katàratos*," diye tısladı Nikandros, Tl2alessa'nın ağzından kalın, parlak dalgalar halinde kan akarken; kırmızı tozun üzerinde canlı bir kontrast oluşturunuyordu. Nefes almaya çalıştı, ama çıkan ses ıslak, kırık bir hırıltıydı; kanın içinden kabarcıklanan hava, bir zamanlar ses olan şeyin parçalanmış seslerine takılıyordu.

"Götürün onu," diye bağırdı. "Cezasını çekmek için hayatta kalmasını sağlayın."

Tl2ey onun sözleriyle harekete geçti. İki asker onu bileklerinden yakaladı; bir zamanlar kırbacı tutan o eller şimdi onu ileriye doğru sürüklüyordu. Ayakları sürüklendi, topukları taşı sıyırdı ve bir an için düşeceğini sandım. Ama düşmedi. Çenesini dik tuttu, gözleri yarı kapalıydı, sanki içinde kalan onurunu, içindeki özel ve inatçı bir şey için saklıyormuş gibi.

Tl2ey kemere ulaştı ve gözden kayboldu; bir an için, hücre kapısı kapandığında onun tekrar ayağa kalktığını, sadece biraz daha dik durduğunu hayal ettim. Sonra avucumun içiyle yüzümü sildim ve Nikandros'a baktım.

Çenesi hareket ediyordu. Yüzündeki ifade kendini beğenmiş ve küçüktü. Etrafındaki kalabalık, sanki ateşten uyanmış gibi nefes alıyordu. Birkaç kişi çekinerek, utanarak alkışladı. Çoğu sadece izliyordu, sanki bu olay göğüslerine kazınmış bir dersmiş gibi.

Yüzümü sabit tuttum ve sesimi kapattım. Gözlerim kalabalığın ötesinde yine Calismae'nin gözleriyle buluştu; ifadesi toz ve korkunun sisini delip geçiyordu. Orada keder vardı, ama altında daha sert bir şey vardı; kararlı, azimli, her şey yıkıldığında bile kırılmayı reddeden türden bir güç. Dudakları tek bir kelimeyi şekillendirdi. *Hatırla*.

"Bunu, krala karşı gelmeye cesaret eden herkese bir uyarı olarak kabul edin. O sizin tanrınızdır," diye bağırdı Nikandros; sesi, bıçağın Tl2alessa'nın dilini kestiği gibi kalabalığı yarıp geçti. "Ve bunu unutursanız, kaderiniz bu olacak."

Nikandros bana döndü, bakışları sanki zaten sahip olduğu bir ödülü değerlendiren bir adam gibi vücudumu süzdü. "Sana başarılar dilerim, Helena," dedi yumuşak bir sesle. "Git ve kralı büyüle. Onun gözüne gir, tacını kazan." Öne eğildi ve dudakları tenime değdiğinde irkilmekten kendimi zor tuttum. "Ama beni iyi dinle. Eğer başarısız olursan... benim karım olacaksın."

Gözlerim, belindeki *xiphos*'a kaydı; kısa, acımasız bir kılıç, ayna gibi parıltıyordu. Onu çekip çıkarmak ne kadar sürerdi, o sırtışın bir daha dudaklarına konmaması için ne kadar derine saplamam gerekirdi, merak ettim.

Bakışlarım onunla buluştuğunda, o çoktan gülümsüyordu. Ağzının kenarındaki o bilmiş kıvrım, düşüncelerimi açık bir sayfa gibi okuduğunu söylüyordu. “Gidebilirsin, *Şampiyon*,” dedi yumuşak bir sesle, nefesi burnuma hakaret gibi geliyordu.

Sözleri üzerimden yağ gibi kayıp gitti. Midem burkuldu, içimde hem sıcaklık hem de tiksinti yükseldi. Her kasım ona vurmak için çığlık atsa da, yüzümü sabit ve vücudumu sert tutmaya devam ettim. Bunun yerine, başımı en ufak bir açıyla eğdim, bu hareket saygı gösterir gibi görünecek kadar küçüktü, ve platformdan yavaşça indim. Bugün onu durduracak gücüm yoktu, ama bir gün olacaktı.

Her adımında gözlerinin sırtıma saplandığını hissettim.

“Gel, evlat. Seni tekrar temizleyip hazırlamalıyız,” dedi Calismae bana doğru aceleyle yaklaşırken. Sesi çorak, sıcaklıktan ve kederden yoksundu. Sanki az önce tanık olduğumuz dehşet ona hiç ulaşmamış gibi.

Ama ben bunun ötesini görebiliyordum.

Çenesinin çok sıkı sıkı kenetlendiğini gördüm. Gözlerindeki, hiç kaybolmayan camısı parıltıyı gördüm. Soğuk ya da kalpsiz değildi. Hayatta kalmaya çalışıyordu.

Tıpkı geri kalanımız gibi. İçindeki çığlık yükselmeden onu bastırıyordu. Sparta'nın dayattığı maskeyi takıyordu.

Calismae, normalde buna izin vermeyeceği halde, vücudumdaki titremeyi görmezden geldi. Gözlerimde biriken öfkeli gözyaşlarını sildiğimde bile irkilmedi. Kendime hissetmek için kısa bir an verirdim, ama o an geçtiğinde geriye sadece keskinleşmiş çelik kalırdı.

Tl2e Denemeleri yaklaşıyordu. Ve ben, benden akıtmaya çalıştıkları her damla öfke ve ateşle onlara karşı koyacaktım.

Döndüm, ama önce Nikandros'a ve Tl2alessa'nın işkence gördüğü yerde yere bulaşan kana son bir kez baktım.

Bunu hafızama kazıyarak, kalbimde bir tapınak oluşturdum. Bir daha asla başka yere bakmayacağımın kanıtı olarak kalsın.

Calismae'yi takip ederek agoradan çıktım, her adımında tanık olduğum şeylerin, yemin ettiğim şeylerin ağırlığı vardı. Gözler beni takip ediyordu, ağlamaktan kızarmış, dile getirmeye cesaret edemedikleri korkuyla parlıyordu. Tl2e kalabalığı ikiye ayrıldı, ama yavaşça,

sanki benim ölümden dirilmiş bir hayalet olmadığımın emin olamıyormuş gibi, ve ben onların bakışlarıyla doğrudan yüzleştirdim ve başımı salladım.

Onları kurtaracağıma söz verdim... yemin ettim.

Rüzgâr arkamdan eserek, sanki o yoldan hiç geçmemişim gibi izlerimi sildi. Sanki ben hiç yokmuşum gibi.

Ama ben bir hiç değildim. Gitmemiştim.

Sparta ayak izlerimi silmeye, adımı gömmeye, sesimi boğmaya çalışabilirdi. Ama ben susturulmayacaktım.

Rüzgâr ayak izlerimi alsın. Ben taşla daha büyük bir şey kazıyacaktım.

Kazanacaktım.

Tl2alessa için.

Calismae için.

Köyümde, yaşaması gereken bir hayatı hayatta kalmak zorunda kalan herkes için.

Sparta'nın kraliçesi olurdum.

Ve orayı hayatta kalmaya değer bir krallık yapacaktım.

BÖLÜM 3

Aynanın önünde durdum, nefesimi tuttum, sırtımı dikleştirdim. Kalbim bir fırtına gibiydi, ama bunun yüzüme yansımamasına dikkat ettim.

Öfke derimin altında kaynıyordu, dizginlenmemiş ve tırmalıyordu... ama yansımam *ağzı açık* kalmıştı. Calismae bir şekilde vücudumdaki kırmızı tozu ve teri temizlemeyi başarmıştı. Saçlarım parlak bir şekilde bükülmüşü, altın bukleler ipek gibi omuzlarımın üzerine dökölüyordu, o kadar kusursuz örgülerle süslenmişti ki, sanki savaştan bıkmış ve yerine güzelliğe yönelmiş bir tanrıça tarafından örölmüş gibiydi.

Ve beyaz giyinmişim.

Sadece beyaz değil, saf, yakıcı bir beyaz. Elbisenin temiz hatları vardı, kumaş bir omuzda toplanıp yukarıya sabitlenmişti, geri kalanı ise hareket ettiğimde su gibi parıldayan ağır kıvrımlar halinde akıyordu. Üzerinde, omuzdan kalçaya uzanan tek bir kırmızı kuşak vardı, karda kan kadar canlı bir meydan okuma çizgisi. Onlara gösterdiğim tek isyan buydu.

Bu, zeytin tonlu tenimi yıldırım çarpmış altın gibi parlatıyordu.

Bırakın kral baksın. Bırakın beni görmezden gelmeye çalışsın.

Göz ardı edemezdi.

Ona başka birini göreceğ yer bırakmayacaktım.

Aynaya baktım, kohl ve hesapla çizilmiş zümrüt yeşili gözlerime. Dudaklarım, kralın güllerinin olacağını hayal ettiğim renkteydi — Sparta'da kalan tek çiçekler. Ağzımda sessiz bir meydan okuma çizgisi vardı.

Vücudumun her bir çizgisi, onun bakışlarını üzerinde tutmak için yaratılmıştı. Her bir bukle, her bir kumaş kıvrımı, her bir gölge ve ışıltı, kılık değiştirmiş bir tuzaktı.

Jl2e rahipleri, henüz kucağa alınacak kadar küçükken güzelliğimi bir armağan olarak nitelendirmişlerdi. Menelaos onu kovmadan önce Afrodite'in bizzat kendisinin beni lütufla işaretlediğini söylemişlerdi. Kendimi bildim bileli bana Güzellerin Helena'sı deniyordu.

Ama ben gerçeği biliyordum.

Güzellik bir armağan değildi. Bir araçtı.

Sevilmek için değil, kullanılmak içindi.

Uykumda dizeleri kanayana kadar yutkunarak okuduğum şiirler gibi. Düşüncelerim oluşmadan kaslarım emirleri yerine getirene kadar, saatlerce kırmızı toprakta koştuğum antrenmanlar gibi, böylece Denemeler bana ne getirirse getirsin hazır olabilecektim.

Amyklai bir kız yetiştirmemişti.

Kuraklığın vurduğu bir topraklarda bir siren yaratmıştı.

Ve bu gece, *onları* susatacaktım.

Calismae'nin sesi kalbimin atışlarını kesip geçti. "Beni dinle, evlat."

Dönmedim. Ne göreceğinden, derimin altında kaynayan şeye ne ad vereceğinden emin değildim. Jl2e açlığı. Yiyecek ya da rahatlık için değil, *hesaplaşma* için. Kanaması gereken yerde yanan bir şey için.

Eli çenemi kavradı, parmakları mengene gibi sıkıydı, yüzümü kendininkine doğru çekti.

"Nana," dedim, neredeyse nefes almadan. Ama sesim titremezdi.

Ve bir an için, zırhı kaydı. Yüzündeki sert çizgiler gevşedi. Omurgasındaki çelik büküldü. Bekçinin altında, her yılı, her kurbanı, her ılgığı atlatmış olan kadını gördüm. Daha küçük görünüyordu. Yıpranmış.

"Onlara korktuğunu göstermemelisin," dedi acil bir sesle. Tam olarak bir yalvarış değildi. Daha çok çaresizlikten doğan bir emir gibiydi.

Gözleri benimkilere hiç bakmadı. Bunun yerine, sanki bir heykelde çatlak arıyormuş gibi, alnından çenesine, yanağından dudağına doğru gözlerini gezdirdi.

Sanki bir inceleme gibiydi. Hayır... daha çok bir envanter gibi. Sanki Amyklai'nin beni silaha dönüştürdüğü parçaları sayıyormuş gibi.

"Buraya ilk getirildiğim günden beri," diye mırıldandı, sesi o kadar yumuşaktı ki neredeyse duymayacaktım, "sen annenin kollarında bir bebekken, bunun bir lanet mi yoksa bir lütuf mu olduğunu merak ettim."

Midem sıkıştı, nefesim boğazımda takıldı. "Neymiş?" diye sordum.

Parmakları titredi ama elini çekmedi. "Jl2at'ın yüzü, evlat."

Donakaldım.

Eli hâlâ benimdeydi, ama zihni çok uzaklara, aynanın, allığın ve bu odanın dışında bekleyenlerin çok ötesine gitmişti. Taçları ya da Amyklai'nin hırslarını düşünmüyordu. Kraliçeleri ya da zaferi de değil.

Beni düşünüyordu.

Bakışları benimkilerle buluştu ve o bakışlarda, şekillendirmeye çalıştığı her halimi gördüm

—kılıç, siren, gölge—ve bunların altında, bir zamanlar olduğum çocuğu gördüm. Jl2e onu yıkadığı, giydirdiği ve terbiye ettiği çocuğu. Jl2e sevdiği çocuğu.

"Eğer doğru kullanırsak," diye fısıldadı, "bu seni hayatta tutabilir."

"Öyle olacak," diye onu teselli ettim. "Ve kazandığımda, bu senin sayende olacak.

Çünkü bu güne hazırlanmama sen yardım ettin."

Vazgeçmek acı veriyormuş gibi, elini indirdi. "Ben—" diye başladı Calismae.

Bang. Bang.

Jl2e kapı sertçe çalındı ve bir saniye sonra izin alınmadan kapı gıcırdarak açıldı. Bir kız içeri süzüldü, gözleri fal taşı gibi açılmış, omuzları sanki izinsiz girdiği için tokatlanacağını beklermişçesine kamburlaşmıştı.

"Ne yaptığını sanıyorsun, kızım?" diye bağırdı Calismae; kederi o kadar çabuk kayboldu ki, onu gördüğümünden neredeyse şüphe ettim. Maskesi yerine oturduğunda tüm kederi yok olmuştu. Büyürken alıştığım keskin sesi, havayı yırtarak, sert ve azarlayıcı bir şekilde yankılandı.

"Ö-özür dilerim, hanımefendi," diye kekeledi kız, sanki yer açılıp onu kurtaracakmış gibi yere bakarak. "Hanımım bekliyor. Geç kaldığınızı söylüyor. Acele etmelisiniz."

Calismae burnundan bir iç çekiş çıkardı, ezilmiş taşların üzerinden esen rüzgâr gibi bir ses. Bir an önce acıdan yumuşamış olan yüzündeki çizgiler, daha sert bir şeye dönüştü, bana yağmur durduktan sonra kuru toprağa kalan izleri hatırlatan bir şeye.

Elini hızlı ve küçümseyici bir hareketle bana doğru çevirdi. “Ee? Ne bekliyorsun? Harekete geç.”

“Evet, Nana,” dedim; sözcük boğazımda takıldı, zorlanarak ve isteksizce, pelerinimi kapıp omuzlarıma geçirdim.

Yarım saniye boyunca, yüzündeki ifade yine belirsizleşti. Ağzının köşesinde bir seğirme. Çıkmayan bir nefes. Sonra topuklarını döndü, cüppesi açılan bir bayrak gibi dalgalandı ve duygularının kendisini ağırlaştırmasına izin vermeyecek kadar çok şey atlatmış bir kadının keskin, savaşa hazır adımlarıyla odadan çıktı.

Onu takip ettim.

Ama adımlarım daha yavaştı... daha ağırdı. Yankılanmıyorlardı, gümbür gümbür yankılanıyorlardı. Mesafeden boğuklaşmış bir cenaze marşının ritmi gibi, donuk, ağır bir ritim. Ya da belki sadece huzursuzluk.

Bu halimle bir daha bu koridorlarda yürümeyecektim.

Ya bir kraliçe olacaktım ya da bir başarısızlık olarak geri dönecektim.

Hava, taşa hapsolmuş nefes gibi duvarlara yapışan yağ ve eski tütsü kokusuyla doluydu. Ayaklarımın altındaki kırmızı kireçtaşı bu sabah iyice ovulmuştu — toza hâlâ kazınmış süpürge izlerine bakılırsa, bahse girerim üç kez. Kesin küçük oluklar. Sanki düzen kalıcı hale getirilebiliyormuş gibi.

Geçerken ayak bileklerimin etrafında ince kırmızı taneler yükseldi, bana uzanıyordu. Aç şeyler, cilde ve ipeğe yapışmak, izlerini bırakmak için çaresizce. İl2ey elbisemin eteğini yakalamaya, beni lekelemeye, sahiplenmeye... burada tutmaya çalıştı.

Ama bugün olmaz.

Son sütunu döndüm ve işte oradaydı — yürüyüş yolunun sonunda bekleyen *okhèmamız*. İkiz tekerlekleri hareketsiz duruyordu, cilalı ahşap ışığı yansıtıyordu. Ve yanında... o.

Annem.

Sırtını dik tutmuş. Hareketsiz. Onurlandırmak için değil, tedirgin etmek için yaratılmış bir heykel.

Etten ve kemikten şekillendirilmiş bir sindirme.

Karnımda bir endişe kıvrıldı ve sertçe ısırıldı... dişleriyle. Silüetine bir bakış, her zaman midemin bulanmasına yetiyordu.

Sessizliği tiz bir hırıltı bozdu, ardından yüksek sesli, hırıltılı bir homurtu geldi.

Hizmetçilerden biri, bir jergin koşum takımını çekince irkildi. Pençeli ayaklarının altından kırmızı toprak fışkırdı ve çocuğu bir toz bulutu içinde yuttu. Toz dağıldığında, sanki kanlı şaraba batırılıp kurumaya bırakılmış gibi görünüyordu... Eskiden altın rengi olan saçları artık mat, kırmızımsı bir kum taçına dönüşmüştü.

Onun adına içim sızladı, ama içimdeki küçük, saygısız bir ses, en azından kırmızıya boyanmış bir ibret hikayesi gibi göründüğünü fark etti.

Calismae'nin konuşmasına gerek yoktu. Onun onaylamaması, sanki kimse duymamış gibi bir gök gürültüsü gibi yankılandı; yüksek sesli, görünmez ve sadece bana yönelikti. Başkalarının önünde, özellikle de hizmetçilerin önünde bir şey kaçırmamdan nefret ederdi. Duygu, neşe olsa bile zayıflıktı. Ve bir silahta zayıflığa yer yoktu.

En azından onun dışında kimsenin önünde.

Calismae'nin bakışları bana kaydı... ve dudaklarımdaki hafif gülümseme hiç şansı yoktu.

Yine de onu bastırmak fazla çaba gerektirmedi. Bugün eğlenceye uygun bir gün değildi. Bu kadar çok şey söz konusu iken... Jl2alessa'ya olanlar varken.

Jl2e jergins yine hırladı, gözlerinde çekme için yetiştirilmiş hayvanlara ait olmayan bir parıltı vardı. Onlara bir göz attım, tanıdık bir tiksinti dalgasıyla mücadele ederek. Jl2ey beni her zaman tedirgin etmişti.

Ama Sparta'nın kırmızı tarlalarında otlayan, yufka yürekli kızların öpücüğünü bekleyen pegasuslarımız yoktu. Hayır. Bizimkiler bunlardı.

Kötü huylu ve korkunç özelliklere sahip, canavarca dev kertenkeleler.

Jl2e'lerin çatallı dilleri, ağzı açık duran çenelerinden sarkmış, tembel bir tehditkarlıkla havayı tadıyordu. Jl2e'lerin kalın, alçak gövdeleri şiddetli sarı ve kırmızı çizgilerle işaretlenmişti; derilerine boyanmış bir uyarı gibiydi. Her adımda pençeleri çakmaktaşı gibi taşa sürtünüyordu.

Biri başını çevirdi, siyah gözleri parlak ve dipsizdi, bakışlarını bana sabitledi. Omurgam dikleşti. Nefesimi tuttum, sonra kendimi ileriye doğru zorladım,

sandaletlerim, annemin ipekle örtülü gölgenin ardında kaybolduğu *okhèma*'nın basamağına çarpıyordu.

Neredeyse içeri girmiştım ki tereddüt ettim, eşikte durup geriye baktım. Calismae onu bıraktığım yerde duruyordu, tuzlu rüzgarda bırakılmış bir tapınak sütunu kadar sert. Ama yüzü... *tanrılar*.

Sanki benim için yas tutuyor gibiydi.

Buna izin veremezdim.

"Seni gururlandıracağım," dedim sakın bir sesle. Yalvarma değildi. Bir *söz*dü.

Sesim istediğimden daha yüksek çıktı, en yakınımıdaki jergin'i irkiliyor gibiydi, ama ben hiç kıpırdamadım. Onun bakışlarını sanki bir kehanetmiş gibi karşıladım... ve onu yeniden yazmayı planladım.

Konuşmadı, sadece beni izledi. Ve o sessizlikte bir şey aradım: umut, kesinlik, en ufak bir inanç titremesi.

Ama orada sadece keder vardı, eski bir keder. Derinin ötesine sızıp ruhta yuva kuran türden bir keder.

Yavaşça... yumruğunu kaldırdı ve kalbine bastırdı.

Nefesim kesildi.

O hareket... bir teselli değildi. Bir vedaydı. Spartalıların, ölmeye giden askerlere verdikleri şey.

"Kalkanınla ya da kalkanının üzerinde," diye fısıldadı.

Bu sözler içime işledi. Yürümeye başlamadan önce erkek çocuklara aşılana ve savaştan önce savaşçılara fısıldanan bir Spartalı ahlakı. Kalkanını taşıyarak zaferle dön... ya da onun üzerinde eve taşın.

Ben bir asker değildim. Ama farklı bir savaşa doğru yürüyordum.

"Helena."

Annemin sesi, kesilmiş krema içinden geçen bir bıçak kadar pürüzsüz ve soğuktu. Ve bir kez olsun, o soğukluğa minnettardım. Beni sabit tuttu, bundan sonra gelecek olan bataklıkta tutunabileceğim sağlam bir şey verdi.

Çenemi kaldırdım ve *okhèma*'ya adım attım.

Ve tanrılar izliyorsa, omurgamı gördüklerinden emin oldum.

BÖLÜM 4

Annemde hiç sıcak bir düşünce varsa bile, muhtemelen o düşünce yüzeye çıkamadan onu bastırmıştı.

Şimdi karşımda oturuyordu, sırtı dik, elleri kavuşturulmuş, her bir parçası babamın cenaze ateşinin yakıldığı günkü kadar tertemiz ve sert. Yüzünü hâlâ ince siyah bir peçe çerçeveliyordu, yas kıyafetleri yaş ve nişasta nedeniyle sertleşmiş, sanki kumaştan yapılmış bir yükümlülük gibi ona yapışmıştı. Beş yıldır onları çıkarmamıştı. Başka kıyafetlerin varlığını hatırladığından emin değildim.

Kapı arkamda tıkırdayarak kapandı, kesin ve acımasızca. Karşısındaki bankta oturdum; minderler çok yumuşaktı, lavanta yağı çok keskin kokuyordu, sessizlik yün kadar yoğundu. Yine de nefes aldım.

Okhèma'nın cam pencerelerine kırmızı toz tabakası yapışmıştı, dış dünyayı daha karanlık, daha kanlı bir renge çevirecek kadar kalındı. Elbisemin eteğine baktım; içeri girerken yürürken soluk kırmızı toz lekesi beyaz ipeği kaplamıştı. Kapı lekelerin daha da kötüleşmesini engellemeliydi, ama tanrılar, o rüzgardan bir nefes almak için çeyizimin yarısını feda ederdim.

En azından gerçek gibi hissettirirdi. Acımasız, ama canlı. Bu ipek kaplı tabuttaki havadan daha iyi. Beni büyüten hayaletle diz dize oturmaktan daha iyi.

Anneme baktım... ve yüzümü buruşturdum. Her zamanki gibi acı vericiydi. Ama bu tepkiyi bastırdım, diğer tüm acılarımın saklandığı yere gömdüm.

O, kaderinde yazılı bir eşle lanetlenmişti.

Ve gerçekten lanetlenmiş demek istiyorum. İnsanlar bunu romantikleştirmeyi severdi — kaderinde yazılı, ilahi bir şekilde birbirine bağlanmış iki ruh. Ama ben sonuçlarını görmüştüm. Ne yaptığını görmüştüm. Neye mal olduğunu.

Babam öldüğünde, annem paramparça olmadı. Kutsal bir şeyin dikiş dikiş sökülüp sadece kumaş kalana kadar, metodik bir şekilde aşındı. Yas kıyafetleri. Ve siyah peçelerin ve soğuk sessizliklerin ardında zar zor tanıdığım bir yüz.

Ondan önce, kaderde yazılı eşlere hiç inanmazdım. Bunun güzel bir yalan olduğunu, acıyı şiirsel hale getirmek için kendimize anlattığımız eski bir efsane olduğunu düşünürdüm. Ama şimdi? Şimdi inanıyordum. Ve bunun bir parçası olmak istemiyordum.

Bırakın aşk için başka biri çözülsün. Bırakın aşk başka birini oyup boşaltın. Sadakatin geride bıraktıklarını yeterince görmüştüm.

Annemi izledikten sonra, taç için gerçek aşkı feda etmek zor gelmemişi. Bu bir strateji gibi gelmişti. Çünkü artık, biten bir aşk kadar insanı boşaltan başka bir şey olmadığını biliyordum. Ve ben boşaltılmak gibi bir niyetim yoktu.

Onu *okhèma'nın* ötesinden izledim ve daha ne kadar dayanabileceğini merak ettim. Her gün, bir heykelin üzerini aşındıran kum gibi, parça parça daha da soluyor gibiydi. Hangisi daha kötü olurdu bilmiyordum: uyanıp onun gittiğini görmek mi, yoksa geriye sadece toz ve sessizlikle dolu bir cüppe kalana kadar yavaşça yok olmasını izlemek mi?

Her halükarda, o zaten yarı yarıya gitmişti. Ve ben zaten yalnızdım.

Benim varlığım bile onu yormuş gibi, yastıklı bankta yer değiştirerek iç geçirdi. Elleri otomatik olarak hareket etti, yas perdesini omuzlarının etrafına daha sıkı sardı, sanki ona uyan tek şey buymuş gibi kendini kederin içine sardı. Bu sabah agorada olanlardan dolayı üzgün müydü, bilemedim. Çünkü o her zaman sürekli bir yas halindeydi.

Keder, onun ikinci derisi haline gelmişti.

Çılgılık atmak istedim. Omuzlarından tutup, beni
... beni gerçekten görene kadar. *Benimle konuş. Bir şey söyle.*

Ama bunu daha önce de yapmıştım. Daha önce de yalvarmıştım. Tek elde ettiğim şey sessizlikti.

Bu yüzden sessiz kaldım.

Her zamanki gibi.

'file *okhèma* altımızda sarsıldı, ani bir titreme dudaklarımı büzüştürdü. Hafifçe öne eğildim, arkaya yüklenen sandıkların boğuk sesini dinledim — benim sandıklarım. Denemeler için ihtiyacım olan her şey.

İleriye doğru sarsıldık, jerginler şaşırtıcı bir hızla harekete geçti, o kadar büyük bir şeyin hareket edebileceğinden çok daha hızlıydı. 'filey sert, ritmik patlamalarla ilerledi ve kısa sürede malikane bir toz perdesinin arkasında kayboldu.

Sadece birkaç stadyum yol almıştık ki bir çılgılık duydum.

Onları — kim olursa olsun — görmedim, ama jerginlerin pençelerinin ezici ağırlığından zar zor kaçan, paçavra kaplı bir figürün kendini kenara attığını hayal edebiliyordum. 'filey, yolculuk başladıktan sonra bir kez bile hızını kesmezdi.

Yeterince hızlı hareket etmeyenlere ne olduğunu görmüştüm. Bir keresinde, bir çocuk yolun kenarına çok yaklaşmıştı. 'file canavarları onu av sanmıştı. 'fileir'in keskin olmayan dişleri kızın yan tarafına saplanmış ve onu neredeyse ikiye bölmüştü ki, sürücünün kırbacı, onları çılgınlıklarından sarsacak kadar yüksek bir sesle şakladı.

Gözlerimi sıkıca kapattım, o anıyı kafamdan silmeye çalıştım. Küçük elinin nasıl seğirdiğini. Tozun kanla nasıl karardığını.

Ama gözlerimi açtığımda, önümde uzanan manzara da daha iyi değildi.

Köyden çıkan tek bir yol vardı ve o da Sessiz Yol'un tam ortasından geçiyordu.

Orası sadece bir yer değildi. Orası, lanetlilerimizi götürdüğümüz yerdi.

Korku, Menelaus tanrıları kovduğunda geride bıraktıkları bir hastalıktı, asla kapanmayan bir yara gibi toprağa kazınmış bir cezaydı. Her Sparta köyünün kendi Sessiz Yolu vardı, köyü bir ilmek gibi çevreleyen bir yıkım halkası. Burası bizimkiydi. Amyklai'nin dualarının öldüğü yer.

'file Dread kim olduğunuzu umursamıyordu. Bir aileniz, bir geleceğiniz olup olmadığını umursamıyordu. Soğuk bir sis gibi bir kişinin üzerinden geçip onu dokunmadan bırakır, o kişi şaşkınlıkla gözlerini kırptırırdı... ve sonra bir sonrakini paramparça ederdi, gözlerinden, kulaklarından ve ağzından kan, durmaksızın kırmızı damlalar halinde akardı, o kadar şiddetliydi ki, sanki toprak kanıyormuş gibi altındaki toprağı ıslatırdı.

Bunu da görmüştüm.

Eskiden zeytinliklerde birlikte koşu yaptığım Arete adlı kız, bir sabah gözleri çılgınca parlayarak ve tek parça halinde kasabaya sendeleyerek geri dönmüştü. Kardeşi ona doğru koşarken

, kardeşi onu karşılamak için koşarken pencereden izlemiştim.

'Korku'nun kırmızı sisi ortaya çıkmış ve o çığlık bile atamadan onu alıp götürmüştü.

Vücudu bükülmüş, kasılmıştı... ve sonra kan akmaya başlamıştı. Gözlerinden, burnundan, ağzından fışkırıyordu... sabahın soğuğunda buharlaşıyordu.

Kemikleri buralarda bir yerdeydi.

Sadece Kral Menelaos'un sarayı dokunulmamış olarak ayakta kalmıştı. Korku'nun en ufak bir izi bile kapılarından içeri girmemişti. Kimse bunu nasıl başardığını bilmiyordu... sadece Sparta'nın geri kalanını ele geçiren lanetin onun surlarında son bulduğu biliniyordu.

Sadece geri kalanımızı yutmuştu.

Toprak, hatırlatıcılarla doluydu. Cesetlerin çoğu şhirden buraya taşınmıştı, ama bazıları düştükleri yerde yatıyordu; ziyaretçiler ya da yoldan geçenler, hiçbir uyarı olmadan Korku'nun pençesine düşmüştü. Cesetler düşmüş oyuncak bebekler gibi dağılmıştı, eşyaları yanlarına düşmüştü, diğerleri ise kendi üzerine kıvrılmış, kolları boşluğa sarılmıştı. Gözlerinden ve ağızlarından kan sızmış, susamış toprağı ıslatmıştı. Bir adam bir ağaca yaslanmış, yüzü gevşemiş, çenesi sanki yalvarırken ölmüş gibi yerinden çıkmıştı. Bir diğer toza yarı gömülmüş, bacakları imkansız bir açıyla dışarı çıkmıştı. Oraya düşmemişti. Ölüleri kendi çatısı altında tutmaya korkmuş çaresiz eller tarafından oraya atılmıştı.

'file Dread babamı almıştı.

Bir an önce güçlüydü, gülüyordu, akşam yemeği yerken saç örgümü çekip duruyordu. Bir an sonra, ellerine kan öksürüyordu ve sonra...

Gitmişti.

Hiçbir uyarı yoktu. Hiçbir neden yoktu. Sadece eskiden olduğu yerde bir boşluk vardı.

Köyde ailemizin statüsü sayesinde ona cenaze töreni düzenleyebildiğimiz için şanslıydık. Çoğu kişi bu şansa sahip değildi. Onlardan geriye kalanlar çöp gibi buraya atılmış, diğerlerinin arasına bırakılmış, güneşin altında pişip şişip parçalanmaya terk edilmişti. 'filat böyle bir şeydi. Korku'dan öldün mü, cenaze törenin olmazdı. Uzaklaştırılırdın. Her geçişimizde topraktan bize bakan, çarpık ve şişmiş yüzünü görmek zorunda kalmadığımız için şanslıydık.

Kral Menelaus'un kendi şehirlerinden hiç geçip geçmediğini merak ettim. Kanla parlatılmış arabasından dışarı bakıp, yönettiği toprakları gerçekten görmüş müydü acaba?

Bundan şüpheliydim.

Bir kasap bile kesik yeterince şiddetli olduğunda irkilir. Peki ya o? Önce bir şeyler *hissetmesi* gerekirdi. Ve duyduğum hikayelere dayanarak, içinde hissedecek bir şey kaldığını sanmıyordum. Çökmüş yanaklara bakıp duraksayamazdı. Ya da boş bakışlara ya da kanla kaplı ağızlara yüzünü buruşturamazdı. Sanki içeri girmeye çalışır gibi kaburgalarına baskı yapan sessizliğe karşı keder duyamazdı.

'Sessiz Yol' sadece Amyklai'nin kenarı değildi... artık krallığın omurgasıydı. Terk edilmenin anıtı. Halkımızın kemikleri, temizlenip geride bırakılmıştı. Nefes alıyordu. Yutuyordu. Büyüyordu. Ve ne kadar uzun süre görmezden gelinirse, parmaklarını toprağa o kadar derine batırıyor, olmamız gereken her şeyi boğuyordu.

Derine, diline, rüyalarına yapışıyordu.

Sanırım Menelaus, Sparta'nın geri kalanını yönettiği gibi onu da yönetti... sanki orada değilmiş gibi davranarak.

"Ağzını kapat," diye bağırdı annem, sesi soğukta, ayak altında parçalanmış buz gibi çatırdıyordu. Sarsıldım, sözlerden çok sesinden irkildim — uzun süredir konuşmadığı için boğuk ve zorluydu, sanki konuşmak ona bir bedel ödettiriyormuş gibi.

"Helena!"

Ellerim havaya uçtu, kırık adaklar gibi yığılmış ceset yığınlarının yanından geçerken keten mendilimi ağızma ve burnuma kapattım. Etraflarında hâlâ yoğun bir kırmızı sis vardı, tıpkı yeni solunan nefes gibi yoğun ve ağır bir şekilde kıvrılıyordu. Henüz dağılmamıştı. Bu tek bir anlama geliyordu.

Korku... kısa bir süre önce saldırmıştı.

Biri burada ölmüştü. Belki bir saat önce. Belki on dakika önce.

'file sis, sanki nabızı varmış gibi güneş ışığında parıldıyordu. Muhteşemdi. Baştan çıkarıcı. İçimi bulandıran bir güzellik.

'filere, Dread'e karşı bir savunma değildi. Bir çare değildi. Bir uyarı değildi. Ama insanlar yine de deniyordu... peçeler, tılsımlar, Menelaus'a fısıldanan dualar, kollarına dikilmiş. Sanki kumaş ve umut, sebepsiz yere öldüren bir lanete karşı koyabilirmiş gibi.

Hepimiz gerçeği biliyorduk.

Ama kendimizi tutamıyorduk.

Gözlerimi kırptım ve onu geçmiştik, Korku ve Sessiz Yol arkamızda kayboluyordu, ama varlıkları cilde yapışan reçine gibi, yapışkan ve inatçıydı, tam olarak silip atamayacağınız bir iz.

Jerginler bizi ileriye doğru sürüklerken tekerleklerin altından kırmızı tozlar yükseldi, pençeli ayakları toprağa uzun, kıvrımlı izler bırakıyordu. Taşlı yol başkalarının hatıralarını taşıyordu, derin çukurlar, uyarı gibi toprağa kazınmış pençe izleri: *Öncekileri hatırla*.

Yukarıda, gökyüzü masummuş gibi uzanıyordu. Ama uzakta, sivri tepelerin ötesinde gerçeği gördüm—bütün gün izlediğim fırtına, karnı şimşeklerle dolu bir canavar gibi çömelmişti. Henüz patlamamıştı. Bekliyordu. İzliyordu. Rüzgâr şimdi daha şiddetli esiyordu, içeri girmek istercesine *okhèma* penceresine çarpıyordu.

Eskiden bunu bir işaret olarak algıladım. Ufukta görünen fırtınalar yağmurun geldiği anlamına gelirdi. Hatta hayatın bile. Şimdi ise tek gördüğüm çığlıktan önceki sessizlikti.

Annem karşımdaki pencereden dışarı bakıyordu, kaskatı ve gözünü kırpmadan. Onun bu hareketsizliği tüylerimi diken diken etti. Yerimi değiştirerek ağızımdaki mendili çekip çıkardım, mendil dudaklarımdan ayrılırken keten kumaşı dudaklarıma sürtündü, sonra boğazımı temizledim.

O ise gözünü bile kırpmadı.

"Ee," dedim, sessizliği bir kemik kırar gibi bozarak. "Sence bu gece kanla mı yoksa ateşle mi başlayacaklar?"

Sanki hiç tanışmadığım biriyle konuşuyormuşum gibiydi. Eskiden kucığına tırmanır, saçlarını örerdim; yapışkan parmaklarım yumuşak siyah bukleler arasında dolaşırken, o da hatırlayamadığım ninni mırıldanırdı. Ama keder bizi çıplak bırakmıştı. Paylaştığımız her türlü sıcaklık babamla birlikte ölmüştü. Artık bir *okhèma* paylaşan iki yabancıyız.

İlk başta cevap vermedi. Sadece camın arkasından bakmaya devam etti, perdesi çekilmişti, yüzü onu ateşin üzerine koyduğumuz günden beri taşıdığı o soğuk mermer ifadesiyle donmuştu.

Yine de ısrar ettim. "Sence bize çığlık atmamıza izin verirler mi? Yoksa sessizlik de bunun bir parçası mı?"

Döndü. Yavaşça. Bir eliyle peçesini geri çekerek yüzünü ortaya çıkardı. Gözleri bana bir kırbaç gibi çarptı. İçlerinde olanlar yüzünden değil, *içinde olmayanlar* yüzünden.

Gözleri eskiden yanardı. Zümrüt rengi bir ateş, dizginlenemez ve görmezden gelinemezdi. Şimdi ise solmuştu, dalgalarda çok uzun süre kalmış deniz camı gibi rengi atmıştı. Parlaklığın yerini donuk bir ışıltı almıştı ve arkalarında... hiçbir şey yoktu. Hayalet gibi bir durgunluk. Ruhunun olması gereken yerde bir sessizlik.

Aniden korktum, hatta dehşete kapıldım; bana öyle bakmaya devam ederse, onu içini boşaltan her neyse, sıradaki kurbanın ben olduğuma karar verebilirdi. Derimin altına sızıp, ben de hissetmeyi unutana kadar beslenebilirdi.

Gözlerimi, tam başının üstüne sabitleyecek şekilde kaydurdım. Belki korkaklıktı —ama o öyle bakarken gözlerine bakmaya dayanamıyordum.

Konuştığında sesi bir keski gibi keskin çıkıyordu. "Denemeleri hafife alma, Helena."

Ağzımı açtım, çünkü hafife almıyordum, sadece onun dikkatini çekmeye çalışıyordum, ama bana cevap verme şansı vermedi.

"Her aile, lanetli köyümüzde hâlâ nefes alan her çocuk, senin kazanmana güveniyor." Sanki ben onun kızı ya da bir kız çocuğu değilmişim gibi, içimden geçip gitti. Sadece hayatta kalmak için şekillendirilmiş bir araçmışım gibi. "O yüzden daha iyi sorular sor."

"Biliyorum," dedim, sinirli bir şekilde. "Sence kral bu kadınların bazılarıyla daha önce tanışıp favorilerini seçti mi, yoksa bu adil bir oyun mu olacak?" Sesimde bir keskinlik vardı, son beş yılı kapalı kapılar ardında yas tutarken ben hayatta kalmak için antrenman yaparken bana ders veren birinden gelen acı ile gergindi. Neyin tehlikede olduğunu biliyordum. Bunu yaşamıştım.

Kral Menelaus tercihlerini gizlemiyordu. Favorileri iç köylerden geliyordu — onun sandaletlerini öpen ve adına ilahiler söyleyen, parlak, iyi beslenmiş topraklardan. O köyler her şeyden daha fazlasına sahipti: tahıl, keçi, fıçılarla taşınan tatlı su. Sınırlarına, onlara işkence etmek için değil, onları korumak için askerler yerleştirilmişti. Bizimki gibi kırmızı çamurdan hendekler değil, gerçek yollar.

'file'in son kraliçesi bir istisnaydı. Bizimkinden biraz daha büyük olan ve genellikle kraliyet ailesi yetiştirmeyen Pitane köyünden seçilmişti. O köylüler için her şey bir gecede değişti.

'file tarlaları bir ay içinde sulanmaya başladı. 'fileir çocukları artık ateşten ölmüyordu çünkü ilaçları vardı. Yeni taşlarla cilalanmış, yüksek ve düzgün bir duvar örüldü. Her hafta arpa yüklü arabalar geliyordu, ardından da sürüler halinde hayvanlar — şişman, temiz ve yakınlardan gelmiş olamayacak kadar sağlıklı. 'filey dokunulmaz hale geldi — çünkü şampiyonları tacı takıyordu.

'filat tüm bunların anlamıydı. 'filat hedefti. Sadece hayatta kalmak değil. Zafer, dönüşüm anlamına geliyordu. Yüzlerce kişinin kurtuluşu için tek bir kızın bedeni. Amyklai beni seçtiği andan itibaren bunu biliyordum. Kazanırsam, köyümüz öngörülebilir gelecekte karnını doyurabilirdi. Kazanamazsam... bizi yas tutacak kimse kalmayana kadar toprağa kanımızı akıtmaya devam ederdik.

Değerlendirici bakışları yüz hatlarımı taradı. "Senin 'filat yüzün dikkatleri üzerine çekecek. Sanırım işin çoğunu senin yerine o halledecek."

Çenem gerildi. Artık tek gördüğü şey 'filat'tı... bir yüz. Kumda kan kaybettiğim saatler, morluklar ya da hayatta kalmak için ne kadar diz çökmem gerektiğini, isimleri ve tarihleri ezberlemekle geçirdiğim uykusuz geceler değil. Bir zamanlar sevdiği kızını görüyor muydu acaba, yoksa sadece gözlerini taşıyan cilalı bir kabuk mu?

Sanki konuşmak ondan son damla canını da emmiş gibi koltuğuna yığıldı.

Peki. Kederinin içinde kaybolabilirdi.

Ona ihtiyacım yoktu.

Tanrılar izlesin. Kral oyunlarını oynasın. Bu gece, yarın ve ondan sonraki her gece hayatta kalacaktım.

Ve kazandığımda, Sparta'nın sonunda beni görmesini sağlayacaktım — sadece yüzümü değil.

Beni.

BÖLÜM 5

Zaman akımıyordu, daha çok sürünüyordu, yavaş ve kopuk kopuk, tozun içinde kendini sürükleyen yaralı bir yaratık gibi. Dışarıdaki manzara hiç değişmiyordu, sadece sonsuz bir kuru kırmızı toprak ve kurumuş çalılar, hepsi de aynı unutulmuş tonlarda. Ruhunu sıyıran, çoktan ölmüş olup da burasının öbür dünya olup olmadığını merak ettiren bir arazi.

Tekerleklerin her sarsıntısında sallanmamak için bankın kenarını sıkıca tuttum, ama hareket beynimi sarsmaya devam ediyordu, zihnimde gelecekle ilgili yeni kapılar açıp duruyordu.

Kral bizi savaşıma zorlayacak mıydı? Eski hikayelerde anlatıldığı gibi kumlarda kanımızı akıtacak mıydı?

Diz çökmemizi mi isteyecek? Soyunmamızı mı? Yakılmamızı mı?

Tl2e son kraliçenin Denemeleri bir ziyafetle başlamıştı. Onun için değil, soylular için. Tl2e kadınları diz çöküp onlara şarap servis etmek zorunda bırakılmıştı, soylular ise gülüp hangi kızın ilk ağlayacağına dair bahisler yapıyordu. Tl2en sonra oruç başladı. Yiyecek yoktu. Su yoktu. Gölge yoktu. Sadece güneş, sessizlik ve kimin bayılacağını bekleyen gözler vardı. Ondan sonra, kalan kızları hamamlara attılar ve kapıları kilitlediler. Buhar o kadar yoğundu ki nefesinizi kesiyordu. Biri kaygan fayanslarda kaydı ve dışarı çıkmaya çalışırken kafatasını kırdı. Elbette kazanamadı. Peki ya kazanan kız? Kabarcıklarla kaplı ayakları üzerinde sallanarak çıktı, dudakları

çatlamış, savaş boyası gibi bir gülümsemeye sallanarak çıktı ve sonra yere öpecek kadar derin bir reverans yaptı.

Kraliçe oldu.

Tl2at işte bu kadarını gerektiriyordu.

Katlanacağım Denemeler için daha kötüsünü hayal etmiştim.

Çukur dövüşü gibi. Çıplak ten, çıplak yumruklar... taşların üzerine bulaşmış dişler, tırnaklar ve kan. Belki de kuzeydeki kayalıklardan, açlıktan sararmış dişleriyle canavarlar getirirlerdi ve ölüm başka birini seçmeden önce onun sıcak nefesini hissedebileceğimiz kadar yakın bir yere bizi zincirlerlerdi.

Ya da belki de her şey çok şık görünecekti. İpekten elbiseler ve parfümlü bilekler, zarafet ve itidarın özenle koreografisi. Güç yerine gülümsemeyi, cesaret yerine zekice yalanları gerektiren bir sınav, tüm bunlar kral tahtında uzanırken bizler onun önünde geçit töreni yapar gibi yürürken.

Dürüst olmak gerekirse, hangisinin daha kötü olacağından emin değildim.

Ayrıca tüm bunların ne için olduğunu da bilmiyordum. Bunların hangisi neyi kanıtlıyordu? Bir kadının güzelce kanayabileceğini mi? Şikayet etmeden boğulabileceğini mi? Ölçülürken, tartılırken ve sonra bir kenara atılırken gülümseyebileceğini mi?

Kraliçe olmayı sağlayan şey bu muydu?

Bundan şüpheliydim.

Yolculuk sonsuza kadar sürüyordu. Ya da belki de bana öyle geliyordu, artan endişem her kilometreyi uzatıyordu, bu sabah gördüğüm fırtına nihayet bize ulaştığında rüzgâr *okhèma'yı* sallıyordu. Ama sonunda ağaçlar değişmeye başladı. Onları hemen tanıdım, Twisted Ormanı'nın kalın, budaklı dalları, tırnaklar gibi topraktan yükseliyordu. Menelaus'un Obsidian Kalesi'ni bir sınır gibi, ya da belki bir uyarı gibi çevreliyordu.

O kanayan sınırı uzaktan izleyerek büyümüştüm. Dokunamayacak kadar uzak, yaklaşamayacak kadar lanetliydi. Hepimiz hikâyeleri biliyorduk. Ağaçların nasıl hiç çiçek açmadığını, hiç eğilmediğini, hiç ölmediğini. Ormanın nasıl ilahi bir cezaya maruz kaldığını – tanrılar bizi terk ettiği anda hapsedildiğini. Gövdeleri toprağımızla aynı iğrenç kırmızı renkte kanıyordu, kabukları sanki yakılıp sonsuza dek için için yanmaya bırakılmış gibi kıvrılmış ve kararmıştı.

Orman, önümüzde beliriverince birdenbire artık bir efsane olmaktan çıktı. Tam da ormanın içine doğru sürmek üzereydik.

Çarpık ağaçların altından geçtiğimiz anda hava değişti ve fırtınadan gelen rüzgâr aniden kesildi. Önceden sessizlik uzak

... tembel, güneş ve tozla inceltilmiş gibi gelmişti. Ama bu farklıydı. Bu sessizlik *bizi izliyordu*.

Sanki ormanın ciğerleri varmış ve nefesini tutuyormuş gibi, kalın ve boğucu, canlı bir varlık gibi *okhèma'nın* etrafına dolanıyordu. Rüzgâr yoktu. Kuşlar yoktu. Böceklerin vızıltısı bile yoktu. Sadece altımızdaki tekerleklerin düşük, hüzünlü inlemesi vardı.

Elimi pencereye dayadım, dışarıya bakarken parmaklarımı cama sertçe bastırdım, sesin kendisini bile öldürebilen ne tür bir yer olduğunu görmek istiyordum.

Ağaçlar etrafımızda nöbetçiler gibi yükseliyordu... uzun, yapraksız ve misafirperver olmayan. Dalları dal değildi, işkenceyle bükülmüş kollar gibiydi, doğal olmayan açılarda eğri büğrü, çığlık atarken donmuş gibi. Kökler, toprağı şiddetli düğümlerle yırtıyordu, sanki toprağın altında bir şey dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi.

Işık buraya neredeyse hiç ulaşmıyordu. Teneke çatının arasından sızan az miktardaki ışık, soluk ve işe yaramaz soğuk çizgiler halinde aşağıya damlıyordu. Gölgeler uzanmıyordu... takip ediyorlardı, *okhèma* tekerleklerine sarılıyor, içeri girmenin bir yolunu arıyormuş gibi yanlara tırmanıyorlardı.

Bir ağaç dalı cama sürtündüğünde irkilmedim, ama omuzlarım kaskatı kesildi, her kasım gerginleşti. Tekerlekler her döndüğünde daha da yaklaştıklarını hissediyordum — o bükülmüş dallar ve budaklı kökler, orman ile beden arasındaki sınırı sınıyormuşçasına yavaşça ilerliyorlardı.

Onları, saraylıları incelemek için eğitildiğim gibi inceledim: zayıflıklarını katalogladım, davranış kalıplarını ezberledim, tedirgin olmadığımı göstermeye çalıştım. Ama ne kadar derine gidersek, o kadar emin oldum... burada eski bir şey yaşıyordu. Sadece zamanla eskimiş değil, gerçek anlamda kadim bir şey. Toprağına dökülen kanı ve onu dökmeye cesaret edenlerin isimlerini hatırlayan bir yaş.

Bir şey kıpırdadı.

Ağacın dibinde, sadece bir anlık bir hareket yakaladım. Onu takip edemeden kayboldu ve gözlerimi kısarak baktım.

Yine oldu. Ve yine.

Her zaman ulaşamayacak kadar uzaktaydı, sanki orman benim kaybedeceğimi bildiği bir oyun oynuyormuş gibi. Kıvrımlı ağaç gövdelerini tararken cama daha da yaklaştım. Kırmızı toz, orada olmayan bir şeyin kaldırdığı küçük girdaplar halinde havada kıvrılıyordu. Nabzım hızlandı, korkudan değil, konsantrasyondan.

Kesin olan bir şey vardı... orman boş değildi. Ve burada ne varsa, bizim varlığımızın çok iyi farkındaydı.

Anneme bir göz attım. Gözleri kıpırdamıyordu. Ağaçların arasında sürünen gölgeleri fark etse bile, hiçbir işaret vermedi. Önüne bakıyordu, yola ya da ormana değil, sadece kendisinin görebileceği bir şeye. Uzun zaman önce yok olup gömülmüş bir şeye.

Zaman, taşa dökülmüş bal gibi akıyordu, her anı dayanılmaz bir şeye dönüştürüyordu. Düşüncelerim durmadan dönüp duruyordu. Yerdeki Tl2alessa'nın dili, annemin hareketsiz sessizliği, Calismae'nin vedası... önümüzde bekleyen Sınavlar.

Ellerimi kucacımda birleştirdim, parmaklarımı hareket edemeyecekleri kadar sıkı bir şekilde birbirine kenetledim. Parmak eklemlerim kemik rengi bir solgunlukla parlıyordu, ama onları gevşetmedim. Kalbim göğüs kafesime çok yüksek sesle, çok hızlı bir şekilde çarpıyordu—ama bunu belli etmedim.

Bunu bana Calismae öğretmişti. *Yüzünü sabit tut*, demişti sekiz yaşındayken, önümde birinin aniden öldüğünü gördüğüm için titremekten konuşamayacak haldeyken. *Korkuyu görmezlerse, onu kullanamazlar*. Soğuk elini yanağıma bastırılmış, gözlerime bakmamı sağlamış ve titremeye son verene kadar sessizce oturmamı zorlamıştı. Ve daha sonra, kraliçe olmak için yarışacağımı öğrendiğimizde: "*Kraliyet ailesi paniklemez, çocuğum. Bir an durursun.*"

Ben de durakladım. Yüzümden paniği sildim ve geriye sadece sakinlik bıraktım.

Haysiyet benimdi. Ve kimse, *hiçbir şey* bunu benden alamazdı.

Ne kadar uzağa gidersek, hava o kadar ağırlaşıyordu. Sıcaklıktan değil... ona dayanabilirdim. Bu başka bir şeydi, yoğun ve ters bir şeydi, sanki ıslak kilden nefes alıyormuşum gibi. Derimin altından sızıp ruhumun derinliklerine yerleşen bir baskı.

Annem, belindeki hançerin kabzasını sıkıca kavradı. Hançer küçüktü ve tamamen törenseldi. Ağaçlardan bizi izleyen her neyse, ona karşı hiçbir işe yaramazdı.

"Birkaç saat sonra orada olacağız," dedi, sesi çok sakın, çok hafifti.

Sakin görünmeye çalışıyordu. Benim için mi, kendisi için mi, anlayamadım.

Cevap vermedim. Midemde ekşi bir his uyandı. Dikkatimi başka yere vermek için pencereye döndüm ve... ağaçlar yine değişmişti.

Artık yaprakları vardı, kilometrelerce boyunca yanından geçtiğimiz iskelet gibi ağaçların aksine, ama kırmızı değillerdi. Bu lanetli ormanın geri kalanının kanadığı gibi değillerdi. Bunlar ölü

görünüyordu. Mat ve kuru, eski kül ve ufalanmış taş renginde, mühürlenmiş ve hiç yas tutulmamış mezarların renginde. Işığı içiyorlardı. Yutuyorlardı. Sanki güneş onlara hiç dokunmamış gibi.

Hareket etmiyorlardı. Jerginler yanlarından geçse bile. Dallar hışırdamalıydı, ama hareketsiz kalıyorlardı. İzliyorlardı. Bekliyorlardı.

Helena.

Bir ses — ince ve ıslak, sanki çamur bir sandaleti emiyormuş gibi. Kafam o yöne doğru fırladı.

"Duydun mu?" diye mırıldandım, anneme bakarak.

Gözünü bile kırpmadı. Bakışları dümdüz ileriye kilitlenmişti, yüzünden hiçbir şey okunmuyordu.

Elbette duymamıştı. Ya da duymuştu... ve duymamış gibi davranıyordu.

Pencereye yaklaştım. Cam soğuktu ve nefesimden buğulanmıştı. Kulağımı cama dayadım. Oradaydı. Yine.

Helena.

Bir fısıltı. Bir iç çekiş. Yas tutar gibi uzatılmış bir isim. Benim adım.

Tekrar tekrar.

Helena... Helena... Helena—

"Dinleme!"

Annem sesiyle fısıltıları bastırdı, sanki bir çekiç altında çatlayan taş gibi.

İrkilerek pencereden geri çekildim.

Yüzündeki tüm renk solmuştu. Hançeri daha sıkı kavırıyordu, parmakları bembeyazdı ve titriyordu.

"Tl2e Griefwillow," dedi, sesi nefes almaktan biraz daha yüksek sesliydi. "O bununla besleniyor. Kederimizle."

Donakaldım.

Bir zamanlar Sparta, sihirle gelişmişti. Sadece efsanelerde değil, halkının iliklerinde de. Calismae bana çocukluğundan hikâyeler anlatırdı; kahinlerin rüzgarı birer parşömen gibi okuyup, akıntılarından sırları nasıl çıkardıklarını. Savaşçıların kılıçlarını toprağa saplayıp güneş ateşiyle nasıl yaktıklarını, alevlerin savaşa giderken bayraklar gibi arkalarında iz bıraktığını. Şifacıların sadece bir dokunuş ve fısıldanan birkaç kelimeyle yaraları nasıl kapattıklarını, etin zamanın geri sarılması gibi kendi kendine nasıl dikildiğini.

Ama Menelaus tanrıları kovduğunda tüm bunlar yok oldu.

Artık, ne tür bir güç olursa olsun, sadece o güce sahipti. Kimse, onu elinde tutmak için neyi pazarlık ettiğini, çaldığını ya da ortaya çıkardığını bilmiyordu, sadece bunun

. Ne de olsa, tanrısallığı topraklarımızdan kovacak, bir zamanlar gökleri yöneten sesleri susturacak... halkını kontrol altında tutacak kadar güçlüydü. Elinde ne tür bir güç varsa, o güç sadece onu korumakla kalmadı. Sparta'yı kendi suretinde yeniden yarattı ve geri kalanımızı onun gölgesinde yaşamaya mahkum etti.

Güçten yoksun, büyüünün lanetli tarlalarımızın nehir yatakları gibi kuruduğu bir ülkede bile, Menelaus hala hatırlayan yaratıklardan kurtulamamıştı.

Bazıları, bir zamanlar tüm dünyanın damarlarında dolaşan gücün kalıntılarını taşıyordu.

Aetherthorn gibi. Ve bu yaratık gibi.

"Beni çağırıyor," diye fısıldadım. Bu sözler, adımın sanki oraya aitmişçesine ağaçlardan süzülüp gitmesine kıyasla çok yetersiz, çok zayıf kalıyordu.

Sparta'daki herkes Griefwillow'u biliyordu. Ama hiçbir hikaye, adını bilen lanetli bir ağaca hazırlıklı olmanı sağlayamazdı. Aniden hissettiğin kederin ağırlığına hazırlıklı olmanı sağlayamazdı... tamamen sana ait olmayan bir keder. Sanki aniden Sparta'nın tüm acısını hissediyormuşum gibi. Yüzyıllardır süren acıyı. Her yönden baskı yapan, o kadar uzun süre mayalanmış ki bilinç kazanmış bir acı.

Farkına bile varmadan bir gözyaşı yanağımdan süzüldü. Sanki *okhèma'nın* ince duvarı, ağaçlarda bekleyen her neyse ondan beni koruyabilirmiş gibi koltuğa yaslandım. Adımı bilen bir şey.

Benden daha fazlasını isteyen bir şey.

Ses kaybolmadı... zayıfladı, yaralı bir ağaçtan akan özsu gibi uzadı, her nefesle birlikte yavaşladı, ta ki ormanın sessizliğinin altına kaybolana kadar. Alacakaranlık, ağaçların tepesinden soluk altın çizgiler halinde süzülüyordu, ama endişe göğsümde kök salmış kalmıştı.

Tl2e ilerledikçe, yol sanki altımızda değişiyormuş gibi geliyordu. Ufalanmıyordu. Kayıyordu. Sanki orman bizi üzerinden atmak istiyormuş gibi.

Yol yer yer çökmüştü, kökler sanki toprak onları reddediyormuş gibi dışarı çıkmıştı. Tekerleklerden biri sert bir şeye çarptı ve ardından gelen ses ahşap ya da kaya sesi değildi; kırılğan bir sesdi. Parçalanma sesi. Baskı altında kırılan bir kemik gibi.

Annemin elleri hâlâ hançeri sıkıca tutuyordu, kanı çekilmiş ve kaskatı kesilmişti.

"Neredeyse vardık," diye mırıldandı, sanki bunu söylemek gerçeğe dönüşürecekmiş gibi. Sanki herhangi bir şey bunu değiştirebilecekmiş gibi.

Aniden bir ıgık havayı yırttı ve *okhèma* sert bir şekilde sola sarsıldı.

Bir homurtuyla duvara çarptım, yere düşmeden kendimi tutabildim. T12e tekerlekleri kaydı, ahşap taş ve toprağa sürtündü. Pencere çatlayınca toz içeri fırladı, gözlerimi yakıp boğazımı tıkadı.

"Grigorios!" diye bağırdı biri; ardından, sanki bir şey ikiye bölünmüş gibi, ani bir ıgık daha duyuldu.

Sarsılarak durduk.

"Anne..." Kendimi dikleştirdim, kalp atışlarım hızlanırken, ardından gelen sessizlik ikinci bir deri gibi üzerime çöktü.

O çoktan harekete geçmişti. Hançeri elinde parıltıyordu, sıkıca kavramış ve hazırды.

"İçeride kal," diye homurdandı.

"Hayır..." Kapıyı açtığında peşinden koştum, menteşeler sanki uykusundan uyanan eski bir şey gibi gıcırdıyordu.

Şoförümüz Grigorios, öndeki jerginin yanında çömelmiş, ellerini yaratığın devasa, pullu ayağına bastırırken elleri kanla kaplıydı. Diğer iki hizmetçi onun iki yanında durmuş, artık onları duyamayacak olan Apollon'a, Zeus'a ya da diğer tanrılara panik içinde dualar fısıldıyorlardı. Pençenin yanındaki pürüzlü bir yaradan kalın kan damlaları akıyordu.

"*Metrokoites!*" Grigorios, koluyla kanı silerken küfretti, sonra ayağa kalktı ve bize doğru dönerken sandaletleri kırmızı toprağa sürtündü.

"Derin bir yara var," dedi nefes nefese, yırtık eti işaret ederek. "Yolda bir şey, taş ya da kemik olabilir. Bu gece bizi bir adım daha sürükleyemez."

"Hayır," diye fısıldadım.

Yarın. T12e Denemeleri yarın başlıyordu. Burada sıkışıp kalmamam gerekiyordu —sönük ıııkta, ağaçların yanlış tarafında, tozun içinde kanla. Obsidian Kalesi'nde olmam gerekiyordu.

Annem hiçbir şey söylemedi. Sadece bakıyordu.

Grigorios'a değil. Kanla ıslanmış toprağa da değil. Onların ötesine... önümüzdeki virajlı yola, sonra da ağaçlara. Hançeri tutuşu gevşemedi. Aksine, parmakları kabzayı daha da sıkı kavradı.

Onun baktığı yöne döndüm. Hiçbir şey kıpırdamıyordu. Sadece gölgeler ve bükülmüş dallar vardı, orman çömelmiş ve izliyordu. Yol karanlıkta kaybolmuştu.

"Yaklaştık," dedi sonunda. Ama sesinde hiçbir ağırlık yoktu. "Ama yürüyemiyorsan, kilometrelerce uzakta da olabilirsin."

"Yürüyerek gidebilirim," dedim. "Gitmek *zorundayım*..."

"Aptal olma," diye tersledi annem. "Ağaçlara bile ulaşamayız, ormanı *geçmekten* bahsetmiyorum bile."

"Ama..."

"Yeter."

Bu söz, bir kırbaç gibi çınladı. Sesi sakindi, ama gözleri onu ele veriyordu. Benden uzaklaşıp, jerginin parçalanmış ayağının yanındaki kanla ıslanmış toprağa tekrar diz çökmüş olan Grigorios'a doğru yürüdü. "Ona yardım edebilir misin?" diye sordu. "İyileşebilir mi?"

Grigorios yaraya başka bir bez bastırdı, kaşlarını çatarak yırtık eti inceledi. "Dikiş atabilirim," dedi sonunda. "Üzerine lapa sar. Şans ve dinlenmeyle, şafak vakti bizi taşıyabilir."

Derin bir nefes aldım. Tam olarak rahatlamadan değil. Ama en azından biraz daha hafif bir nefes.

Annem bana bir göz attı. "Hazırlık gecesini kaçıracaksınız, ama yine de zamanında yetişebiliriz. Her şey yoluna girecek."

Başımı salladım, umarım haklıdır diye dua ettim.

Grigorios etrafına bakarken, yıpranmış alnında çizgiler belirdi. "Ateş yakıp kamp kuracağım. Nöbet tutacağız... ve ikinci jergin güçlüdür. Bir şey yaklaşmaya kalkarsa saldırır."

Annem başını salladı. Küçük, kesik bir hareket. Ama maskesindeki titremeyi gördüm

... tam olarak gizleyemediği o küçük korku kırıntısını gördüm. Sanki bir şey daha söylemek istemiş gibi ağzını açtı, ama ses çıkmadı. Sadece sığ bir nefes ve ağaçlara doğru bir bakış.

Parmakları boğazındaki kolyeye uzandı ve onu sıkıca kavradı. "O bizi koruyacak... orman aksini kararlaştırana kadar," diye fısıldadı.

Ve arkamızda, ağaçların arasında bir yerlerde, bir şeyin yine adımı fısıldamaya başladığına yemin edebilirim.

BÖLÜM 6

Ateşi yaktıktan sonra Grigorios hızlıca hareket ederek yolun kenarından taşlar topladı. Elleri alışılmış bir hassasiyetle çalışarak *okhèma'nın* etrafında gevşek bir halka oluşturdu. *Mükemmel bir daire değildi, ama kasıtlıydı. Sanki neyi dışarıda tutmaya çalıştığını biliyormuş gibi.*

Kimse benden istemese de yardım etmek için öne çıktım. Genç hizmetçilerden biri olan Filippos, yaklaşmamla irkildi ve elindeki taş neredeyse düşürüyordu.

"Ver," dedim, elini uzattım.

Gözlerini kırptı, sonra parmaklarımız birbirine değince kızardı. Ağzını açtı, sonra nasıl çalıştığını hatırlayamıyormuş gibi tekrar kapattı. Diğer çocuk olan Dorian, başını hızla eğdi ve gözlerimden özenle kaçındı.

"Burasını çoğu kişiden daha iyi tanıyor gibisin," dedim, kendime bir taş alıp Grigorios'un kinin yanına koyarak.

Bir eliyle pürüzlü bir şist parçasını kavrayarak durakladı. "Korkacak kadar iyi."

Omurgamdan bir ürperti geçti.

"Kardeşim bir zamanlar bu yoldan geçmişti," diye ekledi, bedenindeki telaşla hiç uyuşmayan bir dikkatle taşı yerine koyarken. "Başaramadı."

Bu ormandaki yaratıkların kuralları vardır. Eski kurallar. Sparta'dan daha eski. Krallardan daha eski.”

Bakışları bana doğru yükseldi, sabit ve gözünü kırpmadan. Ateş ışığı gözlerinde dans ediyordu, kenarlardaki altın rengi, alevlenmek üzere olan közler gibi yakalıyordu.

"Ağaçların dibinde uyumamalısın," dedi Grigorios sakın bir sesle. "Boğazını saran rüyalar görmek istemiyorsan tabii. 'file türünden, seni bırakmayan rüyalar."

Yumuşak bir *tıkırtıyla* bir taş daha yerleştirdi, gözleri ormana kaydı. "Ve eğer bir şey görürsen, sevdiğin birini, kaybettiğin bir şeyi... yürümeye devam et. Bir daha bakma. 'file 'filornmaids sana kalbinin neyi özlediğini gösterir, sadece bir adım daha yaklaşmanı sağlayacak kadar. 'filat o zaman seni yakalarlar."

Pelerinimi sıkıca altına sıkıştırıp dizlerimin üzerine çöktüm, elbisemin beyaz kıvrımlarını yerden korumaya çalışıyordum. Elim titriyordu, bir taş daha almaya uzandım.

Arkamızda ateş çıtır çıtır yanıyor, buraya kadar ulaşamayan gölgeler saçıyordu. Burada, karanlık daha da yaklaşıyordu. Ağaçlar da öyle, sanki biz bakmıyorken gizlice yaklaşmışlar gibi.

Grigorios başını benim baktığım yöne, sanki bizi izleyen tanrılar gibi yükselen dallara doğru eğdi. "Filis'in yeri sadece lanetli değil," dedi. "Bu *kasıtlı*. Her korku... tasarlanmış."

Cildimi okşayan esintiye rağmen ölüm kadar hareketsiz duran karanlık yapraklara bakarken buna inanmak zor değildi.

"Bu, bir kralın tahtını çevreleyen mükemmel bir duvar. Sence herhangi bir ordu bunu aşabilir mi? 'File'ler bir stadyon bile ilerleyemeden yutulurlar — kanayan kökler ve yalanlar fısıldayan dallara yenik düşerler. Bu ormandaki 'file' yaratıkların kılıçlara ihtiyacı yok. 'File'ler kılıçlardır. Sessiz, sabırlı ve en çok acıtan yerden öldürücü."

Kuru, sert bir kahkaha attım. "Harika. Beni gerçekten güvende hissettiriyorsun."

Çınlama.

İrkilip arkamı döndüm, ama annemin çantaların yanında çömelmiş olduğunu gördüm, ayaklarının dibinde bir fincan yuvarlanıyordu. Sanki ses bir şeyi çağırmış gibi gözleri ağaçlara kilitlendi.

"Twisted Ormanı'ndan sağ çıkmak mı istiyorsun, Leydi Helena?" Grigorios'un sesi kısıldı, ateş yüzünü altın ve kan rengiyle boyuyordu. "Seni hissettiren

."

Sanki sözleri bir sırmış gibi yaklaştı. Ya da bir dua.
"'Filat' içlerine girmelerinin yolu budur."

Annem ateşin karşısında, bacaklarını altına katlamış, sırtı mızrak gibi dik duruyordu. Kılıcı kınından çıkmış, dizinin yanında duruyordu, ucu ağaçlara doğru eğikti.

Grigorios yanıma çömeldi, dirsekleri uyluklarının üzerinde, sanki ateş ilk göz kırpacakmış gibi ateşe bakıyordu. Kucağında bir parça maza tutuyordum ve onu parçaladım, parçaların parmaklarımın arasında ufalanmasına izin verdim. Aç değildim. Açmış gibi davranamıyordum bile.

Diğer iki hizmetçi, başlarını eğmiş, gözleri karanlığı tararken taş çemberin dış kenarında dolaşıyordu. Genç olan Filippos, diğerinin arkasında sürükleniyordu, gözleri sinirli bir şekilde ağaçlara doğru kayıyordu. Topuğunun altında bir dal kırılınca irkildi, sonra hızla eğilip bariyer için yeni bir taş aldı.

Eğer konuşuyorlarsa bile, fısıldayarak konuşuyorlardı; sesleri bize ulaşmayacak kadar kısık. Ama bana doğru baktıklarını hissettim. Hızlı bakışlar. Meraklı bakışlar. Gözlerimiz her karşılaştığında Filippos'un kulakları kızarıyordu. Dorian beni izlerken yakaladığımda ayağı takıldı.

Ateş yine çatırdadı, yorgun bir ses çıkardı. Işığı bileğimdeki metal tokenin kenarına çarptı, çarpık, dans eden gölgelere dönüşerek kolumdan yukarı doğru süründü.

Annemin tabağı ayaklarının yanında dokunulmamış duruyordu. Tabağındaki yemeğe dokunmamış bile

.

Grigorios ayağa kalktı ve elinde kaseyle annemin yanına çömeldi. "En azından

bir şey al," dedi nazikçe, kaseyi ona uzatarak. "Sadece birazcık."

Annem başını salladı, gözleri ağaçlara sabitlenmişti, sanki karanlıktan bir şeyin çıkıp adıyla seslenmesini bekliyormuş gibi.

Grigorios tereddüt etti. "Yavaşça, daha yumuşak..." "Gücüne ihtiyacın olacak, Hestia.

Sabaha daha çok var."

Kahverengi gözleri, Hestia'nın yüzüne bakarken parıldadı. Gördüğüm şeyi anlamam biraz zaman aldı. Gözlerinde sevgi vardı. Sözlerinin altında hafif, acıtan bir özlem vardı.

Sadece endişeli değildi. *Özlem* duyuyordu. Onu. Annemi.

Tanrılar.

O ise ona bakmadı bile. Sadece hafifçe başını salladı... sanki bir sivrisineği kovuyormuş gibi.

Grigorios, son bir güneş ışığı damlasını kovalayan ölmek üzere olan bir çiçek gibi, onun onayını içini çekerek yuttu. Gözleri, sanki daha çok istediği bir şey görmemiş ve bakışlarını başka yöne çevirmeye dayanamıyormuş gibi, geniş ve kırpışmadan yüzüne yapıştı. Rahatsız bir şekilde kıpırdadım. Göğsümde acıma duygusu uyandı. Asla sahip olamayacağı şeyi istiyordu. Onun kalbi başka birine aitti... ve her zaman öyle kalacaktı.

Bir an daha baktı, sonra omuzları çöktü ve sanki utanmış gibi bakışlarını ateşe indirdi.

Annem yemediği için maza'yı ben ısırdım. Ağzımda kül gibi dağıldı, toz gibi kuru ve acıydı.

Ateş yavaşça yanıyordu ve düşüncelerim çalılıklardan kaçan kuşlar gibi dağıldı; vahşi, çılgın, sakinleşmeyi reddeden. Düşüncelerim en kötü sonlara ve dolambaçlı yollara doğru fırladı, ama her zaman aynı kasvetli merkeze geri dönüyordu.

Yarın ne getirecekti?

Bu soru her şeyin kenarlarını kemiriyor, sükunetin her anını tüketiyordu.

Ayağa kalktım. Bacaklarım sertleşmişti, dizlerim çatırdıyordu; biraz mahremiyet bulabilmek için sönmekte olan ateşin ışığından geçip *okhèma'nın* hemen arkasına geçtim. Ateşin ulaşamadığı bu yerde soğuk daha da keskin hissediliyordu. Sıcaklığın sınırının hemen ötesinde çömelip pelerinimi çekerek, bir gözüm ormanda, sanki bir şeyin üzerime atlayacağını beklermişçesine tüylerim diken diken olmuş halde ihtiyacımı giderdim. Ağaçlar sessizce, izlercesine bana yaklaşıyordu. İşimi bitirdiğimde, uyluklarımdaki ağrının bu tedirginliği uzaklaştıracağını umarak, çok hızlı bir şekilde ayağa kalktım.

Gitmedi.

Döndüm ve kampın kenarında hâlâ bağlı duran yaralı jergini gördüm. Ayağı keten bezle sarılmıştı, sızan kanla kararmıştı. Gözleri tembelce beni takip ediyordu. Pelerininin cebinde hâlâ bir parça maza vardı, hayvanın gücünü geri kazanması için onu canavara fırlattım.

Parça, pençelerinin yanına düştü. Jergin onu bir kez kokladı, sonra ıslak, emici bir ses çıkararak kalın dilini kırıntıların üzerinde gezdirdi. İğrençti. Tekrar yaladı,

bu sefer daha yavaşça... sonra başını kaldırdı. Gözleri benimkilere kilitlendi, sanki beni bir tatlı olarak hayal ediyormuş gibi.

Geri adım attım, omurgam gerildi.

Ateşe döndüğümde annem çoktan uzanmış, gözlerini kapatmış ve yüzünü başka yöne çevirmişti. Yanına yavaşça çöktüm, pelerinimi omuzlarıma sıkıca sardım. Altımdaki 'file toprağı soğuk ve acımasızdı, kayalar ve kökler omurgama batıyordu ama önemi yoktu. Elimizde olan tek şey 'filis'ti — yün ve sessizlik.

'file hizmetkarları birkaç adım ötede fısıldaşıyorlardı, emredildiğı gibi nöbet tutuyorlardı, silüetleri ağaçların önünde zar zor görünüyordu. Biri, ben o tarafa baktığımda sırtını daha dik tuttu, sanki bana hala uyanık olduklarını göstermek istercesine.

Grigorios, ateşin ışığının hemen ötesinde, bize sırtını dönmüş, bağdaş kurmuş oturuyordu. Kılıcı, bileme taşına sabit bir ritimle sürtünerek, her geçişinde ateşin ışığını yansıtıyordu. Alevleri, ağaç sınırını, annemi... her şeyi sessiz ve metodik bir döngü içinde izliyordu.

Ama o orada, uyanık ve silahlı olsa bile, kendimi güvende hissetmiyordum.

Gökyüzüne baktım. Yıldız yoktu. Sanki bizi boğmak istercesine üzerimizde beliren zifiri karanlık bir kubbe vardı. Bükülmüş dallar karanlığı tırmalıyor, sanki bir şeyi yıkmak istercesine uzanıyordu. Hiç kıpırdamıyorlardı

. Sanki orman onları uyarmış gibi, en ufak bir esinti bile onları kıpırdatmıyordu. Geride bıraktığımız fırtına ağaçların ötesinde hâlâ şiddetini sürdürüyor mu diye merak ettim ve köyümüze ne kadar zarar vermiş olabileceğini düşündüm.

'filere'de çeliğin gıcirtısı ve yanımdaki annemin soluk nefesinden başka hiçbir ses yoktu.

Kendini içine katlanmış bir şey gibi sıkıca kıvrılmıştı. Yıllardır bu kadar yakın uyumamıştık... ben düşünmeden ona uzanırdım. Artık onun yakınlığı bana rahatlık vermiyordu. Sadece zorunluluktan paylaşılan bir sıcaklıktı.

Ama bir an için kendimi kandırdım, onun sıcaklığının, olmadığımız her şeyi hatırlatmak yerine bir kalkan olduğunu hayal ettim.

Gözlerim yanıyordu ama onları kapatmayı reddettim. Calismae'nin sesi zihnimde ısrarla yankılanıyordu: *Bakışlarını yeterince indir. Yumuşak biri olduğunu düşünsünler. Yapabiliyorsan kızar. Yalan söylerken başını eğ—bu yalanı daha tatlı kılar. Onları konuştur. Kendilerine güvenmelerini sağla. İhtiyacın olanı al.*

Ruhuma işleyene kadar bana öğrettiği her dersi, her numarayı tek tek gözden geçirerek uyanık kalmaya çalıştım.

Ama uyku yine de geldi.

Nazik bir şey gibi değil... sanki ayaklarımın altındaki zemin çöküyormuş gibi.

Güneş ışığı ağaçların arasından süzülüyordu, sıcak ve altın rengi, yaprakların arasından ipek iplik gibi geçiyordu. Yabani güçler ormanı mor ve açık mavi patlamalarla kaplıyordu, kokuları havada yoğun ve tatlıydı. Işık yumuşaktı, neredeyse hassastı ve tenime dokunan esinti, hafif bir kahkaha sesi taşıyordu.

Annemle babamın kahkahaları.

"Helena!" diye seslendi annem, sesi parlak ve neşeli, ağaçların arasında yankılanıyordu. "Gel buraya, küçük yıldız!"

Kalbim bir anda hızlandı. Sese doğru döndüm, benekli güneş ışığı arasında gözlerimi kısarak baktım, ta ki yolun hemen ilerisinde tanıdık iki silueti görene kadar.

"Bekleyin!" diye seslendim ve koşmaya başladım. "Beni bekleyin!"

İÉley durmadı, sadece ormanın derinliklerine doğru ilerledi; kahkahaları hışırdayan yaprakların arasından yankılanıyordu. Güneş ışığı etraflarına yayılıyordu, doğrudan bakılamayacak kadar parlaktı. Kalbim küt küt atarken eğrelti otlarının arasından ilerledim; bacaklarıma yapraklar ve polenler yapışmıştı.

"Anne!" Nefes nefeseyken tekrar denedim. "Baba, lütfen..."

İÉley sonunda yürümeyi bıraktı ve döndü.

Bir an için, hâlâ hatırladığım ebeveynlerdi. Sonra ılık değışti.

Annemin gülümsemesi aşırı genişledi, ağzının köşeleri yarıldı ve dişlerinin olması gereken yerde dikenler ortaya çıktı. Babamın eli bana uzandı ve ben, derisinin altından çiçek açan sarmaşıkların onun pesh'ine dolandığını gördüm. Kollarında kırmızı ve ıslak güller patladı, kanı andıran yaprakları damlıyordu.

Hava soğudu. Ormanın renkleri karardı, her çiçek aniden soldu. Kahkahalar durmamıştı, ama artık onlara ait değildi. Her yerden aynı anda geliyordu, yaprakları titreten hışırtılı bir koro.

Geri sendeledim, kalbim göğsümü parçalıyordu.

Dikenlerle kaplı bir sarmaşık ayak bileğime dokundu, bir okşama kadar nazikçe kıvrıldı. İÉlen sıkılaştı.

Çıglık attım ve kendimi kurtardım, ama daha fazla sarmaşık güçlerin arasından uzanıyordu, bana doğru sürünürken yeşil renk siyah renge dönüşüyordu, ben öne doğru sendelediğimde ayak bileklerimi sarmalıyorlardı. Kan bacağıma kapladı, sıcak ve yapışkandı, ama durmadım — koştum.

İÉle ormanı etrafında dönüyordu, ağaçlar büküliyordu, gövdelerinde nabız gibi atan damarlar vardı.

Arkamda sesler beni kovalıyordu.

"Helena," diye seslendi babam, yumuşak ve şefkatli bir sesle, sesi tıpkı anılarımdaki gibiydi — ama bu yanlıştı. Tamamen yanlıştı.

"Bize geri dön," diye hıçkırdı annem, sesi şurup gibi yoğun ve çürümüş bir tatlılıkta, teselli edici ses zehire dönüşmüştü.

"Hayır!" diye bağırdım. "Durun, konuşmayı kesin! Siz gerçek değilsiniz! Gidin buradan!"

Dizlerim çöktü ve yere yığıldım, avuç içlerim toprağa ve taşlara çarptı. Darbe dirseklerimden yukarıya doğru sarsıldı, kafatasımı salladı. Kayalar derimi yırttı, nefesim ciğerlerimden yırtık bir hırıltıyla dışarı fırladı. Kalkmaya çalıştım, ama dünya yanlara doğru dönüyordu ve orman, soğuk ve sert bir şekilde yanıma bastırıyordu.

Her şey sessizleşti. İÉlere ne rüzgâr ne de fısıltıydı. Sadece her şeye baskı yapan, yoğun, doğaüstü bir sessizlik.

Gözlerimi açtım.

Bir ağacın altında kıvrılmıştım, ağaç kabuğu omurgama batıyordu, tırnaklarımın altında toprak birikmişti. Sırtımda ıslak bir şey bastırıyordu, başımı kaldırıp baktım, ağaç kabuğunun yavaş, hastalıklı bir kalp atışı gibi nabız attığını görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. Midem bulandı, dengemi sağlamak için geriye doğru uzandım. Ağaç kabuğuna dokundum ve hemen elimi geri çektim, inanamadan ona baktım.

Parmaklarım kırmızı çizgilerle kaplıydı, derimdeki çizgilere yapışmıştı. Kaşlarımı çatarak parmaklarımı birbirine sürttüm. Bu ağaç özü değildi. Çok sıcak, çok ıslaktı. Neredeyse... kan gibiydi.

Başımı ağaca doğru çevirdim.

Kabuğun oluklarından kıpkırmızı bir sıvı sızıyordu, damarlar gibi çıkıntılar boyunca kıvrılarak, ormanın zavallılarına ürkütücü gözyaşları gibi damlıyordu. Dokunduğum yerden kalın bir damla sızdı ve budaklı gövdeden aşağı yuvarlandı. Yere yumuşak bir sesle çarptı.

Bir damla daha oluştu. Ve bir tane daha. Sanki göremediğim yaraları varmış gibi, durmaksızın ve sonsuzca.

Dehşet içinde ağaçtan geri çekildim, kalbim boğazıma kadar çıkmıştı... Sessizliği bir hışırta bozdu.

Yoğun hava içe doğru çarptı, sanki dünya bir nefes almış ve onu nasıl bırakacağını unutmuş gibiydi. Basınç etrafımı sardı, her sinirimi titretiyordu. Kulaklarım uğuldadı. İÉle kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Asmalar toprak ve taşların üzerinde sürünüyordu, filizler yerde fısıldıyordu.

Acele etmiyorlardı.

Avlanıyorlardı.

“Helena...”

Adım rüzgârda yayıldı, aynı ağzı paylaşmaya çalışan çok sayıda ses tarafından parçalandı.

Omuzlarımı sıkıca kasarak dik durmaya çalıştım, çılgın gözlerle etrafıma bakınırken ayaklarım toprakta kaydı, gölgeleri taradım.

Burada ölecek miydim? Kanla ıslanmış köklerin ve kırık umutların üzerinde, benim için kanayan bir ağacın yanında?

Gözlerimi sıkıca kapattım, nefesim kesildi, hıçkırık ve dua arasında bir yerde takılıp kaldı.

Aniden ormanı bir kükreme yırttı.

Sanki bir fay hattı yarılmış gibi ağaçların arasından gürledi, yer altımda titriyordu. O kadar geniş, o kadar öfkeli bir ses ki, dağları bile sarsabilirdi.

Tanrıları bile diz çöktürebilecek bir ses.

Gözlerimi birden açtım.

Gölgelerden devasa bir şey fırladı.

O bir canavar değildi... ya da insan. İkisinin korkunç bir birleşimiydi.

Karanlıktan parça parça ortaya çıktı, önce bir uzuv, sonra bir diğeri, eklemleri ters yönde bükülüyordu, sanki vücudun şeklini daha yeni öğrenmiş gibi. Derisi, kararmış ağaç kabuğu ve çatlamış taşlardan oluşan bir yamalı bohçaydı, yüzeyin altında ıslak ve parıldaayan bir şey damarları gibi uzanıyordu. Sırtından çarpık sıralar halinde dikenler çıkıyordu, her nefes alışında seğiriyorlardı. Elleri yeri kazıyordu, her birinin ucunda sabırsız davul vuruşları gibi toprağa çarpan pençeler vardı. Soğuk, sonsuz bir ateşle yanan mavi, buz gibi gözleri karanlığı delip geçerek beni buldu. İÉley gözünü kırpmadı, tereddüt etmedi. İÉley sadece baktı, sanki yargı pesh olmuş gibi.

Üstüme saldırdı.

İÉle sarmaşıkları çığlık attı, sesleri parçalanarak güneşi ıslatan sis gibi ağaçların içine dağıldı. İÉle ormanı geri çekildi. Kökler geriye doğru büküldü. Dallar, sanki kaçmaya çalışır gibi yukarı doğru uzandı.

İÉle yarattığı yavaşladı.

Devasa kafası döndü.

Ve sonra o yanan mavi gözler bana kilitlendi.

Nefes alırken ciğerlerimdeki hava bir anda boşaldı; omuzları yükselirken gümüş mavisi pame dişlerinin arkasında kıvrıldı—

Ve gülümsedi.

BÖLÜM 7

Ayağa fırladım, sanki ciğerlerim nefes almayı unutmuş gibi öksürüyordum. Ellerim kuru yaprakları yırtıp, sert, acımasız toprağı kazıyordu. Ter cildime yapışmıştı. Göğsüm gerginleşti. Kalbim, sanki kaburgalarımın kafesinden kaçmaya çalışır gibi çarpıyordu.

Bekle...

Üstümde bir ışık vardı.

Ağaçların arasından süzülerek orman zeminine uzun, dalgalı gölgeler düşürüyordu. Ateş ışığı değil, uyanmakta olan dünyayı yıkayan güneş ışığıydı.

Gözlerimi kırpıştırarak nefes almaya çalıştım. Bir esinti, kuru ve huzursuz dalları salladı. Hareketlerimin orman zeminini bozduğu yerlerde toz, tembel kıvrımlar halinde yükseldi.

Hızla döndüm, açıklığı taradım — sürünen sarmaşıklar ya da ağaçlardan damlayan kan aradım.

Canavarlar?

Hiç yoktu.

Sadece çiğle ıslanmış ağaç kabukları ve hışırdayan çalılar, sabah havası ciğerlerimi keskin bir şekilde soğutuyordu. Rahatlama hissi aniden ve sarsıcı bir şekilde içime doldu. Bu sadece bir

rüyaydı. Grigorios'un hikayelerinden biri, korkuyla çarpıtılmış bir şekilde acımasızca uykuma sızmıştı. Hepsi bu. Bir kabus.

Titreyerek nefes verdim ve dirseklerimin üzerine geriye yığıldım, gerginliğin çatlak bir tencereden buhar gibi vücudumdan sızmasına izin verdim.

Ama sonra—

Kaşlarımı çattım.

Yakınlarda titreyen bir ateş ışığı yoktu. Giysilerime yapışmış kül ya da duman kokusu yoktu. *Okhèma'dan* hiçbir iz yoktu. Pelerinlerin altına saklanmış uyuyan silüetler yoktu.

Kamp neredeydi?

Ayağa fırladım, bacaklarım titriyordu. Dönüp ağaçları taradım —hiçbir şey yoktu. Sadece orman. Her yöne uzanan sonsuz pas rengi gövdeler ve budaklı kökler. Boğazım düğümlendi. Uyurgezer miydim? Farkında olmadan gecenin karanlığında dolaşmış mıydım?

Yüzümdeki teri silmek için elimi uzattım ve donakaldım.

Elim kırmızıya boyanmıştı. Kurumuş ve çatlamış, avucumun kıvrımlarında eski boya ya da paslanmış kan gibi pul pul dökülüyordu.

Kanayan ağaca dokunduktan sonra tam da öyle görünmüştü.

Nefesim kesildi, bir adım geri çekildim, sonra bir adım daha, ellerim sanki bana ait değilmiş gibi uzanmıştı.

Çılgınca silmeye çalıştım, parmaklarımı pelerinime, ağaç kabuğuna, ne bulursam ona sürttüm. Çıkmıyordu.

Düşüncelerim yetişmeden vücudum hareket etti, çalılardan ve hışırdayan yaprakların arasında geriye doğru sendeleyerek. Orman etrafımda bulanıklaştı, her pas rengi ağaç gövdesi birbirinin aynısıydı. Keskin dallar sandaletlerimin deri kayışlarının arasına saplandı, derimi deldi. Yine tökezledim, neredeyse bir ağaca çarpıyordum, sonra sola saptım, yolumu açmaya çalışırken dallar kollarımı tırmalıyordu. Arkamı sürekli kontrol ediyordum, birinin adımı seslenmesini bekliyordum, hayır, dua ediyordum.

Ama orman sessizliğini korudu.

Ciyaklama.

Donakaldım, bir ayağım havada asılı kaldı. O ses yine geldi, küçük ve tiz. Sesin geldiği yöne döndüm, çalılıkları taradım.

Ciyaklama.

Bakışlarım, birbirine dolanmış kökleri ve çalıları taradı.

Ciyak.

Sarsıldım, hızla döndüm, bir canavara ya da bir tehdide ya da...
Kesinlikle ortaya çıkan şeye hazırdım.

Kırmızı benekli yosunların arasında, elimden biraz daha büyük bir yaratık oturuyordu. Fareye benziyordu, ama tam olarak değil. Kürkü, eğik sabah ışığında hafifçe parılıyordu; gri tonlarının arasında, adını koyamadığım, başka bir şeyin izleri vardı. Uzun, narin kuyruğu bir kurdele gibi arkasında sarkıyordu, ucu kana bulanmıştı. Gözleri soluk maviydi, çok soluk, neredeyse parlıyorlardı. Işığı yakaladı ve tuttu.

ışığı yakaladı ve tuttu.

Yaratık çömelmiş oturuyordu, tedirgin edici bir odaklanma ile bana bakıyordu. Sanki bekliyormuş gibi.

O bir canavar değildi.

Bu farkındalık yumuşak ve şaşırtıcı bir şekilde içime işledi, ciğerlerim bir anda nefesle doldu. Nabzım hâlâ çılgınca atıyordu, diğer her şeyden dolayı hâlâ çarpıyordu, ama göğsümü saran korku biraz olsun gevşedi. Yaratık saldırmıyordu. Hırlamıyordu. Küçüktü. Sessizdi. Neredeyse narindi.

Başımı döndüren ve beklenmedik bir rahatlama hissi içimi kapladı. Her şeyden sonra — kan, kanayan ağaçlar ve rüya gibi gelmeyen rüyalarda lekelenen ellerden sonra — bu hoş bir rahatlama idi.

Neredeyse gülecektim. Komik olduğu için değil. Başka ne yapacağımı bilmediğim için.

Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi bir kez göz kırptı. Sanki anlamış gibiydi.

Ciyak. Ciyak.

"Merhaba," diye mırıldandım, kelime içimden zorla çıktı. Ormanın sessizliğinde ses çok yüksek gelmişti. Yüzümü buruşturup elimi boğazıma bastırdım.

Acıyordu — sanki çığlık atmışım gibi.

Nedenini düşünmek istemedim.

Yaratık sesime tepki göstermedi. Sadece... beni izlemeye devam etti. Gözleri yuvarlaktı ve sanki her şeyi biliyormuş gibiydi. Kendime bunun hayal olduğunu, vahşi hayvanların böyle bakışlar atmadığını söyledim. Ama kaçmadı ya da kıpırdamadı. Orada oturdu, kuyruğu arkasındaki yosunların üzerinde hafifçe sallanıyordu.

Sadece birkaç dakika önce beni saran korku, uyuşmuş parmaklara geri dönen sıcaklık gibi yavaş yavaş kaybolmaya devam ediyordu. Anlamıyordum. Hâlâ panik içinde olmalıydım, kalbim gırtlığımda, zihnim hızla çalışıyor olmalıydı. Kaybolmuştum, yalnızdım, adını koymak istemediğim bir şeyle lekelenmişim.

Ve yine de... bu yaratığın bir yanı, artık kendimi o kadar yalnız hissetmemi engelliyordu.

Ciyaklama.

Başını eğdi.

Yavaşça ve dikkatlice çömelmiştim. Tek bir yanlış hareket, ortadan kaybolurdu — bundan emindim.

Elimi uzattığımda titriyordu, parmaklarım açık, avucum yukarıdaydı.

Yaratık bir kez göz kırptı... sonra hareket etti. Yumuşaklık ve kaslardan oluşan bulanık bir silüet, sanki daveti bekliyormuş gibi, yosun ve taşların üzerinde fısıldayan minik pençeleriyle doğrudan elime doğru koşarak ilerledi.

Ciyaklama.

Sıcak kürk tenime değdi. Sanki orası ona aitmiş gibi avucuma sokuldu.

Sanki beni bulmuş gibi.

Bu kadar yakından bakınca, kürkünün aslında hiç de gri olmadığını görebiliyordum. Alacakaranlık rengindeydi, güneşin son nefesiyle gecenin ilk nefesinin arasındaki boşluk gibi. Kuyruğu avucumun kenarına kıvrılmıştı, o kırmızı ucu sönmüş bir fitil gibi hafifçe titriyordu.

"Sen nesin?" diye mırıldandım, başımı eğip onu inceledim. Köyün çevresinde bolca fare ve sıçan vardı, ama bu küçük hayvan açıkça onlardan biri değildi.

Yaratık, sanki "*Asıl soru bu değil mi?*" der gibi, kafasını mükemmel bir taklitle eğdi.

Gözlerimi kırptım. O da gözlerini kırptı.

O garip, şaşkın kahkahalardan biri yine boğazıma takıldı, ama onu yuttum.

"Helena!"

Kalbim göğsümde çarparken irkildim ve küçük, bıyıklı arkadaşım öfkeli bir ciyaklama çıkardı. Onu nazıkçe yere geri koymak niyetiyle içgüdüsel olarak eğildim. Ama bunu yapamadan, şaşırtıcı bir hızla pelerininim koluna tırmandı ve kumaşa tutundu, sanki orası ona aitmiş gibi tünedi, minik pençeleriyle sıkıca tutunarak, sanki beni tekrar denemeye cesaretlendirir gibi.

"Helena!" Yine, daha yakından. Acil bir ses.

Arkamda dallar kırıldı. Çalılıklar hışırdadığında döndüm ve annem ağaçların arasından fırladı.

Genellikle sıkı ve düzgün bir şekilde toplanmış olan saçları, yüzünün etrafında karışık bukleler halinde uçuşuyordu. Pelerini bir omzundan kaymıştı, elbisesinin eteği yırtılmıştı ve yeşil gözleri...

...vahşi bir hal almıştı.

Grigorios sendeleyerek durdu, kılıcı bir anlığına düştü. Filippos, sanki benim orada olacağıma hiç inanmamış gibi keskin bir nefes verdi. Dorian parmaklarını dudaklarına, sonra da gökyüzüne doğru uzattı; tanrılara bir dua.

"İşte buradasın!" diye bağırdı annem.

Soğuk değildi. Sakin değildi.

Ağladı.

Sesinin tınısı — duygulara tehlikeli derecede yakın bir şeyle çatlamış ve kalınlaşmış — ellerimdeki kırmızıdan daha fazla sarsmıştı beni.

Ona doğru bir adım attım. Sonra bir adım daha.

"Anne?" Sesim kısıldı. O kelimeyi en son söylediğimde, daha çocuktum. Her şey bozulmadan önce.

Yüzü buruştu, hayal kırıklığından değil, kederden. Ve başka bir şeyden de, onda daha önce görmediğim bir şeyden. Bana doğru koştu.

Kollarını bana doladı, hayal edebileceğimden daha sıkı, ve aniden göğsüne sıkıca sarıldım. Lavanta ve panik teri kokuyordu, ve ellerim sırtımı kavradığı yerde titriyordu.

Titriyordu. Babamın kalbi durduğu günden beri donmuş gibi duran, görünüşte hiçbir şeyden etkilenmeyen annem, sanki ayaklarının altındaki dünya yerinden oynamış gibi titriyordu.

"Düşündüm ki..." diye fısıldadı saçlarıma. "Tanrım, Helena. Düşündüm ki..." Sesi kırıldı.

Onun kollarında donakalmıştım. Nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. Biz böyle şeyler yapmazdık, sarılmaz, birbirimize yapışmaz ya da ağlamazdık. Babam öldüğünden beri beni tam olarak bir kez kucaklamıştı ve o da daha çok görev bilinciyle yapılmış gibi görünmüştü. Ama işte buradaydı, sanki içinden bir şey çatlamış gibi paramparça olmuş, beni kendine dikmek istercesine bana sarılıyordu.

"Ben iyiyim," diye mırıldandım, sözcükler ağzımda tuhaf bir tat bırakıyordu... çünkü dürüst olmak gerekirse, bunların doğru olup olmadığını bilmiyordum.

"Ben iyiyim, buradayım." Pelerininin altında bir yaratık kıpırdadı, sadece yanımda hafif bir ağırlık hissettim ve annem bana sarılırken bunu hissetmemesi için yerimi değiştirdim.

Grigorios kılıcını kınına soktu, bakışları hâlâ ağaçları tarıyordu, sanki canavarca bir şeyin ortaya çıkıp beni karanlığa sürüklemesini bekliyormuş gibi. Bana baktığında, küçük, sert bir baş sallama yaptı, gözleri rahatlamış gibiydi.

"Kaybolmuş muydun?" diye sordu annem, sesi gergin ve kenarlarında çatallanıyordu.

Ağzımı açtım... sonra tekrar kapattım. Kelimeler birbirine dolanmış, işe yaramaz hale gelmişti.

Kaçırıldığımı nasıl açıklayabilirdim ki? İçeri çekildim. Rüya, orman ve kederi et gibi yiyen, çok fazla dişi olan yaratıklar tarafından yutulmuştum.

Annemin elleri kollarımı dolaştı, yaralar var mı diye kontrol etti. Elimi ters çevirdi, cildime yapışmış kurumuş kırmızıya bakakaldı. Benim olmayan kan.

"Bu da ne?" diye sordu, sesinde panik vardı.

"Dolaşmadım," dedim, sesim kısılmıştı. "Ben... uyandım. Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum."

Parmakları bileğimi sımsıkı kavradı.

"Canavarlar vardı... ve bir ağaç," diye devam ettim, kalbim deli gibi atıyordu. "Kanıyordu. Ona dokundum. Sanmıştım ki... Sanmıştım ki rüya görüyordum."

Annem, sanki hiç öğrenmediği bir dil konuşuyormuşum gibi bana baktı.

"Neye dokundun?"

"Bir ağaca," diye fısıldadım. "Sonra... her yer yaratıklarla doluydu, ben de koştum ve..." Nefes nefese kalarak sözümü yarıda kestim. "Kulağa nasıl geldiğini biliyorum."

Grigorios yanıma yaklaştı ama ona bakmadım. Bakamadım. Annem, sanki tekrar yok olacağımdan korkuyormuş gibi elimi tutarken bakamazdım.

"Ben dolaşmadım," dedim bir kez daha, sessizce. "Beni oraya bir şey getirdi."

"Gitmiştin," diye tersledi, sözleri buz gibi soğuktu. Gözleri benimkilere delici bir bakış attı. "Uyandım ve sen orada değildin. Hiçbir iz yoktu. Hiçbir şey." "Ben... ben iyiyim," dedim yine, ama sesim artık daha zayıf, daha az inandırıcı geliyordu.

Bana baktı. "Tanrım," diye fısıldadı, sesindeki öfke kayboldu, geriye sadece korku kaldı.

Gözlerindeki bakışla ne yapacağımı bilemedim. Bütün o endişenin *benim* için olduğu gerçeğiyle ne yapacağımı bilemedim.

"Gitmeliyiz," dedi Grigorios, gözleri hâlâ etrafa bakınıyordu.

Annem geri çekildi, ellerini omuzlarımdan bir kez aşağı doğru kaydırды. Sertçe başını salladı, sanki görünür hale gelmiş bir uyarı gibi, ve arkasını döndü. Kendini toparlamasını izledim, titreyen parmaklarıyla siyah saçlarını düzeltmek için harcadığı çabayı izledim. Ama o anda bile benden tamamen vazgeçmedi. Avucunu sırtımda tuttu, yol gösterir, dengeler gibi. Hâlâ titriyordu.

Yola koyulduk ve adım adım ormanın tutuşu gevşedi. Yola yaklaştıkça kırmızı ağaçlar seyrekleşti, gölgeler geri çekildi ve kampın tanıdık silüetleri ortaya çıktı.

Her şeyin aynı olduğunu görmek tuhaf gelmişti. Sanki hiçbir şey değişmemiş gibi. Sanki annemin yanına sürünerek geri dönebilir ve hiçbir şey olmamış gibi davranabilirmişim gibi. Ama parmaklarımı kaplayan kan kabukları aksini söylüyordu. Bana sarılmış, titrek minik varlık da öyle.

Elimi pelerinimdeki yumruya bastırdım, dün gece uykuya daldığım yerin eşiğinden geçerken o küçük ağırlığı sabit tutmaya çalıştım.

Sanki başka bir hayata geçiyormuş gibi.

Grigorios yaralı jergine ilk ulaşan oldu. Ön bacağının yanına diz çöktü ve yarayı sarmak için kullandığı bez parçasını nazikçe çözdü. Yaratık kıpırdadı ama kanlı bezi kaldırıp ayak tabanındaki derin, temiz kesik ortaya çıkardığında kaçmadı.

Parmaklarıyla dikkatlice yarayı bastırarak, sıcaklık, enfeksiyon ve şişlik olup olmadığını kontrol etti.

"Yürüyecek," dedi sonunda, yarayı daha sıkı bir düğümle yeniden sardı. "Yavaşça. Ama dayanacak."

Göğsümde bir rahatlama hissettim. Ve aynı hızla, yerini başka bir duyguya bıraktı; tam olarak adını koyamadığım bir duygu. Korku değildi. Umut da değildi. Sadece her şeyin yeniden hareket ettiğini gösteren garip, kısa bir bilgelik. Ve benim de onunla birlikte hareket etmem gerekiyordu.

Okhèma'nın arkasından kuzu derisi kesesini çıkardım ve avucuma bir damla su döktüm. Parmaklarım titriyordu, suyu cildime sürerken tırnaklarımın altında kurumuş kanı ovuşturuyordum, kabuk yumuşayana, kalkana ve bileğimden aşağıya kırmızı bir akıntı olarak akana kadar.

O kan benim değildi.

Ellerim temizlendiğinde, en azından dıştan, içeri tırmandım.

Annem de peşimden geldi, sessizliği herhangi bir patlamadan daha gürültülüydü. Bana bir daha dokunmadı, fiziksel olarak değil. Ama gözleri bana sabitlenmişti, sanki başka yere bakarsa, bir kez daha dünyanın dikiş aralarından kayıp gidecekmişim gibi.

Hâlâ rüyanın içime yapıştığını hissedebiliyordum, çok dikkatli dinlersem ormanın nefes alışını duyabiliyordum. Ama onu yanımda götüremezdim, bu yüzden o anıyı bir kenara kaldırdım.

Önümdeki yola baktım ve canavarları arkamda bıraktım. Parça parça. Eski derimi döküyormuşum gibi.

Elimi pelerininin altındaki sabit ağırlığa bastırdım, kül ve yaprak tadı gelen bir nefes aldım ve kendimi hazırladım — önümde bekleyen canavarlara karşı.

BÖLÜM 8

Sessizce ilerledik, jerginlerin pençeleri taşlara ve sıkışmış kırmızı toprağa çarparak ses çıkarıyordu, *okhèma'yı* ileriye doğru çekerken hareketleri yumuşak ve istikrarlıydı. Annem karşımda oturuyordu, gözleri sabitlenmişti — önce yüzüme, sonra ellerime, sonra tekrar yüzüme. İzliyordu. Değerlendiriyordu.

Bir kez gözlerine baktım. Sadece bir kez. Bir an fazla sürdü, sonra gözlerini kırıp başka yere baktı, omuzları gerildi. Vücuduna tekrar sertliğin döndüğünü izledim, ormanda gördüğüm yumuşaklık, soğuyup şekillenirken mum gibi bir kez daha sertleşiyordu. Yüzü boşaldı. Zalim değildi. Sadece... kapalıydı. Kapanan bir kapı. Ama birkaç dakikada bir, görmeyeceğimi düşündüğünde, gözleri tekrar bana doğru kayıyordu—sanki hala orada olduğumu doğrulamak istercesine hızlı bakışlar.

Hareketsiz kaldım, parmaklarım pelerininin altında sakladığım sıcaklığı kavradı. Kaburgalarımaya yaslanmış minik yaratık kıpırdamadı, ses çıkarmadı, ama kalp atışlarını hissedebiliyordum, hızlı ve titrek. Uyumuyordu. Dinliyordu. Tıpkı benim gibi.

Hava ne kadar ağır olduğunu, o ağırlık ortadan kalkana kadar fark etmemiştim.

Ormandaki son kırmızı ağacı geçtiklerinde, o baskı sessiz ve ani bir şekilde bir balon gibi patladı. Bir nefes önce iyiydim, bir nefes sonra nefes nefeseydim,

avuç içim, sanki içimde kayıp giden şeyi yakalayabilirmişim gibi şakağıma uçtu. Kafatasımın etrafına dolanmış olan ağırlık gitmişti.

Kendimi daha hafif hissettim. Serbest. Sanki görünmez bir şey bana yapışmış da sonunda bırakmış gibi, derimde bir karıncalanma hissettim.

Pelerinimin altında yaratık kıpırdadı. Ses çıkarmadı, sadece kaburgalarımın daha sıkı, daha sıkı bastırdı. Sanki o da değişimi hissetmiş gibi. Daha dik oturdum. Orman artık arkamızda kalmıştı ve bu, sarayın hemen önümüzde olduğu anlamına geliyordu.

Yolculuktan omurgam ağrıyordu, ama omuzlarımı geriye çekip çenemi kaldırdım. Elimi pelerinimin üzerinde gezdirdim, sonra elbisemin ön tarafına indirdim, her tarafını kaplayan kurumuş çamur kabuklarına... etek ucundaki yırtıklara bakıp irkildim. Calismae dün bütün o zamanı beni mükemmel hale getirmek için harcamıştı... ve hepsi ormanda geçirdiğimiz tek bir gecede mahvolmuştu.

Elimi uzattım, parmaklarımı saçlarımın arasına geçirdim. Saçlarım karışmış, düğümlenmiş ve dağınıktı, fark etmediğim dallar ve kurumuş yapraklarla doluydu. Tırnaklarım bir şeye takılınca yüzümü buruşturdum.

Kraliçe gibi giydirdikleri o şık kızıdan geriye pek bir şey kalmamıştı.

Derin bir nefes vererek omuzlarımdaki gerginliği attım. Endişelenmek eteğimdeki çamuru temizlemeyecek ya da saçımdaki düğümleri çözmeyecekti. Her halükarda kazanacaktım — çamur, kan ve her şeye rağmen. Sanki savaş alanından yeni çıkmış gibi görünsem bile.

Annem irkildi, pencereye doğru eğilirken vücudu kaskatı kesildi. Nefesi kesildi. Döndüm, bakışlarını takip ettim... ve benim de nefesim boğazımda düğümlendi.

İşte oradaydı.

Menelaos'un sarayı.

Gökyüzünü bir yara gibi kesiyordu, pürüzlü ve küstah, rengini yitirmiş taşlardan inşa edilmiş. Sadece siyah değil... daha koyu, daha derin. Kuleler pençeler gibi yükseliyordu, sivri uçları meydan okurcasına yukarı doğru uzanıyordu.

Hayatım boyunca yatak odamın penceresinden ona bakmıştım. Her zaman ufukta, bir yıldız kadar sabit. Ama şimdi, sanki gökyüzünü delmek istercesine yerden yükseldiğini görünce anladım. Elbette batı denizinden görülebiliyordu. Elbette, hikayelerde her yerden görülebileceği söyleniyordu.

İnanılmaz derecede yüksekti, altındaki toprağa karşı meydan okumasının neredeyse doğaya aykırı olduğu

İnsanlar ayrıca temelin, katliamla o kadar tamamen harap olmuş bir savaş alanı üzerine atıldığını iddia ediyorlardı ki, taşın kendisi bile değişmişti — Menelaos ile tanrılar arasındaki son büyük savaşlardan birinin yapıldığı yer. ZÜey, o gün toprağa emilenin ölümlü kanı değil, ilahi bir şey olduğunu ve yankısının hâlâ sarayın altında, ana kayadan yukarı sızarak kaldığını söyledi. Onu lekelemiyordu, ama ışığını söküp alıyordu, taşı yoğun ve aç bırakıyordu, sanki gömülü bir kalp hâlâ aşağıda atıyor, uyanık ve bekliyormuş gibi.

Eskiden bu hikayeleri alay ederdim, korkmuş çocuklar için masal derdim. Ama yakından, tepelerimin üzerinde yükselen kulelerle... Artık o kadar emin değildim.

Masal ya da kabus, fark etmezdi. Midem burkuldu, kaburgalarımın altında korku kıvrılıyordu—ama onu bastırdım, yuttum. Bu yerden sağ çıkmam gerekiyordu. Dahası... burasını benim yapmam gerekiyordu.

Annem elbisesini çekmeye başladı, kumaşı düzeltmeye çalışıyordu. Eteğini hızlı, telaşlı hareketlerle düzeltti, kıvrımlardaki tozu silip süpürdü ve arama sırasında dikenlerin takılıp yırttığı kalçasının yanındaki yırtığı düzeltti. Elleri örgüsüne uçtu, rüzgarda yıpranmış iplikler gibi dalgalanan saç tellerini düzeltmeye çalıştı.

Beni izlediğimi fark edince bakışları bana kaydı, yüzümü ve giysilerimi inceledi, çamurla kaplı, yırtık elbiseyi, pelerinimdeki kan lekeli kolu, saçlarımın haline gelmiş karışıklığı gözden geçirdi.

Derin bir nefes aldı. "Bu pek ideal değil," diye mırıldandı, daha çok kendine değil de bana. Parmakları, her şeyi düzeltmek istiyor ama nereden başlayacağını bilemiyormuş gibi seğirdi. "Duruşma töreni başlamadan önce saraydan birinin seni düzgün bir hale getirebileceğini ummalıyız."

Sözleri kesikti, ama öfkenin altında, o endişenin izlerini duydum.

Omurgamı daha da dikleştirdim. "Önemli değil." Bana tekrar baktı. Gözlerine baktım.

"Bir yolunu bulurum," dedim. "Ne giyersem giyeyim."

Bir an geçti. ZÜen hafifçe başını salladı, ağzının köşesi zar zor seğirdi. "Bunu yapmak zorundasın," dedi, pencereye dönerek. "ZÜey şimdiden dişlerini bilemeye başlamıştır."

Sarayın kapıları önümüzde belirliyordu, yükselen güneşi yakalayan ve ateş gibi parıldayan kalın altın damarlarla süslenmişti. İki zırhlı muhafız her iki yanında duruyordu, mızrakları mesajı net bir şekilde verecek şekilde eğilmişti. *Hoş geldiniz. Bir şey yapmaya kalkışırsanız, ölürsünüz.*

Koltuğumda kıpırdadım, endişeyle dudağımı ısırdım.

Okhèma ilerledikçe kapılar gıcırdayarak açıldı. O altın... o kadar çok altın vardı ki, parlak bir ışık saçıyordu, neredeyse göz kamaştırıcıydı. Bu sadece bir süs değildi. Bu bir savurganlıktı. Bizler kısıtlı tahıl payımızı yerken ve ölülerimizi güneşte çürümeye terk ederken, özenle oluşturulmuş, göz kamaştırıcı bir zenginlik gösterisiydi.

Diğer tarafta hava, iktidarın kokusuyla ağırlaşmıştı. Ötesindeki saray, kapılardan daha kötüydü — parıldayan sütunlar, oyulmuş canavarlar, Menelaus'un gücünün lüksü de içerdiğini gösterircesine su fışkırtan çeşmeler.

Tek düşünebildiğim şeydu: O altın halkalardan sadece bir tanesiyle kaç kişinin karnı doyurulabilirdi? Kaç hayat kurtarılabilirdi?

Bu ihtişam değildi. Bu, parıldayan bir zulümdü.

Saray her şeyin üzerinde yükseliyordu, koyu renkli kil duvarları sanki topraktan çıkmış gibi yerden yükseliyordu. Her zaman, ismi gibi sarayın tamamının obsidiyenden yapıldığını sanmıştım.

Yanılmışım.

Yaklaştıkça, illüzyon ortadan kalktı. Gölgeci cephenin altında, yer yer beyaz taş parıldıyordu — kaburgalar gibi yayılan teraslar, omurlar gibi kayadan çıkıntı yapan kavisli duvarlar. Cilalanmamış. Boyanmamış. Ham, açıkta... kemik renginde.

Bu, onu çevreleyen koyu renkli taştan daha fazla tedirgin etti beni.

Bunda aç bir şey vardı. Sanki saray kanlı derisini gururla giyiyormuş gibi, oysa gerçekte, altındaki soluk, soğuk yapı sessizce görülmeyi bekliyordu.

Dış duvarları frizler süslüyordu — çocukluk derslerinden yarım yamalak hatırladığım efsane sahneleri. Denizden yükselen Titanlar. Yerin altında zincirlenmiş canavarlar. Zaferle taç giymiş kahramanlar. Ama diğer yüzlerin olması gereken yerde — Zeus, Herakles, efsanelerin eski kralları — sadece bir tane vardı. Her madeni paraya basılmış, her heykele oyulmuş, her sancağa boyanmış aynı yüz.

Menelaos.

Buradaki hikâyeler bile onu yüceltmek için yeniden yazılmıştı.

Giriş devasa ve ısıtılıydı, yanlarında gözleri yakacak kadar parlak cilalanmış pürüzsüz beyaz sütunlar vardı. Parlamaya karşı gözlerimi kırptım, ancak tabanında çömelmiş işçileri görebildim; vücutları kovalar ve fırçaların üzerine eğilmiş, omuzları kamburlaşmıştı. Sanki yeterince çabalarsa toprağı temizleyebilecekmiş gibi taşları ovuyorlardı.

Aniden doğudan kırmızı tozlar esintiyle geldi ve kül gibi yere çöktü, yoluna çıkan her şeyi kapladı. Taze cilaya yapışarak parlaklığını matlaştırdı. İşçiler, emeklerinin lekenin altında kayboluşunu izleyerek, kısa bir süreliğine durdular.

Hiçbiri tek kelime etmedi.

Fırçalarını tekrar suya batırdılar, öne eğildiler ve ovmaya başladılar. Tamamen aynı hareketler. Tamamen aynı boşuna çaba.

Gözlerimi ayıramadım. Ne işçilerden, ne uçları yıpranmış fırçalardan, ne de ovuşturup dururken titreyen ellerinden. Kırmızı her zaman geri geliyordu. Ama yine de devam ettiler, sanki bu sefer merhamet göreceklermiş gibi. Belki bu sefer leke kalıcı olarak yok olacaktı.

Bu, içimde soğuk bir şeyin kıvrılmasına neden oldu.

Okhèma sarayın girişine doğru yuvarlandı, tekerlekleri kırmızı tozlu taşların üzerinde gıcırdadı. Öne eğildim, çatlak pencereye elimi dayayarak dışarıya baktım.

Bir sıra muhafız bekliyordu, insan kılığına girmiş heykeller gibi. Zırhları parlıyordu, ışığı yakalayıp parçalar halinde geri yansıtan camsı bir parlaklığa bürünmüştü. Bronzun üzerindeki ateş ışığı. Miğferleri sert tepelerle yükseliyordu, bazıları karga kanadı kadar siyah, diğerleri çiğ et gibi kırmızıydı. Ve her kalkanın üzerinde —gümüş, çarpıcı, gözden kaçması imkansız— kralın arması vardı: ortasından ikiye ayrılmış bir şimşek, ağzını sonuna kadar açmış bir yılan tarafından sarılmış, şimşegi yutuyordu.

Bir zamanlar Zeus'a ait olan bu sembol, artık Menelaos tarafından ele geçirilmiş ve sahiplenilmişti.

Biz geçerken ZÜe muhafızları kıpırdamadı. Gözleri sanki bizi hiç görmüyorlarmış gibi — ya da daha kötüsü, görüyormuş gibi — ileriye sabitlenmişti. Sanki *her şeyi* görüyorlar ama tepki vermeye değmez buluyorlardı. Sessizlik derimin altına işledi.

Bana annemi hatırlattı, o kadar hareketsiz, o kadar uzak, sessizliği o kadar keskin ki, bir şeyin kırılmak üzere olduğunu anlıyordun.

Peki ya burası?

Burası, seni kırmaya devam etmek için yapılmıştı. Sessizce. Zarifçe. Sonsuza dek.

Parmaklarım eteğimin kumaşına kıvrıldı. Askerlerden biri, çok hafifçe seğirdi ve aniden kendimi meydanda buldum. Kalabalığın ve tozun içinde, kırıbacın ZÜalessa'nın sırtına indiğini izliyordum.

Oradaki ZÜe Hippeus da aynen öyle durmuştu. Hepsi kırmızı cila ve boş gözler. İnsan değil. Semboller. Kılıçlı heykeller.

İçimde bir yara açılmış gibi bir şişkinlik hissettim. Şimdi askerlere baktım—
bu askerlere baktım ve tek gördüğüm, insan gibi davranan sivri uçlu bıçaklardan oluşan bir sıraydı.

Onlardan nefret ediyordum.

Onların her bir cilalı santimini nefret ediyordum. Zırhlarının altındaki etlerini yakmasını umuyordum. Sıcaklığın derilerini kabartmasını ve çığlık atmalarını.

ZÜe safra sıcak ve hızlı bir şekilde yükseldi, tırmanırken yakıcı bir his uyandırdı. Sertçe yuttum, onu geri bastırdım, gözümü kırpmadım. Calismae'nin bana öğrettiği gibi, yüzümde en ufak bir hareket bile olmadı.

Okhèma inleyerek durdu. Tamamen yerleşmeden önce, annem karşımda dik bir şekilde oturdu, gözleri yüz hatlarımı tarayarak, zayıflık gibi kusurlar arıyordu.

"Dışarı çıktığında, sana sorulmadıkça konuşma," dedi, alçak ve sert bir sesle, her kelimesi çelik gibi sert.

Gözlerine baktım. "Benden ne beklendiğini biliyorum."

Gözlerimi bir an daha tuttu, sonra tek bir kez başını salladı.

Tek kelime etmeden ellerini kaldırdı ve yüzünü peçeyle örttü. Şeffaf kumaş, yüzündeki ifadeyi gizledi, ama ben onun altında bir şeyin parıldadığını fark etmeden önce değil — belki korku. Ya da daha soğuk bir şeye dönüşen kararlılık.

Onun peçenin arkasına kayboluşunu izledim, ikinci bir deri gibi giydiği rolüne, sessizliğe bürünmüş, görev ve kayıptan şekillenen yaşlı dul rolüne dönüşmesini izledim.

Göğsüm sıkıştı. Tam o sırada yanımdaki kapı gıcırdayarak açıldı ve sarayın sıcaklığı içeri doldu.

Grigorios kapının hemen dışında duruyordu, omuzları dikti. Konuşmadı. Sadece bana baktı ve başını salladı. Küçük bir jestti, ama

sakinleştiriciydi.

Sonra anneme döndü, elini uzatmadan önce başını hafifçe eğdi.

Annem tereddüt etmeden elini tuttu; *okhèma'dan* inerken, tıpkı tahtından inen bir kraliçe gibi, peçeli yüzünden ne hissettiği okunamazdı.

Grigorios bana döndü, elini uzattı. Elini tuttum, inerken dengemi sağladım. Sandaletlerim güneşin altında göz kamaştıran taşa değdi ve aynı anda sırtımı dikleştirdim.

Ben ortaya çıktığım anda, askerler kıpırdadı.

Sırada duran askerlerin arasında ince ama açık bir titreme geçti: duruşlarında bir değışiklik, sandaletlerin sessiz bir sürtünmesi, çenelerinin neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe kalkması. Miğferler eğildi. Bakışlar kilitlendi.

Fısıltılar rüzgârla geldi, zar zor duyulur ama keskin bir şekilde.

Aralarından biri öne çıktı, geniş omuzlu ve zırhlıydı. Emirlerle alışkın biri gibi hareket ediyordu, ama gözleri benimkilerle buluştuğunda adımları yarım saniye durakladı.

Zeytin rengi gözleri, bir el gibi yüzümde dolaştı. Şehvet dolu değildi. Sadece şaşkınlık doluydu.

O bakışı tanıyordum. Hayatım boyunca görmüştüm.

Eli mızrağını daha sıkı kavradı, ucu hafifçe eğildi ama kendini topladı. Çenesi indi... sadece bir parça.

"*Ká los,*" diye mırıldandı.

Güzellik.

Bu kelime benimde kaydı. Bunu ilk kez duymuyordum. Yüzüncü kez de değildi. Ama burada, bu yerde, Sparta'nın kan kırmızısı bronzuyla kaplı bir adamın dilinden?

Parfümün altında çürümüş bir koku gibi geldi.

Çenem kilitlendi, ama ne irkildim ne de konuştum. Yüzümü sakın ve değışmemiş tuttum. Ancak soğukkanlılığımın ardında, midem tiksinti ile kasılmıştı.

Bırakın baksınlar. Bırakın boğulsunlar.

Giysilerim toz ve kir içinde, saçlarım dağınık olsa da, bakışları bana takıldı ve yapıştı. Güç sahibi olmak için ipeğe ya da parfüme ihtiyacım yoktu.

Ben güçtüm.

Pelerinimin altında, yaratık yine kıpırdadı, kaburgalarıma değen yumuşak seçirmesi nefesim kadar düzenliydi. Ben kalkmak için hareket ettiğimde pelerinin iç cebine girmişti ve şimdi orada bekliyordu. Sessiz ve tetikte, sanki bunun bir dost olmadığını biliyormuş gibi.

"Denemeler için mi buradasın?" diye sordu asker, sanki başka bir yere bakamıyormuş gibi gözlerini yüzümden ayırmadan.

Başımı dik tutmaya çalışarak, çenemi yukarı kaldırıp salladım.

"Hangisisin?"

"Amyklai'li Helena..." diye başladı annem.

"Güzellerin Helena'sı," diye sözünü kesti, sesi neredeyse hayranlık dolu bir hal almıştı. Bakışları üzerimde dolaştı, sanki önündeki bedene karşı hikayeleri ölçmek istermişçesine.

"Geç kaldınız," dedi sonunda. "Sizi dün bekliyorduk."

"Yolda bazı sorunlar çıktı," diye cevapladı annem, sesi gergindi.

Ağzı ince bir çizgiye dönüştü, yüzünde şüphe belirdi. Tereddüt etti, sonra girişi işaret etti. "Tören yakında başlayacak. İçeride olmazsanız, bu ihanet olarak kabul edilecek." Dudaklarında hafif, neredeyse isteksiz bir gülümseme belirdi. "Gerçi Sparta'da beklemeye değer bir yüzü kınayacak kadar cesur birini hayal edemiyorum."

Övgü duyduğumda bana öğretildiği gibi otomatik olarak gülümsedim, ama törene geç kalacağımı hatırlayınca içten içe paniklemiştim.

Annem hemen harekete geçti, onun peşinden yürürken siyah peçesi ışığı yansıtıyordu; benim takip edip etmediğime bakmak için arkasına dönmedi.

Elbette bakmadı. Beni ikna etmesi gerekmiyordu... Benim itaat etmem gerekiyordu.

Ve itaat edecektim.

Çünkü taşlar, tahtayı reddederek oyunu kazanmazdı. ZÜey, karşı tarafa ulaşarak kazanırdı.

ZÜe askeri bizi, sessiz bir tehditkar sıra halinde bekleyen ve kasklarının altından gözleriyle beni takip eden daha fazla muhafızın bulunduğu, ağzı açık girişe doğru yönlendirdi. Kemerin gölgeleri beni tamamen yutarken nefesim kesildi.

Dış kabartmaların soluk taşları, güneşin ağarttığı saflık yanılsaması yok olmuştu. İçeride, saray kırmızı ve altın rengi kanıyordu. Yün bayraklar, duvarları

ağır kıvrımlarla duvarları sarmıştı; Menelaus'un arması gümüş iplikle defalarca işlenmişti. Koridorları süsleyen yaldızlı süslemeler, lüks içinde kıvrılmış yılanlar gibi meşale ışığını yansıtıyordu.

Zemin bile güçle parlıyordu—vernikli kırmızı, o kadar cilalıydı ki ayaklarımızın altında ıslak gibi görünüyordu. Sütunlar başımızın üstünde yüksekte uzanıyordu, ağaç gövdeleri kadar kalın ve bir kasap leğeninin kırmızısıyla kaplı, tarih ve fetihlerin ağırlığıyla nabız atan tonozlu tavana doğru yükseliyordu.

ŽÜis bir yuva değildi.

O bir ağızdı. Ve biz az önce onun çenelerine adım atmıştık.

Gözlerimi sıkıca kırptırarak, her şeyi içime sindirmeye çalıştım. Hizmetçiler köşelerde ovuşturuyorlardı, bezleriyle sürekli geri dönen tozu çılgın bir titizlikle kovalıyorlardı. Cilalı altın, yanan odun ve tütsü kokusu her şeye yapışmıştı, baş döndürücü ve boğulacak kadar tatlıydı. Gözlerim yaşardı.

Gölgeler kıvrılıp duruyor, adımlarımızı takip ediyor gibiydi. Bütün bu parlaklığı korumak için kaç kişi gerekiyordu acaba? Tozun geri döneceğini çok iyi bilerek, her sabah kaç kişi mükemmellik hayali peşinde sırtını eğiyordu?

Koridorun sonunda Menelaos'un heykeli beliriyordu. Figür devasa ve acımasızdı; sanki vurmaya hazırmişçasına bir elinde bir şimşek tutuyordu. Ama ne kadar uzun bakarsam, bunun her zaman ona ait olmadığı o kadar netleşiyordu. Duruşu, cüppesi, hatta sakalının kıvrımı... Bir zamanlar Zeus'a aitti. Kral yeni bir tanrı heykelinin yapılmasını emretmemişti; sadece eskisinin yüzünü çalmış ve kendine mal etmişti. Şimdi Menelaus mermerden aşağıya bakıyordu, gözleri her adımı takip edecek şekilde eğilmişti, şimşeği yargı anında havaya kaldırılmıştı, sanki göklerin onu geri almasına meydan okurcasına.

Ona baktım, nabzım kulaklarımda çınlıyordu. Kendini böyle mi görüyordu? Her şeye gücü yeten, ebedi, dokunulmaz? Gerçek hayatta nasıl biri olacaktı?

ŽÜe askeri aniden yanıma geldi, eskisinden daha yakındı, adımları benimkilerle aynı hızda ilerliyordu. "Bu yeni bir görev," dedi hevesle, benimle konuşma fırsatını kaçırmamak için. "ŽÜe kralı geçen ay emretti. Sparta'nın artık şimşeği kimin elinde tuttuğunu hatırlamasının zamanının geldiğini söyledi." Sesinde biraz fazla gurur vardı, sanki bunu söylediği için dikkatimin üzerinde kalmasını umuyormuş gibi.

Yüzüme nazik ve ilgileniyormuş gibi bir gülümseme takındım.

"Daha fazla oyalanmamalıyız," dedi annem yumuşak bir sesle, saygı göstergesi olarak başını eğerek.

ŽÜe askeri hemen dikleşti ve görev bilinciyle omurgasını sertleştirerek ilerledi.

Ciyaklama.

Donakaldım, nefesim boğazımda düğümlendi. O ses, küçük ve ani... ve haince, koridoru yırttı.

Annemin adımları durakladı. Başını bana doğru çevirdiğinde peçesi titredi; yüzünü görmesem bile dehşet içinden sızıyordu.

"O da neydi?" diye tısladı, yanıma gelip adımlarını benimkine uydururken, sesi alçak ve keskin bir tondaydı.

Panik omurgamdan yukarı tırmandı. Yalan söylemek için ağzımı açtım... ama fırsat bulamadım.

O küçük hain kıpırdadı. Paltomun altında hareket ettiğini hissettim, sonra bir ok gibi kıvrımlardan fırladı. Koşarken mermere çarptı, pençeleri öfkeli bir ritimle vuruyordu, bu ses savaş davulları gibi tonozlu duvarlarda yankılanıyordu.

Annem sanki vurulmuş gibi geriye sıçradı. Adımının ortasında ayağı takıldı, kendini korumak için kolunu kaldırırken duvağı savruldu. "Tanrılar adına," diye fısıldadı, sanki halka açık bir taşlama cezasına tanık olmuş gibi.

Ben bir şey söyleyemeden —ya da peşinden atlamadan— eli kolumu sımsıkı kavradı.

"Ne yapıyorsun?" Beni geri çekti, parmakları kelepçe gibiydi.

Gözleri koridorda tanık arar gibi dolaştı. Bizi yönlendiren asker farkında değil gibiydi ve diğer muhafızlar kırmızı tüylü miğferleriyle heykel gibi hareketsiz duruyorlardı. Ne bir eğlence belirtisi, ne de başlarını eğme hareketi. Gözlerini bile kırpmadılar. O yarattığı ya da bizim utancımızı görmüş olsalar bile, bunu disiplin ve kökleşmiş eğitimlerinin arkasına gömmüşlerdi.

Kalbim güm güm atıyordu. Ne yapıyordum ben?

Yaratığın kaybolduğu yerde parıldayan zemine baktım. Küçük ayaklarının sesi hâlâ içimde yankılanıyordu. Yaratık gitmişti. "Önemli bir şey değil," dedim, çok hızlı bir şekilde. "Sadece bir fare."

Annem geri çekildi, dilini şaklatarak havayı yırttı, ama azarlamak için zaman yoktu. Asker çoktan ilerlemeye başlamıştı, sandaletleri taşla hızlı, sabırsız vuruşlarla çarpıyordu.

Onu takip etmek için adımlarımızı hızlandırdık.

Yürürken her köşeyi, gölgelerdeki her hareketi, duvar halısındaki her dalgalanmayı taradım, onu tekrar görmeyi umarak —hayır, çabalayarak. Ama koridor hareketsizdi.

Nedense, imkansız bir şekilde, canım *yanıyordu*. Sanki göğsümden hayati bir parça kesilip götürülmüş gibi.

Sanki orada hala onun sıcaklığını hissedebilecekmişim gibi, elimi onun yuvalandığı yere bastırdım.

Ama hiçbir şey yoktu. Sadece ipek ve soğukluk.

Ve beni seçmiş olan küçük ve tuhaf bir şeyi kaybetmenin acısı... tam da en çok ihtiyacım olduğu anda ortadan kaybolmuştu.

BÖLÜM 9

Kırmızı bir ışıık gözüme çarptı...

Bir hizmetçi köşeyi dönerken neredeyse bize çarpıyordu, keten cüppesi ayak bileklerinin etrafında hışırdıyordu. Gençti, benden büyük değildi, saçları kafasına sıkıca sarılmış bir örgüydü ve alnında ter damlacıkları vardı. "Bu o mu?" diye sordu askere. "Kayıp olan kişi."

Asker kısa ve sert bir şekilde başını salladı.

"Geç kaldınız," diye tersledi hizmetçi. Koyu renkli gözleri annemle beni süzdü, sonra arkasındaki dar yan koridora doğru bir hareket yaptı. "Bu taraftan. Hemen." Onay beklemeden, topuklarını döndürüp uzaklaşırken, yakasındaki altın iplik bize göz kırptı.

Annemin sesinde gerginlik vardı. "Kızımın kendini toparlayabileceği bir oda var mı?"

"Vakit yok. Hemen gelmesi gerekiyor."

Bu sözleri sindirmek için bir saniye bile vaktim olmadı ki, başka bir hizmetçi ortaya çıktı; önündeki odadan çıkarken kollarında gümüş bir tepsi dengeliyordu. Tepsinin üzerinde katlanmış ipekler parıldıyordu; soluk, narin tonlarda peçeler ve kuşaklar.

"Ver şunu bana," dedi ilk kadın somurtarak, adımını kesmeden peçelerden birini kaptı. Aceleci hareketlerle onu ellerime tutuşturdu.

“Bunu tak.”

Kumaş neredeyse hiç ağırlığı olmamasına rağmen parmaklarımla beceriksizce uğraştım.

“Şimdi,” dedi yine, çoktan arkasını dönmüşken.

Telaşlı ve kafa karışıklığından yarı kör halde, onu başıma ve omuzlarıma örttüm, sanki kendi ellerim değilmiş gibi hissettiren ellerimle uçlarını çenemin altına sıkıştırdım. Şekiller bulanıklaştı ama kaybolmadı, ışık azaldı ama hala görülebiliyordu ve koridor yumuşatılmış bir tablo gibi önümde uzanıyordu. Hâlâ görebiliyordum ama her şey bir şekilde uzaklaşmış gibiydi, sanki kendimle dünya arasına bir perdenin arkasına adım atmışım gibi.

Annem yardım etmek istercesine bana uzandı, ama hizmetçi dönüp başını sertçe sallayarak onu engelledi. "Koridorun sonunda bir oda var," diye neredeyse hırladı. "Diğer misafirlere katılmadan önce kendinizi tazeleyin."

Hizmetçinin eli kolumu kavradı ve beni ileri doğru çekerken koridor etrafımda dönmeye başladı. Annemin sesi arkamda çılgınca bir şey haykırdı — sanırım adımı — ama bir kapı çoktan açılıyordu ve sonra bir odanın içine itildim.

Kapı yüzüme çarparak kapandı ve ben geriye sendeleyerek bir adım attım, kalbim bir an durdu. Yağ lambalarının altın rengi ışığı duvarlarda titriyordu, cilalı mermer ve yaldızlı süslemelere yansıyor. Sıcak hava cildime baskı yapıyordu, tütsü ve ezilmiş çiçeklerin kokusuyla doluydu.

Yavaşça arkamı döndüm, gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Odadaki sessizlik, gerçek bir sessizlik değildi... Herkesin başını bana doğru çevirmesinin sesiydi. Onlarca kız vardı. Hepsi peçeli.

İçimde soğuk bir farkındalık belirdi. Bunlar benim rakiplerimdi.

Lambaların ışığında hayaletler gibi duruyorlardı, gruplar halinde ya da tek başlarına, ellerini kavuşturmuş, sırtları dik. Elbiseleri bembeyaz ve el değmemiş gibi parlıyordu, peçeleri mükemmel omuzlarından aşağı dökülüyordu, fildişi, inciler ve ince nakışlarla süslenmişti. Adak gibi görünüyorlardı.

Ben ise... birinin suçlanacağı bir hata gibi görünüyordum.

Elbisem buruşuk ve tozlu, eteğim yırtılmıştı... saçlarım sanki bir arabanın arkasında sürüklenmiş gibi görünüyordu.

Bir hizmetçi, keten eteğinin hışırtısıyla öne doğru atıldı. Parmakları, sanki ona hiç dokunmak istemiyormuş gibi kirli pelerinin kumaşını kıstırdı ve

bir hamlede onu omuzlarımdan çekip aldı, neredeyse dengemi bozuyordu.

"Diğerlerinin yanına git. Çabuk."

Yavaş ve tereddütlü adımlarla ilerledim, duvak odayı bulanık bir altın rengiyle kapladı. İpeğin ardında yüzler belirsizdi. Ama fısıltıları öyle değildi.

"O kim?"

"Elbisene bak..." "Bir hendeğe mi düştü?"

"... belki de köy kızlarından biridir?" Ve sonra başka bir ses.

"Hiç şansı yok."

Onları duymamış gibi yaptım.

Ama peçenin altında çenem sıkıldı. Elbette konuşacaklardı. Tek bildikleri şey buydu, keten ve ipek kumaşların arkasından dedikodu yapmak, gölgenin güvenliğinden küçük iğneleyici sözler savurmak. Bırakın konuşsunlar.

Yine de, sinirlenmem içimi kemiriyordu. Saçımı düzeltmek ya da yüzümdeki terden ıslanmış kenarları düzeltmek için bana bir an bile zaman verilmemişti. Halim bir kriz değildi — parlamak için mükemmel ketenlere ihtiyaç duyan solgun bir şey değildim — ama tanrılar, temiz olmalıydım. Soğukkanlı. Hazırlıklı.

Bunun yerine, bir gemi kazasından sonra kıyıya sürüklenmiş bir şey gibi aralarında duruyordum.

Ve neden bu peçeleri takıyorduk ki?

Arkamızda uzaktaki bir kapı gıcırdayarak açıldı ve odada bir sessizlik hakim oldu.

Hepimizin peçeleri sesin geldiği yöne doğru eğildi.

Kapının eşiğinde bir kadın duruyordu. Fildişi ve altın rengi cüppesi, her adımında parıldayacak kadar narin katmanlar halinde taş zeminde süzülüyordu. Sanki lanetli toprak bile ona dokunmaya cesaret edemiyormuş gibi, mükemmelliğini bozan tek bir leke bile yoktu.

Kadının cildi koyu tonlu ve ışıltılıydı, sanki ateş ışııyla öpülmüş cilalı oniks gibiydi. Başını kıvrımlı örgüler süslüyordu, her bir kıvrım titizlikle kehribar boncuklarla tutturulmuştu. Yüzü mermer kadar pürüzsüzdü, kırıksız ve ifadesizdi, ancak bakışları bir demirci ocağından çıkan ısı gibi vuruyordu, hepimizi incelerken yakıcı ve acımasızdı.

Yanımda duran bir kız, peçesini hışırdatacak kadar şiddetle irkildi. Bir diğeri nefesini tuttu, başını aniden eğip selam verirken sesi kesildi. Önümdeki kız, sanki kadının görünüşü onun kaldırabileceğinden fazlasıymış gibi dizlerinin üzerine çöktü.

"Yüce Rahibe," diye fısıldadı biri; bu ses kısmen dua, kısmen de uyarı gibiydi.

Midem bulandı.

Baş Rahibe.

O, Baş Rahibe Dione'ydi. Bir zamanlar Apollon'un tapınağının bekçisiydi, ama şimdi Menelaos'un sunağının koruyucusu ve ilahiliğinin sözcüsü olarak ona diz çöküyordu.

Elbette köyüme hiç ayak basmamıştı. Ama adı hâlâ dolaşıyordu. Uyarılar içinde. Yarı fısıldanan dualarda. Sizi biraz daha dik oturmaya, hangi tanrının adını anarken biraz daha dikkatli olmaya iten türden hikâyelerde.

Ve şimdi karşımdaydı, artık bir masal değil, gerçek ve ürkütücü bir varlık olarak tam önümde duruyordu.

Toplandığımız yerden birkaç adım ötede durdu, kollarını yanlara doğru hafifçe uzatmış, avuç içleri açık ve öne dönük. Bu duruşu bir tapınak ayininden hatırladım, ama ne anlama geldiğini hatırlayamadım.

Gözlerini kapattı. Sessizlik bir emir gibi çöktü. Uzadı... boğucu, boğazımı sıkacak kadar yoğundu. Kalplerin çarpışını duyabiliyordum—benimki, onlarınki, hepimizin kalpleri korku ve hayranlığın senkoplu davul ritmiyle çarpıyordu. T12e rahibesi başını geriye eğdi, çenesini tavana doğru kaldırdı, sanki ilahi bir sinyali dinliyormuş gibi.

Bir dua. Ya da dualara cevap veren şey.

Gözleri açıldı, karanlık ve dipsizdi, bakışları odayı taradı, her birimizi o kadar acımasız bir hassasiyetle süzdü ki neredeyse geri adım atacaktım. Gözleri bana, elbisemin üzerine bulaşmış kurumuş çamurlara takıldı... ve burun delikleri, sanki yolun kokusu onu rahatsız etmiş gibi, bir kez genişledi. "Kendinizi tanıtın."

Sesi yüksek değildi, ama yüksek olmasına da gerek yoktu. Emredici bir tonda yankılandı.

"Eski tanrıların çağı sona erdi," dedi dramatik bir şekilde. "Sparta artık bedenlenmiş ilahi varlığa diz çöküyor — kralımız, gök gürültüsü ve alevlerin efendisi Menelaus'a. Bugün, onun iradesi benim aracılığım ile getiriliyor."

Bir titreme, sazlıkların arasından esen rüzgar gibi sıranın içinden geçti. Yanımdaki kız nefesini tuttu. Önde duran biri sessizce inledi ve hemen sesini bastırdı. Birkaç kişi saygıdan... ya da korkudan başlarını eğdi.

Ama ben... ben neredeyse gülecektim.

İlahi varlık mı? Sanki Menelaus kendini Olimpos'un külleriyle taçlandırmamış ve buna kutsallık dememiş gibi.

Ona bakarken gözlerimi kısarak ona baktım. Söylediklerine gerçekten inanıyor muydu acaba, ölümlü bir nefesin tanrısallığı taşıyabileceğine kendini ikna etmiş miydi... yoksa o ikiyüzlülüğün derinliklerinde, bir zamanlar sunaklarına sahip çıkan güneş tanrısının yasını tutuyor muydu?

Menelaos'un bir tanrı olduğuna gerçekten inanıyor muydu? Yoksa sadece gücün artık kimin elinde olduğunu biliyor ve onun yanında diz çökmeyi mi seçmişti?

"Kralımızın iradesi açıktır. O tek başına hüküm sürmeyecek. Gücü, kendisine eşit birini gerektirir." Bir süre durakladı. "Sparta'nın bir kraliçesi olmalı."

Kraliçe.

Bu kelime, rahibenin sesinden daha yüksek, yanımda gergin bir şekilde kıpırdayan kızların sesinden daha yüksek bir sesle yankılandı. Bunun doğru olup olmadığı umurumda değildi — ilahi bir şey mi, yoksa özenle sahnelenmiş bir gösteri mi? Bırakın kehanetlere ve ilahi iradeye inansınlar.

Ben güce inanıyordum.

Sparta'nın bir kraliçesi olacaktı.

Bana.

"Sparta'nın yeni kraliçesinin layık olduğundan emin olmak için üç deneme yapılacaktır."

Nefesim bir an için kesildi. *Layık.* Tl2e kelimesi içimde yankılandı içimde yankılandı.

Daha dün kapılarımıza

. Yağmur yağmayı unutmuş bir gökyüzünün altında ölüleri için ağlayan anneleri— tabii biriktığımız her şeyi silip süpüren acımasız bir tufan şeklinde yağmadıkça.

Ayağa kalkmaya çalışırken, ağzından kanlı damlalar akan Tl2alessa'nın direnişi.

Layık olabiliyordum. Layık olmuştum. Ne pahasına olursa olsun bunu kanıtlıyordum. Kanıtlamak zorundaydım.

"Menelaus onu kutsayacak. Sparta onu taçlandıracak." Tl2e Baş Rahibesi kollarını kaldırdı, parmaklarını akıcı ve saygılı bir hareketle gökyüzüne doğru açtı. Yine bir sessizlik çöktü, bu sefer daha derin bir sessizlik. Etrafımdaki Tl2e kızları kıpırdadı, bazıları titriyordu, bazıları muhtemelen gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu, hepsi büyülenmiş gibiydi.

Ama ben değil.

Zaten bildiğim şeyi bana söylemek için kehanetlere ya da alevlere ihtiyacım yoktu.

Çenem gerildi. Omurgam düzleşti. Gözlerimi kapattım ve kendimi bir tahtın yönüne doğru yürürken hayal ettim.

"Eğitimin ve Sınavlar," dedi Baş Rahibe, sesi bir kahinin çılgılığı kadar net bir şekilde yankılanıyordu, "yarın başlayacak. Ama bu gece, bunlarla yüzleşmeye layık olanı seçeceğim."

Gözlerimi birden açtım.

Seçmek mi?

Az önce söylediği bu muydu?

Gözlerimi kıptım, nabzım boğazımda atıyordu. Etrafımdaki diğer kızlardan birkaçı kıpırdadı; neredeyse fark edilemeyecek kadar küçük hareketlerdi, ama yeterliydi. Dikleşen omurgalar. Tutulan nefesler. Onlar da bunu beklemiyorlardı.

Savaşmak... azim ve iradeyle yerimi kazanmak bir şeydi. Bunu anlıyordum. Buna hazırdım. Ama bir *seçimden* hiç bahsedilmemişti. Denemeler başlamadan önce elenmekten hiç bahsedilmemişti.

Yüzünü inceledim, boynumdan aşağı sıcak bir korku dalgası yayıldı. Bunu nasıl yapacaktı? Ne görecekti? Üzerimdeki kurumuş çamuru mu? Duruşumu mu? Soyumu mu?

Tanrı aşkına, yüzümü bile göremiyordu. Bu lanet olası peçeleri takıyorduk.

Ellerim yanlarımda yumruk haline geldi.

Geri dönemezdim.

Açlık çeken bir köyün çatlamış, kırmızı tozlu yollarına. Çukurlaşmış yanaklı çocuklara ve çok fazla cenaze gömmüş annelere.

Nikandros'a da.

Eğer seçilmezsem...

Eğer burada

başarısız olursam...

O zaman sadece kendimi hayal kırıklığına uğratmamış olurdum.

Hepsini hayal kırıklığına uğratmış olurdum.

BÖLÜM 10

Panikledikçe peçe cildime sıcak geliyordu. İnce ve neredeyse ağırlıksızdı, ama yine de alnımdaki teri tutuyor, bırakmak istemiyordu.

"Peçelendin," dedi Baş Rahibe, sesi ritüel ile doluydu, "çünkü kraliçe yüzü ya da erkeklerin gözlerindeki açlık için seçilmeyecek."

Hava değişti. İpek perdeden bile odanın gerginleştiğini hissedebiliyordum, sanki bu sözler herkesin boğazına bir ip geçirmiş gibiydi.

Bu hiç iyiye işaret değildi. Sahip olduğum tek şey güzelliğimdi. Erkeklerin ilk fark ettiği, istedikleri, kışkırdıkları... ve lanetledikleri şey buydu. Eğer bu değerlendirilmeyecekse, bende ölçülecek başka ne kalmıştı ki?

"Bir tanrı daha derine bakar. Et ve süslerin ötesine bakar ve altında yatanı tartar."

Altında.

Derimin altında, ismimin altında, parmak eklemlerimin çatlaklarında hâlâ sıkışmış olan kir ve kan lekelerinin altında ne vardı? Yüzeyi kazıyıp kaldırırsa ne bulurdu?

"Teyzem, Baş Rahibe'nin ona doğrudan baktığını ve her şeyi, her yalanı, yaptığı her utanç verici şeyi gördüğünü söylüyor," dedi bir kız

korkuyla fısıldadı. “Ruhunun tamamen soyulmuş gibi hissettiğini söyledi.”

Sanki sadece baskı, gerçeğin içimden dökülmesini engelleyebilecekmiş gibi avuç içlerimi sertçe birbirine bastırdım.

Çünkü Baş Rahibe hareket etmeye başlamıştı...

O, ilk kadının önünde durduğunda, ben donakalmış bir şekilde izledim; kadın, elbisesinin kıvrımlarına bükülmüş, kıpır kıpır parmakları olan narin bir varlıktı. Tek kelime etmeden, kolunu akıcı bir yay çizerek kaldırdı; bu hareket, koluna işlenmiş kutsal sembollerini ortaya çıkardı. Bileği sessiz bir güçle gerildi. Obsidyen ve kehribar yüzükler parmak eklemlerinin etrafında kıvrılmış, uyanık gözler gibi parıltıyordu.

Elini uzattı ve kadının alnının üzerine tuttu. Dokunmadan. Sadece havada asılı kalarak. Kadın nefesini tuttu, beklerken peçesi dalgalandı ve omuzları gerildi.

Tl2e Başrahibesini, kadının peçeli yüz hatlarına keskin bir bakışla bakarken ifadesizdi; ne gördüğüne dair hiçbir ipucu vermiyordu — ya da hiç bir şey görüp görmediğine dair.

Yavaşça, iki parmağını kadının alnının ortasına bastırdı.

Sanki bu dokunuş, derinlerde görünmeyen bir şeye çarpmış gibi, Tl2e kadınının tüm vücudu sarsıldı.

Hepimiz nefesimizi tutmuştuk. Onlarca peçeli kadın donakalmış, kalpleri şeffaf kumaşın ardında çarpıyordu. Tl2e rahibesi elini çekti, herkesin onu net bir şekilde görebilmesi için döndü ve tek bir kez, ciddiyetle başını salladı.

Seçilmiş.

Kadın dizlerinin üzerine çöktü, ipek kumaşlar beyaz bir havuzun içinde fısıldayarak etrafını sardı. Her sığ ve çılgın nefes alışında peçesi dalgalanıyordu.

Başrahibe, eteği taşların üzerinde sessizce kayarak öne doğru adım attı ve bir sonraki kadının önünde durdu. Kolunu kaldırdı ve bir kez daha iki parmağını kadının alnına bastırdı.

Kadın kaskatı kesildi.

Temas bir nefes, belki iki nefes sürdü, sonra rahibe yine ifadesiz bir yüzle geri adım attı ve bir kez başını salladı.

Kadın bir kez daha şaşkın bir rahatlamayla yere yığıldı, titrek omuzlarından bir hıçkırık süzülürken dizleri yere yumuşak bir sesle çarptı.

Başrahibe çoktan yoluna devam etmişti.

Her kadının önünde durdu. Her zaman aynıydı, elini kaldırması, parmaklarını alnına bastırması. Her dokunuşu kesin ve ölçülüydü.

Ve sonra karar. Bir baş sallama, ve bir kadın dizlerinin üzerine çökecek, sevinç şafak gibi üzerine çökecekti. Bir baş sallama, neredeyse bir hareketten biraz daha fazlası, ve Baş Rahibenin kararı bir kefen gibi kadının üzerine çökecekti.

Birkaç kişi ayakta kalır, kırılğan bir haysiyetle reddedilmeyi yutardı.

Ama biri öyle yapmadı.

Anlamamış gibi rahibenin arkasından bakıyordu. Elleri yanlarında yumruk haline gelmiş, titriyordu. Durumun farkına vardığında, bacakları güçsüzleşti.

"Hayır," diye nefes nefese söyledi. "Hayır, lütfen... lütfen!"

İleri atıldı, yere düşmeden önce görevliler tarafından yakalandı. Peçesi yana kaydı, gözyaşlarıyla ıslanmış yanakları ve kızarmış, çılgın gözleri ortaya çıktı.

"Kanıtlayabilirim," diye hıçkırdı. "Layık olduğumu kanıtlayabilirim. Lütfen, yapmayın..."

Çılgılığı yankılanmayı bitirmeden görevliler onu uzaklaştırmaya başladılar. Onu kapılara doğru sürüklediler, kolları ve bacakları çırpınıyordu, ipek eteği ayak bileklerine dolanmıştı.

Gözlerimi ondan ayıramadım. Kalbim, acıma değil, dehşetle çarpıyordu.

O ben olabilirdim.

Kapılara kadar tüm yol boyunca direndi, sesi kırıldı, sonunda çaresiz bir hırıltıdan başka bir şey kalmadı. Kapılar arkasından gürültüyle kapandı, sesi dışarıda bıraktı.

Ve Baş Rahibe çoktan elini tekrar kaldırmıştı.

Sıra inceliyordu. Artık aramızda çok az kız kalmıştı, beni onun hükmünden ayıran sadece bir avuç peçeli figür vardı.

Kalbim göğsümde durmaksızın çarpıyordu. Her nefes içime girerken yanıyordu, sakinleştirmek için çok sığıdı.

Yaklaşıyor. Yaklaşıyor.

Tl2e'nin cüppesinin taş üzerinde çıkardığı yumuşak sürtünme sesi artık kulakları sağır ediyordu, nabzımdan daha yüksek, düşüncelerimin kenarında tırmalayan fısıltılardan daha yüksek. Sakin görünmeye çalışarak elbisemi sıktım.

O benim önümde durdu ve nefesim kesildi, sanki hava bile bana sırtını dönmüş gibi, göğsümden tamamen çalınmıştı. Eli havaya kalktığında, tenime bir sessizlik çöktü.

Diğerlerine yaptığıyla aynı şeydi. Ama bu farklıydı.

Tl2is *bendim*.

Dümdüz önüne baktım, her kasım gergindi, ciğerlerim bu kadar hareketsiz kalmanın yüküyle ağrıyordu. Kalbim sanki göğsümden fırlayıp onun parmaklarına uzanmak ve beni seçmesini *zorlamak* istermişçesine çarpıyordu.

Lütfen.

Eli peçemin hemen üzerinde durdu. Bir nefes uzaklıkta.

Ve sonra... titremeye başladı.

Omurgası gerildi, sanki bir darbe almış gibi sırtı kavis çizdi. İnce vücudunu bir titreme sardı. Ağzı açıldı ama hiçbir kelime çıkmadı, sadece ruhunun unutulmuş bir mağarasından çıkmış gibi yükselen garip, ilkel bir ses duyuldu.

Etrafımda hava değişti, ipeklerin hışırtısı ve geri çekilen kızların fısıltıları arasında bir nefes kesilme sesi yükseldi.

Tl2e Baş Rahibesi sendeleyerek uzaklaştı, bir adım, sonra bir adım daha. Kolları hafifçe sallanarak, sanki beni uzaklaştırmaya çalışır gibi aramızdaki boşluğu tırmaladı.

Ben kıpırdamadım. Kıpırdamadım.

Gözleri iri ve dehşet dolu bir şekilde açıldı. Gözleri benimkilere kilitlendi.

Bana baktı, peçeye değil, altındaki kıza değil, içimden geçerek, sanki derim camdan ibaretmiş gibi. Bakışları beni soyup sıyırdı, kaburgalarımın altına gömdüğüm her sırrı, yasak tanrılara fısıldadığım her dizimi sıyırmış dua, hayatta kalmak için verdiğim her çaresiz sözü gördü. Köyümü gördü, eteğime hâlâ yapışmış kırmızı tozu, sırtımda kurşun zincirler gibi taşıdığım yıllarca süren eğitimi ve titrek umudu gördü.

Başrahibe tekrar ağzını açtı, dudakları hareket ederken, kendisine ait olmayan bir ses dışarı süzüldü; havadan bile daha soğuk ve daha eski, kehanetle dolu, sert ve ağır bir ses. "O hepimizin sonu olacak."

Sözleri bana çarptı, kaçmam imkansızdı.

Tl2e Başrahibesi sallandı, göğsü kesik kesik nefes alırken parmakları yanlarında seğirdi. Bir kez, iki kez, tekrar gözlerini kırptı, her kırpış bir öncekinden daha yavaştı, sanki tanımadığı bir yerde uyanıyormuş gibi, sanki nerede olduğunu unutmuş gibi... ta ki gözleri tekrar benimkilere dönene kadar.

Bir anlığına, hareketsiz kaldı.

Tl2en yüzündeki ifade değişti, yüz hatları dehşetle doldu. Tl2e odadaki herkes nefesini tutmuş gibiydi; o ise açıkça beni reddederek benden geri çekildi. Sarsak ve zoraki hareketlerle başını sallayarak beni reddetti ve ardından hızla

bir sonraki adaya yöneldi, ama gözleri sanki bana vuracağını beklermişçesine hızlı ve korkulu bakışlarla bana dönüyordu.

Donakalmış, nefesim kesilmişti; sözleri, kalıptaki her zayıf noktayı bulan erimiş metal gibi içime işliyordu.

Göğsüm inip kalkıyordu, ama bu nefes almamdan kaynaklanmıyordu. Panikti.

Sıkı sıkıya, kutsal *bir şekilde* tuttuğum umudum, o anın ağırlığı altında çatladı.

Beni seçmedi.

Hayır. Beni *reddetmişti*.

Sözleri kafatasımı delip geçti, çınlayan sessizlikten daha yüksek sesle, odayı dolduran nefes kesen ve boğuk korku seslerinden daha yüksek sesle. *O hepimizin sonu olacak.*

Bu ne anlama geliyordu? Ne yapmıştım?

Yanımdaki kızlar, sanki ben Korku'yu taşıyormuşum gibi benden uzaklaşıyorlardı.

Onları görmezden geldim, Baş Rahibeye uzandım, parmaklarım boş havayı tırmalıyordu, onun yarattığı mesafeyi kapatmak için çaresizce çabalıyordum. "Lütfen," diyebildim, kelime sessizlikte yankılandı. Baş Rahibe dönmedi. Onun peşinden sendeleyerek bir adım attım. "Anlamıyorsun," dedim, sesim yalvarışın kenarlarında kırıldı. "Bana bak."

O, duymamış gibi başını dik tutarak yürümeye devam etti. İleriye atıldım, ama ona ulaşmadan ellerim kollarımı yakaladı.

Dönüp beni tutmaya cüret eden her kimseyle savaşmaya hazır olarak boğazımdan bir hırıltı çıktı—ama kollarımı tutanların hizmetkarlar olduğunu gördüm. Yüzleri solgundu, gözleri görevden çok dehşete yakın bir şeyle fal taşı gibi açılmıştı. Tutuşları sağlamdı, ama parmakları derime değdiğinde titriyorlardı, sanki onlar da bende kalıcı bir lanet taşıdığımdan korkuyorlarmış gibi. Mücadeleye devam ettim, ta ki içlerinden biri eğilip tıslayana kadar: "Yeter. Sessizce git, yoksa öfkelerini köyüne yöneltirler."

Bu sözler soğuk su gibi çarptı, bacaklarımdan tüm gücü çekip aldı. Donakaldım, her düşüncem o tek, korkunç gerçeğin içinde çöktü. Amyklai'ye daha fazla acı çektiremezdim, *çektiremezdim*. Onları zaten yüzüstü bırakmışken olmazdı.

Omuzlarım düştü, gücüm benden akıp gitti, nefes almak bile bir yük gibi gelmeye başladı. Tüm bu yük göğsümde ağır bir yük olarak çöktü, tek bir nefesle küle dönüştü. Beni kapıya doğru yönlendirmelerine izin verdim, hissiz

ve direnmeden, kalbim boşuna atarken bedenim onların yönlendirdiğı yere doğru hareket etti.

Taşıdığım her şey, yıllarca süren eğitim, bunun kaderim, görevim olduğu söylenmesi... hepsi altımdan çekilip alınmıştı. İçimde yaşayan her neyse, umut, azim, daha fazlasına layık olduğuma dair inanç, Amyklai'yi kurtarabileceğime dair inanç... hepsi sessizliğe bürünmüştü.

Parçalanmamıştı. Kırılmamıştı bile.

Sadece... gitmişti. Sanki başından beri hiç benim olmamış gibi.

Seçilmemiştim.

Başarısız olmuşum.

Ve o andan önce neysem... artık o değildim.

BÖLÜM 11

Adımlarım çok gürültülü, zemine çok hantal geliyordu. Tl2e peçemin tülü omuzlarımda dalgalanıyor, geçişimizle oluşan esintiye kapılıyordu. Ama ben hiçbir şey hissetmiyordum. Beni takip eden bakışları hissetmiyordum. Göğsümdeki acıyı hissetmiyordum.

Tl2e hizmetçiler, odadan çıkan kemere ulaşip kapı arkamızdan kapanana kadar konuşmadılar. İçlerinden biri bana bir bakış attı, sonra hemen başka yere çevirdi gözlerini. “Büyük Salon’daki diğer konukların yanına geçeceksiniz.”

Büyük Salon.

O anı binlerce kez hayal etmiştim — köyümün şampiyonu olarak Menelaus'un ünlü salonuna girmek.

Oysa ben, tütsü kokan bir koridorda kaybolan, kumdaki ayak izleri gibi silinen bir gölgeydim. Tırnaklarım avuç içlerime batana kadar ellerimin yumruk haline geldiğini fark etmemiştim. Acı izleri bırakacak kadar sert. *Bir şey* hissedecek kadar sert.

Düşünmeden duvara doğru ilerledim, benim gibi reddedilmiş diğer kızların beklediği yere doğru sürüklendim. Unutulmuş heykeller gibi dağınık duruyorlardı, peçeleri hâlâ yerlerindeydi.

Bir kız o kadar şiddetli ağlıyordu ki, her sığ nefes alışında peçesi dalgalanıyordu. Bir diğeri yerdeydi, kollarını dizlerine dolamış,

küçük, kesik kesik hareketlerle sallanıyordu. Birkaç tanesi örtülerinin arkasından fısıldıyordu, acil ve sessizce, sesleri kafa karışıklığı ya da sessiz bir umutsuzlukla doluydu. Biri yumuşak bir inilti çıkardıktan sonra avucuyla bastırdı. Bir diğeri hıçkırıklarla boğuluyordu, parmakları yanındaki sütunu sıkıca kavriyordu, sanki bu onu tamamen dağılmaktan alıkoyacakmış gibi.

Yere bakıyordum, boğazım yanıyordu, göğsümdeki acı çürümüş bir yara gibi iltihaplanıyordu.

Arkamdaki kapılar yine boğuk bir gıcırtyla açıldı ve daha fazla kız dışarı döküldü. Bazıları sendeledi, adımları sanki artık yere güvenmiyorlarmış gibi titriyordu. Diğerleri sessizce ilerliyordu, omuzları kambur, başları eğik, sanki taşlar bile onları kınayacakmış gibi.

Kırmızı cüppeli bir kadın salonun girişinde belirdi, elleri belinde sıkıca birleşmiş, uzun süredir çektiği acıların yüküyle duruşu katılaşmıştı. Yaşlıydı, kağıt kadar ince dudakları ve bir zamanlar güzel olmuş, ama acıların tahrip ettiği dar, buruşuk bir yüzü vardı. Sıkı örgüsünden tek bir gümüş rengi bukle kaçmıştı, ama düzeltmeye zahmet etmedi. Gözleri, sanki ekşi bir şeymişiz gibi üzerimize kaydı.

"Peçelerinizi çıkarın," dedi, sesi, insanlar size acımasız bir şey söylerkenki gibi keskin ve tatmin ediciydi. "Artık onlara ihtiyacınız olmayacak."

Hiçbirimiz kıpırdamadan o arkasını döndü, yürürken cüppesi taşa sürtünerek hışırdadı.

Bir an sessiz kaldık, sonra kızlar tek tek peçelerini kaldırmaya başladılar, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzlerinden tül kumaşı çekip çıkardılar. Bazıları titrek ellerle yaptı. Diğerleri ise sert ve boyun eğmiş bir tavırla.

Kumaşı çekip çıkarırken parmaklarım onu zar zor hissediyordu; gözyaşlarımın kuruduğu yanaklarıma serin hava değiyordu. Aniden açığa çıkmak omurgamdan bir ürperti geçirdi, derimin altında tuhaf bir farkındalık karıncalanıyordu. Peçe beni gizlemiş, beni yüz­süz ve sessiz, kalabalığın bir parçası haline getirmişti. O olmadan, artık sıradaki sıradan bir kız değildim.

Ve sonra aklıma geldi. Seçilmiş olsam da olmasam da, yine de Büyük Salon'a girecektim.

Menelaus'un olacağı yere.

Beni görecekti.

Yüzümü. Gözlerimi. Seçilseydim peçenin ondan saklayacağı her şeyi.

Dudaklarımı ısırđım, düşünürken, bu fikir göğsümde vahşi ve parlak bir şekilde alevlendi. Belki de bu son olmak zorunda değildi. Belki de rahibenin reddi bir lanet değil, bir fırsattı. Eğer onun dikkatini çekebilirim, beni görmesini, beni *istemesini* sağlayabilirsem, o zaman belki de kaderimi değıştirmek için hâlâ bir yol vardı.

Kırmızı cüppeli kadın koridorun yarısını çoktan geçmişti ve arkasına bakıp bizi takip edip etmediğimizi kontrol etmiyordu. Diğer kızlar tereddüt ettiler, ona hüznle bakarken, omuzlarında acı ağırlığı vardı.

Ama ben öyle değildim.

Sırtımı dikleştirdim, bir elimde attığım peçeyi sıkıca tutarak, hızlanarak onun adımlarını takip ettim. Diğerleri yas tutanlar gibi ağır adımlarla yürürken, ben yeniden doğmuş biri gibi yürüyordum... ya da en azından nasıl olunacağını hatırlamaya çalışıyordum.

Koridor, altın ve mermerin bulanık bir karışımıyla önümüzde açıldı. Duvarlar, zar zor fark ettiğim savaşlar ve zaferlerle işlenmiş duvar halılarıyla kaplıydı. Duvar resimleri, Menelaus'un kutsama anında donmuş yüzü, savaşın ortasında olan yaratıklar ve defne ve ışıkla taçlandırılmış kadınların geniş, boyalı yayları halinde duvarların üstünde uzanıyordu. Cilalı mermer, geçit törenimizi yansıtıyordu, geçerken şekillerimizi bozuyordu, böylece kadınlardan çok, yargıya doğru yürüyen orman perileri gibi görünüyorduk.

Elimi yanağıma götürdüm, soğukluğun içinden sıcaklık yayılana kadar onları çimdikledim. Parmaklarım saçlarımın karışıklıklarını taradı, düzeltebildiğim kadar düzelttim. Gözyaşı kalıntılarını sildim ve dudaklarımı birbirine bastırarak rengine kavuşturmaya çalıştım. Menelaus önde ise, bu salon beni ona götürecekse... o zaman ona yıkılmış bir halde görünmeyecektim.

Son bir köşeyi döndük, koridorun sessizliği ayaklarımın altında hafif bir uğultuya dönüştü, önümüzde kutlama sesleri yükseliyordu. Koridor sonuna doğru uzanıyordu, orada bir çift devasa yaldızlı kapı bekliyordu.

Kapılar önümüzde yükseliyordu; altın damarlı ahşaptan yapılmış iki devasa levha, o kadar derin oyulmuştu ki, semboller sanki yerine yakılarak yerleştirilmiş gibi görünüyordu. Yıldırımlar kartal kanatlarının etrafında kıvrılıyordu ve ortada, Menelaos'un taçlı güneşi parlıyordu; sivri ışınları alev mızrakları gibi dışa doğru uzanıyordu. Oymalar parlıyor gibiydi; süsden çok kehanet gibiydiler, her bir çizgi bir amaçla oyulmuştu.

Tl2e kapılar, misafirperverlik için yapılmamıştı. Tl2e, uyarmak için yapılmıştı.

Kapılar ardına kadar açıldı ve hizmetçi keskin bir hareketle bizi kovar gibi ileriye doğru yönlendirdi. Eşiğin üzerinden ışık fışkırdı, loş koridorların ardından yakıcı bir şekilde, ötesindeki devasa salonun her yüzeyini aydınlattı. Gözlerimin alışması biraz zaman aldı, tam da gürültünün üzerime çökmesi için yeterli bir süre.

Burası canlıydı.

Vücutlar her yöne doğru hareket ediyordu, en güzel ipek giysileri ve zırhları içinde omuz omuza sıkışmışlardı. Kemerli duvarlar, ayna parlaklığında cilalanmış bronz kalkanlarla kaplıydı, üstlerinde ise kırmızı bayraklar asılıydı. Mermer zeminler, sandaletlerin sürtünmesi ve bacak zırhlarının çarpışmasıyla titriyordu.

Bir kadeh yere düşüp ayaklarımın önünden yuvarlanırken, yanımdan geçen bir asilzade onu tekmeleyerek kenara attı ve ortalık kahkahalarla çınladı. Bir müzisyen lirin tellerini tırmaladı; tiz bir ses çıktı, sonra daha hızlı bir ritme geçti — vahşi ve coşkulu bir ritim, odanın ortasındaki dansçıları döndürdü, şeffaf katmanlar dalgalandı, ateş ışığının altında uzuvlar bulanıklaştı, ağızlar kızardı ve boyalı neşeyle açıldı.

İçine adım attım. Onların içine.

Sıcaklık gibi çarptı... parfüm, kahkahalar, şaşkınlıkla çarpışan seslerin uğultusu. Kafalar birbiri ardına dönünce sohbet kesildi. Gözler beni buldu. Beni tuttu.

Adımlarımı yavaşlattım ve elim gevşemiş saçlarımın arasından kayarak birkaç bukleyi omzuma dökülmesi için öne doğru çektim. Elbisemin ipek kumaşı bacaklarıma yapışmıştı, yırtık ve tozluysa, ama bunun önemi yoktu.

Hepsi yüzüme bakacaktı.

"Tanrılar," diye fısıldadı biri, neredeyse saygıyla.

"Bu o mu?" diye fısıldadı bir kadın. "Amyklai'den gelen mi?"

"O..." Bir erkeğin sesi titredi, hayranlıktan cümlesini tamamlayamadı.

"O ağız toprak bile gizleyemez," dedi bir başkası şehvetle.

Arkamda bir yerden gergin ve nefes nefese bir kahkaha yükseldi; sahip olamadıkları şeyi tapınmalı mı yoksa hor görmeli mi bilemeyen insanların sesi.

Tepkilerinin etrafımdaki havayı karıştırdığını hissettim, tek bir devasa kalbin atışı gibi tenimde hissedebileceğim bir nabız.

Tüm bunların merkezi olmak, sessizliği sağlamak, bağlılığı bir sanata dönüştürmek için eğitilmiştim. Beni taçlandıramıyorsa güzelliğin ne yararı vardı? Amyklai'yi kurtaramıyorsa? Bunu bunun için geliştirmiştım — mermer salonlar ve

bakan gözler için, bir kralın bakıp başka bir zavallı köylüden daha fazlasını görebileceği an için. Güzelliğim bu oda, bu şans, bu taht içindi. Onu bir vaat gibi kullanmak için kendimi eğitmişim, bunun iktidara giden yolum, tek gerçek silahım olacağından emindim. Şimdi boşa harcanamazdı.

Bu yüzden *onu* görmezden geldim.

Bakışlarımı ziyafet masalarının üzerinde, mücevherli kadehlerin ve ağzına kadar dolu tabakların üzerinde, ellerinin arkasında fısıldaşan soyluların üzerinde gezdirdim. Annem hâlâ peçeli, omuzları mermer gibi sert bir şekilde onların arasında oturuyordu. Buradan bile endişesini, kafa karışıklığını, benim neden bu odada olduğuma dair korkusunu hissedebiliyordum.

Başımı hafifçe eğdim, sanki onu rahatlatmak istercesine dudaklarımda yumuşak bir gülümseme belirdi, ama bu gülümseme hiç de ona yönelik değildi.

Elim en yakın tepsiye uzandı. Tek bir üzüm seçtim ve acele etmeden, özenle kaldırdım. Onu dudaklarıma götürdüm ve yavaşça ısırdım; kabuğu yumuşak bir patlamayla yırtıldı. Kırpiklerimi indirdiğimde tatlılık dilimin üzerine yayıldı; sanki o tadın ötesindeki dünya bir anlığına beni terk etmiş gibi çiğnedim.

Oda o anda bana doğru eğilmiş gibiydi, nefesler kesilmiş, sesler azalmıştı... Ve tam o anda başımı kaldırdım.

Mermerin ötesinde, her şeyin başında, o oturuyordu, Sparta Kralı, diğer tüm tanrıları kovmuş olan tanrı. Menelaos. Bakışları çoktan benimkini bekliyordu, ağır ve sıcaktı, beni olduğum yerde sabitleyen bir ağırlık.

Kırmızı damarlı masif mermerden yapılmış, sandalyeden çok bir sunak gibi görünen tahtın üzerinde uzanmıştı. Bir omzuna bir aslan postu atılmıştı ve parmaklarında yüzükler parıltıyordu. Cüppesi, güçlü vücuduna göre dikilmiş, tek bir dikişinin bile yeri bozuk olmayan, altın işlemeli kırmızıydı. Altında göğsü çıplaktı, kasları belirgin ve altın rengindeydi, sanki eski bir savaş ilahisinden canlanmış bir kahraman gibiydi. Yaralar, unutulmuş bir harita gibi derisini süslüyordu; bazıları şüphesiz tanrılara karşı kazanılmıştı.

O, ayağa kalkmasına gerek kalmadan odayı dolduran türden bir adamdı. Ondan güç yayılıyordu, havada kıvrılarak nefesimin ucuna kadar ulaşıyordu. Ve bana bakıyordu. Bir yabancıya ya da yalvaran birine değil... ama bir erkeğin, gözlerinin durmaması gereken yerlere ellerini koyduğunu hayal ettiğinde baktığı gibi bakıyordu.

İki cariyeye, adeta adaklar gibi üzerine uzanmıştı; yağlanmış tenleri altın tozuyla parıltıyordu. Biri ona yaklaşmış, elini göğsüne dayamıştı; diğerinin parmakları ise cüppesinin kırmızı kenarının altından kayarak

kasıklarına doğru kayıyordu. Menelaos kadının bileğini yakalayıp kenara itti, gözleri bir an olsun benden ayrılmadı.

Sanki o kız hiç yokmuş gibi.

Aramızdaki hava incelmış, neredeyse canlı gibi hissettiren garip bir farkındalıkla uğulduyordu. Çenemi, boğazımın kıvrımını, nefesimin iniş çıkışını görebileceği kadar eğdim. Bakışları orada bir süre durdu, sonra tekrar yukarı doğru tırmandı, ona sahip olmasına izin verdiğim her santimi izledi. Dudakları hafifçe kıvrıldı, sanki güzelliğim çoktan ona aitmiş gibi.

İçimdeki bir şey buna cevap verdi. Derimin altında bir kıvılcım. Etrafımızdaki kalabalığı, bizi izleyen, fısıldayan, bekleyen insanları hissedebiliyordum, ama bunların hiçbiri bana ulaşmıyordu. Sadece bu sessiz iletişim vardı, avcı ile av arasındaki bu çekişme, gerçi hangimizin hangisi olduğundan emin değildim.

Beni istiyordu. Bunu çenesinin duruşunda, gözlerinin arkasında kazınmış açlıkta görebiliyordum.

Ben bunun için yaratılmıştım.

Bir tanrının dikkatini çekmek için.

Gözlerini kaçırmadan bakışlarını karşıladım, dudaklarımın kenarında hafif bir gülümseme belirdi, bir gülümseme değil, daha kurnaz bir şey. Az önce ne tür bir oyunun başladığını tam olarak anladığımı söyleyen bir şey.

Yakınlarda biri öksürdü, gergin bir ses, sessizliğe hızla yutuldu. Bir sandaletin mermerde çıkardığı ses hafifçe yankılandı ve gördüğümünden çok hissettiğim bir şekilde, biri arkamdan yaklaştı, varlığı farkındalığının sınırını sıyrarak kadar yakına.

"Kralımıza sanki onu öldürmek... ya da belki de yemek istermiş gibi bakıyorsun. Endişelenmeli miyim?" Eğlenceli bir ses gürültüyü yırttı, bal kadar yumuşak, cilde sürtülen soğuk çeliğin keskinliği gibi.

Bakışlarımı Menelaus'tan çektim... ve neredeyse nefes almayı unuttum.

Karşımdaki adam, parmaklarında bir kadeh sallandırarak duruyordu, odadaki kaosun ortasında son derece rahattı. Saçları güneşten yanmış açık kahverengiydi, sanki savaş alanından

—ya da bir rüyadan çıkmış gibi. Bronz teni, kolayca hayranlık uyandıracak bir vücuda gerilmişti; geniş omuzlu ve heykel gibi, şairlerin doğru düzgün tarif edemediği türden bir vücut.

Ama beni kendine çeken gözleriydi. Karanlık mavi ve lanetlenmeden önceki Ege Denizi kadar derin.

Adam sadece yakışıklı değildi. Yıkıcı, haksız bir güzelliğe sahipti. Bir odaya girmekten çok, odayı sahiplenen türden bir adamdı. Duruşunda sessiz bir kibir vardı, sanki tanrılar onu bir amaçla yaratmış ve o da hayatının her günü bunun farkında olmuş gibi.

Gözleri sabitti, göz kırpmıyordu, ifadesinde tehlikeli bir şey vardı... yüzüme bakarken eğleniyor gibiydi.

Bir omzundan kıpkırmızı bir pelerin sarkıyordu, mızrak ucu şeklinde bronz bir iğneyle tutturulmuştu. Hareket ettikçe kumaş kayıyor, göğsündeki deri kemeri ortaya çıkıyordu; kayışlar ter ve zamanla çatlamış ve kararmıştı. Bronz bacak zırhında savaşın izleri vardı, her bir iz, hiçbir demircinin silmeye cesaret edemeyeceği bir hikaye barındırıyordu. Bu, kan görmüş bir zırhtı.

O bir askerdi.

Eğlence için kaç köylüyü öldürdüğünü merak ettim.

Omurgam kaskatı kesildi. Hareket ettiğimin farkına varmadan bir adım geri attım, sanki zihnim tam olarak kavrayamadan bedenim tehdidi fark etmiş gibiydi.

Ağzıma acı bir tat doldu. Askerlerden daha çok nefret ettiğim çok az şey vardı.

Güzel olanları bile. *Özellikle de* güzel olanları. Unutturuyorlardı. Ellerindeki kanı görmezden gelmeni sağlıyorlardı.

Sesi, omurgamda bir şeyleri harekete geçiren, zengin, düşük bir baritondur, sanki uymak istemediğim bir çağrı gibi. Başımı çevirdim, yanaklarım kızardı. O sesin bana hissettirdikleri hoşuma gitmedi. Hiç hoşuma gitmedi.

"Konuşabiliyor musunuz, hanımefendi?" diye sordu, başını eğerek. "Yoksa yakışıklılığım karşısında diliniz mi tutuldu?"

Engelleyemeden ağzımdan sert ve kaba bir ses çıktı. Yüzümü buruşturdum.

O kıkırdadı, sonra sanki bu nadir bir olaymış gibi şaşkın bir ifadeyle bana baktı.

Köyümüzdeki T12e askerleri asla gülmezdi. Tabii sizi alay etmek istemiyorlarsa. Bu adamı nasıl yorumlayacağımı bilemedim.

"Eminim öyle değildir," dedim küçümseyici bir tavırla, Calismae'nin tüm derslerini kullanarak yüzümü tamamen ifadesiz tutmaya çalıştım.

Gözümün ucuyla tahtı süzdüm. Menelaus öne doğru eğilmişti, bir dirseğini dizine dayamış, kadehi

yanında unutulmuş bir şekilde duruyordu. Dikkatinin dağıldığı yoktu. Aksine, daha da keskinleşmişti, tamamen ben ve asker arasındaki boşluğa odaklanmıştı.

Karanlık ve tehlikeli bir heyecan karnımında kıvrıldı. Eğer kral izlemeye devam etmek için bir neden arıyorsa, ona bir tane verecektim.

Bu yüzden ağzımı yumuşattım, kirpiklerimi indirdim ve kralın bakışlarını umursamıyormuş gibi askere döndüm.

"Mmm, sana inandığımı sanmıyorum," diye mırıldandı, geçen bir hizmetçinin tepsisinden kadehini kolay bir zarafetle yenisiyle değiştirerek. Bir yudum alırken koyu mavi gözleri kadehin kenarından parladı, sanki oynadığım oyunu biliyormuş ve bundan eğleniyormuş gibi.

"Sanki senin fikrini umursamalıymışım gibi konuşuyorsun," dedim, ağzından hâlâ sıcak olan kadehi uzattığında kaşlarımı kaldırarak.

Kadehe, parmaklarının sapında oyalanışına, gözlerindeki hafif meydan okuma ışıltısına baktım. "Hadi," diye mırıldandı tembelce, güneşte esneyen bir kedi gibi. "Al şunu. Onsuz bu geceyi nasıl atlatırsın bilmiyorum."

Kadehi aldım, parmak uçlarımın altında pürüzsüz altın serinlik hissettim.

Yavaşça kaldırıp bakışlarımı tahtın yönüne çevirdim. Menelaos'un gözleri karanlıktı ve kararlıydı, çok uzun sürerse yakabilecek türden bir bakış. Kadehi dudaklarıma eğdim, şarap ağzıma degecek kadar, ve içerken onun bakışlarını karşıladım. Şarabın sıcaklığı boğazımdan aşağı kaydı, ama gözlerinde parıltıyan ateşle karşılaştırılabilecek bir şey değildi.

Kadehi indirdiğimde, kol dayama yerine tutuşu sıkışmıştı ve mermerin üzerinde parmak eklemleri solgun görünüyordu.

Ona döndüğümde askerin bakışları da üzerimdeydi, yapmaması gerektiğini bildiği halde umursamayan birinin pişmanlık duymayan rahatlığıyla tenim üzerinde kayıyordu. Bu kralın açlığı değildi, daha sessiz, daha tehlikeliydi. Ağzı hafifçe kıvrıldı ve güzelliği beni yine etkiledi.

İçimde bir şey, istenmeyen ve haince bir tepki olarak titredi.

Bir yudum daha aldım ve düşmeden önce dilimle bir damla şarabı yakaladım. Bakışları bu hareketi takip etti, gözlerinde bir ısı parladı.

"Bana bakmanın bir nedeni mi var?" diye sordum, boynuma sıcaklık yayılırken sesime zorla bir parça sinirlilik katarak. "Yüzümde bir şey mi var?"

Gülümsemesi genişledi ve ölümcül bir his uyandırdı.

“Eminim bakışlara alışkınsındır...” dedi, başını hafifçe yana eğerek; mavi gözleri üzerimde, dağınık saçlarımda, muhtemelen yanağıma bulaşmış kirde, elbisemin yırtık etek ucunda dolaşıyordu. “Ve şunu söylemeliyim ki, bu kayıtsızlık havası sana yakışıyor. Her odadaki en güzel kadın olduğunun farkında olduğun belli, Leydi...” Sesi kesildi, cümleyi onun yerine benim tamamlamamı bekliyordu.

Hareket ettim, kadehi avucumda sıkıca tuttum, metal avucuma batana kadar. Gözleri bir an bile sallanmadı, bekliyordu... umuyordu. Adım boğazımın dibine kadar geldi.

Annem masadan aniden kalktı, askerin omzunun üzerinden gözlerimi yakaladı. Vücudunun hatları gergindi, onaylamaması aramızdaki havayı kesecek kadar belirgindi. Sessizliğindeki mesaj açıktı. Kendimi unutuyordum. Neden burada olduğumu unutuyordum.

İçimde yeşermeye başlayan sıcaklık soğudu, yerini soğuk, sabit bir kararlılık aldı. Adımı yuttum ve bakışlarımı tekrar askere çevirdim.

"Yabancılar adımı vermem," dedim sakın bir sesle, sözlerim yumuşak ama mesafeli, her biri yapmam gereken işleri hatırlatıyor, ve bunların hiçbiri onunla ilgili değildi.

Dudaklarındaki T12e sırtışı bozulmadı. Hatta, sanki sözlerim onun zaten inandığı bir şeyi doğrulamış gibi, daha da derinleşti.

Başını hafifçe eğdi, gözleri hâlâ bana sabitlenmiş, ağzının köşesinde hâlâ bir eğlence kıvılcımı oynuyordu. "Muhtemelen birbirimize fazla bağlanmamamız en iyisi," dedi hafifçe, neredeyse sıkılmış bir şekilde. "Eminim gittiğin her yere kırık kalplerden oluşan bir iz bırakıyorsundur."

Cevap veremeden, salonda derin, metalik bir *çınlama* yankılandı. Büyük kapılar açıldı ve odada bir sessizlik çöktü.

Nefesim kesildi. İçgüdüsel olarak döndüm, bakışlarım tahtın üzerine kaydı. Menelaus dikleşmiş, omuzlarını germiş ve dikkatini kapıya vermişti. Kucağında uzanmış iki kadın kayboldu, kahkahaları salonu saran beklentinin içinde kayboldu.

Karnımın derinliklerinde bir panik hissettim. Yeterince çaba göstermiş miydim? Başrahibenin *seçtiği kişi* geldiğine göre, beni unutacak mıydı? Onun dikkatini çekmek bir şeyi değiştirebilir miydi?

Yanımdaki asker geri çekildi, varlığı kalabalığın içinde kayboldu.
Bunu neredeyse fark etmedim, tüm dikkatim krala odaklanmıştı.

Peçeli kadınlar içeri girdi, ciddiyetle sıralanmış bir şekilde ilerlerken ipek elbiseleri mermeri sıırıyordu. Başrahibe onların arkasında geliyordu, yüzü taş gibi okunaksızdı.

Nefesimi tutarak, Menelaus'un bakışlarının onları tarayıp değerlendirdiğini izledim.

Ama sonra ifadesi değişti.

Sanki bir şeyler uyuşmuyormuş gibi kaşları hafifçe çatıldı. Gözleri, artık huzursuz bir şekilde sırayı bir kez daha taradıktan sonra, tamamen başka bir yere kaydı.

Beni buldu.

Bakışları vücudumda dolaştı, kirli ama rahibesinin önünde duran kadınlarla aynı renkteki beyaz elbisemde durakladı. Anladığını gördüm, kafa karışıklığının yerini başka bir şeye bıraktığı anı gördüm.

Hoşnutsuzluk.

Dudaklarını sıkarken, parmakları tahtının kolunda gerildi. Etrafında hava yoğunlaşmış gibiydi, fırtına patlamadan önceki o sessiz gerginlik.

Seçilmişler ilerledi, tahtın önünde bir sıra halinde durdu, peçeleri nefeslerinin hafif titremesiyle sallanıyordu. Buradan bakıldığında, yüzleri gizli, sırtları dik ve elleri tam da öyle katlanmış haldeyken neredeyse birbirlerinin aynısı görünüyorlardı.

Başrahibe, heykellerini düzelten bir heykeltıraş gibi aralarına girdi, buradaki omzunu geriye doğru bastırdı, şuradaki çenesini aşağı eğdi, her kızı yanındaki ile hizaladı, ta ki titrek bir bağlılıkla mükemmel bir sıra oluşturana kadar. Başları eğik, elleri birleştirilmiş, aralarında tek bir ses yoktu, tek bir nefes bile yersiz değildi.

Menelaus onlara bir bakış bile atmadı.

Kadehi hafifçe kaldırdım, içindeki şarap kan kadar koyu renkteydi. Bakışlarım onunkilerden hiç ayrılmadı ve nabzım boğazımda atıyor olsa da... ağzım alaycı ve pervasız bir ifadeye büründü.

Konuştüğümde ses çıkmadı, sadece dudaklarımda sadece ona yönelik bir kelimenin şekli belirdi.

Senin.

Bu hece, görünmez ama ağır bir şekilde aramızda asılı kaldı; arka planda Baş Rahibe'nin sesi yükseldi, aniden dinlemeyen bir tanrıya olan bağlılığını haykırıyordu.

Menelaus tahtında geriye yaslandı, aslan postu sanki canlı bir şey gibi omuzlarında kayıyordu.

Ama bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı.

BÖLÜM 12

Başrahibe sonunda onu kaybettiğini fark etmişti.

Sesi hala salonun her köşesine yayılıyordu, ama bir an tereddüt etti, bakışları peçeli kadınların sırasını geçip... bana kaydı. Beni reddettiğinde tabii ki peçem vardı, ama saraya jerginle savaşmış gibi görünen bir kadını tanımak zor değildi.

Dudakları, bir hırlamaya yakın bir şekilde kıvrıldı. Fildişi ve altın rengi kıyafetiyle, Menelaus'un tahtının yanına gelene kadar büyük adımlarla ilerledi.

"Kralım," dedi, sesi yükselerek sessizliği yırttı. "Seçtiğin kadına bak."

ŽÛat sonunda bakışlarını ona çevirdi.

Menelaus uyanmış gibi bir kez gözlerini kırptı ve başını isteksizce ona doğru çevirdi. ŽÛen, sonunda gözleri peçeli kadınların sırasına kaydı.

"Bu kadınlar," dedi, önündeki sessiz sırayı işaret ederek, "bir erkeğin kaprisleriyle değil, sizin gücünüzün ilahi iradesiyle seçildiler. Her biri kutsal olanın izini taşıyor. Her biri, krallığımız için dokuduğumuz goblenin bir ipliği. Ve aralarından biri yükselip yanınızda duracak."

Peçeli kadınlardan biri aniden sallandı. Omuzları çöktü, sanki zeminin altından kaymış gibi başı yana eğildi. Ayağı kaydı. ŽÛen'in dizleri

çöktü ve sert bir şekilde yere yığıldı; mermer zemine çökarken vücudu içe doğru kıvrıldı.

Diğer kadınlar irkildi, nefesleri kesilirken peçeleri dalgalandı. Bazıları geri çekildi, yumruklarını beyaz kumaşın içine sıkıştırdı, sanki onun zayıflığı bulaşıcıymış gibi.

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım, öne eğilip birbirlerine fısıldayan insanlara katıldım.

Başrahibe donakaldı. Soğukkanlılığı bozuldu, kusursuz maskesinin kenarları çatlamaya başladı. Hızla döndü; yere yığılmış kadının yanına diz çökerken, cüppesinin işlemeli etek ucu ayak bileklerine takıldı.

Bir elini kadının şakağına bastırdı, diğer elini ise göğsünün üzerinde tuttu, hafifçe titriyordu. Kehribar boncukları, ani ve aceleci hareketiyle birbirine çarptı.

"Sadece bayıldı," dedi çabucak, sesi zayıf ve gergindi, sakın görünmeye çalışıyordu. "Odanın sıcaklığından, başka bir şey değil."

Yardım çağırıyormuş gibi görünmeden, hizmetçilere parmaklarıyla işaret ederek yanına gelmelerini istedi.

Menelaus, önünde yere yığılmış kadına bakarken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve hiç de şaşırılmış görünmüyordu. Sanki planı tam da istediği gibi geliyordu.

Başımı eğdim ve onun tahtından kalkışını izledim. Gözleri, kalabalığa yönelmeden önce bir an daha kadında kaldı.

"Sparta'nın kraliçesi zayıf olamaz," dedi ve sesi kalabalığın üzerinde yankılandı. "O benim eşim olarak ayakta durmalı, tahtımın önünde korkakça çömelmemeli. Eğer ben bedenlenmiş bir tanrıysam, o da tanrılığın yanında durmaya layık olmalı." Yüzünde kesin bir ifade belirdi. "Onu gönderin."

Ardından gelen sessizlik mutlak bir sessizlikti.

Başrahibe bakışlarını kaldırdı, ağzının köşeleri gerginleşti. "Kralım," diye dikkatlice söze başladı, sesi yalvarır gibiydi, "bu kadının düşüşünün bir amacı olabilir—bizim değil, *sizin* iradenizle ortaya çıkan bir amaç. Eğer gücünüz onu buraya çekmemiş olsaydı, kesinlikle tahtınızın önünde durmazdı."

“Ben kimim?” Menelaus’un sesi salonu yırttı, mermerlerin titrediği hissedilecek kadar güçlü bir ses.

Başrahibe bakışlarını indirdiğinde boğazım kurudu. Etrafımda saray donakaldı, herkesin omuzları kaskatı kesildi, nefesleri kesildi. Birkaç el cüppelerin eteklerine doğru seğirdi; artık burada hoş karşılanmayan tanrılara dua etmenin içgüdüsel hareketi. Peçeli kızlardan biri çok hızlı hareket etti ve ipek kumaşının yumuşak hışırtısı sessizlikte kulakları sağır edecek kadar yüksek sesle yankılandı.

"Unuttunuz mu?" diye sordu Menelaus, avını ele geçiren bir yırtıcı hayvanın kararlı adımlarıyla tahttan indi. "Benim üstümde tanrı yoktur. Tapınaklarını yıktım, sunaklarını parçaladım ve isimlerini susturdum."

Hareket ederken aslan postu omzunda kaydı; asil ve tehditkar, bir fetih pelerini gibiydi. “Geriye kalan tanrı benim,” diye ilan etti, sesi yükselerek odanın her köşesini doldurdu. “Olimpos’un katili. Olimpos’un yıkımının varisi. Tahtlarını yutan ve kendi tahtımı kuran ateş.”

Kürsünün önünde durdu, ateşin ışığı gözlerine vurdu ve gözleri erimiş altın gibi parladı. “Biz Sparta’yız,” diye kükredi, “kutsanmış değiliz, *yaratıldık*. Gücümüz ibadetimizdir. Kanımız adaklarımızdır. Ben konuştuğumda cennet dinler—çünkü onun tacını aldım.”

Gözleri parıldayarak bir kolunu kaldırdı ve işaret etti.

Bana.

“O, yerini alacak.”

Sözleri, taşa oyulmuş bir hüküm gibi düştü.

Salon bir anda çalkalandı, mücevherler tıkırdadı ve kalabalıkta şok dalgası yayıldı; herkes başını bana doğru çevirdi. Fısıltılar havada yağ tutuşan ateş gibi alevlendi, çılginca ve durdurulamaz bir şekilde yayıldı.

"O mu?"

"O, Güzeller Güzeli Helena!"

"Ama o çoktan kovulmuştu."

Etrafımda, inanamama ve kıskançlıktan oluşan canlı bir varlık gibi gürültü yükseldi. Bundan çekinmedim, çenemi kaldırıp sırtımı dikleştirdim; şokları, bulutları yaran güneş ışığı gibi üzerimden kayıp gitti. Bırakın öfkelenip köpürsünler.

Göğsümde bir sevinç yükseldi, korkunun oyduğu her yeri doldurdu. Nabzım da onunla birlikte hızlandı. Başarmıştım.

Sparta'nın sarıldığı her kutsal inanca, beni küçük tutmaya yönelik her geleneğe karşı, reddedilmeyi yükselişe dönüştürmüştüm. Ve bu muhteşem bir duyguydu.

Menelaos'un bakışları bana kilitlenmiş, hayranlık ve açlık arasında bir şeyin ateşiyle yanıyordu. Ben de gözlerimi ondan ayırmadım, dudaklarımda bilge bir gülümsemeyle.

Başrahibe yerden sıçradı, gözleri fal taşı gibi açılmış ve panik içindeydi. "Kralım," dedi, ellerini yalvarırcasına kaldırarak, "o kız seçilenler arasında değildi. O işaretlenmemişti, o..."

"Yeter."

Menelaus bağırmadı. Buna gerek yoktu. Tek bir kelime odayı sarsarak, onu cümlesinin ortasında susturdu. "Benim adıma konuşma sıran vardı. Ve belli ki bugün doğru düzgün duyamadın. Senden başka bir kelime daha duymayacağım."

Başrahibenin dudakları aralandı, sonra tekrar kapandı, sanki olmayan havayı solumaya çalışan bir kadın gibi. Omurgası dik kalmıştı, ama duruşunda bir şey içe çökmüştü. Birdenbire küçük görünüyordu. Gücü ve duruşuna rağmen kırılğan.

"Onu gördüm," dedi Menelaus, ilerleyerek, bakışlarını bana sabitleyerek. "Ve anladım. Bir tanrının kehanetlere ya da ateşe ihtiyacı yoktur. Bir şeyi var etmek istediğimde, o karşımda belirir—ve ben onu alırım.

"Öne çık," diye emretti bana. Bayılan kıza bakmadı bile. Hizmetçiler çoktan onu dirseklerinden kaldırmışlardı; peçesi yana kaymış, uzuvları gevşek duruyordu. Bir sandaleti ayağından sarkıyordu. Devrilmiş bir mobilya gibi sürüklendi, görünmez ve önemsiz.

"O yapamaz..." Başrahibe tekrar denedi, sesi kırılmadan önceki son dalga gibi yükseldi.

Menelaus ona döndü, gözlerinde küçümseme parladı. "Kendini unutuyorsun," dedi acımasızca. "Sen bana hizmet ediyorsun. *Ben senin tanrınım.*"

Başını tekrar bana çevirdi.

"O yarışacak."

Oda, onun ilanına boyun eğdi.

Ve ben de onunla birlikte ayağa kalktım.

BÖLÜM 13

İlerlerken elbisemin kirli eteği taşa sürtündü ve başımı çevirip, bu haber üzerine yas peçesini çıkarmış olan annemle göz göze geldim. O, yeşil gözleri hayatla parıldayarak hafifçe başını salladı.

Sanki o da az önce hayatına kavuşmuş gibi, gözlerinde bir rahatlama dalgası yayıldı.

Çenemi kaldırdım. *Halledeceğim.*

Krala doğru döndüm ve onun arkasındaki gölgelerde bir hareketin parladığını gördüm. Asker.

Kürsünün arkasında duruyordu, bakışları meşale ışığının sisinden geçerek benimkilerle buluştu. Küçük, alaycı bir selamla kadehini kaldırdığında, altın bir parıltı ateşin ışığını yansıttı.

Bunu nasıl yorumlayacağıma karar veremedim, öne çıktı ve krala doğru eğilerek Menelaus'un kulağına bir şeyler fısıldadı. Menelaus dinledi, yüzünde çok hafif bir değişiklik oldu, sonra sırtıttı.

Boynumdan yukarı doğru bir sıcaklık hissettim. Ama yürümeye devam ettim.

Bir hizmetçi, gözleri fal taşı gibi açılmış, iki elinde bir peçe tutarak bana doğru koştu.

"Seçilmişler için," diye fısıldadı, başını eğerek.

Fısıltılar akbaba gibi etrafımda dolaşırken, parmaklarım titremeyerek peçeyi aldım.

"Elbisesi yırtılmış..."

"Tanrılar, öyle olsa bile, o çok güzel."

Peçeyi kaldırdım, sanki cildime konan bir lütuf gibi başımın üzerine çektim ve başım dik, her adımım kararlı bir şekilde ilerledim.

Kürsüye doğru.

Seçilmişlerin geri kalanına doğru.

Kaybettiğim her şeye doğru... ve şimdi, imkansız gibi görünse de, yeniden sahip olduğum her şeye doğru.

Menelaus tahtına geri oturdu.

Baş Rahibe topuklarını döndü, mermer basamakları inerken kehribar boncuklu örgüleri madeni para gibi tıkırdadı. Veda etmedi, selam vermedi. Sırtı dikti ve boynuna öfke dalgası yayılıyordu, cilalı soğukkanlılığının altında gerginlik hissediliyordu.

Arkasına bakmadı.

Gözümün ucuyla, her nefes alışında parçalanacakmış gibi, ipliklerle bir arada tutulan biri gibi hareket ettiğini izledim.

Menelaus'un gözleri odada boş, sıkılmış bir şekilde dolaşıyordu, ama her zaman, her zaman bana geri dönüyordu. Ve döndüklerinde, orada... oyalanıyorlardı. Gözlerinde parıltıyan şey sevgi değildi. Derinin altına sızan bir şeydi. Erkeklerin iki kez bakmasına neden olan bir vücuda sahip olduğum andan itibaren o bakışı pek çok kez görmüştüm. O bakışın arkasında ne tür bir ilgi yattığını çok iyi biliyordum.

Göz bebekleri büyüdü. Yüzünde düşünceli bir ifade belirdi, ama bu ifade taşlar ya da Denemeler hakkında değil, onun yatağında çıplak halde nasıl görünebileceğim hakkındaydı.

Ziyafetinden çok memnun bir kral gibi görünüyordu.

Peçeli olsam bile, onu gördüğü için artık siluetimi tanıyabilirdi.

Her Deneme'de, her odada.

Belki de Kader, bu gecenin tam da böyle olmasını her zaman planlamıştı.

Kalabalık tekrar kıpırdanmaya başladı, ilk başta tereddütlüydü, sanki müziğin gerçekten yeniden başladığından emin olamayan dansçılar gibi. Ama Menelaus gülümsedi, yüzünde yayılan memnuniyet dolu bir gülümseme, havayı gerilmiş bir yay kirişi gibi gerdi ve bu yeterli bir işaret gibi görünüyordu. Kahkahalar geri döndü. Kadehler kaldırıldı. Sanki kader gözlerinin önünde yeniden şekillenmemiş gibi neşe devam etti.

Etrafımda, diğer seçilmişler eğildiler, sesleri müziğin uğultusu ve kadehlerin tınlaması altında gerginlikle doluydu.

"O burada olmamalı," diye tısladı biri.

"Rahibe onun lanetlendiğini söyledi," diye tersledi bir diğeri.

"Ve şimdi kral onun yüzünü gördü. Bu adil değil."

Sözleri diken gibiydi, kıskançlıkları derime batmaya çalışıyordu, ama ben tepki göstermedim... tıpkı eğitildiğim gibi. Sadece en ufak bir gülümseme beni ele verdi, onların göremediği bir memnuniyetle doluydu.

Ziyafet etrafımızda devam ediyordu.

Müzik, kesik kesik patlamalarla salonu doldurdu; lirler gerginleşiyor, davullar yetişmeye çalışıyordu. Yarı saydam ipek giysili dansçılar masaların arasında dönüyor, çıplak ayaklarıyla ezilmiş incirleri mermere bulaştırıyordu. Şarap ve gözlerle sarhoş olmuşlar, kahkahalarla çığlık atıyorlardı. Parfüm havada asılı kalmış, teri, eti ve altındaki o iğrenç kokuyu zar zor maskeliyordu — belki de güç, ya da ona duyulan açlık.

Bir cariyeye bir soylunun kucağına kayarak, ağzına bir üzüm tutuşturdu. Adam üzümü ısırды, suyu çenesinden aşağı süzöldü. Kadın güldü ve sonra onu yaladı.

Podyumun yakınında bir güröltü patladı. İki adam yumruklar ve öfke içinde birbirlerine saldırdı, biri zaten kanlar içindeydi. Tl2e diğeri onu geriye doğru bir mangala itti ve ateş hızla tutuştu, aç bir alevle pelerini sardı. Tl2e adamın çığlığı salonu yüksek ve kesik kesik bir çığlıkla doldurdu, ama kimse kıpırdamadı.

Kral kadehini eğdi, şarap elinden kan gibi dököldü ve alevlerin yükselmesini izlerken güldü.

Bir anlığına, göğsümde soğuk bir şey kıvrıldı, omurgamdan yukarı doğru tırmanan bir kötü his fısıltısı. Yanan etin kokusu burnuma çarptı ve neredeyse sendeleyecektim.

Ama kendimi zorladım. Şimdi korkmanın sırası değildi.

Yanımızdaki gölgelerden bir hizmetçi çıktı, bize bakışından anlaşıldığı kadarıyla, yüzündeki kırışıklıklar on yıllar ve bolca küçümsemeyle kazanmıştı. Tunikleri sade ama lekesizdi, belinde nar şeklinde bronz bir toka ile sıkılaştırılmıştı. Yaşına rağmen sırtı dikti ve sabah çiyleri gibi gümüş rengi saçları, çeliği bile kıracaktı gibi sıkı bir topuz haline getirilmişti. Başörtüsü takmamıştı ve toka dışında hiçbir takı takmamıştı.

Bir gözü diğerinden daha fazla kısılmıştı ve boynunda, tunikinin yakasının altına kaybolan uzun bir yara izi vardı. Ama sonunda

konuştuğunda, soru sormaya yer bırakmadı. "Seçilmişler. Beni izleyin."

Bize emir vermek için sesini yükseltmesine gerek yoktu. Sadece ses tonu yeterliydi; kullanımla bilenmiş ve bu yüzden daha da keskinleşmişti.

Etrafımızda şölen devam ediyordu. Bir cariye kahkahalarla çığlık attı. Bir lir teli akorun ortasında koptu. Bir asilzade dans eden bir kızın uyluğuna tokat attı ve bunun karşılığında kucağına bir kadeh şarap aldı.

Hizmetçi dilini şaklattı. "Burası erkekler ve çürümüş meyvelerin kokusuyla dolu. Yürüyün."

Seçilmişlerden biri tereddüt etti. T12e hizmetçisi, daralmış gözüyle onu bulacak kadar başını çevirdi.

"Yerdeki o lekeyle evlenmeyi mi planlıyorsun?" diye sordu kuru bir sesle. "Yoksa seni o güzel küçük örgülerinden tutup sürüklemem mi gerekiyor?"

Kadın ileri atıldı. Hepimiz öyle yaptık. Altın rengi bulanıklığın içinden geriye baktım ve annemi buldum. Salonun kenarındaki yerinden kıpırdamamıştı. Her zamanki gibi duruyordu, gülümsemeden, etrafındaki şenlikten etkilenmeden.

Gözleri benimkilerle buluştu. Dudaklarıyla şu sözleri söyledi: "*Onunla mı, yoksa onun üzerinde mi?*"

Calismae, malikaneden ayrılmadan önce de aynı şeyi söylemişti. Bu yüzden bunu annemin ağzından duymak, yüzündeki sert çizgilerde görmek... içimde zaten yanan bir şeyi daha da alevlendirdi.

Onu son bir kez daha içime çektim. Gözlerinin kenarındaki ince kırışıklıkları. Çenesinin gururlu dikilişini. Ellerinin birbirine kenetlenişini. Köyümüze, kırık dökük halkımıza ve kırmızı tozumuza geri dönecekti. Benim geride bıraktığım hayata geri dönecekti. Son bir kez, sözsüz bir veda ile başımı salladım.

Belki kazanırsam, onun içindeki bir şeyi de iyileştirebilirdim. Olası değildi ama yine de aklıma bu saçma düşünce geldi.

Etrafımdaki kahkahalar yeniden yükseldi. Bir adam, peltek ve müstehcen bir şeyler bağırdı ve biri tezahürat yaptı.

"Eteklerinizi şaraptan uzak tutun," diye mırıldandı kadın, topuklarını döndürerek. "Sizler cariye değilsiniz... henüz."

Peçenin altından kaşlarımı kaldırdım, ama dilimde oluşan cevabı geri yuttum. *Henüz* cariye değil miyiz? Tanrım, ne cesareti vardı.

Soyluların kızarmış yaban domuzu ve limonlu üzümle tıka basa yedikleri masaların arasından geçirilmiştik ve herkes farkında değilmiş gibi davranırken

ve herkes farkında değilmiş gibi davranıyordu.

Seçilmişlerden biri, yere dökölmüş bir kadehe takılıp, neredeyse bir askerin kucağına düşecekti. Asker onu belinden yakaladı ve peçesine gülümsedi. “Dikkat et, güvercin,” dedi, kız kurtulmaya çalışırken gülererek. “Morluklarla bir sonraki tura geçemezsin—tabii kralın tercihi bu değilse.”

Kız ona cevap vermedi.

Meşalelerin altından, gözlerin altından, sıcağın ve aşırı kokunun altından geçtik... aşırı gürültü, aşırı açlık.

Kadın hiç tereddüt etmeden bizi tüm bunların içinden geçirdi.

Arkamızda şölen tüm hızıyla devam ediyordu. Ama önümüzde kaderim, dişlerini göstermiş ve sabırla bekliyordu.

Kapılar gıcırdayarak kapandı.

BÖLÜM 14

"Nomiki," dedi kadın omzunun üzerinden sert bir sesle. "Adım bu. Tekrar etmeyeceğim."

Biz ona yetismeye çalışırken, sandaletleri taşa keskin bir hassasiyetle vuruyordu. Işık, yüzüne kazınmış çizgilerin üzerinde dans ediyordu; kırışıklıklar, eski yaralardaki kir gibi karanlığa yapışmıştı.

Arkamızda, bir avuç asker adımlarını uyumlu hale getirdi, mızrakları dik, gözleri ileriye bakıyor, her adımda metalin gıcirtısı yankılanıyordu.

"Unvanlarınız yok oldu. Geçmişiniz toz oldu. Artık ne prenses ne de yoksulsunuz. Siz seçildiniz ve bu üç şey anlamına geliyor: dinleyeceksiniz, öğreneceksiniz ve beni utandırmayacaksınız."

Köşeyi döndü, hâlâ onunla birlikte olup olmadığımızı kontrol etme zahmetine bile girmedi.

"Şafak vakti kalkacaksınız. Size söylenmeden yemek yemeyeceksiniz. Size verilenleri giyeceksiniz, size hitap edildiğinde konuşacaksınız ve aksi belirtilmedikçe o lanet olası ellerinizi kendinize saklayacaksınız. Anlaşılmadı mı?"

Birkaç kız hayır diye mırıldandı, diğerleri başlarını salladı. Ben hiç konuşmadım.

Nomiki dilini şaklattı. "Bir dahaki sefere gerçek bir cevap istiyorum. Bu sinsi fare sesleri yok. Ağlamak mı istiyorsunuz? Uyurken ağlayın, hem de sessizce."

Arkamızdaki şenlik sesleri hafızada silinip, yerini soğuk taşın sessizliğine bıraktı. Burada, koridorda, her şey daha sıkı, daha sert geliyordu. Sanki havanın kendisi itaat talep ediyordu.

Yürümeye devam etti. “Çağırılmadıkça odalarınızda kalacaksınız. Dolaşmak yok. Seçilmiş olanlar dışında kimseyle dostluk kurmak yok. Sebepsiz yere görülürseniz, bela aradığınızı varsayacağım — ve onu bulacaksınız. Muhtemelen reddedilenlerin kırmızı giysileri içinde.”

Kızlardan biri nedenini soracakmış gibi başını kaldırdı. Nomiki başka bir ağır bronz kapının önünde durdu ve ilk kez bize tam olarak dönerek baktı. Baktığı bakış, cevap olarak yeterliydi. Kaşları kalktı ve kızın ağzı bir tuzak gibi kapandı. Boğazında oluşmakta olan her ne soruysa, orada solup gitti.

Bir askerin titizliğiyle sıraya bakarak göz gezdirdi. “Bazılarınız, Denemelerin çekicilikle ilgili olacağını düşünüyor. Zarafetle. Majestelerini memnun etmekle.”

Dudakları kıvrıldı.

"Öyle olmayacak. Kralın bolca süsü var. Sparta Kraliçesi ise bambaşka bir şey."

Bir asker öne çıktı ve homurdanarak kapıyı açtı. Mentşeler, uyanmakta olan yaşlı bir canavar gibi gıcırdadı. Nomiki ona teşekkür etmedi. Sadece içinden geçip gitti, sonra biz de onu takip ederek ötesindeki loş koridora girdiğimizde geri döndü. “Burası sizin kanadınız,” dedi. “Odalarınız içeride. Her birinize bir tane tahsis edilecek. Takas yok. Gizlice girip çıkmak yok. Ziyaretçi yok. Buraya arkadaş edinmeye gelmediniz.”

Gözleri kızlardan kıızı dolaştı, sözlerinin iyice yerleşmesini sağlamak için yeterince uzun süre durakladı.

"Burada peçelerinizi çıkarabilirsiniz," diye ekledi, "ama sadece bu kanatta. Bu eşğin dışında yüzünüzü açık yakalarsam, kendinizi sergilemeye çalıştığınızı varsayacağım ve Denemelerden atılacaksınız."

Bu sözleri bir an için havada asılı bıraktı, meşalelerin ritmik vuruşları arasında sessizlik yoğunlaştı.

“Şimdi,” dedi sert bir sesle, “sıraya girin. Şu işi bitirelim.”

Nomiki ince bir parşömen şeridini havaya kaldırıp üzerine kazınmış isimlere gözlerini kısarak bakarken, biz de okul kızları gibi sıraya girdik. “Damaris,” diye bağırdı. Omuzları kambur bir küçük kız

omuzları kambur bir kız öne çıktı. "Bir numaralı oda. En solda." Parmakla işaret etti, sonra listeye devam etti. "Tl2eia. İki. Iris. Tl2ree."

Seçilenler tek tek çağrıldı ve koridorda, sakinlerini bekleyen mezarlar gibi dizilmiş dar kapılardan kayboldu.

"Helena," dedi Nomiki, ses tonu okunaksızdı.

İleri adım attım.

İşaret etme zahmetine girmedim. "Son kapı. Koridorun sonu."

Başımı salladım ve yanından geçtim, bakışlarının üzerimde bir an fazla durduğunu fark ettim.

"Kendini fazla rahat hissetme," dedi, sanki sonradan aklına gelmiş gibi, sesi artık daha alçaktı. "Tl2is bir ev değil. Seninle ne yapacağımıza karar vermeden önce beklediğimiz bir bekleme odası."

Ben cevap vermeden arkasını döndü ve bir sonraki ismi çağırmaya başladı bile.

Eh, ilginç biriydi... ve ürkütücü. Aslında Calismae'ye benziyordu.

Giden sırtına bakışlarımı ayırdım, odama doğru ilerlerken adımlarımın yankısı duvarlarda yankılanıyordu. Tam yanında, duvarla aynı hizada başka bir kapı vardı — daha küçük, işaretsiz. Altından ince bir esinti fisıldıyordu, sanki bir uyarı gibi ayak bileklerime soğuk hava üflüyordu. Ya da bir davet.

Orada oyalanmadım.

Kapım açıldı ve içeri adım attım, tüm o kırmızıya bakınca hemen gözlerimi kırpıttım. Bu, malikanenin çökmekte olan salonlarındaki soluk, kanla lekelenmiş kırmızı değildi, daha çok yeni açılmış bir narın içi gibi zengin, düzgün bir renkti. Buradaki duvarlar çürümeyi önlemek için sertçe ovulmamıştı. Buna gerek yoktu. Her şey sağlam ve eksiksizdi. Bakılmıştı.

Yatak düzgün ve cilalı duruyordu, koyu ahşap çerçevesi meşale ışığında parıldıyordu. Yatak sert görünüyordu ve çarşaflar sade ama ütülenmişti. Küçük kemerli bir pencereden gece görünüyordu, parmaklıkları ama bir perdeyle süslenmişti. O bile —sadece bir parça kumaş— temizdi. Yıpranmamıştı.

Alçak bir masanın üzerinde ince boyunlu bir sürahi ve bir kil kupa duruyordu, sürahi zaten doluydu. Uzak köşede, uzanacak kadar büyük bir taş küvet vardı ve zeminin ortasında bir halı uzanıyordu.

Ve orada, yatağın ayak ucunda, sandığım duruyordu.

Calismae, tunikleri katlamış, kenarlarını düzeltmiş... hangi sandaletlerin, hangi tarağın, yatağımın yanındaki hangi küçük ahşap oymaların

. Bu, kelimelerle ifade edemediği her şeyi söyleme şekliydi.

Aniden bir acı saplandı, göğsümü oyup boşalttı. Onu malikanede, artık yalnız başına hayal ettim. Mutfak penceresinden parçalanmış manzaraya bakarken, akşam yemeği tabağını yıkarken kendi kendine mırıldandığını düşünmek boğazımı sıktı. İlgilenecek kimse yoktu. Toz getirdiği için azarlayacak kimse yoktu.

Bunu benim için hazırlamıştı, orada bir daha konuşmayacağımızı umarak. Geri gönderilmeyeceğimi umarak.

Bana inanmıştı. Onu hayal kırıklığına uğratamazdım.

Lavaboya, yatağa ya da Calismae'nin özenle hazırladığı sandığa gitmedim. Bunun yerine taş zemine çöktüm, dizlerim büküldü, avuç içlerim sanki beni tutacak tek sağlam şey yermiş gibi yere dayandı.

Çünkü hâlâ buradaydım... ve burada olmamalıyım.

Eğer kız bayılmasaydı. Eğer kimliğim açığa çıkmasaydı ve kralın bakışları üzerimde kalmasaydı. Eğer kader bir an bile farklı bir şekilde göz kırpsaydı... Geri gönderilirdim. Göz ardı edilirdim. Unutulurdum.

Nefes alırken göğsüm sıkıştı, hava dilimin arkasında kilitlendi.

Ellerimi yere daha sert bastırdım, kendimi zeminin pürüzlülüğüne, gerçeğe sabitledim. Etrafımdaki sessizlik boğucu geliyordu. Sanki duvarlar bile bunu kaybetmeye ne kadar yaklaştığını biliyorlardı.

Yine bir nefes, yavaş ve titrek.

Sonra bir kez daha.

Ve bir kez daha.

Her nefes bir yemin gibi geliyordu. Kırılgan bir şey, her nefes alışta yeniden yaratılan, her nefes verişte keskinleşen.

Buradaydım.

Ve bunu boşa harcamayacaktım.

Gıcırtı.

Küçük, gri bir silüet gardırobun altından fırladı, halının kenarında durdu ve tuhaf, soluk gözleriyle bana bakarak gözlerini kırptı.

"Sen," diye fısıldadım, şaşkınlıktan kıpırdayamadan.

Kırmızı uçlu kuyruğu. Hareket halindeyken ay ışığına benzeyen, tüylerinin hayalet gibi parıltısı. Sıradan bir varlık için fazla zeki olan o gözleri. O benim yaratığımdı. Benim minik, imkansız arkadaşım.

Ağlamak için absürt bir dürtü beni hazırlıksız yakaladı, sanki onu görmek, kapalı tuttuğum bir şeyi açmış gibiydi. Belki de yalnızlık. Bir şey onu doldurana kadar fark etmediğin bir şey.

"Geri geldin."

Elimi uzattım, parmaklarım soğuktu ve kararsızdı. Tereddüt etmeden avucuma koştı, küçük, sıcak ve sabit. Gerçek.

Peçemi çekip attım, odayı geçip yatağa tırmandım, çarşafların kırıışması ya da uzuvlarımın sanki bana ait değilmiş gibi hareket etmesi umurumda değildi. Yatağa gömülürken çarşaflar etrafımda fısıldıyordu, yatak sade ama temizdi, yastıklar şikayet etmeden yumuşaklığını veriyordu. Kendimi kıvrıldım, kollarımı göğsüme sıkıca sardım ve küçük yaratık sanki hiç ayrılmamış gibi köprücük kemiğimin altındaki çukura yuvalandı.

Saatler sürmüş gibi gelen bir süre boyunca öylece yattık, barınak sunan ama aidiyet hissi vermeyen bir mekânda iki sessiz ruh.

"Psst."

Gözlerim birden açıldı, kalbim sanki dışarı çıkmak istermişçesine kaburgalarım vuruyordu.

"Pssssst."

Bu sefer daha yüksek sesle. Acil. Yaramaz. Uykudan ağırlaşmış uzuvlarımı zorlayarak kendimi dikleştirdim. Oda sessizliğe bürünmüştü, her sesin bir sır gibi hissedildiği türden bir sessizlik.

Ses duvardan geliyordu.

Çıplak ayakla ve dikkatlice yataktan kayarak indim, elbisem uyluklarıma yapışmıştı. Yerde sürünürken ayaklarımın altındaki zemin soğuktu. İlerledim, sanki duvar önce göz kırpacakmış gibi ona sıkıca gözlerimi kısarak baktım.

Yavaş adımlarla, odadaki tek gerçek süsleme olan, kırmızı ve altın rengi dikişlerle işlenmiş tanrılar ve canavarların resmedildiği dokuma halıya doğru süründüm. Parmaklarım halının kenarına dokundu.

Oradaydı.

Kumaşa, gölgede neredeyse gizlenmiş, bir madeni paradan daha büyük olmayan, kusursuz bir daire şeklinde ve bir kusur olamayacak kadar mükemmel bir delik vardı. Kalbim güm güm atarken eğildim. Bir şey kıpırdadı... ve delikten aniden bir göz bana göz kırptı.

Sessizce bir çığlık atarak geriye sıçradım, elim göğsüme gitti.

"Merhaba!" dedi ses, yumuşak ve gizemli... ve son derece neşeli.

"Şey, merhaba?" Gözlerimi kırıştırdım, yüzümü deliğe yaklaştıırken deliye dönüyormuşum gibi hissettim.

"Yemin ederim hayalet değilim. Ya da örümcek. Ya da casus."

Her şeye rağmen, ağzımın köşesinde bir gülümseme belirdi. "Emin misin?" diye sordum, başımı eğerek. "Çünkü bir casus tam da böyle derdi."

"Tl2at doğru," diye mırıldandı ses. "Ama benim adım Anyşa. Ben de senin gibi seçilmişlerdenim ve yeni komşunum. Senin odana da bir aslanın bir atın boğazını ısırdığı bir duvar halısı koydular mı?"

Duvar halısını inceledim. Evet, tanrıların hayvan şekillerinde birbirleriyle savaşmasını tanımlamak için bu oldukça doğru bir yoldu. Menelaus'un duvarları içinde böyle bir şeye izin vermesine şaşırdım.

"Evet..."

"Evet. Benimkiyle aynı dekor. Ne şanslıyız."

Sesi tedirgin edici derecede neşeli geliyordu. Şu anda söz konusu olanları düşünürsek, fazla neşeliydi.

Cevap vermedim.

"Sessiz bir tipsen sorun değil," diye neşeyle devam etti. "İkimiz için de yeterince konuşurum. Annem, rahimden monologun ortasında çıktığımı iddia eder."

Dudaklarım yine isteksizce bir gülümsemeye kaydı.

"Beni kesinlikle seveceksin," dedi. "Ben komiğim." "Öyle demedim."

"Söylemene gerek yoktu. Hissedebiliyorum. Auran kıkırdadı."

Duvarın yanına oturdum. Yaratığım da peşimden geldi ve kucağıma kıvrıldı.

"Helena," dedim uzun bir süre sonra. Sesim biraz çatladı. "Adım Helena."

"Oh, kim olduğunu biliyorum," dedi Anyşa, ses tonunda samimiyet damlıyordu, sonra yumuşak, hayranlık dolu bir ıslık çaldı. "Başrahibe, senin hepimizin sonu olacağını ilan ederken neredeyse damarları patlayacak gibi oldu, sonra da kral tam bir kral gibi ayağa kalktı ve seni Sparta'nın en değerli hazinesi ilan etti. *Gerçekten* nasıl izlenim bırakacağını biliyorsun."

Burnumdan hava üfledim, ağzımın köşesinde yine istem dışı küçük bir gülümseme belirdi. Garip bir şekilde... sesinde kıskançlık yoktu. Bir damla bile. Sadece eğlence ve biraz da dayanışma gibi bir şey vardı.

“Tüm bunlar hakkında ne hissediyorsun?” diye sordum, yanımda dostça bir yüzün olması fırsatını kaçırmamam gerektiğini düşünerek.

“Dürüst olmak gerekirse? Beni bozuk bir balık gibi geri atacıklarını sanmıştım,” diye fısıldadı. “Hâlâ bunun bir hata olduğuna yarı yarıya inanıyorum. Her an Baş Rahibe içeri dalıp, ‘Oops, sen değilsin—yanlış peçeli kız!’ diyecek.”

Kuru bir nefes verdim. “Eğer birini dışarı çıkaracaksa, o da benim. Beni saraydan çıkarmak için bir ateş yakacağından oldukça eminim.”

Bir an sessizlik oldu, sonra yine onun sesi duyuldu, yarı gülerek. “Peki, eğer Sparta’nın yıkımı olacaksan, umarım vurulduğunda ya da vurulduğunda çok yakınında durmuyorumdur. Hangisinin doğru olduğunu hiç bilemiyorum. Her neyse, sende o bakış var... arkasında yıkım bırakan türden.”

O saat için fazla yüksek sesle burnumdan soludum ve kucağımdaki yaratık kıpırdadı, sanki güzel rüyasını bozmuşum gibi gözlerini kırıştırdı. Oturdu, hoşnutsuz bir şekilde bir tur döndü, sonra iç çekerek tekrar yere çöktü.

“Onun beni seçmesini sağlamak için yedek planımı uygulamadığım için mutluyum. Tl2at’ın işe yaramayacağı belliydi.”

Gözlerimi kırptım, şimdiden eğlenmeye başlamıştım. “Yedek planın neydi?”

“Bir keresinde eforumuzun oğlunun dikkatini çekmek için bayılmaya çalışmıştım. Akıllı davranıp dilime biraz belladonna sürerek inandırıcı olacağımı düşünmüştüm, bilirsin, gizemli ve kırılgan görünmek için yeterli olacak kadar, böylece onun yanıma gelip bana bakmasını sağlayabilecektim.” O içini çekti. “Meğer belladonna insanı ‘sadece biraz’ bayılmaya zorlamıyormuş. Selam verirken bayıldım ve tatlı masasını da beraberimde götürdüm. Yüzüstü susamlı turtaya düştüm.”

Gülmekten boğuluyordum, gülmemek için elimi ağzıma bastırdım. Tanrım, en son ne zaman biri beni bu kadar güldürmüştü, hatırlayamıyordum.

“Susamlı turta mı?” diye tekrarladım, sesim inanamama nedeniyle titriyordu. “Bu korkunç.

Yıllardır yemedim. Pastayı kaybetmektense o adamı kaybetmeyi tercih ederim.”

O da aynı fikirde olduğunu belirtircesine inledi. “Ne büyük israf. Daha da kötüsü, o farkına bile varmadı. Şarap garsonuyla flört etmekle meşguldü.”

Hâlâ gülümserken başımı salladım; sesinin tınısı, içimde gergin bir şekilde dolanmış olduğunu fark etmediğim bir şeyi rahatlatıyordu. “Senden asla

"

"Uyandığım da bir sandaletim eksikti, elbisem yanıyordu ve kendi dilimi ısırmıştım." Sanki o anı gözünde canlandırıyormuş gibi bir an durdu. "Ama bugün o kızın bayılma olayını görünce, bunu bir daha denemediğim iyi oldu."

Kıkırdadım. Bu sefer daha yüksek sesle.

"İşte yine o ses," dedi Anyşa, zaferin keyfini çıkarırcasına. "O ses. Senin mizah anlayışın var. Bu iyi bir şey."

Başımı duvara yasladım, serin taş cildime merhem gibi geldi.

"En azından biraz korkuyor musun?" diye sordum yumuşak bir sesle, kelimelerin ağzımdan bu kadar kolay çıkmasına, adını bile tam olarak bilmediğim bir yabancıya bu kadar çabuk güvenmeye başlamama şaşırmıştım.

"Oh, korkuyorum," dedi. "Ama korku çok sıkıcı bir şey, değil mi? Eğer kaderim bu ise, en azından bu yolda eğlenceli vakit geçireyim diye düşünüyorum."

Mahvolmak. Tl2at, kazanamazsam nasıl hissedeceğimi tarif etmek için iyi bir kelimeydi. Tl2at, Baş Rahibe beni reddettiğinde hissettiğim duyguydu. Sanki kendimi ve köyümü mahvetmişim gibi.

"Bunu yaşarken düşman olmak zorunda değiliz, biliyorsun," dedi yumuşak bir sesle. "Öyle olmamız gerektiği hissetseniz bile."

Bir nefes boyunca sessiz kaldım. İki. Tl2e "*mahkum*" kelimesi hala ciğerlerimde duman gibi asılı duruyordu.

"Katılıyorum," dedim tereddütle.

Düşünmeden ağzımdan çıkıverdi. Kafamdaki ses, kimseye merhamet etmeyeceğimi ve ne yapmam gerekirse yapıp kazanacağımı hatırlatmadan önce.

Elim, kucagımda duran küçük yaratığa uzandı, sıcaklığı içimi rahatlatıyordu.

"Daha kolay olurdu," diye ekledim tereddütle. "Bir arkadaşla yapmak."

Anyşa'nın sesi bir ninni gibi akıyordu, melodik ve dolambaçlı, kısmen anlamsız, kısmen de rahatlatıcı. Sözleri yumuşak dalgalar halinde üzerime süzüldü, nefesimle iç içe geçip yavaşlayana kadar, sonunda uyku onu ele geçirince sessizliğe büründü.

Sertleşmiş uzuvlarımla ayağa kalktım ve yatağa döndüm, yaratık içgüdüsel olarak göğsümün yuvasına kıvrıldı.

"Sana bir isim vermeliyiz," diye mırıldandım, dalgın bir sevgiyle parmak uçlarımla onun ipeksi kürkünü okşayarak. "Asil bir şey. Ya da gizemli."

Bana bakarak gözlerini kırptı, ilgilenmiş gibi görünüyordu.

"Peki... Milo?" Kesin

bir homurtu.

"Zephyr?"

Küçük kafasını küçümseyici bir şekilde salladı.

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Peki. Aristophanes?"

Yüzünü benim köprücük kemiğimin altına gömdü; bunu ancak dramatik bir protesto olarak yorumlayabilirdim.

"Tanrım," diye mırıldandım.

Gözlerimi tavana kaydırdım, sonra fısıldadım: "Roz." Yaratık hareketsiz kaldı.

"Roz," dedim tekrar, bu kez gülümseyerek. "Bu, *'ünlü koruyucu'* anlamına geliyor."

Bunun üzerine, sanki bu isim başından beri onun fikriymiş gibi, gururlu ve memnun bir cıvıltı çıkardı ve bana daha da yaklaştı.

İçimden güldüm. "Neredeyse şeftali çekirdeği kadar büyüklüğündesin," diye mırıldandım. "Ama olsun. Roz olsun o zaman."

Oda hâlâ kırmızıydı. Denemeler hâlâ önümde duruyordu.

Ama yalnız değildim.

Tamamen değil.

Ve bu, şimdilik yeterli olmalıydı.

BÖLÜM 15

Bir kapı vuruşu beni uykumdan uyandırdı.

Birdenbire doğrulup, bacaklarım battaniyeye dolanmış, sanki yapmamam gereken bir şey yaparken yakalanmışım gibi kalbim güm güm atıyordu. Gözlerimdeki bulanıklığı silerken kapı gıcırdayarak açıldı. Yüksek pencereden sadece çok zayıf bir ışık sızıyordu. Fener gece bir ara sönmüş, odayı gölgelerin içine bırakmıştı.

Bir kadın başını içeri uzattı. Esnememi bastırdım ve ardından gelen somurtkan ifademi saklamaya bile zahmet etmedim.

Demek Nomiki şafak vakti konusunda blöf yapmamış. Yazık. Bir saat daha uyusam iyi olurdu... ya da beş saat.

Parmaklarım köprücük kemiğime uçtu. *Boştu.*

Roz gitmişti.

İsteksizce nefes verdim. Sanırım böylesi daha iyiydi. Biri içeri girip, sanki ben korunmaya değer bir şeymişim gibi, bir nöbetçi gibi bana sarılmış o tuhaf küçük yaratığı görseydi... ne yaparlardı, bunu sadece tanrılar bilebilirdi.

Yine de, yokluğu beklediğimden daha soğuk hissettirdi.

"Hain," diye mırıldandım, battaniyeyi üzerimden çekip bacaklarımı yere salladım.

İçeri giren hizmetçi uzun boylu ve köşeli hatlıydı, cüppesi olgunlaşmış çileklerin morarmış rengindeydi ve belinden bronz bir toka ile sıkıca bağlanmıştı. Gözleri üzerimde soğuk ve hızlı bir şekilde dolaştı, ama Nomiki'ninki kadar sert değildi. Gülümsemedi, ama sessizliğinde o kadar sertlik yoktu.

"Kalk," dedi. "Seni bekliyorlar."

Tam olarak dostça değildi. Ama kan dökmek de istemiyordu.

Tl2e hizmetçisi giysilerimi çıkarmamı beklemedi. Sadece taş küvetin yanındaki duvara döndü ve hiç tereddüt etmeden duvara gömülü küçük bronz bir kolu kaldırdı.

Odanın içinde yankılanan düşük bir iniltiyle irkildim ve sonra nefesimi tuttum.

Duvardaki dar bir delikten berrak ve buharlı su fişkırdı, beklemediğim bir güçle doğrudan küvete akmaya başladı. Küvet hızla doldu, su seviyesi gittikçe yükseldi, küçük bir sis yükselip serin havayı yaladı.

Şaşkınlıkla baktım. Kova taşımak yoktu. Ateşte ısıtmak yoktu. Kısıtlama yoktu. Sadece bir kol. Sanki tanrılar rüşvet verilmiş de saraya sihirlerini geri getirmişler gibi, sonsuz su akıyordu.

Sıcak ve bol. İsraf.

Bu bir lütuf gibi hissettirmeliydi. Bunun yerine, malikaneyi düşündüm.

Oradaki kimse haftalarca banyo için su kullanamayacaktı. Benim için harcadıkları onca şeyden sonra olmazdı.

Su, santim santim yükselmeye devam ediyordu.

"Bu kadar yeter," dedim çabucak, içimden suçluluk duygusu yükseliyordu. "Köyümde içecek suya zar zor yetiyor. Bu zaten çok fazla."

Hizmetçi tereddüt etti, başını eğdi. "Nomiki talimat verdi ki..."

"Yeter dedim." Sözlerim, öfkeden çok utançtan kaynaklanarak, istediğimden daha sert çıktı.

Hizmetçi irkildi ve özür mırıldandıktan sonra geri çekildi.

İçeri girip dizlerimi bükünce buhar etrafımda dönmeye başladı, sıcaklık beni ipek gibi sardı. Kendimi daha iyi hissetmem gerekirdi. Ve hissettim de. Cildim gevşedi, ormanın pisliği çözülmeye başlayınca kaslarımdaki ağrı hafifledi.

Ama suçluluk duygusu, rahatlığımın kenarlarını ekşi ve yapışkan bir şekilde sarmalıyordu.

Hızlı, duygusuz elleriyle beni ovuşturarak temizledi, sanki kirden fazlasını sıyırmak istercesine bezle kollarımı ve bacaklarımı ovuşturdu. Düğümleri tek tek çözdüğü sırada, tarakın sert çekişiyile kafa derim acıdı. Ağzım bakır tadıyla dolana kadar dudağımı ısırdım.

O ve Calismae aynı yerde eğitim almış olmalıydılar... *güzelliğin sessizce acı çektiği* bir yer, oradaki mantra buydu.

Kurulanıp temiz beyaz bir elbise giydikten sonra, omzuma bronz bir broş taktı; kralın sembolü, sanki dünyaya uzak durması için uyarıyor gibi, olağanüstü detaylarla işlenmişti.

"Beni takip et ve peçeni de getir. Henüz takmana gerek yok." Tl2e hepsi bu kadardı. Başka bir şey söylemedi.

Koridorlar sessizdi, şafak vakti sessizliğine bürünmüştü. Etrafa göz gezdirdim, karanlıkta fark etmediğim şeyleri gördüm. Duvarlar, bir zamanlar eski tanrılara adanmış olduğu belli olan duvar resimleri ve frizlerle kaplıydı. Gördüğüm diğer heykeller gibi, yüzleri artık kendilerine ait değildi. Sanatçılar kazıyıp boyamışlardı, geriye sadece Menelaus kalmıştı; yüz hatları Apollon'un sükuneti, Zeus'un öfkesi, Athena'nın bilgeliği üzerine yerleştirilmişti. Artık her tanrı onun yüzünü takıyordu.

Geçerken onlardan birini inceledim, ağzının tanıdık kıvrımını, kaşlarının gururlu çizgisini izledim. Gerçekte gücü *neydi?* Söylentiler zihnimde dolanıp duruyordu. Bazıları Zeus'un şimşeklerini çaldığını ve ona karşı kullandığını söylüyordu. Diğerleri ise daha düşük bir tanrının kalbini yediğine ve gücünü kendine aldığını iddia ediyordu. Hiçbir hikaye birbiriyle uyuşmuyordu, ama hepsi aynı şekilde bitiyordu.

Menelaus zafer kazanmıştı. Menelaus tanrısaldı.

Yürümeye devam ettim, başka bir frizi geçtim; bu seferki mitolojik bir savaşı, eski tanrılar bulutlardan şimşeklerini fırlatıyorlardı. Ama şimdi, her yüz onunkiydi. Menelaus şimşeği kullanıyordu. Menelaus dünyayı küle çeviriyordu.

Dün gece gördüğüm adamın yanında, o "Tanrı Katili" halini gözümde canlandırmaya çalıştım... parmaklarında şarap, gözlerinde açlık olan adamı. İkisini bir türlü uyuşturmamıştım.

Biri cennete hükmediyordu. Diğerleri ise sadece bana bakmış ve irademe boyun eğmişti.

Hangisinin gerçek olduğunu çok yakında öğreneceğimi düşündüm. Şimdilik, Denemelerden sağ çıkmam gerekiyordu. Bu da beni bir sonraki soruma götürdü...

Bugün ne olacaktı?

Bu soru içimde kıpır kıpır ediyordu; ben ise omuzlarımı dikleştirip, hareketlerimle kendime bir omurga oluşturmaya çalışarak ilerledim. Bizden ne isteyeceklerdi? Kan mı? Yemin mi? Ne kadar dayanabildiğimize göre mi yargılanacaktık... yoksa ne kadar çabuk boyun eğdiğimize göre mi?

Yoksa sadece kralın önüne çıkarılıp, bir kasap et parçalarını seçer gibi bakışlarıyla bizi parçalara ayırmasına mı izin verecektik?

Kanadın yemek odasına vardığımızda, midem düğümlenmişti.

Oda sabah ışıyla yıkanmıştı, parlak ve altın renginde, neşesi neredeyse acımasızdı. Duvarlar fresklerle kaplıydı; rüzgarda dalgalanan tahıl tarlaları, kırmızı gece gökyüzüne işlenmiş takımyıldızlar, sonsuza dek kükreme anında yakalanmış aslanlar.

İçeri girdiğimde herkesin başı bana döndü.

Sessizlik, rüzgârın aniden kesilmesi gibi çöktü ve odaya doğru ilerledikçe, o ağırlığın tenime bastırdığını hissettim.

Kızlar zeminde gevşek gruplar halinde dağılmıştı, bazıları ayak bileklerini altına kısıtarak minderlere uzanmış, diğerleri ise sanki tam da bu anı bekliyormuş gibi dik oturmuştu. Yüzleri temizlenmiş ve parlıyordu, havada çiçek kokusu aldım, başka bir şeyle karışmış... sanki parfümle sarılmış bir beklenti ve korku gibi.

Ortadaki bir kızın dudakları ezilmiş kiraz renginde boyanmıştı ve saçları kalın örgülerden oluşan bir taç gibi sarılmıştı, her bir örgü yağla parlıyordu. Bakışları, odadaki en önemli kişi olmaya alışkın birinin soğuk kayıtsızlığıyla üzerimde dolaştı. Yanında, uzun boylu ve solgun, çenesi köşeli ve gururlu bir başka kız, her parmağında altın yüzükler takmış, boş boş bir incir çiğniyordu. Üçüncüsü, daha genç, yuvarlak yüzlü ve ışı yansıtan buz sarısı bukleleri olan kız, aniden içine düştüğü sessizlikten şaşkın görünüyordu, elindeki fincan hafifçe titriyordu.

Pencerenin yanında, mükemmel bir burnu ve sırtına kadar uzanan tek bir uzun örgüsü olan, dar gözlü bir kız, küçümsemesini gizlemeye bile çalışmıyordu. Çenesini sıkarak açıkça ters ters bakıyordu, sanki o maza benimmişim gibi bir eliyle yarısı yenmiş maza'yı ezip duruyordu.

Hepsi bana bakıyordu.

Onların fısıltılarını fark etmemiş gibi davranarak, kasıtlı olarak yavaşça odanın karşısına geçtim.

"Psst! Helena!"

Tanıdık sesi aramak için etrafa göz gezdirdim.

"Buradayım," fısıltı bu sefer daha yüksek sesle ve ikna edici bir şekilde tekrar geldi.

Sonunda onu buldum, parlak bakır rengi saçlı bir kız, önümdeki masadan bana el sallıyordu. Örgüsü bir omzuna düzgünce sarkmış, mücevherli bir kemer beline sıkıca sarılmıştı. Eli indiğinde ve gözleri benimkilerle buluştuğunda gülümsedi, içimdeki endişeyi yatıştıran, samimi ve içten bir gülümseme idi.

Ona doğru yürüdüm.

Yanındaki minderine hafifçe vurdu. "Benim, Anysa. Pasta yok edici. Berbat bir şarkıcı. Belki de gelecekteki kraliçe... tabii tökezleyip bir sunak devirmezsem."

Ağzımdan kaçan kahkaha küçüktü, neredeyse nefes gibi, ama gerçektir.

"Çok konuşursam beni görmezden gel. Bu, ne kadar gergin olduğumla birlikte devam edecek bir takıntı. Biri ağzıma limon sokana kadar konuşacağım."

Gözlerimi kırptım. "Bu garip bir şekilde spesifik." Göz kırptı. "Yaralar da öyle."

Bir hizmetçi yanımıza geldi ve bardaklarımıza sulandırılmış şarap döktü. Ben bunu neredeyse fark etmedim. Gözlerim masaya, üzümlere, yağdan parıldayan kızarmış kuzu etine, sanki bolca yetişmiş gibi gümüş kaselere yığılmış zeytinlere ve otlarla süslenmiş yumuşak, beyaz peynire sabitlenmişti.

Bir ziyafet.

Çenem kilitlendi.

Evde olsalardı, bunu bir efsaneymiş gibi izlerlerdi. Bir rüya gibi. Bu günlerde tahıl temini hiç garanti değildi, ama burada bir köyü iki kez doyuracak kadar yemek servis ediyorlardı. Üst üste iki gün. Ellerim masanın altında yumruk haline geldi.

Bu doğru değildi.

T12e sarayı aşırılıkla doluydu, her köşesi israfı fısıldıyordu, oysa Sparta'nın geri kalanı kan ağlıyor, yalvarıyor ve ölülerini hiçbir şeyin yetişemeyeceği kadar kuru toprağa gömüyordu.

Yine de bardağı aldım, dudaklarıma götürdüm. Tadı ekşi olsun. Acı versin. Bu yerde hayatta kalacaksam, onun acımasızlığından korkmayı bırakıp onu nasıl kullanacağımı öğrenmem gerekiyordu.

Açlıktan ölmek üzere olmama rağmen, yemeği zorla yutmak zorunda kaldım, ama Anyşa'nın böyle bir sorunu yoktu; incir ve zeytinlerin, adını bilmediğim otlarla tatlandırılmış haşlanmış yumurtaların tadını çıkarırken, neredeyse hiç durmadan konuşuyordu. Tıpkı dün geceki gibi, onun aralıksız gevezelik etmesinin etkisi yatıştırıcıydı ve omuzlarımdaki gerginliği kontrol etmeme yardımcı oluyordu.

"Sence bugün bize ne yaptıracaklar?" Sonunda söz alabildiğimde sordum.

Anyşa, bozulmuş bir şeyi ısırılmış gibi burnunu kırıstırdı. "Dürüst olmak gerekirse, beni endişelendiren denemeler değil. Kraliçe eğitimi." Sesi birdenbire alçaldı. "Kaç tane kaşık olduğunu biliyor musun? Anlaşılan bir balık kaşığı, bir çorba kaşığı, bir bal kaşığı ve sadece zeytinler için kullanılan, üzerinde delikler olan lanetli bir şeytan kaşığı var. Zeytinler, Helena!"

Gözlerimi kırptım.

"Ve bize doğru yürümeyi öğretmek için yapacakları derslerden bahsetmeye bile başlamayayım," diye bağırdı, elleri meclis önünde heyecanlı bir hatip gibi havayı kesiyordu. "Ya kafamda bir nar dengeleyip terlemiyormuş gibi davranırken kuğu gibi süzölmek zorunda kalırsam? Yani, bazen havada bile tökezliyorum. Felaket olacak!"

Engelleyemeden ağzımdan bir kıkırdama kaçtı.

Kaşlarını kaldırdı. "Göl gitsin, ama garanti ederim ki hafta sonuna kadar kazara kralın kucığına kaşık fırlatan ben olacağım. Gümüş çatal bıçak takımına karşı işlediğim suçtan idam edileceğim."

Hâlâ gülererek başımı salladım ve "Tanrılar yardım etsin" diye mırıldandım.

Tl2e terimi alışkanlıktan ağzımdan çıkıvermişti. Bu duvarlar içinde böyle bir şeyin söylenmesine izin verilip verilmediğinden emin olamadığım için yüzümü buruşturup etrafa bakındım.

Anyşa, ağzımdan kaçan bu sözden rahatsız olmamış gibiydi ve sanki kendi kaderimize kadeh kaldırıyormuşuz gibi bardağını benimkine çarptı. "Eğer bir sonraki zarif Sparta Kraliçesi'ni arıyorlarsa, umarım gözleri iyi değildir."

Eğitimin o kadar da kötü olacağından emin değildim, ama odadaki güröltü etrafımızda yükselirken yine de derin düşüncelere dalmıştım. Fısıltılar, fincanların tıkırdaması ve örtölü kumaşların hafif hışırtısı. Bizi izleyen gözler yakaladım, köşeye sıkışmış iki kız, komplocular gibi konuşuyorlardı.

Anyşa bana yaklaştı, sesi alaycıydı. "Daha lezzetli bir konuya geçelim... Kaptan hakkında ne düşünüyorsun?"

Ona temkinli bir bakış attım. "Kaptan mı?"

Çenesini odanın uzak ucuna doğru eğdi. "Achilles," dedi hafifçe. "Az önce içeri girdi."

Achilles.

Bu isim, düşen bir kadeh gibi zihnimde parlak, net bir çınlama yarattı.

Döndüm... ve o kapılardan geçerken onu izledim; her adımı ölümcül bir kararlılıkla doluydu. Bu sabah vücudunu bir *spolas* sarmalıyordu; derisi yağ kadar koyu ve heykeltıraşların yeniden yaratmaya çalışırken gözyaşı döktüğü türden bir vücuda tam oturmuştu.

Kırmızı bir kuşak belini sıkıca sarıyordu, ucu da sanki sonradan aklına gelmiş gibi kalçasına asılı kılıcın kabzasına değiyordu. Saçları Spartalılar gibi geriye çekilmişti, hem korkunç hem de ilahi bir yüz ortaya çıkıyordu; elmacık kemikleri gerilmiş bir yayın kenarı gibiydi, ağzı emirler vermek için yaratılmıştı ve o gözler...

Derin mavi ve tedirgin edici derecede tanıdık. Nefesim kesildi.

Oydu... dün geceki asker. Görünüşe göre, o sadece geveze ve çabuk gülümseyen sıkılmış bir muhafız değildi.

O, kralın muhafızlarının kaptanıymış.

Achilles. Yaşayan efsane. Sparta'nın en sevilen oğlu.

Ve şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı adam.

Yanaklarım kızardı, kızarıklık boynuma doğru yayıldı ve ben bakışlarımı indirdim, parmaklarım fincanımın serin seramik yüzeyini sıkıca kavradı.

Aşıl, sessiz bir ciddiyetle odayı boydan boya geçti, konuşmadı, gülümsemedi. Sadece oradaydı.

Ama bu yeterliydi.

Sohbetler kesildi. Maza, ağzına doğru uzanan eli yarıda dondu. Her kız onu izliyordu, kimisi açıkça, kimisi ise indirdiği kirpiklerinin altından, ama hiçbir gözlerini ondan ayıramıyordu.

Ben donakaldım. Buraya girmesine nasıl izin verilmişti ki? Peçelerimizi takmamıştık.

Denemeler bitene kadar gizli ve kutsal olmamız gerekmiyor muydu?

Anysa'ya doğru eğildim. "Neden bizi bu şekilde görmesine izin veriliyor?"

Omuz silkti, ağzında bir üzüm vardı. "O kralın sağ kolu. Tanrılara karşı savaşta onun yanında savaştı. Menelaus'un daha fazla güvendiği kimse yokmuş."

Dudaklarımı büzüştürdüm, derimin altında tuhaf bir his uyandı.

O yürümeye devam etti. Masaların, hizmetkarların yanından geçip, varlığının ağırlığı çölde bir pelerin gibi üzerime çökene kadar.

Başını kaldırdı... ve gözlerimiz buluştu. Dünya durdu... ta ki beni olduğum yerde sabitleyen o imkansız bakış kalana kadar.

Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Aslında yoktu. Sadece kral benim adımı çağırmadan önce gördüğüm o aynı, aşırı sakinlik vardı. Ama şimdi bana bakışında, gözlerinin hafifçe kısılmasında bir şey vardı.

Sanki bana baktığına şimdiden pişman olmuş gibiydi.

"Onun bir yarı tanrı olduğunu söylüyorlar, biliyor musun? Menelaus'un, aralarındaki bağ nedeniyle Sparta'ya girmesine izin verdiği tek ilahi varlık," dedi Anyşa, beni o adamla kurduğum saçma sapan bakışmayı aniden sonlandırarak.

Boğazım kurumuştı, önümdeki tabağımdaki kuzu eti birdenbire ilginç gelmiş gibi davrandım. "Eminim bu doğru değildir..."

O, içinden kıkırdadı. "Sadece insanların ne dediğini söylüyorum. Onu ölümsüz yapmaya çalışan bir deniz tanrıçasının oğlu olduğu söyleniyor—anlatan kişiye göre ya kutsal ateşin üzerinde tutmuş ya da Styx nehrine daldırmış. Pelion Dağı'nda ünlü bilge centaur Chiron tarafından yetiştirildiği, ona her türlü öldürme yöntemini ve iyileştirici her bitkiyi öğrettiği söyleniyor. Bazıları, yürümeye başlamadan önce bir aslanla güreştiğini söylüyor. Diğerleri ise sadece sesiyle bir adamı öldürdüğünü söylüyor. Ama her zaman, her zaman şunu söylüyorlar: Onunla savaşta dövüşen hiç kimse, bu hikayeyi anlatacak kadar yaşamamış."

Hiçbir şey söylemedim.

Onun dövüşünü görmemiştim, tabii ki. Henüz. Ama onun söylediklerine inanabilirdim. Salonun onun varlığına verdiği tepkiye bakılırsa. Hatta havanın bile sessizleştiği hissediliyordu. Onda, pek de ölümlü gibi gelmeyen bir şeyler vardı.

Yine de, eğer gerçekten Menelaus'un en yakın arkadaşıysa, efsanenin iddia ettiği kadar kusursuz değildi. Bir de onun bir asker olduğu gerçeği vardı. Her ikisi de aleyhinde aşılmaz engellerdi.

"O çok yakışıklı," dedi Anyşa rüya gibi.

Çenem sıkıldı. Onun bunu yüksek sesle söylemesi... beni rahatsız etti.

Aksini söyleyemezdim.

En tehlikeli yaratıklar genellikle güzeldir.

Ben bir istisna değildim. Ben bunun *kanıtı*ydım.

Derin bir nefes alıp, kendimi başka yere bakmaya zorladım. Buraya askerlere bakmak için gelmemiştim. Hayatta kalmak için gelmiştim. Kazanmak için. Benim...

Kapı, fresklerle süslü duvarlarda yankılanan bir gürültüyle açıldı.

"Kalkın! Ayağa kalkın!" Nomiki, sanki burası ona aitmiş gibi odaya adımlarını atarak bağırdı. "Geleceğe böyle mi hazırlanıyorsunuz? Şımartılmış fahişeler gibi tembellik ederek mi?"

Etrafımızdaki kızlar irkildi, ayağa kalkmaya çalışırken fincanları ve yastıkları devirdi. Anyasa gözlerini devirdi ama itaat etti, fısıldayarak mırıldandı.

Nomiki'nin bakışları odayı keskin bir hassasiyetle taradı. "Dersler kimseyi beklemez. Sizi bile."

Ellerini bir kez çırpıtı, tokat atar gibi keskin bir ses çıkardı. "Hareket edin."

"Başlıyoruz," diye fısıldadı Anyasa ve sanki bir tiyatro oyununa giriyormuşuz gibi bana gülümsedi.

Ama kalbim sanki savaşa giriyormuşum gibi güm güm atıyordu.

BÖLÜM 16

Şöminedeki ateş sönmek üzereydi, gölgeler taş odanın kenarlarını yumuşatıyordu. Kızların bazıları uzun masanın etrafında oyalanıyordu, sesleri artık daha sessizdi, iki günlük... kraliçe derslerinin yarattığı gerginlik ve incinmiş egolar yüzünden sönükleşmişti.

Masada en uçta oturdum, ellerim fincanın kenarını kavradı, sulandırılmış şarabın kalan kısmına bakakaldım. Dünkü duruş egzersizlerinden sırtım hâlâ ağrıyordu, nazik gülümsemelerden yanaklarım acıyordu. Görünüşe göre kraliçelerin hissetmesine izin verilmiyordu.

Anysa, çöken bir çadırın zarafetiyle yanımdaki koltuğa çöktü ve peçesini bir kenara attı. İnleyerek masanın altında bacaklarını uzattı ve benimkine çarptı.

"Şey," dedi dramatik bir şekilde, "bugün ölmek üzere olan bir kaz gibi inlediğimi öğrendim. Öğretmenim o sesi bana taklit etti. Alaycı bir şekilde. Diğerlerinin önünde."

Gözlerimi kırptım. "Kaz mı?"

Ciddiyetle başını salladı. "Ölen bir kaz. Tam olarak. Ona hiç kazın öldüğünü duymadığımı söyledim. O da 'Artık duydun' dedi."

İstemedi de olsa ağızından küçük bir kahkaha kaçtı. Zafer kazanmış gibi sırtıttı, sonra yanağını kollarının üzerine dayadı.

"Eskiden kendimi biraz güzel bulurdum," diye mırıldandı dirseğinin kıvrımına doğru. "Senin gibi 'sen bizim sonumuzsun' kehanetine konu olacak ya da bir krallığı feda edecek kadar güzel değilim. Ama fena sayılmam. Ve şimdi son iki günümü, kabız gibi görünmeden göz teması kurarak şarap dökmeyi öğrenmeye çalışarak geçirdim."

"Bu... çok canlı bir görüntü," dedim, bir kaşım inanamama hissiyle yukarı kalkarken dudaklarımın seğirmesini engellemeye çalışarak.

Yine inledi, bu sefer daha yüksek sesle. "Çünkü gerçekten oldu! Bunu yaparken geriye yaslanmalı mıyım diye sordum, o da 'Bağırsak hareketinde zorlanıyormuş gibi görünmek istemiyorsan hayır' dedi."

İstediğimden daha çok güldüm, şarap bardağımda sıçradı. Anysa, ilk Deneme hâlâ yaklaşmakta olsa bile, benden kahkaha koparmayı başardı. Tam olarak rahatlatma değildi... ama bir şeydi. Boğulmanın ortasında bir nefes.

Odanın diğer ucundan, küçümseyen bir bakış bize doğru keskin bir şekilde yöneldi.

Chloé'nin bardağı dudaklarından birkaç santim uzakta duruyordu, ama içmedi. Sadece bizi izledi, gözleri küçümsemeyle parlıyordu.

O, ayrıcalıklı köylerden biri olan Kynosoura'lıydı. Babası kral için at yetiştiriciliğini denetliyordu ve söylentilere göre annesi bir zamanlar Yüksek Tapınak'ta hizmet etmişti. Kendini, taç zaten ona aitmiş gibi davranıyordu.

Şimdi, kehribar rengi gözleri, sanki bizim neşemiz kaba bir şeymiş gibi kısıldı. Son iki gündür pek konuşmamıştı, ama sessizliği anlamlıydı. Zarifti. Kendi başına tehlikeliydi.

Anysa yaklaştı ve fısıldadı, "Bizi salamura ya yatırıp zeytinle servis etmek istiyor gibi görünüyor."

Ağızım seğirdi. "O şeytani kaşıkla." Chloé gözünü bile kırpmadı.

Ben de.

Odanın diğer ucundan bakışları yakıcıydı, çenesi üstünlüğünü ima edecek kadar yukarı kalkmıştı, sanki beni ölçüp yetersiz buluyormuş gibi. Kadehimde kalan az miktardaki şarabı karıştırırken yüzümü sakinleştirdim.

Chlo  bir an durakladı... sonra ağız seğırdi. Hızlı, zoraki bir göz kırpma izledi, bakışları bir saniye için başka yöne kaydı.

Zafer.

Bunu çabucak gizledi, yanındaki kıza dönerek biraz geç kalmış ve biraz da sahte gelen alaycı bir kahkaha attı.

Anysa gülümseyerek koluma dirsek attı. "Vay vay. Z at, tam bir kraliçe gibiydin. Soğuk ve heybetli. Sanki reverans yapmam gerekmiş gibi hissediyorum."

Gözlerimi devirdim ama gülümsedim.

Anysa eğildi. "Ee," diye fısıldadı, sanki Denemeler gözden uzak bir yerde pusuda bekliyormuş gibi gözlerini koridora doğru kaydırarak, "sence yarın gerçekten başlayacaklar mı? Yoksa bunların hepsi sadece özenle hazırlanmış, görgü kurallarına dayalı bir işkence ritüeli mi?"

G l msemem soldu.

Başlamadıkları her gün, bekleyiş derimin altına daha da derinlemesine yerleşiyordu. Sessizlik artık kasıtlı gibi geliyordu... sanki içimizden biri pes edene kadar bu belirsizliğe ne kadar dayanabileceğimizi görmek için oynanan bir oyun gibi.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım, parmaklarımı fincanın etrafında sıkılaştırarak. "Ama beklemek de bunun bir parçası olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Anysa yüzünü buru turdu. "Zalimce. Dahice. Tam bir Sparta tarzı."

Cevap vermek için ağızımı açtım, ama arkamızdaki hava hareketlenince, ruh hali gözle görülür, elle tutulur bir şekilde değişti.

Achilles içeri adım attığında, girişin üzerinden bir gölge geçti.

Terden sıırıslıklam ve kızarmıştı, açık deri yeleğinin altındaki göğsü düzenli bir şekilde inip kalkıyordu. Belindeki *pteruges* kirle lekelenmişti ve çenesinin hemen altında sığ bir kesik vardı; tazeydi ama çoktan kurumaya başlamıştı. Kaslarla kaplı kolları, belindeki kısa kılıcı düzeltirken gerildi ve birden fazla kız biraz daha dik oturdu.

Sanki d v   ringinden ya da savaş alanından yeni gelmiş gibi görünüyordu.

Gözlerimi ondan ayırdım.

Fısıltılar ve çok yüksek sesli spe  lasyonlar sayesinde, Achilles'in sadece kralın muhafızlarının kaptanı olarak atanmadığını anlamıştım. Ona, Denemeler sırasında seçilmişlerin güvenliğini sağlamakla görevlendirilmişti. Bizim güvenliğimiz.

Öyleyse neden aynı odada olduğumuz her seferinde tehlike kaynağı oymuş gibi hissediyordum?

Gözleri odayı taradı. Değerlendiriyordu. Ölçüyordu. Sonra... durakladı.

Anysa yine yaklaştı. "O adamın eğitiminde görgü kuralları yer almamış gibi görünüyor."

Gözleri aniden büyüdü ve koltuğunda daha dik oturdu. "Tanrılar, sanırım bize doğru geliyor!" diye fısıldadı.

Sırtım kaskatı kesildi, ama parmaklarımı fincanın kenarında gevşek tutarak, indirdiğim kirpiklerimin altından onun yaklaşmasını izledim. Anysa hızla gözlerini kırıştırdı, sanki yolunda başka kimse olmadığından emin olmak istercesine arkasına baktı.

Orada kimse yoktu.

Achilles, bankımızın hemen önünde durdu. "Anysa, bildirilecek herhangi bir güvenlik sorunu var mı?" diye sordu, sesi alçak ve pürüzlüydü, sanki çakıl taşları üzerinde sürtünmüş gibi.

Bakışları tenime yapıştı ve ben kendimi zorlayarak yukarı bakmamaya, ona karşılık vermemeye çalıştım.

Anysa, hazırlıksız yakalanmış gibi, biraz daha dik oturdu. "Uh—hayır. Bildiğim kadarıyla yok," dedi çabucak, yanakları pembeye boyanarak. "Olmalı mı?" Bir bukle saçını kulağının arkasına sıkıştırdı, ama bakışları bir kez bile ona kaymamıştı. Sabit kalmıştı. Ateşli. Bana sabitlenmişti.

Ardından gelen sessizlik uzadı.

Achilles cevap vermedi. Memnunmuş gibi başını salladı ve döndü. Ama gözleri bir kez daha bana kayd, çok kısa bir bakış.

Gözlerimiz buluştu ve aramızda söylenmemiş bir şey geçti. *Yine.*

Ateş, meydan okuma ve ikimizin de dokunmaya hakkı olmayan, ikimizden de daha sıcak bir şey.

Sonra gitti.

Anysa, o odadan çıkarken sessizce ıslık çaldı. "Garip," diye mırıldandı, bir eliyle kendini yelpazeleyerek. "Sanki *benim* güvenlik endişelerimle gerçekten ilgilenmiyormuş gibi geldi."

Ona bir göz attım, ses tonumu nötr tutmaya çalışarak. "Ne demek istiyorsun?"

Gözleri yaramazlıkla parladı. "Yani, gözlerini *senden* ayıramıyordu, Helena."

Kupama uzanırken alaycı bir şekilde güldüm. “Hayal görüyorsun.”

“Öyle mi?” diye şarkı söyler gibi sordu, bana doğru eğilerek. “Çünkü oturduğum yerden bakınca, yüce Aşil az önce yüzünü baştan aşağı inceledi.”

Gözlerimi devirdim. “Bana tam iki saniye baktı.” “Hmmm,” dedi zaferle. “İşte bu yüzden bu kadar sarsıldın.” “Sarsılmadım,” dedim, çok çabuk.

Anysa sadece daha geniş bir gülümsemeyle kollarını kavuşturdu. “Kendine bunu söylemeye devam et,

“Yıkımımızın Kraliçesi.”

Fincanımı dudaklarıma götürürken durakladım, gözlerimi kısarak ona baktım ve sert bir sesle, “Bana öyle deme,” dedim.

“Çok geç,” dedi neşeyle, kulağa nasıl geldiğini tekrar deniyordu.

“Yıkımımızın Kraliçesi. Kulağa hoş geliyor.”

İnledim ve şarabımın içine hanımefendiye yakışmayacak bir şeyler mırıldandım. Ama “*yıkım*” kelimesi aklımda kaldı.

Boğazımın arkasında katran gibi yapıştı.

Ve nedense, şimdi aklıma geldiğinde, aklıma Achilles geldi. Tamamen bronz, tehlike ve gözetleyen bakışlar.

Eğer yıkımın bir şekli olsaydı, belki de ona benzerdi.

Hala salonu izliyordum ki, sohbetin arasından pürüzsüz ve kötülükle dolu bir ses yükseldi. “Gözlerin dolaşıyor, Helena.”

Chloé masanın ucunda duruyordu, bir kalçasını yana doğru çıkarmış, gülümsemesi tamamen sahte bir tatlılıkla doluydu. Işık bileziklerine yansıyor, küçük silahlar gibi parıltıyordu.

Kaşlarımı kaldırdım, onun ses tonuna uygun olarak ben de hoş bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Bir şey mi istiyorsun, Chloé?”

Bakışları duvardaki duvar resmine kaydı, Menelaus'un bir yargıç tanrısı gibi oturduğu resme. “Sadece dostça bir uyarı,” dedi hafifçe, “kral itaatsiz evcil hayvanları sevmez. Hayatındaki son kadına ne olduğunu unutmasan iyi olur.”

Sözleri havada asılı kaldı, atılmış bir taş gibi dalgalar halinde yayıldı. Birkaç koltuk ötede, seçilmiş diğer üç kız gergin bakışlar değiştirdi.

“Bundan bahsetmemelisin, Chloé,” diye fısıldadı Damaris, kolları boyunca işlenmiş güvercinler kadar yumuşak sesli minyon bir kız. Geniş kahverengi gözleri korkuyla duvar resmine doğru kaydı.

Chlo  pişmanlık duymadan sadece gülümsedi, yakut rengi dudakları bıçak gibi kıvrıldı. "Kraliçe Cynisca gençti," dedi. "Güçlü, güzeldi. Birisi istemediği sürece yirmi dört yaşında uykunda öylece  lmezsin."  ne eğildi, sesi komplo kurar gibi mırıldanmaya dönüştü. "Ya da biri seninle evlendiğine pişman olmadıkça."

"Uykusunda öldüğünü sanıyordum," diye mırıldandı Iris, yanaklarında çok parlak allık olan, skandallara doymayan, uzun boylu ve keskin hatlı genç bir kadın.

"H m . Evet. Doğal nedenlerden," dedi Chlo , d ş nceliymiş gibi davranarak. "Ve sanırım morluklar da doğal nedenlerden miydi?"

Bunların hiçbiri beni şaşırtmadı. Menelaus'un zalimliği efsaneydi, Sparta'da herkesin dilinde dolaşıyordu. Neye bulaştığımı biliyordum. Ama etrafımdaki kadınların yüzlerini kaskatı yapan korkuya baktığımda, onların bunu ciddiye aldıklarından pek emin olamadım.

Sonunda gözlerimi devirdim ve masanın karşısındaki Anysa'nın bakışlarını yakaladım; o, fincanının arkasına saklanarak hafifçe sırtıttı.

"Ne demek istiyorsun, Chlo ?" diye sordum, ses tonum hafif ama keskin bir tonda.

Chlo  başını eğdi, bakışlarımı karşılarken küpeleri sallandı. "Sadece dikkatli olmalıs n," dedi. "Kral, kendini kaybeden kadınlara pek iyi davranmaz... Özellikle de en yakın sırdaşıyla o şekilde bakmaya başladıklarında."

Gülümseme, zehir kadar tatlı bir şekilde yüzünde kaldı ve masadaki tüm kadınların tepkimi izlediğini hissettim.

Ben de gülümsedim, şekerli görünüşün altında dişlerimi gösteren bir gülümsemeyle. "Beni kollaman ne kadar da düşünceli," dedim. "Odadaki herkesin neye baktığını takip etmek yorucu olmalı."

Anysa fincanına burnunu çekerek öksürdü, bunu öksürükle gizlemeye çalıştı ama başaramadı.

Chlo 'nin gülümseme hafifçe sarsıldı ve bu yeterliydi. Masadan kalktım, sanki onun sözlerini silkeliyormuşcasına elbisemi düzelttim.

"Akşamınızın keyfini çıkarın," diye mırıldandım, sonra dönüp dışarı  ıktım. Bakışlarının sıcaklığı omuzlarımda arasında kar ncalanıyordu, ama arkamı dönüp bakmadım.

O masada söylenen her kelime bir ders olmuştu ve ben her birini, ileride ihtiya ım olabilecek bir silah gibi zihnimde sakladım.

Özellikle de ta giyen tanrının yanı sıra sarayda başka tehlikeler de olduğu söylenen sözü... Bu yüzden, kralın altın askerine bakışlarımı uzatmamak benim için iyi olurdu.

Nomiki bizi ezilmiş nar ve tütsü kokan bir koridordan geçirdi; koku yoğun, tatlı ve her zamanki gibi... boğucuydu. Onun arkasında tek sıra halinde yürüdük; sandaletli ayaklarımız altımızdaki mermerde neredeyse hiç ses çıkarmıyordu, yüzlerimiz örtülüydü. Kimse konuşmuyordu. Sessizliği yenilmesi gereken bir düşman gibi gören Anyşa bile ciddileşmişti, yüzünde korkuya benzer bir ifade vardı.

Artık sarayın derinliklerindeyiz, kanadımızın çok ötesinde ve son birkaç gündür kraliçe dersleri aldığımız yerden çok uzaktayız.

Burası farklı bir yerdi.

Buradaki duvarlar daha koyu renkteydi, durgun havaya rağmen dalgalanan tül kumaşlarla kaplıydı.

Nomiki, perdelerle örtülü bir kapının önünde o kadar ani bir şekilde durdu ki, arkasındaki sıra neredeyse arpışacaktı. Omuzları gerildi, çenesi sanki savaşa hazırlanır gibi havaya kalktı. Arkasını döndüğünde, gözleri bizi keskin bir hassasiyetle taradı.

"Bugün herhangi biriniz beni utandırırırsanız," diye homurdandı, "tanrılar kaçarken sizi de yanlarında götürmüş olsalardı diye hayıflanacaksınız."

Nomiki kenara çekilirken, parmaklarım titremeyerek peçemi düzelttim ve hafifçe güldüm. Onun çoğunlukla havlayan, ama pek ısırmayan bir köpek olduğunu anlamam sadece iki günümü almıştı. Onu daha dün gece, salonda ağlayan Damaris'in yanında çömelmiş, bir anne tavuk gibi onun saçlarını düzeltirken görmüştüm.

Önümüzdeki tül perde açıldı... ve Baş Rahibe ortaya çıktı.

Sanki bir ip çekiyormuş gibi omurgam düzeldi.

Cüppesi bugün altın ve kırmızı ipliklerle parılıyordu. Örgüler başının üstünde bir ta gibi kıvrılmıştı, her biri granat boncuklarla tutturulmuştu. O ilerledikçe salondaki tütsü kokusu yoğunlaşmış gibiydi, etrafındaki hava ona saygıyla doluydu.

Bakışları acele etmeden ve delici bir şekilde üzerimizde dolaştı. Bir nefes kadar uzun süre bana takıldığını hissettim.

"Duygusallık," dedi aniden, sesi soğuk ve sert bir tonda, "güçtür. Bağlar, bağlar, fetheder. Ve sen, Sparta'nın tacını takacak olan sen, onu bir kılıç kadar ustaca kullanmayı öğrenmelisin."

Peçemin altında gülümsedim. O tür bir güç hakkında bir iki şey biliyordum.

"Bir kraliçe, sesini yükseltmeden nasıl etkileyeceğini bilmelidir. Başkalarını binlerce meşalenin ateşiyle yakıp kül etmeli, ama o ateşin kendisini asla yutmasına izin vermemelidir."

Solumda bir yerlerde, kızlardan biri mırıldandı: "Bu peçelerle nasıl birini baştan çıkarabiliriz ki?"

Haklı bir soruydu.

Calismae, yüzümün yardımı olmadan bir Sınava hazırlanmamı sağlamamıştı. Yüzümü her zaman bir silah gibi kullanmıştım; ifademi, bakışlarımı, ağzımın sessiz vaatlerini. Ve şimdi hepsi gizlenecek, beni silmek için tasarlanmış katmanların altında saklanacaktı.

Baş Rahibe'nin başı yavaşça döndü. "Ya yaşlanmak güzelliğini elinden alırsa?" diye sordu, sesi havada dolanan sert bir iplik gibiydi. "Ya kocan kör olursa? O zaman ne olacak?"

Sessizlik.

"Güzel bir yüz bir armağandır," diye devam etti, "ama sonsuza kadar güvенеbileceğin bir silah değildir. Başka cazibeler öğrenmelisin—kullanabileceğin cazibeler. İradene boyun eğdir. ZÜose"—bakışları üzerimizde dolaştı, bir an durdu—"öğrenilebilir. Ve öğrenilecekler de."

Bu bizim sınavımız mıydı? Öyleyse, *şehveti* sınamak için ne yapmayı planlıyorlardı?

Belki de kılıçla değil, sözlerle onların gönlünü kazanmam gereken sahte bir saray. Ya da talipler kılığına girmiş düşmanlarla dolu bir oda, orada en ufak bir gerginlik belirtisi göstermeden onları baştan çıkarmam ve manipüle etmem gerekecekti.

Bunu çözebilirdim.

Hemen yanımda duran Anya'ya baktım, omuzları gergindi ve elleri yanlarındaki kumaşı oynatıp duruyordu. Kararsız görünüyordu... vücudunun her bir çizgisinde gerginlik vardı. Ama sonra dirseğime hafifçe dokundu, başını bana doğru biraz eğdi, neredeyse fark edilmeyecek bir hareketle, sanki onun gerginliğini fark ederek cesaretini kırmışım gibi, alaycı bir kırgınlık yaydı.

"Ne?" diye mırıldandı, sözleri peçesinin altında boğuk çıkıyordu. "*Hem çekici hem de korkmuş olmaya hakkım var.*"

Her Şeye rağmen dudaklarım kıvrıldı. Anysa beni tekrar drtt, sanki peçemin altındaki gülümsemeyi görebiliyor ve bunu kutluyormuŐ gibi.

e Baş Rahibesi tek kelime etmeden döndü, cüppesinin uzun kuyruğu arkasında sürüklendi.

"Ne bekliyorsunuz?" diye bağırdı Nomiki. "Onu takip edin."

Aceleyle ilerledik, Başrahibe tütsü dumanından ve ilahi bir tehditten çağırılmış bir hayalet gibi önümüzde süzülüyordu. e koridoru yavaş bir yay çizerek kıvrılıyordu ve yürüdükçe duvarlar etrafımızda değişmeye başladı.

İlk başta duvar resimleri sıradandı... göksel cüppeler giymiş kadınlar, alnını birbirine değdiren aŐıklar, sessiz bir özlemle gözlerini kapatmıŐlar. Resmedilmiş bir bahçe, örtülü bir pck. Saygılı. Mesafeli.

Ama her adımda bu mesafe azalıyordu.

Figürler daha cüretkar hale geldi. Cüppeler omuzlardan kaydı. Eller ipek yerine teni kavradı. NiŐlerden heykeller ortaya çıktı, önce ince, sonra aÇıkça Şehvetli. Bir tanrıça, bir ölümlünün ağzının altında kıvrılıyordu. Bir adamın eli, önünde diz çökmüş bir kadının buklelerine gömülmüştü, kadının gözleri boyalı bir hayranlıkla yukarı doğru bakıyordu.

Önümdeki sırada fısıltılar yayıldı.

"Bu..."

"Olamaz..."

"yle."

Sesleri peğelerinin arkasında boğuk çıkıyordu, ama adımlarımı durdurmaya yetecek kadarını duyabilmiŐtim. Buradaki koku farklıydı... daha yoğundu. Sıcak kehribar, incir ve altında ezilmiş karanfil gibi baharatlı bir koku.

Bir köşeyi döndük ve önümüzdeki kapı hafif bir gıcırtıyla ağıldı.

Anysa'ya doğru hafifçe eğildim. "Neredeyiz?"

Omuz silkti, ama önümüzde yürüyen Chloé geriye bir bakış attı ve peçenin arkasından onu göremesem de, kibirli bir Şekilde sırtıttığını anladım. "Belli değil mi? Burası kralın cariyelerinin odaları."

BÖLÜM 17

İçeri girdiğimiz oda, çöküşün kutsal mekanıydı; ibadet ya da savaş için değil, şehvet için inşa edilmiş bir yerdi. Zemin, abanoz ve kan kırmızısı tonlarında, o kadar kalın ki yürürken ayaklarım içine gömülecek kadar kalın halılarla kaplıydı. Şeffaf kumaşlar, sanki nefesle hareket ettiriliyormuşçası hafifçe sallanarak, sis bulutları gibi tavandan sarkıyordu. Kanepeler ve divanlar, yumuşak altın ışığın altında parıldayan tenleriyle ipeklere bürünmüş kadınlarla doluydu. Biri şezlonga uzanmış, omurgası bir kaligrafi gibi kıvrılmıştı; diğeri ise tarçın serpilmiş parmaklarıyla olgun armut dilimlerini ona yediriyordu. Yastıklarla dolu alçak bir kanepede, iki kadın birbirlerinin ağızlarına fısıldayarak kıkırdıyorlardı.

Her yerde inciler vardı; boyunlarda, uyluklarda, göbeklerde ve tutmaya niyetleri olmayan sözlerle şekillendirilmiş boyalı dudaklarda.

Onlara hayretle baktım.

Sadece o zenginlik, uzuvların tembelce yayılması ve yağla parlatılmış tenlere değil, bize doğru dönüp... bizi *izlemelerine* de.

Bazıları boş bir merakla. Diğerleri ise bilmiş bir eğlenceyle. Diğerlerinden daha yaşlı, gece yarısı rengi saçlarında gümüş çizgiler parıldayan bir kadın, uzandığı yerden kıpırdadı ve başını Baş Rahibe'ye doğru eğdi; bu harekette sessiz bir meydan okuma vardı. Ayağa kalkan ilk kişi oydu;

zarafetle, her adımı telaşsızca, çıplak ayakla bize doğru yürüdü. Ay ışığıyla parlayan şarap kadar koyu ve parlak gözleri, grubun üzerinde dolaştı.

"Bize hevesli küçük güller getirmişsin," diye mırıldandı, tek parmağını Baş Rahibe'nin kolunda gezdirerek.

Büyük Rahibe gerildi ama geri çekilmedi ve yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi. "Öğrenmek için buradalar," dedi sert bir sesle. "İlk Sınav iki gün sonra başlıyor." Grubun içinden şaşkın kuşlar gibi bir haykırış yükseldi, birkaç kız yerinde kıpırdadı, peçeleri hafifçe titredi.

Ben ise, içimdeki gerginliği görmezden gelmeye çalışarak, daha dik durdum.

Yüzüm olmadan şehvetli olmak Deneme'nin bir parçasıysa... o zaman bunu kazanmanın bir yolunu bulmam gerekecekti.

Başrahibe bize döndü, tepkilerimize dudaklarını büzüştürdü... ve fısıltılar kesildi. Sanki hiçbir şey onu kesintiye uğratmamış gibi devam etti.

"Tl2e Denemesi, şehvet gücünüzü sınayacak. Tl2e kralı, bakışları altında solup giden bir kraliçe istemiyor. O, bir odayı yönetebilen, nefesleri kesen, etrafındaki herkesin iradesini büyüleyen birini istiyor. Bir kraliçe kralını baştan çıkarabildiğinde... o zaman sadece memnun bir tanrımız olmaz. Memnun bir krallığımız olur."

Gözlerimin arkasında, istem dışı bir görüntü belirdi: kralın kucağına uzanmış, o beni kelepçe gibi tıkırdayan yüzüklerle okşarken, ben utangaçça gülümsüyordum. Midem bulandı.

"Tl2e seninle ilgili değil," diye kendime hatırlattım. "Tl2e, Amyklai için."

Gümüş çizgili cariyenin gözleri ilgiyle parladı. "Onları doğru yere getirdin." Bakışları üzerimizde dolaştıktan sonra rahibeye döndü ve kaşlarını kaldırdı. "Gerçi hiçbirinin gerekli niteliklere sahip olduğundan emin değilim."

Peçenin altında çenem gerildi.

"O zaman taç takmaya layık değiller, Hetairis," dedi Baş Rahibe basitçe.

"Ne kadar da dindar bir kadın," diye düşündüm, sanki bu konuda bir şey biliyormuş gibi şehvetin gücü hakkında vaaz veriyordu. Tanrı aşkına, o bir rahibeydi.

Daha yaşlı kadın, Hetairis, o zaman şeytani bir gülümsemeyle gülümsedi.

"Öyleyse, bakalım bu kadınlar neyden yapılmış." İleri adım attı, ipek giysili vücudu

zarafet ve tehlikeyi yansıtıyordu.

Bakışları hepimizi taradıktan sonra, garip bir şekilde... bana takıldı. Yüzüm, diğer herkesinki gibi gizliydi; peçe her çizgiyi, her düşünce kıvılcımını saklıyordu.

Ağzı hafifçe kıvrıldı, eğlenmekten değil, daha soğuk, daha keskin bir şeyden dolayı. Küçümseme. Yüzünde sadece bir anlığına parladı, sonra ifadesi pürüzsüz, zahmetsiz bir kontrole geri döndü.

"Başlamadan önce," dedi, "senden neyi ustalaştırmanın istendiğini anlamalısın." Sözlerini havada asılı bıraktı, sanki bahçedeki heykellermiş gibi yanımızdan geçip gitti. "Duygusallık güzellik değildir. Dokunmaktır. Algılamaktır. Güçtür. Başkalarının senin hissetmesini istediğin şeyi hissetmelerini sağlama sanatıdır — özlem, arzu, takıntı."

Eteğinin kenarını sıkıca tutarken elleri titreyen bir kadının yanında durdu. Bir parmağını kaldırarak, cariyeye kadının çenesini kaldırdı, hareketleri kararlıydı, sanki kadının değerini tartıyormuş gibi. "Bunu kullanabilmek için önce kendini tanımalısın. Acı çekmenin ne demek olduğunu bilmelisin. Hayran olmanın. Tüketilmenin."

Çıplak ayakları ipek zeminde fısıldayarak yerini geri aldı.

"Buraya memnun etmek için gelmedin," dedi, sesi biraz sertleşti. "Buraya hükmetmek için geldin. Gölgelerden, bir bakışla. Bir fısıltıyla. Parmak ucunu çıplak bir omurgaya sürterek."

Konuşurken gözlerinde bir parlıltı vardı, hayalperest ya da hüznü değil, kristal berraklığında. Sanki bunu *yapmış* birinin kesinliğiyle her kelimeye inanıyormuş gibi. Görünmeden, sadece bir gülümseme ve ipeksi bir dokunuşla hüküm sürmüş biri gibi. Ve tanrılar, sesindeki o inanç beni de buna inandırdı.

Güzelliğin güç olduğunu hep bilmiştim. Benimki, ben açılmasını istediğimi fark etmeden kapıları açmıştı.

Amyklai'de, bir odaya girdiğimde konuşmaların kesilmesinden bunu hissetmiştim. Kadınların yanımda duruşlarını düzeltmesinden ve erkeklerin sözlerini unutmasından. Komşumuzun oğlu sırf beni gülümsetmek için bana nar getirdiğinde. Kuyudaki kadınlar, yüzüme Afrodit'in kıskançlığının damgası vurulmuş olarak doğduğumu fısıldadıklarında.

O anlar bana kendimi güçlü, dokunulmaz, *seçilmiş* hissettirmişti.

Önümdeki cariyeyi inceledim. Böyle bir kadının, sarayın hizmetçisi olsa bile nasıl etki yaratabileceğini anlayabiliyordum. Konuşma şekli... her hecede bir emir vardı. Parlaklığın altında bir sertlik vardı.

Sadece baştan çıkarmadan bahsetmiyordu.

Kontrol hakkında konuşuyordu. Ve kontrol, benim istediğim şeydi.

İlk kez değil, bir kadının en büyük gücünün, çok geç olana kadar kimsenin fark etmediği türden bir güç olup olmadığını merak ettim.

Gözleri parladı. "Kendi cazibenden çekinme. Sana verdiği güçten korkma."

Bana bir kez daha baktı ve bakışlarının sıcaklığı tüylerimi diken diken etti. "En güzel yüz bile, sahibi onu nasıl kullanacağını bilmiyorsa bir anlam ifade etmez." Sanki o sözleri sadece bana yönelikmiş gibi hissettim.

Bakışlarını diğer kadınlara çevirdi ve basitçe şöyle dedi: "Şimdi —izleyin."

Hetairis, suda açılan bir kurdele gibi kanepeye uzandı.

Parmakları, sanki ilk kez keşfediyormuş gibi kendi teninde dolaştı ... Hareket ederken konuştu, sesi içimde yankılanıyor gibi mırıldanıyordu.

"Vücut bir şiiirdir, kelimelerle değil, hareketle yüksek sesle okunur. Her nefes, bir kıtadır. Her iç çekiş, bir şarkıdır."

Yastıkların üzerinde süzülürken sırtını gererek, cüppesinin ipeği uyluklarından aşağı kaydı. Esnek parmak ucuyla boynunun kıvrımlarını, köprücük kemikleri arasındaki çukuru izledi.

"Dokunduğunda," diye fısıldadı, "davet edersin. Dans ettiğinde, ilan edersin. Ama durakladığında..."

Donakaldı, bir eli boğazında, çenesi yukarı kalkık. "—emredersin."

Sessizce izledik, odadaki sıcaklık her nefesle daha da artıyordu.

Bir kadın kanepenin ucunda uzanmış, bacaklarını üst üste atmıştı. Şeffaf şalı ezilmiş leylak rengindeydi ve ikinci bir deri gibi vücuduna yapışmıştı. Ağır göz kapaklarıyla Hetairis'i izlerken, dalgın dalgın altın küpesiyle oynuyordu.

Hetairis ona döndü, yastıkların üzerinde sürünerek. Dudakları dizine değdi, kutsama gibi bir öpücük. Kadın parmaklarını Hetairis'in saçlarına

, sanki bu daha önce yüzlerce kez yaptıkları bir ritüelmiş gibi. Gülümsemesi anlamlıydı... tehlikeliydi.

"Yalvarmayacaksın," diye devam etti Hetairis, sesi artık kalınlaşmış, şurup gibi sıcak bir tonda. "Davet edeceksin. Sen yönlendireceksin. Sonra *onların* yalvarmasını izleyeceksin."

Ağızları, alacakaranlığın yavaşça açan çiçekleri gibi birleşti. Biri nefesini tuttu. Biri inledi. Gelgitler gibi, acele etmeden, kaçınılmaz bir şekilde birbirlerine doğru hareket ettiler.

Yaşlı cariyenin eli, diğer kadının kalçasının kıvrımlarına doğru kaydı; dudakları uyluk eğimini takip ederken, dayanılmaz bir sabırla öpücükler kondururken, tüy kadar hafif bir dokunuş bir titremeye neden oldu. Parmaklar saçla dolandı. İpek, ikisi de bizim için çıplak kalana kadar deriden kaydı.

Hetairis'in sesi, her öpücüğün arasında, her baştan çıkarıcı dokunuşun arasında övgü ve şiir mırıldanıyordu. Diğer kadın kıvranıyordu, izlemek bile izinsiz girmiş gibi hissettirecek kadar samimi bir ritmin içinde yakalanmıştı. Vücutları, ete kemiğe bürünmüş şiir gibi hareket ediyordu.

Hetairis, sadece dudaklarının dokunuşu ve nefesinin titremesiyle partnerini yönlendirdi. Bir uyluk kalktı. Bir sırt kavislendi. Bir iç çekiş, iniltiye dönüştü. Elleri yavaşça dolaştı, alay etti ve çağırdı — asla acele etmedi.

"Vücudunun her santimi," diye fısıldadı partnerinin tenine, "tapınılabılır. Karşılığında tapınabilir."

Ağız aşağıya doğru indi, eli partnerinin kalçasının kıvrımında kararlı bir şekilde sıkılaştı, sahiplenici bir şekilde. Dilinin kadının kıvrımlarını ayırmasını gözlerimi kocaman açarak izledim. Hareketlerinde hiçbir tereddüt yoktu.

Bu, hayatımda gördüğüm en samimi şeydi.

Spartalılar, Atinalıların fısıldamayı sevdiği şekilde namuslu değillerdi. Ama yarı küle dönmüş, karınların açlıktan ağrıdığı ve güneşin bir ceza gibi hissedildiği bir köyde, zevk için ayrılacak pek bir düşünce yoktu. Arzu bir lüks idi.

Daha önce de çiftleşenleri görmüştüm. Kil ambarların arkasında, zeytin ağaçlarının arasında, bol şarap içtikten sonra güneşin ısıttığı taş duvarlara yaslanmış halde. Sesleri, boğuk inlemeleri, uzuvların çılgınca hareketlerini fark etmiştim. Ama her zaman çaresizlikle çevrili bir şey gibi görünmüştü; sanki sıcaklık sunacak hiçbir şeyin olmadığı bir dünyada sıcaklık için çırpınıyorlarmış gibi. Acil ve geçici bir şey gibi gelmişti. Bir ziyafet değil, bir açlık.

Bu öyle değildi.

Sadece birbirlerine uzanmıyorlardı... tadını çıkarıyorlardı. Sunuyor ve kabul ediyorlardı. Her bakışta, her ten temasında aralarındaki güç dengesi değişiyordu. Hala şehvetliydi, evet—ama kontrolle iç içe. Bir dans, bir boğuşma değil.

Hetairis'in ağzı açgözlülükle hareket ediyordu, dudakları kadının klitorisini sanki sadece kendisinin parlatmayı bildiği bir mücevhermiş gibi sarmalıyordu. Yaladı, daireler çizdi, emdi, tekrar tekrar, hiç acele etmeden. Partneri nefes nefese kaldı, yastıklara tutundu, sırtı sabit bir ritimle kavislenirken bacakları titriyordu.

Yanımdaki bir kadın şok olmuş gibi bir ses çıkardı ve hemen geri yuttu.

Onu suçlamadım.

T12e sesleri müstehcen, kaygan ve ıslaktı, sadece kadının boğuk çığlıkları tarafından kesintiye uğruyordu. Hetairis uyluklarını kavradı, bacaklarını daha da açtı, dilini daha hızlı, daha derine hareket ettirirken onu sabit tuttu, kadının cinsel organının her santimini sanki onu parçalara ayırıp içten dışa yeniden inşa etmek niyetindeymişçesine tadını çıkardı.

Nefesim boğazımda düğümlenmiş, karnımın derinliklerinde daha önce hiç hissetmediğim bir şey oluşurken, beni acıtan ve özlem duyduran bir şey izledim.

Cildim yanıyordu, yanaklarım alev alevdi ve ben... gözlerimi ayıramıyordum. Oda bulanıklaştı, her meşalenin titremesi çok uzun sürüyordu. Bileklerimdeki ipek aniden beni sıkmaya başladı. Nefesim beni ele verdi, sığ ve hızlıydı ve tanımadığım bir şeyle doluydu.

Evet... Hetairis'in neden kendine güç atfettiğini artık çok iyi anlayabiliyordum.

Altındaki kadın kıvranıyordu, kalçalarını sallıyor, omurgası teslimiyetle eğiliyordu. Ağzı açık kalmıştı, çaresizce inliyordu; zevk dalgaları o kadar yoğundu ki, yankısını kendi tenimde bile hissedebiliyordum.

Hetairis durmadı. Zirveye ulaşana kadar yalamaya devam etti, her nabzı, her titremeyi yuttu, ta ki sevgilisinin vücudu kemiksiz bir enkaz haline gelene kadar.

Nefesim hayranlık ve inanamama arasında bir yerde takıldı.

Bu çaresizlik değildi. Ateşle süslenmiş açlık da değildi.

T12is kontrolüydü. T12is ustalıktı. Teslim olmayı gerektiren ve bunu sorgusuz sualsiz, tam olarak elde eden bir tür baştan çıkarma.

Ve tanrılar yardım etsin, gözlerimi başka yere çevirmek mi istediğimi... yoksa aynısını nasıl yapacağımı öğrenmek mi istediğimi bilemedim.

Hetairis, sevgilisinin titreyen karnına bir öpücük kondurdu, sonra alınına, neredeyse kutsal hissettiren bir şefkatle nemli bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırdı. Ve işte böylece gösteri sona erdi. Kadın titreyerek yatıyordu, dudakları sersemlemiş bir mutlulukla aralanmıştı, Hetairis ise sıvı bir zarafetle bacaklarının arasından kalktı.

Cüppesini tekrar giyerken bakışları üzerimizde dolaştı; nefeslerinin sığlaşmasını, nereye bakacaklarını veya derilerinin altında karıncalanan bu sıcaklıkla ne yapacaklarını bilemeyen kadınların garip duruşlarını yakaladı. Ağzının köşesinde küçümseyen bir gülümseme belirdi, kendini beğenmiş ve pişmanlık duymayan bir gülümseme. Zafer bayrağı gibi bir kaşını kaldırdı—*ne demek istediğimi anladınız mı?*

Omurgamda sıkıca dolanmış gerginliği hafifletmeye çalışarak yerimden kıpırdadım... ama bu hareket durumu daha da kötüleştirdi. Uyluklarım birbirine sürtündü, kaygan ve ağırlıydı, ve içimde keskin bir dalgalanma hissettim.

T12e Baş Rahibesi boğazını temizledi. Sesi yumuşaktı, ama *acı veren* sessizlikte bir çan gibi çınladı.

"Şimdi eşleştirileceksiniz," diye duyurdu, yanaklarında açıkça yokmuş gibi davranmaya çalıştığı bir kızarıklık vardı. Sesi sakın, neredeyse soğuktu, ama gözleri hala minderlerin üzerinde uzanmış titreyen kadına kaydı ve devam etmeden önce bir kez yutkundü. "Her biriniz, eğitiminize başlamak üzere kralın cariyelerinden birine atanacaksınız."

Oda içinde şaşkınlık çılgınlıkları yükseldi ve yanımdaki bir kadın, titreyen parmaklarıyla peçesini indirdi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve sandaletlerimin altındaki zemin sanki çökecekmiş gibi geldi. Kalabalık bir odada ilk cinsel deneyimimi yaşamak, şaşırtıcı bir şekilde, cinselliğimin çiçek açışını hayal ettiğim gibi olmamıştı.

Güzelliğimi kullanmayı, bakışlarımı ve gülümsememi ikna silahı olarak kullanmayı öğrenmiştim... ama her zaman aynı uyarı eşliğinde.

Baştan çıkar, ama asla dokunma.

Baştan çıkar, ama asla teslim olma.

Vücudum, lekesiz ve bekleyen, saflık ve ipekle sarılmış bir hediye olarak krala ait olacaktı.

Bekaret, Sınavların bir şartıydı.

Cariyeler akıcı bir dalga halinde ayağa kalktılar, omuzları gevşedi, gözleri iştahla parladı. Bir kadın zarıfçe gerindi, kolları

başının üstüne salladı, sanki güneşi selamlayan bir dansçı gibi. Bir diğeri bacaklarını açtı ve ayaklarının üzerine indi, kalçaları telaşsız bir kararlılıkla sallanıyordu. Her adımda ayak bilezikleri çınladı. Kumaş hışırdadı. Tl2ey, saldırmak için acele etmeyen avcılar gibi saflarımızda dolaştılar, her biri değerlendiriyor, avlıyor, seçiyordu.

Hemen isimler söylemediler. Bazıları bir kızın önünde durdu ve sadece uzanıp parmaklarıyla kollarını veya omuzlarını okşayarak duruşunu ve tavrını inceledi.

"Calliope."

Yanımdaki kadın irkildi. Peçenin arkasından yüzünü göremiyordum, ama sanki bir darbe almış gibi omuzları sarsıldı. Bir adım öne çıktı, sandaletleri zeminde yumuşak bir ses çıkardı. Bakır rengi saçları ve her iki bileğinde altın manşetleri olan bir cariyeye ona yaklaştı. Bir tur attı, sonra tek parmağını Calliope'nin peçesinin kenarı boyunca kaydırды. Kaldırmak için değil. Sadece onu sınamak için.

Görünüşe göre tatmin olmuş, topuklarını döndürüp uzaklaştı.

Calliope, sert adımlarla onu takip etti.

"Alexa."

Birkaç kız ileride, başka bir figür hareket etti. Ona doğru adım atan cariyeye, kehribar rengi ipek giysiler giymişti ve yürürken tınlayan, birbirine bağlanmış bronz sikkelerden oluşan bir kemer takmıştı. Alexa'yı baştan aşağı süzdü, sonra başını eğdi ve eliyle işaret etti.

Alexa itaat etti.

"Anysa."

Dikkatim aniden arkadaşşıma yöneldi.

Omurgası hafifçe düzeldi. Sanki kendine bir şeyler fısıldıyormuş gibi başını eğdi. Sonra sıradan çıktı. Peçeli olmasına rağmen, sakın ve kendinden emin görünmek için ne kadar çaba sarf ettiğini hissedebiliyordum. Elleri yanlarında birleşik kalmıştı, ama parmaklarında hafif bir titreme vardı.

Partnerinin nar kabuğu rengine bir şalı vardı ve her parmağında yüzükler vardı. Anysa'nın yanına yaklaşıp bir şeyler fısıldadı. Anysa hafifçe başını salladı. Tl2en de onu takip etti.

Etrafımdaki kızlar tek tek ortadan kayboldu... ta ki eşleştirilmeyi bekleyen tek kişi ben kalana kadar.

"Helena," diye seslendi Baş Rahibe. Adım havada yankılandı ve ayaklarımın altındaki zemin sallanıyor gibi geldi.

Kalbim güm güm atarken ayağa kalktım ve odayı taradım... ama hala eşleştirilmemiş tek bir kadın bulabildim.

Hetairis.

Ağzı, sevgilisinin inlemelerinden dolayı hâlâ parlak görünüyordu ve bir parmağını kaldırarak beni çağırdı.

Ona doğru yürüdüm, boynuma tırmanan sıcaklığı, bacaklarımın arasında hâlâ daha önce hissettiğim hafif acıyı hissederek. Bakışları, bilmiş bir dokunuş gibi üzerimde dolaştı, beni değerlendiriyor ve eğleniyordu.

"Sen benim olacaksın, küçük çiçek," diye mırıldandı. "Kendini utandırmamaya çalış." Arkasını döndü ve tehlikeli bir rahatlıkla kalçalarını sallayarak ilerledi. Onun arkasında attığım her adımda oda daha da küçülüyor, meşale ışığı daha da sönükleşiyordu. Kalın halı, tereddütümün sesini boğuyordu.

Alçak koltuklar ve titrek lamba ışıklarının oluşturduğu bir labirentten geçtik, havada yağ, ter ve daha ilkel bir koku vardı. Kızlar, her biri ... eğitimde olan canlı heykeller gibi mekanı doldurmuştu.

Biri bir leğenin yanında diz çökmüş, koluna akıcı ve baştan çıkarıcı bir zarafetle su dökmeyi çalışıyordu. Bir diğeri ellerinin ve dizlerinin üzerinde halının üzerinde sürünüyordu, hareketleri gevşek, kalçaları abartılı bir ritimle sallanıyordu. Uzak sütunun yanındaki bir çift dans provası yapıyordu, eğilip dönerken peçeleri dalgalanıyor, vücutları rüzgarda sazlar gibi bükülüyor, hareketleri gevşek ama kesindi.

Her hareket amaçlıydı. Kontrol altındaydı. Dokunmadan duyusallık.

Odanın diğer ucunda Anya'yı gördüm, derin bir eğilme hareketini taklit etmeye çalışırken sırtı dik ve beceriksizdi. Cariyesi yakınında durmuş, kollarını kavuşturmuş, fısıldayarak düzeltmeler yapıyor ve açıkça yargılayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırıyordu. Anya'nın vücudu fena değildi... ama sanki içinden gelen ve bir yerlerden yankılanan davul ritmine uyarak kalçalarını sallamaktansa, savaşa atılmayı tercih ediyormuş gibi görünüyordu.

Tl2e Baş Rahibesi, ötesindeki gölgelerden izliyordu. Parşömenlerle dolu bir masanın kenarına tünemiş oturuyordu, *kalamosu* parşömeni çizdikçe parıldıyordu. Bir hizmetçi yanına çömelmiş, o bir şeyler not alırken kulağına fısıldıyordu. Bakışları odayı yavaşça taradı, hiçbir seğirmeyi ya da titremeyi kaçırmadı. Anya'da durakladı. Tl2en benim üzerimde oyalanıyordu. Midem sıkıştı.

Hetairis beni hiç durmadan oradan geçirdi, ta ki şarap kırmızısı perdelerle örtülü gölgeli bir köşeye varana kadar. Ortada tek bir kanepa bekliyordu, ahşap ayakları parlıyordu, minderleri günah kadar yumuşaktı.

O oturmadı. Uzandı. Dökülen bal gibi koltuğa kendini bıraktı, bir bacağına altına kısıtı, diğerini ise tembelce kenardan sarkıttı. Gümüş bir kaseden bir üzüm koparıp ısırды, suyu alt dudagina damladı. Ancak o zaman bakışlarını bana dikti.

"Peki," dedi, sesi tatlı ve cam gibi keskin. "Devam et o zaman. Başla."

Beynim karışmış, var olmayan bir senaryo arıyordu. "Ben... tam olarak neye başlayayım?" diye sordum, sözcüklerim istediğimden daha zayıf çıkmıştı.

Gözleri, telaşsız ve acımasızca üzerimde dolaştı. "Bana dansını göster. Yoksa sırf yüzün güzel diye denemeye gerek olmadığını mı düşündün?" dedi küçümseyerek.

Boynumdan yukarıya doğru bir sıcaklık yayıldı.

Hetairis, sanki kızardığımı görebiliyormuş gibi güldü, gözlerini devirerek ağzına bir üzüm daha attı. Yavaşça ve küçümseyerek çiğneyip yuttu, sonra tüm bu olaydan sıkılmış gibi iç geçirdi. "Tanrım, ne israf."

Peçenin arkasında çenemi sıkıca kenetledim. O, benim neler yapabileceğimi bilmiyordu. Kazanmak için ne gerekiyorsa yapacağımı bilmiyordu.

Hetairis öne doğru eğildi, saçındaki gümüş çizgiler ışığı yakalayıp ay ışığı gibi parladı. "Seçim töreninde seni gördüm," dedi, sesi daha acımasız bir tona büründü. "Onca güzellik, ama onu bir çuval tahıl gibi taşıyorsun. Soğuk. Sakar. Gözeneklerinden sızan gücün tamamen farkında değilsin."

Sesi ipeksi olabilir, ama gözleri onu ele veriyordu. Orada hiçbir yumuşaklık yoktu... sadece gülümsemenin ardındaki dişlerin parıltısı, açlığını nezaketle gizleyen bir kurtun tatmini vardı. Yalan söylüyordu, Deneme'den önce özgüvenimi sarsmaya çalışıyordu.

Rahatmış gibi davranmaya çalıştım, elbisemden sarkan bir ipliği alıyormuş gibi yaptım.

"Yine de bir şekilde kralın dikkatini çektim."

"Ah, çiçeğim," dedi, çenesini parmak eklemlerine dayayarak, bana acıyormuş gibi beni inceledi. "Bu sadece yüzünü görebildiği içindi. Eğer

peçeli olsaydın, o garip yürüyüşün, o titrek ellerin... sana bir kez bile bakmazdı."

Bu sözler, ben durduramadan derimin altına sızdı.

Bir yanım onun sadece beni incitmeye çalıştığını biliyordu... ama diğer, daha sessiz yanım şüpheyle kıvrılıyordu. Yüzümün üzerindeki peçenin ağırlığını, Baş Rahibenin dehşetini, salonu kesen reddedilmenin sertliğini hatırladım.

Ya Hetairis haklıysa? Ya sahip olduğum tek şey güzelliğimsaydı ve o olmadan görülmeye değer hiçbir şey değilsem? Ya kralın peçeyle bile beni tanıdığı konusunda yanılmışsam? Ya sunacak başka bir şeyim olmadığı için seçilmişlerin kalabalığında kaybolursam?

Sinirime dokunduğunu fark edince gülümsemesi genişledi, yüzünde ölmek üzere olan bir kuşla oynayan bir kedi gibi sevinç parladı. "İşte bu. O şüphe. Onu sakla, çiçeğim—seninle ilgili tek dürüst şey o."

Dik durdum, sesimdeki titremeyi bastırmaya çalıştım. "Söylediklerin doğruysa," dedim sert bir sesle, "o zaman bana bundan daha fazlasını öğretmek senin görevin değil mi?" Öne doğru eğildim. "Arzulanan biri olmak ne demek, biliyorum," diye mırıldandım. "Erkekler beni eve kadar takip etti. Sadece bir anlık bir bakış için ailemin arazisine gizlice girdi. Penceresimin dışında ayak sesleriyle uyandım. Hiç davet etmediğim ellerden kaçmak, izin istemeden bana bakan bakışları engellemek zorunda kaldım."

Bakışlarında soğuk bir ışık parladı, ama bunun beni durdurmasına izin vermedim.

"O arzuyu nasıl şekillendireceğimi, ihtiyacım olan şeye nasıl uyarlayacağımı ... onu nasıl *kontrol* edeceğimi."

Arkasına yaslandı, o tembel gülümseme artık yoktu. Bakışları, henüz adını koyamadığım bir şeyle keskinleşti... ilgi, belki. Ya da saygının en hafif yankısı.

"Tl2at," dedi, sesi bir uğultu gibiydi, "bu üzerinde çalışabileceğim bir şey."

Hetairis teatral bir şekilde iç geçirdi, sonra hayatında bir gün bile tökezlememiş birinin zarafetiyle ayağa kalktı. Sanki en iyi nereden vuracağına karar veriyormuş gibi yavaşça etrafımda dolaştı.

Elleri kollarımın üzerine indi, sertçe, acımasızca değil, ama ciğerlerimdeki havayı dondurmaya yetecek kadar.

"Sanırım seni kırıp açmamız gerekecek," diye mırıldandı, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta, bakışları sabit ve gözlerini kırpmadan, sanki peçemin arkasını görebiliyormuş gibi. "Tüm o katılığın altında saklanan ısıyı bulmak için."

Kendimi hazırladım, ama elleri sadece biraz daha sıkı tuttu, beni oraya sabitledi.

"Çünkü inan bana, Helena... her nereden geliyorsan," ağzı şimdi alaycı bir şekilde kıvrıldı, "buna ihtiyacın olacak."

Herkes meşguldü, dizlerinin üstünde, emekliyor, parmaklarını sürükleyip sırtlarını kamburlaştırarak baştan çıkarma sanatını icra ediyorlardı. Sallandıkça peçeleri dalgalanıyor, bedenleri sıcakta kalp atışları gibi uyuşuk bir ritimle hareket ediyordu. Kimse bana bakmıyordu.

Ama sanki öyleymiş gibi geliyordu.

Sanki ben hareket ettiğimde odadaki her bakış yana kayıyormuş gibi. Sanki her iç çekiş, öğretmenden öğrenciye gelen her şehvetli emir, bana yönelik bir yargı ile kaplıymış gibi.

Dans etmem gerekiyordu. Baştan çıkarıcı olmalıydım. Balın sinekleri çektiği gibi bakışları üzerime çekmeliydim. Bunun yerine, biri düzgün oyup bitirmeyi unutmuş bir heykel gibi orada duruyordum, içimden dışıma doğru yanıyordum.

Hetairis kanepeye yaslandı, tahtına dönen bir kraliçe gibi geriye yaslandı. Havada tembelce elini salladı. "Tekrar. Başla."

Nabzım, düşüncelerimi bastıracak kadar yüksek atıyordu. Nefes aldım ve kendimi toparlamaya çalıştım, kalçalarımı beceriksizce sallayarak bana gösterdiği şeyi taklit etmeye çalıştım... zarafet, şıklık, hareket halindeki bir tür akıcı baştan çıkarma. Ellerimi yanlarımdan aşağı sarkıtarak, altındaki eti ve sinirleri gizleyebilecekmiş gibi ipek kumaşı okşadım. Salonda yürürken nasıl hissettiğimi, kalçalarımı nasıl salladığımı ve onun bakışlarını nasıl üzerime çektiğimi hatırlamaya çalıştım.

Yoksa bu sadece yüzümün etkisiyle miydi?

Hetairis yüksek sesle ve kaba bir şekilde burnunu çektirdi. "Dans mı ediyorsun yoksa kötü ruhları mı kovuyorsun?"

Gözlerimi kırptım, tereddüt ettim, sonra tekrar denedim, bir adım, sonra bir adım daha, kalçalarım sanki birini baştan çıkarmaktan çok bir şeyden kaçıyormuşum gibi sallanıyordu. Sesimi alçaltıp, fısıldayarak bir şeyler mırıldanmaya çalıştım, ama sesim çok nefesli ve çok hızlı çıktı. Elim yukarı kalktı — neden kalktı ki? — ve çok geç fark ettim ki, onunla ne yaptığımı hiç bilmiyordum. Sanki bir sineği kovuyormuşum gibi garip, titrek bir hareketle elimi aşağı indirdim.

Yakındaki birkaç kız hareketlerini durdurdu, başlarını hafifçe eğdiler ve aralarından alaycı kahkahalar yükseldi.

Tanrılar. Zeminin açılıp beni yutmasını istedim. Neden peçe takınca bu kadar zor oluyordu?

Hetairis'in kahkahası odayı yırttı. "Dur. Sadece... dur. Bu, hayatımda gördüğüm en acı verici şeydi, ve bir keresinde bir senatörün mermer bir heykeli sikmeye çalıştığını izlemiştim."

Donakaldım. *Utanç kelimesi* bunu tarif etmeye yetmezdi bile.

Gözlerini devirdi ve dirseklerini dizlerine dayayarak oturdu. "Çok fazla çaba sarf ediyorsun. Kollarını okşamak ve kafası karışık bir perisi gibi dudak bükmeyle olacağını sanıyorsun. Öyle değil." Hafifçe eğildi, sesi soğudu. "Bu bir *bilgelik* meselesi, canım. Ödülün sen olduğun. Sıcaklık, yanma ve sadece seni tatmak için yalvarmaları gerekenlerin onlar olduğu."

Bu dili biliyordum. Derinin altındaki nabız, gözlerdeki baştan çıkarma. Bunu daha önce de hissetmişim, erkeklerin nefes almayı unutturan o gücü.

Öyleyse neden bunu *gösteremiyordum*?

Hetairis tekrar ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü, yüzüme bakabilmek için peçemi hafifçe kaldırdı. "Bu peçeyi kaldırıp sana bakmak için can atmalarını sağla. Hareketlerinle onları kendine çek."

Peçemi indirdi ve başka yere baktı, gözleri aniden uzaklara daldı. "Yirmi beş yıldır bu saraya hizmet ediyorum," dedi yorgunluktan boğuk bir sesle. "Yirmi beş yıl boyunca yabancıların yataklarında ve hevesli ellerinde, etrafımda meyveler olgunlaşırken gülümsedim, ve her yıl gençliği hatırlatmak için gelen tatlı yeni bedenler... her gün kaybettiğim güzelliği."

Espriden yoksun, kuru bir kahkaha attı.

"Yine de onların bakışlarını karşıladım. Çünkü nasıl yapılacağını biliyordum."

Sonra sesi alçaldı, sözlerinin altında acı bir his morluklar gibi açıldı. "Ama şimdi seni görüyorum. Çok gençsin. Çok kararsızsın. Yine de tanrılar sana o yüzü, o gözleri vermiş, sanki nefes aldığın için dünya ayaklarının dibine düşecekmiş gibi. Bu haksızlık."

Burnunu çekti. "Bu acımasızca," dedi, sesi şimdi daha da alçalmıştı. "Bütün o güzellik... ve onu nasıl kullanacağını bilmemek. O güzelliğe sahip olsaydım..." Nefes verdi ve bir an için kederin ağırlığı yüzünde açıkça belirdi.

“Krallara hükmederdim. Onları ısıtmazdım. Odadan odaya dolaşıp, sabaha kadar beni unutacak kulaklara inlemeler fısıldamazdım.”

Hetairis’in ağızı büküldü, bakışları içe doğru döndü. “Saçımdaki gümüşler giderek belirginleşiyor ve neyin geleceğini biliyorum. Unutulmak. Kimsenin beni çağırmadığı gün. Artık mücevherler yok. Artık iyilikler yok. Sadece onlarla dolu bir sarayda bir başka kalıntı.” Gözleri tekrar benimkilere döndü, yine sert, sesi küçümseyiciydi. “Ve bu senin için de gelecek, çiçek. Parlaklık solduğunda, kimse dönüp bakmadığında

... o zaman kralın ilgisini nasıl çekeceksin? Sahip olduğun tek taş yüzün olduğunda nasıl hüküm süreceksin?”

Dudaklarından bir nefes geçti. Sonra omurgası düzeldi ve çenesi yukarı kalktı. Çatlak kapanırken yorgunluk kayboldu. Parmaklarını şıklattı. “Tekrar,” dedi. “Ve bu sefer, ikimizi de utandırmamaya çalış.”

Yanaklarım kızarıırken başımı salladım.

Ve yeniden başladım.

BÖLÜM 18

Gece, salonları katlanılabilir bir sıcaklığa soğutmuştu ve ortak alan, akşam rutinleriyle birlikte sakinleşmişti. Birkaç kız, yastıklara yarı kıvrılmış, yorgunluktan gözlerini kapatırken göz kapakları titriyordu. Anysa yanımda oturmuş, örgüsünü daha sıkı bir sarmal haline getiriyordu. Daha önceki dersi, omzunda bir leke bırakmıştı; kokulu yağ mıydı, morluk mu, emin değildim. Sormak için enerji toplayamamıştım.

Tabağıma bakıyordum, bir zeytini amaçsızca daireler çizerek itip duruyordum. Yanındaki fil maza yırtılmış ve unutulmuş bir şekilde duruyordu. Hetairis'le derslerimde ne kadar kötü performans gösterdiğimden sonra aç değildim. Midem sıkışmış, utançla düğümlenmişti. Her lokma tuz ve pişmanlık tadı veriyordu ve bir lokma daha yutmaya kendimi ikna edemiyordum.

Nomiki, sanki varlığımızdan sürekli rahatsız olan biri gibi odaya girdi. Kolunun altına, sanki çok daha önemli bir şeyi, örneğin huzurunu bozmuş gibi, ince bir parşömen yığını sıkıştırmıştı.

"Mektuplar," dedi düz bir sesle, sesi uykulu uğultuyu keserek.
"Dış köylerden."

Evden gelen ilk mektupları okumak için sabırsızlanarak hemen dik durduk.
Nomiki'nin sandaletli ayakları sürünerek yaklaştı.

"Anysa," diye homurdandı ve ona katlanmış bir kağıt parçası uzattı. Anysa kağıdı alırken parmaklarında hafif bir titreme fark ettim.

Nomiki bana döndü. "Helena."

Umutla karnımın derinliklerinde kıvrılan endişe arasında kalmış, mektubuma uzanırken parmaklarım titriyordu.

"Yere ağlama," diye mırıldandı ve işini bitirmiş gibi uzaklaştı.

Anysa bana döndü, sesi alçaktı. "Ne düşünüyorsun..."

"Sabah görüşürüz," diye sözünü kestim. Sözlerim çok hızlı, çok kesikti.

O bir şey söylemeden ayağa kalktım. "İyi geceler." Gözlerini kırptı ama beni durdurmadı.

Neredeyse koşar adımlarla odama gittim, kapıyı kapattım ve bir anlığına alnımı kapıya dayadım. Döndüğümde Roz çoktan oradaydı, sanki beni bekliyormuş gibi yastığımın üzerine tünemiş, parlayan gözleri sabit bir şekilde bana bakıyordu.

Yatağın kenarına oturdum ve bir anda yastıktan kucağıma atladı, küçük pençeleri chitonumun kumaşına nazikçe takıldı. Elimde duran mektup sarkmıştı.

"Evden gelmiş," diye fısıldadım. Roz başını eğdi, kurdele kuyruğunu salladı ve sanki anlamış gibi yumuşak bir ciyıklama çıkardı.

Boş elim düşünmeden hareket etti, serin, ipeksi kürkünü okşadı. "Ne yazdığını bilmek istiyorsun, değil mi?" Sesim, neşe içermese de, kahkahaya yakın bir şeye dönüştü. "Ya da belki zaten biliyorsundur. Bu konuda biraz ilginç görünüyorsun."

Roz ciyıkladı ve avucuma yaslandı, soğuk burnunu cildime bastırdı; bu garip, ama sürekli bir rahatlık vericiydi.

Titrek ellerimle mektubu açtım ve Calismae'nin dağınık el yazısını hemen tanıdım.

Helena,

*İÉley diin İÉlalessa'yı görmeme izin verdi. İÉle sırtındaki yaralar kabuklanmaya başladı, ancak çok hızlı hareket ettiğinde bazıları **hala** kanıyor. İÉle dilinin ucu iltihaplanmış ve ağzı demir ve çürük kokuyor. Beni görünce gülümsemeye çalıştı, ama dudaklarının köşeleri çatladı.*

Zar zor içebiliyor. Onun için bardağı tuttum, ama su çenesinden damladı. Elimini tuttu ve senin adını söylemeye çalıştı.

Askerler tüm bu süre boyunca sıkılmış ve sırtarak izlediler. İlaç istedim, sadece bez ve tuz bile olsa, ama ona yaşaması için gereken kadarını verdiklerini, daha fazlasını vermeyeceklerini söylediler. Ben de elimden geldiğince biraz şarapla yaralarını temizledim ve senin bunu düzelteceğini fısıldadım.

Sayfadaki kelimeler bulanıklaşırken göğsüm sıkıştı. Gözlerimi sıkıca kapattım, ama bu anının zihnimde yer etmesini engelleyemedi... meydan, sıcağın yükselen tozu, havayı yaran kırbağın ıslak şakırtısı. Hepimiz izlemeye zorlanırken 'filalessa'nın sırtı kanla kaplanmıştı.

O anda gözleri benimkilerle buluştu, iri ve cesaretle yalvarış arasında bir şeyin parladığı gözler.

Mektubu göğsüme bastırdım, sanki bu baskı göğsümde yayılan acıyı durdurabilirmiş gibi. Calismae'nin sözleri hâlâ kafamda yankılanıyordu—*bunu düzeltecektin.*

Tanrılar yardım etsin, niyetim de buydu. Kendimi okumaya devam etmeye zorladım.

Bunu sana söylemekten çekiniyorum, çünkü bu sana daha fazla baskı yaratacak. Ama söylemeliyim. ÍÉle Goutas'ın kızı dün gece öldü.

ÍÉley, kızın bozuk tahıl yediğini düşünüyor, ya da belki de annesinin yemeği daha doyurucu hale getirmek için içine karıştırmaya çalıştığı kuru ot yüzündendir. Her şey çok çabuk oldu, ama acımasız bir ölümdü.

Bunu bilmen gerektiğini düşündüm.

Ben ağlamaya başladığımda Roz kucağıma daha da yaklaştı, sanki beni orada tutmak, dağılmamı önlemek için kuyruğunu hafifçe bileğime doladı. Soluk gözleri bana doğru parladı, bakışlarının ağırlığı kelimelerin ifade edemediğini anlatıyordu.

Kazanmalısın, Helena.

Sana ne yaptırırlarsa yapsınlar, bizi kurtarmalısın.

Eğer kurtarılacak bir Amyklai kaldıysa tabii.

—Calismae

Gözyaşlarım harfleri silene kadar mürekkebe baktım. Kelimelerin göğsüme çivi gibi saplandığını hissedene kadar.

Ama kazanamıyordum. Başarısız oluyordum. Calismae, kazanmak için ihtiyacım olan her şeyi bana öğretmişti... bunu hariç. Bir yaşlı kadının şehvet öğretmesi zor bir şeydi... ve o, benim yüzümü alacağımı düşünmüştü.

Hetairis her hareketimde gözlerini devirdi. Dans ettiğimde güldü. Havayı öpmek yerine onu sahiplenmediğimde alay etti. Güzelliğim erkeklerin ayaklarını yerden kesiyordu—ama burada, peçemin altında, onu emretmek, fethetmek, baştan çıkarmak için kullanamazsam hiçbir anlamı yoktu.

Hetairis sınavı, bir türlü beceremediğim bir performans gibi geliyordu. Ve elimde kalan tek şey, gururumdaki yaralar ve midemde hissettiğim mide bulandırıcı utanç duygusuydu.

Amyklai açlıktan ölüyordu.

Ve ben doğru düzgün *dans* edemiyordum bile.

Ellerim mektubu kenarları yırtılana kadar sıktım. 'file'ın acısı beni biraz olsun sakinleştirdi.

Roz kucağında kıpırdadı, pençeleri geceliğimin kumaşını hafifçe deldi. Tüylerini okşadım, ama bu dokunuş içimdeki ıstırabı dindirmede hiçbir işe yaramadı.

Aniden ayağā kalktığımda, Roz şaşkın bir ciyaklama atarak yatağā yuvarlandı, sonra hemen yastığıma geri koştu. Orada yerleşti, gözleri bana sabitlenmişti, minik bir bakış gibi.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, yüzümü ovuşturarak. "Seni korkutmak istemedim." Odanın duvarları boyunca çılğınca daireler çizmeye başladım, parmak uçlarım sanki bir açıklık bulabilirmişçesine taşların üzerinde sürüklendi. Pencere mandalını yakaladım ve salladım, ama açılmadı. Camdaki yansımam bulanık, solgun ve sarsılmıştı.

Her nefes alışımında havanın daha da yoğunlaştığını hissettim. Çok yakındı. Çok ağırdı. Odanın beni hapsedmek istediğı hissi göğsümü sıkıştırdı. Roz yine ciyakladı, yumuşak, kederli bir ses, ama ben çoktan peçemi kapmış, titrek ellerimle başımın üzerine atmış, alnımın üzerine çekmiştim.

Hareket ettikçe ince kumaş omuzlarımla etrafında dalgalanıyordu, artık hızlıydım, düşünmüyordum... sadece gidiyordum.

Kapıyı yavaşça açarken gözümü ince ışık şeridine dayadım. Geceleri odamdan çıkmayı hiç denememiştim, bu yüzden muhafızların nerede durduğunu bilmiyordum.

Ama kapımın dışında kimse yoktu.

Kapı çerçevesine tutunup dışarı adım attığımda ellerim rahatlamaktan titriyordu, koridorda sessizce ilerlerken sandaletli ayaklarım taşlara hafifçe değiyordu, salonun kıvrımını takip ederek ana çıkışa doğru ilerledim.

Tanrılar.

Koridorun sonunda, iki muhafız kapıları kapatmış, mızraklarını sessiz bir X şeklinde çaprazlamıştı. Hızla geri döndüm, koridordan geriye doğru kayarak, olabildiğince hızlı ve sessizce geldiğim yolu takip ettim, duymamış olmalarını dileyerek. Beni şimdi görürlerse, sorguya çekeceklerdi. Ve Menelaos'un halkımı yok ettiğı dışında verecek hiçbir cevabım yoktu. Ve bu, büyük olasılıkla, pek iyi karşılanmayacaktı.

Ancak 'file' muhtemelen başka bir yoldu...

Koridorun sonunda, daha önce hiç açık gördüğüm olmayan küçük kapıya doğru yürüdüm. Muhtemelen önemsiz bir şeydi; sadece bir depo ya da hizmetçilerin geçtiği bir geçit. Yine de ayaklarım beni oraya doğru götürdü.

Kapıya ulaştığımda tereddüt ettim, parmaklarım sade bronz kolu kavradı, avucumu bastırduğımda direnç bekliyordum. Ama kapı döndü.

Sessizliğe yumuşak bir tık sesi yankılandı. Kapı aralandı ve serin hava yanaklarımı okşadı. Nefesim kesildi. Sadece kilitli olmadığı için değil, yüzüme çarpan esintinin dışarıdan geldiği için de. Bu kapı saraydan doğrudan dışarıya açılıyordu.

Kapıyı daha fazla açtığımda, bir örümcek ağı ipliği yanağıma değince irkildim. Ayaklarımın dibinde tozlar havalandı, sanki uzun süredir devam eden bir sessizliği bozmuşum gibi tembel bir spiral çizerek yükseldi. Kapının menteşeleri hafifçe gıcırdadı, ses ötesindeki kalın sessizlik tarafından yutuldu.

Taş duvarları gölgeye bürünmüş dar geçidi izlerken nabzım boğazımda atıyordu. Sağ elimi uzattım ve duvardaki yuvasından bir meşale çektim; alev, rahatsız edilmesinden hoşnutsuzmuşçasına tıkırdadı. Köşelerde örümcek ağıları yapışmıştı ve nemli taş ile uzun süredir bakımsız kalmışlığın hafif kokusu etrafımı sardı. Alevin ulaşamadığı yerde hiçbir şey yoktu, sadece karanlık ve gecenin uzak iç çekişi.

Eşiği geçip, kapının arkamda gıcırdayarak kapanmasına izin verdim.

Koridoru zar zor geçebildim, sonra dizlerim büküldü ve öne doğru sendeledim, hiçbir şeye takılmadan... ya da belki de geride bırakamadığım her şeye takılarak.

Kendimi toparlayıp, sandaletlerim taşlara çarparak merdivenlerden aşağı uçarcasına indim. Bir viraj daha, bir iniş daha... ve sonra aniden durdum, elimi uzatıp meşaleyi kemerin yanındaki bir tutuca yerleştirdim.

Onun ötesinde, gökyüzü başımın üstünde geniş ve karanlık bir şekilde uzanıyordu. Dolunay her şeyi ürkütücü ışıyla kaplıyordu. Saray duvarlarının ötesinde, deniz kızıl renkte yanıyordu, erimiş ve hareketsiz. Nefesleri yudum yudum içime çekiyordum, her biri sert ama bir öncekinden daha istikrarlıydı, göğsümdeki sıkı bant taneler halinde gevşiyordu. Dünya artık kenarlarında dönmüyordu, sadece zonkluyordu, sanki paniğim içimde morluklar bırakmış gibi.

Zeytin ve selvi kokusu burnuma doldu, yeşil ve acı. Ama kalbimi durduran koku değildi.

İmkansız olan şeydi.

Bir bahçe.

Gerçek bir bahçe.

Sparta'nın geri kalanının hâlâ büyüdüğünü iddia ettiği cılız, tozla kaplı araziler değil, tapınak duvarlarının yakınındaki çatlamış taşlara tutunan kırılğan otlar da değildi. 'filis yemyeşildi. Canlıydı. Menelaus'un bahçesi... herkes onu duymuştu, çocuklar toz içerken çiçeklerin hayatta tutulduğuna dair fısıltılarla anlatılan hikâyeler. Sparta'da hâlâ bir bahçesi olan tek kişi oydu, diyorlardı, ağızlara harcanması daha iyi olan suyla beslenen. Bunu duymak bir şeydi. Ancak onu görmek, bambaşka bir şeydi.

Donakalmış bir şekilde, etrafım... güllerle çevriliydi.

Eski kitaplara kazınmış solmuş eskizler değildi, tapınak kumaşlarına işlenmiş nakışlı semboller değildi, ama canlı şeylerdi, Sparta'nın geri kalanının altında olduğu lanete meydan okuyarak çiçek açıyorlardı. 'filey, kırmızı topraktan karışık kümeler halinde dökülüyordu, dikenli ve vahşi, yaprakları taze yaraların rengindeydi. Donakalmış bir şekilde durdum, sessiz gece havasında sallanmalarını izledim.

Titrek bir parmağımla uzandım, bir yanım parmaklarımın altında yok olmalarını bekliyordu. Ama yumuşaktı, inanılmaz derecede yumuşaktı, sanki Sparta'nın geri kalanının üzerindeki lanet onu unutmuş gibiydi.

Şaşkınlıkla nefes verdim ve yaklaştım.

'Filornlar parmağıma dokundu ve ben çekilemeden biri derime ısırıldı, hızlı ve acımasız bir acı. Tıslayarak elimi çektim, parmak ucumdan parlak bir şekilde fışkıran ve küçük damlalar halinde toprağa düşen kanı izledim.

Kırmızı üzerine kırmızı. Gizli bir adak... ya da belki de böyle bir yerin bedeli.

Solumda bir şey parladı ve ben döndüm. Ay ışığı metale yansımış, çitlerin arasından parıldıyordu. Oraya doğru ilerledim, büyümüş güllerin oluşturduğu perdeden geçerek, dikenler eteğimi sıyrıyordu.

Yol bir an için kıvrıldıktan sonra açıldı ve sıkıştırılmış, koyu renkli toprağın çevrelediği geniş mermer sütunları ortaya çıkardı. Orayı hemen tanıdım: bir dövüş sahasıydı.

Çelik havayı yırttı. Bir kılıç hızlı ve parlak bir şekilde döndü ve sonra... Achilles.

Çıplak göğüslü, terden parıldayan teni, her bir kası hareketle canlanmıştı. Döndü, hamle yaptı, döndü, her vuruşunda kılıcı parıldıyordu.

Gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Ergenlik yıllarım boyunca onunla ilgili hikayeler duymuştum. Üç Kader Tanrıçası beşiğinin başında durmuş, niniş gibi onun kaderini fısıldamışlardı. Tanrılar ona dokunmuş, onu lanetlemiş, belki de biraz sevmişlerdi.

Ve şimdi işte buradaydı, ay ışığında tek başına, kimsenin göremediği hayaletlerle savaşıyordu.

Dönüyordu, kılıcı gecenin içinden geçen gümüş bir şerit gibiydi. Ter damlalarının mükemmel karnından aşağı süzülmesini izledim. Egzersizden dolayı saçları koyulaşmıştı ve sanki kendi elinden başka hiçbir elin emrine uymuyormuşçasına, boynuna ve çenesine vahşi bir şekilde yapışmıştı. Atıldı, döndü, tekrar döndü, her hareketi acımasız ve güzeldi.

Bir an nefes almayı unuttum.

Kimse bana güzelliğin böyle görünebileceğini söylememişti. Bir savaşçının gücünün bu kadar hipnotik, bu kadar ilahi olabileceğini kim bilebilirdi?

Belki de Hetairis yerine bana baştan çıkarma dersleri vermesi gerekirdi.

Hareket ettim ve sandaletimden bir çakıl taşı fırladı, önümdeki döşeli yolda kayarak ilerledi.

O, kılıcını sallarken dondu, kılıcı havada asılı kalırken sesin geldiği yöne döndü. Gözleri uzaktan bana kilitlendi ve yanaklarım şiddetli ve amansız bir şekilde kızardı. Hayatımda hiç bu kadar kızarmadığımdan emindim.

Tanrılar adına, bu peçenin altında onları görememesi gerekirdi.

Nefesim mi kesilmişti, yoksa utanmış mıydım, emin olamadığım için, olduğum yerde garip bir şekilde eriyip gittim.

Achilles kılıcını yavaşça indirdi ve aramızdaki boşluğu titreten bir tür sessiz yoğunlukla bana baktı.

Konuşmaya çalıştım ama başaramadım.

Sparring ringinin iki ucunda birbirimize bakmaya devam ettik, ikimiz de kıpırdamadan. Aramızdaki hava çatırdıyordu ve ben, sanki durmuş gibi görünen bu dünyada tek hareket olan göğsünün inip kalkışını izledim.

Hareket etti.

Her adım, sessizliği daha da sıkılaştırdı, ta ki kopmak üzereymiş gibi hissedilene kadar. Ay ışığı yüzünü öptü, çenesinin altındaki gölgelere takıldı, koyu mavi gözlerinin üzerinde kaydı. Kaşının üzerinden kıvrılan, daha önce fark etmediğim soluk bir yara izi vardı

daha önce fark etmediğim bir yara izi vardı. Boğazındaki çukurları izleyen ter damlaları. Ve ağzı, tanrılar... daha güzeli olmuş muydu hiç?

Ona sanki bir parça hotchgottenmiş gibi bakıyorsun, Helena. Muhtemelen kaçmalısın.

İçimdeki ses güçlüydü, ama onun bakışları görünüşe göre daha güçlüydü çünkü hâlâ kıpırdamıyordum.

"Burada olmamalısın, Helena," dedi Achilles sonunda, sesinde tenimde bir ürperti yaratan bir şey vardı.

İrkıldım, elim göğsüme gitti.

Ona cevap vermek normalden çok daha uzun sürdü. "Ben olduğumu nereden bildin?"

Bakışları hiç sarsılmadı. "Mesele 'filat' değil." Sesi kalınlaştı, ısrarcıydı. "Asıl mesele şu ki... neden buradasın?"

"Tabii ki senden azar işitmek için değil," diye cevap verdim sonunda, sesimin bir nefes kesilmesinden... ya da daha kötüsü, bir ciyaklamadan daha fazla çıkmış olmasından gurur duyarak.

Dudakları, neredeyse bir eğlencenin belirtisi sayılabilecek bir şekilde kıvrıldı. "Azarlamak mı?" diye tekrarladı. "Sence ben bunu mu yapıyorum?"

Omuz silktim, kalbim göğsümden dışarı fırlayacak gibi atarken bile kayıtsızmış gibi davrandım. "Başka ne diyebilirsin ki? Tabii bahçelerde gömleksiz dolaşp, açıkça aklını kaçırmış kadınları korkutmaktan zevk almıyorsan."

"Gizlenmiyordum," dedi, bir adım öne doğru atarak. "*Antrenman* yapıyordum. Menelaus'un benden beklediği bir şey. Seni temin ederim ki... senden *bunu* beklemiyor."

"Ben de gizlenmiyordum," diye yalan söyledim, yerimden kıpırdamadan. "Sadece... terleyen, parıldayan ve korkutucu güç gösterileri yüzünden bir an için kafam karıştı."

'filat'ın yüzündeki hafif gülümseme derinleşti. "Bunun için de özür dilemeli miyim?"

"Bence ay ışığı için özür dilemelisin," diye patladım, boynumda daha fazla sıcaklık hissederek. Hetairis'in bu Sınavı geçemeyeceğime emin olmasına şaşmamalı. Bu konuda berbatım. Sanki hiç eğitim almamışım gibiydim.

Peçemi yırtıp atma dürtüsü duydum ama kendimi zar zor kontrol edebildim.

Bana doğru bir adım daha attı. "Peki bunun sebebi ne?"

Öksürdüm. *Çünkü sana bir sürü iyilik yapıyor*, diye düşündüm içimden.

"Ah," dedi, başını eğerek. "Yani bakakalmanın sebebi ay mı?"

Tanrılar. Bunu da yüksek sesle söylemiştim. Belki de delirmiştim. Bu adamın yanında neden sadece kendimi utandırabildiğimi açıklayacak bir şey olmalıydı.

"Bakıyordum mu?" diye alaycı bir şekilde sordum, topuklarımın üzerinde döndüm ve boynuma yayılan kızarıklığı görememesi için tanrılara şükrettim. "Lütfen. Gülleri hayranlıkla seyrediyordum."

"Elbette," diye mırıldandı, aniden arkamda belirerek. "Bir dahaki sefere, dokunduğunda kanamanı gerektirmeyecek bir şeyi hayranlıkla seyretmek isteyebilirsin."

O zaman sen değilsin, diye düşündüm içimden, kanın kenarında kabuklanmaya başladığı parmağıma bakarken.

Ve sonra fark ettim ki... kanadığımı fark etmişti. Bu, onun da beni izlediğini anlamına geliyordu.

"Antrenman yapmak için biraz geç oldu," dedim sonunda, kendimi ondan uzaklaştırmam gerekse de bunu başaramadığım için daha güvenli bir konuya geçmek istedim.

Saraya, sonra da kılıcına baktı. "Mümkün olduğunda antrenman yaparım. 'file günleri... törenlerle dolu."

Başımı eğdim, Sparta'nın geri kalanı ölülerini gömerken sarayın dans edip kadeh kaldırdığını düşününce boğazıma kusmuk geldi. "Ne, bitmek bilmeyen parti ve kutlamalar sana fazla mı geliyor?" diye tersledim, sözlerim kül kadar acıydı, Calismae'nin mektubu hâlâ göğsümün içinde yanıyordu.

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz yüzümü buruşturdum.

Tanrılar, bu çok saygısızcaydı. Kralın daha azı için bile başkalarını cezalandırdığından emindim ve ben onun kaptanıyla konuşuyordum.

Ama Achilles azarlamadı. Kaşlarını çatmadı, uzaklaşmadı ya da yarı yarıya korktuğum gibi kılıcını çekip beni deşmedi.

Bunun yerine bana baktı, gerçekten bana baktı, sanki yeni bir şey görüyormuş gibi. Beklemediği bir şey.

Kaşları hafifçe kalktı. Sadece bir anlığına. Sonra, "Öyle bir şey," diye mırıldandı.

Kalbim güm güm atarken yana doğru baktım. Sesinden kızgın olduğu anlaşılıyordu. Aksine, sesi... şaşkın gibiydi.

Tuhaf bir tepkiydi.

Sessizlik uzadı, sözlerimin yankısı gecenin karanlığında kaybolana kadar. Derin bir nefes aldı ve sonra kılıcını yumuşak bir

hareketle kılıfına soktu ve yakındaki bir sütuna doğru yürüdü, sanki aniden desteğe ihtiyaç duymuş gibi bir elini sütuna dayadı. Meşale ışığında altın rengi parlayan ön kolu gerildi.

"Hâlâ bana neden Nomiki'nin gazabına göğüs gerip buraya çıktığını söylemedin," dedi bir süre sonra.

Boğazım sıkıştı. Sözcükler, keskin ve çirkin bir şekilde boğazımdan yukarı doğru tırmandı. "Bu gece evden ilk mektubumu aldım. Bir çocuğun öldüğünü öğrendim."

Vücudu hareketsiz kaldı. Ona bunu neden anlattığımı bilmiyordum, ama sözler ağzımdan çıktıktan sonra, daha fazlasını söylemekten kendimi alamadım.

"Komşularımızdan biri. En küçük kızı. Bir şey yemiş, belki bozuk tahıl, sonra hastalanmış. Tabii ki ona yardım edecek hiçbir şey yoktu, onu iyileştirecek hiçbir imkân yoktu."

Achilles konuşmadı. Yüzünde okunamaz gölgeler vardı.

Yutkundum. "Şimdiye kadar buna alışmış olmam gerekirdi," diye fısıldadım, ona değil, daha çok kendime. "Her zaman biri hastalanıyor. Her zaman biri ölüyor."

Bir esinti peçemi çekip aldı. Geri kaymadan yakaladım, parmaklarım titreyerek onu yerine yerleştirdim.

"Bazen," diye devam ettim, gözlerim hâlâ taş yola sabitlenmiş halde, "sanki hepsinin ölümünü camın arkasından izliyormuşum gibi geliyor. Yıllardır eğitim alıyorum... ama *eğitim aldığım* herkes ortadan kayboluyor."

Achilles yanıma yaklaştı, etrafımızdaki hava gerginleşti, sıcaklığı sırtıma bir alev kenarı gibi bastırıyordu.

"Ve en kötüsü," dedim kederle, "tüm o antrenmanlara rağmen... sanırım başarısız oluyorum."

Ardından gelen derin sessizlik, havada bir ağırlık gibi çöktü, yoğun ve bekleyen bir şekilde, ta ki...

"Başarısız olmuyorsun."

Döndüm ve alaycı bir şekilde güldüm. "Bunu nereden biliyorsun? Son zamanlarda cariyelerin odalarını mı ziyaret ettin?" Kaptanın yanaklarının kızardığını görünce biraz gurur duyarak kaşlarımı kaldırdım.

Boğazını temizledi. "Gördüklerimi biliyorum," dedi basitçe. "Menelaus'un dikkatini çeken ve yenilgiyi kabul etmeyen bir kız."

"Hâlâ kabul etmiyorum," dedim kararlı bir şekilde.

Bakışları, peçenin arkasından bile olsa benimkilere kilitlendi. "Savaş."

Hazırlıksız yakalandığım için ona şaşkın şaşkın baktım.

“Her savaş kılıçlarla kazanılmaz,” dedi. “Ama yine de silahlarını iyi bilmelisin.”

Nefesim kesildi. “Peki ya silahlarım beni yüzüstü bırakırsa?”

Gözleri karardı. “Helena.” Adım bir fısıltı, bir gök gürültüsü gibiydi. “Sen zaten bir silahsın. Sadece nasıl nişan alacağını bilmiyorsun.”

Göğsümde bir şey sıkıştı. Bunu sanki buna inanıyormuş gibi, her kelimesinde samimiymiş gibi söyledi.

Sonra döndü ve tekrar avluya bakmaya başladı, vücudundaki gerginlik artık daha belirgindi. “Filis’in yeri,” diye mırıldandı, “eğer izin verirsen seni ezip geçer. Asil, zeki ya da nazik olman umurunda değil. Tek umurunda olan, boyun eğip eğmediğin.”

“Peki ya sen?” diye sordum, bir adım yaklaşarak. “Sen boyun eğdin mi?”

Gülümsemesi acıydı. “Hayır. Ama buraya gelmeden önce ben zaten kırılmıştım.”

Ne demek istediğini tam olarak anlayamadığım için kaşlarımı çattım.

Rüzgâr esintisi esti ve ay bir bulutun arkasına kaydı, bizi kısa bir süre gölgeye bırakıp sonra tekrar yüzünü gösterdi. O zaman bana baktı, yüzünde okunamaz bir ifade vardı. “Şu anda nöbet değişimi var, ama yakında başka bir muhafız kapına gelecek. Gitmelisin.”

“Biliyorum,” dedim. Ama kıpırdamadım.

O da kıpırdamadı.

Yine uzun bir sessizlik oldu, ama artık rahatsız edici değildi. Ortam vızıldıyordu.

Ve sonra, tam kendimi zorla arkanı dönmeye ikna etmeden önce, yumuşak bir sesle, “Bence kazanacaksın,” dedi.

Donakaldım, sonra kaşlarımı çattım.

Sözleri bir iltifat gibi gelmedi. Sesinde hiç sıcaklık yoktu. Sadece gergin, isteksiz bir şey vardı, sanki gerçek, iradesi dışında ağzından çıkarılmış gibiydi. Çenesi gerildi, gözleri hafifçe kısıldı, sanki bu düşünceyi dile getirirken bile tadı acı geliyormuş gibi.

Bunun hakkında ne düşüneceğimi bilemedim.

“İyi geceler, Helena.”

Bir kez başımı salladım. “İyi geceler.” Sonra döndüm, göğsümdeki acı garip bir şekilde yatışmıştı, ve gölgelerin arasına kayboldum.

Ama onun beni izlediğini hissedebiliyordum.

Ve tanrılar yardım etsin, bunu istiyordum.

Geri dönerken tünel sonsuz gibi geliyordu, her köşeden bir gardiyan çıkabileceğini bildiğim için nabzım hızlanmıştı. Kapıma vardığımda, o kadar büyük bir rahatlama hissettim ki, neredeyse kapı çerçevesine yaslanacaktım... henüz kimse durmuyordu. Hızla içeri girdim ve arkamdan kapıyı *sessizce* kapattım.

Roz hâlâ yastığının üzerindeydi, kuyruğunu sallıyordu. Sanki beni azarlamak istermişçesine, bir kez keskin bir şekilde ciyaktı.

"Biliyorum," diye mırıldandım, yüzümdeki peçeyi kaldırarak. "Filat pervasız davrandı."

Roz başını eğdi, gözlerini kırpmadan bana baktı. Yargılayıcı bir bakışla.

"Bana öyle bakmana gerek yok," diye fısıldadım, yatağa çökerek.

"Geri döndüm, değil mi?"

Bir ciyaktama daha.

"Ne düşündüğünü biliyorum, ama ona rastlamak planın bir parçası değildi. Benim bir planım bile yoktu." Neden bunu anlattığımı bilmiyordum; Achilles'e rastlayacağımı bilemezdi ki.

Muhtemelen kendimi rahatlatmaya çalışıyordum.

Roz bana göz kırptı ve sonra ilerleyerek, yeterince acı çektiğime karar vermiş gibi kucığıma yerleşti. Mektubu ve kazanmaya ne kadar çaresiz olduğumu düşünmemeye çalışarak ona sarıldım.

Ya da bahçede bana bakan Achilles'in mavi gözlerini.

BÖLÜM 19

İlk Deneme'nin başlamasını beklerken odada gergin bir hava hakimdi. Bol katmanlı minderlerin üzerine çapraz bacaklı oturduk. Kemerli kapının hemen ötesinde, tanıdık zırh sesleri yankılanıyordu... her zamanki gibi, her an yanımızda olan muhafızlar çok yakınımda duruyorlardı.

"Denemelerin bu kadar eğlenceli olacağını kim bilebilirdi," diye mırıldandı içlerinden biri; ses, hiç şüphesiz, sürekli sinsi sinsi bakan, bodur ve kaslı olana aitti. Yanındaki daha uzun boylu olana dirsek attığında, çarpık dişlerinin parladığını neredeyse görebiliyordum. Ardından eğlenceli ve çirkin bir kahkaha geldi.

Bu ses kulağıma çarptığında midem burkuldu.

Diğer kızlarla birlikte oturdum, ellerimi kucağımda çok sıkı bir şekilde kavuşturdum. Kraliçe derslerinde çok başarılıydım — göz teması koparmadan yabancı bir üst düzey yetkiliye nasıl selam verileceği, kadehi sanki camdan yapılmış gibi nasıl tutulacağı, sandaletlerimin ses çıkarmadan mermer zeminde nasıl yürüneceği gibi dersler. Bunların hepsini yapabiliyordum. Hassasiyet, duruş, tavır... Calismae bunları bana bir askerin kılıçla talim yapması gibi kazımişti.

Ama Hetairis'in diğer derslerimizde ortaya çıkarmayı umduğu her neyse, hâlâ içimde derinlerde gömülü duruyordu, dokunulmamış ve ulaşılamaz. Dansım berbat bir haldeydi.

Her seferinde etrafımda dolaşıp hayal kırıklığıyla dilini şaklatırken, bu daha da belirgin hale geliyordu: Hayatım boyunca yüzüme güvenmek, kazanan bir strateji olmamıştı. Elbisemin ipeği bana yapışıyordu, rahatsız edici ve yabancı geliyordu. Yerimi değiştirdim, mermer zemine kaybolabilmeyi diledim. Diğer kızlar, kendilerine atanan cariyeye doğru ilerlerken gergin bir şekilde fısıldaşıyorlardı, son dakika talimatları almak için ona yaklaşıyorlardı, fısıltılar parfümlü boyunlara

parfümlü boyunlara sırlar gibi dokunuyordu.

Birinin duruşu bir yelpazeyle düzeltiliyordu; bir diğerine ise selam verirken ellerini nereye koyacağı gösteriliyordu. Oda sessiz bir telaşla uğulduyordu, her hareket yaklaşan olayın ağırlığıyla eziliyordu.

"Feta peynirini fazla, yeşillikleri az yediğini düşünecekler," dedi Hetairis, hiç haber vermeden yanımda belirerek. "Dik dur ve idama götürülüyormuş gibi görünmemeye çalış."

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. Sesi garip bir şekilde nazikti.

Yanımda diz çöktü ve omzumdan görünmez bir tüy parçasını silkeledi.

Parmakları yumuşaktı, hareketleri tuhaf bir şekilde anaçtı. Ağzım kurudu.

"Titriyorsun," dedi sessizce, diğerleri duymasın diye. Sesinde bu sefer alay yoktu. Sadece endişeye benzeyen bir şey vardı. "Al."

Hafifçe yer değiştirdi, vücudunu benimkini görüş alanından korumak için eğdi. Hareketi alıştırılmış, ihtiyatlıydı, sanki bunu daha önce yüzlerce kez yapmış gibi. Bakışları odanın diğer tarafına sabitlenmişti, yüzü sakindi, hiçbir şey belli etmiyordu.

Elinde küçük bir bez parçası tutuyordu. Bezi açtığı anda, içinde bir sır gibi saklanmış soluk yeşil bir bitki gördüm.

"Bunu çiğne. Rahatlamana yardımcı olur. Sinirlerini yatıştırır."

Ona bakakaldım. İçimde bir şüphe belirdi. T12is farklıydı. Hetairis ile şimdiye kadarki deneyimlerime göre o rahatlık sunmazdı, aşağılama sunardı. Bakışlarım ona kaydı. Gözlerinde farklı bir şey mi vardı? Belki bir anlık yorgunluk... ya da empati?

"Nedir bu?"

"Eski bir çare," dedi. "Hazır olmadan çağırıldıklarında cariyeler tarafından kullanılır. Sinirlerini yatıştırarak. İçindeki gürültüyü dindirecek."

Elimi uzatmadım.

Eli uzanmış, sabit kalmıştı. "Sana zarar vermez, çiçeğim. Bu kadar acınası ve tehditkar olmayan birine zehir harcar mıyım sence?"

İçimden homurdandım. Hakaretleri artık sıkıcı olmaya başlamıştı. Dansım "acınacak kadar tehditkar olmasa" bile. Aslında bu, muhtemelen nazik bir ifadeydi.

O içini çekti ve sesini daha da alçaltarak konuştu. "Bu, bırakmanı sağlayacak. Korkuyu, seni engelleyen utangaçlığı. Sence bu kolay mı? O kapılardan giren her kızın, sadece kalçalarını sallayarak bir erkeği eritebileceğini bilerek doğduğunu mu sanıyorsun?"

Hâlâ tereddüt ediyordum.

"Neden birdenbire nazik davranıyorsun?" diye sordum sonunda. "Yoksa parfümün etkisi mi beni sarıyor da bunu hayal mi ediyorum?"

Hetairis başını eğdi, bakışları peçeli yüzümün üzerinde dolaştı. "Çünkü seni orada diri diri yakacaklar. En azından sıcağın tadını çıkar."

Eksik emin parmaklarla bitkiyi kabul ettim, elimiz birbirine değdi. Konuşmadan önce bitki dudaklarımın üzerinde asılı kaldı. "Bu... kontrolümü kaybetmeme neden olmaz, değil mi? Çünkü tüm bunların amacı buydu, sen bana kontrolü nasıl kazanacağımı öğretecektin."

Kalemle çizilmiş kaşlarını kaldırdı. "Sadece zaten kaybolmak için yalvaran kısımların."

Yüksek Rahibe'nin sesi odanın önünden sakın ve ciddiyetle yankılandı. "Başlamaya hazırız."

Kızlar arasında bir sessizlik yayıldı. T12e'ler sırtlarını dikleştirdiler ve peçelerini düzelttiler. İpeklerin birbirine sürtünme sesi odayı doldurdu.

Dudaklarımda bir somurtkanlıkla bitkiye baktım. Onu almayı düşünmek midemi bulandırıyordu... ta ki T12alessa'nın yüzü zihnimde belirene kadar; yarılmış

dudakları, bir çığlık çıkarmaya çalışırken çenesinden akan kan. Sanki Calismae o mektubu yazarken, bu hatırlatmaya ihtiyacım olacağını biliyormuş gibiydi.

Hetairis'in bakışları hiç sarsılmadı. "Onsuz kazanma şansın yok," diye mırıldandı, neredeyse tatlı bir sesle. "Güven bana, çiçeğim."

Dikkatli parmaklarımla, bitkiyi dudaklarıma götürmek için peçeyi yeterince yukarı kaydurdum. Dilimin üzerine koyduğumda boğazım sıkıştı. Tadı keskin ve topraksıydı, ağzımı acı bir tat doldurdu. Yüzümü buruşturdum, ama çiğnedim... ve isteksizce yuttum.

Saniyeler içinde, karnımın derinliklerinde garip bir sıcaklık birikmeye başladı. Uzuvarım karıncalandı ve nefesim biraz hızlandı. Tüylerim diken diken oldu ve aniden cildime değen her ipek dokunuşunu, köprücük kemiğime çarpan her esintiyi hissetmeye başladım. Sıcaklık boynuma tırmandı.

Yastık üzerinde hareket ederken, yakalayamadan boğazımdan yumuşak bir ses çıktı. Tl2e ağrı, uzun zamandır gömülü olan bir şeyin hayata dönmeye çalışır gibi, yavaşça, tatlı bir şekilde yayıldı.

Panik içinde başımı kaldırdım ve Hetairis'in hâlâ orada, beni izlediğini gördüm. Ama ifadesi değişmişti.

Gözleri keskin bir şeyle parlıyordu... neredeyse eğleniyor gibiydi. Dudakları, sıcaklıkla değil, daha soğuk bir şeyle kıvrıldı. Tatmin olmuş bir şeyle.

Eğildi, sesi bir fısıltı gibiydi. "İşte burada," diye mırıldandı. Sonra ayağa kalktı ve tek kelime etmeden uzaklaştı, cüppesinin eteği yerde fısıldayarak sürüklendi.

Bir an önce ciğerlerimi dolduran panik, beni saran garip sıcaklığın altında boğularak yok olmaya başladı. Parmaklarım artık titremiyordu. Sanki güneşin ısıttığı şarap banyosuna girmişim gibi kaslarım gevşedi.

Ağrı yayıldı, omurgamdan aşağı süzüldü, çiçek açmış sarmaşıklar gibi kaburgalarımı sardı.

Meme uçlarım sertleşti, geceliğime acı verecek kadar sıkı bastırdı, kumaş her nefesimde onlara sürtünüyordu. Uyluklarımın arasında hoş olmayan ama inkar edilemez bir ıslaklık hissi belirdi.

Gözlerimi kırptım ve dünyanın kenarları parıldıyor gibiydi. Düşüncelerim yumuşadı. Her şey uzak ve rüya gibi geliyordu. Çok güzeldi.

Sıcaklık ve gül kokulu sisin içinde süzülüyordum.

"Kalk. Vakit geldi," diye duyurdu Baş Rahibe.

Aklım yetişmeden uzuvarım itaat etti. Ayağa kalktım ve bacaklarımın arasında bir zevk dalgası yayıldı. Nefesim kesildi. Yürümek gibi basit bir hareket... bir ayağımı diğerinin önüne koymak... tamamen başka bir şeye dönüştü. Her hareketimde bacaklarım birbirine bastırıyordu ve daha önce birikmeye başlayan ıslaklık, sürtünmeyle daha da kayganlaşıyordu.

Yutkundum, yanaklarım kızardı ve dudaklarım aralandı, bitki beni akıntısının daha da derinliklerine sürükledi. Her nefes, boğazımda takılan yırtık pırtık bir iniltiydi

boğazımda takılı kalmış bir inilti gibiydi. T12e koridorun duvarları yürürken hafifçe titriyor gibiydi, duyularım hiç mümkün olduğunu düşünmediğim bir seviyeye yükselmişti.

Yüzlerimizi peçelerle gizleyerek bir sıra halinde ilerliyorduk, cariyeler arkamızda süzülüyordu. Koridor, altın iplikli duvar halıları ve titrek meşale ışıklarıyla süslenmişti. Her şeyi hissedebiliyordum.

Yanımdaki Anysa'nın ipek kumaşının sıcak dokunuşunu.

Taşlara çarpan sandaletlerin düzenli ritmi.

Kalp atışlarım, artık yavaş ve derindi, sanki bir mağarada yankılanan davullar gibiydi.

Önümdeki kız, alışılmış bir rahatlıkla kalçalarını sallıyordu, her adımı bir vaat fısıltısı gibiydi. Bir diğeri, sanki birini takip etmeye davet edencesine parmaklarını boğazından aşağı kaydırды. Eskiden olsaydı, gergin hissederdim. Ama düşüncelerimin kenarları artık yumuşaktı, bulanıktı.

Solumda, duvarın yarısını kaplayan bir duvar resmi, yarı aydınlık ve gölgelerin içinde canlı duruyordu. Bir kadın, Menelaus'un yüzüne sahip bir tanrının kollarına sarılmış yatıyordu; cildi cilalı bronz gibi parlıyordu, başı coşkuyla geriye eğilmişti. Duman etraflarında kıvrılıyor, nabız gibi atan ve şekil değiştiren figürler oluşturuyordu... pençeler, kanatlar, açık ağızlar. Adamın eli, sahiplenici ve hayranlık dolu bir şekilde kadının belini sıkıca sarmıştı.

Orada kendimi gördüm.

Duvara, kadının vücuduna, güç, arzu ve teslimiyetten başka hiçbir şeyin var olmadığı o ana adım atmak istedim.

Her adımda bacaklarımdaki zevk çılgınca ve eriyen bir şekilde yükseldikçe dudaklarımdan bir inilti sızdı.

Sislerin arasında, Anysa'nın yanımda kıpırdadığını, dikkatini bana yönelttiğini belli belirsiz fark ettim. "İyi misin?" diye fısıldadı, sesi ipek kumaşın hışırtısının altında zar zor duyuluyordu.

Sadece başımı sallayabildim.

Dudaklarım aralandı, ama ağzımdan tek kelime çıkmadı. Dilim ağırlaşmış, boğazım ise sıkışmıştı. Dünya bir anda hem çok fazla hem de yetersiz geliyordu. Sanki adını koyamadığım bir şey tarafından içten dışa yutuluyormuşum gibiydim.

Büyük Salon'un kapıları önümüzde belirince, midem daha da sıkıştı. Acı giderek derinleşiyordu.

Ayaklarımız cilalı taşa değdiğinde sohbet kesildi. Kahkahalar mırıldanmaya, sonra da tamamen sustu. Kadehler indirildi, yelpazeler havada

. Birer birer, başlar bize doğru döndü... peçeli alay odanın ortasına doğru ilerliyordu.

Etrafa göz gezdirdim, odanın normalde bu kadar ısıtılı olup olmadığını ya da bunun sadece Hetairis'in bana verdiği şeyin bir etkisi olup olmadığını merak ederek. Uzun mangallar, yukarı doğru yalayan alevlerle mekanı aydınlatıyor, ruhlar gibi dans eden gölgeler oluşturuyordu. Spartalı soylular ve savaşçılar, kırmızı cüppeler ya da parlak bronz zırhlar giymiş, yüzleri sert ve değerlendirci bir ifadeyle duvarların kenarında sıralanmıştı.

Salonun en ucunda Menelaus çoktan oradaydı, tıpkı bir tanrının bekleyeceği gibi bekliyordu, sanki varoluşun kendisi onun etrafında kıvrılmış gibiydi. Seçildiğimiz gecedan beri onu görmemiştik.

Oturduğu taht onu taşımaktan çok onu ilan ediyordu; kırmızı damarlı taş, onun varlığının saf gerçeği karşısında cüce kalıyordu. Oda sanki ona göre düzenlenmiş gibiydi; her çizgi ve sütun içe doğru çekilmişti, her bakış istese de istemese de ona doğru çekiliyordu.

Bir kolunu kol dayanağına dayamış, parmaklarıyla mermere tembelce vuruyordu ve ses yayılıyordu. Yüksek sesli değildi, sadece *fark edilebilirdi*. Tacı ışığı yakalıyordu, üzerine amblemleri kazınmış kan kırmızısı metal, bir an için süsden çok bir kanıt gibi geldi. Bu, gücün görünmeye karar verdiğinde aldığı şekildi.

Yarı uykulu görünüyordu, ama bu tehlikeli bir sükûnetiydi, burada hiçbir şeyin onun tam dikkatini gerektirmediği anlamına gelen türden bir sükûnet. Ölümlüler arasında rahat olan bir tanrı. Hareket etse de etmesede odanın nefesini tutacağını bilen bir avcı.

Hava onun etrafında da garip bir şekilde parıldıyordu, ya da belki de sorun bendeydi... görüşüm kenarlarda bulanıktı, bitkinin acı-tatlı sisiyle bozulmuştu. Altındaki kırmızı damarlı mermer, sanki et gibi nabız atıyor gibiydi. Omzuna asılı aslan postu seğirmeye hazır görünüyordu, camı gözleri neredeyse izliyordu. Kıp kırmızı cüppesi, kasların üzerinde kan gibi akıyordu.

Kürsünün hemen ötesinde, yaldızlı demir bir kapının arkasında, bir aslan volta atıyordu. Gerçek ve canlıydı. Altın rengi kürkü her adımda hareket ediyordu, kasları kürkün altında dalgalanıyordu. T12e, dönüp kuyruğunu huzursuz bir şekilde sallarken, pençelerinin çıkardığı boğuk ses taşların üzerinde yumuşak bir yankı oluşturuyordu.

Kralın omzuna atılmış kardeşini fark etmiş mi diye boş boş düşündüm.

Sanki beni duymuş gibi, aslan adımının ortasında durdu, kehribar rengi gözleri parmaklıkların ötesindeki odaya kilitlendi. Göğsü şişti... ve sonra kükredi.

Ses salonu yırttı, sütunları saran altın zincirleri salladı.

Önümdeki bir kadın geriye sıçradı, elini göğsüne götürdü. Bir diğeri çılgınca nefes aldı, peçesi yana kayarken neredeyse tökezledi. Yanımdaki Anya bile irkildi, nefesi kesildi.

Ben hareketsiz kaldım.

Kükreme üzerime yuvarlandı, içimden geçti, ama ben kıpırdamadım. Gözümü kırpmadım, nefes almadım. Ayaklarımın altındaki zemin çatlayıp açılabilir umurumda olmazdı. Parmaklarım yanlarımda gevşek durdu ve bakışlarım ileriye sabitlendi. O bitki damarlarımda yayıldı, karnımın derinliklerinde hissettiğim sabit yanma dışında her şeyi uyuşturdu.

Menelaus'un gözleri bizi buldu, sırayı açgözlülükle taradı. Zalimlikten kaynaklanan bir açgözlülük değildi, onu tanımlamak daha kolay olurdu, ama daha derin, daha karanlık bir şeydi. Bize bir kasapın kuzuları incelediği gibi baktı, en iyisini değil, kesmek için en iyi eti arıyordu.

Tahtın arkasındaki bir hareket dikkatimi çekti ve sonra Achilles'in gölgelerden çıkıp dikleştiğini gördüm.

Tanrılar.

Sanki güneş ışığı ve şiddetten oyulmuş gibiydi. Bronz teni, fetih için yaratılmış bir vücudu kaplıyordu; kum rengi saçları nemliydi ve alnından geriye doğru kıvrılarak, düzene karşı tembel bir meydan okuma sergiliyordu. Göğsünü çaprazlayan deri bir koşum takımı, gövdesinin çıkıntılarını çerçeveliyordu. Bileğindeki altın, kalçasındaki kılıcın bıçağı gibi ışığı yansıtıyordu.

Bacaklarımın arasında filizlenen o acı, birdenbire taht ya da taç için değildi.

Onun içindi.

Sert ve etkilenmemiş ağzının çizgileri içindi. Boğazının dibindeki çukur içindi. Onu zırh gibi saran ilgisizliği içindi. Varlığı bir dildi ve ben bu dili zaten akıcı bir şekilde konuşuyordum. Bize, bir adamın unutulmuş bir tapınaktaki heykellere baktığı gibi bakıyordu. Zalimce değil. Meraklı da değil.

Sadece... sıkılmış.

Ve nedense bu, bana sarkıntılık etmesinden daha çok canımı yaktı.

Çünkü onun beni görmesini istiyordum. Onun... beni istemesini istiyordum. Bu düşünceyle gözlerimi kırptım. *Bu bitkinin etkisi olmalıydı.* Onu arzulamıyordum. Arzulayamazdım. O ne yolum ne de hedefimdi.

Ben Menelaus'u arzuluyordum. Tek istediğim oydu.

Çünkü tek istediğim taçtı.

Ama karnımın derinliklerinde hissettiğim o sıcaklık, bunu umursamıyor gibiydi. Mantık ya da gereklilik umurunda değildi. Sadece... onu arzuluyordu.

Achilles, Menelaus'a bir şeyler fısıldadı. Ne söylediği bilinmez, ama kralın ağzında hafif bir gülümseme belirdi. Menelaus bir kez başını salladı, tahtın önünde durduğumuzda gözlerini bizden ayırmadı.

Tl2e Baş Rahibesi öne çıktı ve ben de bakışlarımı Achilles'in yüzünden ayırmak için elimden geleni yaptım. Kollarını kaldırdı ve konuştuğunda sesi salonun her köşesine yankılandı.

"Bakın," dedi, "kraliçe olacak olanlar."

Kalabalık sessizleşti, tek ses aslanın adımları ve etrafımdaki kadınların endişeli nefesleri idi.

"Sparta dört kutsal sütun üzerinde durur. Disiplin. Sadakat. Güç. *Doğurganlık*. Bir Spartalı kadın, bir eşten daha fazlasıdır. Oğul doğuran bir kadından daha fazlasıdır. O, savaşçıların yetiştiği topraktır. Çeliği sertleştiren ateştir. Bir erkeği eve çağıran yumuşaklıktır... ama asla zayıf değildir."

Krala döndü, sesi saygıyla alçaldı.

"Cinsellik utanç verici bir şey değildir," dedi Baş Rahibe, yankılanan bir sesle. "O bir güçtür. O bir adaktır." Gözleri üzerimizde dolaşırken alev alev yanıyordu. "Güç, beden aracılığıyla sesini duyurur. Arzu sayesinde, bizlerin sadece birer kap değil, yaratıcılar olduğumuzu hatırlarız. Bunu ustaca kullanmak alçakça bir şey değildir. Bu, *ilahi* olmaktır."

Başka bir dalga içimi sarstı, sıcak ve ani, sanki derimin altından alevler yükseliyormuş gibi. Nefesim kesildi, dengesizleşti. Durduğum yerde kıpırdadım, ayak parmaklarım sandaletlerime gömüldü, ağrı artıyordu... yayılıyordu.

Hareketsiz kalmak gittikçe zorlaşıyordu, içimde hiçbir şeyin çözülmediğini numara yapmak gittikçe zorlaşıyordu. Kanımdaki bitki, Yüksek Rahibe'nin sesine kuru tarlaların alev alması gibi yanıt verdi; ani, vahşi ve her şeyi yutan bir şekilde.

"Açlığı kıskırtmak," diye devam etti, "bir bakışla, bir nefesle, kalçalarını sallayarak özlemi uyandırmak. Bu kibir değildir. Bu *emirdir*. Ve emir, bir imparatorluğun tohumudur."

Tüylerim diken diken oldu. Bacaklarımın arasında ısı birikmeye devam ederken zemin çok uzak geliyordu. Aşağıya baktım, altımda bir şehvet birikintisi olmamasına şaşırdım.

Başrahibe Menelaus'a eğildi. "Bu gece, bu kadınlar sana layık olduklarını kanıtlamak için gösteri yapacaklar, kralım. Sparta'ya layık olduklarını."

Menelaus'un ağzı kıvrıldı, tam bir gülümseme sayılmayacak bir diş parlaması. "*Layık*," diye tekrarladı, sanki kelimenin tadına bakıyormuş gibi. "Gerçekten de zor bir görev—bir tanrının yanında durmaya layık bir tanrıça bulmak." Sesi salonda yankılandı, pürüzsüz ve kendinden emin, hem meydan okuma hem de kesinlik taşıyordu.

Kadehini kaldırdı, içindeki şarap ateşin ışığını kan gibi yansıtıyordu. "Başlayın."

Melodik bir ritim odada yankılanmaya başladı. Lirlerin uğultusu, tatlı ve kıvrımlı bir şekilde derimin altına işledi. Davullar onu takip etti, alçak ve sabit, sanki bana ait olmayan kalp atışları gibi. Sonra flüt geldi, yüksek ve ışık şeridi gibi kıvrımlı, havada dolanarak derin ve gizli bir şeyi delip geçiyordu.

Ses sadece odayı doldurmakla kalmadı. Odaya *sahip oldu*.

Damarlarımdan geçerek nabzımı kendi ritmine uydurdu. Göğsüm istem dışı yükseldi. Uyluklarım kıpırdadı. Her nota içimde bir yer buluyor gibiydi, yerine oturan bir kilit, açılmayı bekleyen bir kapı. İstemedi sallanmaya başladım, nefesim sığlaştı ve sanki sesin kendisi onları okşamış gibi meme uçlarım sertleşti.

T12e Baş Rahibesi eliyle işaret etti ve Hetairis'in önderliğindeki cariyeler, ipek elbiseleriyle şehvet dolu bir şelale gibi öne çıktı. Hetairis, sanki arzusunun kendisinden doğmuş gibi hareket ediyordu; her hareketi akıcı ve telaşsızdı, sırlar ve günahattan örülmüş bir dans gibiydi. İpek elbiseleri sırayla vücudu sarıp kayıyordu, meşale ışığını binlerce parıltıyla yakalıyordu. Kalçalarının her hareketi bir dize, elinin her kaldırışı, herkesin gözü önünde yapılan bir büyüydü.

Arkasındaki diğer cariyeler, bir güneşin yörüngesindeki küçük yıldızlar gibi onun hareketlerini taklit ediyorlardı. Kollarını kuğular gibi başlarının üzerine kaldırıyor, kalçalarını tarif edilemeyecek kadar akıcı desenlerle sallıyorlardı.

Hetairis bize döndü, sesi emir verir gibi netti. "Seçilmişler, öne çıkın. Görünme zamanı. Baştan çıkarma zamanı... Onları *arzulama* zamanı."

Cariyeler etrafımızı sardı, dokunuşları nazik ama ısrarcıydı, sırtlarımıza baskı uyguluyor, kollarımızı düzeltiyor, peçelerimizin kıvrımlarına hatırlatmalar fısıldıyorlardı

. Biri bileğimi hafifçe çekti, sanki iplerle çekilen bir kukla gibi beni yönlendirdi.

Hareket ettik, odanın ortasındaki ateşle aydınlatılmış çembere adım attık. Ayaklarım itaat etti, ama onları hissedemiyordum. Altımdaki mermer sis, rüzgâr ya da hiç bir şey olabilirdi. Bağlanmamıştım. Süzülüyordum. Vücudumdaki ağrı her şeyi tüketen bir şeye dönüşmüştü.

Bitkinin bir başka nabızı içimden gürledi. Isı hızlı ve keskin bir şekilde içimi doldururken nefesim kesildi; arzu ile yapılmış bir hançer gibiydi. Bacaklarımın arasındaki ağrı, artık nazik ya da görmezden gelinebilir değil, acımasız bir açlıkla keskinleşmişti. Her adım, içimden bir başka zonklama dalgası gönderiyordu; uyluklarım ıslak ve titriyordu.

Ağzım açıldı. Kapatamıyordum. *Düşünemiyordum*. Düşünce uzak bir kıta gibiydi. Artık bir yaratıktım, nabız, acı ve ihtiyaçtan oluşmuş, özlemle oyulmuş ve her bakış, her hareket, rahibenin sesinin her yankısıyla yeniden doldurulmuş bir yaratık.

"Bırak kendini," diye mırıldandı Hetairis arkamda, nefesi kulağıma serin bir esinti gibi değdi. "Düşüncelere tutunmayı bırak. Kendini ona bırak—müziğe, duyguya. Gücün orada."

Sözler, çatlamış toprağa su gibi içime sızdı ve içimdeki bir şey pes etti.

Mücadele etmeyi bıraktım.

Müzik uzuvlarımı sardı, beni içine çekti. Kalçalarım hareket etmeye başladı, kasıtlı olarak değil, içgüdüsel olarak. Ellerim havalandı, bileklerim gevşedi, akıl yerine ritmin rehberliğinde. Oda, taht, izleyen gözler... hepsi kayboldu.

Orada durdum, büyüüne kapılmıştım. Artık Amyklai'nin kızı Helena değildim.

Ama tamamen başka bir şeydim.

Açlıktan ölen bir şey.

BÖLÜM 20

Menelaus öne doğru eğildi, kadehi bir elinde unutulmuş halde sallanırken, bakışları benim solumda birkaç sıra ötedeki bir kıza sabitlendi. Dudakları kıvrıldı, yüzünde bir anlık tiksinti belirdi.

Sesini alçaltma zahmetine girmedi. “Şu kız,” dedi Başrahibe’ye, Maris’e doğru parmaklarını kayıtsız bir küçümsemeyle sallayarak. “Çok sert. Atinalılar, hayatımın geri kalanı boyunca sarayımızla alay ederler.”

Maris'in başı krala doğru fırladığında peçesi dalgalandı.

Ama çok geçti, çünkü Başrahibe bir kez başını salladı ve odanın kenarlarından iki muhafız ortaya çıkıp öne doğru adım attı. Maris geriye düştü, arkasında duran kıza neredeyse çarpıyordu, kollarını şaşkınlıkla yarıya kadar kaldırmıştı.

"Hayır, lütfen," diye fısıldadı, sesi müziğin altında zar zor duyuluyordu. "Yapabilirim... bırakın yapayım... lütfen." Çaresizlik onu sardı. Tekrar denedi. Sallanmaya, seksi görünmeye, bize öğretildiği gibi kalçalarını sallamaya çalıştı. Ama artık çok geçti.

Müzik bir sonraki nakaratına geçmeden önce muhafızlar ona ulaştı. Bir muhafız kolundan, diğeri dirseğinden tuttu ve birlikte onu yaramaz bir çocuk gibi kapıya doğru çevirdiler.

O, kapıların boğuk *bir gürültüyle* kapanmasıyla çığlıkları aniden kesilene kadar yol boyunca ağladı.

Kral arkasına yaslandı, çenesini okşayarak bizi incelemeye devam etti. Gözleri düşünceli bir zevkle parlıyordu... ve açlıkla. Çok büyük bir açlıkla.

Devasa odadaki herkes bize bakarken, müzik tenime açgözlülükle yapışıyordu.

Vücudum hareket etmeye devam etti. Ot, suyun üzerindeki buhar gibi zihnimin etrafında kıvrıldı, düşüncelerimi yumuşatarak neredeyse hareketsiz hale getirdi. Dans etmeye karar vermedim. Sadece dans ediyordum. Isı birikti, acı verici ve acil, her kas hareketini, hassaslaşmış tenimdeki her kumaş sürtünmesini yönlendiriyordu.

Peçeler nemli cilde yapışmış, yüzleri gizliyor ama odadaki ateşi ele veriyordu. Kadınlar birbirlerine doğru eğildiler, elleri ipek ve cilt üzerinde kayıyordu. Bazıları dizlerinin üzerine çöktü, cilalı zeminde kedi gibi zarıfçe süründüler, kalçaları sarkaç gibi sallanıyor, omurgaları adak sunar gibi eğiliyordu.

Uzun obsidyen saçlı, peçeli bir kadın kralın önünde diz çöktü, sırtını kavisleyerek parmaklarını uyluklarına doğru kaydırды, tuniği yukarı kaydı, şeffaf kumaş gizlemekten çok ima ediyordu.

Seçilmiş bir diğeri ise spiral şeklinde dönüyordu; vücudu altın ve ipekten bir kurdele gibiydi. Tavana uzandı, sonra uzuvları ve nefesi dalgalanarak yere düştü, sırt üstü yuvarlandı ve bir elini göğsünde, diğerini uyluklarının arasında gezdirdi.

Menelaus'un parmakları tahtın üzerine bir kez vurdu, sonra durdu. Bakışları odanın diğer ucundaki bir kıza takıldı; kız ritimsizce sallanıyor, adımları titriyor, hareketleri ateşli kaosun ortasında mekanikti. Uzun ve yüksek sesle nefes verdi. "O beni sıkıyor," dedi, bu sefer işaret etme zahmetine bile girmeden.

Muhafızlar anında harekete geçti.

Kız, Maris gibi yalvarmadı. Sadece donakaldı, gardiyanlar onu kollarından tutup dışarı çıkarırken, nefesiyle duvağı titriyordu.

Kapılar arkasında yine ağır, yankılanan bir gürültüyle kapandı.

Ve dans hiç durmadı.

Diğerleriyle birlikte hareket ettim, kalçaların, nefeslerin ve hareket eden uzuvların akıntısına kapıldım, bedenim artık bana ait değildi. Müzik beni yönlendirdi, daha derine çekti. Sırtımı kavisledim, döndüm, içimdeki acı her hareketi yönlendiriyordu. Bu sadece bir

dans değildi; ritimle sarılmış bir yalvarış. Kalçalarımın her sallanışı onun bakışlarını yakalamak için tasarlanmıştı. Her dönüşüm, boğazımdan kaburgalarımın doğru uzanan her el hareketim bir vaat, bir tuzaktı.

Ama... işe yaramıyordu.

Menelaos beni izlemiyordu.

Bakışları salonda bir kızdan diğerine acele etmeden dolaşıyordu, saniyelerce duruyordu, ama hiçbir zaman önemli olacak kadar uzun sürmüyordu. İçki içti. Güldü. Arkasında duran bir askere bir şey söyledi, dikkati dağınıktı, parıldayan insan kalabalığı arasında kaybolmuştu.

Ne yaparsam yapayım... ben sadece bir hareket ve renkten ibarettim. Kalabalığın içinde dönen, görünmeyen, seçilmeyen, unutulabilir başka bir beden.

Hayır.

Bu düşünce, damarlarımdaki uyuşturucu gibi sıcaklığı kesip attı. Eğer bakmayacaksa, ben onu *bakmaya zorlayacaktım*. Bir yol bulmalıyım. Bakışlarım salonu taradı, beni diğerlerinden ayıracak bir şey, herhangi bir şey arıyordu.

Etrafımdaki her kadın bir mücevher gibi parlıyordu. Tl2ere, fark edilmenin başka bir yolu olmalıydı. Gözlerim, ısıtılı bedenlerin ve yapmacık gülümsemelerin oluşturduğu bulanık görüntünün üzerinde dolaştı, ta ki hiç de hareket olmayan bir harekete takılana kadar.

Aşil'in kolları kavuşturulmuştu, yüzünde hiçbir duygu yoktu. Diğer tüm erkekler bizi hayranlıkla seyredip gözlerini doya doya bize dikmiş, cüppelerinin altında kendilerini düzeltirken, o hâlâ başka bir şey yapmayı tercih ediyormuş gibi görünüyordu. Çenesi sıkıydı ve gözleri soğuktu, etrafındaki manzaradan hiç etkilenmemişti... sanki tüm bu güzellik onun dikkatini hak etmiyormuş gibi.

O, kralın en sadık kılıcıydı. Tanrı Katili'nin gözdesi. Sparta'da hükümdarından başka kimseye boyun eğmeyen tek adam.

Onu bana bakmasını sağlayabilirsem, bakışlarını bile bana çekebilirsem, Menelaos'un fark etmemek için başka seçeneği kalmazdı.

Müzik nabız gibi atıyor, kanımda dolaşıyordu. Vücudumu Achilles'e doğru çevirdim, kalçalarım daha yavaş bir ritim buldu, ellerim havayı taramak için yükseldi. Sis her şeyi daha yumuşak, rüya gibi hissettiriyordu, ama içimdeki niyet kesindi.

Ellerim gövdemden aşağıya, uyluklarımdan, göğüslerimden, yanlarımdan kaydı.

Yine de bakmadı.

Dizlerimin üzerine çöktüm, mermerin soğukluğunu tenimde hissettim, sonra tek bir akıcı hareketle kalktım, omurgam kavislendi, nefesim titriyordu. Elim

, diğeri ise tunikimin eteğini yukarı doğru çekti, meşale ışığında bir parça tenim parladı. Tl2e ritmi artık beni ele geçirmişti; beni çekiyor ve talep ediyordu, daha fazla baştan çıkarmaya, benden esirgenen bakışları *ele geçirmeye* zorluyordu.

Hiçbir şey.

Sanki önündeki tahtla aynı taştan oyulmuş gibiydi. Kollarını kavuşturmuş, bakışları dümdüz ileriye sabitlenmişti. Sanki ben yerdeki tozdan daha ilginç biri değilmişim gibi, kıpırdamadan ve etkilenmeden duruyordu.

Göğsümde bir hayal kırıklığı yayıldı. Onu kırmam *gerekiyordu*.

Yaptığım her hareket hem utanç hem de tapınmaydı, hem günah hem de kutsaldı. Saçlarım bağından kurtuldu, altın dalgalar halinde omuzlarımdan aşağı döküldü. Saçlarımın düşmesine izin verdim, sırtımı okşamasına izin verdim; bahçede bakışlarının saçlarımı takip ettiğini hatırladım, göz bebeklerinin karardığını, sanki başımı geriye çekip ağzımı alırken saçlarımın ipeksi dokusunun yumruğuna sarıldığını hayal ediyormuş gibi.

Tl2e'nin düşüncesi karnımın derinliklerinde yanan ateşi daha da alevlendirdi; saçlarımı toplayıp keskin bir hareketle tek omzuma attım, boynumu ve o uzun, savunmasız çizgiyi ortaya çıkardım. Onun da bunu fark ettiğini biliyordum. Bakışlarının, sanki dilinde tadını alıyormuşçasına, çılgınca atan nabzımda oyalanmış olduğunu biliyordum.

Gözümün ucuyla kralın başını kaldırdığını gördüm. Dikkatini nihayet bana çevirmişti.

Ama bedenim onun için gösteri yapmıyordu.

Topuklarımın üzerine çöktüğümde uyluklarım ayrıldı, tunikimin ipeği kızarmış tenime yapıştı. Kumaşın her hareketi, zaten dikleşmiş ve sert eller için can atan meme uçlarımı sıyrıyordu — onun elleri. Dikkatli hareket ettim, Achilles'in gözlerinin hareketleri nasıl izlediğinin, tehditleri, zayıflıkları ve arzuları her zaman aynı acımasız odaklanma ile nasıl katalogladığının farkındaydım. Ellerim yanlarımdan yukarı kaydı, belimin kıvrımlarını, kaburgalarımın genişliğini izledi ve göğüslerimin şişkinliğinin hemen altında durdu.

Onlara dokunmadım.

Parmaklarımı titreyerek, yokluğun kendi başına bir işkence haline geleceği kadar yakın bir mesafede asılı bıraktım. Kendi nefesimin kesileceği kadar yakın. Bahçede kollarımı kavuşturup göğüslerimi yukarı ittiğimde çenesinin nasıl sıkıldığını hatırladım. . . bakışlarının nasıl aşağıya indiğini, sabit ve

yakıcı bir şekilde sabitlendiğini hatırladım. Gözlerini sanki ona pahalıya mal olacakmış gibi başka yöne çevirmeden önce boğazının sertçe yutkunmasını hatırladım. *Onları ağzında istiyordu. Ben hıçkırarak ağlayana ve beni **doldurması** için ona yalvarana kadar emmek ve ısırmak istiyordu.*

Bu düşünce beni titretmişti, bacaklarımın arasında bir başka kaygan sıcaklık dalgası nabız gibi atıyordu.

Öne eğildim, avuç içlerimi taş zemine düz bir şekilde bastırıp derin bir selam verdim. Omurgam kavislendi, kalçam havaya kalktı, kalçalarım yavaşça sallandı. Bu pozisyon tam bir adaktı, ahlaksız, içgüdüsel ve tam da *ihtiyacım olan* şeydi. Vücudumun çizgisini değiştirecek kadar, onun hoşuna gittiğini bildiğim bir aç sunacak kadar kalçalarımı salladım, çünkü dün gece uzaklaşırken bakışları oraya saplanmıştı.

Sırtımda bir şey alevlendi, derimden yukarı doğru tırmanan ve nefesimi kesen bir yanma hissi. Kimin gözlerinin beni yuttuğunu bilmek için bakmama gerek yoktu.

Achilles şimdi beni izliyordu.

Aramızdaki hava gerginleşti. Dikkatinin ağırlığı gürültüyü, müziği, kalabalığı delip geçti. Bir bakış atma riskini aldım, peçenin altından gözlerimi en ufak bir hareketle kaydırdım ve onun artık hareketsiz olmadığını gördüm. Çenesi sıkıydı, kolları yanlarına inmişti ve bakışları... bakışları aramızdaki boşluğu delip geçiyordu.

Menalaus başını kaptanına doğru hafifçe çevirdi, bir kaşını kaldırdı, dudaklarında bilmiş bir sırıtış belirdi.

Yeniden ayağa kalktım, dönerek, kollarımı başımın üzerine kaldırdım, tıpkı kendini tanrısına adayan bir rahibe gibi. Kalçalarım ritimle sallanıyordu, hareketim daha derin bir yerden geliyordu, ikiz bakışlarının ısıyla şekilleniyordu, biri yakıcı, diğeri eğlenceli.

Anysa, onu yönlendiren cariyelerden birine sürtünürken, bacağına diğer kadının kalçasına dolayarak yakınımnda yumuşak bir inilti çıkardı. Cariye boynunu öptü, eli alışılmış bir rahatlıkla dolaştı. Kalabalığın içindeki bir asker duyulur bir şekilde inledi ve kasıklarını avuçladı.

Sağımdaki bir kadın tunikasını kenara itti ve yumuşak göğüslerini ortaya çıkardı. Dans ederken göğüslerini avuçladı, gözleri çılgındı ve ağzı zevkten gevşemişti, korkusuz bir açlıkla kendini odaya sunuyordu.

Ama kral ona bir bakış bile atmadı. Dikkatini bana vermişti, bakışları Aşil ile vücudumun çizdiği yol arasında gidip geliyordu. Tl2e'nin gülümsemesinde hâlâ

gölümsemesinde eğlence ve merak vardı, izlemeyi bir spor haline getiren türden.

Bunu yapıp yapamayacağımı görmek istiyordu. *Onun* kaptanını, kusursuz, yenilmez askerini, hiçbir emrin ya da savaş alanının başaramadığını başarabilir miydim?

Menelaus izlerken, o eğlence değişmeye başladı. Merak açlığa, hayranlık daha derin bir şeye dönüştü. İçindeki avcı hareketsiz kalmış, benim ne yapabileceğimi görmek için bekliyordu.

Bir kez daha, Menelaus'u irademe boyun eğdiriyordum. Ve uyuşturulmuş halimde bile, o baş döndürücü güç hissini hissedebiliyordum.

O kadar çok arzuladığım o baştan çıkarıcı *kontrolü* hissedebiliyordum.

Bacaklarımın arasındaki ağrı keskinleşti, zevk o kadar hızlı yayıldı ki neredeyse dengemi kaybedecektim. Vücudum içgüdüsel olarak hareket etti, kalçalarım eğildi, nefesim derinleşti, tenim onların bakışlarının sıcaklığı altında canlandı. Kral, kendisine yansıyan kendi gücünü inceleyen bir adam gibi izliyordu... ama beni sıkıca tutan bakışlar Achilles'e aitti.

Sanki dokunuşunu hissedebiliyordum.

Bakışları bir el gibi tenimde geziniyordu. Bir ağız. Bir söz. Bana bakışından sadece o bakışıyla bile boşalabileceğimi hissettim.

Bir adım öne çıktı. Göğsü inip kalkıyordu, kılıcının kabzasına yakın elini seğirirken ön kollarındaki damarlar belirginleşti; bu bir tehdit değildi, ama kendini başka nereye tutunacağını bilemediği için öyle görünüyordu. Bakışları, tapınma ile savaş arasında sıkışmış bir adam gibi bana yapışmıştı, sanki beni görmek, yıllardır kilit altında tutmaya çalıştığı bir şeyi bozuyormuş gibi.

Menelaos tahtında öne doğru eğildi, gözleri memnuniyetle parlıyordu, ağzının köşesi zevkle kıvrılıyordu. Sanki bir gösteri izliyormuş gibi bakışları ikimiz arasında gidip geliyordu.

O gülümsemenin görüntüsü sisin içinden parladı. Dikkatimi tekrar ona, *ona* odakladım. Bu Achilles ile ilgili değildi. Hiçbir zaman olmamıştı.

Bunu kral için yapıyordum, beni görmesini, beni *istemesini* sağlamak için.

Müzik değişti ve karardı. Bir kız daha gönderildi, sonra bir başkası. Zihnimin derinliklerinde, bir parça, bir anlık netlik vardı. Nasıl görüldüğümü ve bedenimin ne kadar utanmaz hale geldiğini fark ettim.

Utanç, parlak ve aşağılayıcı bir şekilde içimden geçti. Ama ot, onu karşılamak için bir dalga gibi yükseldi ve o düşünceyi tamamen silip süpürdü.

Geriye kalan tek şey duyumlardı. İstekli uzuvlar. Ve gözlerinin bir an bile benden ayrılmamış olması.

Tl2e davulları zonklayan bir ritme büründü, yankıları zeminden, içimden geçerek titreşiyordu. Tl2e havanın kendisi bile canlıydı, gerilimle titriyordu.

Achilles'in göğsü inip kalkıyordu, her kası gerginleşmişti. Gözleri üzerimde dolaşıyordu, Sparta efsanesine göre fazlasıyla insani görünen bir şeyle doluydu. Ve o baş döndürücü farkındalık anında, başardığımı anladım. Onu *kırmıştım*.

Menelaos da bunu gördü.

Başını eğdi, bakışlarındaki parıltı yoğunlaştı ve yüz ifadesi vahşileşti. Güç ondan yayılıyordu. Tahtında geriye yaslandı, elini aşağı kaydırırken bronz, ateşin ışığını yansıtıyordu; dünyayı ele geçirmiş ve şimdi neyi fethedeceğine karar veren bir adamın umursamaz memnuniyetiyle penisini düzeltiyordu. Gözlerini, bakışlarını ayıramayan kaptan ile buna neden olan kadın arasında gezdirdi ve yüzündeki zevk açıkça belliydi.

Menelaos'un gözlerine baktım; dudaklarında hâlâ o alaycı gülümseme vardı, ben ise dans etmeye devam ettim. Kalçalarımın her hareketi, peçemin ardında söyleyemediğim şeyi dile getiriyordu: *Beni şimdi görüyor musun?*

Sarayda bir mırıldanma yayıldı, ağızdan ağza geçti. Bazıları hayranlıkla, bazıları ise inanamadan izliyordu, ama kimse kesintiye uğratmaya cesaret edemedi. Achilles'in bakışları hiç sarsılmadı. Menelaos'un sırtışı ise daha da genişledi.

Kalabalık yok olmuştu; sadece onlar kalmıştı. Tahtındaki kral, oturduğu soğuk mermere parmaklarını batırmış, krallığının komutanı ise hissetmemesi gereken her şeyin etkisiyle donakalmış, hareketsiz duruyordu.

Şarkı yavaşladı, ama odadaki gerginlik azalmadı. Son davul sesi sönünce de beni izlemeye devam ettiler.

Ot hala damarlarımda uğulduyor, dünyanın sınırlarını bulanıklaştırıyordu, ama bu, bu onun eseri değildi. Dikkatleri bende idi. Ve bu heyecan, kanımda yükselen bir güç gibi hissettiriyordu.

Ama zaferle çenemi kaldırdığımda bile, sıcaklığın içinden bir titreme geçti —tanrılar alevin yandığını fark ettiklerinde ona ne olur?

BÖLÜM 21

Ot içimde yanmaya devam ediyordu ve temiz bir şekilde gitmek istemiyordu.

Gösteri bittikten, dönen tütsüler, gümbür gümbür çalan davullar ve şehvetin ekşimi kokusu geçtikten sonra, sendeleyerek odama döndüm. Cildim çok gergin, çok sıcak geliyordu. Her esinti, bir sevgilinin nefesi gibi sinirlerimi okşuyordu. Vücudumun her santimi, sanki kralın huzurunda duruyormuşum, binlerce açgözlü gözün altında çıplak kalmışım gibi hâlâ titriyordu.

Şehvet, yağ gibi bana yapışmış, içime sızıyordu.

"Helena?" Damaris'in sesi yanımda titriyordu. "Sen... titriyorsun." Gözlerimi zorla yukarı kaldırdım. Koridor dalgalanıyordu. Yüzü su gibi parıldıyordu. "İyiyim," diye fısıldadım. Ya da fısıldamaya çalıştım. Sesim boğuk çıktı, zar zor duyuldu.

Chloé hafifçe burnunu çekip saçlarını salladı. "Bazı insanlar bunun için yaratılmamış," diye alay etti, duyulacak kadar yüksek sesle.

Cevap veremedim. Sinirlenmeyi bile başaramadım. İçimde kıvrılan o sıcaklık her şeyi bastırıyordu; önemsiz iğnelemeleri, fısıltıları, peçelerin hıştırtısını. Nabzım bacaklarımın arasında ısrarcı ve acımasızca atıyordu.

Anysa kolunu kolumun altına soktu ve dizlerim büküldüğünde beni dengeledi. "Onu boş ver," diye mırıldandı. "Sadece nefes al. Neredeyse geldik."

Neredeyse vardık. Neredeyse.

Koridor sonsuzca uzanıyordu, görüş alanımın kenarlarında gölgeler titriyordu. Bir kez kendimi duvara tutunurken buldum ve avucum soğuk taşa değdiği yerde yanıyor gibiydi.

"Helena," diye mırıldandı Anya yine. Endişeli. Nazik.

"Ben sadece..." Nefesim kesildi. Dilim kalınlaşmış ve hantallaşmıştı. "Biraz zamana ihtiyacım var."

Tartışmadı. Yine de yakınımda kalarak, son koridordan geçip kapıma kadar yolun geri kalanında bana rehberlik etti.

Kapıyı açıp beni içeri davet ettiğinde, damarlarımdaki çarpıcı sıcaklıktan başka hiçbir şeyin farkında değildim. Parmaklarım uyuşmuş, nefesim kesik kesikti; yatağıma doğru sendeleyerek yürüdüm.

"Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver," dedi Anya, bir saniye kapının eşiğinde durduktan sonra nihayet dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Kendimi çaresizce yatağı attım, yumruklarımı çarşafıara geçirdim, sırtım karnımda hâlâ nabız gibi atan hayali sığağı karşı kavis çizdi.

Durmak bilmiyordu. Durmama *izin* vermiyordu.

Karın ağrım her kalp atışında zonkluyordu, daha fazlasını istiyordu... onu istiyordu. Bir parmak. Bir penis. Achilles.

Çenemi sıktım, içimde öfke ve açlık çatışuyordu. Gözlerim yanuyordu.

Hayır. O *olmasın*.

Ama ihtiyaç acımasız ve merhametsiz bir şekilde artmaya devam etti, ta ki gözyaşlarım sonunda patlayıp yüzümden aşağı akarken yanana kadar. Ve yine de bedenim yalvaruyordu.

Küçük bir ciyıklama sessizliği bozdu. Kafamı o yöne çevirdim. Roz masanın kenarında oturuyordu...

"Yapma..." Sesim çatladı. Bakışlarımı hızla başka yöne çevirdim, sanki yüzümü ondan korumak istercesine elimi kaldırdım. "Git. Sadece... git."

Bir ciyıklama daha, bu sefer daha yumuşak.

"Lütfen." Bu kelime acı içinde içimden fıskırdı. Elim havayı keserek, ona dokunmadan uzaklaştırmak için çaresizce sallandı. "Beni bu halde görmeni istemiyorum."

Uzun bir an boyunca kıpırdamadı, sadece bakakaldı, kuyruğı vücuduna sıkıca sarılmıştı. Roz sessizce karanlığa kayboldu, beni

kendi enkazıyla baş başa bıraktı.

Saatlerce sürmüş olmalı ki kıvranıp durdum.

Saçlarım terden nemliydi, yüzüme yapışmıştı. Tunikim uyluklarımın etrafında bükülmüş, ikinci bir katman gibi cildime yapışmıştı. Her hareketimde ipek kızarmış tenimin üzerinde sürtünüyordu, acımı dindirmek yerine daha da artırıyordu.

Hareketlerim durduğunda, sanki bir sis bulutundan uyanıyormuşum gibiydim. Soğuk ve nemli hale gelmiş, terden ıslak çarşafların içinde titriyordum.

Orada yatıp tavana bakıyordum, göğsüm hızlı ve kesik kesik nefes alıp veriyordu. Ama hava yardımcı olmuyordu. Dağılan parçama ulaşamıyordu.

Yağmur pencerelere vuruyordu. Uzaklarda bir yerlerde gök gürültüsü yankılanıyordu, sanki uykusunda dönen bir Titan gibi gürlüyordu.

Ve kendimi... boşalmış hissettim.

Her yönden derim yüzülmüş gibiydim, sanki dans derimi ve kaslarımı soyup, geriye sadece en çıplak halimi bırakmış gibiydim. Kazanmak için ne gerekiyorsa yapacağımı söylemişim, ama birdenbire çok fazla vermişim gibi hissettim. Çok fazla *göstermişim*.

Gözyaşları sessiz, bitmek bilmeyen akıntılar halinde yanaklarımdan süzüldü. Ağlamadım ya da silmedim. Sadece birbiri ardına akmalarına izin verdim. Dışarıdaki fırtına sanki o da bir şeyin yasını tutuyormuş gibi uluyordu, rüzgâr sarayın saçaklarından uğulduyor, yağmur yumruklar gibi taş çarpıyordu.

Bu, içimdeki yıkıma uyuyordu.

Yavaşça gözlerimi kııptım ve o anlar bir anda zihnime geri geldi. Taht odasının o sıcaklığı hâlâ bedenime yapışmış, nemli ve utanç verici bir şekilde duruyordu; kendi hareketlerimin anıları gözlerimin arkasında tekrar tekrar canlanıyordu. Kalçalarımın o sallanışı. Yutmadığım o inlemeler. Kendimi *onlara* sunuşum, açık, can çekişen bir halde.

Midem bulandı ve aniden... Burada kalamazdım. Bu odada değil. Bu bedende değil.

Bacaklarım titreyerek oturdum, ipek nemli uyluklarıma yapışmıştı, düşünmeden hareket ettim, sandaletlerimi giydim, kapımdan çıktım ve koridorun sonundaki kapıdan geçtim.

Koşarken sandaletlerim taş çarpıyordu, peçemi geride bırakmışım, gölgeleri ve duyularımı geride bırakmışım.

Dışarı fırladım ve yağmur bana bir duvar gibi çarptı, soğuk ve sırlıklam... ve imkansız.

Böyle yağmur yağmamalıydı. Hiç yağmur yağmamalıydı. Sparta'nın geri kalanında toz tarlaları boğarken ve kuyular çamura dönüşürken. Bu yağmur damlaları, Amyklai'nin katlandığı muson yağmurları değildi.

Sparta'nın geri kalanını saran felaketin Menelaus'a asla ulaşmaya cesaret edemediğinin bir başka örneği.

Saniyeler içinde, vücuduma yapışan beyaz ipek su damlalarıyla çiçek açtı. Kumaşın üzerine çizgiler yayıldı, onu vahşi, düzensiz çizgilerle ıslatarak, sanki beni yavaşlatmak istemişçesine kumaş tenime yapıştı. Yine de devam ettim, kaygan taş döşemelerin üzerinden koşarak sırlıklam gül bahçesine girdim.

Gök gürültüsü, sanki cennetin kendisi çığlık atmaya karar vermiş gibi, bir uyarı atışı gibi gökyüzünde yankılandı. Pürüzlü bir şimşek, bulutların arasından geçen gümüş bir damar gibiydi ve bir an için tüm dünya şiddetli, ruhani bir parıltıyla aydınlandı.

Yağmur şiddetli ve hızlı bir şekilde yağıyordu, her damla cildime iğne batırır gibi acı veriyordu. Rüzgâr bahçeyi yırtıp geçiyordu, sırlıklam elbisemi sürükleyip saçlarımı vahşi, ıslak bir yumağa dönüştürüyordu. Her şey doğru geliyordu.

'filis, bu fırtına, bu öfke, bu yıkım... hepsi en temel haliyle gerçektir. Sonunda durdum ve yüzümü sağanağa doğru kaldırdım.

Bırak gelsin. Bırak beni boğsun. Bırak beni tamamen temizlesin.

Gözyaşlarım artık yağmurla karışmış, gökyüzünün kederinden ayırt edilemez hale gelmişti.

Ve kendimi, fırtınanın örtüsünün altında, sessizce, şiddetle çözülmeye bıraktım.

"Ne yapıyorsun?" Achilles'in sesi, başımın üstünde çakan şimşek gibi yağmuru yırttı.

Tam zamanında döndüm ve onu, sırlıklam, gözleri alev alev, sağanak yağmurun içinden ilerlerken gördüm.

Ben konuşmadan, üzerime atladı. Elleri kollarımı sıkıca ve titreyerek kavradı. Aniden beni kaldırdı.

Nefesim kesildi, bacaklarım çırpınıyordu, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni göğsüne doğru çekti. Yağmur ikimizin üzerine akıyordu, tunikasını ıslatıyor, saçlarını kafatasına yapıştırıyordu, ama tutuşu gevşemedi. Hızlı hareket ediyordu, uzun, öfkeli adımlarla fırtınayı yarıp geçiyordu, çenesini sanki bir şeyi tutmaktan kırılacakmış gibi sıkıyordu.

Sarmaşıklarla kaplı bir kemerin arkasında yarı gizlenmiş, taş duvarların sıkıca sarıldığı dar bir oyuğa daldı. Yağmurdan kurtulur kurtulmaz beni yere indirdi, ama nazıkçe değil. Elleri sanki tenim onu yakıyormuş gibi çekildi.

"Ne düşünüyordun?" diye hırladı, göğsü inip kalkıyor, sesi öfke doluydu. "Kanattan dışarı. Peçe takmadan. *Herkes* seni görebilirdi." Ona ağzım açık bakakaldım, dudaklarım aralandı ama hiçbir şey çıkmadı.

Loş ışıktaki gözleri vahşi görünüyordu, kirpiklerinden hâlâ yağmur damlaları süzülüyordu, saçlarının uçları fırtınadan kıvrılmıştı. Sanki topraktan koparılmış bir şey gibi görünüyordu — vahşi, öfkeli, *gerçek*.

Ağzım tekrar açıldı, içimde kükreyen kaosu açıklamak için kelimeler kurmaya çalıştım, ama kelimeler gelmedi. Sadece bir nefes. Sadece bir titreme.

Sonunda fısıldadım, "Ondan sonra nefes almam gerekiyordu..."

Ama kelimeler dağıldı. Sesim, taşın hemen ötesinde hâlâ yağan yağmurun sesine boğulup kayboldu. Aşağı baktım, kirpiklerimden çeneme su damlıyordu, göğsüm hâlâ inip kalkıyordu.

Bakışları beni delip geçti, acımasızca.

"Havaya ihtiyacın vardı," dedi çakmaktaşı gibi sert bir sesle. "Bu yüzden fırtınanın içine mi koştun? Peçen yok. Elbisen vücuduna yapışmış. Seçilmişlerin kanadından çıkıp... tek başına mı? İkinci kez mi?"

Ben irkildim, ama o durmadı.

"Neden tüm bunları yaşadın," diye homurdandı, yaklaşarak, dişlerinin arasından keskin bir nefes vererek, "sırf hepsini bir kenara atmak için mi? Bunun için seni kovabilirim!"

Hayatım boyunca erkekler ve kadınlar bana şehvetle bakmıştı... aç, yutan, sahte bakışlarla. Ama Achilles'in bakışları farklıydı. Sanki sadece yüzüm için bakılmıyormuşum gibi. Sanki daha derin bir şey görüyormuş gibi.

Bir anlık bir parıltı içimi sardı. Ellerimin kendi tenimde nasıl hareket ettiği, nasıl kıvrılıp inlediğim ve kendimi sunduğum, tüm bunlar olurken bakışlarımın onun gözlerine kilitlendiği anı hatırladım.

Hayranlıkla. İhtiyaçla.

Tanrılar.

Başım taş duvara yaslandı, utançtan gözlerimi sıkıca kapattım. Kirpiklerimde hâlâ yağmur suyu kalmıştı. Suçu bitkiye atmak istedim. İstedim.

Ama dürüst olursam —gerçekten, acımasızca dürüst olursam— bunu yapabileceğimden emin değildim.

Isı bitkiden gelmişti.

Ama arzumu yönlendiren şey? O tamamen benden gelmişti.

Ve onu ona yöneltmiştim. Kendime bunun kral için olduğunu söyleseydim bile. O olmuştu.

Boğazım düğümlendi. "Uyuyamadım," diye mırıldandım sonunda, sözler bir itiraf gibi dökülüyordu. "Bugünden sonra, her şeyden sonra, ben sadece... Orada nefes alamadım."

Bir an için, yüzünü çevirip yine sessizliğe bürüneceğini sandım.

Bunun yerine, acı ve yıpranmış bir nefes verdi.

"Şey," dedi, öfkeden çok daha tehlikeli bir şeyle keskinleşmiş, pürüzlü bir sesle, "*bugünden* sonra, bir daha uyuyabileceğimden emin değilim."

Gözleri beni geçip, nişin hemen ötesinde hâlâ yağan yağmur damlalarına kaydı. Dudakları sert bir çizgiye bürünmüştü. Su şakağından süzülerek elmacık kemiğinin kenarına takıldı, sonra ıslak tunikin yakasına kayboldu.

Yanaklarım kızardı. Sessizce inledim, ellerimi yüzüme götürdüm ve kayalıklara doğru koşup aşağıdaki kayalıklara atlama dürtüsüne direndim.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, sözler durduramadan ağzımdan döküldü.

"Bütün bunlar için..."

O yağmura bakmaya devam etti. Kolları vücudunun iki yanında kaskatı kesilmişti, elleri sıkılı ve ıslaktı, nefes alışsı sığdı, sanki fırtınadan ya da benden yeterince hava alamıyormuş gibi.

"Seni Duruşmaya karıştırmamalıydım. Senin... bu işe karışmaman gerekiyordu. Böyle değil..." Sözlerim kesildi, kelimeler, haysiyet, beni yutacak bir kapak arıyordum. "Onun dikkatini çekmem gerekiyordu ve..." Belirsiz bir hareket yaptım, yağmur kollarımdan şeritler halinde akıyordu, tenim kaygan ve titriyordu.

Sefil bir bahane. Bütün mahkeme önünde onun için adeta kıvranmış olmamın yarısı kadar bir özür. Sanki açlıktan ölüyormuşum gibi ona bakmış olmamın.

İlk başta cevap vermedi, aramızdaki sessizliği yağmurun sesi dolduruyordu. Bunun yerine gözleri hareket etti, neredeyse ağırlığını hissedebileceğim kadar aşağıya doğru kaydı. Nabzım hızlandı, bacaklarımda bu sefer otla hiçbir ilgisi olmayan kaygan bir ağırlık birikti.

Aşağıya baktım ve onun ne gördüğünü anladım; tunikim ikinci bir deri gibiydi, sırlıklam kumaş müstehcen bir şekilde vücuduma yapışmış, tamamen şeffaflaşmıştı. Vücudumun her kıvrımı tam olarak görünüyordu; göğüslerimin dolgun şişkinliği, ıslak kumaşa baskı yapan meme uçlarının sert tepeleri, kalçalarıma doğru genişleyen belim. Daha da aşağıda, uyluklarımın arasındaki koyu gölge çok belirgindi; cinsel organımın hatları yarı saydam kumaşa yapışmıştı.

Hayal gücüne bırakılacak hiçbir şey kalmamıştı. Ve bakışlarının kararması, sanki son engeli de ortadan kaldırıyormuş gibi beni yutarcasına bakmasından, her şeyi hayal ettiğini anladım.

"Özür dileme," dedi boğuk bir sesle, büyük bir çaba sarf ederek bakışlarını yüzüme geri çevirdi.

Gözlerimi kırıştırdım, nabzım hızla atıyordu. "Anlamadım?"

"Üzülme dedim." Sesi gergindi, sanki fırtına onu yıpratmış gibiydi.

"Beni orada tutmak için bir tasma tutmuyordun."

Saçları sırlıklamdı, şakaklarının etrafında düzensiz dalgalar halinde kıvrılıyordu, burnunun ucundan, çenesinden, kirpiklerinden yağmur damlaları süzülüyordu. Hava koşulları yüzünden mahvolmuş görünüyordu — ama buna göre çok fazla sakin kalmıştı. Tunik göğsünün her çizgisine yapışmıştı, yan tarafındaki taze yara izi artık görünüyordu, altın rengi teninin üzerinde soluk bir leke gibi. Hareket etti ve kollarındaki kaslar bastırılmış bir gerginlikle gerildi.

Onu öfkeli, ıslak ve tamamen okunamaz bir halde görmek, içimde derinlerde bir şeyi karıştırdı.

Dudaklarım aralandı. Sonra kapandı. Durduramadan tekrar açıldılar. "Peki o zaman kim elinde tutuyor?" diye sordum, sesim istediğimden daha yumuşaktı. "Büyük Akhilleus'un tasmağını kim tutuyor? Menelaos mu?"

Bu, niyet ettiğim gibi alaycı bir soru değildi. Merakla sorulmuş, bastıramadığım bir ihtiyaçla süslenmiş bir soruydu.

Bakışları, yüzüme dönmeden önce bir an daha vücudumun hatlarında, yakıcı bir şekilde durdu. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, arzulayan ve sonsuz mavi gözleriyle, omurgam dikleşti. Bugün yeterince bakışlara maruz kalmıştım, ama onunki... onunki *yakıcıydı*.

"Ben tasma takmam," dedi. "Özellikle de Menelaos'un tasmağını. Ben tasmaları kullanırım." Bu bir tehdit değildi, ama yine de içimi *yakıyordu*.

Kalbim bir an durdu. "Anlaşıldı," diye mırıldandım, yağmurun sesini zar zor bastırarak. "Kaptan Achilles."

Sanki sadece adını söylemek yerine saçma bir şey söylemişim gibi alaycı bir şekilde güldü.

Gözleri benimkilerden ayrılmadı.

Etrafımızda yağmur şışırdayıp, fırtına küçük oyuğumuzun hemen ötesindeki taşlara çarpsa da, sanki her şey sessizliğe bürünmüş gibiydi. Sanki tüm dünya aramızdaki boşluğa, titreyen uzuvlara yapışan ıslak kumaşa, karanlıkta paylaşılan nefeslere daralmış gibiydi.

Yutkundum ve sesim kulağıma çok yüksek geldi.

Bir adım daha yaklaştı.

Fazla değil. Aramızda kalan o küçük mesafeyi ortadan kaldırmaya yetecek kadar. Soğuğa rağmen vücudunun ısını hissedebileceğim kadar. Varlığının dayanılmaz hale geleceği kadar.

"Burada olmamalısın," dedi, artık daha sessiz ama yine de aynı yoğunlukta. Bakışları yine bir anlığına göğüslerime düştü ve çenesindeki kas seğirdi. "Güvende değilsin."

Neredeyse gülecektim. "Neden?" diye sordum. "Muhafızlardan mı? Kar fırtınasından mı? Kar kralından mı?"

Gözleri yine benimkilere takıldı. "*Benden.*"

Nefesim göğsümde takıldı. Korkmuş olduğum için değil. Çünkü *korkmuyordum*. Ve bu beni her şeyden daha çok korkutuyordu.

Geri çekilmeliydim. İçeri koşmalıyım. Artık kim olduğumu, neyin tehlikede olduğunu hatırlamalıyım. Ama orada, titreyerek ve sıırılsıklam durdum ve ağzına bakmaktan kendimi alamadım. Ne kadar yakındı. Ne kadar hareketsizdi. Ne kadar *yetenekliydi*.

"Senden korkmuyorum," diye fısıldadım.

Hareket etmedi. Hemen değil. Ama ifadesinde bir şey değişti, çok az da olsa. Sanki onu engelleyen gerginlik kaybolmuş gibiydi. Sanki bir şeye karar veriyor ve aynı anda savaşı kaybediyormuş gibiydi.

Eli yavaşça kalktı, parmakları tenime değmeden durdu. Bana dokunmadı. Sanki çekilmem için bana zaman tanıyormuş gibi, yüzüme yakın bir yerde asılı kaldı. Sanki istemeye hakkı olmayan bir izin bekliyormuş gibi.

Parmak eklemleri çeneme değdi. Sahiplenici değildi. Şefkatli de değildi.

Deneme amaçlıydı.

Ve ben kıpırdamadım.

Parmakları yanağımın kenarından geçip boğazıma doğru indi, nabzımın attığı çizgiyi takip etti. Bu hissi hissedince gözleri karardı.

"Titriyorsun," dedi.

"Sen de pek sabit durmuyorsun," diye mırıldandım sertçe.

O anda ağzı seğirdi, tam olarak şekillenmemiş bir şey orada asılı kaldı. Sonra avucunun sıcaklığı çenemi kavradı, beni sabit tuttu—zorla değil. Dizlerimin titremesine yetecek kadar.

"Ateşle oynuyorsun, Helena."

"Ben başlatmadım," diye fısıldadım. "Sadece yağmurda koşuya çıkmıştım."

Başımızın üstünde şimşek çaktı, gökyüzünü keskin beyaz bir ışıkla aydınlattı. Bana yaklaştı, ıslak göğsü hafifçe göğsüme değene kadar. Islak keten kumaşın içinden onun sıcaklığı bana ulaştı. İkimiz de keskin bir nefes aldık.

Çok yakındık.

Çok açıkta.

Çok yasak.

Orada durup birbirimize baktık. Sanki ikimizden biri gözünü kırpsa, büyü bozulacaktı gibi.

Boğazımı yuttum. Derimin altında bir şey sürünüyordu, saklamaya çalıştığım her şeyi kıpırdatıyordu. Sanki o lanet ot yeniden mırıldanarak canlanmış gibi, baştan çıkarıcı ve baş döndürücü bir sıcaklık.

Elini indirdi. Başını salladı, nefesini verdi.

"Odana git, Helena," diye mırıldandı. "Ve bir daha dışarı çıkma."

Donakaldım.

Bu sözler aramızda asılı kaldı; bir emir olarak çok yumuşak, görmezden gelinemeyecek kadar da kesin. Yanağı seğirdi; başka türlü sakladığı gerginliğini ele veren, hafif bir tik.

Bir an için kıpırdamadım... Kıpırdayabileceğimden emin değildim.

Sonunda kendimi dönmeye zorladım. Ama adımlarım isteksizdi, sanki bacaklarım suya batmış gibiydi, her hareketim neredeyse olacak olanın ağırlığı altında zorlanıyordu. Bahçenin kenarına ulaşmadan önce arkama baktım.

Filere, oyuğun hemen dışında duruyordu. Saçları hâlâ yağmurla ıslaktı ve çenesinden damlalar süzülüyordu, tuniği ikinci bir deri gibi her kasına yapışmıştı. Kılıcı yine elindeydi — neden, bilmiyordum. Ama sanki onu kurtaracakmış gibi tutuyordu, yeterince sert sallarsa kaderi bile kesebileceğine inanıyormuş gibi.

Kimsenin karşı koyamadığı bir şeye karşı direnen bir adam gibi duruyordu
Gö
rüy Ve ben... sanki az önce bir parçamı
ors
un
uz.
bırakmamışım gibi uzaklaştım.

BÖLÜM 22

Duvar yanağıma serin geliyordu ve sanki taşa eriyip bir anlığına ortadan kaybolacakmışım gibi daha da yaklaştım. Ay pencerenin dışında alçakta asılı duruyor, ışığını yer karolarına döküyordu, ama çatlaktan gelen ses geceyi katlanılır kılıyordu.

"Tanrılara yemin ederim, eğer o benim bilek açımı bir kez daha düzeltirse, kendimi kaşığımla bıçaklayıp, yanlış tereyağlanmış maza alevleri içinde yok olacağım," diye haykırdı Anysa.

Gülmeme engel oldum. "Bunun pek etkili olacağını sanmıyorum."

"Denemeye değer. Ya öyle yaparım ya da belladonna planına geri dönerim."

Beni göremese de gülümsedim. Daha önce hiç gerçek bir arkadaşım olmamıştı, ama kendimi içinde bulduğum bu garip yeni dünyada bir tane bulmuştum. Rakiptik, ama Anysa bana hiç öyle hissettirmemişti. İlk Deneme'den bu yana bir hafta geçmişti ve o günden beri şafaktan gün batımına kadar kraliçe eğitimi alıyorduk. Taş zemin hiç de rahat olmasa da, duvar aracılığıyla günün olaylarını anmak bir nevi gelenek haline gelmişti.

Vücudumu kaydırarak ağırlığımı dengeledim ve bir anlığına, gözlerimin arkasında *onun* yüzü belirdi. Yağmurla ıslanmış saçları. Okunması imkansız bakışları. Benim bakmamam gereken anda gözlerini benden ayırmaması.

Bana dokunuşu.

Bunu *sertçe* kafamdan attım.

Şu anda bunun için yer yoktu. Hata yapmaya yer yoktu.

Ben Amyklai için buradaydım. Açlık çeken, ölen... benim kazanmam için dua eden insanlar için.

Bir daha hiçbir şey olmayacaktı.

Buna izin vermeyecektim.

Anysa dramatik bir şekilde iç geçirdi. "Bugün ayrıca, bir Miken elçisine yanlışlıkla onunla evlenmeyi kabul etmeden nasıl başımı sallayacağımı da öğrendim. Bunu bir ilerleme olarak sayıyorum."

"Etkileyici. Ben de şarap sürahisini tutmayı öğrendim. Bu oldukça büyük bir başarı, bilgin olsun."

"Asil bir başarı." Duvara ritmik bir şekilde vurdu. "Söylesene, öğretmeniniz zeytin çekirdeklerini yutmanın bir kraliçeye yakışmadığını da hatırlattı mı?"

"Sadece bir tanesi boğazıma takıldıktan sonra."

ZÜat, ondan tam bir kahkaha kopardı, taş a bir lütuf gibi yankılanan türden bir kahkaha. Yarın ikinci Sınav vardı, bu yüzden saniyeler geçtikçe kahkaha kıtlığı yaşıyordu. İlk Sınavdan sonra, başarısızlıktan mı yoksa kendimi tekrar utandırmaktan mı daha çok korktuğumu bilemiyordum.

Anysa her zaman bunu yapardı, ağırlığın içinde bir delik açar ve ışığın içeri girmesine izin verirdi.

Şu anda bile, saray etrafımızı kuşatmaya hazır bir tuzak gibi hissettirirken.

Roz her zamanki zarafetiyle kucağıma atladı ve yumuşak, memnuniyet dolu bir ciyıklama ile sıkı bir top haline kıvrıldı. Selam vermek için tüylerini okşadım, odama gelmeden önce bütün gün ne yaptığını merak ederek.

"Bugün Delphi'den gelen üst düzey yetkiliyi gördün mü?" diye sordu Anysa. "Elinin içine hapsirdi ve sonra Chloé'nin elini öpmek için uzandı."

Gülmekten boğulacak gibi oldum, sesimi bastırmak için elimi ağzıma bastırdım. "*Hayır*," dedim parmaklarımın arasından, yarı dehşete kapılmış, yarı sevinçle. "Yalan söylemediğini söyle."

"Lütfen. Muhtemelen bunu bir güç gösterisine dönüştürecektir. 'Bu benim tanrısallığımın bir işaretidir,' diyecektir," dedi, sesini alçaltarak Chloé'nin nefesli sesini taklit etti.

Chloé hâlâ ödüllü bir kısrak gibi ortalıkta dolaşıyordu. Sanki tacını çoktan takmış gibi yürüyordu. Daha da kötüsü, geri kalanımıza sanki

kraliyet bahçesindeki süs taşlarıymışız gibi davranıyordu; sadece bakılmak, belki de üzerine basılmak için oradaydık. Eğitimci izlerken tatlı tatlı gülümsüyordu, ama onlar arkasını döner dönmez kendini beğenmiş küçük iğnecilerde bulunuyordu.

Dün chitonuma döktüğü dolu şarap kadehine ya da önceki gün yanından geçerken beni tökezletmek için uzattığı ayağına bakılırsa, bana karşı özel bir nefret besliyor gibiydi.

Anysa'nın yorumundaki gerçeğe burun kıvırdım. "Soyunun Apollon'dan geldiğinden şimdiye kadar birkaç kez bahsetti. Nedense bu yüzden Menelaos'un onu öldürmesinden korkmuyor."

"Hadi oradan. Sarayın yarısı kendilerinin Apollon'un soyundan geldiğini düşünüyor. Anlaşılan o ki, o zamanlar ortalıkta dolaşmış, ama soyuna hiçbir güç bırakmamış. Apollon'un geri dönüp, bu kadar çok sözde torunu varken herkesten babalık testini talep etmemesine şaşıyorum."

Gülerek ekledim: "Akşam yemeğinde *Sparta* kelimesini yanlış telaffuz ettiğimi düzeltti. Hem de yüksek sesle. Hoşuma gitti. Yanlış telaffuz edilebileceğini bilmiyordum."

"Tabii ki düzeltti. Hayatı boyunca bunun için eğitim aldı—ve eğitim derken, gülümseyerek arkadan bıçaklamayı ve kendi adını sanki bir dua gibi tekrarlamayı kastediyorum."

"Etikete öğretmeni, çok derin eğilmenin omurgaya zararlı olduğunu söylemiş."

"Eh, omurgası muhtemelen onda esnek olan tek şey."

Kahkahalarımız dinip sessizlik çöktükten sonra, sessizlik her zamankinden daha uzun sürdü.

"Bu konuyu çok düşündün mü?" diye sordu sonunda.

"Ne?"

"Eğer kazanırsan. Aslında ne yapardın?"

Duvara daha tam olarak dönerek, Roz bana baktı. Onu sakinleştirmek için başını okşadım. "Elbette. Her saniye." Gözlerimi kırıştırdım, şu anda bile bunu düşünüyordum. "Yine de, umutlanmaktansa her şeyi *atlatmaya* odaklanmak daha kolay, sanırım."

"Gerçekten de öyle." Bir an durdu, sonra yumuşak bir sesle, "Ben de bunu çok düşünüyorum. Belki de düşünmemem gerekse bile. Memleketimden kimse benim bir şansım olduğuna gerçekten inanmıyor sanırım."

Elim Roz'un tüylerinin üzerinde durdu. "Neden inanmasınlar ki?" diye sordum sessizce, sesimin

Anysa, kahlkaha ile inilti arasında bir ses çıkardı. “Şey... pasta olayını hatırlıyorsun.”

Burnumdan soludum. Evet, hatırlıyordum.

“Bizim köy büyüklüğünde bir yerde insanlar böyle şeyleri unutmaz.” Tereddüt etti, sonra zar zor duyulur bir sesle ekledi, “Köyde Denemeler için uygun yaştaki tek kız bendim. Onların beni seçmekten başka seçeneği yoktu. Onlar için ben hep... komik bir hikaye oldum. Bir ibret hikayesi. Gerçekten kazanabilecek biri değil. Ben sadece... sadece onlara yanıldıklarını kanıtlayabilmeyi umuyorum.”

Göğsüm sıkıştı. Tanrım, o küçük itirafın beni bu kadar derinden etkileyeceğini beklemiyordum.

“Hepimiz bir şeyleri kanıtlamaya çalışıyoruz,” diye mırıldandım. Duvardaki dar aralıktan, Anysa’nın ince ve titrek nefesini neredeyse hissedebiliyordum. “Buradaki her kadın. Kabul etsek de etmesek de. Buraya sadece köylerimiz için gelmedik.”

Bazıları kaçmak istiyordu.

Bazıları intikam istiyordu.

Bazıları güç ya da güvenlik ya da sadece başkasının zorlamadığı bir gelecek istiyordu.

Belki ben de bunların hepsinden biraz istiyordum.

Ve Anysa gibi bazıları ise sadece dünyanın kendilerinden şüphe etmeyi bırakmasını istiyordu.

"Bence zaten onlara yanıldıklarını kanıtlıyorsun," dedim yumuşak bir sesle.

"Buradasın.

Sparta'nın en güçlü kadınlarının yanında duruyorsun. Bu hiç de azımsanacak bir şey değil." "Teşekkür ederim," dedi Anysa, neredeyse utangaç bir şekilde fısıldayarak. "Bu yardımcı oluyor."

Boğazımı temizledim, içimdeki fazla duyguyu atmaya çalışıyordum. “Peki, kazanırsan ne yapardın?”

“Köyümü beslerdim,” dedi hemen. “Tanrılar adına, Helena, geçen kış ne yediğimizi görmeliydin. Bayat mercimek, kurutulmuş et ve keçimin verebildiği zamanlarda keçi sütü. Annem, küflü bir çuval arpa karşılığında sandaletlerini satmaya çalıştı. Tüm bunlar olurken, sarayın her köşede konuşlanmış askerlerle birlikte yaşayan kralın köpekleri için incir sevkıyatları gönderdiğini izliyorduk.”

Aramızdaki duvara baktım ve boğazımı yuttum.

“Küflü arpa mı?” diye sessizce sordum, sözler ağzımdan çıkar çıkmaz tadı bana yanlış geldi.

“Şanslı olduğumuz zamanlarda.” Sesi düzleşmişti. Keskinlik yoktu, duygu yoktu—sadece gerçek vardı.

Midem bulandı. Sarayın mutfaklarında yığınlar halinde duran yaldızlı tepsileri düşündüm. Şurup ve şaraba batırılmış incirleri. Antrenmana giderken giydiğimiz yumuşak deri sandaletleri. Her saat başı salonlarda yayılan kızarmış et kokusunu.

Askerlerin köpeklerinin karınları doluyken, halkımız açlıktan kıvranıyordu.

Göğsümde bir sıcaklık yükseldi. Acıma değil, öfke.

“Başka ne yapardın?” diye fısıldadım.

“Sparta’nın her yerine tahıl gönderirdim. Daha fazla şifacı olmasını sağlardım. Ben...”

Sözünü kesti.

“Ne?”

"Eskiden arka kapımın önünden akan nehri düzeltmenin bir yolunu bulurdum. Eurotas'ı hatırlıyor musun? Tanrılar ortadan kaybolduktan sonra nasıl kurduğunu?"

“Evet,” dedim, onunla birlikte kuruyan yüzlerce başka nehir olduğunu düşünerek. Ama bunu kimsenin düzeltebileceğinden emin değildim. Belki Menelaus yapabilirdi, eğer insanların iddia ettiği güce sahipse. Ama henüz bu konuda hiçbir şey yapmamıştı.

“Annem, tanrıların gözyaşlarını da yanlarında götürdüklerini söylerdi. Eskiden bunun şiirsel olduğunu düşünürdüm. Şimdi ise sadece acımasızca olduğunu düşünüyorum.”

Yine bir sessizlik, bu sefer daha ağır bir sessizlik.

“Peki ya sen?” diye sordu.

Düşünerek tereddüt ettim. Eğer bana fırsat verilseydi, gerçekten ne yapardım?

“Eforumuzdan kurtulurdum,” dedim, sözcükler şekillenmeden önce bile farkına varmadan ağzımdan çıkmıştı.

“Ne?”

"Nikandros," diye açıkladım, onu düşünmek bile ellerimi titretmişti. "Köyümüzü kuruttu. Depolarını dolu tutmak için aileleri aç bıraktı. İnsanları düzeltmek değil, kırmak için cezalar verdi. Sanki zulüm onun doğuştan hakkıymış gibi hüküm sürdü." Yutkundum. "Eğer gücüm olsaydı... ilk gidecek olan o olurdu."

İlk gidecek olan o olacak, diye düşündüm içimden.

Anysa sessizdi, ama dikkatini canlı bir varlık gibi hissediyordum.

“Ve sonra,” dedim, nefesim kesilirken, “kralı kapılardan geçirirdim.”

O konuşmadı, ben de devam ettim. “Onu köylerden geçirirdim. Servetini paylaştığı o gösterişli köylerden değil, bizim köylerimizden. Aç olanlardan, çatlak olanlardan, havanın kırmızı kül gibi koktuğu ve çocukların ayaklarının toprağa kan akıttığı köylerden.”

“Onu utandırmak için mi?”

“Hayır,” dedim. “Görmesini sağlamak için. Gerçekten görmesini. Ve belki... belki bu konuda bir şeyler yapmasını.”

Anysa derin bir nefes verdi. “Sence bu işe yarar mı?”

İç geçirdim. “Emin değilim. Ama tanrılar adına, denemek istiyorum. Kim kazanırsa kazansın, onun sadece kendi köyüne değil... tüm Sparta’ya yardım etmesini sağlamalı.”

Yine ilk konuşan o oldu. “Sence kral, kraliçesinin yanında hüküm sürmesine gerçekten izin verir mi?”

Tereddüt ettim, Menelaus'un görüntüsü istem dışı zihnimde canlandı, arkasında sanki gerçekten bir tanrıymış gibi bir aslan dolaşıyordu.

O, mekanı paylaşmıyor gibiydi. Onu yutuyordu.

“Bence hala umut etmeliyiz,” dedim yavaşça. “Kazanmalı ve oradan başlamalıyız.”

“Sınavlardan sonra da benimle konuşmaya devam eder misin?” diye sordu Anysa, sesinde aniden bir kırılmalı belirdi.

“Kraliçe olduğunda hala benimle konuşmak ister misin?” diye alay ettim.

O burun kıvrıdı. Eğitmenlerimiz bunu duysalardı bayılabilirlerdi. “Duruma bağlı. Hala şakalarım gülecek misin?”

“Sadece anlatmaya devam edersen.”

Uzun bir süre sessiz kaldı. “Umarım sen olursun. Ben olmazsam, umarım sen olursun,” diye fısıldadı.

Bu sözler, hâlâ giydiğimi fark etmediğim zırhımı aşip içime işledi. Duvara, taşların arasındaki düzensiz ek yerlerine baktım ve sanki ona bir şekilde ulaşabilmişim gibi avucumu oraya bastırdım. Sanki elimdeki güç, söylemek istediklerimin ağırlığını taşıyabilmiş gibi.

“Umarım, ben olmazsam, o zaman sen de olursun,” diye fısıldadım.

Diğer seçilmişlerden bazılarının konuşmalarını dinlediğimde midem bulandı. Kendilerini mücevherlerle süsleyecekleri ve

verecekleri ziyafetler hakkında fısıldaşıyorlardı. Sparta hakkında tek kelime bile yoktu. Açlık, toz, çökmüş karınları ve kırılmış ruhları olan çocuklar hakkında tek kelime bile yoktu.

Kazanan bizden biri olmalıydı. Öyle olmalıydı.

Ama sözler dudaklarımdan dökülürken bile, gözlerimin arkasında yine *onun* yüzü belirdi.

Bir kez daha, onu sertçe bastırdım ve kendime neyin önemli olduğunu hatırlattım. Küflü tahılları kaynatan anneleri. Kılıcı eline almadan açlıktan ölen oğulları. Hâlâ onları kurtaracak birini, *herhangi* birini bekleyen insanları.

Böylece acıyı tekrar kafesine hapsettim ve artık daha sakın bir sesle, “Ve eğer kazanan ben olursam, bunu boşa harcamayacağım,” dedim.

Anysa taşın son bir ritim vurdu. “Biraz uyu, Helena. Yarın, reverans yaparken kaşıktaki üzüm dengelemekten daha zor olacak.”

“İmkânsız.”

“Bekle de gör.”

Avucumu duvara dayadım. “İyi geceler, Anysa.” “İyi geceler,

Yıkımımızın Kraliçesi.”

Yumuşakça güldüm ve o uzaklaşırken kumaşın hisirtisini ve uzaklaşan adımlarını dinledim. Roz kucığımda kıpırdadı, odada kalan tek ses onun hafif horlamasıydı.

Bir süre sessizlik içinde orada oturdum, parmaklarımı onun kürkünde gezdirirken, gözlerim masamdaki tek yağ lambasının yarattığı titrek gölgeleri takip ediyordu.

Yatağa gitmeliydim...

Ama içime sızan o hissi durduramıyordum. Huzursuz ve kaynayan... her nefesle birlikte daha da güçlenen bir his. Kendime bunun antrenmandan kalan enerji olduğunu, aşırı baskıdan sonra gelen aşırı sükûnetten kaynaklandığını söyledim.

Ama gerçeği biliyordum.

Oydu.

Onun bakışlarının anısı. Aramızdaki yağmurun hissi. Her şeyin neredeyse çözülmek üzere olduğu o dar köşede biriken sıcaklık...

Çenemi sıktım ve ateşe daha da sertçe baktım, bunun yeterli olmasını diledim. Odaklanmam gereken şey buydu. Kontrol. Zafer. Herhangi bir şeyin, *herhangi* birinin beni yolumdan saptırmasına izin verirsem, herkesi hayal kırıklığına uğratabilirdim. Köyümü. Calismae'yi. Annemi.

Ama onun düşüncesi derimin altına batmış bir kanca gibiydi.

Çekişini hissettim. Bir kez. İki kez. Onu görmezden gelmeye, hareketsiz oturmaya çalıştım. *Nefes almaya çalıştım.*

Ve sonra... Ayağa kalkmıştım.

Roz, altından kayıp çıkıp odayı geçip kapıyı açarken uykulu bir şekilde itiraz etti.

Koridora çıktım.

O kanat sessizdi. Ayak sesleri yoktu. Sesler yoktu. Sadece dar koridordan geçen uzak rüzgârın hışırtısı vardı.

Orada bir nefes kadar fazla durdum, vücudum bahçeye doğru, yağmurun anısına, onun sesine ve bana *bakışına* doğru hafifçe eğildi.

Ama diğer tarafa döndüm.

Geri dönemezdim. *Dönmeyecektim.*

Bunun yerine, koridordan ilerledim, heykel nişlerini ve kepenkli pencereleri geçtim, ta ki elimle ortak salonun kapısını gıcırdayarak açana kadar.

İçerideki hava sıcaktı, bugün derslerden sonra yazmamıza izin verdikleri mektuplardan gelen ot ve papirüs kokusuyla doluydu. Birkaç mum, unutulmuş bir şekilde, mumluklarında hâlâ yanıyordu. Yarı boş bir şarap sürahis, şöminenin yanındaki tepside bekliyordu.

Bir şeye ihtiyacım vardı. Süt. Şarap. Bu acıyı dindirecek, bana kim *olduğumu* hatırlatacak herhangi bir şey. Titrek parmaklarla bir fincan doldurdum ve sönmek üzere olan ateşin yanına oturdum, yavaşça yudumlayarak bunun yeterli olduğunu varsaymaya çalıştım.

"İdamını bekleyen biri gibi oturuyorsun," dedi arkamdan bir ses.

Donakaldım. Elimdeki fincan yudumun ortasında dondu, ateşin ışığı parmaklarımdaki hafif titremeyi yakaladı. Midemde hoş olmayan, vahşi bir ısı yükseldi ve sese doğru dönerken onu bastırdım.

Achilles ateşin ışığının hemen ötesinde duruyordu, omuzları genişti ve sırlıklam tunik, yapmaması gereken yerlere yapışmıştı. Yine antrenmandan gelmiş gibi görünüyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, saçları hâlâ nemliyken, gölgeli mavi gözleriyle beni izliyordu.

"Neden seni hep odanın dışında bulduğumu söyle," dedi, her santimini bir

bekleyen bir meydan okuma gibi hissettiren o rahat ve sessiz gücüyle içeri girdi.

Çenemi kaldırdım, fincanı tutuşumda sakinlik göstermeye çalıştım. “Belki de keşfetmeyi seviyorumdur.”

Bana doğru bir adım attı, ağzının köşesi yukarı kalktı. “Ya da belki yakalanmaktan hoşlanıyorsundur.” Sesinde alaycı bir ton vardı, o türden bir alaycılık ki ensemden aşağı bir sıcaklık yayıldı.

Parmaklarım çömleği sıkıca kavradı, fincanın kenarı avuç içlerime bastırdı. “Eğer burada olmamam gerekiyorsa, belki de muhafızların buradan ayrılmayı bu kadar kolaylaştırmamalıydı.”

"Ben kimseyi görevlendirmedim," dedi basitçe.

ŽÜat beni yakaladı.

“Ne? Ama geçen gece, vardiyaları arasında olduklarını söylemiştin...”

Ateşe yaklaştı, yüzü kehribar rengi bir ışıkla yarı aydınlandı. “Yalan söyledim. Kapına kimseyi görevlendirmedim.”

"Neden?"

Bir an sessiz kaldı. ŽÜen, öncekinden daha sert bir sesle, "Onlara güvenmedim," dedi.

Sessizliğin içinden gerçek ve tehlikeli bir farkındalık süzüldü.

“Ne yapmalarına?” diye sordum.

Gözleri, sanki bir elin tenimi okşadığı gibi üzerimde dolaşırken beni süzüyordu. "Senden uzak durmak için."

Boğazıma bir şey takıldı.

“Onların ‘Güzel Helena’yı *istemeyeceklerine* güvenemedim,” dedi. “Sen uyurken sana bir göz atmaya çalışacaklarına.” Bakışları vücudumun aşağısına doğru kaydı ve sonra tekrar yukarı döndü, sanki bir kez daha bakmaktan kendini alıkoyamıyormuş gibi. “Çünkü sen, bir erkeğin kendini mahvetmesine neden olabilecek türden bir cazibesin... ve ben onların mahvolmayı seçmeyeceklerine güvenemedim.”

Yine o kelime. Saray bu kelimeyi oldukça seviyordu.

Ne demek istediğini anladığımda kalbim bir an durdu ve etkilenmemiş gibi davranarak bakışlarımı ateşten başka yöne çevirdim.

Ama etkilenmemiştim.

O, şöminenin yanına geldi, ateşe yakın olmama rağmen onun sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakına.

“Peki,” dedim, kendimi toparlamaya çalışarak, “söylenenler doğru mu?”

Kaşlarını kaldırdı. "Biraz daha açık olmalısın."

"Söylentiler. Annenin bir tanrıça olduğu."

Hemen cevap vermedi. Sadece çenesini sıkarak ateşe bakakaldı.

"Duydum," dedi sonunda.

"Doğru mu?"

Bana bir göz attı. "Ne önemi var ki? Tanrılar buralarda pek uzun yaşamazlar, değil mi?"

"Yine de bu koridorlarda, görünüşe göre herkesten daha özgürce dolaşıyorsun."

Gözleri okunamaz bir şekilde üzerimde durdu. "Bazı şeyler hayatta kalır," dedi sonunda, "kutsanmış oldukları için değil... ama ölmek için fazla inatçı oldukları için." Sert bir kahkaha attı, eğlenen bir adamın kahkahasına hiç benzemiyordu. "Ve bazı şeyler," diye ekledi, bakışları tekrar alevlere kayarken, "hayatta kalır çünkü kralımız gibi *yaratıklar* onları öldürmeyi çok ister... ama nasıl yapacaklarını bulamamışlardır."

Aramızda bir kıvılcım çaktı. Bu cümlede üzerinde düşünülmesi gereken çok şey vardı. Menelaus ile olan ilişkisini henüz tam olarak kavrayamamıştım. Bazen arkadaş gibi görünüyorlardı, hatta çok yakın arkadaşlar gibi. Diğer zamanlarda ise, şu anki gibi, o kadar emin olamıyordum.

Ve az önce kraldan bir yaratık olarak bahsetmiş olması da vardı...

Yutkundum. "Demek doğru."

Çenesi gerildi. "Öyle demedim." "Ama inkar etmedin."

Onu inceledim, ateşin ışığı yüzünde dans ediyordu. Ve şimdi görebiliyordum, o imkansız kenarı, kendi derisine tam olarak *sığamamasını*, sanki içinde zar zor tutulan başka bir şey varmış gibi.

"Eğer yarı tanrı olsaydım, her şeyin üstünde olurdum. Günaha karşı da." Ne demek istediğini anlamadım.

"Ve ben hiç baştan çıkarılmadığımı söylemedim, Helena," diye mırıldandı. "Sadece bazı yıkımlar daha yavaş gelir. Zamanını seçer."

Bir adım geri attı, sadece biraz, ama sanki ateş sönmüş gibi hissettim.

"Uyumalısın," dedi. "Yarın sakın olman gerekecek. Geri çekilmemen gerekecek."

Gözlerimi kırptım. "Tirpeme mi?"

Achilles koridora doğru döndü. "ZÜe Baş Rahibesi... küçük bir tiyatroyu sever."

Onu durdurmak, bunun ne anlama geldiğini sormak için ağzımı açtım, ama o çoktan uzaklaşıyordu.

"Ne olursa olsun, Helena," diye mırıldandı, gölgelerin içinde kaybolmadan hemen önce, "eğer bende ilahi kan olsaydı... korkman gereken tarafım o olmazdı."

O gittikten sonra uzun süre karanlığa bakakaldım.

Geri çekilme.

Sessizlik.

Korku.

Ama odama döndükten sonra aklımda kalanlar bunların hepsi değildi.
Onun ağzından çıkan isminin sesi.

Helena.

Ve bu sefer, bu ses bir uyarıdan çok... Bir söz gibi gelmişti.

BÖLÜM 23

Avlu nefesini tutarken, davullar durduramadığım bir geri sayım gibi yuvarlanan, gıcırdayan bir ritim çalıyordu.

Öğle güneşi acımasız gökyüzünden aşağıya süzülürken, beyaz taşları sıcaklık ve gölgeyle kaplıyordu. Mermer sütunlar, esintiyle gevşekçe dalgalanan, her biri Menelaus'un iktidar sembolüyle işlenmiş kırmızı bayraklarla örtülü, alanın etrafında nöbetçiler gibi duruyordu.

Dün gece ortak salondan döndükten sonra şiddetli rüzgarlar esmişti. Şimdi, rüzgarın ardından her şey kirlenmişti. Kırmızı toprak, ayaklarımın altındaki bir zamanlar tertemiz olan taş döşemeleri çizgilerle kaplamış, çatlakları ve olukları eski kan gibi kaplamıştı. Gül yaprakları dağınık ve yırtık bir şekilde duruyordu, sapları odun parçaları gibi kırılmıştı.

Hizmetçiler avlunun kenarlarında koşturuyorlardı, kollarında ıslak bezler ve parçalanmış çiçekler vardı. Sabahtan beri heykelleri ve bankları öfkeyle ovuyor, lanet gibi yapışan kiri kovalamışlardı. Her hareketlerinde aciliyet, korku... her şeyi yeniden mükemmel hale getirme ihtiyacı kokuyordu.

Diğer kadınlarla birlikte tüm bunların ortasında çıplak ayakla duruyordum, enseme ter damlaları parlıyordu, tören keten elbisesi ve peçemin altındaki omuz bıçaklarımın arasında ince bir çizgi halinde akıyordu.

Baş Rahibe öne çıktı ve kollarını kaldırdı. "Bugün," diye seslendi, sesi kalabalığın üstünden yankılandı, "Deneme, soğukkanlılığınızı sınayacak. Baskı altında sakın kalma yeteneğinizi."

Bu çok tanıdık kelimeye kaşlarımı kaldırdım.

"Hükmetmek," diye devam etti Baş Rahibe, "tereddüt etmemektir. Bir kraliçe asla *tereddüt* etmemelidir."

Bakışları üzerimizde dolaştı, sırayla her bir peçeli figüre takıldı. "Sıra size geldiğinde çan bir kez çalacak," dedi, "ve sonra serbest bırakılacaksınız. Tek bir ses... ve yönetmeye uygun değilsiniz."

Kalabalık, açgözlülükle kıpırdanmaya başladı.

Arkasında, yardımcılar sıra boyunca ilerledi. İpek kordonlar hepimizin bileklerine bağlandı ve her birinin ucunda... küçük gümüş çanlar vardı. Parlayana kadar cilalanmışlardı.

Bir kız öne çıkıp benimkini bağlarken ben hareketsiz durdum, çan cildime yerleşmeden önce hafifçe titredi. Küçük ve narindi, ama ağırlığı bir sonuç gibi üzerimde baskı oluşturuyordu.

Tek bir çınlama, ve denemeyi geçemeyecektim.

"*Sessizlik*," demişti Akhilleus önceki gece, havada gerginlikten kaynaklanan ter kokusu henüz yokken. "*Kıpırdama*." Sözleri şimdi çok mantıklı geliyordu.

Meydanın kenarında, Kral Menelaos kırmızı bir gölgelik altında uzanmış oturuyordu, bir elinde bir kadeh şarap, diğer eli ise ahşap tahtının koluna ağır bir şekilde dayanmıştı. Altın iplikli cüppeler giymişti, boğazında ter parlıyordu. Sıkılmış görünüyordu.

Etrafında, soylular tüylü yelpazelerin ve cilalı kadehlerin arkasında fısıldaşıyorlardı, bazıları sanki bizim çöküşümüzü şimdiden tadabiliyormuş gibi öne doğru eğilmişti. Gözleri sessiz, açgözlü bir ilgiyle parlıyordu. İlk Deneme gibi, bu da bir tören gibi gelmiyordu. Bir eğlence gibi geliyordu.

En azından bu sefer damarlarımda garip otlar dolaşmıyordu.

Davullar çalmaya başladı ve uzaklarda, ölçülü adımlar yürüyüş yolunda yankılandı. Achilles ve diğer dört asker sarayın merdivenlerinin tepesinden ortaya çıktığında, başlar onlara döndü; ayaklarının altında kırmızı çizgili taşlar parlıyordu.

Achilles kalabalığa bir bakış bile atmadı ve onun yaklaşmasını izlerken sergiledikleri sessizlik, başlı başına bir saygı göstergesiydi.

Çıplak kollu ve koyu renkli antrenman kıyafetleri giymişti, bir elinde parlak bir kılıç taşıyordu, sanki bu çok sıradan bir şeymiş gibi. Güneşten bronzlaşmış ve terden parlıyordu, vücudundaki her çizgi mükemmelliğe ulaşmıştı. Saçları geriye çekilmişti, birkaç altın kahverengi tel alnına sarkıyordu ve omuzları her yavaş adımda hareket ediyordu, bu rahatlığıyla ölümcül bir hava yaratıyordu.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, o an geldi. Yağmurdan önceki ilk damla gibi.

Tl2e askerleri, bize durmamız söylenen yerden on adım ötede durdular.

Önümde, Anya bir duruşma için fazlasıyla hayali bir nefes verdi. "Bana çok uzun süre bakarsa, çanı düşürüp onunla evlenmek için yalvarabilirim."

Chloé'nin bakışları, fırlatılmış bir bıçak gibi yan tarafa doğru keskin bir şekilde indi. "O, hayallerini yüksek sesle dile getiren kızlara zamanını harcamaz."

Anya sinirlendi. "Kıskançlık yakışmaz."

Chloé başını eğdi. "Çaresizlik de öyle. Ama sanırım Achilles, senin gibi biri için kraldan daha ulaşılabilir geliyor, değil mi?"

Bileğimdeki Tl2e çanı, sinirimin patlamasıyla titredi; ses o kadar belirgindi ki, Anya kontrolümün kırıldığını hissederek bana uyarıcı bir bakış attı. Nefes aldım, cesaretimi toplayıp, etrafımdaki kadınlarla birlikte Achilles'i düşünmemeye çalıştım.

Çünkü umurumda değil.

Ya da en azından kendime bunu söylemeye devam etmem gerekiyordu.

"Sıra size geldiğinde öne çıktığınızda, çanınız çalmamalı," diye talimat verdi Baş Rahibe, Chloé'nin dikkatini benden uzaklaştırarak. "Gözleriniz öne," diye devam etti, her kelimesi otoriteyle doluydu. "Fısıldamayın. Hareket etmeyin. Sessizce izleyeceksiniz. Her nefes, her adım, her kayma önemlidir. Deneme başlasın."

Tl2is işte bu. Artık geri dönüş yoktu.

"Tl2eia," diye seslendi Baş Rahibe.

Tl2eia öne çıktı, omuzlarını dikleştirdi, çenesini kaldırdı, sanki vücuduna titremediğini inandırabilirmiş gibi. Ayakları kararlı adımlarla ilerliyordu, ama adımları biraz fazla hızlıydı, bu da gerginliğini ele veriyordu. Avlunun ortasında durdu, onu çevrelemek için hareket eden askerlere baktı; askerler kılıçlarını sıkıca kavramış, miğferlerinin altındaki gözleri sertleşmişti.

Gözleri onların arasında dolaştı, her ağırlık kaymasını, her omuz seğirmesini takip etti.

Achilles, onun hemen solunda duruyordu; kılıcı elinde gevşek, duruşu rahat, tembel ve tamamen aldatıcıydı.

Sonra *harekete geçti*.

"Vur!" diye bağırdı ve kılıcı havada alçaktan bir kesme hareketi yaptı; temiz, kontrollü bir vuruş, dizine kıl payı değdi.

Tl2eia nedense irkilmedi. Ama şimdi Achilles'i izliyordu... ve bu bir hataydı, çünkü sağındaki asker bir sonraki hamleyi yapan kişiydi; kılıcı ölümcül bir hassasiyetle havayı yarıyordu. Son saniyede yön değiştirdi, ıskalamak niyetindeydi, ama çok hızlıydı.

Tl2eia çığlık attı ve yana doğru sıçradı, bileği içgüdüsel olarak yukarı doğru fırladı.

Çan sesi.

Tl2e çanı çaldı... net, acımasız ve kesin.

Nefesini tuttu ve utanç içinde geriye sendeledi. Achilles tek kelime etmeden kılıcını indirdiğinde, avlu sanki onu içine çekiyormuş gibi geldi.

İki muhafız öne çıktı ve onu nazıkçe kollarından tuttu. Tl2e itiraz etmedi. Sadece onları takip etti, gözleri fal taşı gibi açılmış, nefesi hızlanmış, çan her adımında sanki onunla alay ediyormuş gibi bileğinde sallanmaya devam ediyordu.

Achilles bize döndü, kılıcı hazır. "Sıradaki," diye homurdandı.

"Daphne," diye seslendi Baş Rahibe.

Daphne avludan geçti. Menelaus'un gözde köylerinden birinin soylularından birinin kızıydı. Çoğumuzdan daha uzun boyluydu, uzun uzuvları ve çarpıcı hatları vardı ve askerlerin önünde eğildi.

Askerler etrafını sardılar, her biri pusulanın bir yönüne konumlandı. Kimse konuşmadı. Kimse kıpırdamadı. Sadece onu *izlediler*, sessizlikleriyle etrafını çevrelediler.

İlk saldırı hızlı geldi.

Solundaki asker ileri atıldı, kılıcı havanın onu yakalayamadan omzuna doğru bir yay çizdi. O kıpırdamadı.

Diğerlerinden daha yaşlı ve daha iri olan başka bir asker, ayak bileğine doğru alçak bir darbe indirdi; temiz bir hareket gibi görünen acımasız bir hareketti.

Daphne sabit durdu, ne titredi ne de nefesi kesildi.

"Vur!" Achilles sessiz ve hassas bir şekilde hareket etti, vücudu tam bir dönüş yaptı. Tl2e'nin kılıcı, güçle değil, zarafetle, kontrollü ve *güzel* bir şekilde yan tarafına doğru sallandı ve tunikinin kenarını kesti.

Daphne irkildi. Küçük bir tepkiydi, vücudunun en ufak bir kasılması, hızlı bir nefes alma... ama bu yeterliydi.

Bileğindeki çan çaldı, yumuşak ama lanet gibi.

Tl2e avlusu sanki etrafında dönüyor gibiydi. Omuzları çökmüştü; ama bu sakın bir kabullenmeyle değil, kaybetmeyi hiç beklemediği birinin şaşkın ve inanamayan tavrıyla olmuştu.

Achilles geri adım attı, bir hizmetçi onu uzaklaştırırken yüzündeki ifade okunamazdı.

"Anysa," diye seslendi Baş Rahibe.

Anysa yanımda dik durdu. Ona yaklaştım ve "İyi şanslar," diye fısıldadım, tam da o derin bir nefes alıp öne doğru adım atmadan önce.

O askerlere doğru yürürken kalbim gırtlığıma kadar çıktı. Tl2eir'in gözleri, hesaplı ve hazır bir şekilde hareket eden Anysa'yı takip ediyordu. Anysa ortada durdu, çenesini kaldırdı ve ellerini yanlarına sarkıttı. Tl2e bilekliğindeki çan bir kez sallandı, sonra durdu.

Lütfen, diye düşündüm. *Lütfen geç.*

Bir asker saldırdı, kılıcı ani ve hassas bir hareketle ayak bileğinin yanından geçti.

O kıpırdamadı.

Bir diğeri arkasından adım attı, vuruş omzuna yönelikti, hızlı ve sessizdi. Rüzgâr peçesini dalgalandırdı. Anysa tamamen hareketsiz kaldı.

"Tekrar!" diye bağırdı Achilles, iri ve yaralı üçüncü bir asker sağdan atılırken, kılıcı belinin yakınından aşağı doğru indi. Kılıcının ucunun o kadar yakın geçtiğini gördüm ki, tunikinin kenarını sıyırdı.

Yine de Anysa kıpırdamadı.

Parmaklarımı sıkıca kıvırdım ve yanağımın içini ısırdım, gözlerim ona kilitlenmişti

ona

kilit *Biraz daha...*

len "Vur!" Achilles solundan daldı, kılıcı yukarı doğru indirdi. Saç örgüsünden bir miş tutam

ti.

örgüsünden koparıldı ve taşa düştü.

Anysa gerginleşmedi bile.

Avlu nefesini tuttu, ama çan sessiz ve hareketsiz kaldı. Askerler tek bir vücut gibi geri çekildi. Başrahibe elini kaldırdı, sesi meydanın dört bir yanına yankılandı. "Başardı."

Anysa sevinçten adeta dans eder gibi dönüp bize doğru yürüdü. Gülümsememi zorla bastırdım ve tuttuğum nefesimi nihayet bıraktım.

"Chloé," diye seslendi Başrahibe.

Chloé, avluya sahipmiş gibi yavaşça ilerledi, yürürken kalçaları sallanıyordu. Anysa yanımda burnunu çekti. "Bunu dans mı sanıyor?"

Askerlerin onu çevrelediğini izledim. Achilles'in ilk vuruşu, Chloé'nin uyluğuna yakın, tembel bir pas oldu.

Chloé kıpırdamadı.

İkincisi dirseğinin yanından sıyırdı. Üçüncüsü çenesinin hemen altından sıyırdı, hafif ve ölçülü... haksız bir şekilde.

Askerler onu üç tane neredeyse hiç hissedilmeyen vuruşla sınamışlardı.

"O geçti," diye ilan etti Baş Rahibe.

Gözlerimi kısarak baktım. Ona karşı neredeyse şefkatli davranmışlardı, vuruşları yavaşlamış, duruşları yumuşamıştı, sanki onun, geri kalanımızın hak etmediği merhameti hak ettiğine karar vermişler gibi.

Bunun üzerinde düşünmeye fırsat bulamadan... "Helena," diye seslendi Baş Rahibe.

Adım taşların üzerinde yankılandı, ama sanki su altında söylenmiş gibi, çok uzaklarda hissettim. İlerledim, bileğimdeki çan her adımda hafifçe sallanıyordu, sanki başarısız olacağımı zaten biliyormuş gibi.

Askerlerin önünde durduğumda Achilles'in bakışları üzerimdeydi, güneş ışığı köprücük kemiğindeki ter damlalarına yansıyor, göğsü aldatıcı bir sakinlikle inip kalkıyordu.

Gözümün ucuyla Menelaos'un öne eğildiğini gördüm, kadehini unutmuş, bakışları parıldayarak bana bakıyordu. En azından bu Sınavda benim hangisi olduğumu kesin olarak biliyordu. Bileklerimdeki çan çalarsa bunun bana bir faydası olmayacaktı gerçi.

"Sessizlik," diye fısıldadım kendime, nabzım kulaklarımın arkasında gümbür gümbür atarken.

Achilles, kılıcı elinde gevşek bir şekilde tutarak öne çıktı. Gözleri benimkilerle buluştu ve bir an için sabit kaldı... sonra tahtın üzerine kaydı.

Menelaos şimdi, son Deneme sırasında gördüğüm o aynı okunaksız eğlenceyle bizi izliyordu. O hesaplayıcı bakış şimdi parıldıyordu, havada sessiz bir meydan okuma

havada sessiz bir meydan okuma.

Aşil gözlerini ayırmadı. Kral da öyle.

Aynı oyun gibi hissettim. Aynı sınav. Menelaos zorluyordu. Achilles yerinden kıpırdamıyordu. Ben yine ikisinin arasında sıkışmıştım. Ama bu sefer bu oyunu kendi lehime nasıl kullanacağımı bilmiyordum.

Aşil sonunda bakışlarını tahttan ayırıp bana çevirdiğinde, gözlerindeki bir şey havayı daha ince, daha sıcak hissettirdi.

Bu işin sonu iyi olmayacaktı.

"Dağılın," diye fısıldadı bir asker, diğerleriyle bakışarak. "O... o değiştiriyor mu?"

"Onu kendisi mi alacak?" diye sordu bir diğeri, şaşkın bir sesle.

Aşil etrafında bir tur attı, diğerleri ise yerlerinde kaldı. Adımları neredeyse duyulmuyordu, bir askere hiç yakışmayan sessiz bir süzülüş, daha çok dişlerini geçireceği mükemmel yeri seçecek kadar sabırlı bir şeye yakışan bir süzülüş.

"Vur," diye bağırdı ve kılıç yanağımın yanından süzüldü, bir anlık bir çekişle peçeyi yakaladı; bu, bir öldürmeden önceki soğuk nefes almaktan daha kısa bir andı. Kıpırdamadım. Topuklarımı toprağa bastırdım, içimdeki her titremeyi topladım ve bedenimi, kılıcın havayı öptüğü yerde kalmaya zorladım.

Bir sonraki darbe daha sert geldi. Ayaklarımın yanındaki taşa çarparak tiz bir ses çıkardı. Toz, ayak bileklerimin etrafında keskin bir patlamayla havalandı.

Sessizlik, diye kendime hatırlattım. *Taş ol. Rüzgâr ol. Hiçbir şey ol.*

Achilles sessizdi. Dudakları sıkıldı, kontrol etmeye çalıştığı öfkesi yüzünden sinirleniyordu. Bunu fark ettim ve içimden kaslarımı çattım, şaşkınlık içindeydim. Hareket etmeyi reddetmem onu neden bu kadar kızdırmıştı ki?

Arkamda dolaştı. Onu göremiyordum, ama havanın değiştiğini ve kılıcın düz kenarının baldırımın arkasını okşayan ürpertici çekişini hissettim. Bakışlarım Menelaus'a kaydı. Mermer tahtında öne doğru eğilmişti, gözleri parlıyordu, parmakları kadehinin sapını sıkıca kavriyordu, sanki bundan sonra olacak her şeye tanık olmak için hazırlanmış gibi.

Bu bir sınav değildi. Bir mesajdı... ama ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Uyluk kaslarım seğirdi. Dizlerim kilitlendi.

"Kıpırdama," diye fısıldadım, o kadar yumuşak bir sesle ki, sözlerin ağzımdan çıktığından bile emin olamadım. Bir anlığına, zihnimde T12alessa'yı gördüm

—sırtını dik, çenesini kaldırmış, onlara hiçbir şey vermemeyi seçmiş haliyle. O cesareten biraz ödünç almaya çalıştım, onun gibi kendimi dik tutmaya çalıştım, boyun eğmeden.

Achilles geri döndü ve metali geceliğimin eteğinin altına soktu. Bu seferki temas nazik değildi. Daha yukarı doğru itti, ciltle çelik arasında ne kadar az bir mesafe olduğunu sessizce gösterdi. Nefesim kesildi.

"Tanrılar," diye tısladı arkamdaki biri. "Onunla oynuyor."

Çenemi daha da yukarı kaldırdım. Kalabalık, bu manzaraya sarhoş olmuş gibi öne eğildi. Bana.

Vuruşlar değişti. Daha sert, daha acımasız hale geldi.

Biri omzumun hemen arkasındaki sütuna çarptı, taş parçaları fırladı ve kolumun arkasını sızlattı. Tl2e darbe içimi sarsmıştı, kendimi zorlayarak bu şoku yuttum. Hareketsiz kaldım. Zar zor.

Achilles'in çenesi gerildi. Bir sonraki darbe hızlı ve acımasızdı, şakağımın yanından geçti. Darbenin rüzgarı saçlarımı havalandırdı, cildimi sıyracak kadar yakındı.

Bir başka darbe bileğimin altından geçti. Nabzım hızlandı. Ne yapıyordu bu adam?

Achilles, Menelaus'a kısa, hırslayan bir bakış attı, sonra boğazından bir homurtu çıkardı ve bana döndü. Tl2e kral başını hafifçe eğdi, bir kaşını alaycı bir yay çizerek kaldırdı, sanki Achilles'i devam etmeye kışkırtıyormuş gibi. Achilles kılıcın kabzasını daha sıkı kavradı, o sessiz kışkırtmaya tek kelime etmeden cevap verdi.

Yanağımın içini ısırp deldiğim yerde dilimin üzerinde kan birikmişti. Ter, omurgamdan yavaşça, haince bir damla damla akıyordu. Hareketsiz kalmaya çalışırken kaslarım titriyordu.

Bunu ne zaman durduracağını merak ederek Baş Rahibeye yan gözle baktım. Chloé, tanrıların aşkına, sadece üç kez sınanmıştı.

Achilles kaslarını gererek önüme geçti ve ben kendimi hazırladım. "Teslim ol," diye mırıldandı aceleyle, kılıcı kaldırırken sözcüğün üzerine sessiz bir küfür ekledi.

Az önce ne demişti? Bana teslim olmamı mı söyledi?

Onun kelime seçimine tepki verecek vaktim olmadı. Metal cildime değdi ve o bastırarak, kılıcı ön kolumda acımasız bir çizgi çizerek yönlendirdi.

Acı içimi parçaladı. Yutamadan bir tıslama patladı. Kan hızla fışkırdı, soğuyan havaya karşı sıcaktı ve

parlak, acı veren bir çizgi halinde akıp gitti.

Tahttan, Menelaus'un sessiz ve memnun bir şekilde güldüğüne çok benzeyen bir mırıldanma yükseldi, tam da avluda bir çığlık yankılanırken.

"Kanıyor..." dedi biri şaşkınlıkla.

"Diğerlerini kesmedi," dedi bir başkası, daha yüksek sesle. "Neden o?"

Vücudumu hareketsiz tuttum, tüm gücümle gerildim. Kanım damlıyordu, bir şeyin kanıtıydı bu, ama zayıflığın ya da yenilginin değil. Tı2alessa yine zihnimden geçti, kırbaç altında dik duran sırtı, onlara acısını göstermeyi reddetmesi. O bunu yapabiliyorsa, ben de bunu yapabilirdim.

Omuzlarım dik kaldı, çenem yukarı kalktı. Kıpırdamadım.

Achilles, derimden aşağı akan kanı izledi. Yüzündeki ifade bir an durdu, sonra sertleşti, gözlerinde ateş parladı. Bu suçluluk değildi, utanç da değildi... bu hayal kırıklığıydı, kaynayan ve açıkça belli olan bir hayal kırıklığı, sanki kırılmayı reddetmem onu bir şekilde kızdırmış gibi.

Sanki başarısız olmamı istemiş gibi.

Avluda kasıtlı bir alkış sesi yankılandı. Menelaos tahtına yaslandı ve Achilles'e hem onay hem de alay içeren bir baş sallama ile memnuniyetini gösterdi. Alaycı gülümsemesi, Achilles'i daha da iten bir el gibi üzerinde asılı kaldı.

Göğsüm sıkıştı, ama acıdan değil. Öfkeden. Kaburgalarımın altında yayılan soğuk, yakıcı bir öfke.

"O bitti," dedi Achilles düz bir sesle. Bakışları Baş Rahibeye kaydı, aralarında söylenmemiş bir şey kıvılcımlandı, sonra arkasını dönüp bir daha bakmadan uzaklaştı.

Bileğimdeki çanın yumuşak tınısı beni ele verene kadar titrediğimin farkında değildim; tek bir narin ses, etrafımdaki kalabalığın gürültüsü içinde bile inanılmaz derecede yüksek, sanki başından beri beni küçük düşürmek için bekliyormuş gibi.

Yavaşça döndüm ve diğerlerinin yanına yürüdüm, öfkem derimin altında sıkıca tutunmuş, her adımımı sabit tutuyordu. Yürürken çıplak ayaklarım sıcak taş hafifçe yapıştı, bakışlarım dümdüz ileriye sabitlenmişti, soylulara, krala ya da bir cesedi bekleyen akbabalar gibi etrafta dönen ipek giysili kadınlara bakmayı reddediyordum.

Kolumdaki sıg kesikten akan kan yapışkan bir iz bırakırken, Anyssa şok içinde geriye çekildi, sonra elini uzattı ve elimi tuttu.

Parmakları sıcaktı ve bana küçük bir sükunet parçası sunuyordu. Benimkiler buna rağmen titriyordu

.

Gurur duymalıydım... hatta zafer kazanmış gibi hissetmeliydim. Ne geri çekilmiştim ne de başarısız olmuşum. Hâlâ ayaktaydım.

Ama tek hissettiğim ihanetin acısıydı.

Beni uyarmıştı. Sanki önemliymişim gibi, sanki içimde korunmaya değer bir şey varmış gibi bana bakmıştı. Sonra da beni kesmişti. Kazara değil. Beni *kırmaya* çalışmıştı.

Bunu anlayamıyordum.

Tek bildiğim, o avluda dökülen tek kanın benimki olduğuydu. Ve o geriye bakma zahmetine bile girmedi.

BÖLÜM 24

O gece beni bahçeden uzak tutabilecek hiçbir şey yoktu — ne mantık, ne korku, ne de kolumdaki bandajın altında hâlâ zonklayan yanık.

Bahçe sessiz ve kasvetli bir şekilde önümde uzanıyordu. Güller, sıcaktan ağırlaşmış saplarında sarkmış, havada denizden gelen yoğun tuz kokusu vardı. Ağustosböcekleri, durmak bilmeyen bir sesle çığlık atıyordu. Açıklığa adım attım, sandaletlerimin altındaki çim kaygandı, peçe, yırtıp atmak istediğim bir bağ gibi yanaklarıma değiyordu.

Ve işte oradaydı.

Achilles zeytin ağaçlarının yanında duruyordu, sırtı ay ışığıyla yarı aydınlanmış, kolları göğsünde kavuşturulmuş, her bir parçası rahatlamış gibiydi. Sanki beni canlı canlı yakan ateşi hissetmiyormuş gibi. Sanki *bekliyormuş gibi*.

"Başka kimseyi kesmedin," dedim, sesim ona atmak istediğim tokat kadar keskin çıkmıştı.

Aşil'in bakışları okunamazdı. "Kesmedim mi?"

Göğsümden soğuk, mizahsız bir ses çıktı. "Beni aşağılamayın. Ne yaptığınızı çok iyi biliyorsunuz."

Onun sessizliği içimi kemirdi ve içimde bir şey koptu.

İleriye adım attım, uzandım ve o tepki veremedi kılıcını kabzasından yakaladım. Kılıcı yukarı doğru çekip ona doğrulttuğumda metal avucuma çarptı, kılıcın ucu göğsünden birkaç santim uzaklıkta duruyordu.

Achilles donakaldı. Onunla tanıştığımдан beri ilk kez, yüzünde gerçek bir şaşkınlık belirdi.

"Kanımı akıttın," dedim, öfkeden nefesim kesilmişti. "Beni kestin ve ben düşmeyince öfkelenmiş gibi davrandın."

"Hiç kimse benden kılıcımı almaya cesaret edememişti," dedi sessizce, yüzüme değil kılıca bakarak.

"Cevap ver," diye hırladım, bir adım yaklaşarak kılıcı ona dayadım. Sesim öfkeden titriyordu. "Neden beni kestin?"

Cevap vermediğinde, o sinir bozucu sakinliğiyle orada durduğunda, ani ve öfkeli bir hareketle kılıcı salladım ve ucu göğsünün çıplak derisini sıyırdı.

Anında ince bir kırmızı çizgi belirdi.

İlk kan damlası göğsünden aşağı kayarken nefesini tuttu, karın kaslarının sert hatları üzerinde koyu bir iz bıraktı.

Demek yarı tanrılar da kanıyordu. İyi.

"Bana kıpırdamamamı söylemiştin," diye fısıldadım. "Sanki umurunda gibi beni uyarmıştın."

Sonra da bana sanki bir hiçmişim gibi davrandın."

Kılıcı ona daha sert bastırdım, her kelimeyi zorla çıkarırken kılıcın ucu derisine batıyordu. "Hatta Menelaus'la... ya da Baş Rahibeyle işbirliği içindeymişsin gibi görünüyordu. Sanki benim kaybetmemi istiyormuşsun gibi."

Gözlerini kaçırmadan, herhangi bir şey arıyordum — inkar, öfke, pişmanlık. Bütün bunlara bir anlam kazandırabilecek en ufak bir gerçek parçası.

Ama hiçbir şey yoktu. Sadece sessizlik.

Ağır. Hareketsiz. *Sinir bozucu.*

Ağzımdan acı bir nefes kaçtı. Bir adım geri attım, göğsümdeki sıcaklık daha soğuk bir şeye dönüştü. T12e kılıcı elimden kaydı ve gürültüyle taşlara çarptı.

"Boş ver," dedim sertçe, içimdeki her şey hâlâ yanıyor olsa da.

"Gerçekten başarısız olmanı istedim."

Bu sözler, onun savurduğu hiçbir silahtan daha güçlü bir şekilde içime işledi. Sanki kaburgalarıma bir şey saplamış gibi, bir an sendeledim, nefesim kesildi.

sanki kaburgalarım bir şey saplamış gibi.

Tanrılar.

Ellerim yumruk haline geldi, tırnaklar avuç içlerimi ısırdı. Boynumda bir sıcaklık hissettim ve peçem ani hava akımıyla sallandı, sanki beni bundan saklamaya çalışır gibi yanağımı okşadı... ya da *onu*, yapmak üzere olduğum şeyden saklamaya çalışır gibi.

"Bu sadece *benimle* ilgili değil. Bu Amyklai ile ilgili. Aç yatmaya giden her çocukla, sevdiklerini kaybeden ama yine de her gün savaşmak için uyanmaya devam eden her köylüyle ilgili. Bana güveniyorlar ve sen bugün neredeyse onları hayal kırıklığına uğratiyordun! Neden?" Son kelime yıkılmış bir sesle çıktı, içimde tutamadığım her şeyle titriyordu. "Neden beni yenilgiye uğratmaya çalıştın?"

Gerçeği öğrenmek istedim. Onu anlamak istedim... böylece ondan gerektiği gibi nefret edebilirdim.

Çenesi gerildi, bir kası sertçe seğirdi ve sonra sözler onu durduramadan ağzından fırladı. "Çünkü beni mahvettin!" diye bağırdı Achilles. "Menelaus'un önünde, herkesin önünde. Ve ben de seni mahvetmek istedim. İçimde, bana bulaştırdığın bu şeyi hissetmeni istedim."

Bu itiraf aramızda asılı kaldı.

Sanki bir şeyle mücadele ediyormuş gibi gözlerini kaçırdı. Tekrar konuştuğunda, sözleri daha yavaştı, açıkça dokunulmasını istemediği bir yerden çıkıyordu.

"Ve çünkü ölmek, kalmak demektir," diye fısıldadı. "Ve kalmak... onunla evleneceğin anlamına gelir."

Sözleri sert bir şekilde içime işledi. Bana yaptığı kesik gibi değil, toprağa gömülen kökler gibi derindi. Midemde hain bir şey kıpırdadı, bir uyarı gibi yükseldi. Adını koyabileceğim bir duygu değildi, sadece sıcaklık ve bunun dayanılmaz, yıkıcı gerçeği...

O sadece tacım için bir tehdit değildi.

O *benim* için bir tehditti.

"Benim kazanmamı istemiyorsun," dedim, hâlâ onun sözlerini anlamaya çalışırken.

O, o çıldırtıcı sükunetiyle beni izledi. "*Onun* olmanı istemiyorum."

Sözleri yankılanmadı. Yankılanmasına da gerek yoktu. Sözler sadece orada duruyordu, aramızda asılı, çıplak ve yalın.

Ona baktım ve gördüm.

Oözlemi.

Gürültülü ya da bariz değildi. Vücudunun küçük ihanetlerinde yaşıyordu, sözler ağzından çıktıktan sonra çenesinin sıkılmasında, sanki söylediği sözlerden nefret ediyor ama yine de benim duymamı istiyormuş gibi. Bakışlarının üzerimde dolaşışında

... aç bir adamın dokunmaya hakkı olmayan bir ziyafete bakacağı gibi, saygılı ve açgözlü bir şekilde.

Göğsü, sanki içinde bir şey tutuyormuş, acı veren bir şey varmış gibi kabardı. Parmakları yanlarında yumruk haline geldi. Tanrılar. Sanki dünyayı bana dokunmaktan alıkoyacaksa, onu taş taş parçalayacakmış gibi bana baktı.

Ve bu beni mahvetti.

Her yerimde hissettim, gözlerimin arkasında, omurgamda, karnımda sıcak ve çılgın bir şekilde birikiyordu. Derimin altında bir düzine duygu savaşıyordu: öfke, kafa karışıklığı, arzuya çok benzeyen bir şey.

Böyle olmaması gerekiyordu.

Hiçbir şey hissetmemem gerekiyordu.

Ama hissettim.

Hissettim ve bu beni mahvedecekti.

Achilles yavaşça nefes verdi ve yere baktı.

"Annem, Tl2etis, benim kısa bir hayat süreceğime dair uyarı almıştı," dedi aniden. "Şanlı, ama kısa."

Sesi alçaldı, zeytin dallarının hışırtısı arasında neredeyse kayboldu. Ellerine tekrar baktı, sonra onları indirdi. "Beni kurtarmaya çalıştı... beni Styx'e daldırdı. Sahte isimler ve yabancı şehirlerin arkasına sakladı. Ama kehaneti alt edemezsin... Olimpos izlerken olmaz."

O anda o kadar insanca görünüyordu ki. Saray koridorlarında fısıldanan o kusursuz efsane değildi, yenilmez dedikleri o acımasız asker de değildi. Şu anda, o sadece hiç istemediği bir kaderin şekillendirdiği bir adamdı.

"Bu yüzden kaçmayı bıraktım," dedi. "Eğer genç yaşta öleceksem, o zaman bu muhteşem olsun. Ciğerlerimde ateş, kılıcımda kan. Adımı tarihe kazıyacağım — bir hükümdar olarak değil. Bir *hesaplaşma* olarak."

Durakladı, nefesini toplayarak bakışlarını soluk ayın kavisine yöneltti.

"Ona yardım ettiğimi biliyorsun," dedi Achilles sessizce. "Menelaus. Beni lanetleyen aynı tanrıları kovmaya yardım ettim. Onları Sparta'dan sürdüm, ta ki

gölgeleri bile kalmaya cesaret edemedi.”

İçimde bir düzine soru yükseldi; nasıl, neden, ne bedel ödedi, ama hepsi dilimde dolaştı. Tek bir tanesini bile dışarı çıkaramadım. Sözleri beni sardı, karanlık ve çekici, ve ben onların sesine o kadar kapılmıştım ki konuşamıyordum.

Yanağındaki bir kas gerildi, pişmanlık küllerdeki közler gibi parlıyordu. “Bunun bizi kurtaracağını sanmıştım. Beni kurtaracağını.” Sertçe nefes verdi. “Ama sanırım artık çok geç. Bana ne kader vermişlerse, o çoktan belirlenmiş.” Yutkundu, gerginlik boğazından aşağıya doğru yayıldı ve bir an için inanılmaz derecede genç göründü... tanrıların kendisine biçtiğine inandığı bu kadere göre çok genç.

"Ama bazen," diye fısıldadı, "bazen ne olabileceğimi merak ediyorum. Tanrılar beni es geçseydi. Sessizce yaşasaydım." Gözleri benimkilere indi, derinliklerinde çıplak bir özlem saklıydı. "Yaşamaya değer birini bulsaydım."

Göğsüm sıkıştı. “Ölümden korkmuyor gibisiniz, Kaptan.”

"Korkmuyorum. İlk nefesini almadan önce ölümün vaat edildiği zaman, onunla barışmayı öğreniyorsun. Onunla dans etmeyi. Yüzüne gülmeyi." Sesi yumuşadı. "Ama başka bir şeyden korkuyorum."

“Neden?”

“Unutulmaktan.” Çenesi yine sıkıldı, nefesini alçak bir sesle verdi. “Adımın duman gibi yok olacağından. Sessizliğe doğru çığlık atarak öleceğimden.” Bir adım yaklaştı, vücudundan aşırı ısınmış bir ocak gibi ısı yayıldı. “Bu yüzden onların beni hatırlamasını sağlıyorum. Antrenman yapıyorum. Savaşıyorum. Yakıyorum. Ve umuyorum ki... son geldiğinde, biri adımı söyleyecek ve o hala bir anlam ifade edecek.”

Sonra, daha yumuşak, neredeyse temkinli bir sesle, “Hatırlanmak ister misin, Helena?”

12e soru göğsüme saplandı. Ellerime baktım. Ay ışığında solgun görünüyorlardı.

“Bilmiyorum,” dedim. Ama bunu söylerken bile, yalanım çatladı. “Bu doğru değil.”

Onun sessizliği, gerçeği dudaklarımdan kopardı.

“Sanırım... halkımı kurtarmak kaderim olmasaydı... yine de önemli olmak isterdim. Ama bir şehir için değil. Tanrılar için değil. Birisi için. Sadece bir anlık olsa bile.” Sesim zayıfladı. “Birinin bana bakıp görmesini istiyorum—güzel bir yüz değil. Bir ödül değil. Sadece beni.”

Sözler ağızımdan döküldü ve bir kez döküldükten sonra geri alamazdım.

Beni alay etmedi. Fırtına mavisî gözlerindeki benekleri görebileceğim kadar yaklaştı. "Seni görüyorum, Helena."

Bir anda dünya daha sessiz ve daha tehlikeli hissettirdi. Yalan söylediği için değil... söylemediği için.

Sözler, dayanamayacağım kadar hassas bir yere çarpmış gibi gözlerim kapandı. Tanrılar, ben daha iyi bilirdim.

Aramızdaki hava, boşluk hissi vermeyen bir tür sessizlikle titriyordu. Bekleyiş dolu, kırılğan ve yakıcı bir sessizlikti. Sesi hâlâ içimde yankılanıyor, korumaya çalıştığım her yere işliyordu.

Seni görüyorum, Helena.

Gülseydi daha kolay olurdu. Alay etseydi ya da yüzünü çevirseydi. Ama yapmadı. Bana, sanki yüzümün ötesinde, başkalarının benim için yarattığı kaderin ötesinde bir şeymişim gibi baktı. Sanki bir anlamım varmış gibi.

Ve bu... bu en acımasız kısmıydı.

Neden konuştuğumu bilmiyordum. Belki de önce o kendini tamamen açığa vurduğu içindi. Belki de beni bekleyen kafesi anlamasını istediğim içindi. Ya da belki, daha kötüsü, içimdeki bir parçanın Menelaus'un asla dokunamayacağı tek parçamı bilmesini istediği içindi.

"Eğer kazanırsam, belki bedenim bir krala ait olacak. Belki gecelerim, görevlerim, rahmim hepsi sahiplenilecek." Elimi göğsüme bastırdım, orada çılgın, inatçı atışları hissettim. "Ama bu... bu asla ona ait olmayacak. Her zaman benim olacak."

Gerçek aramızda yerleşti, ortada ve gözlerimizi ondan ayırmamız imkansızdı. Belki de arkamı dönmeliydim, ama dönmedim. Çünkü gerçek, benim kastettiğimden daha derindi: Sadece Menelaus'un asla sahip olamayacağı şeyi ilan etmiyordum.

Sessizce ama pervasızca, kimin sahip olabileceğine dair bir ipucu veriyordum.

Birbirimize bakarken gözleri karardı, orada bir anlayış kıvılcımı çaktı.

"Bugün beni incittin," diye fısıldadım.

O irkildi. Çok az. Ama yeterliydi. Bunun etkisini görmem için yeterliydi.

"Bir daha yapma."

Rüzgâr peçemin kenarını yakaladı, sanki beni ona doğru çekmek istermişçesine nazikçe çekti. Ellerim yanlarımda sıkıştı. Amyklai'yi kurtaracak bir şeye ihtiyacım vardı; stratejiye, otoriteye, açlık çeken bir krallığı yeniden şekillendirebilecek türden bir güce ihtiyacım vardı.

Amyklai'yi kurtaracak bir şeye ihtiyacım vardı; bir stratejiye, otoriteye, açlık çeken bir krallığı yeniden şekillendirebilecek türden bir güce ihtiyacım vardı.

Ve Achilles—yarı tanrı olsun ya da olmasın—bunların hiçbirisi değildi.

O bir kral değildi.

Sparta'nın dua ettiği tanrı değildi.

Halkımın uğruna canını verdiği kurtuluş o değildi.

Aşil, kahinlerin krallıkları uyardığı yıkımdı.

Arkamı döndüm. Ondaki uzaklaştığım her adım bir öncekinden daha zor geliyordu. Arkama bakmadım. Bakamazdım. Bakarsam, kalabilirdim.

Ama bahçenin kenarından çıkıp gülleri geçerek koridorun soğuk sessizliğine adım attığım anda, içimdeki acı, kapatamadığım bir yara gibi açığa çıktı.

Arkamda, zeytin ağaçlarının ve ay ışığının altında, hiç savaş kaybetmemiş savaşçı...

Bırak beni.

Dudaklarımda tuz tadı ve zihnimde hâlâ onun sesinin yankısı varken uyandım.

Pencerenin ötesindeki gökyüzü, soluk ve iskelet gibi, sabahın ilk ışıklarıyla çizgilenmişti. Oturduğumda ipek çarşaf omuzlarımdan kaydı, kalbim dün gece söylenenlerden... ve söylenmeyenlerden hâlâ acıyordu.

Bir hizmetçi, hiç tören yapmadan içeri girdi. Parmakları, tarakla saçlarımı tararken çok hızlıydı. Saçlarımı tek bir örgüye dönüştürdü ve hızlı hareketlerle duvağımı yerine tutturdu. Kuşağımı sıkıca bağlayıp geri çekildiğinde, teşekkür etmek için başımı salladım ve kapıya doğru yürüdüm.

Parmaklarım kapı kolundayken durakladım ve derin bir nefes alarak kendimi sakinleştirdim. Kapıyı açtığımda T12e kapı gıcırdadı... ve sonra donakaldım.

Eşiğin hemen ötesinde duran silüete bakışlarım takıldığında, az önce aldığım nefes boğazımda takıldı.

Kapımın önünde bir muhafız duruyordu.

Hareketsiz ve sessizce duruyordu; bronz ve görevden yontulmuş bir heykel gibiydi; parıldayan zırhı ve sarsılmaz duruşuyla, hiçbir şeyin onu sarsamayacağı belliydi. Bana bakmadı bile; ben salona adımımı attığımda kalbim küt küt atıyordu.

En iyisi böyleydi.

Aşil ile olan her şey bir yanlış karardı. Bunu biliyordum. Ama yine de... adımlarımın yankısı koridorda yankılanırken, boğazımda sıkı bir ağrı hissettim. Acı verici bir şekilde çözülürken, hiç dokunmadığım ama bir şekilde kaybını şimdiden hissettiğim bir olasılığı yas tutuyordum.

O muhafız sadece koruma görevlisi değildi.

O, onun *cevabı*ydı.

Zeytin ağaçlarının altında ona söylediğim her kelimeye verdiği onaydı.

Kumda çizilmiş bir çizgiydi.

Aramızdaki kapı kapanmıştı.

Oradan geri dönüş yoktu.

Ve tanrılar yardım etsin ki... onu şimdiden özlemiştim.

BÖLÜM 25

Son Deneme yarın olacaktı.

Bu düşünce, huzursuz ve giderek büyüyen bir şekilde içime işledi, her geçen saatle birlikte beni daha da sıkı sarmaladı.

On kişi kalmıştık, ipeklere bürünmüş on kadın, ayaklarımızda su toplanan sandaletlerin üzerinde dengede duruyor, bir hafta daha nasıl oturacağımızı, konuşacağımızı, eğileceğimizi, diz çökeceğimizi öğreniyorduk. Nasıl tam kıvamında gülümseyeceğimizi, ama fazla değil. Bir tanrının kolunda görmek isteyeceği türden bir kadın nasıl olunur.

On kadın... kaybetmeyi göze alamayan on kadın.

Bahçedeki o gecedan beri Achilles ile konuşmamıştım. Ama onu görmüştüm.

Kısa bir an. Acımasızca.

Koridora kaybolan sırtını bir an gördüm. Eğitim avlusunda başını hafifçe eğdi, ulaşamayacağım kadar uzaktaydı. Askerleri etrafını sarmıştı, okunamaz ve dokunulmazdı.

Bana hiç yaklaşmadı. Bir kez bile.

Ama gözleri... gözleri hala beni buluyordu. Hızlı ve sersemletici, saklamak istemediğim bir anı gibi.

Uykusuz ve huzursuz bir şekilde sırt üstü yattım, gözlerim taş zemini kesen ay ışığının şeritine sabitlenmişti. Sessizlik çok sıkı bir şekilde üzerime çökmüştü. Roz

bu gece geç kalmıştı. İlk kez, o küçük yaratık odama gelmemi beklememişti. O bile ortadan kaybolmuştu.

Aniden odanın diğerk ucundaki taşa yumuşak bir vuruş geldi.

"Psst!"

Dudaklarım, durduramadan rahatlamış bir gülümsemeye büründü. Kendimi dikleştirdim, kalbim bütün gece boyunca ilk kez neşeyle doldu. "ok uzun sürdü," diye fısıldadım, çoktan taştaki deliğedoğru sürünmeye başlamıştım. "Sessizlik yemini ettin sanmaya başlamıştım."

"Benim yorumlarım olmadan hayatın çok trajik olurdu. Sana asla o kadar acımasız olamam." Anysa'nın sesi delikten geldi, her zamanki gibi kendini beğenmiş ve neşeli. "Sana daha önce şeref verirdim, ama annemden gelen bir mektubu deşifre etmeye çalışıyordum. Kardeşimin bir keçi ile evlendiğini söylemediğini anlamam  okuma sürdü."

Zaten eğlenmeye başlamıştım, daha da yaklaştım. "Ne diyordu?" "filat, evcil keimi *yemek* zorunda kaldılar."

Donakaldım. 'file' n kahkahayı patlattı. "file' y evcil hayvanını mı yedi?"

"ok şok olmuş gibisin, Helena," dedi alaycı bir sesle. "Yiyeceğimiz kalmadı. 'file' nin ekinleri bozuldu. 'file' nin kuyusu kurudu. Süt vermiyordu artık. Bu sadece an meselesiydi."

'filat' haklıydı.

"Zaten yaşlıydı," diye ekledi Anysa. "Neredeyse intihara meyilliydi. Sürekli kayalıklardan atlamaya çalışırdı."

"Gitme zamanı gelmiş gibi görünüyor," dedim, dudaklarım hâlâ onun gremediğibir gülümsemeye kıvrılmıştı.

"Yine de büyük bir kayıp çünkü ona her şeyi anlatırdım. Keim rüyalarımı yorumlamakta özellikle iyiydi."

"'filat' dediğine şey, söylediğine en tuhaf şeylerden biri."

"Köyün erkekleri için ağlarken sandaletimin kayışlarını iğnerdi.

Çok yardımcı oluyordu."

Hâlâ gülümserken avucumu duvara dayadım. "Kaybın için üzüldüm."

"'filanks. Bu saygıyı takdir ederdi. Ama aslında, bence annem keilerimiz ve şansımız kalmadığını söylemenin etkisini hafifletmeye çalışıyordu, ama en azından aileden *birinin* artık önemli olma şansı vardı."

"'filat' mı dedi?"

“Tam olarak değil. Aslında şöyle demişti: ‘Kaybedersen hemen eve gel, çünkü kuzenin ikiz bekliyor ve bize yardım edecek ellere ihtiyacımız olacak—ama kazanırsan

...”

Sesi bir anlığına titredi. “Dedi ki, ‘eğer kazanırsan, yıldızları asanın zaten biz olduğunu düşündüğümüzü bil. Senden daha fazla gurur duyamazdık.’”

Derin bir nefes aldı ve ağlamamaya çalışırken gözlerindeki ışıltıyı hayal edebiliyordum.

“Annemden mi?” diye ekledi yumuşak bir sesle. “filat... her şeydi.”

Bugün okuduğum mektubu düşünürken derime işleyen ani acıyı bastırmaya çalışarak avucumu ısırdım. Annemden gelen bir mektup.

“Ne oldu?”

“Hiçbir şey. Sadece keçini bir tencerede hayal ediyorum,” dedim isteksizce.

"Fenya'yı bana karşı kullanma. Neden bu kadar üzgün olduğunu söyle bana."

İçimi çekip duvara yaslandım. “Bugün annemden de bir mektup aldım.”

“Oh,” dedi, ses tonumdan bunun iyi bir haber olmadığını anladı.

Yutkundum, ama bu boğazımdaki düğümü çözmeye yetmedi.

“Hizmetçilerimizden biri, Filippos, öldü.”

“Ne oldu?”

“file Dread,” diye mırıldandım. “Yine köyün üzerinden geçti. O tarladaydı. 'filey onu toprağa yığılmış halde buldu, burnundan, kulaklarından, gözlerinden kan akıyordu.” Ormanda ne kadar gergin olduğunu... ne kadar genç olduğunu hatırlayınca nefes almakta zorlandım.

"Üzgünüm, Helena." Sesinde içten bir pişmanlık vardı.

"Bu son Deneme'nin ne kadar önemli olduğunu bir kez daha hatırlattı. Bize ne kadar güvendiklerini," diye fısıldadım.

Kazanmalısın. Bu seni mahvetsin bile, Helena. Kazanmalısın. Annemin karalanmış yalvarışı kafamın içinde yankılanıyordu.

"Evet," dedi Anya, sesi kendi ağır düşüncelerinin içinde kayboluyordu.

"Güneş batmadan kimin kraliçe olacağını öğrenebilecek miyiz sence?" diye sordu bir süre sonra.

Alnımı taşa dayadım. “Umarım.”

“Farklı hissedecek miyim diye merak edip duruyorum. Yarın uyanınca içimden bir ses şöyle diyecek mi: *İşte bu. İşte tacın bu.*”

Gözlerimi kapattım, sesim çatlaktan fısıldar gibi çıktı. “Eğer o ses seninle konuşmaya başlarsa, bir dahaki sefere bana bağırmasını söyle.”

Anysa gülerek nefes verdi. “Şu ana kadar benimki sadece *‘kralın üzerine kusma’* diyor.”

’filat neredeyse beni gülümsetecekti. “Benimki şu anda şüpheli bir şekilde sessiz.”

“Chloé kazanırsa,” diye fısıldadı Anysa, “kaçalım derim.”

Başımı salladım, kazanırsa ne büyük bir felaket olacağını düşünerek. Sparta kraliçesi olarak. Onunla geçirdiğim bir ayın ardından, bu gezegende ondan daha bencil bir kadın olmadığı açıktı.

Bugün erken saatlerde, kraliçe olduğunda yaptıracağı elbiselerle övünüyordu... sanki bu, tüm bu olayların en önemli sonucuymuş gibi.

“Kabul.”

“Bir gemiye bineceğiz. Bir balıkçı teknesi çalacağız. Umurumda değil. Sparta bir efsane haline gelene kadar yelken açacağız.”

"Nereye?"

"Şarap olan ve onun olmadığı herhangi bir yere."

'filat kulağa cennet gibi geliyordu. "Oraya vardığımızda ne yapacağız?"

"Sen bizim için yiyecek çalarken ben de yerlileri etkileyeceğim."

"Çalmayı bilmiyorum."

"Öğrenirsin. Aynı izleri taşıyacağız ve sahte isimlerle hitap edileceğiz. Sen Vahşi Helena olacaksın, ben de Umursamaz Anysa."

"Bunların bize uygun isimler olduğundan emin değilim," diye düşündüm.

"Şey, Güzellerin Helena'sı çok bariz. 'Filese'nin yeni isimleri umut dolu isimler. Onlara alışabiliriz."

İkimiz de kıkırdadık, kahkahalarımız bir sır gibi duvarın arkasından sızdı. Ama kahkahalarımız çabucak söndü. Çünkü gerçeği, ardından gelen sessizlikte hissediliyordu.

Yarın birimiz kazanabilirdi. Ya da ikimiz de kaybedebilirdik.

"Kral ile evlenmeyi hiç düşündün mü?" diye sordu Anysa. "Bunun gerekli olduğunu anlamadan önce."

Bir bulut ayın önünden geçip odayı karartırken, ben pencereden dışarı baktım.

Parmaklarım taşa sıkıca tutundu. "Sanırım... çoğu kız gibi... ben de aşk için evleneceğimi düşünürdüm." Durduramadan sesime derin bir özlem karıştı.

Ve hemen, Achilles aklıma geldi. Sesi, gözleri, sanki arkasına sakladığım her katmanı soyup atabilecekmiş gibi bana bakışları. O anı çok net bir şekilde aklıma geldi.

Bu düşünceyi zorla kafamdan attım ve yüzünü, kalbimin işine gelmeyen bir köşesine itip attım.

“Kralı daha tanımadık bile,” diye mırıldandım. “Bizi yerde kıvranırken gördü, ama ben onun sesini bile zar zor tanıyorum.”

Anysa buna burun kıvırdı. “En azından yakışıklı, sanırım.” Diye iç geçirdi. “Eskiden aşkın, fırının arkasına gizlice kaçıp, sıcak ekmek ve kötü kararlar gibi kokan biriyle birlikte olmak olduğunu düşünürdüm.”

Bunu hayal etmeye çalıştım. “Kulağa romantik geliyor.”

“Öyleydi. Ta ki o kasabın kızıyla kaçana kadar. O zaman bir hafta boyunca bir çuvalın içine gözyaşlarımı döktüm.”

Gülümsedim, ama içimde bir şey acı veriyordu.

“Sanki sensiz ölecekmiş gibi sana bakıyor.” “File

King mi?” diye sordum inanamadan.

Anysa yumuşak bir iç çekiş çıkardı. “Kimden bahsettiğimi biliyorsun.”

Tanrım. Achilles'ten mi bahsediyordu? Nefesim kesildi. Omurgamdan bir sıcaklık yükseldi. İtiraz etmek, inkar etmek, konuyu saptırmak, bir şaka ile ortamı yumuşatmak için ağzımı açtım. Ama hiçbir şey çıkmadı. Ağzımı tekrar kapattım, itirazım dudaklarıma ulaşmadan çöktü.

“Bu asla olamaz,” diye fısıldadım sonunda, ona yalan söylemeye çalışmak için çok yorgun hissediyordum.

“Belki,” dedi. “Ama belki de olabilir. Bilirsin, kraliçe olma işi yolunda gitmezse.”

’filat daha da kötüydü. ’filat, durumu bu kadar yıkıcı kılan şeydi. Achilles kimsenin ikinci tercihi ya da ikincilik ödülü değildi. Ama kral tarafından seçilmezsem, o da benim geleceğim değildi. Nikandros’tu.

’filere, sonunda beni bekleyen bir yol değildi.

“Beni görüp görmemesi önemli değil.”

Anysa hemen cevap vermedi ve ben, sanki bu konuyu zorlayıp zorlamayacağını tartıyormuş gibi, duvardaki delikten süzülen yumuşak nefes sesini dinledim. Sonunda, işler çok ağırlaştığında kullandığı o çıldırtıcı derecede hafif ses tonuyla

“Tabii. Yarın kazanıp kazanmamamızın da önemi yok.”

Cevap olarak attığım kahkaha hiç de samimi değildi. “Ciddiyim. Bunun asla mümkün olamayacağını biliyorsun. Bizim gibi kadınlar, aşk için doğmaz. Biz görev için doğarız.”

Buna verecek bir cevabı yoktu ve ben tavana baktım, tam üstümdeki taşı bir uyarı gibi kesen soluk bir çatlağa.

“Babam bir keresinde bana, yeni bir şeye dönüşmenin her zaman eski bir şeye mal olduğunu söylemişti,” diye düşündü.

Bunu sindirdim. “Ya eski halini daha çok seviyorsan?” “O zaman onu korumak için elinden geleni yap.”

Titrek de olsa gülümsedim. “Göründüğünden daha akıllısın.”

“Bunu etrafa yayma. Korumam gereken bir itibarım var.”

“Bu duvarın diğer tarafında senin olmana sevindim,” dedim sonunda.

Anysa bir an konuşmadı ve ben onun uykuya daldığını sandım.

Sonra sesi geldi, sesinde şüphe uyandıran bir şey vardı, sanki gözyaşları gibi. “Ben de.”

Orada öylece kaldık, birlikte nefes alıp vererek, kalplerimiz taşın iki tarafında aynı ritimde atarken. İki kadın, gece ile sabahın, dostluğun ve ondan sonra gelecek her ne varsa onun arasında asılı kalmıştık.

Ve sonunda uykuya daldığımda, göğsümde korku yoktu.

Anysa’nın sessiz talimatı zihnimde yankılanıyordu.

Onu elde tutmak için onun gibi savaş.

Birdenbire uyandım. Gözlerimi açtığımda boğazımda bir çığlık takıldı ve Achilles’in üzerime eğildiğini gördüm.

Kalbim göğsüme çarpıyordu, gözlerimi kırptıştırırken vücudum kaskatı kesildi, hâlâ rüya gördüğüme emindim. Ama hayır, o gerçektir. Somut ve ay ışığıyla aydınlanmış, odamın sessizliğinde yüz hatları gerginleşmişti. Omuzları pencereden gelen ışığı yutuyordu ve aramızdaki boşlukta bir şey gerildi, uykudan uyandırılmış bir yaratık gibi canlandı.

“Ne...” diye tısladım, çarşafı göğsüme çekerek. “Burada ne işin var?”

Sözleri acil ve düzensiz bir şekilde döküldü. “Seni görmem gerekiyordu. Yarından önce. Çok geç olmadan.”

Yavaşça oturdum, kalbim küt küt atıyordu. “Ne için çok geç?”

Gözleri, sanki cevap zaten orada olmalıymış gibi benimkilerde aradı. “Bunun için.

Bizim için.”

Gözlerimi kırdım. “Achilles—”

“Kelimelerle aram iyi değildir,” dedi, çenesi sıkı. “Yalvarmayı hiç öğrenmedim. Ama yapacağım. Tanrılar yardım etsin, yapacağım.” Yatağın kenarına uzandı, sıkıca tutundu. “Benimle kaç. Bütün bunları geride bırak. Benimle ol, Helena. Taç değil. Taht değil. Sadece ben.”

Nefesim kesildi... çok kesildi.

“Sen hiçbir erkeğe ait olmak için yaratılmadın. Ne bir tanrıya, ne bir krala, ne de bana. Ama eğer bunu seçeceğin, *bizi* seçeceğin bir dünya varsa, o zaman sana bunu vermek için bu sarayın tüm kapılarını yıkacağım.”

Dünya başım döndü.

Achilles ileri atıldı ve sanki onu bu dünyaya bağlayan tek şeymiş gibi ellerini yüzüme koydu. Ağzı, ciğerlerimdeki tüm havayı çalan bir güçle benimkine çarptı, parmaklarımı saçlarına dolayarak onu daha da yakına, daha da yakına çekerken göğsünün derinliklerinden bir inilti yankılandı; aramızda arzu ve kalp kırıklığından başka hiçbir şey kalmayana kadar.

Dudakları hem vahşi hem de taparcaydı, uykusuz gecelerin, gizli bakışların, bundan daha azı olabileceğimizi varsayarak geçirdiğimiz her anın tadını taşıyordu.

Vücudum sanki onu hatırlıyormuş gibi ona doğru eğildi. Sanki onu bekliyormuş gibi. Elleri belime kayd, beni sanki aynı anda hem değerli, hem kırılgan hem de tehlikeli bir şeymişim gibi sımsıkı kavradı. Sonunda dudaklarını benimkilerden ayırdığında, nefes nefese kalmıştım, dudaklarım yanıyor, kalbim hızla atıyor, her yerim az önce yaptığımız şeyin az önce yaptığımız şeyin ağırlığıyla titriyordu.

Nefes kesen bir an için, başka hiçbir şey yoktu. Sadece o. Sadece biz.

Gerçeklik aniden yüzüme çarptı.

Dudaklarım aralandı, ama ses çıkmadı. Göğsüm inip kalkarken, şaşkınlık ve yıkım arasında bir yerde kalmış bir halde ona baktım. Benden kaçmamı istiyordu. Onu seçmemi.

Ama...

Annemin sözleri kafamın içinde yankılanıyordu, sert ve yalvaran bir şekilde.

Filippos, tarlalarda yere yığılmış, yüzü kanla kaplı. Erkek olmak isteyen 'file çocuğu. Gitti.

'flalessa. Gözleri fal taşı gibi açılmış, dili kesilmiş... bir hücrede çürümeye terk edilmiş.

Malikanenin önünden ağır adımlarla geçen, kirli derilerinin altından kaburgaları görünen çocuklar.

Akciğerlerinde toz, gözlerinde umut kalmamış köylüler.

Amyklai.

Hepsi.

Bana bakıp bir şeyleri değiştirmem için dua eden her ruh.

Bana güvenenler.

Boğazım yanıyordu. Gözlerim sanki karanlık her şeyi engelleyebilecekmiş gibi kapandı; onun yüzü, sesi, göğsümdeki acı, içimi burkan ve haince kıvrılan arzu, aramızda kurban bekleyen bir sunak gibi duran imkansız seçim. Ama acı kalmıştı. Tanrılar, kalmıştı.

Gözlerimi tekrar açtığımda, o hâlâ oradaydı. Bakışları benimkilere kilitlenmişti. Kıpırdamadan. Gözünü kırpmadan. Sanki dünyayı, benim bir sonraki seçimime bağlıymış gibi bekliyordu.

"Yapamam," diye fısıldadım sonunda.

Bu kelimeler sanki derimi yırtıyormuş gibi hissettirdi.

Achilles tamamen hareketsiz kaldı. Zırh gibi giydiği, savaşa hazır, dengeli bir hareketsizlik değildi bu. Bu farklıydı. Sanki ayaklarının altındaki zemin kaymış gibi, sessiz, şaşkın bir duraksama.

"Ne?" dedi, sözcük, altında yatan bir şeyin yaraladığı, inanamama duygusuyla ağırlaşmıştı.

Oturdum, çarşaf omuzlarımdan kaydı. Sözleri zorla dışarı çıkarırken göğsüm sığ nefeslerle inip kalkıyordu, her biri sanki kendim kullanmam gereken bir bıçak gibi içimi kesiyordu. "Benim görevim halkıma karşı," dedim, sesimdeki keder açık ve netti, kaybettiğim her şeyden ve hâlâ kaybetmekten korktuğum her şeyden oluşuyordu. "Bundan kaçamam. Yarın kazanmam için en ufak bir şans bile varsa... onları kurtarabilecek herhangi bir yol varsa. O yolu seçmeliyim."

Bir an için kıpırdamadı.

Sadece bana inanamayan gözlerle baktı, sanki doğru türden bir sessizlik dünyayı geri sarabilir, söylediğim sözleri göğsüme geri katlayabilirmiş gibi.

Ama olmadı.

Ve ben de geri dönmeyecektim.

Bunun farkına vardığını gördüm. Omuzları düştü, teslim olmak için değil, yavaşça çökmek için, sanki kendi ağırlığı altında ezilen devasa bir şey gibi. Çok uzun süre, çok fazla fırtınaya karşı durmuş bir şey.

Ve sonra oldu.

Bir kayma. Bir çözülme.

Parça parça, kendini içine çekti. Gözlerindeki şiddetli arzu sönükleşti. Yüzündeki acı kayboldu. Birkaç dakika önce sözlerinde titreyen kırılgan, çaresiz umut soldu, geriye sadece boşluk ve aramızda genişleyen bir uçurum gibi yayılan bir acı kaldı.

'flere'de öfke yoktu, ateş yoktu, mücadele yoktu. Sadece unutulmuş bir zırhın üzerine toz gibi çöken sessiz bir keder vardı.

Sonunda konuştuğunda, sesi hiç duymadığım kadar yumuşaktı, yalın ve acılı bir tona inmişti. "Umarım istediğin her şeye kavuşursun."

Cevap beklemeden arkasını döndü.

Kapı açıldı. Kapandı.

Ve ardından gelen sessizlik, son bir nefes gibi geldi.

O gitmişti.

Ben olduğum yerde kaldım, dudaklarım karıncalanıyordu, onun yakınlığı etrafımdaki havayı okşadığı yerlerde cildim hâlâ sıcaktı. Sanki hareket etmek beni daha da parçalayacakmış gibi, dikkatlice yastıklara yaslandım.

Ama acı geçmedi.

Yerleşti. Kök saldı. Acı verici çiçekler halinde göğsümde açıldı, onun geride bıraktığı her boşluğu doldurdu.

Ve odaya ilk soluk ışık sızıp duvarları yumuşak bir rahatlıkla okşadığında, doğru seçimi yaptığımı anladım.

Sadece bunu atlayabileceğimden emin değildim.

BÖLÜM 26

Kapılar gürültülü bir gıcırtyla açıldı ve muhafızlar bizi devasa bir avluya yönlendirdi. Sarayın bu bölümüne daha önce hiç gelmemiştik ve içeri adımımı attığımda, hayretle odayı gözlerimle taradım. Her yüzeyde çöküntü hakimdi. Tek bir altın vazo bile köyümü yıllarca, belki de daha uzun süre besleyebilirdi.

Oda geniş ve soğuktu, kubbeli tavanı gölgelerin içinde kaybolmuştu. Kenarlarda mermer sütunlar yükseliyordu, her birinde Menelaos'un taş oyma heykelleri vardı; gözleri bizi takip ediyor gibiydi, suçlayıcı ve göz kırpmadan. Duvarlar boyunca alçak alevli meşaleler sıralanmıştı; alevleri, ilerledikçe silüetlerimizi yansıtan obsidyen karoların üzerine huzursuz bir altın ışık saçıyordu.

Üstümüzde, sesler unutulmaz bir uyum içinde ilahi söylüyordu; ses, sanki duvarlar şarkı söylemeyi öğrenmiş gibi çatlaklardan sızıyordu.

"Dualarını etmelisin," diye fısıldadı Chloé peçesinin altından, kendini beğenmiş sesi bana ulaşacak kadar yüksek çıkıyordu. "Kazanacağımı zaten biliyorum. Dün gece kralın odasına yaptığım ziyaret bunu garantiledi."

Gözlerimi kırptım.

Kralın *odalarına* yaptığı... ziyaret mi?

Yanımda, Anyşa kaskatı kesildi, elleri yanlarında sıkı yumruklar haline geldi.

“Bunun sana bir şey kazandırdığından emin misin?” diye fısıldadı Anyşa, sesi aldatıcı bir şekilde tatlıydı. “Hepimizin el değmeden gelmeye yemin ettiğimizi düşünürsek, bacaklarını açtığını övünmenin seni taç giydirmek yerine Denemelerden atılmana neden olacağını düşünürdüm. Ayrıca artık kral, *kýsthos*’unun kayanın üzerinde bırakılmış bir balıktan daha çabuk kurduğunu biliyor. Bir daha onu istemeyecektir.”

Chloé ona doğru sıçradı, öfkeden peçesi titriyordu. “Fahişe,” diye öfkeyle tükürdü. “Bu Deneme bitmeden kendi dilinle boğulacaksın.”

“Fahişe. Ne ilginç bir kelime seçimi,” dedi Anyşa.

İkisini de görmezden geldim ve atriyumun uzak ucuna, kralın yükseltilmiş bir kürsünün üzerinde beklediği yere baktım. Menelaos bugün sivri uçlu, dış gibi sivri uçlu altın bir taç takmıştı ve sanki bir şey biliyormuş gibi kıvrılan bir gülümseme takınmıştı. Son Deneme’de bile, bu onun için hâlâ bir tiyatrodan başka bir şey değilmiş gibi görünüyordu. Yanında olacak kadına ulaşmanın anahtarı yerine bir gösteri. Danışmanları, kırmızı cüppeler giymiş, beklentiyle dolup taşmış, bakışları keskin ve araştırmacı bir şekilde onun iki yanına dizilmişken, gözleri memnuniyetle parlıyordu.

Chloé kendine bir avantaj mı sağlamıştı? Sonunda hepimizin ona sunduğu şey bu olduğunda, bir kadının *kýsthos*’u kral için ne kadar önemliydi?

Bunun üzerinde düşünmeye fırsat bulamadan, tahtın yanındaki bir hareket dikkatimi çekti. Achilles, sırtı dik, adımları emin ve telaşsız bir şekilde krala doğru yürüyordu.

Menelaos’a bir balmumu tableti uzattığını izlerken nefesim bir an durdu. Menelaos, üzerinde ne yazdığını görmek için kaşlarını çattı. Başını salladı ve tableti Achilles’e geri uzattı; Achilles, kralın arkasındaki duvara doğru ilerlemeden önce ikisi sessizce birkaç söz değiştirdiler.

Aşil yıkıcı bir görünüme sahipti. Uzun süre bakmak acı verecek kadar güzeldi. Sanki tanrılar tarafından yaratılmış gibi, altın rengi teni ve geniş omuzları, çenesi sessiz bir öfkeyle sıkılmıştı.

Bir an için, bana tekrar bakacağını düşündüm. Gerçekten bakacağını. Karanlıkta yaptığı gibi, sanki önemli olan tek şey benmişim gibi.

Ama bakışları beni geçip gitti... tamamen kayıtsız. Sanki ben hiçbir şey değilmişim

Acı hızlı ve keskin bir şekilde geldi, sanki bir şey
. Her şeyi hissettim. Midem burkuldu, gözlerim acıya karşı çok hızlı kırıştı.

Bakmamakta haklıydı. Bu benim seçtiğim şeydi. Yine de, bu durumdan midem bulanıyordu. Sanki son, görünmez bir ip kopmuş gibi.

Çenemi yukarı kaldırdım, atriyumun zeminini geçerken adımlarım kararlıydı, ama içim parçalanıyordu. Eğer sarayda kalırsam... eğer kazanırsam... her zaman böyle mi olacaktı? Sanki o hiç yokmuş gibi her zaman yanından geçmek. Her zaman göğsümdeki çekişi hissetmiyormuş gibi davranmak. Her zaman söylemeye hakkım olmayan sözleri yutmak.

Kraliçe olmak bu muydu? Sessizlik ve kısıtlamalardan oluşan bir gelecek, kalp atışlarımı hızlandıran adam ise sadece bir nefes uzaklıkta dururken? Yoksa birbirimizden yeterince uzak durursak bu his sonunda kaybolur muydu?

T12e Baş Rahibesi, kralın arkasındaki gölgelerden çıktı. Bugün giydiği beyaz cüppe, diğer günlere göre daha sert, kutsallıktan dikilmiş bir zırh gibi katıydı. Altın bantlar bileklerini ve boğazını çevreliyordu ve fildişi tüyler başlığını süslüyordu. Kralın bir adım arkasında durdu.

Menelaus yavaşça ayağa kalkarken ilahiler aniden kesildi.

Cüppesinin kıpkırmızı kıvrımları, taştan aşağı akan kan gibi sandalyesinden aşağı döküldü. Tasarım gereği, ilan gereği, kaçınılmazlık gereği, bizi diğerlerinden üstün kılan platformun kenarına gelene kadar ilerledi.

Acele etmedi. Sessizliğin yerleşmesine izin verdi, herkesin gözlerinin ona çevrilmesine izin verdi, salonun kime ait olduğunu hatırlamasına izin verdi.

"Sparta yeniden yaratıldı," dedi sonunda.

Sesi hiç çaba harcamadan yayıldı, mekanı doldurdu, deriye ve kemiğe aynı şekilde baskı yaptı. Sesi, dünyanın kendi iradesiyle değiştiğine inanan birinin kesinliğini taşıyordu. "Bizi zincirleyen tanrıları kovduk. Onların değişken gölgelerini topraklarımızdan sürdük. Yalvarmak yerine gücü seçtik. Dua yerine iktidarı."

Yutkundum. Acılarımızın tesadüfi olduğunu bile iddia etmiyordu.

Bununla *gurur* duyuyordu. Elbette duyuyordu.

Köyler solup giderken nehirler dolusu şarap içen kral. Elbette yıkımı yeniden doğuş olarak adlandıracaktı.

"Burada duruyorsunuz çünkü benim yarattığım dünyaya dayandınız," dedi, bakışlarını adayların sırasına kaydırarak. "Çünkü toz sizi yutmadı.

Çünkü umutsuzluk sizi ele geçirmedir.”

Dikkatini peçelere kaydirdı... sonra gözleri bende durdu. Ağzı, her şeyi bilen bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Çünkü güzelliğinin altında çok daha değerli bir şey yatıyor." Odanın her sözünü takip ettiğini bilerek bir an durdu. "Ateş. İrade. Açlık."

Bunu bana mı söyledi, yoksa başka birine mi, bilmiyorum, ama sözleri sanki kulağıma fısıldanmış gibi içime işledi.

"Bu deneme sonuncusu. Ve en zoru olacak. Çünkü aranızdan sadece biri yükselecek. Sadece biri benim yanımda taç takacak. Sadece biri Sparta'nın altın çağını başlatacak. Geri kalanlar," dudakları kıvrıldı, "ağızlarında sadece küllerle evlerine dönecekler."

Nefesim göğsümde yanıyordu.

Sonra kadehini kaldırdı, metal, kadehi havaya kaldırdığında ateşin ışığını yansıttı. "Kovduğumuz tanrılara," dedi, dişleri parıldayarak. "Umarım bir daha geri dönmeye cesaret edemezler."

Kadehi indirdiğinde, içindeki bir şey... değişti. Meşale ışığı gözlerine tuhaf bir şekilde yansıdı ve soğuk bir korku omurgamdan yukarı doğru tırmandı. Şaşkın bir an için, onlar bir erkeğin gözleri değildi.

Orada garip bir parıltı vardı, cildimi karıncalandıran ve kollarımdaki tüm tüyleri diken diken eden doğaüstü bir ışıltı. Bu, bağırmanın türden bir yanlışlıktı. Fısıldıyordu. Sinsice yaklaşıyordu. Biliyordu.

Ve istemeden de olsa, bir gece Achilles'in krala söylediği şeyi hatırlattı bana, hiç sormaya fırsat bulamadığım şeyi. *Yaratık*.

Şimdi hissediyordum, kralın gülümsemesinin altında yatan gerçeği hissediyordum.

O, tanrıları kovmuştu... ve Sparta, onların yerini neyin aldığını hiç bilmiyordu.

Kırmızı kumaşla örtülü uzun bir taş masanın önünde sessizce sıraya girdik. Her birimizin önünde, mükemmel ve kesintisiz bir sıra halinde dizilmiş, toplam on adet parlak kadeh duruyordu.

Hepsi birbirinin aynısıydı. Ve bir tehdit gibi parıldıyorlardı.

Başrahibe, cüppesinin hışırtısı eşliğinde masanın önüne doğru ilerledi. Kadehlerin hemen arkasında durdu, boynundaki altın şeritler

bize dönerek parladı. "Şimdi tacı hak ettiğinizi kanıtlayın," dedi, asasını havaya kaldırarak dramatik bir şekilde.

Odadaki gerginlik dalgası yayıldı.

"Önünüzdeki kadehlerin çoğu, Menelaus'un sunağındaki kutsal ateşlerde kutsanmış şarapla dolu." Bir an durdu. "Ama ikisi," dedi yavaşça, "zehir içeriyor."

Kalbim bir anda sıkıştı. Etrafımda, duvakların hışırtısını, sesli olarak ifade edilemeyecek kadar bastırılmış panik hışırtısını duydum. Yanımda Anya'nın titrediğini hissedebiliyordum.

"Her biriniz bir kadeh seçeceksiniz," dedi Baş Rahibe, sanki az önce *zehirlenebileceğimizi* açıklamamış gibi sakin ve dingin bir sesle. "Ama onu içmeyeceksiniz."

Sırada kafa karışıklığı yayıldı. Tanrılar adına, bu ne anlama geliyordu?

"Yanınızdaki kadın ne içeceğinizi seçecek."

Şaşkınlık dolu bir mırıldanma sırayı sardı. Biri hıçkırarak ağladı.

Başka bir kız inanamıyormuş gibi tısladı. Kendi boğazımda bir nefes kesilme hissettim.

"Seçim," dedi Baş Rahibe, gözlerini üzerimizde gezdirerek, "sadece size ait. Kadehte ne olduğunu bilmeyeceksiniz. Elinizde sadece içgüdüleriniz olacak. İnancınız. Ve iradeniz. Akıllıca seçin. Bu sınavda yaptıklarınız sadece kendi kaderinizi belirlemekle kalmayacak... bir başkasının hayatının da ağırlığını taşıyacak." Sesi alçaldı. "Bir kraliçenin yapmak zorunda kalacağı bir seçim."

Başımı, yanımdaki peçelerimizin tülünden Anya'yı görebilecek kadar çevirdim. Parmakları peçesinin etrafında titriyordu, panik içinde sallanıyordu. Vücudu gergindi, sanki kaçacakmış gibi, sanki tüm bu yükün altında nefes alamıyormuş gibi. Göğsü çok hızlı, çok sık nefes alıyordu ve nefes verdiğinde peçesi titriyordu. Sanki kendini toparlamaya çalışır gibi ellerini yanlarına sıkıca bastırdı.

Ona uzanmak istedim. Elini tutup onu sakinleştirmek istedim. Ama bu da izlenecek ve yargılanacaktı.

Bu yüzden hareketsiz kaldım, nabzım morartacak kadar hızlı atarken kendimi olabildiğince dik tutmaya çalıştım.

T12is'in daha çok bir tiyatro oyunu olması gerekiyordu. Odadaki soyluları eğlendirmek için bizi sarsmaya yönelik bir gösteri. T12e zehiri sembolik olmalıydı. Belki bayılmamıza neden olurdu... ama daha fazlası olmazdı.

Tl2ey, içimizden birinin gerçekten ölmesine izin vermezdi.

Öyle değil mi?

Krala bir göz attım. Menelaus tahtına geri dönmüştü, hiç etkilenmemiş gibiydi. Kırmızı elbiseli bir kız ona üzüm yediriyordu, parmakları titriyordu, dilini uzatıp parmak eklemlerinden damlayan suyu yakalamaya çalışıyordu.

Ne güzel.

Ama beni en çok endişelendiren Achilles'ti. Tahtın arkasında durmuş, kollarını kavuşturmuştu, ama vücudundaki gerginlik onu ele veriyordu. Çenesi sıkıydı, kaşları hafifçe çatılmıştı. Boğazında nabız atıyordu. Rahat değildi. Soğukkanlı değildi.

Hazırlanıyordu.

Bu manzara içimde bir şeyleri altüst etti. Etrafındaki hava gergin, adını koyamadığım bir şekilde gerilmişti ve her nefes arasındaki sessizlik uzadıkça midem düğümlendi. Bunun korku mu yoksa daha kötü bir şey mi olduğunu bilmiyordum... ama *Achi les*'in tedirginliğini izlemek, kendi korkumu soğuk ve içimi kemiren bir şeye dönüştürdü.

Kral kıpırdadı. Karanlık ve acımasız gözleri, tek elini kaldırırken parladı ve tüm oda sessizliğe büründü. "Başlayın," dedi.

Beklerken sessizlik uzadı. Başrahibe sonunda elini kaldırdı ve sıranın en sonundaki en küçük kadını işaret etti.

Peçenin altından bile Damaris'i hemen tanıdım. Küçük, narin, hareketleri neredeyse bir kuş gibiydi. Sanki kuvvetli bir rüzgâr onu yerden havalandırabilirmiş gibi görünen bir kızdı. Damaris henüz on sekiz yaşındaydı, aramızdaki en gençti, çekingen ve yumuşak sesliydi, ama bir şekilde her Deneme'den sağ çıkmıştı. Günler önce sakın bir anda bana, ailesinin ocak taşındaki kırmızı külden kelimeleri izleyerek okumayı nasıl öğrendiğini anlattığını hatırladım. Utangaç, neredeyse mahcup bir itiraf.

Rahibenin parmağı ona dokunduğunda irkildi ve bir anlığına şaşkınlıkla donakaldı.

Rahibe hoşnutsuzlukla dudaklarını büzdü ve bu, Damaris'i, parlak ve birbirinin aynısı, her biri mühürlenmiş bir kader olan kadehlerin dizili olduğu yere doğru adım atmaya zorlamaya yetti.

Onların önünde durdu, gözleri kadehlerden kadehlere atladı, sonunda elini uzattı ve birini aldı. Hareket ettiğinde sıvı kenardan taşı

hareket ederken sıvı kenardan taşıtı.

Damaris dönüp, sırada yanında duran Naeri'ye kadehini uzattı. Naeri dik durmaya çalışıyordu, ancak elleri onu ele veriyordu; panikle düzenli bir ritimle sıkılıp gevşiyorlardı. Damaris önünde durduğunda Naeri kaskatı kesildi; Damaris kadehi kaldırırken, omuzları bir darbeye hazırlanan asker gibi geriye çekildi.

Naeri'nin titreyen elleri yükseldi ve kadehi kavradı. Parmak eklemleri solana kadar kadebi sıkıca tuttu.

"İç," diye emretti Baş Rahibe.

Naeri'nin boğazı, tek bir yutkunma ile belirgin bir şekilde hareket etti. Hareket ile felç arasındaki bıçak sırtı kadar ince boşlukta sıkışıp kalarak bir an durakladı, sonra yavaşça ağzının üzerindeki peçeyi kaldırdı ve kadehi dudaklarına götürerek ölçülü bir yudum aldı.

Odadaki sessizlik büyüdü, onu izlerken etrafımıza durgun suyun üzerine yayılan sis gibi yayıldı... bekledik. Omuzları seğirdi, vücudunu hızlı bir titreme sardı ve o korkunç bir an için düşeceğini sandım. Ama sonra nefes verdi, sanki nefes almayı yeni hatırlamış gibi. Yarı gülüş, yarı ağlama karışımı bir hıçkırık çıkardı. "Tanrılar," diye fısıldadı, rahatlamış bir şekilde sendeleyerek.

Kürsünün yanındaki bir hareket dikkatimi çekti. Menelaos tahtında pozisyonunu düzeltti, ince bir hareketti, ama çenesi gerilmişti ve parmakları, hoşnutsuzluğunu ifade eden sessiz, kesik bir ritimle kol dayama yerine vuruyordu.

Bunun, onun kovduğu tanrılara cesaret edip dua ettiği için mi olduğunu, yoksa onun düşmesini izlemeyi tercih edebileceği halde hayatta kaldığı için mi olduğunu anlayamadım.

Naeri, Damaris için bir kadeh seçti, ardından Penelope öne çağrıldı ve Calliope'nin seçtiği kadehi içti. Her turda korku artıyordu. Derimin altına sızdı... oraya yerleşti ve gitmek bilmedi. Beş kadeh seçilmişti ve hiçbirinde zehir yoktu. Anyşa ve benim için şansımız giderek azalıyordu.

Kral ve sarayına bir göz attım, nasıl bu kadar eğlenmiş görünebildiklerini merak ediyordum. Onlar için bir kadeh seçilseydi ne kadar eğlenirlerdi acaba?

"Onu seç," dedi Chloé, kendisi için seçim yapan Iris'e.

"Bu yasak," diye tısladı Anyşa.

Chloé alaycı bir şekilde güldü ve sonra krala döndü. "Bunu yapamayacağımız hiç söylenmedi," dedi ve yüzünü görmesem bile kibirli tavrını hayal edebiliyordum. Bakışlarım Chloé ile kral arasında gidip geldi. Chloé onunla yataarken, kral ona hangisinin güvenli olduğunu söylemiş miydi?

Iris isteksizce Chloé'nin işaret ettiği kadehi aldı ve Chloé öne çıkıp onu gösterişli bir hareketle elinden aldı. Elini kaldırarak krala küçük bir kadeh kaldırdı. "Tl2is, hepinizin eğileceği kısım," diye alay etti, boğazı bir kez hareket ettikten sonra kadehi geriye doğru eğdi.

Sıvı dudaklarına değdi ve... Çığlık attı.

Ses parçalandı, sessizliği paramparça etti. Sırtı şiddetle kavislendi, kadeh elinden düşerek yere yuvarlandı ve içindeki sıvı yere döküldü. Sıvı taşa çarptığında hafifçe tısladı, belirgin bir cızırtı sesi çıkardı ve sonra Iris yere yığıldı.

Uzuvları kasılmaya başladı, peçesi kayarken ayakları taşa vuruyordu ve parmakları zehri dışarı çıkarmaya çalışır gibi boğazını tırmalıyordu. Gözleri o kadar geniş açıldı ki, sanki patlayacakmış gibi görünüyordu. Göz bebekleri beyazlarla doldu, ağzının köşelerinde köpük birikti.

Çaresiz bakışları kralı buldu ve orada kaldı, sanki kral ayağa kalkıp onu kurtaracakmış gibi yalvaran bir bakışla.

Ama kral hiçbir şey yapmadı. Menelaos sadece boş ve duygusuz bir bakışla ona karşılık verdi.

Göğsünden, arkasında gerçek bir nefes olmayan, boğuk bir ses çıktı. Sadece ciğerlerinin tuzağına yakalanmış son bir çığlık. Burun deliklerinden kan sızdı. Çenesi gevşedi ve bakışları boş boş gökyüzüne sabitlendi.

Ve sonra... hareketsiz kaldı, bir bacağı altında doğal olmayan bir şekilde bükülmüş, bir kolu da yana doğru uzanmıştı. Dudakları çoktan ölümün grimor rengine dönmüştü. Peçesinden tek bir bukle kopmuş, sanki bunun gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi fayanslara değiyordu.

Bilinci kapalı değildi. Ölmüştü.

Tl2e Baş Rahibesi yanına diz çöktü ve bir an için dua edeceğini sandım. Bunun yerine, elini uzattı ve Chloé'nin gevşek yüzünden saçlarını nazikçe çekip aldı; bu hareket o kadar yumuşaktı ki midem bulandı. Çenesi kaskatıydı, yüzünden hiçbir şey okunamıyordu... ama gözleri bambaşka bir şeyi ele veriyordu.

keder ya da pişmanlık değildi. Daha karanlık bir şeydi. Sanki kabullenmiş olduğu tüm kaçınılmazlığın ağırlığı gibiydi.

Donakalmıştım, boğazımdan bir şey dışarı çıkmaya çalışır gibi bir dehşet yükseliyordu. Chloé'yi sevmemiştim — tanrılar, onun acımasız dilini, kötü niyetli gülümsemesini, hepimizi sandaletinin altındaki böcekler gibi muamele etmesini nefret ediyordum. Berbat biriydi. Zehirli. Dayanılmaz.

Ama nefret etmek, onun ölmesini dilemekle aynı şey değildi.

Ve şimdi orada yatıyordu, bir kılıç ya da savaş alanı yüzünden değil, bir kadehi kaldırdığı için.

Sadece... içmişti. Ve ölmüştü. Tek bir yanlış kadeh. Tek bir yanlış an. Tek bir yanlış kadın.

Bacaklarım titriyordu. Anysa elimi tuttu ve ben de onu sımsıkı kavradım, artık kimlerin izlediğini umursamadan, buz gibi bir dehşet damarlarımdan yayılırken ve gerçeklik içime işlerken. Bu bir gösteri ya da metafor ya da kendimi inandırdığım diğer teselli edici yalanlardan biri değildi. Bu gerçektir. Bizi gerçekten ölüme terk edeceklerdi.

Krala baktım. Menelaus hâlâ tepki vermiyordu. Çenesi sıkılmamıştı. Pişmanlık belirtisi yoktu. Her şeyi, sonucu belli bir maçı izler gibi, aynı mesafeli ilgiyle izliyordu.

Chloé, sarayın gözde bir üyesinin kızıydı... kral ile yatmıştı... ve *yine de* düşmesine izin verilmişti.

Eğer sonunda onun hiçbir önemi yoksa, o zaman hiçbirimizin de yoktu.

Odaya inlemeler ve hıçkırıklar yayıldı, kontrol edilemeyecek kadar şiddetli bir yangın gibi büyüdü. Hepimiz Chloé'nin cesedinin sığır gibi sürüklendiğini izlerken, kalan kızlar arasında panik yayıldı.

Iris'in sesi, zayıf ve tiz bir şekilde kaosun içinden yükseldi. "Apollo, bizi koru," diye fısıldadı. Tekrar. Ve tekrar. Aynı cümle, tekrar tekrar, sanki ölümü uzak tutmak için söylenen bir büyü gibi. Parmakları, Phoebe'nin onun için seçtiği kadehin sapını sıktı; sanki o andan, duvarlardan, ona bakan gözlerden, yaklaşan kaderden kurtulabilirmiş gibi tüm vücudu titriyordu. Ona bağırarak, onu trans halinden çıkarmak, boynunu gerçeklere doğru çevirmek istedim. *Kimse gelmeyecek. Tanrılar gitti. Menelaus bizi lanetledi*

. *Anlamıyor musun?*

“O bardağı seçmemi söyledi. Ölmesini istemedim,” dedi Iris, bardağındaki sıvıya bakarken boğuk bir sesle mırıldandı. “Hayır... hayır, bunu yapmayacağım!” Aniden o kadar hızlı bir şekilde geriye sendeledi ki, neredeyse kendi ayaklarına takılıp düşecekti. Kadehi düşürdü, sıvı her yere saçıldı. “Burada ölmeyeceğim! *Ölmeyeceğim!*” Çığlığı odayı yırttı. Geniş gözleri yaşlarla ve dehşetle ıslanmış ve parlıyordu. “Bana bunu yaptıramazsınız! Onu içmeyeceğim... içmeyeceğim!”

“Onu götürün,” dedi Menelaos alaycı bir şekilde, elini küçümseyici bir hareketle sallayarak. “Ve onunla birlikte köyünü de cezalandırın. Apollon'dan merhamet dilenecek kadar aptal olan herhangi bir kadın, bunun sonucunda gelecek yıkımı hak eder.” Sırıışı keskin bir şekilde parladı. “O altın renkli korkak herifi Sparta'dan kovaladım. Gerçekten cevap vereceğini mi sandı?”

Iris'in feryatları daha da yükseldi ve midem bulandı. Iris'in köyü, Sparta'nın geri kalanının çok iyi bildiği bir hayata mahkum edilmişti.

Bir muhafız tereddüt etmeden öne çıkıp Iris'i kolundan yakaladığında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bir kez çılgılık attı ama odadan sürüklenirken direnmedi; hıçkırıkları arkasında birer kurdele gibi uzanıyordu.

Tl2e rahibesi tiksintiyle başını salladı. “Phoebe, Helena için bir kadeh seç,” diye emretti.

Adım, ölümler için çalan bir çan gibi yankılandı. Herkesin bakışlarını ve o korkunç, sabırsız beklentinin bana doğru kayışını hissettim.

Ama gözlerim... gözlerim Achilles'i buldu. Artık hareketsiz değildi. Artık kayıtsızlıktan oyulmuş değildi. Korkmuş görünüyordu. Omuzları kaskatı kesilmişti, disiplin onu sanki bir darbeye hazırlanır gibi yerine sabitlemişti. Gözleri, gergin bir ip gibi benimkilerle kilitlendi. Bir kez başını salladı. Sadece bir kez. Ama bu hareket şiddetli ve hiç şüphesiz acil bir anlam taşıyordu.

Yapma. Bu kelime söylenmemişti, ama yine de duydum. *Yapma.* Dünya daraldı, ta ki geriye sadece nabzımın atışı ve bakışlarındaki sessiz yalvarış kalana kadar.

Ama zihnim yetişmeden uzuvlarım hareket etti ve Phoebe'nin korku dolu ellerinden kadehi almak için uzandı. *Demek böyle bir şeydi,* diye düşündüm kadehe bakarken. Bakmak ve önümdeki sıvının hayat mı ölüm mü barındırdığını bilmemek.

Iris'in kadehi yakınlarda devrilmiş duruyordu, içindekiler yere yayılmıştı. Tl2e sıvı düştüğünde tıslamamıştı, yani içinde ne karar barındırıyorsa, büyük olasılıkla

zehir değildi. Bu durumda Phoebe'nin seçebileceği sadece iki kadeh kalmıştı ve rahibenin daha önceki sözlerine göre, bunlardan birinde zehir vardı.

İkisi arasından biri.

Olasılık çok düşüktü.

Bu anı soğukkanlı bir meydan okuma ya da en azından titrek bir cesaretle karşılayacağımı düşünmüştüm.

Ama nasıl bir his olacağını hiç bilmiyordum, hiç.

Bunda korkunç bir samimiyet vardı. Her yönden baskı yapan bir sessizlik, o kadar tamdı ki sanki duvarlar üzerime çökiyormuş gibi hissettim. Benden önce burada durmuş olan tüm kızların ağırlığı havada asılı duruyordu; ter, korku ve yarıda kalmış duaların hafif izleri. Kadeh yavaşça yaklaştı.

O kadar küçüktü ki. Sadece bir kadeh. Biraz metal ve sıvı. Ama tek bir nefesle, olduğum her şeyi, olabileceğim her şeyi sona erdirecek güce sahipti.

Parmaklarım seğirdi. Midem kasıldı. Ve yine de bakakaldım, diğerleri de böyle hissetmiş miydi diye merak ederek: sanki zaman tek bir kırılgan ana daralmış gibi.

Uzatılmış kadehi tutan Phoebe'ye baktım, içinden benimki gibi aynı dehşet mi geçiyordu acaba diye merak ederek. Anya'nın korkulu fısıltısı havada yankılandı, adımı sanki ciğerlerinden koparılmış gibi titreyerek söyledi. "Helena..."

Ona bakamadım. Bu, Deneme'nin dehşetinin bir parçasıydı, değil mi? Bu, birbirimizin kaderlerini bir kumarbazın elindeki astragal gibi takas etmemizi gerektiriyordu; merhamet vaadi olmadan defalarca atılıyordu. Her seçim, her fincan, bizi cellat ya da kurban ya da her ikisi birden yapma gücünü taşıyordu.

Chloé'nin yüzü gözlerimin arkasında yanıyordu, ölümün acısıyla buruşmuş, burun deliklerinin altında kan birikmişti. Cildi çoktan parlaklığını kaybetmeye başlamıştı, hayatın kaçtığı yerlere solgunluk yerleşiyordu. Hâlâ gözlerini görebiliyordum, donuk ve uzak, hiçbir şeye bakmıyordu. *Bana* bakıyordu.

Göğsüm sıkıştı. Ben de o *olabilirdim*.

Zihnim acımasızca o görüntüyü sundu. . . bedenim onun yanında, obsidyen zeminde gevşek ve solgun, hoşuna gitmeyen bir adak gibi bir kenara atılmış.

Dehşet omurgamdan yukarı tırmandı, ama içimde acımasız bir netlikle yükselen gerçeği bastıramadı.

Tl2is, benim doğuştan yapmam gereken şeydi.

Gözlerimin arkasında köyüm belirdi. Kuraklık ve toz içindeki Amyklai, zayıf ve sessiz çocukları, ağızlarının kenarları kırmızıya boyanmış. Filippos tarlada sendeleyerek yürüyor, kulaklarından kan akıyor. Tl2alessa sürüklenerek götürülüyor. Annemin sesi net bir şekilde yankılanıyor: *Kazanmalısın, Helena.*

Bu seni mahvetsin bile.

Sanırım annem bunu kastetmişti.

Kadehi kaldırdım ve içmek için peçemi biraz kaldırdım.

Odanın diğer ucunda, Achilles'in yıkılmış ifadesiyle göz göze geldim, keşke o da benim yüzümü görebilseydi. Keşke bu anda ona bir tür teselli gösterebilseydim.

Bakışlarımı ondan çekip... içtim.

Sıvı, sanki karanlık bir mahzende çok uzun süre kalmış gibi, ağır ve bayat bir tadla dilime değdi. Boğazım gerildi, içgüdüsel olarak onu reddetti. Derimin altında bir sıcaklık yayıldı ve içimi vahşi bir korku dalgası sardı. *"İşte bu,"* diye düşündüm. *"İşte böyle ölecektim... burada, bu lanetli odanın soğuk zemininde, bir yabancıнын seçimi, bir yılan gibi bağırsaklarımı zehirleyerek."*

Şaşkın bir nefes ciğerlerimden koparak çıktı, ardından bir diğeri geldi, ikisi de sanki vücudum uzun ve şiddetli bir rüyadan uyanıyormuş gibi içimden geçip gitti. Nabzım kulaklarımda bir çekiç gibi atıyordu, ama yine de atıyordu. Yine de ayaktaydım. Damarlarımı yakan spazmlar yoktu, beni ele geçirmek için uzuvlarıma tırmanan bir ateş yoktu. Sadece nefes vardı, titrek ve meydan okuyan, ve hayatta kaldığımı anlayan şaşkın, titrek bir farkındalık.

Tanrılara şükürler olsun.

Oda sanki benimle birlikte nefesini tutmuş gibi, hep birlikte nefes vermiş gibiydi. Rahatlama. Hayal kırıklığı. Hayranlık. Havada hangi duygunun daha yoğun olduğunu ve bunların nereden geldiğini tam olarak bilmiyordum... ama hepsini hissettim.

Achilles'e bir göz attım.

Hareket etmemişti. Ama gözleri... sanki dizlerinin üzerine çökecekmiş gibi görünüyordu, sanki ciğerlerinden nefes çekilmiş ve bir anda geri itilmiş gibi. Tl2e bakışlarındaki o saf rahatlama, içimdeki derinlerde bir şeyi sarsmıştı, adını koyacak vaktim olmayan bir şeyi.

Çünkü içimde derin bir farkındalık yerleşmişti. Kadehimde zehir olmadığına göre... bu, son kadehte... zehir olduğu anlamına geliyordu.

Anysa'nın kesin ölümü önündeki masanın üzerindeydi. İçmemeyi seçerse, ailesi sahip oldukları azıcık şeyi de kaybedecekti. Menelaos, her halükarda onun mahkum olmasını sağlayacak şekilde her şeyi ayarlamıştı.

Herkes aynı anda aynı sonuca varmış gibi görünürken, odayı ciddi bir hava kapladı.

Rahibe başını bana doğru çevirdi. "Kadehi al," diye emretti sakın bir sesle, sanki Anysa'nın ölümünü garantilemiyormuş gibi.

Anysa'ya baktım, yüzümden kan çekildi. O çok cesur görünmeye çalışıyordu. Kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Muhtemelen Artemis'e, her zaman kendisini korumasını dilediğini söylediği tanrıçaya. Ya da belki de kendi midesine, gergin olduğunda savaş davulu gibi guruldadığını şaka olarak söylediği midesine. O sabah, bir gün onurlu bir şekilde öleceğine dair saçma bir espri yapmıştı. "Ya da en azından," demişti, "çenem dik ve nefesim mercimek gibi kokmadan."

Ama şimdi eteğinin kenarlarını tutan parmak eklemleri bembeyazdı. Ve zehir dudaklarına ulaşmadan önce bile çökmek üzere olduğunu görebiliyordum.

Olduğum yerde donakalmıştım. O artık sadece odası benimkiyle duvar paylaştığı bir kız değildi. O benim arkadaşım. İlk gerçek arkadaşım.

Ve ben onu öldürecektim.

"Sorun değil," diye fısıldadı bana, sesinde bir çatlak vardı. "Yap gitsin."

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü ve boğazım kusmukla doldu. "Vazgeç," diye aceleyle fısıldadım ona. "Ölürsen zaten kazanamazsın!"

O geriye doğru sıçradı. "Beni öldüreceği kesin değil; riski göze almayı tercih ederim," diye tısladı. "Onları hayal kırıklığına uğratmayacağım! En azından ölürsem, sadece beni kaybederler, sahip oldukları az şeyi değil!"

Dişlerimi o kadar sıkıyordum ki çenem ağrıyordu. Onun aptal olduğunu söyleyebilirdim, ama ikimizin de içinde o çaresizlik vardı, insanı çılgına çeviren... mantığa aykırı şeyler yapmaya iten o çaresizlik. İkimiz de halkımızı kurtarmak için her şeyi yapardık.

Derin bir nefes aldım, parmaklarım hâlâ fincanın üzerinde duruyordu.

Anysa ve ben o ilk gece, sadece yakınlığımızla birbirimize bağlanmış olarak aynı ritmi yakalamıştık. Ama bir şekilde, korku ve geceleri duvarın arkasından birbirimize

birbirimize fısıldadığımız kelimeler arasında, bir şekilde... daha fazlası olmuştu.

Gülmek imkansız gibi geldiğinde beni güldürmüştü. Kahvaltıda inciri severdi ve Nomiki ile Baş Rahibe bakmadığında fısıldayarak saçma sapan şeyler söylerdi. Akşam yemeğinden sonra benimkiyle aynı şekilde kendi saçını da örerd, parmakları çevik ve sakinleştiriciydi, sanki endişemi kafa derimden çekip çıkarabilirmiş gibi.

O, ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir kız kardeşi gibiydi. Ve şimdi, hayatı benim elimdeydi.

Nefesim kesildi, ciğerlerim şaşkın ve boş kalmıştı. Gözyaşlarım Anya'nın göğsüne damlıyor, kumaşı ıslatıyordu.

"Kadehi ver," diye ısrar etti, sesi hâlâ titriyordu.

Sonunda kadehi kavradım, sanki bir şey uzuvlarımı ele geçirmiş gibi hissettim. Bu gücü istemiyordum. Ne onun üzerinde, ne de başka birinin üzerinde. Tl2is bir kraliçenin olması gerektiği gibi değildi. Kraliçelerin korunması, savunması gerekiyordu. Ve yine de işte buradaydım... onu öldürmeye zorlanıyordum.

Bunu yapamazdım.

Tanrılar yardım etsin, yapamazdım.

Onu seviyordum. Şarkılarda anlatıldığı gibi görkemli, destansı bir şekilde değil, onu bir taçla takas etmeyeceğim anlamına gelen gerçek, insani bir şekilde.

Köyüm için aşmayacağım bir sınır olmadığını sanmıştım. Anlaşılan yanılmışım, o sınırı bulmuştum. Amyklai için seve seve hayatımı feda ederdim... ama onun hayatını feda edemezdim.

Ne anlama gelirse gelsin.

Tl2e rahibesi beni yakından izliyordu, ben tereddüt ederken ağzında bir kaş çatma belirdi. Zamanım dolmuştu.

"Hayır," dedim sonunda, kadehi elimden bırakarak.

Rahibenin başı bana doğru döndü. "Ne dedin?" Gözlerine baktım. "Hayır," dedim tekrar, sesim şaşırtıcı derecede sağlamdı.

Oda içinde bir hayret nidası yükseldi, sanki odadaki herkes aynı anda nefesini tutmuş gibiydi. Yüzler bana döndü, fısıltılar havayı doldurdu. Kralın etrafında, saray halkı öne doğru eğildi, dudakları ağızdan ölmek üzere olan balıklar gibi aralanmıştı. Ve onların ötesinde, devasa sütunların yarısı gölgesinde, Akhilleus'un bakışları benimkilerle kilitlendi.

Omuzları hafifçe düşmüştü ve gözlerinde yumuşak ve savunmasız bir şey parladı — umut, belki, ya da daha da tehlikeli bir şey. Beni onu seçtiğimi sandı. Bu isyan eyleminin, bu imkansız direnişin *bizim* için olduğunu sandı.

Üzgünüm, diye düşündüm yine. Son zamanlarda ona söyleyebildiğim tek şey buydu.

"Başka bir kadının kaderini seçmeyeceğim," dedim, karar içimde soğuyan bronz gibi sertleşirken sesim kelimelerde takıldı.

Rahibe aniden döndü, bakışları avcı bir hassasiyetle bana kilitlendi. Altın manşetli kolları yanlarında hareketsiz kaldı ve duruşunda, zar zor gizlenmiş bir memnuniyetle bir şey değişti. Ağzı kıvrıldı, tam bir gülümseme değildi, ama bir gülümsemenin hayaleti gibiydi, sanki söylemeyi beklediği bir şarkı nihayet nakaratına ulaşmış gibi. Başından beri gitmemi istemişti ve şimdi dileği gerçekleşiyordu.

"Denemeye karşı gelmeye nasıl cüret edersin?" diye tısladı Baş Rahibe, sesi havayı yırtarak yankılandı. "Korkaklığınla kralımızı utandırırıyorsun."

Dikleşti ve başını tahtın yönüne çevirdi.

Menelaus'un çenesinde bir tik belirdi ve bana bakarken şakaklarındaki damarlar ip gibi belirginleşti. Bakışlarında öfke vardı elbette, ama aynı zamanda yüz hatlarını aşağıya çeken bir hayal kırıklığı da vardı, sanki ondan değerli bir şey çalmışım gibi. *Ona ait* bir şey.

Sessizlik uzadı, ama ben kıpırdamadım. Ve sonunda, bir tokmak gibi cınlayan bir homurtuyla, kral tek bir kez, isteksizce başını salladı.

Başrahibenin gözleri zaferle parladı. "Muhafızlar," diye seslendi. "Onu götürün."

Muhafızlar bana doğru ilerlerken, sandaletleri taşlara sert bir ritimle vuruyordu. Başrahibe öne atıldı ve kadehi kaptı. Onu Anyisa'ya doğru uzattı.

Anyisa ona uzanırken eli şiddetle titredi.

Hayır.

12'e muhafızları neredeyse üzerime gelmişti, ama onlara bana ulaşma şansı vermedim. Hızla döndüm ve Anyisa onu almadan önce Başrahibe'nin elinden kadehi kaptım. Şarap kenarından taşıtı, Anyisa şaşkın bir öfkeyle dudaklarını aralarken, tıslayarak yere sıçradı.

Anysa nefesini tuttu. "Ne yapıyorsun?!"

"Onu içeceğim," dedim, odadaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. Sesim bir kez bile titremezdi. "Onun için."

Oda içinde hafif bir hışırtı duyuldu, saraylılar birbirlerine doğru eğilip hızlı ve şaşkın fısıltılarla konuşmaya başladılar.

"Ölümü mü seçiyor?" diye fısıldadı biri.

"Hayır," dedim, kürsüye doğru dönerek. "Ben Sparta'yı ve onun nasıl bir yer olmasını istediğimi seçiyorum."

Menelaos tahtından kalktı, bakışları odayı taradı, her fısıltıyı, her irkilmeyi yuttu. İlk başta bana bakmadı, sadece dinledi. Sonra, yavaşça, gözleri benimkilerle buluştu. "Bırakın yapsın," dedi sakın bir sesle.

Fısıltılar bir anda kesildi.

Kürsüden bir basamak indi ve durakladı, uzun ve telaşsız bir yudum şarap içti. "Bu, onun seçtiği bir Sınav ve kararını verdi," dedi, bakışları Baş Rahibeye kaydıktan sonra tekrar bana döndü.

Gözlerinde meydan okuma vardı, cesur ve alaycı, sanki bana onu haksız çıkmam için meydan okuyormuş gibi... benim bunu başaramayacağıma inandığını çok iyi bilerek.

Onun bakışlarını karşıladım, şüphelerinin ne kadar önemsiz olduğunu tam olarak görmesini sağladım, kararlılığımın ağırlığının aramızdaki boşluğu doldurduğunu hissetmesini sağladım. Benim pes etmemi bekliyorsa, hesaplarını yanlış yapmıştı. Hem de fena halde.

Başrahibenin çenesi gerildi, ama saygıyla başını eğdi.

Sonunda, beni neredeyse geriye savuracak kadar şiddetli bir dehşet içinde donakalmış olan Anysa'ya döndüm. "Helena, hayır..."

"Harika bir kraliçe olacaksın..." dedim ona, gülümsemeye çalışarak.

O çılgınca başını salladı, duvağı havada çırpındı. "Helena ..."

"Lütfen Amyklai'yi unutma," diye fısıldadım.

Yüzümün yan tarafına saplanan Achilles'in bakışlarından gözlerimi kaçırdım ve kadehi ağızıma götürdüm. Metalin sıcaklığı dudaklarımı öptü, ardından sıvının soğukluğu boğazımdan aşağı kaydı.

Yaktı ve midem protesto edercesine büküldü.

Ateş hızla geldi, acımasız ve kavurucu bir çekişle sıcaklığını boğazımdan aşağıya sürükledi. Midem isyan etti, o kadar şiddetli kasılmalar yaşadı ki, neredeyse olduğum yerde yere yığılacaktım.

Kadeh elimden kaydı ve yere çarparak mermer üzerinde kaydı.

Anysa'nın çığlık attığını sandım, ama dünya etrafımda dönüyordu. Nefesim hızlandı ve düzensizleşti, oda eğilirken masanın kenarına tutundum.

Dudaklarımda kan birikti ve titrek bir el ile onu sildim.

"Zehir ustası!" diye kükredi Menelaus, sözleri panikle karışık öfkeyle patladı. "Hemen!"

Cüppeler hışırdadı, sandaletler gümürdü, odayı bağırışlar doldurdu, ama ben bunların hiçbirini duyamıyordum. Tüm vücudum ısı ve acıdan zonkluyordu.

Karşımda bir adam belirdi ve dudaklarımin arasına bir şişe sıkıştırdı. İçindeki sıvı acıydı, damarlarımda dolaşan ateşe karşı soğuk bir panzehir. Mide bulantısı beni sarsıp neredeyse kusmama neden olsa da, içgüdüsel olarak onu yuttum.

Sallanırken bir el kolumu kavradı ve aniden Achilles oradaydı, beni dengeliyordu, nefes alırken gözleri yıkımla doluydu, "Neden?"

Omurgamı dik tutmaya çalışarak onun bakışlarına karşılık verdim. "Çünkü," diye nefes nefese söyledim. "Başka bir kadının mezarının üzerinden geçerek kraliçe olmak zorundaysam... o zaman çürümeyi tercih ederim." Dünya başım dönüyordu, başım dönerek benden uzaklaşıyordu ve bilincimin son anında, Achilles'in yüzü gözlerimin önünde yanıyordu, inanamayan ve hayranlık dolu bir ifadeyle.

Ve sonra... sadece karanlık vardı.

Sessizliğe düşmek gibiydi. Karanlıkta gömülmek gibiydi. Sanki... Hiçbir şey yoktu.

BÖLÜM 27

Uyandığımda, sanki Styx Nehri'nin dibinden yüzeye çıkmış gibi hissettim; ciğerlerim bana ait olmayan bir havayı çekiyordu, cildim soğuk terle kaplıydı, dünyanın kenarları bulanıktı, sanki yağmurda bırakılmış taze bir tablo gibiydi.

Tanrım, diye düşündüm. Nasıl hâlâ hayattaydım?

"Kimse bilmiyor," dedi Anyşa yanımdan.

Gözlerimi kırptım. Bunu yüksek sesle mi söylemiştim?

Başımı zorla çevirdim ve bir odada olduğumu gördüm, o yatağımın başında oturuyordu, gözleri yorgun ama odaklanmıştı, sanki ben uyanmadan önce yüzlerce tur atmış gibi yüzünün etrafında bukleler bir hale oluşturmuştu. Bana bir bardak su uzattı, ben de titrek ellerimle kabul ettim, yudumladım ve soğukluk boğazımı okşadığında yüzümü buruşturdum.

Kafamdaki yoğun sisle mücadele ederek gözlerimi odaklamaya çalıştım.

"Sen... peçe takmıyorsun," diyebildim.

"Artık buna gerek yok! *Gerçek zehir* içtin, Helena. Kendini zehirleyerek birini etkilemeye çalışmanın sonuçlarının ne olacağına dair sana uyarıcı bir hikaye anlatmıştım. Ama hayır, sen kahramanlık yapıp bu denemeyi rapsodların kapışacağı trajik bir balada dönüştürmek zorundaydın."

Bir yudum daha aldım, sonra yastıklara yaslandım. Cildim nemliydi ve ter, köprücük kemiğimde tuz kabukları halinde kurumuş izler bırakmıştı.

Ama en azından o lanet olası peçe gitmişti.

Roz birden ortaya çıktı ve bir ciyaklama sesiyle yatağın kenarına kondu. Ben tepki veremedim kucağıma tırmandı ve soğuk burnunu ve tüm küçük vücudunu çılgınca bana bastırdı. Sanki derimin içinden geçip bana tutunabilecekmiş gibi, tekrar tekrar burnunu sürerken kürkü cildime sert ve ısrarcı bir şekilde değişiyordu.

"Ah, ben iyiyim," diye mırıldandım, onu sakinleştirmek için tüylerini okşayarak.

"Senin küçük... her neyse, odada sadece ben kaldığım anda ortaya çıktı," dedi Anyşa kuru bir sesle. "Senin yanından ayrılmıyor. Kendi evcil keçimi özletiyor bana."

Roz keskin bir ciyaklama çıkardı ve sanki bu karşılaştırma ona yakışmazmış gibi, neredeyse kibirli bir tavırla öne eğilip Anyşa'yı kokladı. Kurdele gibi kuyruğu, noktalama işareti gibi keskin bir hareketle bir kez sallandı.

Anyşa içinden kıkırdadı. "Tanrım, sanki kırılmış gibi görünüyor. Üzgünüm, küçük dostum. Onun yaptıklarından sonra toparlanmaya çalışan tek kişi sen değilsin." Başını salladı ve bana dönerek yaklaştı; dizlerini altına çekip oturdu, örgüsü bir omzuna yarıya kadar düşmüştü. "Sen bayıldıktan sonra onları görmeliydin. Kral neredeyse felç geçirecekti. Kaptan Achilles sanki karnına bıçak saplanmış gibi görünüyordu. Başrahibe anlamsız sözler mırıldanmaya başladı. Peki ya ben? Oh, elbisemin üzerine kusmayacakmışım gibi davranmak zorunda kaldım."

"Menelaus üzölmüş müydü?" Şaşkınlıkla boğuk bir sesle sordum, sesim hâlâ zar zor duyuluyordu.

Anyşa bana bir bakış attı. "Evet, Helena. ZÜe kralı. Şık kıyafetler giyen, taç takan ve tanrı olabilir de olmayabilir de olan adam? ZÜe kralı."

Kalbim daha hızlı atarken hafifçe doğruldu. "Ama... neden o..."

"Bilmiyorum," dedi, düşünceli bir şekilde gözlerini kısarak. "Dürüst olmak gerekirse,

buraya geldiğimizden beri onda gördüğüm en büyük duygu gösterisiydi."

Şok içinde kucağımda duran battaniyeye baktım. Roz da buna inanamıyormuş gibi homurdandı. Vücudumun her hücrelerinde bir ağrı hissederek boynumu çevirdim. "Peki sonra ne oldu?"

"Şey... sen solgunlaşınca, kral zehir ustasını çağırmaya başladı. O da koşarak geldi ve boğazına bir tür şurup kıvamında bir kabus

boğazına döktü. Sonra sen yere yığıldın. Achilles seni yakaladı ve kırılacakmışsın gibi yere yatırdı. Helena, rengin solmuştu. Solmuştu!”

Gözyaşı dökülmese de elini yanağına sürdü. “Sonra seni buraya getirdiler.”

Ancak o zaman odayı fark ettim. Keten değil, yün perdeler. Kireçtaşı değil, mermer zeminler. Çerçevesinde sarmaşık gibi altın varaklar dolaşan boy aynası. Defne çelengi şeklinde oyulmuş bir başlık. Aşağıya baktım ve birinin bana ipek bir bornoz giydirdiğini gördüm.

“Burası benim odam değil,” diye mırıldandım, etrafımı anlamaya çalışırken düşüncelerimi toparlamaya çalışıyordum.

Anysa tereddüt etti, sonra başını salladı. Sesi yumuşadı. “Hayır. Bunlar, kraliçe olmak üzereyken sana verdikleri türden odalar.”

Bu kelime beni o kadar sert vurdu ki nefesim kesildi.

Kraliçe.

Ağzım aralandı. Sanki burası başkasına aitmiş gibi, sanki cevap perdelere dikilmiş ya da duvarlara boyanmış gibi, bakışlarım odanın içinde dolaştı. Roz arka ayakları üzerine oturdu ve o da etrafa baktı, burnu sanki *kraliçenin* kokusu farklıymış gibi seğiriyordu.

“Hayır,” dedim, ama bu bir fısıltı gibi çıktı çünkü onun söylediklerinin nasıl doğru olabileceğini hiç anlamıyordum. “Denemeyi geçemedim. Diskalifiye oldum. Kraliçe *sen* olmalısın.”

"Ama değilim," dedi Anysa, sesinde hiçbir kötülük ya da kıskançlık izi yoktu.

Çok hızlı bir şekilde oturdum. Oda sallandı ve Roz, endişeli bir sesle ciyakladı. Elimi uzattım ve göğsümde çılgınca atan kalbi sakinleştirmeye çalışırken yatağın yanındaki masanın kenarını tuttum.

Kraliçe. Bu kelimenin derimin altında yerleştiğini hissettim, tuhaf ve yabancı bir his, sanki mürekkep papirüse batıp, hiç var olmaması gereken bir iz bırakıyormuş gibi.

Sadece duymak için tekrar söyledim. "Kraliçe."

Tadı şafak gibiydi. Güneşin altında çok uzun süre çalıştıktan sonra içilen serin su gibiydi. Rahatlama beni o kadar sert vurdu ki, acıya yakın bir his uyandırdı. Göğsümü doldurdu, uzuvlarıma yayıldı, çok uzun süredir çok sıkı sarılmış olan bir şeyi gevşetti.

Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Anysa beni izledi, gülümsemesi daha yumuşak bir ifadeye dönüştü. “Bütün saray bunu konuşuyor. Tanrılar, muhtemelen bütün Sparta. Herkes senden bahsediyor.”

Ağına bir üzüm attı. “Nasıl olduğunu bilmek ister misin?” diye sordu, ağzı doluyken.

Ona gözlerimi kırıştırdım. “Nasıl neredeyse öldüğümü biliyorum, Anysa. Sadece nasıl buraya geldiğimi anlamıyorum.”

Gülümsemesi yeniden genişledi, havaya bir üzüm daha fırlattı, bakmadan yakaladı, sonra bana yaklaştı ve sanki hamamda dedikodu yapıyormuşuz gibi, Hades'le yaşadığım kıl payı kurtulma olayını tartışmıyormuşuz gibi sahne fısıltısıyla konuştu. “Arkanı dönüp zafer kadehi kaldırır gibi bir bardak ölüm içtiğinde Baş Rahibe'nin yüzünü görmeliydin. Kendisi de bir nefes sonra yere yığılacak gibi görünüyordu.”

“*Bir dikişte içmedim ki...*”

“*Kesinlikle bir dikişte içtin.*” Anysa parmağını bana doğrulttu. “O kadehi sanki sana borcu varmış gibi kapıp, seni öldürmeye cesaret ettin. Ve şimdi buradayız. Kraliçe Helena.” Üzüm kasesini neredeyse devirecek kadar abartılı bir reverans yaptı.

Başım dönüyordu. “Yani zehirden kurtulmamın... bir işaret olduğunu mu düşünüyorlar?” “Hayır, ama eminim bunun da bir parçasıdır. Sadece bir tür... tanrıça gibi

bir kadın, zehir ustası işin içinde olsa bile o zehirden kurtulabilirdi. Panzehirler başarılı olduğundan çok başarısız olur,” dedi, sanki ondan bir şey saklıyormuşum gibi kaşını kaldırarak.

Bunun saçmalığına başımı salladım, Chloé'ye neden panzehir teklif edilmediğini merak ederken, ama Anysa henüz bitirmemişti.

“Menelaus, birkaç dakika sonra hâlâ nefes aldığını görünce ellerini çırpıtı, saraya doğru baktı ve gerçekten ölen tek kişinin *sen* olduğunu ilan etti. Hayatta kaldığın için değil, başkasını kurtarmaya çalıştığın için. Çünkü, dedi ki, *bir kraliçe kendini korumaz. Bir kraliçe halkını korur.*”

Dudaklarımı sıktım. Kraliçesinde buna değer vereceğini tahmin edemezdim.

Sparta'yı açlıktan ölmeye terk ettiği için, kendisinde buna değer vermediği belliydi. Gözleri yüzümü taradı, bir şey arıyordu. “Ve şimdi, Helena... sen halkın kraliçesisin.

Ölümü içip hayatta kalan kadın. Kendini değil, başkasını seçen kadın.” Derin bir nefes vererek arkasına yaslandı. “Bu da demek oluyor ki, artık taç şeklinde bir sorunun var. Ve bu sorun her saat başı büyüyor.”

Ona baktım. “Her şey delilik gibi görünüyor.”

Roz, aynı fikirdeymiş gibi ciyakladı.

Kaşlarını kaldırıp gülümsedi. “Elbette delilik. Denemelerle ilgili her şey öyleydi. Ama sen hayatta kaldın, Helena. Ve şu anda önemli olan da bu.”

Anysa’nın gülümsemesi aniden kayboldu ve parmakları üzüm kasesinde dondu.

"Hayır," dedi sessizce, "önemli olan tek şey bu değil." Sesindeki ani sessizliğe şaşırarak ona baktım.

“Benim için *içtin*.” Sözleri boğazında takıldı ve bir an için, her zamanki gibi bunu gülerek geçiştireceğini sandım. Ama yapmadı. Bunun yerine gözleri parladı; iri, nemli ve içten bir duygu ile dolup taşıyordu. “O kral beni kesinlikle Chloé gibi ölmeye terk ederdi, ama sen dönüp içtin. Sanki senin hayatın benimkinden daha değersizmiş gibi.”

Ağzımı açtım, ama ses çıkmadı.

"Sen kraliçe olacaktın," diye devam etti, sesi artık boğuk ve titriyordu. "Helena, o güzel yüzün, yürüyüşün ya da insanların bu kadar önem verdiği diğer saçmalıklar yüzünden kazanmadın. Kazandın çünkü *içinde ne var*. Çünkü en önemli anda kendini düşünmedin. Beni düşündün."

Gözleri doldu ve yanaklarından gözyaşlarının akışını izledim. “Ne tür bir güzellik? Birinin kemik iliğinde yanan türden bir güzellik—kraliçe yapan güzellik budur. İnsanları *kurtaran* türden bir güzellik.”

Gözleri yaşlı bir şekilde hafifçe güldü. “Ve sen beni kurtardın. Seni aptal, korkutucu, harika kadın. Benim için ölümü içtin.”

Utangaç bir şekilde elinin tersiyle gözyaşlarını sildi, sonra hıçkırarak güldü. “Tanrım, bana öyle bakma. Beni duygusal hale getirdin. Duygusal olmaktan *nefret ederim*.”

“Bu durumda izin verilir.”

Kafasını salladı. “Bu çok kraliçeye yakışır bir davranıştı. Gördün mü, bu işte şimdiden çok iyisin.”

Neredeyse hıçkırık gibi gelen bir kahkaha attım ve boğazımı yuttum. “Ama bunu *sen* istedin. O kadehten içtiğimde bunun olmasını istememiştim. Sadece seni kurtarmaya çalışıyordum.”

Bakışları yüzümde takıldı, dudakları sanki gerçeği bir madeni para gibi tartıyormuşçasına aralandı. Sonra elini uzattı ve benim elimi iki eliyle kavradı

. “Eğer ben olamayacaksam, senin olmanı istiyorum,” dedi, sözleri önceki gece yaptığımız konuşmanın yankısı gibiydi. “Şiddetle. Kararlılıkla. Bu yerin ihtiyacı olanı yapabilirsin. Halkımızın ihtiyacı olanı. Onlara, zalimlikle kraliçe olmaktansa ölmeyi tercih edeceğini gösterdin. İşte ben böyle bir kadının önünde diz çökerim.”

Gözlerimin arkasında yanıcı bir ağrı vardı.

O eğildi ve alnını kısa bir süre benim alnıma dayadı. “Elimden gelen her şekilde sana hizmet edeceğim. Ve seni taçlandırdıklarında, *Sparta*’lı Helena, ben tam yanında olacağım. Bunu aldığın için değil, hak ettiğin için.”

Şimdi benim de yanaklarımdan gözyaşları akıyordu.

Anysa burnunu çekti ve başını eğdi, yüzünde yine sessiz bir yaramazlık içeren bir gülümseme belirdi. “Ve tabii ki, bir de diğer konu var.”

Ona gözlerimi kısarak baktım. “Başka ne var?”

Geri yaslandı ve bir eliyle kendine yelpaze yaptı. “Kaptan, canım. Achilles’in ta kendisi. Bacakları olan bir fırtına bulutu gibi etrafında dolanıp duruyor. Durumunu kontrol ediyor. Şifacıları son gelişmeleri soruyor. Kapının önünde volta atıyor.”

Gözlerimi kıptım. “Öyle mi?”

Anysa çok memnun bir şekilde sırttı. “Oh evet. Birkaç kez. Çok yoğun. Şimdi söyle bana, neredeyse kraliçe olacak arkadaşım, sence saraydaki en savaş tecrübeli, taş suratlı, yarı tanrı olduğu söylenen adam neden senin iyileşmene bu kadar ilgi duyuyor?”

“Hiçbir fikrim yok,” diye mırıldandım, ama yanaklarım beni ele verdi, pencerelerden içeri süzülen güneşten daha sıcak yanıyorlardı.

Roz, tam o anda bir kapı çalınmasıyla aniden gözden kayboldu. Anysa hayal kırıklığıyla dilini şaklattı ama başka bir şey söyleme şansı bulamadı çünkü kapı gıcırdayarak açıldı ve Achilles, sanki Anysa’nın sözleri onu çağırması gibi içeri adım attı.

Zaferden yeni dönmüş bir kahramana benzemiyordu.

...kırılmış bir adama benziyordu.

Tunika buruşuk ve çarpık duruyordu, bir zamanlar Spartalı gururuyla vücuduna yapışan kısımları artık bol duruyordu. Cildinin güneşin ısıttığı ısıltısı solgun bir solgunluğa dönüşmüştü ve gözlerinin altında morarmış gölgeler birikmişti. Yıkanmamış saç telleri şakaklarında dağınık bir şekilde duruyordu, uykusuz gecelerin kanıtıydı. Sakalları, çenesinin güçlü hatlarını pürüzlendirmişti — gururdan değil, ihmalden, sanki kendini tamamen unutmuş gibi. Ya da artık hatırlamayı umursamıyormuş gibi.

Ama bakışları bana takıldığında, uyanık olduğumu gördüğünde... gözlerinde bir ışık parladı. Sanki sadece kendisinin görebildiği bir dünyanın yükünü taşıyormuş gibi omuzlarının düştüğünü izledim.

"Uyanmışsın," dedi boğuk bir sesle, sanki çok uzun zamandır sesini kullanmamış gibi.

"Evet," diye cevapladım, ses tonumu sabit tutmaya çalışarak, ama kalbim sanki göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Anysa ayağa kalktı ve o aniden döndü, ama hemen kendini tuttu.

"Kal," dedi. Biraz fazla hızlı. "Beni kesmeme izin verme."

Gözleri benimkilere kilitlendi. "Ben sadece..." Parmakları çaresizce yanlarında kıvrıldı, sarsılmaz Achilles birdenbire kendinden emin olmaktan çıktı. "Kendi gözlerimle görmem gerekiyordu."

"Hayattayım," dedim yumuşak bir sesle.

Çenesi bir anlığına hareket etti. "Bizi epey korkuttun."

Yüzünde bir anlık bir şey belirdi; belki acıydı. Ya da korkunun yankısı.

O anda anladım, içime içtiğim zehir gibi işledi.

Biz olmayacaktık. Bu hayatta değil. Taçlar, sınavlar ve zehirli kadehlerin olduğu hiçbir hayatta. Bir zamanlar kalplerimizi birbirine bağlayan yumuşak, altın rengi ve gizli ip ne olursa olsun, o kadehi kaldırdığım anda kopmuştu.

Deneme'den önceki gece onu reddettiğimde bunu biliyordum, ama taç başımın üzerinde belirdiğinde gerçek daha sert vurdu. Sahip olabileceğimiz geleceği paramparça etmişim ve bunun sessiz çatırtısı hâlâ aramızda yankılanıyordu.

O orada durmuş, gözlerinden gerçeğin sızmadığını göstermeye çalışıyordu; ben ise donakalmış, hissetmiyormuş gibi davranıyordum. Hiç var olmasına izin verilmemiş bir şeyi onarmak mümkün değildi.

Anysa ona göz kırptı, sonra geniş, sevinç dolu bakışlarını bana çevirdi, kaşları neşeli bir yaramazlıkla yukarı kalktı. Onu görmezden geldim.

"Peki," dedim, ellerim titriyormuş gibi omuz silerken, "Teşekkürler, Kaptan, bu... *rahatlama* için."

"Evet," diye mırıldandı Achilles. Ve o tek kelimedede, tüm acısını duydum.

Bir adım geri attı, ama bakışları vücudunu takip etmedi. Bana sabitlenmiş, oyalanmış, sessiz ve çılgılık atan bir şekilde kaldı.

"Dinlenin... Majesteleri," dedi yumuşak bir sesle ve ben hemen eskiden adımı söyleme şeklini özledim. "Ben... sizi hâlâ görüyorum."

O sözler, o gece bahçede olduğu gibi tam da aynı şekilde yankılandı; nazik ve tutkulu, sanki arkasına saklandığım her katmanı birer birer soymuş ve yine de beni seçmiş gibi.

Ve tanrılar, bu çok acı vericiydi.

Çünkü sözler aramızdaki boşluğa yerleşirken, içimdeki bir şey acı verecek kadar gerildi. Ya o, bunu yapabilecek tek erkekse?

Gözlerini kaçırmamak için bakışlarını karşıladım, çünkü başka yere bakmak başlı başına bir itiraf olurdu, ve acının kimsenin göremeyeceği bir yerde kök salmasına izin verdim.

O bir kez başını salladı ve ayrıldı, sanki acıyormuş gibi arkasındaki kapıyı kapattı.

"Gerçekten de Sparta'nın Kalbinin Kraliçesi," diye mırıldandı Anya.

Cevap vermedim. Veremedim. Bu unvan, ulaşmak için dişimi tırnağımı yediğim bir kader gibi kulaklarımda çınlıyordu. Yine de bunu yüksek sesle duymak, hayal ettiğimden çok daha ağır geldi.

Bu unvan üzerime bir zafer olarak değil... bir sonuç olarak çöktü.

Duvardaki aynaya bakarak, başımda bir taç olduğunu hayal etmeye çalıştım. Orada durması pek uygun görünmüyordu.

Henüz değil.

Ama bir gün ait olacaktı.

Bırakın fısıldasınlar. Bırakın diz çöksünler.

Sparta'nın artık bir kraliçesi vardı.

Ve o sessiz kalmayacaktı.

BÖLÜM 28

Anysa, yanımda bayılan bir asilin abartılı canlandırmasını yaparken, kıkırdamaya devam ediyordu — sesi neşeli, kolları genişçe açılmış — tam o sırada havada bir değişiklik oldu.

Nefesi kesildi ve sözleri boğazında düğümlendi. O kadar hızlı bir şekilde dikleşti ki topuğu halıda kaydı.

Onun bakışlarını takip ettim... ve kendi ciğerlerimin nasıl çalıştığını unuttuğunu hissettim.

Kral kapının eşiğinde duruyordu.

Ama tahtta hatırladığım, kırmızıya bürünmüş, sanki dünya onu sıkıyormuş gibi tembelce uzanmış, hayatın kendisi yorucu bir oyunmuş gibi emirler yağdıran o canavarca tanrı değildi. Bu adam, sanki daha az yer kaplamak için her hareketini prova etmiş gibi, keskin kenarları yumuşatılmış bir şekilde içeri girdi. Pelerini altın süslemeliydi, görkemli olmaktan çok sadeydi, ifadesi beklediğimden farklı bir şekilde açıktı, neredeyse... nazikti.

"Majesteleri," diye mırıldandı Anysa, o kadar hızlı eğildi ki, oturduğu sandalyenin üzerine düşecekti.

Adam elini kaldırdı. "Buna gerek yok," dedi, sesi hiç duymadığım kadar yumuşaktı, gök gürültüsünden çok rüzgârın karıştırdığı kömürler gibiydi. "Tören için gelmedim."

Gözlerimi kırptım. Neye hazırlandığımı tam olarak bilmiyordum — emir, küçümseme, belki de tehdit gibi söylenmiş tebrikler. Ama kesinlikle bunu beklemiyordum.

Bakışları benimkilerle buluştu ve bu sefer, her zamanki gibi tüylerimi diken diken eden açgözlü, ele geçirme arzusu dolu bakış değildi. Kahverengi gözleri yumuşadı, beklenmedik bir şekilde şefkatliydi... ve gülümsedi.

Kendimi onun ağzına bakarken buldum, saraylıların izlemediği, elinde kadeh ya da havada kan olmadığı bu anda o gülümsemenin ne kadar farklı görüldüğüne şaşırmıştım. Korunmasızdı. Gerçekti, belki. Kibirden çok, daha insani bir şeydi.

İlk kez, bakışlarımı başka yöne çevirmek istediğimden tam olarak emin değildim.

"Bir an için," diye mırıldandı, "seni kaybedebilir miyim diye merak ettim."

Sesindeki sıcaklık da beni hazırlıksız yakaladı ve göğsümde bir şaşkınlık dalgası yayıldı. Neredeyse... samimi geliyordu.

"Ben..." Boğazım düğümlendi. "Ben iyiyim."

Bakışları üzerimde dolaştı, odayı çok küçük hissettiren bir takdirle üzerinde durdu. "Görüyorum," dedi ve bu sözler bir okşama gibi geldi.

Yatağa doğru yavaş adımlarla yürüdü ve elini uzattı. Bana kalkmama yardım etmek istediğini anlamam biraz zaman aldı.

Tereddüt ettim, sonra parmaklarımı onun eline kaydırdım. Avucunun içi sıcak ve kuruydu, tutuşu şaşırtıcı derecede ölçülüydü, sanki hakim olmak yerine güven vermek istiyormuş gibi. "Şimdiden daha güçlü görünüyorsun," dedi ve beni şaşırtacak kadar özenle ayağa kaldırdı. "Ve yaptıklarının farkına ilk sen varmalısın."

Gözlerimi kırptım. "Ne demek istiyorsun?"

Beni balkona doğru götürürken tutuşunu gevşetmedi. Parmaklarımız birbirine dolanmış kaldı, sanki bırakırsa yok olacağımı düşünüyormuş gibi dokunuşu uzadı. Kapıları itip açtığında, kapı gıcırdadı, eşikten güneş ışığı sızdı ve odayı sıcaklıkla doldurdu.

Dışarıda, mermer teras gül bahçesine bakıyordu. Kızıl çiçekler mükemmel sıralar halinde uzanmış, sabah esintisiyle eğiliyorlardı. Sanki tüm dünya bu an için çiçek açmış gibi, yoğun ve baş döndürücü kokuları dalgalar halinde yükseliyordu.

Ama bahçe duvarlarının diğer tarafında, saraya geldiğim yoldan farklı, dar bir yol, sahil boyunca manzarayı kesiyordu. Ve

o yolun üzerinde... arabalar vardı. Onlarca, belki de daha fazlası, her biri yüklerle doluydu.

Sarayın renklerini taşıyan erkek ve kadınların aralarında hızla hareket edip sandıkları sabitlediklerini, fiçileri bağladıklarını, tahıl çuvallarını kaldırdıklarını izlerken parmaklarım balkonun kenarına dolandı. Katlanmış ketenler, ilaç kavanozları, aletler, Sparta kraliyet ambarının mührüyle işaretlenmiş un çuvalları gördüm. Her şey sabah güneşi altında arabalara yükleniyordu.

"Amyklai için," dedi kral, sesi yumuşak ama gururluydu. "İlk sevkiyat öğleden önce yola çıkacak. Daha fazlası da gelecek."

Ona baktım, bir an için konuşmadım, içimi şiddetli, imkansız bir rahatlama kapladı. Dizlerim titredi, az önce verdiği sözün büyüklüğü karşısında sarsıldım. "Siz... Yardım gönderiyor musunuz?"

Gülümsemesi genişledi. "Söz verilmişti, değil mi?" Bir adım daha yaklaştı, sesi hâlâ sıcaktı. "Ve ben sözlerimi her zaman tutarım."

Gözlerimden yaşlar akmaya başladı, durduramadım. Konuşmadan başımı salladım. Arabalar malikanenin önünde durduğunda, zihnimde Calismae'nin yüzü canlandı. Ne kadar gurur duyacaktı.

Ya kalkanınla ya da kalkanının üzerinde geri dön, demişti bana.

Ben de tam olarak bunu yaptım.

Beni bir tür memnuniyetle izliyordu. "Seni ilk gördüğüm gece kraliçe olacağını biliyordum," dedi. "Tl2e Denemeleri sadece zaten doğru olanı ortaya çıkardı."

Bakışlarım sürekli erzaklara, yiyecek ve şifa vaadine kayıyor, sonra tekrar ona dönüyordu; kalbim o kadar şiddetli bir mutlulukla çarpıyordu ki, neredeyse acıyordu. Ağzımdan yarı gülüş, yarı hıçkırık gibi bir ses çıktı. "Teşekkür ederim."

O sırttı, bu ifade onu bambaşka birine dönüştürdü. "Sparta'nın ne olabileceğini bize hatırlatan bir kadın için en azından bunu yapabilirdim."

Ona hayranlıkla bakakaldım. Bir an için, o artık beni bir strateji parçasıymışım gibi izleyen, kürsüdeki tanrı değildi. Bir mülk. Kazanılıp kullanılması gereken bir şey. Kızlar onun önünde sinekler gibi yere düşerken, kıpkırmızı cüppesine bürünmüş, kadehini dikip içen kral da değildi.

Tamamen başka bir şey görüyordum, farklı bir gelecek, imkansız ama birdenbire yakınlaşan bir gelecek. Onun bir taht ya da tehdit olmadığı, bir ortak olduğu bir gelecek.

Birlikte bir şeyler inşa edebileceğim biri. Korkmadan yanında durabileceğim biri.

Bu beni tedirgin etti ve ne diyeceğimi bilemedim. Kelimeler ağzımdan çıkmadı. Boğazım, son bir ayda yaşadıklarımın dolayısızlardı ve tek yapabildiğim, hafif ve gecikmeli bir hareketle başımı sallamaktı, sanki çok hızlı hareket edersem o anı mahvedecekmişim gibi.

Ondan nezaket beklemiyordum. Hiç beklemiyordum. Ama işte karşımdaydı, beklenmedik ve etkileyici bir şekilde. Arabalara doğru döndüm ve bu lanetli saraya girdiğimden beri ilk kez, omuzlarıma hafif bir huzur örtüsü serildiğini düşündüm.

Köyüm hayatta kalacaktı.

Arabaların Amyklai'ye vardıgı anı hayal ettim. Çocukların çıplak ayakla ve gözleri parlayarak onlara koşacaklarını hayal ettim. Fıçılar açıldığında ve benim kazandığımı anladıklarında titrek ellerine yiyecekleri kaldırdıklarında, şaşkın sessizliği yaran Calismae'nin inanamayan kahkahasını neredeyse duyabiliyordum.

Açlığın sadece karınlarından değil, ruhlarından da kalkacağını hayal ettim.

Ve bunu ben başarmıştım.

Göğsümde bir ağırlık hissettim, boğucu değil, sadece dolgunluk hissi. Sanki içimdeki bir şey sessizce kendini onarmış gibiydi. Amacımı yerine getirmiştim.

Gülümsedim ve onun bana baktığını fark ettim.

Menelaus hâlâ tuttuğu elimi sıktı ve dudaklarına götürdü, dudaklarının baskısı cildimde uzun süre kaldı. "Güzel Helena," dedi yumuşak bir sesle. "Benimkiyle eşdeğer güce sahip bir kraliçe... Sparta, senin sandığından çok daha uzun zamandır sana özlem duyuyordu. Bir daha gerçek bir eşim olacağına hiç inanmamıştım. İlk karım... bu hayat için yeterince güçlü değildi. Bu hayat onu mahvetti."

Sesinde duyduğum keder o kadar gerçektir ki nefesim kesildi.

İlk kez, onun hakkındaki fısıltıların yanlış olup olmadığını merak ettim. Bu versiyonu, tahtta gördüğüm kendini beğenmiş, acımasız halinden çok farklıydı. Bu versiyon dişlerini göstermiyordu. Bu versiyon kesmiyordu.

Bu hali, o diğer adamın, kırmızıya bürünmüş aslanın, kızların ölümünü gözünü kırpmadan izleyen adamın, sadece bir maske olup olmadığını merak etmeme neden oldu. O kadar iyi takmış olduğu bir maske ki, erkeklerin birden fazla yüzü olabileceğini unutmuşum.

Bu adam, ona inanmak istememe neden oldu. Ama son kraliçesi de bu halini yanlış bir şekilde mi inanmıştı?

Birbirine kenetlenmiş ellerimize baktı, sonra dikkatlice elimi bıraktı ve arkasını dönmeye başladı. Bir anlığına onu izledim, aniden Tl2alessa'yı ve bir hücrede nasıl öldüğünü düşündüm. Denemek için bir an varsa... işte o andı.

"Bekle."

Dönerek, sanki daha fazlasını isteyeceğimi biliyormuş gibi, bekleyen bir hareket yaptı.

"Bana çok şey verdin," dedim, bu sözlerin dilimde ne kadar doğru geldiğine şaşırarak. "Ama... senden bir iyilik daha isteyeceğim."

Gözlerinde bir anlık ilgi parladı. "Söyle."

"Amyklai'nin kasaba şifacısı hapsedildi," dedim tereddütle. "O yaşlı. Hasta. Zincirlere değil, tıbbi bakıma ihtiyacı var. Serbest bırakılmasını istiyorum."

Menelaus tereddüt etmedi, neden hapsedildiğini sormadı ya da en ufak bir şüphe belirtisi göstermedi. "Tamam."

Aynen öyle. Sanki merhamet ona hiçbir şeye mal olmuyormuş gibi. Sanki bu kadar kolay bir şekilde lütufta bulunmak onun için normalmiş gibi. Bu, söylediği diğer her şeyden daha fazla kafamı karıştırdı. Sesinin altında duyduğum nezaketten ya da hafif kederden daha fazla.

"Mümkün olduğunca dinlen," diye mırıldandı sonra, güneş ışığının alnındaki bronz tahta parlamasına yetecek kadar geri çekildi. "Sparta'nın güçlü bir sana ihtiyacı var."

Bununla birlikte, arkasını dönüp uzaklaştı; pelerini dalgalanmadı, emirler bağırmadı, gölgesinde hiçbir tehdit kalmadı.

Sadece bir adam... beni şok içinde orada bırakıp giden, parmaklarım hâlâ sıcak, bugün onun hangi versiyonuyla tanıştığımı bilemeyen bir adam. Ve hangisinin benimle evleneceğini merak eden bir adam.

Korkuluğun yanında durdum, rüzgâr saçlarımı okşuyordu ve aşağıdaki vagonlardan yükselen zeytinyağı ve saman kokusunu neredeyse alabiliyordum. O anın kalbime kazınmasına izin vermeye çalıştım.

Amyklai hayatta kalacaktı. Ve ben bir taç takmak üzereydim.

Ama bundan da öte, gerçek değişiklikler yapma gücüne sahip olmak üzereydim.

Arkamda taşların üzerinde yumuşak ayak sesleri duyuldu ve ardından Anya yanımda belirdi. Bakışları benimkini takip ederek tepenin aşağısına doğru kaydı.

Donakaldı.

"Bunların hepsi Amyklai için," diye fısıldadım.

Ellerini ağzına götürürken dudaklarından bir çığlık kopardı. Geniş ve parıldayan gözleri, yük arabalarının sıralandığı, erzakların yığıldığı, askerlerin sandıkları düzenlediği, tahıl, ilaç, yağ ve ekmeğin ağırlığı altında tekerleklerin gıcırdadığı manzarayı süzerken yaşlarla doldu.

"Başardın," diye fısıldadı, sesi şaşkınlık ve inanamama ile boğulmuştu.

"Helena... gerçekten başardın."

Ona döndüm ve bir an için kendimi Amyklai'li kız ya da taç giydirmek istedikleri kraliçe gibi hissetmedim. Sadece insan gibi hissettim. Yorgun. Umutlu. Canlı.

Elini tuttum ve sıkıca sıktım. "Bu sadece başlangıç," dedim. "Az önce tanıştığım kral gerçekse, yani hepsi rol yapmıyorsa, o zaman belki... belki Sparta'yı kurtarabilirim."

Anysa şiddetle başını salladı, gözlerinden daha fazla gözyaşı süzüldü.

Orada yan yana durduk, bir amaca sarılmış iki köy kızı, umudun eve doğru yuvarlanışını izledik.

Sonunda, yeni odama geri döndük, güneş ışığı isteksiz bir gölge gibi peşimizden geliyordu.

Anysa balkon kapılarını kapattı ve döndü, Roz aniden masanın arkasından fırlayınca irkildi. Bir kaseden birkaç badem aldım ve çömelerek avucumda tuttum.

Onu yaklaştırmaya çalışmadan Roz atıldı, minik pençeleri parmaklarımı sıyrarak bademleri doğrudan elimden kaptı. Zaferle bir kez ciyakladı, sonra arka ayakları üzerine oturdu ve öfkeyle yemeye başladı, kırıntılar yere saçıldı.

"*Bu ne böyle?*" diye sordu Anysa, Roz'a daha yakından bakmak için eğildi. "Görünüşe göre sorularımdan rahatsız oluyor, o yüzden sormamıştım ama bu bir tür fare mi?"

Roz bademi düşürdü ve minik, keskin olmayan dişlerini gösterdi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Anysa, Roz saldıracakmış gibi bir adım geri çekildi.

Ben güldüm ve bademi aldım. Roz onu tekrar yakaladı ve yemeye devam etti.

“Onu ormanda buldum,” dedim yumuşak bir sesle, ipeksi kafasını okşayarak. “Saraya giderken. Nedense benimle kalmaya karar verdi ve ne zaman isterse beni buluyor gibi görünüyor.”

Anysa eğilip gözlerini kısarak baktı. “Sanki beni yargılıyor gibi.” “Muhtemelen öyledir.”

“Umarım kraliçelerin evcil hayvan sahibi olmasına izin verilir. Çünkü Menelaus seni yanında kan kırmızısı kuyruklu bir orman gremliniyle gördüğünde ne düşünecek bilmiyorum.”

“O evcil hayvan değil,” dedim, Roz'un parıldayan kafasını okşayarak. “O benim... arkadaşım.”

Roz sözlerime sevinçle küçük bir cıvıltı çıkardı ve Anysa başını eğip burun kıvırdı. “O zaman belki bu da başka bir düğün hediyesi olabilir. Yarın için.”

Ağzım açık kaldı. “Yarın için mi?” Kapı birden açıldı.

Nomiki, burası kendi eviymiş gibi içeri girdi, kolunun altında uzun bir parşömen ve kulağının arkasına takılmış bir *kalamos* vardı. “Evet. Yarın.”

Roz, kapıyı çalınmaması nedeniyle kırılmış gibi küçük bir ciyaklama çıkardı ve koşarak uzaklaştı.

“Günaydın, Majesteleri,” dedi Nomiki neşeyle, parşömeni en yakın masanın üzerine sererek ve odamda fareye benzeyen bir yaratık olduğu gerçeğini görmezden geliyormuş gibi davrandı.

Ona baktım. Bu... neşe miydi?

Sesi hiç duymadığım kadar neşeliydi, duruşu birdenbire saygılı hale gelmişti. Denemeler sırasında, sözleri hep kesik kesikti ve gözleri sert bakardı. Geç kalırsak ya da yanlış dizilirsek bize öfkeyle bakardı. Şimdi ise unvanını adeta *şarkı söyler gibi söylüyordu*.

Taç, insanların tavırlarını ne kadar da değiştiriyordu.

“Düğün alayının son halini belirlediğimizi duymak sizi memnun edecektir. Messene'den gelen müzisyenler dün gece vardılar. İç avluyu boydan boya geçecek, rahibelerle selamlaşacaksınız, onlar da Menelaus'un tapınağında kurban sunacaklar, ardından...”

“Durun.” Ayağa kalktım. “Yani tüm bunlar yarın mı başlıyor?” Nomiki duraksamadı. “Şafak sökünce hizmetçiler sizi hazırlamak için gelecektir.

T12e kehanetleri okundu ve tarih uğurlu çıktı. Ayrıca, halk istikrar için can atıyor. Başındaki taç onlara inanacakları bir şey verir.”

Onu zar zor duyuyordum.

Yarın taç giyme t renim olacaktı. Evlenecektim. Adı ve sembolüyle, zar zor anladığım bir adama bağlanacaktım. Düşündüğüm gibi bir canavar olmayabileceğini yeni yeni şüphe etmeye başladığım bir adam... ama yine de bir canavar olabilirdi.

“Annemle iletişime geçildi mi?” diye sordum.

Nomiki başını eğdi. “şafak vakti bir mektup gönderildi.”

Yutkundum, küçük, gergin bir hareketle, zamanında yetişip yetişemeyeceğini merak ederek

... zaferim içindeki soğukluğu kırabilir mi diye merak ediyordum. Nomiki konuşmaya devam ederken kendimi başımı sallamaya zorladım. Odaklanmak için. Rotalar, tören cüppeleri ve rahibelerin ilahi ritmi hakkında gevezelik ederken onu dinlemek için.

Ama tüm bunların altında, bir gerçek diğerlerinden daha yüksek sesle yankılanıyordu: Yarın, ben kraliçe olacaktım.

BÖLÜM 29

Işık, cam pencerelerden eğik ışınlar halinde içeri süzülerek odamı erimiş kırmızıya boyadı. Dışarıda, avlulardan sesler geliyordu ve atlar homurdanıyordu. Bir yerlerde, bir aulos kıvrımlı bir melodi çalıyordu. Neredeyse neşe gibi geliyordu.

Düğün kutlamalarının ilk günüydü.

Göğsüme baskı yapan ağırlığa rağmen sırtımı dik tutarak oturdum. Parmaklarım bir anlığına çarşafı sıkı, sonra bıraktı. Bugün kambur durmayacaktım.

Dışarıda ayak sesleri duyuldu. Anysa'nın hızlıca kapıyı tıklatmasını, başını içeri sokmasını ve ağzından dedikodular dökülmesini bekliyordum. Düğün bitene kadar kalacaktı ve güne onun şakalarıyla başlamak güzel olurdu.

Başka bir vuruş duyuldu, daha sert, ve keyfim kaçtı.

ŽÛat kesinlikle Anysa değildi.

Çenemi kaldırdım. "Girin." Bu kelime ağzımdan beklediğimden daha net çıktı. Daha güçlü... neredeyse kraliçe gibi.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve üç kadın, hayaletler gibi sessizce, kemik beyazı keten cüppeler giymiş olarak içeri girdi. Başları kumaşla sarılmıştı, sadece yüzleri açıktaydı; yüzleri solgun boyanmıştı, yanaklarında ve dudaklarında tören yaraları gibi ince kırmızı çizgiler vardı.

Bunlar Nomiki'nin bahsettiği alt düzey rahibeler olmalıydı.

Öndeki kadın derin bir reverans yaptı, omurgası kusursuz bir disiplin çizgisi gibiydi. “Sizi hazırlamak için geldik, hanımefendi,” dedi yumuşak bir sesle. Sesi yumuşak ve sakindi, gülümseliyordu.

"Devam et," dedim ona, bunun da bir kraliçenin söyleyeceği bir şey gibi geldiğini düşünerek

Biri öne çıktı ve elime uzandı. Parmakları sıcaktı, uçları nasırlıydı, ama elimi kavrayışında dikkatli, neredeyse saygı doluydu.

Ayağa kalktım.

Banyomdaki mermer küvetten buhar yavaşça kıvrılarak yükseliyordu; duvardaki aslan ağzı şeklindeki musluktan su akıyordu, bronz çeneleri ardına kadar açılmıştı. Kenarda durup küvetin dolmasını izledim. İlk önce koku burnuma çarptı; ezilmiş defne, gül yapraklarıyla yumuşatılmış.

Bu sarayda aldığım ilk banyoyu ve ondan zevk alamadığımı hatırladım. Cildimde kan, saçımda kırmızı toz vardı. Korku, karnımda bir yumruk gibi kıvrılmıştı.

Şimdi ise...

Şimdi korku tamamen yok olmamıştı... ama her şey değildi.

Amyklai bugün yemek yiyecekti. Yarın da.

Arabalar yoldan aşağı yuvarlanmıştı ve ahşap tekerleklerinin kırmızı toprağı döndürdüğü, tahıl çuvalları ve ipe bağlanmış yağ kavanozlarıyla dolu görüntüleri hâlâ zihnimde bir merhem gibi yükseliyordu.

Bunu içime çektim. Önümüzdeki günler ne getirirse getirsin, onları düşünerek atlabilirdim.

Kadınlar sessizce bekliyorlardı. Yüzlerinden ne düşündüklerini hala anlamak imkansızdı, ama beni aceleye getirmiyorlardı. Biri katlanmış bir keten çarşaf tutuyordu. Bir diğeri küvetin yanında diz çökmüş, sanki sıcaklığını kontrol eder gibi bakır kepçeyle suyu karıştırıyordu.

Banyoya girdim.

Isı ilk başta yakıcıydı, sonra rahatlığa dönüştü. Suyun bedenimi kucaklamasına izin vererek yavaşça battım; her nefes alışımında bitkilerin kokusu göğsümü ferahlatıyordu. Parmaklar saçlarımda dolaşarak gece örgülerimi çözdü, her bir kıvrımı gevşetti. Bir tarak saç tellerimin arasından özenle kaydı; hâlâ gerçek olduğumu, hâlâ etten kemikten bir varlık olduğumu hatırlatacak kadar hafifçe çekerek.

Su soğuduğunda, kadınlardan biri omzuma hafifçe dokundu. Banyodan çıktım, su derimden damlalar halinde akıyordu. Üzerime kırmızı iplikle kenarları işlenmiş yumuşak bir keten havlu sarıldı. Beni kutsal bir heykel gibi nazikçe kuruladılar, ovuşturmadan, sadece okşayarak. Havlu alındı ve ben onların önünde çıplak durdum.

Kadınlardan biri ilk katmanı elinde tutarak öne çıktı.

Neredeyse saydam olan ince, şeffaf beyaz ipekten yapılmış chiton'u havaya kaldırdı. Onu bana sararken, sesi nihayet sessizliği bozdu.

"Bu, katıldığın soyu simgeliyor," diye mırıldandı. "Beyaz, böylece hiç sorgulanmadan görülürsün. Böylece ruhun gölgesiz bir şekilde birliğe doğru yürüyebilir."

Kumaş sis gibi üzerime düştü.

Başka bir kadın kırmızı bir kuşakla öne çıktı. "Ve bu," dedi, onu belime üç kez dolayarak, "Gamelion'un düğümünü taşır. Evlilik, bereket ve koruma için dokunmuştur." Parmakları düğümü göbeğimin hemen üstünde sıktı. "Sadece kocan onu çözebilir."

Menelaus'la yatacağım gerçeği aklıma gelince kalbim çarpıntıya başladı. Bu gece sadece bir tören değildi... önümüzdeki gecelere bağlanan bir bağdı.

Son kadın, defne yaprağı şeklinde, parlak altın rengi tokalar getirdi. Saçlarımı örgüler halinde büküp kafa derime sabitledi, sonra geri kalanını yumuşak bukleler halinde sırtıma döküldü. Tokaları yerine yerleştirirken parıldadılar. "Bilgelik için," diye fısıldadı, "ve zafer için. Defne, layık olanları taçlandırır."

Kapı hiç haber vermeden açıldı ve aynaya bakıp arkamdan odaya giren Baş Rahibe'yi gördüğümde içimden inledim.

Bana doğru ilerledi, cüppesi arkasında sürüklendi, bileklerinde altın manşetler parladı. Yüzü her zamanki gibi sakin ve okunaksızdı, ama bana baktığında gözleri, endişeye çok benzeyen bir ifadeyle kısıldı.

O, benim Denemeler'e katılmamı istememişti. Denemeler başlamadan önce beni kovmaya çalışmıştı. Şimdi kraliçe olacaktım, ama o hâlâ beni Sparta'yı yok edecekmişim gibi görüyordu.

"Birlikte çalışmak istiyorum," dedim, sessizliği bozarak. Rahibenin kaşları kalktı. "Bunun istediğin şey olmayabileceğini biliyorum," diye devam ettim, sesime sakinlik katmaya çalışarak, "ama Sparta'nın şu ana kadarki halinden daha fazlası olabileceğine inanıyorum. Bu konuda birbirimize yardımcı olalım istiyorum. Onu iyileştirmede."

Yüzündeki ifade değişmedi, ama beni değerlendirirken gözlerini kısarak baktı.

“Zûat,” dedi dikkatlice, “bu beni memnun eder.”

Göğsümde bir şaşkınlık yayıldı, ama ben konuşmadan o devam etti, sesi uzak geliyordu. “Sadece kader buna izin verecek mi merak ediyorum.” Bakışları aynada benimkilerle buluşmaya devam etti. Zalimce değil, sadece... gözlerimin arkasında dans eden, onun gördüğü korkunç geleceğin ağırlığıyla doluydu.

"Sen alevden doğdun, Helena," dedi, daha çok aynaya değil, bana.

"Ve alev, sıcaklık ile yanan yıkım arasındaki farkı bilmez."

Buna verecek bir cevabım yoktu. Açıkçası, Sparta'nın sonu olmayacağımı kanıtlamak için zamana ihtiyacım olacaktı.

"Şimdi son adım," dedi Baş Rahibe. Bir kez başını salladı ve kadınlardan biri sessizce hareket ederek masadan bir kaseyi kaldırdı ve onu bekleyen rahibenin ellerine uzattı.

Kaşlarımı çatarak aynaya döndüm. Zaten giyinmişim, allık sürmüştüm, başıma kırmızı gelincikler takmışım ve parfüm sürmüştüm. Daha ne olabilirdi ki?

Başrahibe kaseyle önüme geldi, ben de içine baktım ve kaşlarımı çattım. İçinde, ezilmiş granat taşlarının eritilmiş hali gibi, neredeyse opak, çok hafif bir parlaltıyla çizgili, kalın, kırmızı bir madde dönüyordu. Oradan toprak kokusu yükseldi ve burnumu yakmaya başladı.

"Bu ne?" diye sordum, kokuya burun kıvrarak.

"Vücudun işaretlenecek," diye mırıldandı Başrahibe, ışığın yüzeye vurması için kaseyi daha yükseğe kaldırdı. "Artık krala ait olan şeye kimsenin dokunamayacağından emin olmak için."

Bu sözler beni derinden etkiledi, kalp atışlarım durakladı, sonra hızlandı ve kulaklarımda çok yüksek sesle yankılandı.

Gözlerini kaldırıp benimkilere baktı. "Biri sana dokunmaya kalkışırsa, bu belli olur. Ve cezalandırılır."

Ağzım kurudu. "Nasıl?"

"Ölümlle."

Bir anlık sessizlik uzadı. Boğazım sıkıştı. Düşüncelerim, o hain düşünceler, o geceye geri döndü—yanağımda sertleşmiş bir el, tenime değen sıcak nefes, Achilles'in ağzı.

O anıyı zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım, ama bedenim bana ihanet etti. Göğsüm yanıyordu ve Baş Rahibe'nin yüzümde beliren suçluluk duygusunu

yüzüme yayılmasını görmesin diye dua ettim.

“Devam et,” diye mırıldandım sonunda, o fırçayı suya batırıp cildime yaklaştırmış olsa da.

ŽÛe'nin ilk vuruşu boynumun hemen altına soğuk bir şekilde indi, ışıktı hafifçe parıldayan kırmızı bir şok. Kan değildi. Ama öyleymiş gibi *hissettim*. Sanki öyle olması gerektiğini biliyormuş gibi.

Kıllar göğsümü çizdi, camın altında hapsolmuş ateş gibi parıldayan bir renk şeridi bıraktı.

Başka bir vuruş, bu sefer omzumun üzerinden, sonra kolumdan ve bacaklarımdan aşağıya doğru.

Yüksek Rahibe çalışırken hiçbir şey söylemedi. Elleri sabit kalıyordu, ama bakışları öyle değildi. Bir kez aynaya, bir kez de yüzüme baktı. Sanki beni her gördüğünde rahatsız oluyormuş gibi, hemen başka yere baktı.

Kırmızı, boğazımın çukuruna yayıldı. Yaşamadığım bir anı gibi, davet etmediğim eller gibi bana yapıştı. Dokunduğu her yer artık bana ait değildi.

Onu silip kendimi temizlemek istedim, ama hareketsiz kaldım.

Bu, istediğim her şeydi, uğruna çalıştığım her şeydi... fırçanın her vuruşu beni yeni birine dönüştürüyor gibi hissettirse de.

Başrahibe omzumun üzerine son kırmızı çizgiyi çizdi, sonra dönüp kaseyi peçeli hizmetçilerden birine uzattı. İkincisi, daha küçük bir şey, balmumu ile mühürlenmiş fildişi rengi bir kavanozla öne çıktı.

Yüksek Rahibe tek kelime etmeden onu aldı ve mumu soydu. Yine koku ilk olarak burnuma çarptı ve bir an için onun asıl niyetinin sadece kokuyla herkesi benden uzak tutmak olup olmadığını merak ettim.

Cüppesinden, sapı kemikten yapılmış gibi görünen uzun bir fırça çıkardı. Fırçayı kavanoza daldırdı; kalın, siyah pigment, kılları kaplarken tüm ışığı yuttu.

“ŽÛe'nin kırmızısı bedenini ona ait olarak işaretler,” dedi. “ŽÛe'nin siyahı ise... ruhunu işaretler.”

Dudaklarımı ısırdım. Keşke Baş Rahibe bunu gerçeğe dönüştürebilseydi. Beni bir daha ondan başka hiçbir erkeği düşünemeyecek hale getirse.

Bu kesinlikle daha kolay olurdu.

Omzunun arkasına baktım, bakışlarımı taş duvardaki bir çatlaka sabitledim. Küçük, zararsız. O, boyayla Menelaus'un anlamını bana aşılamaya çalışırken odaklanabileceğim bir şey.

"Bu semboller süs değil. Bunlar koruma. Bunlar zincirler. Bunlar anılar."

İlk vuruşu cildime bastırdı.

Sol kolumdan omzumdan bileğime kadar soğuk bir acı saplandı. Tısladım ama kıpırdamadım. Başrahibenin fırçası kırmızıya daldı, siyah karanlık vuruşlarla üzerine çöktü. Onun dikkatli, telaşsız çizgilerinden semboller şekillendi: kıvrımlar, sert çizgiler, tanımadığım ama yine de hissettiğim şekiller.

"Bu, Sessizliğin Bağlanması," dedi fırça göğsümün üst kısmını tararken. "Gerçek onu mahvedecek olsa bile dilini tutmak için."

Boğazımda başka bir sembol. "ŻUe İtaat Mührü. ŻUat, ateşe bile girebilesin diye."

Kalbimin üzerinde son bir süsleme yapıldı, o kadar sıkı ve düğümlüydü ki tüylerim diken diken oldu.

"Bu, Fedakârlıktır. Sparta'ya her şeyini verebilmen için, kırılmadan."

Sesi yumuşadı, neredeyse fısıltıya dönüştü. "Bazı kraliçeler bunları altınla takar. Bazıları mürekkeple. Ama sen"—bakışları benimkilerle buluştu—"sen kanı yansıtan şeyi takıyorsun."

Tüylerim diken diken oldu. Kan. Sanki henüz almadığım yaraların anılarıyla giydiriliyormuşum gibi.

Fırçayı tekrar daldırdı ve köprücük kemiğimin hemen altına bir spiral çizdi.

"Bu semboller eskidir," diye mırıldandı. "Sparta'dan bile daha eski." Son iz kolumun iç kısmına doğru uzanıyordu. "Her gün seninle kalacaklar. Ölümünde bile."

Yutkundum, boğazım yanıyordu. O geri çekilip yaptığı işe baktı; sanatını hayranlıkla inceleyen bir kadın gibi değil, bir ateşin alev almasını izlemeye hazırlanan biri gibi.

"Hazırsın," dedi, sözlerinde saklamaya bile tenezzül etmediği bir gerginlik vardı. Kapıya doğru döndü, sonra durakladı.

Gözleri bir kez daha benimkilere takıldı.

"Bir krallığın kaderini taşıyorsun, Helena. Bundan sonra cildini neyle lekelediğine dikkat et."

Bu neşeli veda sözleriyle, sessizce uzaklaştı.

Ancak uyarısı, kapı arkasından kapandıktan sonra da uzun süre aklımda kaldı, sanki kabul etmeye hazır olduğumdan tam olarak emin olmadığım bir kehanet gibi.

BÖLÜM 30

Dikkatli gözler altında yemeğimi karıştırıyordum.

Jl2e rahibeleri etrafımda heykel gibi duruyorlardı. Bir tanesi az önce önüme bir tepsi koymuştu: bir avuç nar tanesi, birkaç zeytin, bir parça kuru incir. Beni ayakta tutmaya yetecek kadar basit bir yemek.

Parmaklarımın arasında tek bir tanesini kaldırdım. Dudaklarıma götürmeden önce titredi. Jl2e tatlılık patlaması çok fazlaydı. Sanki yememem gereken bir şey gibi dilime yapıştı. Endişeyle çiğnedim, zorla yuttum. Jl2e bir tane daha. Ve bir tane daha.

Jl2e incirleri kolaydı. Jl2e zeytinler ise hiç de öyle değildi — tuz şekerle çatışıyor, acı tatlıya karşı çıkıyordu. Yüzümü buruşturmamak için elimden geleni yaptım.

Hiçbiri konuşmadı. Çekirdeği tepsiye çok hızlı bir şekilde düşürdüğümde ve sessizlikte yüksek bir ses çıkardığında bile. Jl2e sadece izlediler. Sanki ben, hazırladıkları ama ne kadar dayanacağından emin olamadıkları bir şeymişim gibi.

Son inciri yuttum ve ellerimi kucağıma koyup, bir kraliçenin yapacağı gibi katladım.

İçlerinden biri öne çıktı ve keten bir bezle dudaklarımı sildi. İşini bitirdikten sonra, “Zamanı geldi,” dedi. Diğer ikisi kapının iki yanına geçti.

Yavaşça ayağa kalktım. Chitonumun ipeği, boyadan dolayı hâlâ gergin olan cildime sürtünerek hışırdadı; kollarım ve göğsümün üzerine büyü gibi siyah ve kırmızı harflerle çizilmiş semboller.

Kapılar açıldı ve meşale ışığı içeriye doldu. Ötesindeki koridor sessiz ve parlak, duvarlar kırmızı ve altın renginde parıldıyor, koridorda duman kokusu yayılıyordu. Askerler koridorda sıralanmış, kırmızı pelerinleri taş zemine sürtünüyordu. Hepsi dikkat pozisyonunda duruyorlardı, ama yüz­süz olsalar da fark etmezdi.

Çünkü ben sadece birini gördüm.

Achilles önde duruyordu, diğerlerinden daha uzundu, sırtına bir kılıç bağlanmıştı ve miğferi bir kolunun altına sıkıştırmıştı. Yüzü kısmen gölgede kalmıştı, ama gözleri bana sabitlenmişti ve hareket etmiyordu. Bakışları beni baştan aşağı süzdü, derimde parıldayan kırmızıyı ve kollarımdan boğazıma doğru kıvrılan siyah sembolleri içine çekti. Soğukluk bekliyordum. Acıma. Bir tür mesafe.

Bunun yerine, bir *acı* hissettim.

Tek bir bakış nasıl dokunmaktan daha samimi hissettirebilirdi?

Cildimdeki kırmızı J12e, meşale ışığında parıldadı ve bir an için, onun irkildiğine yemin edebilirdim. Sanki onu görmek canını yakıyormuş gibi. Sanki o da hissediyormuş gibi.

O öne çıktı, diğerleri de onu takip etti.

Onlar hareket edince ben de hareket ettim, yeni odalarımı çevreleyen özel koridordan çıkarken sandaletlerimin yumuşak şapırtısı taşlara yankılandı. Belimdeki kırmızı ipek her adımda sallanıyordu.

Eşikten hemen öteye, ipeklerle örtülü kırmızı-siyah bir tahtırevan bekliyordu. Bir tanrıçaya... ya da bir cesede yakışır bir taşıt.

Durakladım.

Achilles öne çıktı ve elini uzattı.

Elimi onun eline koydum, sırtında kazınmış boyanın bulaşmaması için avucumu sadece tenine değdirecek şekilde dikkat ettim.

Elinin tutuşu sertti. Nasırlıydı. *Fazla sertti.*

Bir an için ikimiz de kıpırdamadık. Başparmağı benimkine hafifçe değdi, ama bu yeterliydi. Derimin altında bir sıcaklık hissettim.

"Dur," diye tısladım ve boya bulaşmadan önce boş elimle dikkatlice parmaklarını çekip çıkardım.

O, azarlanmış gibi davranmadı bile. Sadece beni izledi, dudakları o çıldırtıcı sırıtışa büründü, gözleri ışığı yakaladı, sanki benim telaşımın her saniyesinden zevk alıyormuş gibi.

"Sadece *kraliçeme* yardım ediyorum," dedi sakın bir sesle... ama vurgusunu kaçırmadım.

Çenem sıkıldı. *Ben senin değilim, sen de benim değilsin.* Bu sözler içimde çığlık atıyor, yer kapmak için çırpınıyordu. Ama kalbim dinlemedi. Yine de daha hızlı atıyordu, pervasız aptal.

Tahtırevanın üzerine çıktım, sandaletlerim cilalı ahşaba sürtündü. Elbisem etrafımda dalgalanırken ipek fısıldadı. Muhafızlardan biri başını salladı ve bir nefes sonra yükseldim. Tahtırevan sertçe sarsıldı, altı askerin gücü beni havaya kaldırdı. Ama sonra sallanma başladı, yavaş ve ritmik, bir beşik gibi, ya da esintide sallanan bir kafes gibi.

Sarayın salonları bulanık bir hareket içinde geçip gitti. Sütunlar, savaşın ortasında Menelaus ve kükreyen canavarların oyulmuş figürleriyle göze çarpıyordu. Tütsü kokusu, şarabın ve cilalı bronzun hafif keskin kokusuyla karışmıştı.

Jl2e müzik ilk olarak bana ulaştı, hafif, tahtırevanın sallanışının altında bir fısıltı gibi. Jl2en kahkahalar geldi, keskin patlamalar taştan yankılandı. Kadehler çınladı. Ayaklar yer değiştirdi. Sesler lir telleri ve davul ritimleriyle iç içe geçti, her nota sinirlerimi daha da gerdi, tek tek düğümledi.

Beni bekliyorlardı. Altımdaki askerlerin her sağlam adımında ses yükseldi, daha yüksek, daha yakın, sanki içime sızmak istercesine tenime baskı uyguluyordu.

Ve sonra, aniden, durduk.

Önümdeki taht odasının, uçan anka kuşları, aslan gövdeli ve savaşta kıvrılmış yılan kuyruklu canavarlarla süslenmiş, yükselen kırmızı kapılarına baktım... ve ağzım kurudu.

Jl2is, olayın yaşandığı yerd. İlk Duruşma için mahkemenin önünde durduğum yer... Uyuşturulmuş ve kontrolümü kaybetmiş, Hetairis'in *yardımyla* bir gösteriye dönüştürülmüştüm.

Midem burkuldu. Tanrılar, ya yine kendimi rezil edersem? Ya donup kalırsam, ya tökezlersem, ya da daha kötüsü, tüm salonun ne kadar korktuğumu görmesine izin verirsem?

Achilles öne çıktı ve muhafızlara bir şeyler fısıldadı, mızraklarını indirdiler.

Kırmızı kapılar gıcırdayarak açıldı ve içeri girerken her adımda tahtirevan sallandı, tüm gözler bana çevrilirken ipek perdeler etrafımda dalgalandı. Müzik kesildi. Sohbetler durdu. Kahkahalar bile sustu.

Net ve törenvari bir ses yankılandı: "Bakın. Sparta'lı Helena."

Adım, bir çan sesi gibi sessizliği yırttı. Bu benim adımdı... ama yine de sanki başkasının adıymış gibi geldi. Mermerden yapılmış, başı gelinciklerle taçlandırılmış biri. Tam olarak tanıyamadığım biri.

Uzun salonda şaşkınlık çılgınlıkları yükseldi, hayret ve merak havada statik elektrik gibi çatırdıyordu. Palankin durup perdeler açıldığında, karnım titriyor olmasına rağmen sırtımı dik tutarak çenemi kaldırdım. Işık üzerime döküldü ve salon tek bir nefes gibi nefes verdi.

Onlarca göz bana bakıyordu. J12en gözlerini kısarak bana baktı. J12en bakışlarını üzerimde tuttu.

J12ey bana baktı.

Sembollere değil. Şakaklarımda kıvrılan örgülere tutunan gelincik taşlarına değil. *Bana.*

J12e'nin sessizliği, fısıltıların uğultusuna dönüştü. *"Söylediklerinden bile daha güzel..."*

"Canlanan bir heykel gibi..."

"Hayır, heykel değil. Bir

tanrıça..." "İffet cildi... o

gözler..." "Onu seçmesine

şaşmamalı."

"Neye bulaştığının farkında mı?"

J12e'nin sıcaklığı beni sardı, bakışlar kaldırmaya cesaret edemeyen parmaklar gibi tenimde geziniyordu. Gözler yüzümü, boğazımı, belimi tarıyordu. Sırtımı dik tutarak, ellerimi kucağıma koyup, olabildiğince bir kraliçe gibi görünmeye çalışıyordum.

Bakılmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğimi sanıyordum. Ama nedense bu odadaki bakışlar sanki başka bir hayvandan geliyormuş gibi hissettiriyordu.

Hiç bu kadar *açıktaki* hissetmemiştim kendimi.

Chitonumun ipeği, yeni yağlanmış tenime yapışmıştı ve rahibe beni kırmızı, siyah ve kutsal sembollerle boyamış olsa da, bunların altında ne olduğumu hiçbir şey gizleyemezdi.

Haşhaş yapraklarıyla ve belirsizlikle sarılmış bir kadın.

Fısıltılar yoğunlaşsa da, gözlerimi kırpmadan ileriye baktım.

"Korkmuş gibi görünmüyor."

"Korkması gerekirdi."

Kalabalığın içinde tanıdığım birini aradım, ama kimse yoktu. Elbette yoktu. Kendime başımı salladım, boğazımdaki düğümü yutmaya çalıştım. Her şey, annemin ya da Calismae'nin saraya ulaşması için çok hızlı olmuştu, haberin yayılması ve ayakların onu takip etmesi için çok hızlı. Bir an için, Anysa olabilecek bir siluet, bakır rengi saçların parıldadığını gördüğüme yemin edebilirim. Ama gözlerimi kırptığımda, yok olmuştu.

Etrafta tanıdık yüzler yoktu. Güven verici bakışlar yoktu. Sadece yabancıların ağırlığı vardı. Aç ve hayran bakışlar. Ve merak ettim: Ne zaman kendimi bir kraliçe gibi hissetmeye başlayacaktım? Ne zaman *yutulacak* bir şey gibi hissetmekten vazgeçecektim?

Taht odası, çöküşün deliliğinin bir yansımasıydı.

Binlerce asılı yağ lambasından ışık dökülüyordu, alevleri havayı kırmızı, altın ve safir mavisi parçacıklara ayıran renkli camlarla kaplıydı. Menelaus'un armalarıyla işlenmiş yeni ipek bayraklar, tonozlu tavanı süslüyordu. Tahtın yolunu yastıklı koltuklar çevreliyordu, her birinde şeffaf kumaşlara sarılmış ve mücevherlerle süslenmiş konuklar uzanmıştı. Parmaklar kadeh kaldırma anında dondu.

Kalabalıkta bir hisırtı duyuldu ve Menelaus'u görmeden önce varlığını hissettim ... onunla *her zaman* böyle olurdu. Havada, bulutların arkasında gizlenmiş bir gök gürültüsü gibi bir baskı vardı.

Kral, tahtından büyük adımlarla ilerledi; kırmızı cüppesi ve altın tacıyla, çakallar arasında bir aslan gibiydi.

Giysisinin ipeği, Amyklai'nin dışındaki kumları lekeleyen kanla aynı renkteki yakut rengi ipliklerle parıldıyordu. Omuzu yine bir aslan postuyla örtülüydü... ve o gülümseme geri dönmüştü, geniş ve iştah dolu olan gülümseme.

Bu gülümseme, daha nazik olanını görmeden önce hissettiğim aynı endişeyi uyandırdı bende.

Kral bana ulaştığında tahtıyeği indirildi ve ağır tacının altından parıldayan gözleriyle bana baktı. "Güzelliğim," diye mırıldandı, yüzüklerle süslü güçlü elini uzattı.

Elini, sinirlenmesini bekleyecek kadar uzun süre baktım, ama sonunda başımı kaldırdığımda gördüğüm tek şey sabırdı... sanki bana seçim yapmam için zaman tanıyormuş gibi.

Derin bir nefes alıp çenemi kaldırdım. Ben Amyklai'li Helena'ydım. Güzellerin Helena'sı. *Sparta'lı* Helena. Bu benim kaderimdi ve onun önünde korkup sinmeyecektim.

Elimi onun eline koydum.

Parmakları benimkilerin etrafını sardı ve başını, sözleri kulağıma fısıldayacak kadar eğdi, bir yemin kadar yumuşak. "İşte kraliçem."

Kendimi gülümsemeye zorladım, onun dokunuşunun bende hiçbir şey uyandırmadığını düşünerek yanıldım. J12ere, derimin altında bir şimşek değildi, bileğimde bir damga gibi sıçrayan bir ısı değildi. Sadece... bir temas. Achilles'in eli farklıydı. Nasırlı, pürüzlü ve canlı. Derinin altında tehlikenin ve arzunun iç içe geçtiği gibi yüklüydü.

Menelaus'un tutuşu ise sadece... oradaydı.

Zamanla bu değişecek, diye kendime söyledim ve tahtırevanından dikkatlice indim.

"Daha güzel bir şey görmedim," diye mırıldandı, gözleri yüzümden hiç ayrılmasa da, yakınındakilerin duyabileceği kadar yüksek sesle.

Bir şey, bir kişi değil.

Bu ifadeyi kasten mi kullanmıştı?

"Teşekkür ederim, kralım," diye cevap verdim. O, elimi sıkıca tutarak beni ileriye doğru yönlendirdi ve buradaki her şeyin kendisine ait olduğunu bilen bir adamın sessiz güveniyle, ikiye ayrılan kalabalığın arasından geçirdi.

Tahtı önümüzde yükseliyordu, heybetli ve acımasız. Her iki yanında taş aslanlar çömelmiş, dişlerini göstererek hırılıyorlardı.

Ama onun yanında, daha küçük ve hiç şüphesiz yeni olan ikinci bir taht vardı. Yere daha yakındı, ama aynı kırmızı mermerden oyulmuştu ve koltuğu beyaz ipekle kaplıydı. Menelaus'un arması tahtın tabanında yer alıyordu.

"Senin için," dedi Menelaus, sesinde gururla dolu bir derinlik vardı. "Bütün bunlar. *Senin için*." Etrafımızdaki kalabalık, ben tahtıma bakarken tek bir vücut gibi eğildi.

Gerçekten kraliçe olmak üzereydim.

Ve zamanla —kendimi toparlamak, onu tanımak, elime verilen gücü kullanmak için zamanla— Menelaus'un dokunuşu görevden daha fazlasını uyandırabilirdi. Zamanla, tacımın hakkını verecek hale gelecektim.

Zamanla, Sparta'yı kurtaracaktım.

"Otur, güzelliğim," dedi Menelaus, beni koltuğa doğru yönlendirirken. "Bir tanrıçanın beden bulduğunda nasıl görüldüğünü görsünler."

İleri adım attım ve tahtın üzerine oturdum. Kollarımda kırmızı ve siyah parıldıyordu, sanki derime basılmış antik mühürler gibi ışığı yansıtıyordu.

Sadece iki ay önce, Amyklai'deydim, antrenman yapıp bekliyordum. Mum ışığında haritaları inceledim, tarihleri ezberledim, sırtım ağrıyana ve ciğerlerim yanana kadar duruş ve tavır çalışması yaptım. Her duruşu biraz daha uzun tutarken ciğerlerim her nefesle yanıyordu; titremeyerek bir kralın huzurunda duracağım günü hayal ediyordum, nihayet bir köyün umutlarından daha büyük bir şeye ait olacağım günü hayal ediyordum.

Hepsi hazırlık içindi. Hepsi umut içindi.

Tahtın altım soğuktu. Yine de etrafımdaki oda, ateşli bir rüya gibi parıldıyordu; yüzlerce saraylı, çöküşün içinde boğulmuş, her hareketimi izliyordu. Sabahlarını toz fırtınalarından kaçarak, akşamlarını ise ölüleri yas tutarak geçirmiş kadını görmediler. O malikanede, çağrılmaya hazır bir asker gibi bekleyen kadını.

Jl2ey tacı gördü. Jl2ey bir kraliçe gördü.

Ve belki de ben o olabilirdim. Belki de zaten öyleydim.

Parmaklarım taşın üzerinde seğirdi. Jl2e kırmızısı tenimde parıldıyordu, camın altında hapsolmuş ateş gibi hafifçe ısıldıyordu. Jl2e müziği yumuşamıştı ve saraydaki kahkahalar bile dikkatli bir sessizliğe bürünmüştü.

Bir kez daha çenemi kaldırdım.

Bunun için eğitim almıştım.

Bunun için kanımı akıtmıştım.

Ve yük, hayal ettiğimden daha ağır gelse bile, Amyklai'nin rüyaları bu tahtın gerçekte nasıl bir his vereceği ile örtüşmese bile, ben sarsılmayacaktım.

Çünkü artık beklemiyordum.

Seçilmiştim.

Ben Sparta'lı Helena'ydım.

BÖLÜM 31

Dansçılar tahtlarımızın önünde nehir akıntıları gibi hareket ediyorlardı; öngörülemez, dizginlenemez; attıkları her adım etraflarındaki havayı dalgalandırıyordu. Kalçaları sallanıp kurdeleler uçuşurken, ipek kumaşlar terden parlayan tenlerine yapışıyordu.

Önüme, kızarmış kuzu eti, ballı hurma, parıldayan nar taneleri ve safranlı pilavla dolu gümüş bir tepsi konmuştu. Tatlı. Baharatlı. İlahi. Kendimi dizginlemeye özen göstererek, yavaşça yedim. Yemeğimin tadını

... yemeğimin tadını çıkarmak.

O kadar uzun süre endişeden midem düğümlenmiş halde yaşamıştım ki, bir şeyi istemenin nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuştum.

Köyümün bu akşam yemek yiyebileceğini bildiğim için yemekten zevk almak daha kolaydı.

Achilles'in ortadan kaybolması da yardımcı oldu; artık bakışlarımız her kesiştiğinde o ateşli bakışlardan endişe duymama gerek kalmamıştı.

Tempo hızlandıkça aulos yüksek, titreşen bir nota çıkardı. Tahtın hemen solundaki bir asilzadenin kahkahası patladığında parmaklar lir telleri üzerinde dans ediyordu. Kahkaha atarken kadehini eğdi, koyu kırmızı şarap kan gibi koluna döküldü.

Dansçılar daha hızlı dönmeye başladı.

Ayak bilezikleri tınlarken ipek kumaşlar ritimle şakırdı, çıplak ayakları mermeri sürükleyici bir ritimle vuruyordu. Vücutlar kıvrılıyor, kollar havayı kesiyordu; hem zarif hem de acımasızdılar. Çılgınlıkları müzikle birlikte artıyor, güzellik vahşi bir şeye dönüşüyordu.

Nomiki dün bir ziyafet olacağını söylemişti. Krallığa kraliçelerinin ihtişamını göstermek için düzenlenmiş bir gece, tacı takıp gülümsemeyi ve diğerleri gibi eğlenmeyi bilen bir kraliçe. Ve bir an için... kendimi hayal kurmaya bıraktım. Böyle kutlamalar yapabilecek bir Sparta'da yaşadığımı hayal ettim.

Bir erkeğin homurtusu müziği böldü ve ben içgüdüsel olarak döndüm, gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Gölgelerin arasında iki sütun arasında sıkışmış olan Hetairis'ti. Avuç içleri mermere yapışmış, vücudu gerilmiş ve dizleri açılmıştı; Menelaos'un danışmanlarından biri olan, altın süslemeli cüppesi ve kartal dövmesi olan Damos, sert ve umursamazca ona giriyordu. Tuniksi belinde toplanmıştı ve dişlerini alaycı bir gülümsemeyle gösterirken, dizginler gibi kalçalarını kavradı.

Eli yukarı kaydı ve saçlarını avuçladı, başını geriye doğru çekerek yüzünü tavana doğru eğdi. Duyamadığım bir şey söyledi, omuzlarını kahkahayla sarsan bir şey.

Hetairis ona doğru kıvrıldı, dudakları kendi nefesli kahkahasıyla aralandı. Elleri onun uyluklarına dayandı, onu daha derine yönlendirdi, vücudu her acımasız hamleye hevesle karşılık verdi. Saçlarını, sahne ışıklarına çıkan bir sanatçı gibi geriye attı.

Bir an için, bu neredeyse inandırıcıydı. Neredeyse.

Ama sonra gözlerinde gerçeği yakaladım, boyalı cazibenin altında nasıl donuk olduklarını, zevk yerine meşale ışığını yansıttıklarını. Hareketleri tutkulu değil, çalışılmıştı; bir rutin, bir açlık değildi.

Midem sıkıştı.

Bana söz verdiği güç neredeydi? Neden onu kullanmıyor, odayı kendi iradesine boyun eğdiriyordu? Eğer bu ustalıksa, hayatta kalmaya çok benziyordu.

Beni bekleyen şey bu muydu... hayatta kalmak mı? *Hayır*, kendimi ikna etmeye çalıştım.

Kraliçe olmak, cariye olmaktan çok farklıydı.

Sanki içimdeki değişimi hissetmiş gibi, Hetairis'in bakışları birden yukarı kaydı ve gözlerimiz buluştu.

Dikleşti, abartılı bir coşkuyla kalçalarını salladı, başkalarına baştan çıkarıcı bir sırıtış gibi görünebilecek bir şekilde dişlerini gösterdi. Ardından alaycı bir şekilde çenesini kaldırdı, sanki "*Gördün mü? Ben bunu seçiyorum. Ben buna hükmediyorum*" der gibi.

Ama her şey yanlıştı.

Sırıtışı, oluşur oluşmaz hemen kayboldu, artık uymayan bir maske gibi kayıp gitti.

Boğazım düğümlendi. Onun utancını izlemek istemediğim için yemeğime doğru geri çekildim. Dilimin üzerinden bir lokma incir daha zorla yuttum, ama bal acılaşmıştı. Kül gibi. Ölü.

"Bir vizyon," diye ilan etti Kral Menelaos, bakışları Hetairis'e kısa bir süre kaydıldıktan sonra bana odaklandı. "Seni bulduğuma göre, artık başka kim var olabilir ki?"

Şaşkınlıkla döndüm ve bakışlarıyla karşılaştım. Gözleri, bir kadehin kıvrımlarından aşağı akan şarap gibi üzerimde dolaşıyor, tadını çıkarıyordu... elbette.

"Afrodit bile senin yanında dursaydı utançtan yüzünü gizlerdi."

"Beni övüyorsunuz, Majesteleri," diye mırıldandım, bütün gece bu adamla neredeyse hiç konuşmadığım için çekici görünmeye çalışıyordum.

Bana doğru eğildi, sesi komplo kurar gibi alçaldı. "Gururlandırmak mı? Hiç de değil. O tanrıça her zaman kıskanç, küçük bir kaltaktan başka bir şey değildi." Gülümsemesi keskinleşti. "Onu kovduğumda hepimiz daha iyi olduk."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, dilime bir düzine soru doldu — ama bunlardan tek bir tanesini bile dile getiremeden, zevk dolu, grotesk bir homurtu müziği yırttı ve dönen düşüncelerimi paramparça etti.

Damos bitirmişti, belli ki.

Hetairis gözümlün önüne gelip bir anlığına duvara yaslandığında, onun bakışlarını görmezden gelmeye çalışarak dikkatli parmaklarımla kadehime uzandım. Bir saniye sonra başka bir asilzade onu göğsüne çekti...

"Güzelliğim," diye mırıldandı Menelaus yanımda, sesi şarap ve gururla doluydu. "Hazır mısın?"

Başımı yavaşça ona doğru çevirdim. "Hazır mı?" diye tekrarladım.

Sanki şaşkınlığım... çekiciymiş gibi gülümsedi. "Zamanı geldi."

JÍ2at hiçbir şey cevap vermedi. Neyin zamanı?

Dünkü Nomiki'nin listesini gözden geçirirken düşüncelerim karmakarışık oldu.

Önce odaya girecektim. Sonra dans ve ziyafet, ve sonra...

Dansçılar dönüşlerinin ortasında dondular, sanki onlar da ne olacağını unutmuş gibi uzuvları havada asılı kaldı. Başrahibe odaya süzülerek girdi ve Menelaus'un heykelinin altında durdu.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. JÍ2e sonraki kısım. Tabii ki.

JÍ2e *kurban*.

JÍ2e bu gecenin son maddesi buydu, değil mi? Birleşmemizi kutsamak için yapılan bir kurban, tıpkı şarap ve dans gibi bir gelenek. Ancak, haraç sunmamıza izin verilen tek tanrı yanımda oturuyorsa, neden bir kurban olması gerektiğini tam olarak anlamıyordum.

Yutkundum, bakışlarım heykelin ayaklarının altındaki parıldayan sunağa kaydı.

Bu gece hangi zavallı yaratık sonunu bulacaktı? Belki bir kuzu. Ya da bir keçi. Eğer kendilerini özellikle cömert hissediyorlarsa, bir süt ineği. Ne olursa olsun, bu bir israf olacaktı. Böyle bir hayvan, köyün yarısını besleyebilirdi. Ve Menelaus'un bunu umursayacağını da sanmıyordum.

Ayak sesleri sert bir ritimle yankılanıyordu, her biri mermer zeminde yankılanıyordu. İçgüdüsel olarak dikleştim, gözlerim odanın ortasına doğru yürüyen ve aralarında bir şeyi sürükleyen iki muhafıza kilitlendi.

İlk başta ne olduğunu anlayamadım, sadece gevşek bir şekilde sallanan, çökmüş bir şekil gördüm.

Kırmızı bir şerit meşale ışığını yakaladı, canlı ve bakır parlaklığında, sanki yanlılıkla oraya sürülmüş gibi çıplak bir omuza yayılıyordu.

Midem düğümlendi. Gözlerimi kırpmadan öne eğildim, vücudumun her yeri aniden buz gibi oldu. JÍ2at bir kumaş ya da bayrak değildi. Ateş ışığının bir oyunu da değildi. O saçı *tanıyordum*.

Menelaus'a doğru hızla döndüm; boğazımda bir soru oluşmaya başlamıştı, ama o sadece şarabından bir yudum aldı; sanki keyif alıyormuş gibi ağzının köşesi yukarı doğru seğirdi. Kız kıpırdadığında arkamı döndüm.

Kafasını kaldırırken vücudunda bir titreme geçti; sanki kafası vücudunun geri kalanının toplam ağırlığından daha ağırmış gibi, yavaşça ve zorlukla kaldırıyordu. Geniş gözleri benimkilerle buluştu.

"Anysa." Adı dudaklarımdan, boğuk ve dehşet dolu bir sesle döküldü, sanki onu söylemek gördüklerimi geri alabilirmiş gibi. Düşüncelerim yetişmeden bacaklarım hareket etti. Ayağa kalktım, hafifçe sallanarak, derimdeki boya aniden boğucu bir his uyandırdı. "Bu ne?" diye sordum, sesim çok yüksek çıkmıştı. "O kurban mı edilecek?"

Müzik kesildi ve birkaç kişi başını çevirdi. Ama kral kıpırdamadı bile. Menelaos kadehini tembel bir hareketle kaldırdı, sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi arkasına yaslandı. "O ikinci oldu," dedi. "Bu, birlikteliğimizi onurlandırmak için kendini sunmak onun ayrıcalığı. Sparta için." Gözlerimi kırptım. "Ayrıcalık mı?"

"Gönüllü oldu," dedi Menelaos, sanki hava durumunu bildirir gibi. "Ya da en azından kabul etti."

Bu sözler ilk başta kafama girmedi. Anlamsız ve gürültü gibi havada süzöldüler... ta ki içime işleyene kadar.

Gönüllü oldu Kabul etti.

"Ne?" Bu kelime, inanamama duygusuyla boğuk bir sesle ağzımdan çıktı. Düşüncelerim altüst oldu. Hayır. Hayır, onu daha dün görmüştüm. Gülüyordu. Bana sarıldığında elleri titriyordu. Hayatını kurtardığımı söylemişti. Bana *teşekkür* etmişti.

Jî2is... bu aynı kız olamazdı.

"Ne zaman?" diye fısıldadım, sersemlemiş bir halde. "Ne zaman o..." Cümleyi bitiremedim.

Çünkü orada, Menelaos'un heykelinin önünde diz çökmüş, avuç içlerini mermere dayamıştı. O kadar küçük görünüyordu ki. Cesur olmaya çalışan bir çocuk gibi.

Yine Menelaos'a döndüm. "Gönüllü olduğunu söylemiştin..." Jî2e kelimelerim birbirine karıştı. "Neden böyle bir şey yapsın ki? Anysa neden böyle bir seçim yapsın ki?"

Soru ağzımdan çıkar çıkmaz, cevap kendiliğinden ortaya çıktı ve nefesim kesildi. "Ona... ona ne teklif ettin?" Çünkü bir şey olmalıydı. Başka bir yol görene kadar onu baştan çıkaran bir şey.

"Ona bir seçim şansı verildi," diye cevapladı, sesi hâlâ sinir bozucu bir sabırla. "Bu denemelerde ikinci olan her zaman kurban edilir. Ya ölümle yüzleşmeyi göze alabilir ve köyü bir nesil yetecek kadar tahıl ve altınla cömertçe ödüllendirilebilir. Ya da reddedebilir ve köyü utanç içinde kalır."

İkinci olanın kaderinin bu olduğunu kimse açıklamamıştı. Elbette bu bilgi bir şekilde nesilden nesile aktarılmış olmalıydı.

"O masum... O... O kaybetmedi. Onun..."

“Bu onun seçimi,” dedi Menelaus nazikçe sözünü keserek, sonunda başını çevirip bana baktı. Yüzünde öfke yoktu. Kötülük yoktu. Sadece kesinlik vardı. “O sen değilsin. Ve bu yüzden Sparta’nın istediği şekilde hizmet edecek.” Kadehi kadehi daha yükseğe kaldırdı, sesi artık daha yüksek çıkıyordu. “Geleneklere uygun olarak. Sparta’nın istediği gibi. O bunu anlıyor.”

Ellerim yanlarımda yumruk haline geldi. Parmak eklemlerimdeki boya çatladı. Gelenek. Bu kelime, kemik parçası gibi boğazımda takıldı, pürüzlü ... yerinden kıpırdamaz. Bakışlarım Menelaos’un heykeline kaydı—hayır, Menelaos değil. Sadece kralın yüzü vardı. O heykel bir zamanlar, kralın şimdi yerini aldığı tanrı Apollon’dı.

Gölge ve ateş ışığında beliren heykel, altın damarlı mermerden yapılmıştı ve yaşayan herhangi bir insandan daha uzundu. Yayı sırtında duruyordu, parmakları en ufak bir tahrikte ok çekecekmişçesine hazırdu. Yüzü, soğuk, çaba gerektirmeyen bir şiddetin etrafında şekillenmiş, tamamen dingin bir güzelliğe sahipti. Bir eliyle ilahiler besteleyip diğer eliyle soyları sona erdirebilen bir tanrı.

Ve bir an için merak ettim... Apollo daha mı iyi olurdu?

Başka bir tanrı daha iyi olur muydu?

Omurgamdan soğuk bir ürperti geçti ve bu gece hiç kan dökülmemiş olmasına rağmen salon aniden kan kokmaya başladı. Anyşa onun önünde diz çöküp dudaklarını ateşli bir dua ile hareket ettirirken, heykelin ağzının kıvrıldığını yemin edebilirim. Zalimlikten değil. İştahla.

Anyşa, alnı taşa değecek kadar derin bir reverans yaptı. Omuzları titriyordu, göğsü sık ve düzensiz nefes alıp verişlerle inip kalkıyordu.

Bir adım öne çıktım. Sesim boğazımda takıldı, sonra birden çıktı.

"Buna bir son ver."

Menelaus, sanki önerdiğim şey şok ediciymiş gibi şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

Sesine güç kattım. “Ona sunduğun şey hiç de bir seçim değildi. Köyü açlık çekiyor. Mahsuller bozuldu. Nehir kuruyor. O genç bir kadın, bir savaşçı değil, bir rahibe değil. Onlara ölüm yerine ekmek sunsaydın, yine de sana boyun eğeceklerdi.”

Cevap vermedi, ben de devam ettim. “Onlara yardım edebiliriz,” dedim, kalbim göğsümde çarpıyordu. “Bunun olmadan. O olmadan.”

Sözlerim, bir yaradan akan kan gibi içimden döküldü. Odanın beni izlediğini, tarttığını, beklediğini hissedebiliyordum.

“Bu... bu bir kurban değil,” diye ekledim, artık daha sessizce, ama yine de dik durarak.

“Bu, sevdiği insanları kurtarmanın tek yolunun ölmek olduğunu düşünen bir kadın.”

Anysa hâlâ kıpırdamamıştı. Hâlâ heykelin önünde diz çökmüş duruyordu, sanki orası onun yeriymiş gibi, sanki istediği şey buymuş gibi. Dindarlık değil, iktidarın kokusuyla dolu, başkasına ait bir törende kendini bir kuzu gibi feda ediyordu.

Yine bir adım öne çıktım, içimdeki her içgüdü kralın azarlamasına hazırlıklıydı. “Lütfen,” dedim, Menelaus’un gözlerine bakarak. “Bunu durdurmak için hâlâ zaman var. Eski tanrılar gibi bu kanlı kurbanlara ihtiyacın yok. Sen onlardan daha iyisin, daha güçlüsün!”

Sesimde kararlılık vardı, ama altında yatan şey çaresizlikti. Çünkü bu benim tek şansımdı.

Eğildim, parmaklarım Menelaus’un göğsüne dokundu, dokunuşumu uzattım, sesimin yapamadığını güzelliğimle yapmaya çalıştım. Nefesi hafifçe kesildi ve bana baktı, göz bebekleri şehvetle büyüdü.

Bir an için, beni dinleyeceğini sandım.

Ama Menelaus’un bakışları değişti, hiç sıcaklık barındırmayan bir şeye dönüştü, acıma gibi görünen, ama bir bıçak kadar keskin ve ince bir şeye. “Sana bir seçim hakkı verdim,” dedi sonunda, sesi sinir bozucu derecede sakindi. “Duruşma sırasında. Onu senden almadım.”

Anysa’nın titreyen bedenine doğru başını salladı, sanki bir kanıt sunuyormuş gibi. “Ondan da almayacağım.”

Sözleri fiziksel bir darbe gibi vurdu, ciğerlerimdeki havayı çaldı. Olduğum yerde sallandım, tırnaklarım avuç içlerime yarım ay şeklinde izler bıraktı.

Buna seçim diyordu.

Bizim gibi kadınların sahip olduğu seçimleri anlamıyordu.

Hiçbir seçim.

Kafamı salladım, hareketim küçüktü, çaresizdi. “Ama neden bunu yaptığını *biliyorsun*. Köyü...”

“O bunu yapıyor,” dedi kararlı bir sesle, sanki bu her şeyi hallediyormuş gibi. “Ve sen...” Sesi hafifçe kıvrıldı, dudaklarında çok hafif bir gülümseme belirdi. “Gurur duymalısın.”

Kadehini kaldırdı. “Bu bir onur, güzelim. Arkadaşın hatırlanacak. O bir kahraman olacak.”

Dudaklarım aralandı, ama ses çıkmadı.

Arkasını döndü ve elini kaldırdı, iki parmağını havada kıvırdı; o kadar hafif, o kadar telaşsız bir hareketti ki, sonun başlangıcı olarak algılanmadı.

Jî2e Baş Rahibesi'nin sesi yankılandı. "Kutsal eli getirin."

Salonun uzak köşesinden bir adam öne çıktı. Beyaz cüppesi mermeri süpürüyordu, tek bir kırmızı şerit, tıraşlı kafasını tepesinden ensesine kadar iyileşmemiş bir yara gibi işaretliyordu. Boğazında tılsımlar tıkırdıyordu — yaşla matlaşmış güneş diskleri, tüyler ve hâlâ eski kan lekesi gibi görünen izlerle boyanmış küçük kemikler. Elinde hilal gibi kıvrımlı bir kılıç tutuyordu; siyah demirden yapılmış, ucu altınla süslenmiş kılıç, sanki tadacağı şey için şimdiden salya akıtıyormuşçasına parıldıyordu.

Başrahibe çenesini toplanan saray halkına doğru kaldırdı, cüppesi ayaklarının etrafında dalgalandı.

"Tanrımız ve kralımız Menelaus'un huzurunda bu armağanı sunuyoruz. Bu kadın, bu birliğin bereket, zafer ve altın bir barış çağı ile kutsanması için kendini özgür iradesiyle sunuyor."

Hareket edemiyordum. Nefes alamıyordum. Kim tarafından kutsanacaktı? O mu?

Bu insanların, krallarının kendi birliğini kutsaması için bir kurbanın gerekli olduğuna inanmaları fikri absürt, o kadar olasılıksızdı ki, sahip olduğum her içgüdüye, öğrendiğim her derse aykırıydı.

“Anysa,” diye tekrar çaresizce seslendim, sanki adını söylemek bir işe yarayacakmış gibi. Sanki acı çekiyormuş gibi başını çevirdi ve bakışları benimkilerle buluştu.

Tanrılar.

Gözleri iri ve ıslaktı, dün odamda oturup düğün hakkında hafifçe gülerek hayatımı kurtardığım için bana teşekkür ettiği zamanki gibi değildi. Artık kahkaha yoktu. Sadece korku vardı, saf ve boğucu bir korku, beyazlı adam mesafeyi kapatırken, kılıcı tehditkar bir şekilde parıldıyordu.

Panik içinde dilimi ısırdım, ağzım bakır rengi kanla doldu. Zihnim kafa kafaya çarpışıyor, kelimeler arıyor, çok geç olmadan bunu durdurmanın bir yolunu arıyordu. Eğer şimdi atılırsam, eğer çılgılık atarsam... eğer kendimi aralarına atarsam

—

"J  en, ona leke s  rersin," dedi Menelaus. Ona baktım, sesli mi konuştım yoksa o mu zihnimi okudu emin değildim, ama her hal  karda sesinde açık bir sitem... ve uyarı vardı.

G  r  n  şe g  re, bir krali  enin hayatı sadece bir kez feda edilebilirdi... ve bu hak   oktan kullanılmıştı.

Y  ksek Rahibe'nin "kutsal eli"nin Anyşa'nın   n  nde durduğu yere geri d  nd  m. O da d  n  p k  rs  ye, bize, huşu i  inde baktı.

Ateşin ışığı solgun y  z  nde dans ediyordu ve g  l  msediğinde, savaş alanında g  rmeyi hayal ettiğim t  rden bir g  l  msemeydi. Coşkulu, vahşi ve kanla ıslanmış.

"Majesteleri," dedi, sesi sakın, g  r ve taşıdığı kılıca g  re   ok fazla nazikti. "T  m alametler bu birliğin lehine. J   e kurbanı atalarımızı memnun etti." Bakışları bana kaydı, ağır ve istilacıydı, sanki hasta ve s  r  nen bir şey omurgamdan aşağıya d  şm  ş gibiydi. "Evliliğiniz g   , ateş ve sorgusuz sualsiz itaatle dolu olsun."

Yere kusma d  rt  s  yle m  cadele ettim.

"Devam et," dedi Menelaus.

"*  taat*" kelimesi, kulaklarımda bir tasmanın   ıtlaması gibi yankılandı. Bir adım geri attım, sadece bir par  a, kutsal el dikkatini Anyşa'nın titreyen bedenine   evirirken parmaklarım yanlarımda seğirdi.

Hareket etmeye   alıştım. Ger  ekten denedim. Bacaklarım gerildi, ama kralın parmakları bileğimi sıkıca kavradı ve beni yanındaki tahtın   zerine   ekti. V  cudum yastığa sert  e   arptı ve d  şmekten zar zor kurtuldum.

"Bu anı lekelemeyeceksin," dedi yatıştırıcı bir sesle. "J   is gerekli olan şey. J   is onun istediği şey."

Kendimi zorlayarak baktım.

Anyşa artık ağlamıyordu.   enesini kaldırışını izledim; tahtın ya da kralın değil,   st  ndeki kralın y  z  n   taşıyan heykelin y  n  ne doğru. Bakışları, o heykelin benzerliğine sabit, tedirgin edici bir meydan okuma ile kilitlendi... sanki onu   atlatmaya, yumuşatmaya,   n  ndeki yaşayan adamdan daha fazla merhamet g  stermeye cesaret ediyormuş gibi.

Ama kutsal el kılıcını kaldırdığında, iliklerimin derinliklerinde, tanrıların bizim gibi kadınları kurtarmadığını biliyordum. Bizler, sunaktan koparılmaya değer kızlar değildik

. Bizler, başka eller tarafından tahtaya yerleştirilen, onların hoşuna gittiği yere hareket ettirilen, oyun kan gerektirdiğinde kurban edilen piyonlardık.

Kılıç daha da yükseldi, meşale ışığını yakaladı ve onu orak şeklinde bir parlıtıya dönüştürdü — katliam için keskinleştirilmiş bir ay parçası. Meşaleler sanki geri çekiliyor gibiydi, alevleri yoğun havada titriyordu.

Ciğerlerim ağrıyordu, boğazım yanıyordu, nabzım kafatasımın dibinde çarpıyordu. Jİ2e hava üzerime çöktü, boğuluyormuşum gibi hissettim.

Ağzımı açtım, sesimle salonu parçalamak için çaresizce çabaladım, ama ağzımdan çıkan tek şey, hiçbir şeyi durduramayacak kadar küçük, çok insani bir sestti. "Lütfen."

"Sparta Tanrısı adına," dedi kutsal el net bir sesle. "Bu kutsal birliğin lütfu için."

Anysa'nın elleri yere bastırılmış halde kaldı.

Bıçak, alıştırılmış bir yay çizerek aşağıya doğru süzülürken, önce meşale ışığını, sonra da boğazını yakaladığında içimde bir şey kırıldı.

Ölümünün sesi yüksek değildi. Bir çığlık, son bir nefes ya da onun vefatını işaret edebilecek anıtsal bir şeyle bitmedi. Kalabalığın mırıldanışları tarafından yutulacak kadar küçük, ıslak ve boğuk bir kesikle öldü.

Anysa'nın bedeni mermerin üzerine öne doğru yığıldı, beyaz elbisesi o kadar hızlı kırmızıya boyandı ki, sanki içten dışa alev almış gibi görünüyordu. Altında parlak ve kaygan bir kırmızı yay yayıldı, mermerin üzerinde düzensiz bir şekilde sızarak yayıldı.

Ardından gelen sessizlik saygıdan kaynaklanmıyordu... *bekleyişten* kaynaklanıyordu. İzleme. Sanki salondaki herkes nefesini tutmuş, Sparta'nın iyi talihinin bir işareti ortaya çıkacak mı diye bekliyordu.

Hiçbiri yapmadı.

Sadece Anysa'nın kanı, ve o hareket etmeye devam ediyordu, birikiyordu, sanki dudaklarının asla söylemeyeceği duayı tamamlamaya çalışır gibi *uzanıyordu*.

BÖLÜM 32

Ona bakmaktan **kendimi** alamıyordum.

Gözleri hâlâ yarı açık ve donuktu. Vücudu şimdi daha da küçük görünüyordu. Adam geri adım atmıştı, yüzünde sakin bir ifade vardı, sanki onu katletmek yerine taç giydirmiş gibi.

Göğsümde bir çığlık yükseldi ve boğazıma doğru tırmandı, ama kederimin parçalanmış kenarlarında takılıp kaldı. Onun için çığlık bile atamadım.

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı ve onları akıtmaktan kendimi alamadım.

Kan mermerin üzerine dökülmeyi bitirmemişti ki Menelaus bana doğru eğildi; şarap kokusu ağırdı ama yüzündeki ifade son derece sakindi, sanki tören, çoktan unutmuş olduğu bir oyunda okunan bir replikten ibaretmiş gibi.

Sesi kulağıma dokundu, alçak ve neredeyse sohbet ediyormuş gibi. "Onun kararı köyüne büyük bir onur getirdi," diye mırıldandı. "Sparta, onun özveriliğini yıllarca anlatacak."

Midem burkuldu. O, başkalarının iyi pişirilmiş bir ziyafetten ya da iyi ayarlanmış bir korodan bahseder gibi konuşuyordu; hayranlık duyarak, memnuniyetle, ayaklarımızın dibinde soğuyan cansız bedeni hiç umursamadan.

"Gelenekler topraklarımızda büyük bir güce sahiptir," diye devam etti, dikleşerek, sanki odadakilere kadeh kaldırır gibi kadehini kaldırdı. "Yarın sana törenleri daha ayrıntılı olarak açıklayacağım. Kraliçe olarak öğrenmen gereken çok şey var."

Yarın.

Sanki bu geceden, bu andan çoktan uzaklaşmış gibi.

Konuşurken diğer eli de hareket ediyordu, sözlerinin akışını takip ederek, kırmızı boyanın parıldadığı uyluk kıvrımını boyunca kayıyordu. Avucunun onu yayışını izledim, rahibenin özenle çizdiği izleri bulaştırarak, kendisine ait olduğunu varsaydığı derinin üzerinde sahiplenici bir şekilde sürükleyerek.

Dümdüz ileriye baktım, tahtın ötesine, muhafızların ötesine, salona bir hastalık gibi geri dönen kahkahaların ötesine. Onun dokunuşu asit gibi yakarken tırnaklarım yaldızlı kolçaklara gömüldü.

Tek yapabildiğim, belindeki kılıca uzanmamak, kınından çekip boğazına saplamamaktı. Bu düşünce kendiliğinden, şiddetli ve içgüdüsel olarak geldi ve bir an için tadını *çıkardım* — elimdeki çeliğin ağırlığını, boğazından çıkan şaşkınlık sesini, tören için değil, adalet için dökülen kanı.

Bundan sonra yarın için hala umutlu olmam mı gerekiyordu? Anysa'nın sonu bu olmuşken, Anysa ile hayal ettiğimiz şeyler hala mümkün müydü?

Salonun diğer ucunda müzik yeniden yükseldi, lirler ve aulolar sanki hiçbir şey olmamış gibi melodilerini sürdürdüler, sanki Anysa'nın kanı hala mermeri lekelemiyormuş gibi. Konuklar kadehlerine döndüler. Kahkahalarına. İpek ve sırlarla dolu fısıltılarına. Birkaç kişi rahibi överek hafifçe alkışladı. Bir kadın mücevherlerle süslenmiş elinin arkasında kıkırdadı ve şu anda zemini boyayan kandan daha kırmızı şaraptan bir yudum aldı.

Hizmetçiler geldi ve Anysa'nın cesedini ritüel bir özenle kaldırdılar. Kimsenin gözlerine bakmadılar. Uzuvarı kırık bir oyuncak bebek gibi sallanıyordu ve saçları bir veda gibi yere yayılmıştı.

Yerimden kalktım, içgüdülerim beni ona, odada kalan tek insanlık parçasına doğru çekiyordu. Henüz tam bir adım atamadan Menelaus'un eli yine bileğimi kavradı. "Helena," dedi şefkatle. "Onu bırak."

Kavrayışı sıkılaştı, morartacak kadar değil, ama burada gücün kimde olduğunu hatırlatacak kadar.

"Ölüler senin ulaşabileceğin bir yerde değiller," diye mırıldandı. "Yaşayanlarla kal, Helena. Sparta'da kal."

Yavaşça, başka bir seçeneğim kalmadığı için, koltuğuma geri çöktüm. Ellerim kucağımda titriyordu. Onların gitmesini izledim. Onun gitmesini izledim. Tek dostum. Ve ben orada kaldım... parmakları hâlâ bileklerimi gevşekçe kavrayan, sanki derimin altındaki iliği ona aitmiş gibi davranan bir adamın yanındaki yaldızlı tahtta kilitli kaldım.

Vücudumdaki her kas gerildi, sanki en ufak bir hareket beni paramparça edecekmiş gibi gerginleşti. Kollarımdaki T12e boyası her sığ nefesle çatladı, kutsal semboller terim ve onun dokunuşuyla bulaştı. Derimin altında bir sıcaklık yanıyordu, kavurucu, amansız... sanki kendi kanım dışarı çıkmak için yolunu açmaya çalışıyormuş gibi.

Etrafımızda şenlikler büyüyüp dönüyordu.

Kahkahalar tonozlu tavanın altında yankılanıyordu. Dansçılar mermer üzerinde dönüyor, sandaletleri Anyisa'nın kanının henüz temizlenmediği odanın köşelerinde kırmızı izler bırakıyordu. İncir ve kuzu eti ile dolu altın tepsiler kalabalığın arasından geçiyordu. Her şey zenginlik ve ölüm kokuyordu.

Orada, öfke, sessizlik ve kederden oyulmuş bir heykel gibi oturuyordum. Ve içimde, boyanın ve henüz başıma takılmamış tacın ağırlığının altında, daha soğuk bir şey kıpırdanmaya başladı.

Yüzeye tırmanarak ya da çığlık atarak çıkmadı. Suyun içinden bir gölge gibi yukarı doğru kaydı, sessiz ve kararlı, kalbi nefesini hissedene kadar kaburgalarıma yaklaşarak kıvrıldı.

Bir savaş çığlığı değil, bir titremeydi.

Bu geceden sonra asla eskisi gibi olmayacağını fısıldayan bir ses.

Mermer, sandaletli ayaklarımın altında gürültü çıkarıyordu, her adımda baldırlarıma ince bir titreme yayılıyordu. Yanımdaki muhafızlar hareket ettiği için, ellerini kollarımı durdurmamı imkansız kılacak kadar yakın tuttıkları için yürümeye devam ettim.

Koridor önümde uzanıyordu, uzun ve dar. Cilalı zeminde yansımam titriyordu... beyaz ipek, kırmızı boya ve zar zor tanıdığım bir yüz. Bir kez tökezledim. Avucum duvara değdi, soğuk taş derime batıyordu

ve bir an için önümdeki meşale ışığı altın rengi değil, kırmızı renkte titredi ve Anysa'yı tekrar gördüm.

Gözleri benimkilere kilitlendi, kulaklarımı hiç ses çıkarmadığı çaresiz bir çığlık doldurdu. Gözlerimi kırptım, ama görüntü kalıcıydı, kafamı dik tutmak acı verene kadar kafatasımın içine yapışmış kaldı.

Kapıma vardığımızda, menteşeler acı çeken bir şey gibi gıcırdadı. Bana tek kelime etmeden odamda bıraktılar, kapı mandalı donuk bir kesinlikte yerine oturdu.

Yatağımda tek başıma oturdum, hâlâ bana özenle giydirilen elbiseyi giyiyordum. Kumaş tütsü kokuyordu ve cildime çizilen siyah semboller kurumuş, sert ve çatlamış çizgiler haline gelmişti. Yağ lambaları sönük bir şekilde titriyor, duvarlara yumuşak bir ışık saçıyordu, ama sıcak gelmiyordu.

Klostrofobik bir his uyandırıyor.

Dışarıda her zamanki gibi huzursuz bir tanrı gibi uluyan T12e rüzgarı, artık dinmişti. Pencerenin camlarına çarpan kırmızı kum bile kıpırdamıyordu. Ortam fazla sessizdi. Sanki dünya nefesini tutmuş gibiydi.

Oda üzerime çöküyor gibiydi.

Düşünmeden ayağa kalktım, sandaletlerimi çıkararak balkonun ağır kapılarına doğru yürüdüm. Kapıları itip açtım, geceye adım attığımda tenimi okşayan serin hava esintisinin tadını çıkardım.

Ay, bahçelerin üzerinde şişkin bir şekilde duruyordu. Bakımlı gül çalıları önümde uzanıyordu, taş yollar hayalet ışığıyla boyanmıştı ve onların ötesinde, arazi denize doğru alçalıyordu.

Bakışlarım bahçenin bakımlı köşelerine kaydı, gümüş rengi yapraklar hafif esintiyle titriyordu. Ortadaki çeşmenin kıvrımlarını, suyun ışığı yansıtması gereken yerde yayılan koyu gölgeyi takip ettim ve nefesim kesildi.

Orada uzun boylu, hareketsiz bir silüet duruyordu, yüzü balkona dönmüştü. T12e ayı, yüz hatlarına soluk bir ışık saçıyordu ve parmaklarım korkuluğa kıvrıldı, vücudumun geri kalanı hareketsizleşirken soğuk mermer tenime batıyordu.

Karanlığın ötesinden birbirimize baktık. Onu tanı mıyordum, ama silüetinde bir şey... kasıtlı gibi geliyordu. Sanki oraya tesadüfen gelmemiş, bir amaç uğruna gelmiş gibi.

Bir gözünün köşesinde ince, koyu bir çizgi belirdi ve yanağına doğru kaydı, diğer tarafta da bir tane daha belirdi; bunlar gözyaşı değil, daha kalın, daha kırmızı bir şeydi.

Damlalar hızlanırken nefesim kesildi, göğsümün üst kısmında sıkıştı. Kan, iki sabit akıntı halinde dökülerek ay ışığını yakaladıktan sonra ayaklarının dibindeki taşlara damladı. Ağzı, sanki çığlık atacakmış gibi genişçe açıldı, gerginleşti, ama bana hiçbir ses ulaşmadı. Sadece o korkunç, sessiz boşluk. Dizleri büküldü ve o, zarafetinden yoksun bir şekilde yere yığıldı, altında karanlık bir su birikintisi yayılırken kendi üzerine çöktü.

"*Korku!*" diye bağırdı biri, panik içinde ve boğuk bir sesle. "*Korku ona saldırdı!*"

Bir grup muhafız bahçelere akın etti, meşaleleri karanlıkta öfkeli yıldızlar gibi parlıyordu ve yüzleri kralın hanedanının armalarıyla oyulmuş bronz maskelerle örtülüydü. Savaş ruhları gibi görünüyorlardı — gözleri boş, nefessiz, *korkmuş*.

Muhafızlar kılıçlarını yarı çekmiş halde koşuyorlardı, saldırmak için değil, kafa karışıklığı içinde, yere yığılmış figüre ulaştıklarında birbirlerinin üzerine bağıyorlardı.

"Ağzını kapatın!"

"Ona *dokunma*, tanrılar adına, yapma..." "Rahibeyi getirin! Hemen!"

Panik, düzenlerini bozdu ve meşale ışığı altında düzen dağıldı. Muhafızlardan biri dizlerinin üzerine çöktü, sanki kendi kalp atışlarının sesi çok yüksekmış gibi miğferinin kenarlarını sıkıca kavradı. Bir diğeri dönüp çimlere kustu.

Onları dehşete düşüren adamın cesedi değildi.

Onları korkutan, Korku'nun daha önce Menelaus'un kapılarını hiç geçememiş olmasıydı.

Neden şimdi oluyordu?

Tanrıların lanetinin, ondan korunaklı tek yeri bile aşmış olmasından dehşete kapılmam gerekirdi. Ama korkmadım. Bunun yerine, öne doğru eğildim, kırmızı sisin dağılmasını izledim... ve sarayın içine girmesini diledim. Yıldızlı kapılardan süzülüp, Anyşa'nın kanına bulaşmış her saray mensubunun boğazına girmesini diledim. Menelaus'u mermere sürükleyip tacını elinden almasını, onu kanatmasını, nefes nefese bırakmasını ve ağlatmasını diledim... tıpkı Anyşa gibi.

Tık. Tık. Tık.

Bu ses beni korkuluktan ve cinayet dolu düşüncelerimden sarsarak uyandırdı. Bir muhafız ya da daha kötüsü bekleyerek döndüm, ama kapı yavaşça açıldı ve yumuşak keten cüppeli, koyu saçları başının yanına örülmüş genç bir kadın ortaya çıktı.

Bakışları üzerimde dolaştı, sanki derimdeki boyadan çok daha fazlasını algıladığını belli edecek şekilde üzerinde durdu. Gözlerinde bir şey parladı, ama ben ne olduğunu anlayamadan kayboldu.

"Adım Alcmene, hanımefendi. Yeni hizmetçiniz olacağım."

Ben cevap veremedim, başka bir muhafız panik içinde bağırdı. Alcmene donakaldı, sonra balkona koştu ve omzumun üzerinden dışarıya baktı.

Muhafızlar hızlı hareket ediyor, çimlerdeki karanlık, buruşuk şeklin etrafında dolaşıyorlardı. Meşaleleri, kanla kaplı yüz hatlarını aydınlatıyordu. Dudakları aralandı. "Bu... Dread mi?" Elbisesinin bir kısmını çekip ağzını kapattı.

"İçeri gelin. Orada durmamalısınız, hanımefendi!" Nefes nefese, acilen onu takip etmem için işaret etti. İçeri girer girmez kapıları hızla kapattı, elleri titreyerek sürgüyü yerine oturturken.

Hemen işine koyuldu, ancak hareketleri dağınık ve gergindi. Parmaklarını birbirine geçirerek duvara doğru yürüdü ve kolu kaldırdı, böylece küvete su akmaya başladı. Geri adım atarak eteğini düzeltti, sonra avuç içlerini eteğine sürttü. Bu sırada bakışları korkuyla balkon kapılarına kayıp duruyordu, sanki Dread'in taşların aralıklarından sızıp bizi bulmasını bekliyormuş gibi.

"Tl2at daha önce hiç böyle bir şey olmadı, değil mi?" dedim, söylentilerin yanlış olup olmadığını merak ederek.

Alcmene başını salladı. "Bildiğim kadarıyla hayır," diye fısıldadı ve gergin bir şekilde suya gül yaprakları attı.

Yüzeyde yüzen yaprakları izlerken kaşlarımı çattım; nemli havada hafifçe yayılan kokuları duyuluyordu.

Buraya gelmeden önce, kuraklıktan solmamış çiçekleri en son ne zaman gördüğümü hatırlayamıyordum. Burada ise sanki kuraklık hiç olmamış gibi suda yüzüyorlardı.

Giysilerimi çıkarıp suya girdim, sıcaklık tenimi okşadı, yapraklar meraklı parmaklar gibi bacaklarımı okşadı.

O sessizce beni yıkadı, kollarımdan sırtıma ılık su döktü, sanki kırılacakmışım gibi saçlarıma özen gösterdi. Gözlerimi kapattım ve artık korkmaya başladığım tahtın boyasını ve kokusunu onun ovup silmesine izin verdim.

Ama ne kadar gül suyu kullanılırsa kullanılsın, bahçelerdeki kırmızı sis ya da mermer zemine yayılan Anyşa'nın kırmızı kanı silinip gitmiyordu.

Saray şimdi o kokuyla doluydu, ben de öyle.

Uyku acımasız bir şakaydı, ulaşamayacağım bir yerde sallanan bir şeydi. İpek çarşafların arasında kıvrandım, banyodan gelen ezilmiş çiçeklerin kokusu hâlâ tenime yapışmıştı. Oda çok sessizdi. Rüzgâr bile durmuştu, sanki bütün dünya sabah geldiğinde ne yapacağımı görmek için bekliyordu.

Ve sonra, sadece bir kez, uykuya daldım.

Karanlığa.

Onun yanına.

Anyşa'nın vücudu mermerin üzerinde uzanmış duruyordu, gözleri yarı kapalı, ağzı gevşek, kanı zemindeki çatlaklardan, kader tanrıçalarının eğirdiği kırmızı iplikler gibi akıyordu. Dudakları ses çıkarmadan kıpırdadı. Parmakları seğirdi.

Bakışları benimkilere kaydı, sanki bu ona kalan son gücünü de tüketiyormuş gibi.

Bir gölge onu kapladı. Cellat kanının içine adım attı, kılıcının kıvrımı meşale ışığını yansıttı ve ağzından şu sözler döküldü:

"Gülümse, Helena. Sıradaki sensin." Nefes nefese uyandım.

Göğsüm inip kalkıyordu; nefesim, sanki bir bıçak boğazımdan bir nefes uzaklıkta durmuş gibi titreyerek içeri girip çıkıyordu. Ter boynuma yapışmış, köprücük kemiğimin üzerinde birikmişti. Ellerim çarşafları sıkıca kavradı, kalbim deli gibi atıyordu.

Hava değişti. Hiçbir şey duymadım, sadece başka bir varlığın hafif baskısını hissettim, tıpkı bakmadığınız zaman gölgelerin nefes alıyor gibi görünmesi gibi. Boynumun arkasında bir ürperti hissettim.

Yalnız değildim.

Yavaşça döndüm, zihnim kabul etmeden önce bedenim orada kimin olduğunu zaten biliyordu... ve köşede, yarı gölgede duran Achilles'i gördüm,

Meşale ışığı çenesinin kenarını ve omuz zırhının karanlık hatlarını aydınlatıyordu.

Nefesim kesildi, ama kıpırdamadım ya da çarşafı daha sıkı çekmedim. Oturmadım bile.

Sadece ona baktım, şaşkınlık göstermeye bile gücüm yetmedi.

"Kaptan..." Bu kelime, durduramadan ağzımdan kaçtı; sesden çok nefes gibiydi, göğsümün derinliklerinden gelen bir ses gibi. Olması gereken resmiyeti taşımıyordu, içine katmak istediğim sertliği de. Sadece istemediğim sessiz bir teslimiyet.

Onun unvanı dilimde tuhaf bir tat bıraktı, yanlıştır, önümdeki adam için çok küçük, ama ona gerçek adını söylemeyi reddettim. İsimler sahiplenmek içindi ve onun bu anı sahiplenmesine izin veremezdim. Onu burada gördüğümde nabzımın nasıl hızlandığını bilmesine izin veremezdim.

Aramızdaki mesafeyi kat ederek yatağın kenarına ulaştı. Acı verici bir an boyunca, orada öylece durdu, sanki ben çok değerli ve çoktan kaybolmuş bir şeymişim gibi bana baktı.

"Seni kontrol etmem gerekiyordu," dedi, sözleri sessizliğe karıştı.

Gülmekle nefes almak arasında bir ses çıkardım, ama bunda hiçbir mizah yoktu. "Bugünü... ve onun *ölümünü* atlattığımı görmek için mi?"

Gözleri benimkilere sabit, göz kırpmadan bakıyordu. "*Ondan* sağ kurtulup kurtulmadığını görmek için."

Ellerim çarşafı sıktı, Achilles'ten korktuğum için değil, korkmadığım için. "Burada olmamalısın," diye mırıldandım. Bu sözler alışkanlıktı, aşırı kullanımdan yıpranmıştı, ikimizden biri başka ne söyleyeceğini bilemediğinde birbirimize her zaman söylediğimiz sözlerdi.

"Biliyorum." Gözleri yüzümde dolaştı, sanki çoktan kaybolmaya başlamış gibi hissettiren bir şeyi arıyordu. "Ama uzak kalamadım."

Başımı çevirmeliydim. Başka bir yere bakmalıydım. Bunun yerine, bakmasına izin verdim, beni tüketen yorgunluğu, omuzlarımdan içe doğru çökmüş halini, Anysa düştüğünden beri titrememi durduramadığımı görmesine izin verdim.

Eli o kadar yavaş hareket etti ki neredeyse fark etmedim, her santimimiz arasındaki mesafeyi, nasıl cevap vereceğime karar veremediğim bir soru gibi kapatıyordu. Parmakları çenemin çizgisini bulduğunda, cildime bir sıcaklık yayıldı ve bir an için irkilmek üzereydim. Ama sıcaklık kaldı.

"Donuyorsun," dedi, başparmağıyla ağzımın köşesine dokunarak.
"Burada, bu sıcakta bile."

Yutkundum. "Isınamıyorum," dedim ve sesim sonunda kırıldı. "Onun öleceğini biliyor muydun?"

Gözlerinde bir şey parladı; belki öfke. Ya da birisi için dünyayı yakıp yıkmak istemek, ama bunu yapamayacağını bilmekten kaynaklanan bir tür çaresizlik.

"Hayır," dedi hemen. "Yemin ederim. Kral bu öğleden sonra beni bir iş için dışarı gönderdi. Bu gece seni görmeden birkaç dakika öncesine kadar kapılardan geri dönmemiştim." Achilles başını salladı. "Ne yapabileceğimi söyle."

Beni kurtar demedim. *Onu öldür* demedim. *Bu lanetli sarayı yerle bir et* demedim.

Çünkü bunları kendim için istiyordum.

Elini hafifçe eğildim. "Bana unutmamı sağlayacak bir şey söyle... sadece bir anlığına," diye fısıldadım sonunda.

Sanki isteğimi değerlendiriyormuş gibi dudağını ısırdı.

Göğsünün inip kalkışını, gözlerindeki hafif parıltıyı izledim; sanki görevinin ağırlığı ile beni ona bağlayan her neyse onun çekiciliği arasında gömülü bir şeyi arıyormuş gibiydi. Gözlerimi kapattım ve kendimi bu anın tadını çıkarmaya bıraktım.

Sonunda konuştuğunda, sesi bir fısıltıdan biraz daha fazlaydı. "Acını kendime alsam... bir nefeslik bile olsa... geri vermemi istemeyebilirsin."

Kirpiklerimi yavaşça ve ağır ağır kaldırdım, ta ki yüzü görüş alanımı doldurana kadar, artık daha yakındı, ağzının kenarları sıkıydı. Eli çenemden boynumun yanına kaydı ve başparmağı nabzımın attığı yere hafifçe bastırdı.

"Senden onu almanı istemiyorum," dedim. "Sadece... benim için onu boş."

Yüzündeki ifade değişti; acı, açlık ve pişmanlık aynı anda yer kapmak için yarışıyordu. Bana doğru eğildi, gölgesi benimkini yutana kadar, nefes alabildiğim tek şeyin deri, çelik ve hafif tuz kokusu olana kadar.

"O zaman gözlerini kapat," dedi.

Sözünü dinledim ve bir an için, nefesimin onun nefesiyle karıştığı sesinden başka hiçbir şey yoktu. Alnını alnıma dayadı. Bu bir öpücük değildi. Sadece en hafif bir dokunuş, aynı anda hem dengeleyici hem de dayanılmazdı. Eli boynumda hafifçe sıkılaştı.

"Nefes al," diye fısıldadı. "Benimle birlikte."

Ve ben de öyle yaptım. Nefes alıp veriyorduk, göğüslerimiz savaştan daha eski, krallardan daha eski bir ritimle birlikte inip kalkıyordu. O nefesler boyunca Anyşa'nın kanının hatırası soldu, mermer taht kayboldu, tacın ağırlığı ve kralın tenimdeki eli daha yumuşak bir şeye dönüştü.

Ama bu uzun sürmeyecekti. Ben de biliyordum, o da biliyordu.

Çünkü dudakları nihayet benim dudaklarımın köşesine değdiğinde, hayal ürünü olabilecek kadar geçici bir dokunuşla, sanki bedelini hatırlamış gibi tüm vücudu hareketsizleşti.

Geri çekildi, eli bir son kalp atışı kadar oyalanıp sonra çekildi.

"Sana verebileceğim tek şey bu," dedi kırık bir sesle.

Göğsümde o kadar şiddetli bir duygu dalgası yükseldi ki, ondan parçalanacağımı sandım — o sıcaklık, o acı, aramızda yaşayan şeyin tam anlamıyla yanlışlığı... ve yine de tüm bunların imkansız, kutsal gerçeği.

"Teşekkür ederim, Kaptan," diye fısıldadım boğuk bir sesle.

Çenesi sıkıldı ve gözlerinde bir şey karardı... ama öfkeyle değil.

İhtiyaçla.

Acıyla.

"Aşıl," dedi yumuşak bir sesle, beni düzelterek. Bir emir ya da talep değildi. Sadece... bir teklif.

Boğazım düğümlenmiş halde ona baktım. O kelime ağzımda yanarken, sonunda onu dışarı çıkardım. "Achilles."

Sanki ona vurmuş ya da onu kurtarmışım gibi nefes verdi ve gözlerini sertçe kırptırdı, sanki bu ona hayati bir şeyine mal olacakmış gibi kendini geri çekti. Her bir çizgisi bana doğru gerildi, sanki aramızdaki çekim gücünde kalmak, zaten çözülmekte olan şeye teslim olmak için can atıyormuş gibi. Ama buna direndi. Bana direndi. Yarım adım sendeledi, eli sanki arzuyu göğsüne geri itip orada kilitleyebilecekmiş gibi kasıldı.

Parmaklarının bana dokunduğu yer, hâlâ onunla doluydu, onunla yüklüydü ve onun şekliyle acıyordu. Hızla döndü, sanki bir saniye daha tereddüt ederse yatağına düşecek ve ikimizi de mahvedecekmiş gibi.

Ve sonra gitti, kapı arkasından kapandı, sanki bir daha asla duymayacağımı bildiğim bir şarkının son notası gibi.

Karanlıkta uzandım, dokunuşunun yankısı tenimde yanarken, nefes almayı hatırlamaya çalıştım... çünkü yarının sonunda, artık sadece kendim olarak değil, Sparta kralının gelini olarak uykuya dalacaktım.

BÖLÜM 33

Kral gitmişti.

Sanki bugün bizim düğün günümüz değilmiş gibi ava çıkmıştı.

Bu sabah şafak sökerken Menelaos, avcı grubuyla birlikte ormana kaybolmuş, tüm sarayı şaşkın ve nefesini tutmuş bir sessizlik içinde bırakmıştı. Sinirli bir şekilde odamda bir uçtan diğer uca yürüyüp duruyordum, her dönüşümde ipek eteğim ayak bileklerimin etrafında şapır şapır ses çıkarıyordu. Rahibeler saatler önce beni boyamışlardı. Kırmızı parıltılı kıvrımlar köprücük kemiklerimi ve kollarımı süslüyordu, siyah semboller boğazımda ve bileklerimde kıvrılıyordu... ama tüm bu özenli çalışmalar, sanki bana

Lambalar yansımanın arkasında sıcak ve kehribar rengi bir ışık yayıyordu; , aynamın altın telkari süslemelerine, saçlarıma örülmüş çiçek taçına, beni kraliçe olarak simgeleyen kolye ve küpelere yansıyor.

Tabii kral geri dönüp kraliçe olmama izin verirse.

Kral neden düğün sabahı ava çıkmış olabilirdi ki... Hem de Dehşet ilk kez saray kapılarını aştıktan hemen sonra?

Hiç mantıklı değildi.

Yüksek sesli bir vuruş düşüncelerimi böldü.

Donakaldım. "Evet?"

Kapı aralandı ve Alcmene içeri süzüldü, koşmaktan yanakları kızarmıştı. Elinde Amyklai'nin mührünü taşıyan rulo bir parşömen vardı. Sinirim bir anda uçup gitti.

"Sana bir mektup geldi," dedi, nefes nefese küçük bir gülümsemeye mektubu uzattı.

"Evden."

Onu ellerinden kaparken kalbim bir sıçrama yaptı. Calismae'nin el yazısı, papirüsün üzerinde cesur ve neşeli vuruşlarla kıvrılıyordu; her satır, zorlukla bastırabildiğim bir gülümsemeye doğru ağzımı çekiyordu.

Başardın, diye yazmıştı. Kazandın.

Bu sabah arpa, ilaç ve temiz su fişlarıyla dolu vagonlar geldi. Bütün köyü aylarca beslemeye yetecek kadar. Halkın meydana durup ağladı. Çocuklar tekerleklerin yanında koşup güldüler, kollarında tahıl ve meyve doluydu. Yillardır ilk kez, bugün kimse aç kalmadı.

Ve Filaessa... Şafak vakti hüccresinden serbest bırakıldı. Durumu iyi değil, ama yine açık havayı soluyor. Limnai'den bir şifacı gönderildi ve zamanla, dili olmasa da iyileşebileceğini söyledi. Her ne olursa olsun, ona bir şans verdin. Sen olmasaydın asla sahip olamayacağı bir şans.

Kurtulduk, Helena.

Sözleri içime sıcaklık yayıldı, dün gece Anysa'nın kanının mermeri ıslattığı anda açılan çatlakların derinliklerine yerleşti. Meydanın eskiden nasıl olduğunu hayal ettim: kuru tozun üzerine yükselen taze maza kokusu, toprak lanetlenmeden önce olduğu gibi etrafa yayılan çocukların kahkahaları.

Gözlerimi kapattığımda, neredeyse duyabiliyordum. Neredeyse tüm bunların... buna değdiğine inanabiliyordum.

Buna değdi, kendime sertçe söyledim.

Ama Anysa'nın boş bakışları hemen aklıma geldi ve bu kesinlik bir anda içimden kayboldu.

Calismae'nin sevincini ve halkımın kurtuluşunu tadını çıkarmaya çalışarak mektubu dikkatlice sardım ve dudağımı ısırdım. Menelaus sözünü tutmuştu. Hatta 'alessa için bir şifacı bile göndermişti.

Ve Anysa'nın ölümüne izin vermiş olmasını ne kadar küçümsemem de, hayatımın geri kalanında onun yanında durma düşüncesi içimde ne kadar büyük bir ıstırap yaratırsa yaratsın

... onun sözlerini tutmaya devam etmesini istiyorsam, nazik davranmam gerekiyordu.

Şimdilik.

Gelecekteki kraliçe olsam da olmasam da,

Katlanmış mektubu bir kenara koyup çenemi kaldırdım. “Kral hakkında haber var mı?”

Alcmene’ye sesimi titretmemeye çalışarak sordum. “Saraydaki hiç kimsenin, kralın bu sabah neden ava çıktığını bilmemesini hâlâ anlayamıyorum. Biriyle konuşmuş olmalı.”

Cevap vermek için ağzını açtı, ama konuşmadan dışarıdan bir tezahürat patlaması yükseldi.

Alcmene'nin yüzü rahatlamayla aydınlandı. "Geri döndü," dedi neşeyle, sanki her şey nihayet, şükürler olsun ki, tekrar yoluna girmiş gibi. Sinirlerim bir anda gerildi, bugün kraliçe olacağım, tüm o bekleyiş ve belirsizlik nihayet sona erecek diye içimden geçen rahatlatma hissi beni şaşırttı.

Bir kapı vuruşu havayı yırttı. Alcmene başını kaldırdı, bakışları aynada benimkilerle buluştu. “Zamanı geldi.”

Kıpırdamadım. Kıpırdayamadım. Elim masanın kenarında asılı kalmıştı; orada yatan rulo mektup, dokunabileceğim son sıcak şey gibi duruyordu.

Bir kez daha kapı çalındı, bu sefer daha sert, sabırsızca.

Ayağa kalktım, kırmızı kuşak tenime fısıldıyordu ve Calismae'nin sözlerini düşündüm. Amyklai meydanında bekleyen arabaları. Doyasıya yemek yiyen çocukları. Tekrar özgürce nefes alan 'alessa'yı.

Bugünden elde edebileceğim tek iyi şey buysa, o zaman göğsümde bu duygu yanarken düğünümde gidecektim.

Saray muhafızları iki yanımda duruyordu, mızrakları savunmaktan çok sürü güdmek için eğilmişti. Her adımda koridor etrafımızı daha da sıkı sarmaya başladı, boynumda görünmez bir ilmek gibi.

Muhafızlar bana sürekli yan gözle bakıyorlardı. Biri çok uzun süre bakıp kızardı, ağzını sıkılaştırdıktan sonra tekrar önüne baktı. Sıranın kenarındaki daha genç olanı açıkça nefesini tuttu, mızrağını tutuşu bir an için gevşedi.

Alcmene, konvoyun hemen arkasında yürüyordu; ölçülü adımları, onların adımlarının daha sessiz bir yankısı gibiydi. Bütün gün olduğu gibi, annemin bugün burada olup olmayacağını, kalabalığın içinde onun yüzünü görebilecek miyim diye merak ediyordum.

Calismae'nin mektubunda Calismae'nin geleceğinden bahsedilmemişti, ama belki annem...

Her dönüşte, hizmetçiler biz geçerken tek dizlerinin üzerine çöküyorlardı. Bazıları Menelaos'a dualar okudu. Diğerleri gülümsüyordu, sesleri tezahüratlar ve iyi dileklerle yükseliyordu, hepsi de benim tacımı almaya doğru yürüdüğümü izlerken sevinç doluydu.

Sanki Dread dün gece hiç saldırmamış gibi.

Sanki masum bir Sparta kızı gereksiz bir kurban olarak katledilmemiş gibi.

Büyük salonun hemen dışındaki antreye vardık; gelinler törene girmeden önce burada peçeleniyordu. İki alt rütbeli rahibe bekliyordu, peçeleri cenaze kefeni gibi kollarında katlanmıştı. Mükemmel bir uyum içinde yaklaştılar, şeffaf kumaşı yüksekte kaldırıp başımın üzerine indirdiler. Gazlı bez yanaklarımdan kayarak omuzlarımin etrafında beyaz bir perde gibi yerleşti.

Seçilmiş biri olarak peçelendiğim zamanki gibi hissetmem gerekirdi — bir onur tacı, çaresizce arzuladığım bir şeyin başlangıcı. Ama şimdi, bu bir yük gibiydi. Üzerime baskı yapıyordu, bir hayatın sonunu, kaybedilmiş bir hayatı haber veriyordu. Peçe beni diğerlerinden ayırmak için değildi. Beni bağlamak içindi.

Büyük kapılar gıcırdayarak açıldı ve taht odası önümde uzanıyordu.

Her santimetre kan kırmızısı ve altın renginde parıldıyordu, tavandan ipek kurdeleler sarkıyor, mermer sütunların arasında çiçek çelenkleri dolanıyordu. Koridorun her iki yanında, zenginlikle örtünmüş soylular duruyordu, boğazlarında mücevherler parıldıyor, gülümsemeleri aşırı genişti. Bu, yalnızca gücün varlığında yaşayan, onsuz asla var olamayan türden bir neşeyti.

Menelaus'un tunik, vücudunu ön plana çıkaracak şekilde kesilmişti; Sparta'nın savaşlarını kazanmış ve zaferini ikinci bir deri gibi giymiş, tecrübeli bir savaşçının sert yapılı gücünü çerçeveliyordu. Her parmağında ağır yüzükler vardı. O, odadaki herkesin farkına varmadan onları büyüleyebilecek türden yakışıklıydı... yakışıklı ve son derece tehlikeli.

Onu görmek içimdeki bir şeyi dondurdu. Diğerlerinin de bunu görüp görmediğini merak ettim; tüm o güzelliğin altında, hoşuna giderse bir krallığı kurutacak kadar aç bir adamın açlığı yatıyordu.

Kulaklarımda kanın atışı duyuluyordu, her atış, onun yanında durup tacındaki bir başka mücevher olacağım ana kadar geri sayım yapıyordu.

İlerledim ve beni görünce sırttı, geniş, kurt gibi dişleri göründü. Ve o sırtışın altında... bir şey titriyordu. Huzursuz bir şey. Ellerinde bir titreme geçti. Parmakları sürekli bükülüp tekrar açılıyordu, taktığı yüzükler, farkında olmadığı sinirli, metalik bir ritimle yumuşakça birbirine çarpıyordu.

Ben izlerken, ince bir kırmızı duman halkası bileğini sardı ve koluna doğru süzüldü, gözümü kırptığım anda kayboldu.

Adımlarım durakladı ve birdenbire durdum, adımımın ortasında donakaldım.

İzleyen kalabalıktan fısıltılar yükseldi ve gözleri üzerimde dolaştı. Arkamda, Alcmene'nin parmakları belimin alt kısmına dokundu. "Gidin, hanımefendi," diye fısıldadı, neredeyse duyulmayacak bir sesle.

Hissedemediğim bir nefes aldım ve ayaklarımı tekrar hareket etmeye zorladım, gözlerim hâlâ Menelaus'a kilitlenmişti. Ellerini, bileklerini, her seğirmesini ve titremesini izledim, o kırmızı duman kıvrımının geri dönmesini bekledim —yarı korkarak, yarı umarak.

Ama hiçbir şey olmadı... ve o, sanki hiçbir şey olmamış gibi orada durup gülümsemeye devam etti.

Boğazımda sıkı, rahatsız edici bir titreme yükseldi. Belki de stres görüşümü bozuyordu. Belki de yorgunluktan. Belki de dün gecenin dehşeti içimde bir şeyleri kırmıştı.

Bakışlarım bir an kalabalığa kaydı, umutla ya da belki de aptalca tanıdık bir yüz arıyordum. Bulamadım. Kesinlikle annemin yüzünü bulamadım. Yokluğu hemen içime yerleşti ve acı daha da derinleşmeden gözlerimi öne çevirdim.

Koridorun iki yanındaki soylulara ya da parmakları kamışın etrafında titreyen flütçüye bakmadım. Platformun yanında sert bir şekilde duran, ağzı dehşete benzer bir ifadeye bürünmüş Baş Rahibeye de bakmadım.

Ve kesinlikle *Achi les'*e bakmadım.

O uzun koridordan yürürken, yüzlerce bakış tenimde dolaşırken bile, bakmayı reddettim.

Yine de Achilles'in varlığı üzerimde baskı yaratıyordu. Onu doğu duvarında, askerleriyle birlikte dururken hissedebiliyordum; miğferi bir kolunun altında,

çenesi, bastırılmış bir şiddeti ifade edecek şekilde sıkılmıştı. Zar zor kontrol altında tutulan bir güç.

Ona bakarsam, gözlerimiz karşılaşırsa, kırılabilirim.

Kaçabilirdim.

Ya da yalvarırdım.

Bu yüzden yürümeye devam ettim.

Bakışlarımı tahtın ve beni ele geçirmek üzere olan kralın üzerine sabitledim.

Attığım her adım, bir zamanlar olduğum Helena'ya çakılan bir çivi daha gibiydi.

Amyklai'li Helena. Kırmızı toprağın üzerinde koşan Helena. Köyünü köyünü seven ve gökyüzünü ikiye ayıracak bir birleşmeyi hayal eden Helena.

Kırmızı ipek ve görevlerin altında gömülüyordu ve kimse

Podyumun dibine ulaştığımda müzik kesildi, havada bir tiz nota havada titreyip sonra tamamen kesildi. Ardından gelen sessizlik etrafımı sardı. Diz çökmem gerektiğini biliyordum; Nomiki her adımı açıklamıştı. Ama bedenim hareketsiz kaldı. Omurgam dik durdu. Çenem yukarıda kaldı.

Bir an için birbirimize baktık... ta ki ışığın değişmesiyle yüzüne vurana kadar.

Gözleri değişti.

Gördüklerimi tarif etmenin tek yolu buydu. Gözlerindeki renk koyulaştı, midemi bulandıran gölgelere gömüldü. Etrafımızdaki alevler onun bakışlarında yansımada, o bakışların içinde kayboldu, var olmaması gereken bir derinlik tarafından yutuldu. Orada bir şey değişti, sanki görünmez bir varlık uyanmış ve dikkatini bana çevirmiş gibiydi.

Ve ben bunu biliyordum. Bunu Deneme sırasında görmüştüm, kendime bunun yorgunluk, korku ya da hayal gücü olduğunu söylemeye çalıştığım da.

Ama yine buradaydı... soğuk bir bakışla beni izliyordu.

Farkındalık derimin üzerinde kaydı, vücudumdaki her kası gerdi. Kimse farkında değil gibiydi. Ama ben gördüm. Ve bu sefer hayal etmediğimi bilmek, korkuyu daha da derinleştirdi.

"Diz çökün, hanımefendi!" Alcmene'nin çılgınca tıslaması, yükselen paniği kesip attı.

Sözleri içimde bir kanca gibi takıldı ve zihnim yetişmeden beni aşağıya doğru sürükledi. Dizlerim mermere çarptı, o kadar sert ki bacaklarımda bir ağrı hissetti. Ama bakışlarım yere indiğinde gördüğüm şeyle karşılaştırıldığında bu hiçbir şeydi.

Zemin.

Zeminin bir kısmı.

Artık temizlenmiş ve parlatılmıştı... ama yine de görebiliyordum. Çatlakları lekeleyen kırmızı bir anı, zihnimin bırakmak istemediği bir desen. Sürükleyerek götürülmüş bir beden. Öyle dikkatsizce sonlandırılmış bir hayat ki, yankısı hâlâ taşın içinden atıyordu.

Korku ciğerlerimi sıktı. Öfke onun altında kıvrıldı. Onu kan kaybından ölmesine izin verdiği bu yerde, beni nasıl buraya eğilmeye zorlayabilirdi? Dün gecenin hayaletlerinin yapıştığı bu yerde.

Başım yavaşça eğildi, bu hareket benden kendiliğinden çıkmadı, zorla yapıldı. Dehşet omurgamı yerinde tutuyordu, ama onun hemen altında isyan yanıyordu.

Eğildim çünkü mecburdum. Ama her bir parçam titriyordu.

Başrahibe ileriye doğru süzüldü, hareketi Anyşa'nın sunak önüne götürülmeden saniyeler önce duyduğum aynı yumuşak sallanma ile havayı yarıyordu. Ses eski bir dehşeti kazıyordu. Bir an için oda sallandı, tütsü yanan yağın anısına dönüştü, parlaklık ise taşların üzerine yayılan kanın anısına.

Kendimi şimdiki zamana, önümdeki kadına ve elindeki altın iplikli parşömene geri döndürdüm.

Ama onu hissettim.

Menelaus'un bakışları bana sabitlenmişti, gözünü kırpmadan ve sinir bozucu bir şekilde hareketsizdi; tuhaf, gözetleyen bir baskı ile tenime yerleşen bir ağırlık gibiydi. O gözlerin içindeki bir şey yine değişmişti; bunu hissetmek için başımı çevirmeme gerek yoktu. Aynı doğaüstü derinlik, sabırlı ve kararlı bir şekilde, bilincimin sınırlarını dürtüyordu.

Korku göğsümden yukarı doğru süzüldü, nefesimi daralttı ve ellerimin titrememesi için dua ederek bakışlarımı parşömene indirdim.

"Tanrımızın huzurunda toplanıyoruz," diye başladı, sesi salonun her köşesine yayıldı. "Atreus'un oğlu, Sparta Kralı Menelaos ile... Helena'nın kutsal birleşmesine tanık olmak için..."

Kral elini dikkatsizce kaldırdı, ancak bu hareketinde bir uyumsuzluk vardı, sanki bedeni ve sesi farklı yaratıklara aitmiş gibi. "Yeter. Kim olduğunu biliyoruz. Bağlamaya başla."

Başrahibe başını ona doğru çevirdi, dudaklarında hafif bir kızgınlık belirerek ağzını sıkılaştırdı. Parşömeni tutuşu değişti, altın iplik parmaklarına batıyordu, sanki kralın huzurunda onu azarlayıp azarlamayacağını tartıyormuş gibi. Sonunda, dilinde yanan sözleri yuttu, bakışları bir perde gibi indi.

Ama onun sözleri bana uygun gelmişti. Kimliğim ele geçiriliyordu.

Arkamda bir hışırtı havayı karıştırdı; mermerin üzerinde ahşabın hafif bir sürtünmesi, ardından tekerleklerin yumuşak gıcirtısı geldi. Döndüm, hareketimle peçem de kaydı; beyaz ketenle örtülü alçak bir arabayı iten iki hizmetçi ile aramda tülün titremesi vardı. Üzerinde bir bıçak ve berrak suyla dolu sığ bir kase, bir parça tuz ve bir dal asfodel vardı — saflık, sadakat ve ölümün ritüel sembolleri. Rahibe tuzu kaseye daldırdı, anlamaya çalışmadığım bir dua mırıldandı... çünkü o sözlere zaten inanmayacaktım.

Başrahibe ritüel bıçağına uzandı. Parmakları kabzada tereddüt etti, bu küçük bir soğukkanlılık kaybıydı, ve bakışları benimkilere yükseldiğinde, etrafımızdaki an değişti. Gözlerinde ritüelin yumuşak sisi yoktu. Beni *görüüyordu*.

Ve o bakışta, seçim sırasında verdiği uyarının anısı da vardı; saklamaya çalıştığı ama unutamadığı bir hüküm:

O bizim yıkımımız olacak.

Kalbim, cildimi süsleyen ısıtlı boya ve siyah sembollerin altında güm güm atıyordu; her atış, onun hâlâ buna inandığını, *benim* yıkıma yol açabileceğime inandığını hatırlatıyordu. Yanımda, tuhaf bakışları, değişken derinlikleri ve ilahilik olarak iddia ettiği gücüyle duran kral varken... nasıl *bana* bakıp bir tehdit görebilirdi?

Nasıl olur da tehlikenin *benim* yüzümde olduğunu düşünebilirdi?

Parmakları sonunda benimkilerin üzerine kapandı ve sanki beni tanrılara teşhir edercesine avucumu tavana doğru çevirdi. Bıçağın öpücüğü hızlıydı, ısı yayılan bir acı, ardından yaşam çizgimin kıvrımlarını izleyen sıcak kanın akışı.

Sonra krala yöneldi, eli sabit bir şekilde onu da kesti. Kral, acıyla omurgasını dikleştirdi, dişleri küçük, kontrollü bir çıtlamayla birbirine çarptı.

Sonra bana uzandı.

Kendimi durduramadan irkildim. Bir an için bıçaktan değil, ondan korktuğum için içgüdüsel olarak hızla geri çekildim. Gözlerinin arkasında gizlenen her neyse ondan. Bu dokunuş, bu ritüel, bu kanın karışmasıyla içime sızıp sızmayacağından.

Ama başka seçeneğim yoktu. Bütün salon nefesini tutmuşken, rahibe izlerken ve Menelaus beklerken kesinlikle başka seçeneğim yoktu.

Calismae'nin sözleri zihnimde yankılandı: *Kurtulduk, Helena.*

Halkım doydu. 'alessa özgür.

Filis bedeliydi.

Titrek elimi öne doğru uzattım. Avucuyla benimkini buluşturdu, sıcak ve ağırdı, kanlarımız birbirine karıştı. Damarlarımda bir şey kıpırdadı, sanki bana ait değil de başkalarından ödünç alınmış gibi hissettiren hafif bir akıntı. Tek bir tedirgin edici hareketle kolumdan yukarı doğru ilerledi... sonra kayboldu. Kırmızı damlalar bekleyen kaseye döküldü, ayırt edilemez bir lekeye dönüşerek bağı tamamladı.

Gözlerimi kaldırdım.

Menelaus çoktan beni izliyordu.

Sırıttı ■, gözlerinde hâlâ midemi düğümleyen o garip, dipsiz parıltı vardı. Aynı yanlışı. Aynı imkânsız değişim.

Sanki gözlerinin arkasında yaşayan her neyse, kanlarımızın birleştiği anın tadını çıkarıyordu. Bakışlarımı rahibeye çevirdim; o, kaseyi bir kez döndürdü ve gökyüzüne kaldırdı.

"Bu diyarın tanrısı Menelaus'un emriyle, Sparta'nın gücüyle, topraklarında yürüyen her savaşçının nefesiyle," diye ilan etti, "bu, kral ile seçilmişin, emir ile geleceğin birleşmesidir."

Başrahibenin sesi kalabalığın mırıldanışlarını bastırdı. "Gelin, Sparta'nın tanrısının gözleri önünde peçesini açsın."

Ayağa kalktığımızda Menelaus elimi sıkıca tutmaya devam etti. Başını eğdi, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Sonunda," diye mırıldandı, sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle. Sesinde duyulan rahatlama kafa karıştırıcıydı, sanki her saniye bu anı düşünmüş gibi.

Bana yaklaştı, defne tacı yapraklarında meşale ışığını yansıtıyordu.

Sahiplenici parmaklar peçemin kenarını buldu ve onu kaldırdı, serin

hava cildimi okşarken yüzümü ortaya çıkardı. Etrafımızda, salon sanki ortaya çıkacak olanı görmek için sabırsızlanarak öne doğru eğilmiş gibiydi.

Bakışları yüzümü yutan bir hareketle taradı, arzu ile hiçbir ilgisi olmayan bir açlıkla üzerinde durdu. Gözlerimiz buluştuğunda, içindeki o varlığın beni açıkça izlediğini görebiliyordum.

Kalabalıktan bazılarının nefesini tuttuğunu duydum, ama bu sefer bunun benim güzelliğimden kaynaklandığını sanmıyordum. Yüzümde beliren her neyse, bastıramadığım her ne korkuysa, ondan kaynaklanıyordu.

"Artık benimsin, güzelliğim," dedi boğuk bir sesle, yaralı elimi kaldırarak. Başparmağı kesik üzerinde gezdirdi, sanki bir hak talebini mühürler gibi karışmış kanımızı yaydı. Son kelimedede, bana doğru eğildi ve havaya karışıp kaybolmadan önce, hafif ama inkar edilemez kırmızı bir sis taşıyan ince bir nefes verdi.

Kalbim deli gibi çarpıyordu ve ona cevap veremedim. Boğazımdaki çığlık yüzünden konuşamıyordum.

Aniden taht odasında bir esinti esti.

Açık bir kapıdan sızan ya da geçen bir hizmetçinin adımlarından gelen türden bir esinti değildi... soğuk ve tuhaf bir şeydi. İpek bayrakların ve altın defne yapraklarının arasından kıvrılarak, unutulmuş bir tanrının nefesi gibi ensemi okşadı.

Saçımdaki güller titredi.

Defne kemerinin üstünde, yüksek pencereler gözümlün ucunda hareket etti. İlk başta önemsiz bir şey gibi göründü, sadece camdan süzülen güneş ışığı. Sonra parlaklık, sanki önünden bir şey geçmiş gibi, arka arkaya iki kez azaldı.

O kısa bozulmanın arkasında bir şekil hareket etti — net olarak yakalayamayacak kadar hızlı, bir kuş olamayacak kadar büyük, rüzgâr olamayacak kadar keskin.

Omurgamdan bir ürperti geçti.

Menelaus kesik elimi sıktı, ama bakışları kalabalığa sabitlenmişti, kendini beğenmiş ve zafer dolu, sanki üstümüzdeki hareketin ya da dokunuşunun altında nabzımın hızlanmasının farkında değilmiş gibi.

Kaçma dürtüsü içime çöktü. Sanki meşalelerin ışığıyla aydınlanan sisin içinde bir kaçış yolu belirirmiş gibi, salonu çaresizce taradım.

Ama bunun yerine... Achilles'i gördüm.

Muhafızların arkasında yarı gizlenmişti ve onu görmek bir darbe gibi geldi. Vücudundaki her kas gergindi, ama beni sabitleyen, savunmasız ve acımasız bakışlarıydı. Orada acı vardı, ben gözlerimi kaçırıp içime doluyordu. Nefret ya da kıskançlık görmedim. Keder gördüm, kutsal bir şeyin bir sunak için feda edildiği ve bunu durdurmak için elinden hiçbir şey gelmediği zaman hissedilen türden bir keder.

Gözlerimiz buluştuğu anda, sanki zeminin altımdan kayıp gittiğini hissettim, sanki düşüyormuşum gibi, onun söylemediği her şeyin beni aşağı çektiğini hissettim. Benim yapamadığım bir seçim yüzünden.

Kornaların sesi havayı yırttı, derin ve titrek, ve Menelaus elini benim elime daha sıkı sarıldı. Nefesimin düzelmesi, gerçeğin göğsüme ağır bir yük olarak çökmesi bir an sürdü. O kornalar *ekdosis*'in başlangıcını işaret ediyordu.

Onu veriyorlardı.

Ekdosis, bir kadının bir evden diğerine mal gibi devredildiği, adının ve sadakatının babasının ocağından tamamen silinip kocasının kine bağlandığı andı. Hayatının artık kendisine ait olmaktan çıktığı andı. Sarayın etrafında tek başıma bir savaş arabasını üç tur sürecektim, her turda o kadere daha da derin bir şekilde bağlanacaktım.

Salon hareketlendi, ipekler dalgalandı ve bronz tozluklar yer değiştirdi, sanki sesin kendisi herkesi harekete geçirmiş gibi. Rahibeler kenarlardan içeri girerek yerlerini aldılar. Muhafızlar yaklaşarak önümdeki geçidi kapattılar.

Aşıl bu hareketin içinde kayboldu, onu göremiyordum.

Boynuzlar tekrar çaldı ve önümde kırmızı, altın rengi ve kaçınılmaz bir yol açıldı. Artık attığım her adım beni bildiğim hayattan ... doğrudan kralın yatağına, içinde ne yaşıyorsa onunla yüzleşmeye götürecekti.

BÖLÜM 34

O an neredeyse gelmişti.

Tl2at, soylular önümde saray merdivenlerinden aşağı akın ederken, kahkahaları zil sesleri gibi keskin bir şekilde yankılanırken, tek düşünebildiğim buydu. Kadınlar, bereketin, bolluğun ve krala vereceğim bedenim simgesi olan kurutulmuş meyve ve fındık sepetleriyle bekliyordardı.

İstem dışı olarak bakışlarım yine yukarı kaydı, avlunun kenarlarını, yüzler topluluğunu, tanıdık bir varlığın durmasına izin verilebilecek yerleri taradı. Sadece bir kez daha. Ama hâlâ hiçbir şey yoktu. Tl2e farkındalık sessizce yerleşti, kapanan bir kapı kadar kesin, ve gözlerimi indirdim. Artık annemi aramayacaktım.

Tl2e arabası avluda duruyordu, tekerlekleri kan rengi alacakaranlık ışığını yakaladıkça parılıyordu. İki beyaz at toprağı tepiyordu, yeleleri zeytin dallarıyla örülmüş, dizginleri damarlar gibi uzanan kurdelelerle süslenmişti.

Kral saray kapısının girişinde durup o dünyadışı gözleriyle izlerken, ben yardım almadan arabaya bindim; parmakları hâlâ yanlarında seğiriyordu, sanki içindeki her ne varsa onu geri tutmaya çalışıyormuş gibi.

Tl2e *hymēnaios* başladı, önce yumuşak, sonra sesini yükseltti. Bir evlilik ilahisi. Bir veda şarkısı. Bir zamanlar olduğum kadın ve olmak üzere olduğum kraliçe için bir koro

olmak üzere olduğum kraliçe için bir koro.

Parmaklarım dizginleri sıkıca kavradı. Gözlerim ileriye sabitlenmişti; arabanın tekerlekleri altımda yavaşça dönüyor, ritüelin ağırlığı altında gıcırdıyordu. Müzik yine değişti, daha derinleşti; meşaleler sönmeye başladıkça neredeyse bir ilahiye dönüştü.

Sarayın merdivenlerinin tepesinde, Baş Rahibe elini kaldırdı; bileğindeki altın boncuklar sönmekte olan ışığı yakaladı. Tl2e kalabalık bir anda sessizleşti, ilahi sustu; sanki tüm Sparta, o son ayının başlangıcını işaret ederken nefesini tutmuş gibiydi.

Tl2e Üçlüsü.

Sarayın etrafında üç tam tur, her biri kutsal bir sembol: doğum, yaşam, ölüm. Bir gelinin, yeni bir isme kavuşmak için eşiği geçmeden önce zaman içindeki yolculuğu. Yeni bir kader.

Atlar homurdandı ve taşları tırmaladı, nefesleri serinleyen alacakaranlıkta hayaletler gibi buharlaşıyordu. Onları hayranlıkla izleyememem durumun ne kadar vahim olduğunu gösteriyordu. Dizginlerin ısırtığı avuç içlerime saplandı, o acı beni Calismae'nin bana bıraktığı sözlere geri çekti. *Kurtulduk.*

O sözleri göğsüme kazıdım, dudağımı yırttığım yerden demir tadı aldım. Anysa'nın kanı hâlâ düşüncelerimi lekelese de, Menelaus'un gözlerinin arkasında parıldayan anı hâlâ zihnimde olsa da... ilerlemeye devam etmeliydim.

Eğer bu taç zehirse, onu içerdim. Eğer bu taht bir kafesse, ona oturdum. Eğer Menelaus'la yatmak bedelse, onu öderdim. Bugünden çok önce, Sparta'yı kurtaracağıma yemin etmiştim. Ve böyle bir yemin, her türlü korkudan daha ağır olmalıydı.

Bir gün tüm Sparta'nın şöyle demesini istiyordum... Kurtulduk.

Tl2e Savaş arabası kalenin etrafında ilk turuna başladığında tekerlekler gıcırdadı ve meşaleciler yolumu aydınlatırken kalabalık adanmış bir sessizlik içinde ikiye ayrıldı.

İlk dönüş doğum içindi.

Kadınlar avuç avuç badem ve kurutulmuş nar taneleri attılar. Bunlar savaş arabasının yanlarına çarptı, elbisemin kıvrımlarına takıldı ve bir tapınağa atılan adaklar gibi omuzlarıma serpildi.

Kanayan bir tapınak. Yanan bir tapınak.

Kalabalığın içinde bir yerlerde, bir lir, alacakaranlığı kesen tek bir hüznümlü nota çaldı. Vücudum o nota etrafında dondu. Gözlerim sabit, ciğerlerim sıkışmış,

kendimi sert bir şekilde tutuyordum, sanki tanıklık etmek için taşa dönüşmüşüm gibi, artık bir kadından çok bir anıt gibiydim.

Bana bakarken... derime çizilmiş kırmızı boyayı, kollarımdan aşağı sarmal şeklinde inen siyah sembolleri hayranlıkla izlerken... bir kraliçe gördüklerini umdum. Güzellik Helena'yı gördüklerini umdum — Sparta'nın kızı, Sparta'nın umudu. Göğüs kafesime sıkıca kenetlenmiş korkuyu görmediklerini umdum.

İkinci dönüş hayatım içindi.

Alay, savaş arabasına yaklaştı. Yanlarından geçerken soyluların yüzleri bulanıklaştı. Gökyüzü karardı ve meşale ışığı peçeme yansıyarak beni parlaklığıyla sardı.

Ve sonra, son dönüş.

Ölüm.

Artık hava sessizlikle dolmuştu. Adaklar bile durmuştu. Saray, karanlıkta devasa ve ışısız bir şekilde yükseliyordu ve ben onun bir mezara ne kadar benzediğini fark ettim.

Üçüncü çemberin sonuna geldiğimde, araba son bir sarsıntıyla durdu, tekerlekler taşa sürtündü ve midem de onunla birlikte altüst oldu. Özel kanadın yüksek kemerli kapılarına, *anaktoron*'a baktım. T12e kralın odası.

Atlar ayaklarını yere vurup homurdandılar, her bir toynak vuruşu göğsümde yankılandı.

"Tören tamamlandı. Birliğiniz verimli olsun. Rahminiz Sparta'nın gücünü taşısın," diye seslendi Baş Rahibe, sesi avlunun her köşesine net bir şekilde yankılandı.

Sözleri ağzından daha yeni çıkmıştı ki kalabalık coştı. Tezahüratlar aniden kırılan bir dalga gibi yükseldi, sesleri gürültülü bir dalgalanma halinde çarpıştı. Yumruklar havaya kaldırıldı ve kadınlar yine avuç avuç kuru meyve atmaya başladı; incirler adak gibi yere yağdı ve savaş arabasının tekerleklerine çarparak tıkırdadı.

Artan endişemden bedenim kaskatı kesilmişti, oysa onların sevinci üzerime dökülüyordu. Menelaos'un elleri belimi buldu ve beni arabadan indirirken beni şaşırtan bir yumuşaklıkla davrandı. Dudaklarım aralık kalmış halde ona baktım. Bana nazıkçe gülümsedi ve içimdeki bir şeyin en ufak bir parça da olsa gevşemesini sağladı. "İyi iş çıkardın, gelinim," diye mırıldandı ve gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Tezahüratlar azaldı, yerini bir evlilik ilahisine bıraktı ve her notada göğsüm daha da sıkıştı. Bacaklarım ağırlaşmıştı ve cildimdeki kırmızı boya çizgileri, beni odalarına doğru çekerken zincirler gibi yanıyor ve kaşınıyordu. Kraliyet mensupları dışında kimsenin oraya girmesi yasaktı. Ve eşiği bir kez aştığımda, aynı şekilde dışarı çıkamayacaktım.

Yine de yürümeye devam ettim. Sandaletlerim mermere çarpıyordu, her adımım tezahüratlar arasında yankılanıyordu.

"*Kurtulduk,*" diye fısıldadım kendi kendime, *anaktoron* kapıları arkamızda kapanırken.

Dışarıdaki T12e tezahüratları boğuk bir uğultuya dönüştü, geriye sadece Mene laus'un nefes sesleri kaldı.

Ve o anda anladım ki, köyüm kurtulmuş olsa da... benim yolculuğum daha yeni başlıyordu.

Odanın içinde durdum, havada şarabın hafif tatlı kokusu asılı kalmıştı. Nabzım hızlandı, sinirlerim ve kırılgan bir umut ipliği göğsümde birbirine dolanırken, kendimi gözlerimi ileriye, yatağa ya da önümde sayısız sırrı yutan duvarlara değil, ileriye bakmaya zorladım.

Gözlerimi ondan ayırmadım.

Menelaus önümde duruyordu ve bir an için bakışları sadece kendisininindi. Karanlık, keskin... ve tamamen ölümlü.

Ama sonra yine değişti. Göz açıp kapayınca kadar, başka bir şey bana bakıyordu, boş ve dikkatli, sanki başka bir çift göz onun gözlerinin içini delip geçiyormuş gibi. Değişim o kadar hızlıydı ki, tekrar olmasaydı kendimden şüphe ederdim.

Normal. Sonra değil.

İnsan. Sonra da insan şekline bürünmüş, çok daha eski bir şey.

Bu iki izlenim, pürüzsüz bir şekilde değil, sanki hakimiyet için güreşiyorlarmış gibi, ikisi de onu bırakmak istemiyormuş gibi, bir ileri bir geri titriyordu.

Omurgamdan soğuk bir titreme geçti. Yine de onun bakışlarını karşıladım. Gözlerimi kaçırmayı reddettim.

Ağzı, cildimi gerginleştiren, her şeyi bilen bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Güzel," dedi Menelaus, bakışları sahiplenici bir şekilde üzerimde dolaşırken. "Ateşli bir kraliçe. Bir tanrının elinde ateşin ne kadar süreceğini hep merak etmişimdir."

Bir tanrının eli.

Bu ima bir darbe gibi vurdu. Son kraliçesine de bu mu olmuştu? Onu, hiçbir ölümlünün hayatta kalamayacağı bir şeye dönüştürmeye mi çalışmıştı? Bende gördüğü şey bu muydu; test edilecek, bükülecek, tanınmaz hale gelene kadar yakılacak bir şey mi?

Korku midemde çalkalandı... ama çenemi sıkıp, onun beni korkmuş görmesine izin vermedim.

Elini kaldırdı ve yüzük takılı parmakları saçlarıma örülmüş güllerin arasına kayd. Tek tek koparıp çıkardı. Yapraklar kırmızı kül gibi yere düştü. "Daha önce hiç bu kadar güzel bir şeye dokunmamıştım," diye mırıldandı, neredeyse hayretle. "Bakalım ne kadar dayanabileceksin."

Bu kelime, onun dokunuşunun yapabileceğinden çok daha sert bir şekilde beni vurdu. *Dayanmak*. Sanki o da başka bir Sınavmış gibi. Bir güç testi. Bir titreme içimi sardı ve onun bunu hissetmemiş olması için dua ettim.

Ama elbette hissetmişti. Gülümsemesi derinleşti ve tedirginliğim arttı.

Saçlarım sırtıma dökülene kadar altın tokaları çekiştirdi. Elleri acımasızdı, elbiseyi sertçe çekip yırtarak, beni santim santim çıplak bırakıyordu. İpek, sanki hiçbir önemi yokmuş gibi düştü. Sanki *ben* hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi. Ayaklarımın dibinde yumuşak bir iç çekişle birikerek, onunla içimde büyüyen dehşet arasındaki son sınırı oluşturdu.

Menelaus dondu, açgözlü elleri yanlarında gevşedi. Gözleri beni yutuyordu, tüketiyordu ama aynı zamanda donakalmıştı, sanki o bile ortaya çıkardığı manzaraya karşı bağışık değildi. Göğsü bir kez, sert ve hızlı bir şekilde yükseldi. "Gerçekten," diye sertçe mırıldandı, "tüm diyarlarda kraliçem kadar güzel bir kadın yok."

Dehşet hâlâ damarlarımda ateş gibi dolaşıyordu, ama sözleri içimde başka bir şeye dokundu. Bir hatırlatma. Güzelliğim, doğuştan sahip olduğum silahtı, hâlâ kullanabileceğim tek kılıçtı. Beni kırmayı düşünebilirdi, ama beni arzuladığı sürece güç bendeydi.

Dudaklarımı baştan çıkarıcı bir şekilde kıvrılmaya zorladım, sesimi boğazımdaki titremeyi maskeleyen şehvetli bir mırıldanmaya dönüştürdüm. Hetairis'in derslerini hatırladım. "Ben de Sparta kralının kimseye boyun eğmediğini sanıyordum. Ama şuna bakın, çoktan yenilmişsiniz."

Bir an için sessizlik hakim oldu. Sonra kahkahası sert, parçalayıcı bir patlamayla serbest kaldı, bir heykeltıraşın elinde çatlayan taşın yankısı gibi.

"Yıkılmış," diye tekrarladı, gözleri vücudumun her santimini tararken bana doğru bir adım attı. "Evet. Öyleyim." Sesi neredeyse saygı dolu, neredeyse ölümcül bir tona düştü. "Sana sahip olmak için dizlerimin üzerine çökmem gerekse, yalvarırdım. Her gün. Hayatımın geri kalanı boyunca."

Nefesi yavaşça çıkarken yanağıma değdi, derimin altında bir titreme uyandıracak kadar sıcaktı. "Ama şunu anla, güzelim..." Parmakları kalktı, boğazımın yakınında asılı kaldıktan sonra ani ve acı verici bir kararlılıkla kapandı. "Eğer dizlerimin üstüne çökersem" —kavrayışı sıkılaştı, beni kendine doğru çekti

—"sen de benimle birlikte diz çökersin."

Beni öne doğru çekerken nefes almakta zorlandım, vücudum onun gücüne karşı sendeledi, onun yumruğundaki bir kukladan başka bir şey değildim. Sonra dünya döndü ve yatağa sertçe çarptım, yatağın iskeleti, onun şiddetli tutuşunun altında çökecekmiş gibi gıcırdadı.

Çenemin çizgisini okşadı, ama bu şefkatin alaycı bir yansıması gibi görünüyordu.

Şefkatle sarılmış bir söz, şiddetten çok daha tehlikeli geliyordu.

Bana dokunurken gözleri değişti. Bir an için, sadece Menelaus'un gözleriydi — karanlık, ölümlü, aç.

Sonra yüzey değişti ve bir kez daha daha derin bir şey bana bakıyordu. Farkında olan bir şey. Kadim. Kararlı. İki bakış birbirine gidip geldi.

"Görüyorum," diye fısıldadım, sözcükler durduramadan ağzımdan döküldü. "İçinde ne olduğunu görüyorum."

Parmak ucu elmacık kemiğimde durdu, sanki benim şeklimi ezberlermişçesine çıkıntıyı izledi.

"Öyle mi?" diye mırıldandı, hiç bu kadar meraklı olmamıştı.

"Kimsin sen?" Sesim neredeyse bir nefes kadar zayıftı. "Nesin sen?"

Bu sefer, ağzını kesen gülümseme savunmasızdı, dürüstlüğüyle yıkıcı, rahatlığıyla ürperticiydi. Bir erkeğe ait değildi. Bir krala bile. "Ben kendini tanrı yapan adamım," dedi yumuşak bir sesle, sanki sadece bana ait bir sırrı açıklıyormuş gibi. Başparmağı, altındaki canavara göre çok fazla nazik bir dokunuşla yanağıma izledi. "Yakında, Helena... kendim için yarattığım gücün ve gücünü benimle paylaşmayı seçen kadim varlığın kollarında olmanın ne demek olduğunu öğreneceksin."

Karanlık bir anlayış, korkudan daha derine, içime işledi. Gözlerinin arkasında yaşayan her neyse, onu seçmişti ve onu bırakmaya niyeti yoktu. Kaçacak hiçbir yer yoktu. Çıkış yolu yoktu. Sadece, diğer tarafta beni neyin beklediğini anladığımı sanarak kabul ettiğim kader vardı. Kabullenme göğsümü sıktı, ne mücadele edebileceğim ne de kaçabileceğim bir sıkışma.

Fatih birinin ağırlığıyla üzerime eğildi, her bir çizgisinde güç gergin bir şekilde duruyordu, gözleri zaferle parlıyordu. Bakışlarımı, yukarıdaki solmuş freske sabitledim; orada, dalgalı cüppeli bir kadın, başını coşkuyla geriye eğmiş, ibadet edercesine kollarını uzatıyordu. Bunun, ilahi birliğin, sözde saflığın sembolü olması gerekiyordu.

Ama bir çatlak, boyalı derisini delip geçerek boğazını parçalamıştı. Gözlerimi ona diktim, odada kalan tek gerçek şeymiş gibi ona sarıldım.

Menelaus'un dişleri boynuma saplandı, gözlerimin arkasında beyaz bir acı kıvılcımlandı, ama yine de kıpırdamadım, irkilmedim. Eli göğsümü kavradı ve okşamaya, avuçlamaya, benden istediği tepkiyi koparmaya çalıştı. Başparmağı, titremeler uyandırmak, beni çözmek amacıyla yavaşça daireler çizerek meme ucuma dokundu.

Ama vücudum onun dokunuşunun altında soğuk kaldı. Ne sıcaklık ne de arzu belirtisi vardı ve aradığı hiçbir şey bende karşılık bulamadı. Saniyeler uzadıkça, yeni bir korku sızdı içime — onun yaptıklarından değil, fark edeceği şeyden.

Tepki göstermeliyim, diye düşündüm uzak bir bakışla. Bu tacın bir anlamı olmasını istiyorsam, ona bir şey vermeliydim.

Bundan zevk alması gerekiyordu. Direnişin sessizlik kılığına girmiş hali değil, zevk aldığını düşünmesi gerekiyordu. Krallar yataklarında kayıtsızlığa tahammül etmezlerdi. Tanrılar ise hiç etmezdi. Bu taçla bir şeyler yapma şansı istiyorsam, *denemeliydim*.

Dokunuşu uzadı, sonunda boyun eğmemi bekleyen birinin sabrıyla, ama bunun değişeceğinden emindim.

Bu yüzden ona bir şey verdim. Bir nefes, biraz fazla hızlı çekilmiş bir nefes. Kendi sesim olduğunu tanıyamadığım bir ses. Başımı eğdim ve omuzlarımı gevşettim. Vücudumu geri çekilme yerine teslimiyet hissi uyandıracak şekilde hareket etmeye zorladım. Adını haykırırken sesime sıcaklık kattım ve sanki zevk artıyormuş gibi kaslarımı gevşetmeye çalıştım.

Kendime ihanet ediyormuşum gibi hissettim, ama buna devam ettim. Ve dokunuşları daha kendinden emin hale geldi, hareketlerinde memnuniyet yankılanıyordu... bana inanıyordu.

Tanrılar adına.

Menelaus kulağıma homurdandı. "Bir tanrıça böyle yaratılır," diye nefes nefese söyledi, nefesi tenime değdiğinde ıslak bir his bıraktı. "Bir gün bana teşekkür edeceksin."

Ruhumu bedenimden uzaklara, denizin ötesine, rüzgarların şarkı söylediği ve kimsenin beni bulamayacağı kayalıklara kaydurdım. Gözlerim freske kilitlendi. O çatlak. O kırık boğaz. Bedenim benim için yalan söylerken, ben onun her bir köşesini ezberledim.

Çünkü olanları *hissetmeme* izin versem, hayatta kalamazdım.

Bir eli kalçamı sıkıca kavradı, diğer eliyle kendini serbest bıraktı, ağır ve sıcak bedenini bana bastırdı. Nefesim kesildi, boğazımdan bir alarm çığlığı yükseldi. Hiçbir uyarı, hiçbir duraklama, kendimi hazırlamak için hiçbir şans yoktu.

İleri doğru hamle yaptı ve tek bir acımasız, amansız itişle içime girdi. Gerilme anında ve şiddetliydi; vücudum bir an için direndi, sonra yırtıcı bir yanma hissi ile pes etti ve boğazımdan bir çığlık kopardı. Onun her bir kalın santimini, içimdeki sıkı, el değmemiş bariyeri zorlayarak geçip, daha önce kimsenin ulaşamadığı yeri ele geçirirken hissettim.

Ağzım bakır tadıyla dolana kadar, onun yerine kendimin tadını alana kadar yanağımın içini ısırdım.

"Sakin ol, güzelliğim," diye mırıldandı, sanki bu beni rahatlatmış gibi ses tonu yumuşadı. "Çok sıkı... beni çok gururlandırırıyorsun. Sparta'ya güzel oğullar vereceksin."

Eli göğsümün üzerinde dolaştı ve bu, sanki canlı bir bedene dokunmak yerine bir toprak parçasını sahipleniyormuş gibi, beceriksizce bir şefkat girişimi gibiydi. Ritimden yoksun hareketlerle, bir hayvan gibi çiftleşiyordu, düşürmeyi reddettiğim gözyaşlarımı fark etmemiş gibi görünüyordu. Oda gözümün önünde bulanıklaştı ve renkler baş döndürücü bir sis içinde birbirine karışıyor gibiydi.

Sanki tanrılar izliyormuş gibi, fısıldayarak onlarla alay etti.

İzlemiyorlardı.

Ya da belki de izliyorlardı.

Belki de en kötüsü buydu.

Sessizce uzandım, nefes almaya, rol yapmaya zorladım kendimi. Ruhum yukarıda, asla ulaşamayacağım bir gökyüzüne süzülürken, göğsünden bir inilti yankılandı. Isı

içime yayıldı ve midem tiksinti ile bulandı. Onun tohumu. Onun hakkı. Onun zaferi.

Hiç bu kadar kirlenmiş hissetmemiştim.

Bir homurtuyla üstüme yığıldı, hala yarısı içimdeydi, nefesi boynumda titriyordu. Ağırlığı beni yatağa bastırdı, nefesimi kesecek kadar ağır, kaburgalarımı ağrıtabilecek kadar ağır. Teri göğsünden benimkine süzüldü, sıcak ve boğucu, beni bir ziyafet için serilmiş bir leş kadar düzgünce sabitledi.

O hareket edene kadar, yüzlerimiz birbirine denk gelecek kadar, uyuşmuş bir halde tavana baktım.

Gözlerimiz buluştu.

Ve törenden bu yana ilk kez, bakışları tamamen... insancıldı. Hiçbir titreme yoktu, içinden dışarı bakan kadim bir gözcü yoktu.

Sadece Menelaus vardı.

Sadece yanakları kızarmış, yüz hatlarını yumuşatan titrek bir memnuniyetle dolu bir adam. Sanki içinde yaşayan her neyse sessizleşmiş, belki de doyuma ulaşmış gibi. Sanki tanrı geri çekilmiş, geride sadece bedeni bırakmış gibi.

Rahatlama, ben engelleyemeden göğsümdeki gergin ve acı verici bir şeyi gevşetmişti. *Belki de işler böyle yürürdü,* diye düşündüm belirsiz bir şekilde. *Canavar yükselir... sonra geri çekilir.*

Ve bıraktığı boşlukta, sadece o vardı.

Bu farkındalık en korkunç şey değildi. Çünkü eğer bu, tanrının baskısı altında olmayan Menelaus'sa, eğer geriye kalan bu ölümlü adamsa, o zaman belki de hayatta kalınması gereken bir şey olmayacağı anlar da vardı. Belki de sadece katlanılması gereken, ama yine de amaçlarım için kullanabileceğim biri olacağı anlar vardı.

En azından bunu ummak zorundaydım.

Menelaus'un dudakları aralandı ve nefesi, neredeyse hayranlığa benzeyen bir şeye dönüştü. "Mükemmeldin," diye mırıldandı, nazikmiş gibi davranarak nemli bir saç telini yanağımdan çekerek. "Tam da bir tanrının hak ettiği gibi."

Bir dakika sonra uykuya dalmıştı. Ve horluyordu. Sanki inine yerleşen bir canavar gibi, yüksek sesle ve grotesk bir şekilde. Vücudu hâlâ benimkine yapışmış, ağır ve terden kaygan, penisi hâlâ içimdeydi. Ve yine de... uyuyordu.

İstedigini almış ve sonra içimde uykuya dalmıştı, sanki bedenim doldurulacak bir kaptan ibaretmiş gibi.

Parmaklarım çarşafı kramp girmiş gibiydi, tırnaklarım keten kumaşı sıyrırıyordu. Omurgamdan bir titreme geçti, o kadar şiddetliydi ki dişlerim ağrımaya başladı.

Yukarıdaki fresk netleşip bulanıklaşıyordu. Resmedilmiş boğazındaki çatlak ikiye, üçe bölündü, sanki dünya bana karşı dönmüş gibi tüm tavan eğilip sallanıyordu.

Kalçalarımda şimdiden ağrı hissedebiliyordum. Uyluklarımın arasındaki acıyı. Cildimde, ellerinin beni sahiplenme şeklinde morarttığı yerleri.

Hareket etmem gerekiyordu. Onun altından çıkmam gerekiyordu, yoksa kendi nefesimle boğulacaktım.

Yavaşça, sessizce avuç içlerimi onun nemli ve inip kalkan göğsüne dayadım ve *ittim*.

Sert bir iç çekişle kıpırdadı, ama uyanmadı; yanına döndü ve daha derin bir horlamaya daldı. Çarşaf, kırmızı boya lekeleriyle ve ilk kanımın daha koyu izleriyle kaplı, sarmaşıklar gibi bacaklarına dolanmıştı.

Bir hayalet gibi yataktan kayıp çıktım. Vücudum titriyordu, terden sırlıslıktı, ellerinin istemeden çok sert bastığı yerlerde morluklar oluşmaya başlamıştı bile. Beni incitmek istemediğini düşünüyordum, ama tanrılar kendilerini tutamazlar. En azından onun böyle söyleyeceğinden emindim.

Yatağın köşesinden bir çarşaf çektim ve sanki beni yeniden birleştirebilecekmiş gibi kendime sardım.

Ama olmadı.

Yatağın kenarına kıvrıldım.

Ve sonra... *kırıldım*.

Tl2e, yutamadan içimden bir hıçkırık patladı. Tl2en bir tane daha. Ve bir tane daha. Vücudum kendi üzerine kıvrıldı, dizlerimi göğsüme çektim ve bir insan, tarif edilemez bir şeyden kurtulmaya çalışırken yaptığı gibi ağladım.

Bir kraliçe değil.

Gelin de değil.

Sadece tükenmiş ve boş kalmış bir kadın.

Yüzümü dizlerime gömdüm ve ağladım. Sparta için. Anyşa için. Tüm bunlara rağmen hala umut etmeye çalışan eski halim için.

Bizi terk eden tanrılar ve bize bıraktıkları kral için ağladım.

Ve ağıladım çünkü *yapabileceğim* başka hiçbir şey yoktu.

Cildim bana yabancı geliyordu. Adım bana yabancı geliyordu. Artık kim olduğumu bilmiyordum, sadece içimden bir şeyin alındığını ve bir daha asla geri dönmeyebileceğini biliyordum.

Meşaleler tısladı.

T12e kral horluyordu.

Ve ben, gece neredeyse bitene kadar yatak odasının köşesinde kaldım, dönüştüğüm bu harabe içinde boğulmamaya çalışarak.

BÖLÜM 35

Sabah bir ceza gibi geldi.

Pencerelerden soluk bir ışık süzülüyordu, zayıf ve soğuktu, ben de yatak kenarında bir ceset gibi hareketsiz yatıyordum, uzuvlarım ağrıyordu, üzerime sarılmış çarşaflar ter ve sessizlikle ağırlaşmıştı.

Onu duymadan önce kıpırdadığını hissettim. Vücudunun ağırlığı kaydı, nefesini çekti... ve sonra eli uyluklarımı sımsıkı kavradı.

Geri çekilecek vaktim olmadı, o tekrar üzerime atladı. Ne sözler ne de tören vardı. Sadece et, güç ve bunun kendi hakkı olduğuna inanan bir adamın mide bulandırıcı ritmi vardı. Hâlâ sadece *onun* olduğunu, şehvetle bana baktığını doğruladıktan sonra, gözlerimi tavana dikip üstümüzdeki taştaki çatlakları saymaya başladım.

Bir.

İki.

Üç.

Başka bir yerde olduğumu hayal ettim. Başka *biri* olduğumu.

O homurdandı ve bana bastırdı, nefesinin sıcaklığı boynuma değiyordu ve ben de onun hareketlerini takip etmek, bir kez daha rol yapmak için elimden geleni yaptım.

Bittiğinde, birkaç zayıf övgüyle yanımdan yuvarlandı, çoktan uykuya dalmıştı, doymuş ve çok iyi beslenmiş bir obur gibi horluyordu.

Kapının menteşeleri gıcırdadığında kıpırdamadım bile. Ses bana zar zor ulaşıyordu, sanki derin sulara gömülmüşüm gibi boğuk geliyordu. Kafamı çevirecek gücü bulamadım, kim geldiğini görmek için bile.

Sessizliği bozan, yumuşak, tanıdık ve sisin içinden gelen bir ses duyulana kadar içimdeki bir şey kıpırdamadı.

"Majesteleri," diye fısıldadı Alcmene ve sesi göğsümdeki boşluğa çarptı.

Kendimi zorlayarak başımı çevirdim, boynum kilitlenmişti, her kasım hareketsiz kalmak için çığlık atıyordu. Yüzü gözümün önüne geldi ve lambanın titrek ışığında onun irkildiğini gördüm. Saklamaya çalıştığı bir irkilmeydi, ama yeterince hızlı olamadı. Tanrılar, nasıl görünüyor olmalıyım? Saçlarım dağınık, vücudum açıkta, onun teri hâlâ tenimde nemli. Bir kraliçenin enkazı.

Alcmene, sanki camdan bir tarlada yürür gibi dikkatli bir şekilde parmak uçlarında yaklaştı. Titrek elleriyle bir cüppe kaldırdı. Her kasım isyan ederken çarşafı geri itip ayağa kalktım. Vücudum bana aitmiş gibi gelmiyordu. Bir nesne gibi hissettim — kullanılmış, ağırlı, içinde hapsolmuş ruh tarafından bile istenmeyen.

Tek kelime etmeden, cüppeyi omuzlarıma geçirdi, kollarımı kollara soktu. Kumaş üzerime yerleşti ve beni örttüğünü, sakladığını, insanlığımın bir kısmını geri verdiğini hissedince neredeyse ağlayacaktım.

Menelaus hâlâ battaniyelerin arasında uzanmış, ağzı açık bir şekilde yatıyordu. Sanki az önce beni deşip bir kabuk haline getirmemiş gibi, göğsü unutulmanın boş ritmiyle inip kalkıyordu.

Boğazımın arkasında bir safra dalgası yaktı. Öfke ve utanç, bacaklarımın arasındaki acıdan daha derine kesiyordu.

Beni ezip geçmeden, onun önünde paramparça olmadan önce yüzümü çevirdim. Alcmene'yi takip ederek salona girdim, çıplak ayaklarım taşa yumuşakça vuruyordu, her adımım dar ve karanlık odada bir itiraf gibi yankılanıyordu.

Köşeyi döndük ve Achilles'i görünce neredeyse tökezledim.

Koridorun sonunda iki muhafızın arasında bir nöbetçi gibi duruyordu. Zırhı meşale ışığında parlıyordu, miğferi kolunun altında, duruşu dikti. Ben ortaya çıkar çıkmaz bakışları bana kilitlendi.

Gözleri genişledi, beni gördüğü anda tanıma ve dehşetin şimşek çakması gibi bir ifade belirdi, sonra sesi sessizliği bozdu. "Gözlerinizi başka yere çevirin." Emri gürlledi. Muhafızlar başlarını aşağı eğdiler, itaat ederken yüzleri utançla doldu.

Sadece o bakıyordu.

Bakışları beni delip geçti, mavi ateşten ikiz alevler gibi içimi yakıp kavurdu.

Çenesindeki bir kas seğirdi, parmakları belindeki kılıcın kabzasına doğru titredi. Bir an için, yapılanları geri alabilecek olsaydı, herhangi birini, herhangi birini vuracaktı gibi göründü. Ama geri alınacak bir şey yoktu. Kurtarılacak bir şey yoktu. Sadece şunu vardı: onun ıstırapı benimkine yansıyor.

Aramızdaki hava, söylenmemiş sözlerle titriyordu. Sessiz bir çılgılık. Bir yemin. Bir yalvarış.

Göğsüm sıkıştı, ellerim yanlarımda yumruk haline geldi... ve kendimi zorla ileriye doğru yürüttüm. Onun ve gözleri yere bakmış muhafızların yanından geçtim. Tüm bunlar olurken, o kapıların ardında boğazımdan çıkan her sesi muhtemelen duymuş oldukları gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyordum.

Arkamı dönüp bakmadım.

Çünkü teselli bulabileceğim hiçbir şey yoktu. Ne onda, ne de başka kimsede.

Uyluklarımdaki kan cildime yapışarak kurumuş, vücudumdaki ağrı koridorda yürürken sürekli bir zonklama olarak beni takip ediyordu.

Bakışları sırtıma kazındı, ben çoktan gitmiş olmama rağmen beni damgaladı.

Odamda hava daha sıcaktı. Daha temizdi. Ama derimin altındaki soğuğu ısıtamıyordu.

Lavanta ve gül suyu kokulu, yeni doldurulmuş küvetten buhar yükseliyordu. Suyun görüntüsü yatıştırıcı olmalıydı. Ama değildi. Hiçbir şey bunu yatıştıramazdı.

Alcmene, elinde süngerle öne çıktı, gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla nemliydi. "Gelin, Majesteleri," diye mırıldandı ve ben de onun yardımıyla küvete girdim.

Titrek bir el ile süngeri ondan aldım. Sesim bıçak gibi keskin çıktı. "Ben yaparım."

O irkildi ama başını salladı.

Banyoya girdim. Su, sıcak bir hışırtıyla tenime değdi, ama bu yeterli değildi. Bana yapışan şeyi temizlemek için yeterli değildi. Onun kokusunu silmek için yeterli değildi. Ovuşturdum — gerekenden daha sert bir şekilde. Sünger kollarımı, göğsümü, uyluklarımı sıyırdı.

Tekrar.

Tekrar. Ve

tekrar.

Cildim kızarana ve yaralanana kadar, buharın dökmeyi reddettiğim gözyaşlarımla bulanana kadar.

Sünger, kefareti gibi cildimi sıırıyordu.

Her geçişte öfkeli ve sıcak bir acı alevlendi. Onu memnuniyetle karşıladım ve o acıyı zevkle tattım. En azından o acı *benimdi*. En azından gerçektir. Daha sert ovuşturdum, süngeri kalçamın kıvrımlarında, ensemin arkasında, uyluklarımın içlerinde, onun sahiplendiği her yerde gezdirdim. Yıkılmış hissettiğim her yerde.

Alcmene sessizce yanımda duruyordu, elleri belinde kavuşturulmuş, buhar etrafımızda havada kıvrılıyordu.

"Annem bana hikayeler anlatırdı," dedi Alcmene aniden, ben de donakaldım, süngeri elimde sıkıca tutarken, damlalar süngerden banyo suyuna, bir leğene kan damları gibi düşüyordu.

"Ne?" diye sordum, sesim kısık ve tuhaftı. Sanki ses çıkarmaya çalışıyormuş gibi, sesim ortada kırıldı.

Alcmene bir kez başını salladı ve banyonun yanına diz çöktü. "Bana Antheia'dan bahsedirdi," dedi sessizce. "Demeter'in unutulmuş kızı. Buğday ya da ocak tanrıçası değil, intikam tanrıçası."

Küvetin yanındaki masadan bir sürahi aldı, suya daldırdı ve yanık derimin üzerine döktü.

"O baharda doğmuştu," diye devam etti Alcmene, gözleri uzaklara dalmış, sanki hikâyeye gözlerinin önünde canlanıyormuş gibi. "Yabani çiçekler ve yumuşak meyvelerin arasında büyümüşü. Nazik. Kibar. Ama köyü basıldığında, kız kardeşleri kaçırıldığında ve annesi susturulduğunda, Antheia tanrılara gitti ve yardım diledi."

Sürahiyi tekrar suya daldırdı ama bana uzanmadı.

"Ona hayır dediler," dedi, sesi artık daha sertleşmişti. "Ona kederin doğal olduğunu ve iyileşeceğini söylediler."

“Ne yaptı?” diye fısıldadım.

“Kendi saçlarından yaprakları kopardı,” dedi Alcmene, bakışları sabit. “Onları bir diken ta haline getirdi. Ve kendilerine ait olmayan şeylere dokunan her erkeğin peşine düştü. Her akıncıya. Göz yummuş her tüccara. Güzelliğini öven ama acısını görmezden gelen her krala.”

Tl2e banyo suyu etrafımda hafifçe çalkalanıyordu, yüzey dünkü boyanın kalıntılarından dolayı kırmızı renkte parlıyordu.

"O gün bir tanrıça oldu," diye bitirdi. "Yukarıdaki Olimpos onu kabul ettiğı için değıl. Aşağıdaki kadınlar kabul ettiğı için. Çünkü birinin öfkeden yapılmış bir ta takması gerekiyordu."

Süngerini düşürdüm ve suya hafif bir sıçrama sesiyle çarptı. Boğazım sıkıştıyormuş gibi hissettim. Üzüntüden değıl, başka bir şeyden. “Keşke o gerçek olsaydı,” diye mırıldandım sonunda, zar zor duyulacak bir sesle.

Alcmene ayağı kalktı ve gözlerini benden ayırmadan bir havlu aldı. “O gerçek,” dedi yumuşak bir sesle. “Sadece henüz adını hatırlamadı.”

İçimde bir şey kırıldı.

Titremeye başladım, önce hafifçe, omuzlarımda hafif bir titreme, sonra göğsümdede şiddetli bir sarsıntıya dönüştü. Ve sonra daha fazla gözyaşı geldi. Sıcak, sessiz, durdurulamaz. İznim olmadan yanaklarımdan süzöldüler, buharın içinden, banyo suyunun kırmızı benekli tabakasının içinden, bir arada tutmak için o kadar uğraştığım her şeyin içinden geçtiler.

Alcmene bir daha konuşmadı. Sadece arkamda durdu ve dikkatli elleriyle saçımı yıkamaya başladı. Parmakları, sanki dikenlermiş gibi karışıklıkları çözüyordu, her dokunuş sabırlı ve nazikti. Su sırtımdan damlalar halinde akarak, kalan az miktardaki kırmızı boyayı da yıkayıp götürdü.

İşini bitirdiğinde elini uzattı.

Elini tuttum.

Ayağı kalktığımda hava tenimi ısırdı. Alcmene üzerime bir keten örtü sardı, hiçbir şey fısıldamadı, sadece boğazından düşük bir sesle mırıldandı; bu ses bana, küçükken ateşim varken Calismae'nin yaptıklarını hatırlattı. Alcmene sessizce tenimi kuruladı, ben de uyuşmuş, ağlayan ve bitkin bir halde ona izin verdim.

Sonra boya geldi.

Kase hazır bekliyordu, yine aynı parıldayan kırmızı renkte. Ama bu sefer bu bir ritüel değıl. Bu bir zırhtı.

Alcmene fırçayı boyaya batırıp cildime yaklaştırdığında, bir değişim hissettim. Sanki bir kenar, etin hemen üzerinde süzülüyordu. Sanki demir bastırılıyordu, sıcak değil, kutsal. Her vuruş kendi niyetini taşıyordu. Bir lanet. Bir damga. Metal ve kedere yazılmış bir anı.

T12e kırmızısı göğsümü yakıp geçti. Kolumun kıvrımından aşağıya doğru. Menelaus'un çılgın parmaklarının kaburgalarımda bıraktığı morlukların üzerinden.

Orada durdum, gözyaşları hala yanaklarımdan akarken, o beni parıldayan bir şeye dönüştürdü. Kırılmaz olmasını umduğum bir şeye.

O kelime imkansızlık gibi gelse de.

BÖLÜM 36

Sparta henüz altın çağına girmemişti.

Ve ben de onun altın kraliçesi *değildim*.

Menelaos ile geçirdiğim bir aylık evlilik, tüm umutlarımın ve planlarımın hayal ettiğim şekilde gerçekleşmeyeceğini öğretmişti bana.

Tl2e salonu, düzenlediğim ziyafetten kalan şarap ve yağ kokuyordu. Et suları mermer zemini kaplamıştı. Müzisyenler tellerini çalıyordu, dansçılar terleri ipek giysilerini şeffaf hale getirene kadar dönüyorlardı ve aşağıdaki soylular sanki bu bir zafermiş, bu şölen bir zevk gösterisiymiş gibi alkışlıyorlardı.

Menelaus'un yanında, koltuktan çok pranga gibi hissettiren bir tahtta oturuyordum, defne tacı şakaklarımı acıtıyordu. Eğlenenler için, ben ölümlü bedenine bürünmüş bir tanrıça gibi parlıyordum. Ama tırnaklarım avuç içlerimi çiziyordu ve çenem, onu kapalı tutmaktan ağrıyordu.

Tl2is zafer değildi. Tl2is yaldızlı bir hastalıktı.

Menelaus öne doğru eğildi, ön kolları kaslarla doluydu, güneşten koyulaşmış tenine kazınmış her yara izi ortadaydı. Kadehini yüksekte kaldırdı, şarap kan kadar koyu bir şekilde sallanıyordu, ve derin bir yudum aldı. Ellerindeki yüzükler parıldıyordu, masayı sarsan bir sesle masaya vurdu ve kahkahası

yüksek sesle ve karşı çıkılmadan yankılandı. Bir saniye sonra salon da onunla birlikte güldü, gülmemek için çok korkuyorlardı.

Bir zamanlar altın gibi parlak olan Sparta'nın oğlu, odadaki herhangi bir savaşçı kadar güçlüydü.

Ama gücü artık disipline hizmet etmiyordu. İştahına hizmet ediyordu.

Ve ben, kraliçesi, tahtındaki bir mücevherden ve yatağındaki bir bedenden başka bir şey değildim, hala nasıl daha fazlası olabileceğimi bulmaya çalışıyordum.

Salon gürültüyle çınlarken gözlerimi ileriye dikmiştim, ama sesler üzerimden sıyrıp geçiyordu. Erkeklerin kuzu etini parçalarken çıkardıkları ıslak sesler, flütlerin tiz çığlıkları, her müstehcen şakaya yapılan alkışlar. Buraya Sparta'nın gücü diyorlardı. Sparta'nın ihtişamı diyorlardı.

Ama ben gerçeği biliyordum.

Evet, köyüme hala arabalar geliyordu; tahıl, tuzlanmış et, yağ fiçıları, hepsi kraliçelerinin parıldayan illüzyonu karşılığında takas ediliyordu. Halkım besleniyordu. Karınları artık açlıktan kıvranmıyordu, ama benimki... benimki farklı bir kıtlıktı. Her gün ruhumu biraz daha zayıflatıyordu. Her şafakta, sanki ruhum parça parça yontuluyormuş gibi, önceki geceden daha az kendimle uyanıyordum.

Yan tarafa baktım ve Hetairis'in bir askerin kucığında uzanmış olduğunu gördüm. Elleri açgözlü ve umursamazca dolaşıyordu ve o, sanki odada baş başa kalmışlar gibi kendini ona doğru eğdi. Midem burkuldu. Bu görüntü, dün geceki anılarla iç içe geçti... Menelaus'un beni çağırıp, o benim aşağılanmamı kaliteli bir şarap gibi yudumlarken, beni zorla onun kollarına ittiği an.

O zaman da gülümsemişti, kralı tek başıma tatmin edemediğim için kendini beğenmiş bir şekilde.

Bakışları salonun diğer ucuna kaydı ve benimkilerle buluştu. Dudaklarında yine o bilmiş gülümseme belirdi.

Kaşlarımı çatarak gözlerimi kaçırmayı reddettim, neden sadece kadınlar hayatta kalmak için birbirlerini parçalamak gerektiğine inanıyorlardı acaba?

Elbisemin altındaki morluklar yüzünden yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Bunun için eğitilmiştim, itaatkar olmaya alıştırılmışım, ipekler giyip gülümsemeyi ve kraliçe rolünü oynamayı öğrenmiştim. Benden ne beklendiğini, görevlerimin ne gerektirdiğini biliyordum.

Ama hiçbir ders beni Menelaus'a hazırlamamıştı.

Çünkü onun açlığı her şeye sızıyordu, içindeki iştah asla tam olarak doyurulmuyordu, benden ne kadar alırsa alsın, sanki arzu onu harekete geçiren araçmış gibi. Tek tesellim, bir iplik kadar ince de olsa, düğün gecemizden beri gözlerinin yerinden oynamamış olmasıydı ve benim sadece bu adamla başa çıkmam gerekiyordu. Kırılgan bir teselliydi, ama yine de bir teselliydi.

Menelaus şimdi yanımda kıpırdadı, o kafa karıştırıcı tavrıyla sevgiyle bana doğru eğildi. Bir ay geçtikten sonra bile, onun acımasız olmak istemediğine, sadece kendini tutamadığına yarı yarıya ikna olmuşum.

Çekingen davranmaya, baştan çıkarmaya, utangaç olmaya, işleri yönlendirmeye çalışmışım, ama ne yaparsam yapayım o yine de beni yere yatırıp istediğini alıyordu, her dokunuşuyla beni içi boş bir kabuk haline getiriyordu.

"Kraliçem," diye mırıldandı, sesi tüylerimi diken diken edecek kadar yağcıydı, "Bu gece sana bir sürprizim var. Köyünden geliyor."

Hareketsiz kaldım. Amyklai'den bir sürpriz mi?

En ufak, en aptalca bir kalp atışı boyunca içimde umut parladı. Sonunda mürekkep ve papirüs yerine yüzler görecektiydim? Belki Calismae ya da annem, sonunda o kapılardan içeri girecek miydi?

Menelaus elini kaldırıp salon kapılarını işaret etti, yüzükleri güvenmediğim sözler gibi parıltıyordu. "Onu içeri getirin!"

Onu.

Menelaus'un *sürprizini* görünce dudaklarım bir hırlama şekline büründü.

Efor Nikandros odaya girdi ve sırtı saygılı bir hilal şeklinde eğilecek kadar derin bir selam verdi; duruşu saygılı olmaktan çok yalvarır gibiydi.

Nefret içimi o kadar yakıyordu ki, sanki ateş basmış gibi hissettim.

"Kralım!" diye seslendi Nikandros, sanki güneşin doğuşunu selamlar gibi kollarını kaldırarak. Kürsüye yaklaştı ve tekrar eğildi, bu sefer daha da derin bir şekilde; dalkavukluğu boğulacak kadar yoğundu. "Ne büyük bir onur. Ne büyük bir lütuf. Hazretlerinizin huzurunda bulunmak."

Menelaus, onun boyun eğmesini zevkle karşılayarak kahkahayı patlattı.

Nikandros dikleşti, gözleri benimkilere kaydı. İşte oradaydı, her zaman takındığı o ince ve sahte gülümseme. Rahiplik ipekleriyle giydirilmiş bir yılanın gülümsemesi. Sevgi numarası. Sadakat numarası. Her zaman numara.

"Majesteleri," dedi, yüzüne sıcaklık yayarak, "tanrımız sizi gerçekten de yüceltmiş. Amyklai, tacınızla onurlandırılmıştır."

Bu sözler çürümüş bir tada sahipti.

O, köyümden bahsetmeye cüret ederken, ittifak taklidi yapmaya cüret ederken, varlığı bir lanet değil de bir lütuflmuş gibi tekrar eğilmeye cüret ederken, tırnaklarım avuç içlerime batıyordu.

Nikandros'un yağlı gülümsemesi cevabımı bekliyordu, ama ben sadece bir kez başımı sallayabildim. Daha fazlasını yapamadım. Boğazım açılmayı reddetti. Nefret, sesin geçmesine izin vermeyecek kadar kalın bir tabaka oluşturmuştu.

Menelaos kaşlarını çattı, yüzümde kabalığının nedenini aradı. Ben ise ifademi boş tutmaya devam ettim ve sonunda o, sanki bir sivrisineği savuşturur gibi parmaklarını şıklattı; Nikandros ise, artıkları koklayan bir köpek gibi soylularla kaynaşmak için aceleyle uzaklaşmadan önce, yine o yapmacık selamlamasını yaptı.

Ziyafet yeniden hareketlendi, ama iştahım kaçmıştı ve sonraki bir saat boyunca Nikandros'a küçümseyici bakışlar attım, ama o bir şekilde bunları fark etmedi.

Achilles, etrafını bir pelerin gibi saran o ölümcül sükunetle kalabalığın içinden geçene kadar gözlerimi ondan neredeyse hiç ayırmadım. Düşünden sonraki günden beri güney sınırındaki birliklerle birlikteydi ve nedense ona bakmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşum. Savaş şarkısının vücut bulmuş hali gibi, düşen bir yıldızın kaçınılmazlığıyla hareket ediyordu; sanki dünya onun çekimine karşı koyamıyormuş gibi, varlığı altın ışıği kendisine doğru eğiyordu.

Onu doya doya seyrettim.

Yüksek masaya ulaştı ve karşımıza bir sandalye çekti. "Majesteleri," diye mırıldandı otururken, Menelaus'a selam vermek için başını salladı. Zırhı, o hareket edip salonu incelerken neredeyse hiç ses çıkarmadı; odayı bir savaş alanı gibi okudu.

TL2en gözleri benimkilerle buluştu.

Bir an için, bakışları beni yuttu; ateşli, savunmasız, o kadar şiddetli bir çarpışma ki nefesimi kesmişti. Tanıma. Uyarı. Arzu. Hepsi iç içe, hepsi yakıcı.

Her yerimde hissettim.

Ama aynı hızla, bakışlarını benden ayırdı, gözle görülür bir çaba sarf ederek bakışlarını benden kopardı, çenesindeki kaslar sertçe seğirdi. Dikkatini tekrar odaya çevirdi... ta ki bir grup soylunun yanında gizlenen Nikandros'a takılana kadar.

Achilles'in çenesi gerildi. "O yılan burada ne arıyor?" diye mırıldandı, çoğu kişinin duyamayacağı kadar alçak sesle, ama Menelaus'un duyamayacağı kadar da alçak değil.

Kral, kaptanına bakarken dikleşti. "Kimden bahsediyorsun?" Achilles tereddüt etmedi. "Nikandros."

"O benim kraliçem için," diye tersledi Menelaus. "Gerçi ona sunduğum vatanın tadını pek takdir etmiyor gibi görünüyor." Bakışları yine bana kaydı, sanki ensem bir el konmuş gibi ağırdı. Sanki minnettarlığımın eksikliği, onun ilahi gururunu kişisel olarak incitmiş gibi.

İçim dondu, ama Achilles masaya dirseklerini dayayarak öne eğildiğinde yüzümü sakın tuttum. "İki hafta önce sorgulanmak üzere getirildi. Amyklai halkı için ayrılmış erzakları satıyordu. Zaten ödenmiş olan tahıl için onlardan para alıyordu. Ücretsiz olması gereken ilaçlar için."

Salon hafifçe sallandı. Nikandros. Gülümsüyordu. Kendinden emin. *Nefes alıyordu.*

Görüşüm kenarlarda bulanıklaştı. Masadan eğilip tıslamak istedim,

"*Ve sen onun burada durmasına izin mi verdin? Benim önümde? Onların önünde?*"

Ama kraliçeler Sparta'da tıslamazdı.

Menelaos'un yüzünde bir anlık bir rahatsızlık belirdi, ama bu suçtan dolayı değil gibiydi. Sadece bunu duymak zorunda kalmanın verdiği rahatsızlıktan dolayıldı. Onun tanrısallığını yansıtmaması gereken bir şeyin çarpıtılmış olması... ve bu durumun ona kötü bir şekilde yansımış olması nedeniyle.

"Öyle mi?" dedi düz bir sesle.

Achilles kaşlarını kaldırdı. "Öyle."

Menelaos bir an daha ona baktı, öfkesi küçümsemeye dönüşüyordu ve bir an için Nikandros'u cezalandırmayı planladığını sandım. Kral kadehini geriye eğdi ve içti. Uzun, derin yudumlar, sanki şarap tüm konuşmayı boğacakmış gibi.

Ve işte o anda... onun hiçbir şey yapmayacağını anladım.

Nefesim kesildi, görüşüm kırmızı bir sisle doldu.

"Doğu'daki kargaşalarla ilgili başka haber aldın mı?" Menelaos, duyulmak istemiyormuş gibi öne eğilerek Achilles'e fısıldadı.

Achilles cevap verdi — keşif birlikleri ve söylentiler hakkında bir şeyler — ama sözleri kulaklarımdan kayıp gitti. T12e kralın Nikandros'a seslenmeye niyeti yoktu. Adalet sağlamaya niyeti yoktu. Lekeyi yokmuş gibi davranmaktan başka hiçbir niyeti yoktu.

Ben hayal kırıklığıyla salonu tararken, sesleri anlamsız bir gürültüye dönüştü.

Soylular mücevherli kadehlerin arkasında dedikodu yapıyordu. Saraylılar şurup gibi tatlı bir bağıllıkla eğiliyorlardı. Hizmetçiler gölgeler gibi masaların arasında kayıyor, başlarını eğik tutuyor, kralın şarap kadehini dolu tutuyor, korkularını dillerinin altında özenle saklıyorlardı.

Bir hareket gözüme çarptı.

Salonun diğer ucunda, Menelaus'un danışmanlarından biri koltuğuna yaslanmış, Hetairis sanatsal bir şekilde omzuna sarılırken çok yüksek sesle gülüyordu. Parmakları adamın çene hattını okşuyordu, sesi dökülen şarap kadar sıcaktı. Adam açlıktan ölmek üzereymiş gibi ona doğru eğildi.

Kadının gülümsemesi samimi değildi. Ama erkeğin ilgisi samimiydi... ve bu bana bir fikir verdi.

Bunu tekrar düşünmeden, elimi Menelaus'un kolunda gezdirdim. Hemen dondu, Achilles'e söylediği sözler cümlelerin ortasında kesildi. Bana doğru dönerken yüzünde şaşkınlık belirdi, kaşları çatılmıştı sanki bu ani... gönüllü dokunuşu, genellikle dokunulmaya tahammül eden ama bunu kıskırtmayan kraliçeyle bağdaştırıyormuş gibi.

Kirpiklerimi kaldırıp gözlerine doğrudan baktım. "Sana bir hediyem var," diye tatlı bir sesle mırıldandım ve sandalyemden kalktım. Etrafımdaki herkesin gözleri bu hareketi takip etti, ben ise Achilles'in yakıcı bakışlarını görmezden geldim.

Menelaus bana bakarak gözlerini kırptı, tamamen şaşkın bir haldeydi.

Masadan uzaklaştım, salonun benimle birlikte nefes almasına izin verdim, merakın gerilmiş bir yay gibi artmasına izin verdim. Şarkılar arasında telleri sessiz kalan, kürsünün yanında toplanan müzisyenlere yaklaşırken, eğildim ve sadece onların duyabileceği kadar yumuşak bir sesle birkaç kelime fısıldadım.

Yavaş ve kıvrımlı yeni bir ritim başladı. Dikkat çekmek için tasarlanmış bir vuruş.

Masanın önündeki açık alana adım attım ve ilk geniş notayla kalçalarımı salladığımda, oda nefes nefes sessizleşti. Ellerim havaya kalktı, havayı taradı, kıvrılan ve çağıran görünmez desenler çizdi.

Bakışlarım Menelaus'u buldu... ve orada kaldı.

Peçe olmadan onun dikkatini çekmek çok daha kolaydı. Aramızda hiçbir perde yoktu, yüzümün etkisini yumuşatan hiçbir engel yoktu. Hetairis'in bana öğrettiği gibi, kararlı bir şekilde hareket ederken gözleri bana kanca gibi takıldı; omuzlarımın her sallanışı, belimin her dönüşü kontrollü bir cazibeydi.

Menelaus'un boğazına bir sıcaklık yükseldi, sakalının altındaki cildi kızarttı. Şarabı unutmuş, dudakları aralanmış bir şekilde öne eğildi... *büyülenmişti*.

Göz bebekleri genişledi. Göğsü düzensiz bir şekilde inip kalktı. Eli masanın üzerinde seğirdi, sanki bana uzanma dürtüsüne direniyormuş gibi.

Kollarımı kaldırdım, bileklerimi sanki közleri karıştırır gibi daireler çizerek, parmak uçlarımdan göğsümün uzunluğu boyunca parlayan bir çizgi çizdim.

Menelaus'un nefesi kesildi ve tüm vücudunu bana doğru eğerek dizlerini hafifçe açtı.

Yaklaştım, kalçalarımın sallanışını keskinleştirdim, hareketlerimin daha samimi, daha tehlikeli olmasına izin verdim. Ayağım öne kaydı, ayak parmaklarım mermeri öptü. Uyluklarım elbisenin eteğine değdi. Ona sırtımın uzun çizgisini gösterdim, sonra omzumun üzerinden bir kez baktım.

Elleri masanın ahşabına gömülmüştü.

Müzik yoğunlaştı ve ben de onun rehberliğinde hafifçe eğildim, avuç içlerim dizlerimin yakınındaki havayı sıyırdıktan sonra yükseldim... yükseldim... her santimim doğrudan ona yönelikti.

Tekrar tam olarak ayağa kalktığımda, Menelaus gözünü bile kırpıyordu.

Son notaların ayak bileklerimin etrafında dolanmasına izin verdim, bacaklarımdan yukarı tırmandılar, son yavaş dönüşümle aynı anda çözüldüler. O nefes kesen anda, bakışlarımı Hetairis'e kaydırdım.

Hareketinin ortasında donmuştu, eli hâlâ danışmanın omzunda duruyordu. Gözleri iri ve parlıyordu, dudakları utangaç bir davet için değil, şaşkın bir hayranlıkla aralanmıştı. Şok... ve hayranlığa benzer bir şey yüzünde parladı.

Bakışlarımız kesiştiğinde, ağzında bilmiş bir gülümseme belirdi. Nabzım düzeldi.

Menelaus'a döndüm, vücudunun ısısı benimkine geçecek kadar yaklaştım. Parmak uçlarıım cüppesinin önünü hafifçe ve alaycı bir şekilde okşadı, onu daha da çözmek için bir dokunuş. Nefesi kesildi ve eğildi, gözlerinde açgözlülük ve hayranlık savaşıyordu. "Ne yapabilirim,"

diye mırıldandı, sesi arzuyla boğuklaşmıştı, "bunun karşılığında seni nasıl ödüllendirebilirim?"

"Nikandros'un kafasını istiyorum," diye mırıldandım, sesim yumuşaktı ama göğsüne dokunmaya devam ederken duyuluyordu.

"Kraliçem de kralı kadar kana susamış." Gözleri donuklaşmış, göz bebekleri büyümüş bir halde güldü. Menelaus, isteğimi daha bitirmeden başını sallıyordu. "Evet," dedi anında, sözcük hem şehvet hem de yeminle doluydu.

GÜRÜLTÜ.

Karşımızda bir sandalye yere çarptı.

Sesin geldiği yöne başımı çevirdim.

Achilles, yüzünde saf bir cinayet niyeti ile koridorda ilerliyordu. Nikandros, çığlık atarak geriye doğru kaçarken gözleri yuvarlandı ve kendi cüppesinin eteğine takılıp tökezledi.

"Dur... dur... DUR...!"

Achilles beklemedi.

Nikandros'un saçlarını avuçlayıp onu ayağa kaldırdı. Çelik parladı ve Achilles, tek bir temiz, yıkıcı darbeye bıçağı boğazına geçirdi.

Kan, sıcak bir arteriyel fışkırma halinde püskürdü. Nikandros boğuk sesler çıkardı, elleri boğazına gitti, parmaklarının arasından kıpkırmızı kan akarken dizlerinin üzerine çöktü. Yanlara doğru devrildi, vücudu seğirdi, kanı taş zeminde yayılan, parıldayan bir gölçeye dönüşerek akıp gitti.

Şarap döküldü ve biri bayıldı; çığlıklar yükseldi. Menelaos'un gözleri fal taşı gibi açıldı, dehşetten değil, şaşkınlık ve inanamama hissinden. Bakışları damlayan kılıçtan... Achilles'e... bir soylunun ayaklarının dibinde kıvranan, kanı ritmik fışkırmalarla yere akan ölmek üzere olan adama kaydı.

Ve sonra... bana.

Şüpheyle gözlerini kısarak, ağzını ince, değerlendirici bir çizgiye dönüştürdü. Şehvetin sis bulutu, buhar gibi ondan yükseliyordu.

"Aferin," diye mırıldandı, övgü daha çok bir uyarı gibi geliyordu. Yaklaşırken parmakları benimkilere dokundu, dokunuşu aldatıcı bir şekilde nazikti. "Ama beni kullanırken akıllı ol, kraliçem." Ağzı kulağıma doğru eğildi, aramızdaki hava gerginleşti. "Ödünç alınan güç tehlikeli bir şeydir. Borçlu olunan güç daha da kötüdür."

Dikleşti, sanki Achilles'i kendi elimden bir bıçak gibi salıvermeyi amaçladığımı karar vermeye çalışır gibi yüzümü inceledi.

Ben konuşmadan, gözlerindeki şüphe azaldı, yerini geri dönen açlığın *parıltısı* aldı. "Ve şimdi," diye mırıldandı, "başladığın işi bitireceğiz." Eli bileğimi kavradı ve beni hâlâ şaşkın, nefes nefese kalan salondan geçerek odalarına açılan bir yan kapıya doğru sürüklemeye başladı.

Beni nereye götürdüğünü düşününce kalbim deli gibi çarptı, attığım her adımda içimi soğuk bir endişe kapladı.

Ama kapı bizi yutmadan önce, arkama baktım.

Achilles, kan gölünün ortasında duruyordu, göğsü yavaş ve kontrollü nefeslerle inip kalkıyordu, kılıcı hâlâ kırmızı damlalarla ıslaktı. Ben uzaklaşırken gözleri bana kilitlenmişti.

Bakışları bir vaat, bir soru, bir uyarıydı; hepsi birbirine karışmış, hepsi yakıcıydı.

Ve damarlarımı dolduran korkunun akıntısının altında, başka bir şey kıpırdadı.

Tatmin.

Nikandros ölmüştü.

Ölmüştü.

Ve bu, Achilles'in kılıcı kadar benim irademle de olmuştu.

Hızlı, acımasız ve mutlak intikam, göğsümde sıcak bir ısıltı olarak parlıyordu.

Menelaos'la birlikte karanlıkta beni ne bekliyorsa... Buna değmişti.

BÖLÜM 37

Sidon'dan gelen elçiler gün batımından hemen önce geldiler; pelerinleri fırtına bulutları rengindeydi, tenleri kefen kadar solgundu, elmacık kemikleri ve kollarında gümüş tozu vardı. Koyu mavi kağıda sarılmış hediyeler taşıyorlardı; bu, kralın bizzat talep ettiği bir haraçtı. Menelaus bunu talep etmiş, vasallarından sadece Sparta'nın tacını değil, kraliçesini de onurlandırmalarını istemişti. *Onun kraliçesini.*

Sidon, Menelaus onu kovmadan önce Selene'nin ay büyüünün hüküm sürdüğü obsidyen gemilerin imparatorluğuydu. Kıyılarından bu kadar uzakta olsalar bile, sanki gecelerini de beraberlerinde getirmişler gibi, etraflarındaki hava soğumuş gibiydi.

Liderleri, siyah örgülü saçları ve bir ustanın eliyle yontulmuş gibi keskin hatlı yüzü olan uzun boylu bir adamdı; ayın evreleriyle işlenmiş bir cüppe giyiyordu. Gümüş grisi ve acımasız gözleri, havayı koklayan bir avcı gibi odayı taradı. Gözlerinin bir kez üzerimden geçtiğini hissettim; ölçüp biçip değerlendirdikten sonra uzaklaştılar.

Geleneklere uygun olarak kralın sağında oturuyordum, neredeyse hiçbir şeyi gizlemeyen şeffaf beyaz bir elbise giymiştim. Cildim hâlâ boyanmıştı, ancak bu gece son gecesi olacaktı; bir ay geçmişti ve beni gelin olarak işaretleyen ritüeller sona ermişti. Bu düşünceyle göğsümde sessizce bir rahatlama yayıldı.

Menelaos'un parmakları tahtının koluna vuruyordu, sabırsızlığını zar zor gizliyordu. Daha önce Achilles ile görüşürken, Sidon'un nasıl dikkatsizleştikinden, ona beklediği saygıyı göstermediklerinden şikayet ettiğini duymuştum. *Tanrılarına yeterince saygı göstermiyorlar*, diye homurdanmıştı, sözleri kırgınlıkla doluydu. Haraç, diye karar vermişti, ve onları Sidon'dan Sparta'ya uzanan uzun yolculuğa zorlayarak, kimin hüküm sürdüğünü hatırlatacaktı.

Her bakış altında, özellikle de misafirlerimizin bakışları altında tüylerim diken diken oluyordu. Sidon'dan gelen bu adamlar pek konuşmuyorlardı. Ama izliyorlardı. Ve her şeyi fark ediyorlardı.

Oda, diğer yüksek rütbeli soylularla doluydu: çok yüksek sesle konuşan bronz manşetli savaş lordları, sırlarını toprak karşılığında satmayı uman yabancı tüccarlar. Ocağın yanında oturan Baş Rahibe'yi gördüm, ateşin ışığında kızıl cüppesi parlıyordu, gözleri ağır altın taç altında gizlenmişti.

Onu görmek midemi düğümledi. Onun öngörüsü tamamen yanlıştı. Sparta'nın yıkımı *ben* olmayacaktım.

Sparta benim sonum olacaktı.

Menelaos kadehini boşalttı. Kadehi tahtının koluna, geçen bir hizmetçinin sendelemesine yetecek kadar sert bir şekilde vurdu, sonra tekrar uzattı.

"Daha fazla," diye bağırdı. Bu gece çok kötü bir ruh hali içindeydi, her hareketi ani, her nefesi öfkeliydi. Bu sabah avının başarılı geçtiğini duymuş olmama rağmen, daha önce Achilles ile yaptığı görüşme —dün gece bahsettiği "Doğu'daki kargaşalar" hakkında— elçiler gelmeden çok önce onu huysuzlaştırmıştı.

Şimdi de Sidonlunun soğukkanlılığı onu daha da kışkırtıyordu. Bakışları sürekli onlara doğru kayıyordu, çenesi sıkıydı, sanki onların itidalleri kişisel bir hakaretmiş gibi, bir önceki hakaretin üzerine bir başkası daha eklenmiş gibi.

Bu sefer Achilles ile olan konuşmasını dinlemeye çalıştım, önümde izin verdikleri kırıntılardan fazlasını yakalamak için, ama Menelaos'un soruları kasıtlı olarak belirsizdi, dikkatli ifadelerle sarılmış, yarım yamalak şeylerdi. Sanki odadaki hiç kimsenin onun gerçekte ne sorduğunu anlamasını istemiyormuş gibi.

Ve Achilles... O daha da belirsizdi.

Aralarındaki konuşma, adını koymayı reddettikleri bir sırrın etrafında dönen iki adam gibi hissettirmişti.

Saatler sonra tahtında oturmuş, yüzünde somurtkan bir ifadeyle, Menelaos avını kaçırmış bir adam gibi görünüyordu; kızıl cüppesinin ağırlığı altında hayal kırıklığı kaynıyordu.

Bir ziyafet için pek de ideal bir ruh hali değildi.

Şarap görevlisine işaret ettim ve çocuk, elleri titreyerek taze bir sürahi ile öne atıldı. Menelaus sürahiyi kapıp, şarap kenarından taşana kadar döktü.

"Daha yüksek sesle çalın!" diye müzisyenlere bağırdı. "Yoksa parmaklarınızı köpeklerle yem yaparım."

Notalar titrek, tiz ve çaresizce yankılandı.

Sidonlu elçi tahtlarımızın önüne çıktı ve derin bir reverans yaptı. Menelaos, öne eğilip omuzlarının arasına vurarak cevap verdi; dostluk göstergesi olarak algılanması amaçlanan, ancak emir veren bir ağırlıkla indirilen bir avuç içi vuruşuydu. Vuruşun sesi salonu çınlattı.

O sese irkildim. Elçi yarım adım sendeledi, elindeki kadeh sarsıldı. Şarap dökülerek kolundaki gümüş tozunu kararttı ve ayaklarının dibindeki taş a sıçradı.

Menelaus güldü. "Dikkatli ol," diye alay etti, oda sessizliğe bürünürken gözleri parladı. "Sidon zarafetiyle gurur duyar, değil mi?"

Tl2e elçisi donakaldı, sonra başını tekrar eğdi, bu sefer daha derin bir şekilde. "Benim hatam, kralım," dedi hızlıca, gergin bir sesle. "Özür dilerim."

Menelaus, acımasız gülümsemesi yüzünde kalmış olsa da, konuyu geçiştirircesine elini salladı. "Kendini kaybetmemelisin," dedi. "Tanrının huzurunda şarap dökmek yakışık almaz."

Tl2e elçisi yavaşça doğruldu, yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"Gümüş ve ipek getirmişsin," diye devam etti Menelaus, tahtına yaslanarak, "ama yine de beni gücendirmeyi başardın." Bakışları Sidonluları taradı. "Nerede durduğunu unutma. Ve kimin huzurunda durduğunu."

Salonda bir dalgalanma oldu; saraylılar geriye yaslandılar, tedirgin olmaktansa etkilenmiş görünmeye özen gösterdiler. Bu bir dersti ve onlar da bunun farkındaydı.

Parmaklarım kucagımda sıkıca kıvrıldı. İzlerken kollarımda bir sıcaklık hissettim. Menelaus'u saraydaki ziyaretçilere karşı hiç böyle görmemiştim. Onların saygısızlığından sandığımdan çok daha fazla rahatsız olmuş olmalıydı.

Bu ziyafeti Sidonlular için planlamıştım; dikkatli bir karşılama sunusu, onları kraliçeleriyle tanıştırma fırsatı. Menelaos bunu parça parça parçalıyordu, ziyafeti bir gösteriye, görevimi ise alay konusu haline getiriyordu.

"Kraliçem," dedi Menelaos aniden, sanki düşüncelerimi okumuş gibi. Kadehini kaldırdı ve elini bana doğru salladı. "Sparta'ya yakışan bir manzara, değil mi?"

Herkes başını çevirdi. Gözleri üzerimdeydi ve parmaklarım, dokunulmamış şarap kadehimin sapını sıkıca kavradı; sanki onun sözleri beni hiç rahatsız etmemiş gibi dudaklarıma bir gülümseme yapıştırdım.

"Geldiğinde kardan daha saftı," diye devam etti, sırtışı genişledi. "Ve aynı derecede soğuktu. Öyle değil miydi, güzelliğim?"

Ona doğru eğildiğimde yanaklarım alev alev yandı. "Sanırım bu kadar şarap yeter, kralım," diye fısıldadım. O, odayı yırtacak kadar yüksek bir sesle alaycı bir kahkaha attı. Gözleri, daha önce bana yöneltilmiş olduğunu görmediğim bir tehditle parladı ve midemde bir endişe dalgası yayıldı.

Elçiler hiçbir şey söylemedi. Ancak içlerinden biri başını eğdi ve sanki derinlerden çıkarılmış bir esermişim gibi beni inceledi.

Menelaos öne doğru eğildi. "Ama uzun süre soğuk kalmadı. O ilk geceki yüzünü görmeliydiniz, ay ışığıyla yıkanmış alabaster kadar solgundu. Ama sessiz miydi? Hayır. Bizim görkemli, mükemmel, Spartalı gelinimiz değil. Bir yas güvercini kadar tatlı bir çığlık attı."

Toplanan soylular arasında bir hareketlenme oldu, aralarında tedirgin bakışlar dolaştı, şarap dudaklara ulaşmadan durdu, kahkahalar boğazlarında söndü. Tl2e'liler artık gergindi. Hepsi. Tanrı-kralın, kraliçesiyle, köşeye sıkışmış bir kuşla oynayan bir kedi gibi oynadığını izliyorlardı, gülmeli mi, kaçmalı mı, yoksa hiçbir şey duymamış gibi mi davranmalıydılar, emin olamıyorlardı.

Menelaos kadehini daha yükseğe kaldırdı. Sidonlular hareketsiz, sessizce oturuyorlardı, gümüş gözleriyle durumu tartıyor ve ölçüyorlardı.

Menelaos, kompo kurar gibi onlara doğru eğildi. "Dünyada bundan daha güzel bir amcık yok," diye ilan etti, göğsünden gürültülü bir kahkaha patladı, "ne de kraliçeminki gibi şarkı söyleyen bir tane."

Bu sözler bana bir tokat gibi çarptı.

"Ne yapıyorsun?" Kendimi durduramadan, soru ağzımdan dökülmeden önce tükürdüm.

Menelaus başını çevirdi ve midem bir anda altüst oldu. Bana attığı bakışta şaşkınlık yoktu. Hatta kızgınlık bile yoktu. Soğuktu. Değerlendiriciydi. Neredeyse hoşgörülüydü. Sanki kendime gelip gelmeyeceğimi ya da yerimi unutup unutmayacağımı görmek için bekliyormuş gibiydi.

Bir an için, meselenin bu olup olmadığını merak ettim. Sidonluların seyircinin sadece yarısı olup olmadığını. Bu geceki dersin bana da yönelik olup olmadığını. Koltuğuma yaslandım, hissettiğim kadar gergin görünmemeye çalışarak.

Dansçılar artık masaların arasında dolaşıyordu; ayak bileklerinde çanları olan ve yüzlerini altın peçelerle gizleyen çıplak ayaklı kadınlar. Tüccarlardan biri, dansçı yanından geçerken kemerine bir altın sikke sıkıştırdı; başka bir konuk ise, tökezleyen bir hizmetçinin yere düşürdüğü kızarmış domuzu görünce kahkahalarla gülmeye başladı.

Menelaos'un eli uzandı ve parmakları bir pranga gibi kolumu sıktı. Tutuşu sert ve sahipleniciydi, ipek kumaşı dün geceki morlukların hassas izleri üzerinde gergin bir şekilde sürükledi. Acı alevlendi ve ben, içine düştüğüm öfkeyi yatıştırmak için çaresizce ona doğru eğildim. "Kralım," diye fısıldadım, sesimi yumuşak, sabit ve kraliçeye yakışır bir şekilde tutarak. "Eğer sizi üzdüysem

—"

Cümlemi bitirmeme izin vermedi. "Diz çök," diye homurdandı; sözleri samimi, bana yönelikti, ama Sidonluların duyabileceği kadar yüksek sesle söylenmişti. Bakışları acımasız bir zevkle parlıyordu, sanki salondaki herkesi müdahale etmeye davet ediyormuş gibi.

Sanki bana meydan okuyormuş gibi.

Dudaklarımdan ses çıkarmaya zorlarken nefesim boğazımda acı verici bir şekilde takıldı.

"Menelaus. Hayır," diye homurdandım. Tek heceli kelime, zayıf ve öfkeli bir şekilde çıkıverdi.

Reddetmem onu sadece güldürdü. Sertçe çekti ve ben kendimi hazırlayamadan yere düştüm. Dizlerim taşa çarptı, acı yukarı doğru patladı ve nefesimi kesti. Etrafımızda dağınık nefes sesleri yükseldi. Birkaç Sidonlu, sanki bu aşağılama bir eğlenceymiş gibi, merakla öne eğildi.

Menelaus eğildi, başparmağıyla alaycı bir şefkatle yanağımı okşadı. Gülümsemesi odayı kandıracak kadar sıcaktı, ama fısıltısı kulağıma keskin bir şekilde çarptı.

"Dün gece beni utandırdın," diye mırıldandı. "Öyleyse neden bu gece sen utanmayasın? O zaman o amcığı kullanmak istemiştin."

Kulaklarımda kanın akışını duyabiliyordum ve her kelimeyle midem daha da sıkışıyordu. Eli aşağıya doğru kaydı ve ben ona karşı direndim. Çığlık atmak istedim. Ortadan kaybolmak istedim. Ölmek istedim. Bu anda, bu bedende olmamak için her şeyi yapardım.

Bang.

Salonun büyük kapıları gürültüyle açıldı ve herkesin başı o yöne döndü.

Bir grup savaşçı içeri girdi, koyu mavi pelerinlerinin altında gövdeleri çıplaktı, kollarında Sidon'un savaş kastının sembolü olan gümüş ve siyah spiraller boyanmıştı. Yüzleri ortadan ikiye bölünmüş beyaz maskelerle boyanmıştı.

Sidon elçisi masadan kalktı, cüppesi arkasında dalgalandı, sanki hiçbir şey olmamış gibi ellerini kavuşturdu.

"Bir hediye," dedi, sesi soğukkanlı ve sakin. "Evliliğinizi onurlandırmak için, Majesteleri."

Menelaus sertleşti, eli hâlâ bana doğru uzanmış durumdaydı.

Elçi eliyle işaret etti ve savaşçılar kenara çekildi. Boşluktan, iri ve geniş omuzlu bir adam öne çıktı; derisi yağla kaplıydı ve onu yeraltından çıkmış bir canavar gibi parlatıyordu. Kafası yarıya kadar traşlıydı, kalan saçları sıkı ve keçeleşmiş bir şekilde örülmüştü ve üzerinde kemik boncuklar vardı. Yüzünü kesen sert bir yara izi, bir kaşını ikiye ayırmış ve ağzını aşağı çekmişti, bu yüzden her ifadesi açlık gibi görünüyordu. Yumruğunda hilal şeklinde bir bıçak tutuyordu, bıçağın kenarı şeytani bir şekilde parlıyordu. Dizlerimin üzerinde duran beni izledi... ve sinsi sinsi baktı.

Tl2e elçisi başını eğdi. "Bir kavga. Kanlı ayda kan. Gelininizin muhteşem güzelliğine yakışır muhteşem bir manzara."

Alkışlar havayı yırttı, tonozlu tavana çarparak yankılandı. Menelaos beni bıraktı; dikkati çoktan başka yöne kaymıştı; Sidonlunun övgüsü ve şiddet vaadi karşısında sırtışı daha da genişledi. "Savaşacağız!" diye haykırdı, kadehini yeniden kaldırarak.

Aniden bırakılmasıyla öne doğru yuvarlandım. Tahtından uzaklaşıp kendi tahtıma sürünerek gittim, avuç içlerim taşa yapışmıştı ve mermere çarptığım yerlerde dizlerim hâlâ ağrıyordu. Titrek bacaklarımla kendimi zorla dik tutarken nefesim kesildi, yüzüm soğutamadığım kanla kızarmıştı.

Rahatlama o kadar şiddetli bir şekilde içime çöktü ki midem bulandı. Safra yükselirken neredeyse ikiye katlandım, ekşi tadı boğazımın arkasını yakıyordu. Bu çok fazlaydı

, dehşetim yerini rahatlamaya bırakmış, aşağılanmam midemi bulandıran bir şeye dönüşmüştü.

Kurtulmuştum, merhamet sayesinde değil, onların gösteri açlığı sayesinde. Kurtulmuştum,

Elimi kaburgalarımın bastırdım ve titreyerek nefes aldım. Tanrım, ya hıçkırarak yere yığılmak ya da çılgılık atarak ayağa kalkıp, kraliçelerinin bir fahişe gibi aşağılanmasını izleyen o sinsi yüzlere tırnaklarımı geçirmek istediğimi bilemiyordum.

Tl2e elçisi bir kadehi kaldırdı, meşale ışığı cüppesinin ince nakışlarına vurdu. "Majesteleri," dedi, "söyleyin bana, şampiyonumuzla yüzleşmek için kimi seçeceksiniz?"

Menelaos dikleşti, şişkin gururu göğsünü kabartıyordu. Spartalı muhafızların sırasını gözden geçirdi, kafeste köpekler gibi aralarında tartıştıkları belliydi. Parmağı havada asılı kaldı, sonra duvarın yanındaki genç, kaslı bir askere doğru inmeye başladı.

Ancak gerginliği kesen, alçak ve kararlı bir ses duyuldu. "Ben dövüşeceğim."

Achilles, askerlerin saflarından değil, arkalarındaki gölgelerden, davetsiz, zırhsız ve tanınmaz bir şekilde öne çıktı. Onu görünce kalbim sızladı. Onu izlerken, taktığım kırılğan maskenin eğildiğini hissettim, kayıp düşecek ve odadaki herkesin altındaki parçalanmış şeyi görmesine neden olacaktı.

Tl2e elçisi gözlerini kırptı, yüzünde korku parladı. "Yüzbaşı..."

Aşil'in dudakları kıvrıldı, neşeyle değil, daha soğuk bir duyguyla. "Şampiyonunuz, daha olgunlaşmamış, tecrübesiz bir çocuktan daha fazlasını hak ediyor," dedi ona, sesinde alaycı bir ton vardı. "Onunla ben dövüşeyim," dedi, Menelaos'a dönerek, sesi odada yankılandı. "Tabii gösterinin ne kadar kısa süreceğinden endişe etmiyorsak."

Kalabalık, etin etrafında vızıldayan sinekler gibi uğuldadı.

Menelaos, kaptanına bakarken gözlerini kısarak onu süzdü. Sessizlik uzadı. Sonra ağzı genişçe açıldı ve gürültülü bir kahkaha attı.

"Neden olmasın?" dedi. "Sparta'nın aslanı dişlerini göstermek istiyorsa, bırakın göstere. Misafirlerimiz gerçek bir gösteriyi hak ediyor." Öne doğru eğildi, yüzünde vahşi bir gülümseme vardı. "Onlara bir Sparta salonunda durmanın ne anlama geldiğini ve neden bana tapınmaları gerektiğini kanıtla."

Soylular onaylarını haykırdılar, ateşli bir kükreme, duvar lambalarındaki meşaleleri salladı.

Tl2e elçisi, odada fısıltılar yankılanırken daha dik durdu.

"*Achi les,*" diye mırıldandılar. "*Sparta yenilmez. Efsanevi general.*"

Onu Sidon'un savaşçısıyla karşı karşıya getirmek, bir tanrıyı bir ölümlüye karşı salmak demekti.

Ve dudaklarındaki hafif gülümsemeye bakılırsa, Achilles bunun çok iyi farkındaydı.

Sonunda, Sidonlu elçi gülümsedi. "Peki," dedi, sakın bir sesle. "Görünüşe göre hediyemiz, Sparta'nın sunabileceği en iyiler tarafından sınanacak."

Aşil, yüksek tonozlu tavanın ve parıldayan meşalelerin altında, salonun ortasında durdu. Tunikinin eteğine uzandı, kumaşı başının üzerinden sıyrıp bir kenara attı.

Işık, geniş omuzlarına, gergin kaslarına ve kaburgalarının üzerinde soluk bir iz bırakan uzun yara izine döküldü. Ter, kaslarının çıkıntıları boyunca parıldıyordu; göğsünün inip kalkışı ölçülü ve kontrollüydü, sanki her kontrollü nefesle içinde yaşayan şiddeti geri tutuyormuş gibi.

Kalbim bir kez sarsıldı, göğsümde haince... ve sonra soğukluk çöktü. Tanrılar, ölmek üzere olmalıyım, çünkü böylesine görkemli bir manzara beni yakmalı, alev alev tutuşturmalıydı. Bunun yerine, içimi boşalttı, sanki damarlarımda donmuş buzlar varmış gibi, ipek giysilerimin altında titrememe neden oldu. O ne kadar parladıkça, ben o kadar donuyordum.

Sidonlu savaşçı sırttı, ama bu gülümseme sahte görünüyordu.

Aşil selam vermek için kılıcını kaldırdı. Krala değil. Konuklara değil.

Bana.

Nabzım hızlandı. Menelaos'a bir bakış attığımda ensemdeki sıcaklık beni ürpertti, onun kalkıp kılıcına uzanacağından emindim.

Ama o sadece sırttı, gözleri eğlenerek ikimiz arasında gidip geldi, sanki bu hareket saray halkı için bir gösteriden ibaretmiş gibi. Karşılık olarak kadehini kaldırdı, memnun, kaygısız... altında yatanları görmezden geliyor gibiydi.

Ziyafet salonu bir anda boşaldı. Banklar geriye itildi, kadehler terk edildi. Soylular, daha iyi görebilmek için öne doğru akın etti; Spartalılar kan döküleceği sözü verildiğinde her zaman yaptıkları gibi. Mermer parıldıyordu, geniş ve çıplak, şiddet için yapılmış bir sahne gibiydi.

Sidonlu ilk olarak ortaya çıktı, kavisli kılıcını yüksekte kaldırdı, ritim taştan bir davul sesi gibi yankılanana kadar avucuna vurdu. Dişlerini göstererek alaycı bir sırıtış attı. Achilles zırhı ya da kalkanı olmadan, sadece elinde kılıcıyla onu izledi. Kılıcı kısa bir süre yere değdirdi,

geleneksel selamlama hareketi yaptı, sonra meydan okurcasına kılıcı yukarı doğru savurdu. Tl2e kalabalık heyecanla uğuldadı, ses giderek yükseldi, açlıkla dolu bir arı kovanı gibiydi.

"Bu dövüşten yıllarca bahsedecekler," diye mırıldandı Menelaus, bana yaklaşarak, sanki benimle olan kavgasını unutmuş gibi, sesi yine şefkat doluydu. "Bizim aslanımız, onların köpeğine karşı. Dikkatle izle, güzelliğim. Neden hepsinin Sparta'dan korktuğunu izle."

Parmaklarım elbisemi sıkıca kavradı.

Dövüşçüler tek vücut gibi hareket ettiler, iki bulanık silüet salonun ortasında çarpıştı. Sidonlu ilk saldırdı, kılıcı yüksekten ısıklık çalar gibi uçtu, Achilles'in kafasındaki saçları kesecek kadar hızlıydı. Achilles eğildi, karşı saldırısı şimşek gibi hızlıydı. Çelik çeliğe çarptı, ses dişleri sarsacak kadar keskin oldu. Kıvılcımlar patladı, mermerin üzerine hapsolmuş ateşböcekleri gibi dağıldı.

Tl2e saray halkı nefesini tuttu. Hizmetçiler, sürahileri havada kalmış halde donakaldı. Tl2e dansçılar odanın kenarlarına çekildi, birbirlerine sokulurken ayak bilezikleri gergin bir şekilde çınladı.

Sidonlu, kuduran bir kurt gibi savaşıyor sert bir şekilde saldırdı; dirsekleri çatırdadı, dizleri savruldu, tekmeleri sakat bırakmak içindi. Ama Achilles darbeleri emdi, vücudu esnek ve uyumlu bir şekilde her harekete acımasız bir hassasiyetle cevap verdi. Uylukta bir kesik. Kaburgalarda bir sıyrık. Ön kolda bir çizik. Canavarı yavaşlatan küçük, hesaplanmış yaralar.

Tl2e'ler daireler çizerek dönüyordu; ayakları şarapla kayganlaşmış taşların üzerinde kayarken, kılıçları gümüş ve altın rengi yaylar çizerek parıltıyordu. Tl2e'lerin meşaleleri, sanki tanrılar bizzat başımızın üstünde savaşıyor muydu, geniş ve devasa gölgeler saçıyordu.

Sidonlu bir hamle yaptı ve kılıcı Achilles'in omzuna değdi. Achilles'ten çıkan ses bir çığlık değil, bir tıslamaydı... sanki bir yılanın saldırısı gibi. Kan, bronz teninde parlak bir leke oluşturdu.

Midem düğümlendi. Kanını görmek içimdeki bir şeyi ortaya çıkardı. Ağlamamak, onların önünde kendimi ele vermemek için çaresizce elimi ağzıma bastırdım.

Yanımda Menelaos karanlık bir kahkaha attı. "Görünüşe göre altın oğlumuzun da kanı akıyormuş," diye mırıldandı, sanki kelimelerin tadını çıkarıyormuş gibi. Parmakları bileğimi okşadı, sıkıca kavradı. "Şimdi bayılma. İzle. *İÉlis*, Sparta."

Kalabalık tek bir vücut gibi öne eğildi, gerginlik boğulacak kadar yoğun. Biri tezahürat yaptı. Bir diğeri Sidon'un adını lanetledi. Bir slogan başladı — önce alçak sesle, sonra giderek yükselerek: "Aşil. Aşil. Aşil."

Ama salonun ortasındaki adam bu ilgiden keyif almadı. Bir adım geri çekildi ve derin bir nefes aldı. Sanki acıyı, kendisini yere çivileyen bir ağırlık gibi içine çekiyormuşçasına göğsü sakın bir şekilde inip kalkıyordu.

Sonra birden hamle yaptı.

Hareketleri keskinleşti, bir askerden, bir insandan daha fazlası gibiydi. Acımasız bir ritimle ilerledi, darbeler birbirine karışarak çelik, takip edilemeyecek kadar hızlı çalınan bir lir teli gibi şarkı söylemeye başladı. Sidonlu sendeledi, adım adım geriye çekildi, gülümsemesi bu vahşetin altında sönük kaldı.

Achilles döndü ve arkasına doğru savruldu, kılıcı adamın dizinin arkasını derin bir kesikle yaraladı. Sidonlu bir çığlık atarak yere yığıldı, ama henüz bitmemişti. Sandaletinden gizli bir hançer çıktı ve Achilles'in boğazına doğru parladı.

Salonda bir çığlık yükseldi.

Achilles geriye doğru eğildi, vücudu bir sürahidenden dökülen su gibi kavis çizdi. Hançer, kıl payı iskaladı. Sidonlu'nun bileğini yakaladı ve ıslak bir çatlak sesi havayı yırtana kadar sertçe bükte. Sidonlu çığlık atarken hem hançeri hem de kılıcı yere düştü.

Kan, altlarındaki zemini kapladı. Her iki adam da ter ve kanın karıştığı kırmızı bir tabaka ile kaplıydı. Havada demir kokusu yoğunlaştı.

Sidonlu sendeleyerek ayağa kalktı, kanlı dişlerinin arasından gülüyormuş gibi yapmaya çalıştı. Yumruklarını kaldırarak onu çağırdı.

Achilles kılıcını yere attı ve zıplarken onunla karşılaştı. İkisi yere çakıldı, mermer titredi. Achilles onun üzerine çöktü, kemikler kırılana kadar yumruklarını yüzüne indirdi. Sidonlunun kükremesi ıslak bir gırgır sesine dönüştü.

Salon, etin ete çarpması ve intikamın harekete geçmesi sesleri dışında sessizliğe büründü.

Kalbim deli gibi çarpıyordu, korku ve hayranlık o kadar iç içe geçmişti ki, ikisini birbirinden ayırt edemiyordum.

Aşil sonunda yavaşça ayağa kalktı, parmak eklemlerinden kan damlıyordu ve göğsü inip kalkıyordu. Sidonlu, ayaklarının dibinde bir kez seğirdi, sonra hareketsiz kaldı. Kaptan eğilip kılıcını aldı ve sarayda bir hayret nidası yankılanırken kılıcı havaya kaldırdı. Elçiler kıpırdadılar, sessizlikleri sonunda bozuldu. Menelaos tekrar yaklaştı, sesi sevinçle doluydu. "Aslanımız her zaman yutar."

Achilles aniden kılıcı tekrar tekrar indirdi, Sidonlu'nun bedeni enkaza dönene kadar acımasızca göğsünü parçaladı.

Bunu izleyen sessizlik şoktan değil, hayranlıktan kaynaklanıyordu. Uzun bir an boyunca kimse kıpırdamadı.

Menelaos kahkahaya boğuldu, salonu ikiye ayıran gürültülü bir kahkaha. Ayağa fırladı, bütün gece onu kemiren öfke sanki hiç var olmamış gibi yok olmuştu. “Bakın!” diye bağırdı, sesi zaferle doluydu. “Sparta’nın gücü! Sparta’nın aslanı! Bu dünyada bizim önümüzde titremeyen tek bir adam var mı?”

Soylular coştı, ayaklarını yere vurarak, sesleri coşkulu tezahüratlarla birbirine karışıyordu.

Tüm bunların ortasında, Achilles kılıcını yüksekte kaldırdı, kılıcın bıçağından kırmızı kan damlıyordu, göğsü kanında hâlâ yankılanan şiddetle inip kalkıyordu. “Sparta!” diye kükredi. Kalabalık onu takip etti, onun adını, ülkemizin adını haykırdı ve hava sesleriyle titredi.

Donakalmış bir şekilde oturuyordum, kalbim o kadar şiddetli atıyordu ki patlayacak sandım. Rahatlama hissi beni sardı — hayatta kalmıştı — ama bu his, midemi bulandıran bir dehşetle iç içe geçmişti. Kanla parıldayan, korkunç ve güzel bir tanrı gibi görünüyordu

... Ama ben üşüyordum. Çok üşüyordum.

Menelaus tahtına geri çöktü, kahkahası hâlâ göğsünde yankılanıyordu. Bana doğru eğildi, nefesi şaraptan ağırlaşmıştı ve bu seferki sözleri sadece benim kulağıma yönelikti. “Gel, güzelliğim,” diye mırıldandı. “Gidip kutlayalım.”

Kalbim yerinden fırladı, kaburgalarımın çarptı. Safra tadı boğazımın arkasını yakıyordu. Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum.

Etrafımda Sparta'nın tezahüratları gürlüyordu, ama içimde, umut hissedebileceğim son yer bir anda karardı.

BÖLÜM 38

Odama doğru topallayarak yürüdüm, her adımda vücudumda sönük bir ağrı hissediyordum. Taş koridorlarda hâlâ şenlik sesleri peşimden geliyordu; kahkahalar, müzik, kadehlerin tıkırtısı... Uzun zaman önce çılgınlığa dönüşmüş bir şölen.

Yanımdaki muhafız hiçbir şey söylemedi. Çenesi sıkıydı, gözleri dümdüz ileriye bakıyordu, ama içindeki gerginliği, yüzümden kaçınmasına neden olan tedirginliği hissedebiliyordum. Belki de saray önünde diz çöktürülen bir kraliçeye ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Ya da belki de umursamıyordu.

Hava kokuyordu. Salonlar, tiz müzik sesleri ve kendilerini bile hatırlayamayacak kadar sarhoş adamların gürültüsüyle sarsılıyordu.

Kralın zihnimde kalan son görüntüsü, yatağında çıplak bir şekilde uzanmış, karışık çarşafların arasında horlayarak uyuyan, terden parlayan teniyleydi. Eli, uyurken bile beni tuttuğu yere hâlâ sahiplenici bir şekilde uzanmıştı. Bir sevgilinin pozu, neredeyse şefkatli...

Misafirlerimiz önünde gösteri yapma arzusu nihayet azaldığında, beni odasına götürmüştü. Nazik olmaya çalışmıştı. Sesi yumuşamış, övgülerini şarapla dolmuş bir sesle fısıldıyordu. Bana tatlı, neredeyse sevgiyle konuşuyordu, sanki

Sidonluların önünde beni diz çökmeye zorlayan adam tamamen başka biriymiş gibi.

Ama bu yanılsama çabucak paramparça oldu.

Bakışları değişmişti... kaymıştı. Ve düğün gecemizden bu yana ilk kez, onu tekrar gördüm. Bana bakan o şey bir kez daha oradaydı.

Dokunuşu sert ve sabırsız hale geldi, sonra eli boğazımı sıktı. Parmakları nefesimi kesecek, görüşümün kenarlarında parıldayıp karartacak kadar sıkıştı. Akciğerlerim boşuna nefes almaya çalışırken panik dalgası yükseldi. Konuşmaya, nefes almaya çalıştım ama hiçbir ses çıkmadı, sadece onun tutuşunda hapsolmuş ince, kesik bir ses.

Oda eğildi, kalbim çılgınca çarpıyordu, sonra da kesik kesik atmaya başladı.

Korkunç bir an için, onun durmayacağını anladım. İçindeki yaratık benim yaşayıp yaşamadığımı umursamıyordu, sadece boyun eğmemi istiyordu. Gözlerimin önünde noktalar patladı ve karanlık içime sızdı.

Ve son saniyede, bunun son olduğunu anladığımda... beni bıraktı. Yatağa yığıldım, şiddetle öksürüyordum, hava cam gibi göğsüme giriyordu. Üzerime eğildi, zor nefes alıyordu, gözleri hâlâ garipti, hâlâ uzaktı — sanki ne kadar ileri gittiğinin farkında bile değilmiş gibi.

Sonrasındaki dokunuşu sert, sabırsız ve sahtecilikten arınmıştı. Hâlâ içimi parçalayan titremeyi fark edemeyecek kadar sarhoştı, beni yok etmeye ne kadar yaklaştığını umursamayacak kadar gururluydu.

Sonunda boğazım yanıyor ve zonkluyordu, her yutkunuşum onun ellerini hatırlatıyordu. Altımızdaki çarşaf, bilincimi kaybetmemek, hayatta kalmak için tırmaladığım yerlerden yırtılmış ve buruşmuştu. O memnuniyetle iç çekmiş, yemekten sonra dinlenmeye çekilen bir adam gibi yuvarlanarak uzaklaşmış, çoktan uykuya dalmıştı.

Orada titreyerek yatıyordum, ciğerlerim hâlâ titriyordu, nabzım kulaklarımda çığlık atarken tavandaki resme bakıyordum. Nefesi düzeldiğinden çok sonra bile bedenim o ana kilitli kalmış, kaçamadığım gerçeği tekrar tekrar yaşıyordu. Beni neredeyse öldürmüştü. Her şey neredeyse bitmişti.

Vücudum, koparıp atmak istediğim yerlerde ağrıyordu ki, muhafız kapımın önünde durdu ve kapıyı iterek açtı. Her kasım çığlık atarken içeri adım attım. Kapı arkamda, sonun geldiğini hissettiren bir gürültüyle kapandı.

Alcmene odada duruyordu, yüzü solgundu, elleri bir su testisini sıkıca kavramıştı. "Majesteleri," diye fısıldadı, bana doğru bir adım attı.

Hiçbir şey söylemedim. Dilim ağırlaşmış, işe yaramaz hale gelmişti, sanki sözler beni daha da parçalayacakmış gibi.

Taş zemine yumuşak adımlarla yaklaştı ve bir şal kaldırdı; şalı omuzlarıma sarmaya çalışırken kumaş koluma değdi. "Donuyorsunuz. Bırakın ben..."

"Yapma," diye fısıldadım, kelime boğazımdan zorlukla çıktı.

Hareketinin ortasında dondu. Şal aramızda asılı kaldı, ellerinde hafifçe titriyordu. Gözleri yüzümü taradı, iri ve kararsızdı, ve ben onun görebildiğini biliyordum... acımı, saklayamadığım titrememi.

Sanki soğuk, onun nezaketinden daha güvenliymiş gibi, yüzümü çevirip kollarımı sıkıca kendime sardım. "Lütfen. Git," boğazımdaki düğümden sesim kısık çıkarken fısıldadım.

Alcmene tereddüt etti. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. Endişesini. Ama itiraz etmedi. Bir yarayı ne zaman dokunmadan bırakması gerektiğini biliyordu. Başını eğdi, sürahiyi masanın üzerine koydu ve tek kelime etmeden kapıdan çıktı.

Sessizlik çöktü.

Elimi uzattım ve sürahiyi yakaladım. Kırık bir çığlık atarak onu odanın öbür ucuna fırlattım. Sürahi duvara çarparak paramparça oldu, parçaları yerde yuvarlandı, su taşların aralıklarından akarak yerlere damladı.

Lavabodan ıslak bir bez kapıp, şiddetle ve çaresizce cildimi ovuşturdum. Kırmızı boya çıkmak yerine yayıldı, kollarımı, köprücük kemiklerimi ve boğazımın çukurunu kapladı.

Bir ses sessizliği bozdu... hafif bir gıcırtı.

Donakaldım.

Roz masanın altından sürünerek çıktı, küçük ve tuhaftı, gri kürkü hafifçe parıldıyordu, o uzun kırmızı kuyruğu bir kurdele gibi kıvrılıp açılıyordu. Soluk mavi gözleri parlıyordu, uyanık, o kadar küçük bir vücut için fazla bilgiliydi. Roz, Menelaus'la birlikte olmadığım her gece ortaya çıkmıştı, asla yargılamaz, sadece izlerdi... Varlığı, tamamen yalnız olmadığımı sessizce hatırlatırdı.

Ama bu gece değil.

"Hayır." Sesim çatladı. Elimdeki paçavra damlarken, birden dikildim.

"Defol!" Boğuk ve şiddetli bir çığlık attım. "Git buradan!"

O irkildi. Bir an için sadece bana baktı, başını eğerek, sanki olması gerekenden fazlasını anlıyormuş gibi. Sonra gölgelerin içine geri fırladı, sanki hiç orada olmamış gibi gölgeler tarafından yutuldu.

Aynada kendi yansımamı gördüm. Boya lekelerinin altındaki morluklar görünmüyordu. Her şeyden çok kanlı görünüyordum. *Boya ve ritüelin bu son gecesinde, rengin temizlenmek yerine bir lanet gibi bana yapışması çok uygun, diye düşündüm.*

Bez parmaklarımdan kaydı. Dizlerim çöktü, taşa çarptım. Kendimi büküp kıvrıldığımda soğuk ipek kumaşı delip geçti, hıçkırıklar o kadar şiddetliydi ki nefes alamıyordum. Kırmızı çizgiler, silinip gitmeyen utanç damgaları gibiydi.

Görüşüm bulanıklaştı, odanın köşeleri dalgalanmaya başladı. Sidonlu savaşçılar içeri girmeseydi... Achilles öne çıkmasaydı... Menelaus kendinine gelip boynumdan elini çekmeseydi...

Bu düşünceler içimi kemirdi. Kendi nefesimden boğuluyordum ve öne doğru kıvrıldım, göz kapaklarımdan arkasında ışık patlamaları görene kadar avuç içlerimi gözlerime bastırdım. Ama yine de hissediyordum, elinin başımı aşağı bastırdığını, beni orada tuttuğunu. Yine de görüyordum, insanlık izi kalmamış gözlerinin, soğuk, göz kırpmayan bir niyetle bana sabitlendiğini. Sonumun onun için hiçbir şey ifade etmediğine dair o kesinlik.

Midem bulandı. Köşeye sendeleyerek gittim ve kusmaya başladım, boğazımı yakıp yakan sadece safra vardı. Yemek yememiştim. Yiyememiştim.

Titreyerek yere yığıldım, bakışlarım hala uyluklarıma yapışmış kırmızı parıltıya düştü. Odanın etrafındaki meşaleler duvarlara uzun gölgeler düşürüyordu, hayaletler gibi sallanıyorlardı. Onlar sallanıyordu, ben de onlarla birlikte sallanıyordum, içi boş, ağırlıksız, bitkin.

Bunu yapamazdım.

Kaçış yoktu. Ne saraydan, ne kraldan... ne de kendi bedenimin altın kafesinden. Ne yaparsam yapayım, hapishane daha da sıkı sarılıyordu.

Menelaus'u değiştiremezdim. Onu kontrol edemezdim.

Kimse beni kurtaramazdı.

Ne Achilles. Ne

Alcmene. Ne de

Roz.

Ve kesinlikle tanrılar da.

Titreyerek ayağa kalktım, eklemelerim paslı menteşeler gibi gıcırdıyordu. Balkon kapıları dokunuşumla açıldı ve gece havası yüzüme çarptı, soğuk ve acı verici, neredeyse arındırıcıydı.

Menelaus'un bahçelerinin ötesinde, kırmızı deniz yıldızların altında uzanıyordu, toprağa oyulmuş bir yara gibi, görebileceğim kadar yakın ama ulaşamayacağım kadar uzak.

Balkonumun altındaki yükseklik fazla değildi. Üç kat. Belki daha fazla. Ama tam altımda, düşen her şeyi parçalamak için çıkıntı yapan kayalar vardı, sanki Menelaos sarayı inşa ederken benim sonumun bu olmasını planlamış gibi.

Mükemmel.

Gözyaşlarım yanaklarımdan sıcak sıcak süzülerek aşağıdaki taşları bulanıklaştırdı, ta ki bekleyen bir canavarın dişleri gibi parıldayana kadar.

Korkuluğa tırmandım, çıplak ayaklarımın altında taş serin bir his veriyordu. Ayak parmaklarım kenara sıkıca sarıldı, tutunmaya çalışırken, esinti uyarı gibi tenime çarpıyordu.

Ufuk sonsuz ve acımasız bir şekilde uzanıyordu ve ben onun karşısında çok küçüktüm. Çok küçüktüm... ama içimdeki acı her şeyden daha büyüktü.

Spartalı Helena olmak istemiyordum.

Kraliçe olmak istemedim.

Gelin olmak istemedim. Bir sembol olmak istemedim.

Hiçbir şey olmak istemedim.

Rüzgâr kulaklarımda uluyordu, daha yüksek sesle, acil bir şekilde, sanki beni eve çağırıyormuş gibi. Bir nefes kadar öne eğildim ve dünya altımda sallandı. Gözlerim kapandı ve karanlık beni sardı.

Hazırdım... istekliydim.

Çünkü her şey, her şey bundan daha iyiydi.

Ayak parmaklarım tutunamadı. Taş altımda kayboldu. Rüzgâr sırtımda şiddetle eserek beni gecenin içine itti. Öne doğru eğildim, deniz giderek daha yüksek sesle kükrüyordu, ta ki tek duyabildiğim şey o olana kadar.

Neredeyse beni çağırdığını sanabilirdim.

Sanki tanrılar kendileriymiş gibi, eller aniden havada beni yakaladı ve düşüş beni yutmadan önce beni geriye doğru çekti. Güçlü kollar beni acımasızca sıkıştırırken ciğerlerim kasıldı. Ayaklarım taştan ayrıldı. Gece

bulanık bir şekilde dönüyordu, dış dünya kayboldu ve dünyam bir anda özgürlükten esarete geçti.

Çığlık attım, boğazımı yırtan boğuk, kırık bir ses. "Bırak beni!"

Bunun yerine, o kollar beni daha da sıkı kavradı ve beni, altımdaki kayalar kadar sert hissettiren bir vücuda doğru sürükledi. Sıkıca tutulmuş olmama rağmen kalbim hâlâ hızla atıyordu, her nefes alışımında boğazım yanıyordu.

"Bırak beni!" Çırpındım, tekmeledim, kıvrandım, başım buna dayanacak kadar geniş bir omuza çarptı. Panik, vahşi ve çılgınca içimi kemirdi.

"Hayır." Bu kelime arkamda sertçe yankılandı.

Achilles.

Kolları daha da sıkı sarıldı, çırpınan kollarımı göğsüme bastırdı ve istesem de istemesem de beni yeniden yaşamın dünyasına sürükledi. Vücudum sarsıldı, her sinirim çığlık atıyordu, kırmızı boya cildimden akıp onun kollarına bulaştı.

"Bunu istemiyorum!" Sesim hıçkırıklara dönüştü. "Böyle yaşayamam, yapamam!"

Bir an için hiçbir şey söylemedi, sadece ben kıvrılırken beni sıkıca tuttu, sanki sessizliği benim asla aşamayacağım bir duvar gibiydi.

"Lütfen," diye fısıldadım sonunda, direnişim tükenmiş, boğazım kısılmıştı. "Lütfen... bırak beni."

Cevabı bir hareketle geldi. Beni o kadar ani bir şekilde döndürdü ki, öne doğru sendeleyerek ona çarptım, avuç içlerim ona çarptı. Elleri omuzlarımı kavradı, parmakları etime batıyordu ve kafatasımdaki karanlığı sarsacak kadar sertçe beni salladı.

"Hades adına ne yapıyordun sen?" Gözleri benimkilere dikildi, hem öfkeli, hem suçlayıcı, hem de dehşete kapılmış bir bakışla.

Nefesim kesildi. "Neye benziyor?" diye tükürdüm, sesim titriyordu.

"Bunu bitiriyorum."

"Bitirmek mi?" Çenesi gerildi; burun delikleri genişledi. "Hayır!" Omuzlarımı daha sıkı kavradı, beni kendine doğru çekti. "Onun kazanmasına izin veriyorsun."

Göğsüne ittim, yumruklarımı ona vurdum, ama kıpırdamadı.

Hatta sallanmadı bile.

"Bunu yapamam!" Sesim çatladı. "Yeterince güçlü değilim. Senin gibi değilim. Ben bir asker değilim. Tek istediğim halkımı kurtarmaktı. Onu ikna edebileceğimi sanmıştım, ama bak şimdi ne hale geldim. Ben bir *nesneyim*. Kırmızı ve altın rengi giydirip, bir ödül gibi sergilenen bir beden. Ama saklamak ya da değer vermek istedikleri bir ödül değil... kullanmak ve sonra yok etmek istedikleri bir ödül."

Bu sözler titreyerek ağzımdan döküldü, ama onun gözleri daha da parladı. Yüzündeki ifade ikiye bölündü, öfke ve ıstırap birbirine karıştı.

Bir anda titrek elleri yüzümü çerçeveledi, sanki beni oraya sabitlemek istermiş gibi. Başparmakları yanaklarıma sertçe bastırdı, bakışlarımı başka yöne çevirememem için beni tuttu. "Görmediğimi mi sanıyorsun?" Sesi öfkeden kısılmış, boğuktu. "Hissetmediğimi mi sanıyorsun?"

"Neyi hissediyorsun?" diye tükürdüm, kelimeler boğazımda düğümleniyordu.

Nefesi kesildi. "Bu. Sen. Bir odaya girdiğini izliyorum ve dünya başka kimsenin varlığını unutuyor. Senden hiçbir şey hak etmeyen bir adam için diz çökmeni izliyorum ve bu beni canlı canlı yakıyor. Bu koridorlarda bir hayalet gibi dolaşıyorum, bekliyorum—dua ediyorum—Kaderin dokumasını değiştirip seni yoluma çıkarsın diye. Bir gün bana bakıp, benim zaten ne olduğumu göreceksin... senin."

Şaşkınlıkla ona baktım, sözleri herhangi bir kılıçtan daha derine işliyordu.

Alnını alnıma dayadı, vücut ısısı yakıcıydı. "Ben zaten kayboldum," diye fısıldadı. "Ama sen kaybolursan, benim takip edemeyeceğim karanlığa düşersen —o zaman tüm varlığım, yemin ettiğim her şey seninle birlikte yanar. Öyleyse git, Helena. Gölgenin içine adım at. Ama şunu bil."

Kavrayışı sertleşti, şiddetli ve çaresizce, sesi korkuyla ve adını koyamadığım bir şeyle titriyordu. "Seni takip edeceğim. Sessizliğe. Ölümün kendisine. Çünkü ben zaten seninim. Ve senin yok olduğun bir dünyada nefes almaktansa, senin yanında yok olmayı tercih ederim."

İçimde bir şey parçalandı, uzun zamandır bağlayabilmek için mücadele ettiğim bir şey, ve bir anda çözüldü. Sanki beyazlar içinde ilk kez mahkeme önüne çıkarıldığım günden beri göğsümde boğulmuş bir çılgılık, birdenbire serbest kalmış gibi.

Ve aniden... nefes almak istedim.

Amyklai için değil.

Ne kral için. Ne Sparta için. Beni boğan o ipek ve taşlarla bezeli kafes için de değil.

Ama bunun için.

Gözlerindeki öfke, sesindeki ateş, sanki beni kaybetmek onu yok edecekmişçesine ellerinin tenimde titremesi için. Haftalardır ilk kez, bir şey sefaletin sisini delip geçti. Haftalardır ilk kez, bir şey *gerçek* geldi.

Ona sarıldım. Ona. Belki de, sadece belki de, yok olmaya hazır olmadığım gibi kırılğan, imkansız bir düşünceye.

Gözleri gözlerime yakıştı, sonra nefes almaya devam etmenin tek yolu buymuş gibi dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

Bunda yumuşaklık yoktu. Tereddüt yoktu.

Bana, çöken bir baraj gibi çarptı, sanki aylarca süren kısıtlama sonunda ikimizin de durduramayacağı bir sel haline gelmişti.

Sanki her zaman kendisine ait olanı geri alıyormuş gibi beni öptü.

Sanki ben hava, o da boğuluyormuş gibi.

Sanki o susamış, ben de dilinin üzerine dökülen suymuşum gibi.

Sanki ruhu benimkini tanımış ve eve dönmek için ömürler boyu beklemiş gibi.

Aramızdaki hava titriyordu, sanki taşı parçalayabilecek bir şeyle canlanmış gibiydi. Vücudum kaskatı kesildi, nefesim ciğerlerimden koparıldı, onun tadı dünyayı ekseninden saptırdı. Tek yapabildiğim ona sarılmak, aramızdaki ateş her şeyi yakıp kül edecek kadar yükseldiğinde ona tutunmaktı.

Dizlerim büküldü.

Beni yakaladı ve ağzı benimkinden bir nefes uzaklıkta durdu. "Bir daha asla bunu yapma," dedi boğuk bir sesle. "Bana bir daha asla o tür bir korku hissettirme."

Sonra yine beni öpmeye başladı, yakıcı ve çaresizce. Bu, evlerin çatılarını yerinden söküp denizleri ikiye ayıran türden bir öpücüktü. Aylarca süren gizli bakışlar, yutulan sözler, yaralayacak kadar keskinleşen özlem... hepsi ağzımızın arasında yanan bir ateş gibi döküldü.

Açlıktan ölmüş bir adamın acımasız çekişiyle bizi yatağa doğru sürükledi, bir eli saçlarıma gömülmüş, diğeri sanki karanlığa geri kayıp sonsuza dek yok olacağımdan korkuyormuş gibi belimi sıkıca kavıyordu. Dizlerimin arkası yatağa değdiğinde durdu, ama sadece bir nefeslik bir süreliğine. Gözleri o kadar çaresiz bir arzu ile üzerimde dolaştı ki, göğsüm kilitlendi, her nefes boğazımda takıldı.

Elbisenin etekleri ellerinin altında yırtıldı, ses sanki bir mühürün basılması gibiydi, sanki geçmişte kalan her şeye kapı kapanıyormuş gibi. Çıplak tenime hava çarptı, ama üşümedim. O bana öyle bakarken üşümedim.

Menelaos bu gece bana bir kasapın bir leşe baktığı gibi bakmış ve davranmıştı. Orada hiçbir tanıma, hiçbir merhamet yoktu. Ben etten ibarettim, tüketilecek, kullanılacak, başkalarının önünde gösterilecek bir şeydim. Gücünü kanıtlamak için cilalanmış bir ganimet.

Ama Achilles—Achilles bana sanki imkansız bir şeymişim gibi bakıyordu. Hak ettiğine inanmadığı bir mucize. Bakışları beni çıplak bırakıyordu, utançla değil, saygıyla. Bana yavaşça uzandı, parmakları hâlâ titriyordu, sanki bana dokunmak dünyayı yok edecekmiş gibi. Sanki elini üzerime koymak kutsal bir şeyden başka bir şey değilmiş gibi.

Saygının altında çaresizlik pençeliyordu. O sadece dokunmadı; sahiplendi. Elleri tenimde dolaştı, kırmızı boya kalın, çılgın vuruşlarla bulaşmaya devam ediyordu, ama yine de altındakini gizliyordu. Morlukları göremediğine sevindim, hiçbir şeyin onun açlığını, içinden fışkıran bu vahşi, dizginlenemez ihtiyacı kesintiye uğratmayacağına sevindim.

Bu, ruhumun ihtiyaç duyduğu çözülme idi, her çalınan bakışın, her nefes kesen duraklamanın, her geceyi dolduran söylenmemiş özlemin, korumasız ve gerçek bir şeye dönüştüğü an.

Üzerime eğildi, gözleri ateşliken parmakları köprücük kemiğimin kıvrımını okşadı, sonra aşağıya doğru, yavaşça, sürükleyerek, sanki asla hak edemeyeceği bir şeye dokunmanın ne demek olduğunu öğreniyormuş gibi. Elleri göğüslerimi kavradığında nefesim kesildi. Şoktan değil, bunun ibadet ve yıkımın birleşimi gibi hissettirmesinden.

Kalbimin güm güm attığı etli kısmı, aradaki çukuru, kaburgalarımın çıkıntılarını, kalçalarımın kavisini öptü. Her öpücük daha ateşli, daha acil, sanki durursa beni kaybedecekmiş gibi.

"Beni mahvettin," dedi boğuk bir sesle. "Her sessizliği sen dolduruyorsun. Rüyamda seni görüyorum, kırmızıya boyanmış, sadece benim için yanıyorsun."

Üzerimde durdu, nefesi düzensizdi, bakışları yakıcıydı. "Farkında bile değilsin, değil mi? Bana ne yaptığını. Sana bakmanın. Sana dünyanın en güzel kadını dediklerini bilmenin, ama hiçbirinin bunun altındaki gerçeği görmediğini. Onlar bir ödül görüyor. Ben bir mucize görüyorum. Sen tanıdığım en cesur, en olağanüstü, en mükemmel kadınsın."

Dudakları boğazımı okşadı. “Afrodit bile kıskançlıktan yanardı.”

Bu sözler içime takıldı ve Menelaus'un beni tanrıçaya benzettiğinde hissettiğim aynı tedirginliği uyandırdı; erkeklerin tapınacağı bir şey, tanınacak bir kadın değil.

Ama ağzı aşağıya doğru iniyordu ve ben, sözcüklerin onun dilinde farklı hissettirdiği duyguya tutundum. Şüpheyi uzaklaştırdım, o benim tenimde bir yol çizerek öperken, onun dokunuşunun altında erimesine izin verdim.

Titriyordum. Utançtan değil. Korkudan değil. Ama sanki ben zaten onun diniymişim gibi bana bakışından dolayı.

"Bunu hayal etmişim," diye fısıldadım, kırık ve nefes nefese. "Ve kendime bunun delilik olduğunu söylemişim."

Elleriyle yüzümü çerçeveledi, beni sabitledi. “O zaman birlikte deliyelim.”

BÖLÜM 39

Achilles'in öpücüğü beni boğdu, tüm mantığımı yok etti, artık kaçmak istemediğim bir ateşe beni de sürükledi.

Beni yatağa yatırdığında, bu bir ele geçirme değildi.

Bu bir tapınmaydı. Ve ben onun sunakındım.

Ağzı yine benimkine dokundu, bu sefer daha sert, sanki yeterince yaklaşamıyormuş gibi. Sanki derimin altına girip orada yaşamak istiyormuş gibi. Bütün vücuduyla beni öptü, elleri saçlarımı kavradı, göğsü göğsüme bastırdı, nefeslerimiz kesik kesik karışıyordu.

Ağzını boğazıma doğru kaydırırken, sırtımı kavisledim, henüz bilmesini istemediğim hassas yerlere dokunduğunda kendimi hareketsiz kalmaya zorladım. Dili nabzımın çizgisini takip etti, dudakları beni tamamen yutup yutmayacağını tartışıyormuş gibi narin tenimi sıyırdı.

"Neye ihtiyacın var, söyle," dedi titrek bir sesle. "Sana her şeyi veririm. Her şeyi."

"Seni," diye fısıldadım. "Sadece seni istiyorum. Onun bana dokunduğunu unutmamı sağla."

Onun beni kendine ait olarak gördüğünü unutmamı sağla."

İçinde bir şey paramparça oldu. Kendini tutuşu. Sessizliği. Sanki kemiklerinin iliğinden çekiliyormuş gibi inledi ve üzerime yuvarlandı, beni

, vücudu sıcaklık ve arzuyla doluydu.

Ağzı göğüslerime döndü, emdi, tattı, elleri yanlarımdan aşağı kaydı, avuç içleri sanki bu şekilde sonsuzluğu öğrenebilecekmiş gibi vücudumu haritalandırdı. Dişleri meme ucuma değdi ve dili onu takip ederek acıyı dindirdi. Sırtım kavislendi ve uyluklarım davetkar bir şekilde açıldı.

Achilles tekrar inledi ve aşağıya kaydı, dilini karnımdan aşağıya doğru sürükleyerek, göbeğimin altındaki çukura daldı. Vücudundaki son giysiyi de çıkarmak için geriye doğru yeterince oturdu, tunik unutulmuş bir şekilde yere düştü. Onu daha önce antrenmanda ve hatta bu geceki savaşta da gömleksiz görmüştüm. Ama bu... bu farklıydı.

Bu, dünyaya gösterilen bir savaşçının vücudu değildi.

Bu, benim için soyunmuş Achilles'ti.

Her derin nefes alışında bronzlaşmış kasları derisinin altında hareket ediyordu. Karın bölgesinden aşağıya doğru uzanan koyu renkli bir kıl çizgisi bakışlarımı kendine çekti... Tanrım.

Sertleşmişti. Uzun ve kalın penisi bana doğru çıkıntı yapıyordu, kızarmış başı şişmiş ve öfkeliydi, gövdesindeki damarlar sanki boşalmak için zorlanıyormuşçasına nabız gibi atıyordu. Sadece bu manzara bile içimden bir sıcaklık dalgası geçirdi, çatlamış bir kaptan taşan ateş, ısrarla birikiyordu.

Ve yine de, o çok güzeldi. Hem bir silah hem de bir mucize, tanrılar tarafından yok etmek ve tapınmak için yaratılmıştı.

Sadece büyüklüğüyle değil, ki bu tek başına bile nabzımı hızlandırıyordu, ama onu incelerken bakışlarının benimkini tutuş şekliyle de. Kararlı. Cesur. Sanki göğsümde uyandırdığı fırtınayı zaten biliyormuş ve onu serbest bırakmamı, ona teslim olmamı, *beni* almasına izin vermemi talep ediyormuş gibi.

Karnımın derinliklerinde acı veren bir farkındalık belirdi ve gözlerimi ondan ayıramadım.

Ağzı tenime, eli kalçama değdiğinde, sanki hayatı boyunca okumayı beklediği bir hikâyeymişim gibi beni keşfetti. Onu beni çözmesine izin verdim. Parça parça, nefes nefes, ta ki onun altında titreyene kadar, sanki beni kurtaracakmış gibi adını haykırana kadar.

"Sen benimsin."

Sözleri bir yemin gibiydi, ellerinin yapabileceğinden çok daha derine kazınmıştı. Daha da eğildi, sıcak nefesi göğsümün üzerindeydi ve tekrar fısıldadı. "Sana tapacağım. Senin için kırılacağım. Seni almasına izin vermeden önce dünyayı yakacağım."

Dizlerimin arkasını kavradı ve bacaklarımı daha da açtı, sanki ona aitmişim gibi beni açtı, sanki gözlerindeki açlık sonunda zincirlerinden kurtulmuş gibi. Achilles açlıktan ölmek üzereymiş gibi yüzünü bacaklarımın arasına gömdü. Giriş falan yoktu, sadece açgözlü bir açlık vardı. Dili ıslak kıvrımlarımı ayırıp amımın içinden yukarı doğru sürüklendiğinde boğazımdan bir çığlık kopuverdi, ta ki klitorisimi ağzıyla kaplayıp emene kadar. Menelaus bunu asla, asla yapmamıştı. İstedliğini almıştı, ama asla kendini alçaltıp bacaklarımın arasına tapınmak için eğilmemişti. ZÜis... bu her şeydi.

Achilles'in dokunuşları altında kıvrandım, daha fazlasını istedim, ama o beni acımasızca sabitledi, ağzıyla yavaşça işkence ederken beni esir tuttu.

Her yeri yaladı... dağınık ve utanmazca. Dili girişimi okşadı, derine daldı, sonra geri kayarak klitorisimin etrafında daireler çizip vurdu, ta ki ben nefes nefese kalana, titremeye başlayana, dünya onun ağzının ıslak sıcağına ve beni yiyip bitiren acımasız seslerine daralana kadar.

Çılgınca saçlarını çektim, ama o içime inleyerek, titreşimi şişmiş bedenimde gürleyerek yankılandı, ta ki görüşüm bulanana kadar. Dilini içimden yukarı doğru sürükleyecek kadar geri çekildi, her damlayı tadarak, sonra zonklayan klitorisime bir öpücük kondurdu. Dudakları oraya değdiğinde, sesi boğuk, aç bir şekilde hırladı.

"Sen bunun için yaratıldın. Benim için. Tanrılar bu amcığı beni mahvetmek için oydu." Bir titreme içimi sardı, tamamen onun ellerinden kaynaklanmıyordu.

Menelaus da bu gece o kelimeyi kullanmıştı — yüksek sesle, neşeyle, Sidonluların duyması için salonun dört bir yanına yayarak. Beni utandırmak için bir silah. Bir gösteri. Kadehini kaldırırken beni aşağı çekmenin bir yolu.

Şimdi bunu Achilles'in sesinden duymak, alaycı değil de saygıyla söylenmesi, anıyı çarpıtıyordu. Aynı sesin bu kadar farklı hissettirmesi yanıltı. Yankılanması bile yanıltı.

"Achilles..." diye fısıldadım, tedirgin ve hangi kısmımın titrediğinden emin olamadan.

O homurdandı ve dili acımasızca, daha derine kayd, yaladı, başparmağı klitorisime sertçe bastırırken beni ağzıyla sikti. İçimde tanıdık olmayan ve yükselen bir şey birikti, vücudum

daha önce hiç gitmediği bir yere doğru hareket ediyordu. Buna hazırlanmaya, anlamaya çalıştım, ama karşılaşılabileceğim hiçbir şey yoktu.

Onun üzerinde parçalandım, zevk beni o kadar şiddetli bir şekilde sardı ki hıçkırdım, vücudum kasılmaya başladı, ama o durmadı. Yaladı, emdi ve yuttu, beni tamamen yutacağından emin olana kadar her şeyi aldı.

Nefes nefeseydim ve titriyordum, Menelaus hiç bu kadar yaklaşmamışken vücudumun ona bu şekilde tepki vermiş olması beni hayrete düşürmüştü.

Achilles ayağa kalktığında, kırmızı parıltılı boya ağzını ve çenesini kaplamıştı; zafer gibi taşıdığı parlak bir yara. Benim kaosum. Benim sonum. Benim bağlılığımınla taçlandırılmış, benim renklerimle işaretlenmiş, düşmüş bir tanrı gibi görünüyordu.

Ağzı vücudumda bir sıcaklık izi bırakırken, kalçamın kıvrımını, belimin çukurunu, köprücük kemiğimdeki hızlı nabızı tadarken, aramızdaki hava söylenmemiş şeylerle çıtırdıyordu. Cildim ateş basmış, içten aydınlanmış gibi hissediyordum.

Achilles üzerimde kendini hazırladı, gözleri benimkilere kilitlendi. Göğsü kendini tutmaya çalışırken inip kalkıyordu, altın rengi teni ter ve boyayla parlıyordu.

"Emin misin?" diye fısıldayacak kadar alçak bir sesle sordu.

Gözlerim kapandı, içimden bir titreme geçti, açık bir yara kadar acı ve aynı derecede samimi, enfes bir acı. Çünkü Menelaus bana bunu daha önce hiç sormamıştı. O sadece almıştı.

Sahiplenmişti.

Yaralamıştı.

Kralın ellerinin hayaletleri yükselmeye çalıştı, ama ben onları ait oldukları karanlığa geri ittim. Onun izlerini taşıyor olsam bile, onun burada yeri yoktu. Bu yatakta değil. Achilles'le birlikte değil.

Gözlerimi açtım, onun gözlerindeki ateşe baktım ve "Evet" diye fısıldadım. Ona uzandım ve bacaklarımı beline doladım, kendimde olduğunu bilmediğim bir çaresizlikle onu içime çektim.

Vücudu benimkine değdiğinde inledi. Penisinin başı girişime bastırdı, sıcak, kalın ve arzuyla nabız gibi atıyordu. Nefesim kesildi, o yavaş ve istikrarlı bir şekilde ileri doğru ittiğinde beklentiyle içim parçalandı.

Gerilme yanıyordu, ama ben bunu hoş karşıladım. *Onu* hoş karşıladım.

Ellerim çarşafı sıkı, sırtım kavislendi, o santim santim içime girerken ağzım bir iniltiyle açıldı. Kendini sert tuttu, çenesi sıkıldı ve kontrolünü kaybetmemek için harcadığı çabadan kasları titriyordu.

"Sanki," diye boğuk bir sesle söyledi, alnını alnıma bastırarak, "benim için yaratılmışsın gibi."

Konuşamadım. Duygularım boğazımı sıkıyordu, vücudum onun doluluğuyla, içime daha derine, daha derine kayarken yarattığı enfes sürtünmeyle o kadar bunalmıştı ki, ta ki o tamamen içime yerleşene kadar.

Hareketsiz kaldık.

O kadar derine girmişti ki, nefes almakta zorlanıyordum. Aramızdaki hava ağırlaşmıştı, bu anın ağırlığıyla titriyordu. Risk attığımız her şeyin ağırlığıyla.

"Gözlerini aç," diye fısıldadı.

Gözlerimin kapandığını fark etmemiştim. Ona baktığımda *her şeyi* gördüm.

Yüzü benimkinin hemen üzerindeydi ve sanki ben hem kırılğan hem de vahşiymişim gibi yanağımı okşadı.

Achilles, çaresizliğimi kışkırtmak için neredeyse tamamen çekildi, sonra tekrar içime daldı. Vücudum ona doğru kıvrıldı, ona yapıştı, ağgözlü, acı çeken, onun her şeyini —büyüklüğünü, sıcaklığını, ağırlığını— içine almak için gerildi, ta ki onun gücü altında titremeye başlayana kadar.

Her hareketi hayranlık uyandırıcıydı. Kararlıydı. Sanki beni sadece almıyor... beni *tanıyormuş* gibiydi.

Nefes nefese kaldım ve tırnaklarımı sırtına geçirdim, zevkin yakıcı ateşi içimde geniş ve vahşi bir şekilde çiçek açtı. Tekrar hareket etti, bu sefer daha derine, daha sert, ve ben çığlık attım, sessizliği çatlamış bir kadeh gibi yaran çaresiz bir ses.

"Tekrar," diye fısıldadım. "Durma. Lütfen, Achilles, *durma*."

Cevabı kulağıma fısıldadığı düşük bir hırıltıydı, sonra kalçaları birden öne doğru fırladı. Yatak gıcırdadı, başlık yumuşak bir şekilde taş duvara çarptı, şiir ve çılgınlık gibi hissettiren bir ritim oluştu.

Beni tekrar öptü, bu sefer daha sertçe; bedenlerimiz çılgın bir bütünlük içinde birleşirken dili benimkiyle dolanıyordu. Eli uyluklarımın altına kaydı, onu daha yukarı kaldırarak beni daha derine alabilmem için açısını ayarladı. Onu her yerimde hissettim, içimi yakarak içten dışa yeniden şekillendiriyordu.

Her bir itiş, damarlarımda şimşekler çakmasına neden oluyordu, zevk gittikçe daha da yoğunlaşıyordu, ta ki ondan parçalanacağımı düşünene kadar. Ağzına inleyerek, bedenim daha fazlasını, her şeyi istiyordu. Cildimdeki kırmızı boya ikimizin üzerine bulaştı, savaş ve arzunun izleri çarpıştığımız yerleri işaretliyordu.

"Titriyorsun," diye fısıldadı dudaklarıma.

"Beni *mahvediyorsun*," diye boğuk bir sesle söyledim, gözlerimden yaşlar süzüldü, acıdan değil, bunun, *bizim* dayanılmaz güzelliğinden.

Bana daha sert, daha hızlı girdi, her itiş nefesimi kesiyordu, ta ki eli aşağı kayıp parmakları onun için zonklayan, ıslak, ağrıyan yere baskı uygulayana kadar. O temas gözlerimi kör ediyordu, her damardan ateş fışkırıyordu, karnımdaki kıvrım daha da sıkı, daha da sıkı sarılırken görüşüm bulanıklaşıyordu... ta ki kopana kadar. Şiddetli. Mutluluk verici. Mutlak.

Vücudum onun etrafında kasılırken, sıkışırken ve onu daha derine çekerken, yarı dua yarı lanet gibi onun adını haykırdım. Göğsünden bir inilti koparken, beni nefes nefese bırakan kesik kesik bir sesle geriye doğru çekildi.

Nefes alamadığım bir an için, içim boşaldı. Boş.

Yumruğunu kendi etrafında sıktı, bedeni titreyerek boşaldı. Sıcak, yoğun damlalar karnıma döküldü, beni sıcak izlerle işaretledi.

Göğsü inip kalkarken, gözleri zincirlerinden kurtulmuş bir şeyin çılgınlığıyla yanımda yere yığıldı. Ama yatağın üzerinde onun ağırlığını neredeyse hiç hissetmedim. Çünkü içimde daha soğuk bir şey dolanmaya başlamıştı bile.

Üzerimde bıraktığı dağınıklığa, sadece ikimizin bileceği bir sır gibi olan tapınışının kanıtına baktım. Ama bu, sıcaklık soğuduktan çok sonra bile beni işaretleyecekti.

Eğer Achilles'in çocuğunu taşırsam, tüm dünya bunu bilecekti. Onların arasındaki fark — o ile kral arasındaki fark — vücutlarının her çizgisinde, her bakışında, her güç, şefkat ve acı dolu hareketinde yazılıydı. Biri zulümden, diğeri ateşten yaratılmıştı.

Ve bir gün...

Bir gün, Menelaos'un çocuğunu taşımaya zorlanacaktım.

Bu düşünce içimde bir şeyin çılgılık atarak serbest kalmasına neden oldu.

Başımı başka yöne çevirdim, utanç coşkumun kenarlarına sızıyordu, gelecek dişlerini boğazıma geçiriyordu.

"Helena." Sesi alçaktı. Bildiğim dünyaya meydan okuyan bir şeyle doluydu.

Ona bakmadım.

O yine de yüzümü avuçladı ve beni kendisine doğru çevirdi.

"Ne düşünürsen düşün, seni ele geçiren gölge ne olursa olsun... Onu *yok* edeceğim."

Sesindeki güç beni şaşırttı, gözlerimi kırptım.

"Beni duyuyor musun?" diye fısıldadı. "Seni rahatsız eden her ne ise, onu yok edeceğim. Eğer zihninde yaşıyorsa, düşüncelerinden silip atacağım. Eğer ete kemiğe bürünmüşse, kalbini bıçaklayacağım. Ama bu anı senden, bizden çalmasına izin vermeyeceğim."

Ben cevap veremedim dudakları dudaklarıma değdi.

Açgözlü. Çaresiz. İlahi.

"Seni seviyorum," dedi ve dünya sanki durmuş, o sözleri içime çekmiş gibiydi.

Konuşamadım. Onu öpebilirdim sadece, her şeyimi dudaklarımdan baskısına dökerek, yüksek sesle söyleyemediklerimi onun hissetmesini umarak.

Dışarıda rüzgâr uluyordu, balkon kapılarını sallıyordu.

Sanki gökler bile onu duymuş gibiydi ve bir an için, tanrıların yokluğunun aslında yokluk değil, *dinleyen* bir şey olduğuna yemin ederdim.

Sessizlik ağır bir baskı oluşturunuyordu, göremediğim ama hissedebildiğim bir tanık gibiydi, sanki havanın kendisi nefesini tutmak için eğilmiş gibiydi.

Ama o nefesin içinde, o odada, hiçbir şey yoktu, sadece o ve ben.

Deniz yanıyordu, isimler titrek altın ve kırmızı tabakalar halinde dalgaların üzerinde yuvarlanıyordu. O imkansız ateşin kalbinden bir figür öne çıktı, sanki hiçbir şey yokmuş gibi sıcaklığın içinden büyük adımlarla ilerledi. Menekşe rengi gözler beni takip etti, dumanın ve rüya gibi karanlığın içinden parlak bir şekilde.

Isı hışırdadı, sömikleşti... değişti.

Gözlerimi kırptım, ateş parlak bir bulanıklığa dönüştü. Sabah ışığı erimiş altın gibi odaya yayıldı, tül perdelere ve çarşafların üzerinde hâlâ izlerini bırakan kırmızı boya lekelerine vurdu. Vücudum kıpırdadı, ağırlı ve izlerle dolu, rüyanın son izleri kaybolurken çarşafı dolanmıştı.

Yanımda, yatak boştu.

Elim içgüdüsel olarak uzandı, parmaklarım onun vücudunun olması gereken yerde sadece soğuk kumaşı okşadı. Sessizlik bastırdı. Düzenli bir

nefes yoktu, beni sabit tutan onun ağırlığı yoktu, sadece dokunduğu yerlerde hala titreyen tenim vardı.

Kendimi yukarı ittim, bacaklarımın arasındaki ağrı onun burada olduğunun kanıtıydı. Gecede ateş gibi yandığımızın, tanrıların bile bizi ayırmaya cesaret edemeyeceğinin kanıtıydı.

Şimdi geriye kalan tek şey yokluktu.

Havada hafif bir koku asılı kalmıştı; sedir, deri ve tuz kokusu. Yatağın ayak ucunda, sanki gitmeden önce orada diz çökmüş gibi, keten çarşaf lar aşağıya doğru kıvrılmıştı. Bakışlarım, gölgesinin düşmüş olabileceği yerde duran bir şeye takıldı.

Bir zincir.

Narin ve bronz bir zincir; onu ışığa doğru kaldırdığımda nefesim kesildi. Ucunda küçük, sade ama ağır bir altın yüzük asılıydı; yüzüğe bal rengine, sanki sabahın kendisinden örülmüş gibi görünen bir saç teli bağlanmıştı. Achilles'in saç.

Boğazım düğümlendi, gözlerim bulanıklaştı.

Bu bir biblo değildi. Dikkatsizce bırakılmış bir hatıra da değildi. Köyümde kadınlar, sevdiklerinin saçlarını tılsımlara dokur, savaşta onları güvende tutmak için iplikler yaparlardı. Kendinden bir parça kesip onu altına bağlamak, sadece bağlılık değil, kaderini de vermek anlamına geliyordu.

Yüzük avucumda serin bir baskı oluşturdu, saç parmaklarımın arasında iplik gibi pürüzlüydü. Onu dudaklarıma götürdüm, gözlerimi kapattım ve içimi titretici bir acı sardı. Menelaos bana morluklar, bir taç ve bir hapis hane vermişti. Achilles bana bunu vermişti. Yüksek sesle söylenen bir söz değil, daha derin bir şeydi. Görünmez ve kopmaz bir bağ, o gitmiş olsa bile beni ona bağlayan bir bağ.

Gözyaşları kirpiklerimi yakıyordu. Zincirin üzerine eğildim, onu göğsüme sıkıca bastırdım. Bir an için, sanki Achilles'in sesi hâlâ içimden geçiyormuş gibi hissettim. Bir veda değildi. Bir son değildi.

Ama sonsuza dek sürecek bir şeydi.

Kapıya gelen bir vuruş beni birden dikleştirdi, zincir parmaklarımın arasından kaydı, yüzüğü ve kıvrılmış saç teli sanki canlıymış gibi ışığı yakaladı.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Alcmene içeri girdi; gözleri endişeyle kısılmıştı, derinliklerinde hoşnutsuzluk parıltıyordu.

Bakışları önce kucığımdaki hediyeye yöneldi, sonra da köprücük kemiğime yapışmış olan soluk kırmızı boya parıltısına kaydı.

"Bunu mezara kadar götüreceğim," dedi sessizce.

Başımı kaldırdım, nefesim kesildi. "Ne?"

Alcmene odaya tam olarak girdi, elleri belinde düzgünce kavuşturulmuştu, ama bakışları bana saplanmıştı. "Dün gece kaptanla aranızda ne geçtiyse. Bana söylemene gerek yok—işaretleri gördüm. Hava hâlâ onu taşıyor."

Omurgamdan bir ürperti geçti. Nabzım hızlandı. Oda birdenbire küçülmüş gibi geldi, hava boğucu bir hal aldı, sanki duvarlar benim sırrımı Menelaos'un kulağına fısıldayacakmış gibi.

Ağzımı açtım, ama kelimeler boğazımda düğümlendi, sanki kafese hapsolmuş bir kuş göğsüme çarpıyormuş gibi.

Alcmene yaklaştı, yüzü ciddiye, her şeyi biliyordu. "Dikkatli ol. Menelaus'un her koridorda kulakları var. Duvarlarda gözleri. Sırlarla beslenir. Ve hiçbir şey ondan uzun süre gizli kalmaz."

"Umurumda değil," diye tırmaladım, kelimeler boğazımdan yırtılırcasına çıktı. Elim kolyeyi sıkıca kavradı, zincir sanki kan akıtmak istercesine derime batıyordu.

Alcmene'nin bakışları sarsılmadı. Bana baskı uyguladı, sarsılmadan, ateşte çok uzun süre bırakılmış metal gibi, parıldayan, mutlak, gözlerini ondan ayırmanın imkânsız olduğu bir bakış. "Demek öyle?" diye sordu inanamayan bir sesle. "Tahtını, köyünü, kanını, hayatını riske atarsın... bunun için mi? Aşk için mi?"

Göğsümde isyanın ateşi yanıyordu, ama sözleri derinden vurdu... sadece onun istediği şekilde değil. Hayatımın tamamını çoktan feda etmişim; ailem, halkım ve beni asla bir mücevherden başka bir şey olarak görmeyecek bir krallık için.

Hayatta kalmaları uğruna her hayali, kendimin her parçasını feda etmişim. Ve tanrılar yardım etsin, onları hâlâ seviyordum. Ama bir kez olsun... bir kez olsun, bana ait bir şey istedim. Parmaklarımı daha da sıkı kıvırdım, ta ki Achilles'in saçı avucuma ateş gibi baskı yapana kadar; bırakmayı reddettiğim gizli bir alev.

"ZÛat sadece aşk değildi," diye fısıldadım, nefesim kesildi, sesim yırtıldı. "ZÛat krallıklardan daha eski bir şeydi. Savaştan daha vahşi. Tanrılar bile durduramayacağı bir şeydi."

Kaşlarını kaldırdı, yüzü okunaksızdı. "ZÛat gibi bir aşkın her zaman bir bedeli vardır."

Dudaklarımın hafif, pervasız bir gülümsemeye büründüğünü hissettim. "ZÛen bunun bedelini ödememe izin verdi."

Alcmene'nin yüzü gerildi ve kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti. Bir an için çok daha yaşlı ve yorgun göründü, sanki benim için beslediği tüm korkuları doğrulamışım gibi.

Sesi alçaldı, yumuşak ama yakıcıydı. “Ama bu yeterli mi?”

Bu sözler, söylediği diğer her şeyden daha derinden yaraladı beni. Nefesim kesildi.

“Ne?”

“Aşk,” dedi, kelimenin tadı ağzında acıydı. “Seni sabit tutmaya yeter mi? Seni kurtarmaya? Yoksa herhangi bir taştan daha hızlı bir şekilde seni dibe çeken bir yük mü olacak?”

Bu soru havada asılı kaldı, duman ve kül gibi, kaybolmayı reddederek.

Gözlerimi indirdim, başparmağımla onun hem kırılğan hem de kırılmaz saç buklelerini okşadım. Gerçek ortaya çıktıkça boğazım ağrıdı.

“Bilmiyorum,” diye itiraf ettim, her kelime boğazımı yakıyordu. “Ama düşersem... en azından gerçek bir şeye aşık olmuş olacağım.”

Alcmene cevap vermedi.

Sadece arkasını döndü ve perdeleri daha da açtı. Sabah ışığı içeriye daha da doldu, çarşafların üzerine, boya lekeli çıplak tenimin üzerine döküldü ve beni artık kaçamayacağım dünyaya maruz bıraktı.

Orada oturdum, dudaklarımda hâlâ onun tadı varken, aşkın yeterli olmasını diledim.

BÖLÜM 40

“Bu gece sessizsin,” dedi Menelaus, sesini sadece bana göre ayarlayarak. O yutan bakışlarıyla bana bakarken dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Söylesene, güzelliğim... Hâlâ geçen geceki ziyafetin yüzünden somurtuyor musun? Yoksa bir şey mi saklıyorsun?”

Çatalım dudaklarıma yarı yolda takıldı. Et, kulaklarımda yankılanan sönük bir sesle tabağa geri kayd. Ensemde bir sıcaklık hissettim, oda üzerime çöküyordu, her kahkaha ve kadehlerin tınlaması birdenbire çok gürültülü gelmeye başladı.

Nefes almaya zorladım, ama nabzım beni ele verdi, hücumdan önceki bir at gibi çılgınca atıyordu. Eli masanın altında çoktan uyluklarımdan üzerine inmişti, parmakları sessiz bir kararlılıkla bastırarak sessiz bir hak talebinde bulunuyordu. Niyetini belli etmek için acı çektirmelerine gerek yoktu. Dokunuşunun ağırlığı bile, isterse daha da sıkı tutabileceğini... ve benim geri çekilmemeyi beklediğini söylüyordu.

"Sadece yorgunum, kralım," dedim, yumuşaklık olarak algılanması için dua ettiğim bir gülümsemeyle bahane uydurdum.

Bu bir yalan değildi. Sabahımı, Korku'nun vurduğu sahil köyüne saray rezervlerinin dağıtımını denetleyerek geçirmiştim. Bir öğleden sonra otuz kişiyi kaybetmişlerdi. Onlara verecek bol miktarda malımız vardı, ama nakliyeyi organize etmek, kâr için malları çalmayacak eskortlar ayarlamak

ve doğru kasaların doğru kişilerin eline geçmesini sağlamak saatler sürmüştü. Kaslarım hâlâ bu yorgunluktan titriyordu ve gözlerimin arkasında hafif bir baş ağrısı zonkluyordu.

Menelaus'un ağzı kıvrıldı, tam bir gülümseme sayılmazdı. "Ah," diye mırıldandı, başparmağı sanki sevgiyleymişçesine yanağımı okşadı. "Evet, gününü sarayın erzaklarını dağıtarak geçirdiğini duydum."

Bu dokunuş midemi düğümledi. Zihnimde, ellerinin boynumu sardığını, sıkılaştırdığını ve nefesimi kestiğini gördüm. Dünyanın kenarlarının karardığı anı hatırladım, onun durmayacağından emin olduğum o anı. Şimdi bile, gözleri berrak ve insanca, sesi bir salon dolusu saraylıyı büyüleyecek kadar yumuşak olsa da, onun içinde gördüğüm şeyi unutamıyordum. Onu bunun için nefret ediyordum. Nazikliği bir maske gibi takıp, benim bunu merhametle karıştırmamı beklemesinden nefret ediyordum.

Cevap verebilmeden önce, dinleyen herkesi kandıracak kadar sıcak bir sesle kıkırdadı. "Sparta şanslı," dedi neredeyse sevgiyle, her ne kadar halkına yardım etme çabalarımı övdüğünde bu bana her zaman bir alay gibi gelse de, "bu kadar derinden önemseyen bir kraliçeye sahip olduğu için."

Göğsümdeki sıkışıklığı ve kaburgalarımın altında kıvrılan öfkeyi gizleyebileceğini umarak, zorla zayıf bir gülümseme takındım. "Görünüşe göre Dehşet giderek kötüleşiyor," dedim sessizce. "Endişeli misiniz?"

Sözler ağızımdan çıkar çıkmaz, gördüm onu—gözlerinin etrafındaki deriyi gerginleştiren bir gerginlik kıvılcımı, kralın özenle koruduğu sakinliğinin altına sızan bir gölge. Bana doğru eğildi, başparmağı hâlâ yanağıma değiyordu, sanki aldığım her nefes ona aitmiş gibi. "Hayır," dedi kendinden emin bir şekilde. "Korku bize bir daha ulaşmayacak. Saray kapılarını geçemeyecek."

Onun bu kendinden emin tavrı beni rahatlatmalıydı.

Ama tek hissettiğim, inanmadığım bir sözün uçlarıydı.

Elimdeki titremeyi gizlemek için kadehime uzandım ve şarap boğazımı yaktı.

Masada, Achilles bazı askerlerinin arasında oturuyordu. Bütün gece bana bakmamıştı, ama yine de... onu hissediyordum. Varlığını, yüzeyin altında çeken bir akıntı gibi hissediyordum.

"Sadece yorgun olduğundan emin misin, Helena?" Menelaos ısrar etti. "Son zamanlarda sende bir değişiklik fark ettim." Bakışları karnıma kaydı.

Neden bir değişiklik olduğunu düşündüğümde midem bulandı ve bunun hamile olmamla hiçbir ilgisi yoktu. Yüzümde bir ifade sabitliği sağladım. "Kraliçe olmak bir uyum süreci," dedim dikkatlice, çenemi kaldırıp onun bakışlarına karşılık verdim. "Hepsi bu."

Bu da aynı zamanda gerçek olmayan bir başka gerçektir.

Yüzümü incelerken gözlerini kısarak baktı. "Kendini unutmadığın sürece sorun yok, güzelim. Aldığın her nefesin, attığın her bakışın bana ait olduğunu unutma. Amyklai'nin refahının *bana* bağlı olduğunu unutma."

Elim o kadar titriyordu ki şarap kadehin kenarından taşı. İkimiz de sanki tüm sırlarımı açığa çıkarıyormuş gibi sıvının oluşturduğu su birikintisine baktık.

Sonunda dilimde kelimeler oluşmaya başladı, ama çıktıklarında yumuşak, neredeyse alaycıydılar. "Bunu nasıl unutabilirim ki? Ve *senden* başka kim benim dünyamda var olabilir ki?"

Menelaus'un gözleri parladı, ama neyse ki bu sadece normal görünüşleriydi. "Kraliçemin bunu unutmayacak kadar akıllı olduğunu umuyorum," dedi sonunda yumuşak bir sesle, ama sesindeki uyarı demir gibiydi.

Kendimi geri çekilmemeye, ona istediği tepkiyi vermemeye zorladım. Menelaus elimi daha sıkı kavradı, sesi salonun her köşesine yankılandı. "Kadehlerinizi kaldırın, Sparta," diye emretti, kadehimi yukarı doğru çekerek. "Sparta'nın kraliçesine!"

Askerler kükredi, kadehler şapırdadı, gürültü üzerime bir sıcaklık, şarap ve körü körüne sadakat dalgası gibi çöktü. Masanın karşısında, Achilles de kadehini kaldırdı, duruşu buz gibiydi. Gözleri, elimi saran kralın eline kaydı, mavi ve bronz renkler tek bir yakıcı bakışta çarpıştı.

Menelaos, sanki gerginliği hissediyormuş gibi, gülümsemesini genişletti. "Kaptan," diye seslendi, "o, gördüğün en zarif kraliçe değil mi?"

Salonda bir sessizlik dalgası yayıldı.

Aşil, gözlerini kraldan ayırmadı. Konuştuğunda sesi ... ve açıkça küstahça. "Tüm krallıkların en güzeli, kralım," dedi, kadehini biraz daha yukarı kaldırarak. "Gerçekten bir tanrıya layık. Sanırım *siz* bile ona ayak uydurmakta zorlanıyorsunuz."

Birkaç asker şaraplarına burunlarını çekerek güldü. Menelaos'un sırtışı bir an için sarsıldı.

Kalbim güm güm atıyordu. Çünkü bu, bu keskin tanıdıklık, sadakatle sarılmış bu zehirli iplik, onların ilişkisi hakkında beni bu kadar çok şaşırtan şeydi.

Savaş ve kanla birbirine bağlanmış iki adam. Birbirine karşı bilenmiş iki kılıç.

Menelaus, Achilles'in tepkisinin dostça mı yoksa henüz adını koyamadığı bir meydan okuma mı olduğuna karar vermeye çalışır gibi, daralmış gözlerle Achilles'e baktı.

"İç," diye emretti Menelaus, Achilles'in kadehini kaldırmasını izlerken parmakları derime iz bırakacak kadar sıkı bastırdı. Kaptan bir yudum aldı, sanki tüm bu gösteri onun için bir eğlenceden ibaretmişçesine dudaklarında hafif bir alaycı gülümseme belirdi.

Menelaus sonunda geriye yaslandı, görünüşte tatmin olmuş gibiydi, ama elimde ve uyluklarımda ağrı devam ediyordu ve içimi bir ürperti sardı. Korkunç bir an için her şeyin çözüldüğünü gördüm; gözlerinin gerçeği bulduğunu, öfkesinin beni, Achilles'i, her şeyi yakıp kül ettiğini. Bu görüntü, karanlık ve kaçınılmaz bir kehanet gibi zihnime yapıştı, sadece hayata geçeceği anı bekliyordu.

Ağır bronz kapılar gıcırdayarak açıldı ve müzik salona doldu. Flütler tiz sesler çıkardı. Davullar vızıldadı, havayı titreştirirken, her zamanki gibi Hetairis'in önderliğinde cariyeler içeri akın etti.

Boyalı dudaklar parladı, kohl sürülmüş gözler ışıldadı ve tül kadar ince chitonları her zarif adımda vücutlarına yapıştı. Artık onları tanıyordum, ritimlerini, cazibelerini, her bakışta ve jestte saklı sessiz silahlarını biliyordum.

Leira, bir erkeğin bakışlarını salonun öbür ucuna çekebilecek baştan çıkarıcı kahkahasıyla. Callianeira, her zaman güneş ışığını yakalayan su gibi hareket eden, dokunuşu erkekleri özlemle dolduracak kadar uzun süren. Nar kabuğu kadar acı Melantha, çok yakın eğilip parmakları yatıştırırken sözleriyle keskin bir etki bırakıyordu.

Tl2ey, alıştırılmış bir zarafetle odada dolaşiyor, tuzağa düşürmek için tasarlanmış ipeksi tuzaklardan kahkahalar dökülüyordu. Masalardaki erkekler onaylarını haykırıyor, kadınlar kucaklarına kayarken, şarap dökerken ve alıştırılmış yalanlarını saçarken açgözlü ellerini ve ağızlarını açıyorlardı.

Biri Achilles'e doğru süzüldü.

Polyxena. Ben ortaya çıkmadan önce kralın gözdesiymiş. Menelaos, beni Hetairis'lerle görmekten sıkıldığında, ziyafetlerde ve odasında onun beni "eğlendirmesini" severdi; o, hiçbir şeye gülmeden

hiçbir şey yokken gülerек, sırf yüzümün kızarmasını görmek için bal gibi sesiyle. Benim onun dokunuşunu istemediğimi bilerek, beni kıvrandırmaktan zevk alıyordu.

Şimdi her adımında kalçaları sallanıyor, ayak bileklerindeki çanlar her sallanışta çınlıyordu. Meşale ışığı yağlanmış teninde kayarak onu baştan çıkarıcı bir şekilde parlatıyordu. Tereddüt etmeden Achilles'in kucağına atladı, sanki her zaman oraya aitmiş gibi kendini onun göğsüne yasladı. Tırnakları omuzlarının çizgilerini hafifçe çizdi, saçları öne dökülerek yüzünün yarısını örttü.

Omzunun üzerinden bakışları benimkilerle buluştu. Ağzının köşesi kıvrıldı, alaycı bir sırıtişla kıskançlığını tadı, ben onu saklamak için nefes bile almadan. Kaşlarımı çattım, sıcaklığın altında kafa karışıklığı batıyordu. Neden bana bakıyordu? Bilmesinin imkanı yoktu. Sinirlerim bozuldu ve yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım. O eğildi, dudakları neredeyse Achilles'in kulağına değecekti, gözleri ise bir meydan okuma gibi benimkilere kilitlenmişti. Achilles'in çenesi gerildi. Elleri yanlarında kaldı, ona dokunmayı reddetti, ama aramızdaki hava o kadar yoğunlaştı ki nefes almakta zorlanana kadar.

Achilles'in göğsü bir kez sertçe yükseldi, sonra durdu. Çenesi sıkıldı, şakaklarında bir damar atıyordu.

Elimdeki fincan titriyordu. Onu hızla indirdim, tırnaklarımı avucuma bastırdım.

"Söyle bana," diye mırıldandı Polyxena, en yakınındakilerin duyabileceği kadar yüksek sesle, eli onun göğsünü okşarken, "bu büyük komutan dedikleri kadar disiplinli mi? Yoksa baştan çıkarılabilir misin?"

Boğazımda bir kükreme yükseldi. Achilles'in parmakları seğirdi, sonra kadının bileğini kavradı. Onu kendinden uzaklaştırıp, sanki bir hiçmiş gibi kenara ittiğinde kadının yüzündeki ifade bozuldu. Kadın sendeledi, ayak bileklerindeki çanlar salonu kaplayan sessizlikte sert bir tınıyla çınladı. Achilles ayağı kalktı, dev gibi yükseldi, gölgesi yere uzun bir çizgi çizdi. Tek kelime etmeden, topuklarını döndü ve odadan çıktı; pelerini, arkasında bir meydan okuma bayrağı gibi dalgalanıyordu.

Menelaos kaşlarını çattı, bakışları uzaklaşan Achilles'e kilitlendi. Arkasına yaslandı, dudakları ince bir çizgiye dönüştü, yüzündeki çizgiler derin bir hesaplamaya büründü. Kapı kapandıktan sonra da uzun süre kapıya bakmaya devam etti, sessizlik odadaki havayı gerginleştiriyordu. Her nefes alışımında göğsüm sıkışıyordu, sinirlerim onun dikkatinin kapıdan bana kayacağı an için hazırlıklıydı.

"Polyxena," diye seslendi aniden, sesi aldatıcı bir şekilde yumuşaktı. "Gel. Bana ve kraliçeme eşlik edeceksin."

Korku bir anda pençelerini bana geçirdi. İçimdeki bir şey sıkıca bükülürken, tenim ısındı.

Polyxena irkildi. Gözleri, Achilles'in kaybolduğu kapıya kayd, inanamayan bir ifadeyle, sanki onun kendisini bu kadar kolayca bir kenara atmasını hâlâ kavrayamıyormuş gibi. İlk kez, bir siren gibi değil, daha çok hazırlıksız yakalanmış bir kız gibi görünüyordu, hareket ettikçe bilezikleri çok yüksek sesle tınlıyordu.

Yine de çabucak toparlandı ve her zamanki sallantısıyla bize doğru ilerledi, ancak adımlarında bir acele vardı.

Menelaos eliyle bileğimi kavradı, ama ben yüzümü sabit tuttum; dudaklarım itaatkar bir ifadeye büründü, içimde ise titreyen bir isyan dışında hiçbir şey olmasa da.

Ancak bedenim beni ele verdi. Omzum, sanki içimden bir parça ona uzanıyormuşçasına, Achilles'in boş sandalyesine doğru eğildi. Ama Menelaus bileğimi daha sıkı kavradı, beni geri çekti, beni oyuncak kraliçenin yaşadığı yere bağladı.

İçimde bir kırılma vardı, bu kırılma Achilles'le yattığımda başlamıştı ve şimdi daha da genişliyordu; bir tarafta altınlara sarılmış itaatkar figür, diğer tarafta ise gece yarısı için yaşayan, gölgeye bürünmüş kadın. İki benlik zıt yönlerde doğru geriliyor, beni tam ortadan ikiye bölüyordu.

Menelaus beni odasının gölgelerine doğru çekerken, her adım yanlış geliyordu, sanki itaat, Achilles'in dokunuşunda yeni keşfettiğim bir şeyi siliyormuş gibi.

Ve bunun benden ne kadar kolay alınabileceğinden korkuyordum.

BÖLÜM 41

Buhar bulutları odanın köşelerinde inatla tutunuyordu, inceliyordu ama yok olmaya reddediyordu. Banyo suyum çeneme kadar geliyordu. Uyluklarımdaki, bileklerimdeki, kaburgalarımdaki izlere, Menelaus'un bu geceki hevesiyle bana yaptığı taze morluklara baktım.

Roz küvetin kenarına hafifçe atladı. Uzun kırmızı kuyruğu sallanırken bana yaklaştı ve serin burnunu kulağıma dayadı. Nefes verdim, gülümseme havamda olmasam da ağzımın köşesi seğirdi. “Geçen gece sinirlendiğim için özür dilerim,” diye mırıldandım. “Sana bir sürpriz getirdim.”

Roz'dan tiz bir ciyaklama yükseldi ve bir anda yanımdan kayboldu, zeminde koşarak alçak masaya doğru gitti. Altında bekleyen altın rengi, tereyağlı lezzeti ortaya çıkarana kadar katlanmış keten bezin üzerine hevesle burnunu sürttü.

Keşke hotchgotten gibi basit bir şey *beni* mutlu edebilseydi.

Kapı gıcırdadı ve ben donakaldım. Roz irkildi, soluk gözleri sesin geldiği yöne doğru parladı, sonra hızla uzaklaştı, ardında kırıntılar bırakarak gölgelerin içine kayboldu.

Achilles içeri girdi, odayı geçerken omuzlarındaki sert çizgiler gerildi. Küvetin kenarında durdu ve bakışlarını indirdi. Sessizlik beni sardı, beni suda yüzdüren sudan daha tam bir sessizlikti.

Gözleri üzerimde dolaştı, morluklar, göğüs kemiğime sıkıca tutturulmuş bez, yüzüme yapışmış ıslak saç telleri üzerinde. Gözlerini başka yere çevirmedi. Bana o merhameti bile göstermedi.

Keten bezini o kadar sıkı tuttum ki, parmak eklemlerim suyun altında beyazladı. Aramızda buhar dolaştı, çenesini okşadı ve nefesindeki hafif titremeyi yakaladı. Yine de hiçbir şey söylemedi.

O bakmaya devam ettikçe, hava daha yüksek sesle uğuldamaya başladı, ta ki sessizliğin kendisinin çılgık attığına yemin edene kadar.

"Burada olmamalısın," sonunda zorla söyledim. "Menelaus açıkça şüpheleniyor. Eğer seni bulursa..." Boğazım düğümlendi. "Gitmelisin."

Hareket etmedi. Bir adım bile... Sanki sözlerim hiç söylenmemiş gibi.

"Achilles." Sesim çatladı. "Beni duyuyor musun? Burada kalamazsın!"

Hâlâ hiçbir şey. Sadece o bakış, sanki gözlerinin arkasında bir fırtına saklıymış gibi.

Keten kumaş elimden kaydı ve içimde bir şey koptu. "Ne istiyorsun?" diye tısladım.

Nefesi hızlandı. "Bunu bana mı soruyorsun?" Sesi, sanki göğsünün derinliklerinden koparılmış gibi, bir hırıltı gibiydi. "Tanrılar adına, Helena, sana elini sürdüğü için onu paramparça etmek istiyorum. Sana bir daha asla dokunamayana kadar onu çamurun içine sürüklemek istiyorum." Sesi kesildi, eli yan tarafında gerildi, parmak eklemleri çatırdadı ve bakışları bana kilitlendi, alev alev ve tehlikeli. "Benim istediğim, senin böyle görünmemendir."

Gölgesi üzerime çöktü ve sonra... yere çöktü, dizlerinin üzerine düştü. Bir anda küvetin yanındaydı, bir eliyle kenara tutunmuş, diğer eliyle titreyerek uzanmış, nasırlı avucuyla ıslak yüzümü kavradı.

"Buna artık dayanamıyorum," diye mırıldandı Achilles, sesi parçalanmış gibiydi. Alnı benimkine bir nefes uzaklıktaydı, nefesi keder ve üzüntüyle kesik kesikti. "Onun sana dokunmasını izleyemem ve senin için hiçbir şey değilmişim gibi davranamam. Onun peşinden her savaşa gittim. Onun için kanımı döktüm. Ona kardeşim dedim." Sesi bu kelimedede çatladı. "Ve yine de... neyi kırdığını görmeden benden alıyor."

Titrememle su hareketlendi, zaten ağrıyan morluklarımın üzerinde dalgalar oluşturdu. Bir hıçkırığı içime attım. "Sence bunu istiyor muyum?" diye bağırdım. "Sence o her seferinde ben biraz ölmüyor muyum..."

“Helena.” Başparmağı yanaklarıma bastırırken gözleri çaresizce benimkilere dikildi. “Biliyorum,” dedi, sözleri yarıda kaldı. “Biliyorum.”

Nefesim kesildi, göğsüm boşaldı. “Bundan nefret ediyorum,” diye fısıldadım, gerçek buharın içine dökülürken.

Cevap vermedi. Sadece başını eğdi ve alnını benimkine dayadı, sanki sırf iradesiyle beni bir arada tutabilecekmiş gibi. Sessizlik, ikimizin de söyleyemediği her şeyle titriyordu.

Achilles kollarını altıma kaydırdı ve sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni küvetten kaldırdı. Su vücudumdan akıp omuzlarına döküldü, göğsündeki keten kumaşa emildi. Beni hiç durmadan taşıdı, ateşin ışığında parıltıyan bir iz bırakarak.

Yatağın yanında, boğazımı acıtacak kadar nazıkçe beni yere indirdi; ellerini sabit tutmaya çalışsa da titriyordu.

Ağzı aceleyle indi, geri almak, damgalamak için bir öpücük. Acı, morlukların içinden beyaz sıcaklıkla yaktı. İrkıldım, durduramadan boğazımdan boğuk bir çığlık çıktı, ellerim onu itmek istercesine göğsüne çarptı.

Hemen durdu. Dudakları benimkilerin üzerinde asılı kaldı, göğsü inip kalkıyordu. Koyu mavi gözleri yüzümü taradı, sarsılmış gibiydi, sanki çıkardığım ses herhangi bir mızraktan daha derine işlemiş gibi.

"Bir gün sadece sen ve ben olacağız," diye fısıldadı.

Bu yemin havada ateş gibi asılı kaldı. Sonra beni kendine çekti, sıkıca sarıldı, alnını nemli saçlarıma gömdü. Tekrar denemedi. Sadece beni çaresizce sarıldı, sanki sırf iradesiyle kırıklarımı birleştirebilecekmiş gibi.

Ve o sessizlikte, çoktan geri dönüşü olmayan bir noktaya geldiğimizi bilerek ona sarıldım.

Uyandığımda dünya hâlâ karanlıktı, ama yatağın ötesindeki mermer sütunlar şafak vaktiyle hafifçe parlıyordu. İpek çarşaflar belime dolanmıştı ve sırtımda sağlam, sabit bir sıcaklık hissediyordum. Achilles.

Derin ve düzenli nefes alıyordu, bir kolu belime sıkıca sarılmıştı, göğsü benim asla tadını çıkaramadığım türden bir uykuyla inip kalkıyordu.

Böyle çok güzeldi. Yumuşak. Ölümlü. Açık kahverengi saçları uykudan dağınıktı. Zırhı yoktu, yüzünde sert bir ifade yoktu. Sadece bir adam. Sadece... benim.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek yavaşça döndüm, ta ki tam olarak ona bakacak duruma gelene kadar. Tl2e ay ışığı, soluk ve sönük, vücudunun hatlarını vurguluyordu. Bronz teni, eski ve yeni yaralarla kaplıydı. O kadar çok yara izi vardı ki.

Bazıları, sanki öfkeyle bir bıçak içinden geçirilmiş gibi pürüzlüydü. Diğerleri ise mat gümüş rengine dönüşmüş yanık izleri gibi görünüyordu. Kalçasının yanındaki bir yara hilal gibi kıvrılmıştı, omzundaki bir diğeri ise kabarık beyaz bir yumru şeklindeydi.

Parmaklarım, köprücük kemiğinin hemen altındaki, beyaz ve ince, şimşek çırpması gibi olan yara izine doğru kaydı. Kenarını hafifçe okşadım ve kirpikleri kıpırdadı. Hafif bir seğirme. Gözleri sonunda benimkilere doğru kalktı, mavi ve sonsuz, beni suçüstü yakaladı.

"Fazla uyumamışsın," diye mırıldandı, sesi uykudan ve başka bir şeyden dolayı boğuktu. Şefkatli bir şeyden.

"Hayır," diye fısıldadım. "Asla yapmam."

Sırt üstü döndü, bir kolu hâlâ başımın arkasında, beni yanına kıvrılmama izin verdi. Omzuna bir öpücük kondurdum.

"Seni uyandırmak istemedim."

"Uyandırmadın," dedi. "Ama uyandırsaydın da, hiç sorun olmazdı."

Cildine karşı gülümsedim. Sonra parmaklarımı bir sonraki yara izine kaydardım, omzunu kesen bir yara izi.

"Anlatır mısın?"

Gözlerini kırptı. "O yara izi hakkında mı?" Başımı salladım.

Göğsü yavaşça kabardı. "O, bir harpi pençesinden kalma. Delos'un güneyinde. O şey tapınak kalıntılarında yuva yapmış ve hacıları tek tek avlıyordu. Onu alt etmek için üçümüzün gücü gerekti."

"Bir harpi mi?" diye tekrarladım, kaşlarımı kaldırarak.

Gözlerini kapattı, sanki az önce söylediği şey önemsizmiş gibi. "O zamanlar daha gençtim. Yüksek rahibeyi, dağına çıplak ayakla tırmanarak etkileyebileceğimi sanmıştım. Yarıya kadar çıkmıştım ki, o şey gökyüzünden çılgık atarak süzüldü ve omzumu parçaladı."

Yarayı tekrar parmağımla izledim, bu sefer daha nazıkçe. "İşe yaradı mı? Etkilendi mi?" diye alay ettim, dudaklarımda hafif bir gülümsemeyle.

Bir gözünü araladı, yüzünde güzel bir gülümseme yayıldı. "Beni gururdan sonsuza kadar koruyacak şekilde kutsadı. Tl2en kafama bir kavanoz dolusu koyun

kanını kafama döktü.”

Gülerek ona yaklaştım. “Görünüşe göre senin ne kadar pervasız olduğunu çok iyi biliyormuş.”

“Hâlâ öyleyim,” dedi tembelce, parmakları omurgamın kıvrımlarını izlerken. “Seninle burada yatıyor olmam bunu kanıtlıyor ve bu, her şeyi riske atıp da saklamak isteyeceğim tek hikâye.”

Pervasız. Bu kelime içimde yankılandı. İşte bu böyleydi... *biz* de öyleydik. Çalınan her nefes, gölgelerdeki her dokunuş. Pervasız, ama yine de sanki beni hayatta hissettiren tek şeymiş gibi ona tutunuyordum. Parmaklarımı, ilk kaburgasının hemen altındaki başka bir yara izine kaydırardım. “Peki ya bu?”

Gülümsemesi biraz soldu. “Bu, Tl2erma Savaşı’ndan kalma. Kavisli bir kılıcı olan ve kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir İliya komutanı. Hızlıydı. Ama yeterince hızlı değildi.”

Elim durdu. “Neredeyse...”

“Ölecek miydin? Evet.” Bakışları sarsılmazdı. “Olur böyle şeyler, Helena. Kanarız. İyileşiriz. Hayatımıza devam ederiz.”

Cevap vermedim. Bunun yerine, başparmağımı karnındaki uzun, soluk çizginin üzerinde gezdirdim. “Peki ya bu?”

Yavaşça nefes verdi. “Minotaur. Gerçek bir minotaur değil, tabii ki. Yıllarca süren kara büyü ve çukur dövüşleriyle çarpıtılmış bir canavar. Onu Kyros’taki arenanın altında zincirlenmiş halde tutuyorlardı. İnsanlar, onun adamları parçalamasını izlemek için gümüş ödüyorlardı. Onu kurtardım.”

Gözlerimi kırptım. “Onu sen mi kurtardın?”

“Zincirlerden daha iyisini hak etmişti.” Sesi hüzünlü bir tona büründü. “Yine de öldü. Ama en azından dışarıda öldü.”

Boğazımdaki düğümü yuttum. “Çok şey görmüşsün.”

Beni sanki içimi görebiliyormuş gibi baktı. “Sen ise görmedin.” Bu bir suçlama değildi. Bir gerçektir. Ve canımı yaktı.

Yüzümü tavana çevirdim. “Hiçbir yere gitmedim,” itiraf ettim, sözlerim çok sessizce ağzımdan çıktı. “Tüm bunlar, saray, Denemeler başlamadan önce, sadece babamın evini, köyümü ve arkasındaki tepeyi tanıyordum. Gökyüzünün denize değdiği yeri görmek için o tepeye tırmanırdım. Ama dünyadan gördüğüm tek şey bu.”

Achilles bir an sessiz kaldı. Sonra bana doğru yuvarlandı, bir kolunu başının altına kıvrarak, okunması zor gözlerle beni inceledi. “Görmek ister misin?”

Ona gözlerimi kırptırdım. "Ne?"

"Dünyayı görmek," dedi yumuşak bir sesle. "Onun acımasızlığını gördüm. Ama güzelliği de var. Hiçbir rahibin tarif edemeyeceği kadar. Alacakaranlıkta şarkı söyleyen ormanlar. Yıldız ışııyla parıldayan nehirler. Yüzlerce dilin havayı doldurduğu pazarlar. Nil nehrinin yakınında, duvarları Sparta'dan daha eski hikâyelerle boyanmış bir şehir var. Ve daha doğuda, bir devin kemikleri üzerine inşa edilmiş bir tapınak var."

Yutkundum. "Bunları gerçekten gördün mü?"

"Gördüm," dedi. "Ve seni de götürürdüm. Eğer yapabilseydim." Eğer.

Bu kelime, kıvılcımın çıra aradığı sessiz tehlikeyle aramızda süzüldü.

"Eğer yapabilseydin," diye tekrarladım. Hüzünle gülümsedim ve bu gülümseme kırılğan geldi. "Sözlerini tutabileceğini düşünüyor musun?"

"Evet."

"Peki ya tutamazsan?"

Yine sessiz kaldı ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına itti. "O zaman denerken öleceğim."

Nefesim kesildi.

Onu daha fazla kızdırmadan önce, parmaklarım daha önce fark etmediğim başka bir yara izine dokundu. Kaburgalarının hemen altında, küçük ve tuhaf şekilli bir izdi, bıçak ya da mızrak ucu gibi değildi.

"Bu bıçak gibi görünmüyor," diye mırıldandım.

"Değildi."

Başımı kaldırdım. Artık gülümsemiyordu.

"O yara..." Nefesi değişti, bakışlarında daha karanlık bir şey belirdi. "O yara Nemesis'in kırbaçlarından kalma."

Donakaldım.

Nemesis.

Tl2e'nin intikam tanrıçası. Tl2e'de gururu avlayan ve tanrıların dayattığı dengeden sapanları cezalandıran kişi. Eski hikâyeler onu, gece kadar kara kanatlara ve hiçbir günahı gözden kaçırmayan gözlere sahip olarak betimliyordu.

Bu da onun sadece bir kırbaç olmadığını gösteriyordu.

O, bir *tanrının* kırbacıydı.

O yıllardan, Sparta'dan sihir yok olmadan önce Menelaus'la birlikte tanrılara karşı yürüttükleri savaştan neredeyse hiç bahsetmezdi. Israrla sorulsa bile, kaçamak cevaplar verir ya da konuyu saptırır, her zaman bir şaka ya da sert bir bakışla konuyu değiştirirdi.

Ama şimdi... gözlerini kaçırmadı.

"Beni Delphi'nin dışındaki kayalıklarda yakaladı," dedi sessizce. "Menelaus ve ben günlerce rahibelerini takip etmiştik. Hazır olduğumuzu sanıyorduk. Değildik." Gülmekten çok, bir nefes aldı. "Gölge gibi hareket ediyordu. Onu zar zor görebildim. Kirpikleriyle tek bir vuruş yaptı ve ben yerdeydim, kemiklerim parçalanacakmış gibi titriyordu."

Yutkundum. "Nasıl kurtuldun?"

Tereddüt etti, yatakta kıpırdadı. "Menelaus beni kurtardı," dedi sonunda.

Oturdum, çarşaf lar vücudumdan aşağı kayd ı. "Nasıl? Achilles, o nasıl bu kadar güçlü olabilir? Bu güç nereden geliyor?"

Çenesini sıkıp bir kez başını salladı. "Sana söyleyemem."

"Söyleyemezsin," diye tekrarladım, onu inceleyerek.

"Yapmayacağ ım" değil. "İstemiyorum" değil.

Söyleyemem.

Gözlerimi ondan ayırmadım ve gözlerindeki bakış, bilmem gereken her şeyi bana anlattı; onu bağlayan şeyin korku ya da sadakat dışında bir şey olduğunu.

Daha güçlü bir şey.

Ne kadar konuşmak istese de dilini tutan bir şey.

Menelaos'un bu krallığın omurgasına kazınmış sırları vardı ve Achilles görünüşe göre bunlardan birine zincirlenmişti.

İç geçirdim ve yastığıma geri yattım; ona kızmaya hakkım olmadığını bilsem de hayal kırıklığı içimi kemiriyordu. Achilles'in dilini bağlayan şey onun kendi seçimi değildi ve kıramayacağı zincirler yüzünden ona kızmak zalimce olurdu.

Belki de kralın sırlarını asla öğrenemeyecektim.

"Adının anlamını biliyor musun?" Achilles aniden sordu, belli ki konuyu değiştirmek istiyordu.

Gözlerimi kırptım. "Helena. Işık. Ya da çeviriye bağlı olarak meşale."

O başını salladı. "Sen benim için tam da buyuz. Dünyanın karanlığını aydınlatan bir alev. Hayatım boyunca takip edeceğim bir fener."

"Kulağa yorucu geliyor," diye mırıldandım, ona daha da yaklaşarak başımı omzuna dayadım. "Bana seyahatlerinle ilgili başka bir hikaye anlat, büyük Achilles."

Burnunu çektikten sonra bir saniye sessiz kaldı. "Sana Titaessus Nehri'nden bahsetmiş miydin?"

"Hayır."

"Tessaly'deki Peneus Nehri'nin bir kolu. Efsaneye göre Styx Nehri'nin bir parçasıymış. Dillerinde bir gerçek varken nehre adım atarsan, sular ya senin için ikiye ayrılır... ya da seni boğar derler."

Kaşlarımı çattım. "Bu pek de özgürleştirici gelmiyor."

"Öyle," dedi. "Çünkü sana sadece kalbinin inandığı şeyi söylemeyi öğretir. Korkunun emrettiği şeyi değil."

Başımı eğdim. "Hiç nehri geçtin mi?"

"İki kez," dedi. "Bir kez çocukken. Ona, Sparta'nın gördüğü en büyük savaşçı olmak istediğimi söyledim."

"Peki ikinci sefer?"

Sesi alçaldı. "Yalnız ölmek istemediğimi söyledim." Kalbim küt küt atıyordu.

"Bana bunu anlat," diye fısıldadım, derisinde donmuş bir yıldırım izi gibi köprücük kemiğinin altında uzanan yara izini okşayarak.

Achilles başını çevirip bana baktı. Saçları ellerimden dolayı dağınıktı. "Aetolian sınır çatışmalarında bir mızrak ucu. On altı yaşındaydım. Ön cephede savaşmak için çok genç olduğumu düşünüyorlardı." Bir duraklama. "Yanılmışlardı."

"Pişman mısın?" diye sordum, avucumu göğsüne, kalbinin yakınındaki çok hafif bir izin üzerine bastırarak.

"Neden pişmanlık duyalım ki?"

"Hepsini yaşamış olmaktan."

Elini kaldırıp, benim elimi kavradı. Cildi nasırlı ve kullanımdan dolayı pürüzlüydü, ama dokunuşu o kadar nazikti ki gözlerimin arkasında yaşların acısını hissettim.

"Bazen," dedi dürüstçe. "Bazen bu yükün ağırlığı beni ezip geçiyor. Gömdüğüm dostlar. Gömmediğim düşmanlar."

"Peki ya diğ er günler?"

"Diğ er günlerde," dedi, "sen varsın."

Bilek içimi saygıyla öptü. "Beni bu yatağı geri getirecekse, her bir yara izini yeniden kazanırdım. Bu nefesime. Sana."

Tanrılar yardım etsin.

Ama inanç, güvenle aynı Şey değıldi. Ve hayatım boyunca öğrendiğim kadarıyla, sözler ateş değıdiğinde yumuŐayan ve eriyen balmumundan yapılmış paralar gibiydi.

Ona baktım ve bir düşünce içimi kemirdi. . . Ne kadar süre daha benim olacaktı? Tanrılar, kader ya da Menelaos onu benden koparana kadar kaç gece kalmıştı?

"Sana inanmak istiyorum," diye fısıldadım, sözcükler bir itiraf gibi titriyordu.

Alnını alnıma dayadı ve sesi acil bir tonda  ıktı. "O zaman bana inan."

Kirpiklerim kapandı. Bu duvarların ötesinde bir yerlerde gök gürledi, hava yağımur yağıacağıının habercisiyle değıŐiyordu.

Ama ben olduğum yerde kaldım, artık kırılgan ve imkansız olan Şeye tutunarak.

BÖLÜM 42

Aşil'in odası bize benziyordu.

Ter, tuz ve ateşin kokusu.

Odası diğerlerinden ayırıydı, sarayın yüksek kanadında yer alıyordu ve benim odam kadar lüks bir yerdi. Kapısının önünde nöbet tutan muhafız yoktu. Achilles'in gözetilmesine gerek yoktu ve kaptanın odasına kimlerin girip çıktığını kimse sorgulamıyordu. Onun varlığı tek başına yeterli bir güvenlik önlemi olarak görülüyordu.

Cildim hâlâ karıncalanıyordu, bana dokunduğu ve beni sahiplendiği yerler ağrıyordu, her kıvrımında onun yankıları hissediliyordu. Achilles yanımda yatıyordu, bir eli kalçama dolanmış, diğeri ise sanki henüz tavana bakmaya dayanamıyormuş gibi gözlerini örtüyordu.

Çarşafklar bize yapışmış, nemli ve karışmıştı. Sonrasında asla sadece sessizlik olmazdı; biz buna sessizlik derdik, ama her zaman bir başkaldırı gibi gelirdi. Sanki yanlış tapınakta ibadet eden iki günahkar gibiydik.

Ama ben bunu arzulamaktan hiç vazgeçmedim.

Yan yatmış, Achilles'in karnındaki çıkıntıları parmağım ile izliyordum.

"O kadın nerede lan?" Menelaus'un ses, geveleyen ve şiddetli, bir lanet gibi koridorda yankılanırken taşlardan yankılandı.

Birden dikildim. Nefesim kesildi. Kanım dondu.

"Hayır... hayır, hayır." Şok içinde nefes nefese kaldım, ayağa fırladım, sanki üzerimize çöken gazaptan beni koruyabilecekmiş gibi keten çarşafı da yanımda sürükledim.

Achilles bir anda ayağa kalktı. Yüzündeki rahatlık bir anda yok oldu. Onun yerine çelik gibi bir ifade belirdi. "Giyin," diye emretti. Sesi sakindi, ama sesindeki keskinlik çok açtı. "Yaklaştı."

Ben de duyabiliyordum... koridorda yankılanan sandalet sesleri, bağırışlar, hizmetçilerin çığlıkları, koridorun sonunda birinin kapıyı açmaya çalıştığı sesleri.

"Helena! Yemin ederim, onu bul yoksa bu saraydaki her tembel piçi deşerim!"

"O biliyor," diye fısıldadım, kalbim göğsümde çarpıyordu. "Tanrılar, o biliyor."

Yerdeki kumaş yığınınına uzandım, kıvrımlarla uğraştım. Parmaklarım o kadar titriyordu ki dikişleri bulamıyor, hiçbir şeyi düzgünce bağlayamıyordum. Muhafızların koşturduğunu duyabiliyordum. Bir şeyin fırlatılma sesi.

"Sarayı paramparça ediyor," diye fısıldadım, sonunda o lanet elbiseyi giymeyi başardığımda. "Beni bulacak."

Achilles bana döndü, çenesi sıkılmış, saçları dağınıktı, göğsü yaptığımız şeyin etkisiyle hâlâ inip kalkıyordu.

"Hayır," dedi sert bir sesle, çoktan odanın diğer ucuna geçmişti, vücudu bir savaş tanrısı gibi kıvrılmıştı, kasları gerginleşmişti, tunikasını çekip, şöminenin yanındaki gölgelerde duran, gözünün önünden hiç ayırmadığı kılıcın kabzasına uzanıyordu. "Bulamayacak."

"Burası onun sarayı..."

"Burası *benim* odam," diye homurdandı Achilles. "Benim iznim olmadan bu odalara giremez." Sözleri sessiz ve kesin... ölümcül idi.

Ağzım açık kaldı. "Achilles—"

Koridorun ilerisinden bir çarpma sesi daha yankılandı. "*Oda da değil. LANET OLASI KIZ NEREDE?!*"

Achilles'in gözleri sarsılmadı. Sanki avını takip ederken yakalanmış bir aslan gibiydi, her yeri gerginlik ve açlıkla dolu, her nefesi saldırmaya hazır. Yine de gözlerinde başka bir şeyin parıldadığını gördüm. *Korkmuş* bir şey. Kendisi için değil.

Benim için.

Kapı bir kez gıcırdadı ve bir vuruş duyuldu. Achilles gerildi, kılıcını kaldırdı.

"Benim!" dedi Alcmene fısıldayan bir sesle.

Achilles iki adımda odayı geçti ve kapıyı araladı. Alcmene gözleri fal taşı gibi açılmış, bir gölge gibi içeri süzüldü. Benim halimi, yatağı gördü. Çenesi sıkıldı. "*On dakika önce* gitmiş olman gerekiyordu," diye tısladı, sesinde hafif bir histeri vardı.

Kapı sallandı ve üçümüz de donakaldık.

Dışarıdan ağır bir şey çarptığında ahşap çerçeve *titredi*. Tekrar. Ve tekrar. "*Achi les!*" diye mırıldandı kral. "Lanet kraliçeyi bulmanı istiyorum!" Bağırışı koridorda yankılandı, kalın ve sendeleyerek, sonra başka bir sarhoş tiradına dönüştü.

"Tamamen sarhoş," diye tısladı Achilles. "Saklanın," dedi, yan odayı işaret ederek.

"*Achi les!*" Tl2e kapı yine *sallandı*, bu sefer daha sert, demir mandal tutarken ahşap protesto edercesine gıcırdadı. Bir küfür duyuldu, ardından Menelaus dengesini kaybedip yere düştüğünde ağır bir gümbürtü geldi.

Kral, düşmesi onu ölümcül bir şekilde yaralamış gibi inledi.

Keşke öyle olsaydı.

Askerlerin ona koştuğunu duydum. "Tanrılar, düştü. Kaldırın onu, kaldırın!" diye bağırdı biri, sesi efordan kısılmıştı. Menelaus inerken, diğerleri içlerinden küfrederek onu ayakları üzerinde tutmaya çalıştı. "Kalkın, Majesteleri."

Sarayın duvarları aniden sarsıldı, sanki yeryüzü acı çekiyormuş gibi inledi ve zemin altımda sallandı. Sert bir şekilde yere düştüm, omzum yere çarparak kırıldı. Achilles homurdanarak yanıma düştü, düşerken bile içgüdüsel olarak beni korumak için uzandı. Alcmene kapının yanında yere yığıldı, kendini tutmaya çalışırken avuç içleri yere sürtündü.

Tl2alkon kapılarından saray bahçelerinden gelen çılgınca bağırışlar duyuldu, aşağıdan yükselen sesler—alarmlar, emirler, panik içinde birbirine karışan çığlıklar. "Tl2orada bir şey var!"

Ardından başka sesler de duyuldu. Zırh sesleri çınladı.

"Onu götürün, hemen!" Askerler Menelaos'u sürüklerken, hiç şüphesiz bir boğuşma sesi duydum.

Aşıl gerildi, ayağa fırladı ve balkona koştu; kapıları ardına kadar açtığında rüzgâr ve toz odaya doldu. Ben de zorlukla ayağa kalktım,

askerlerin krala yardım etmesini dinledim, ta ki sadece ayak seslerinin yankısı kalana kadar.

"Geri çekil," dedi Achilles arkasını dönmeden. "Seni görmelerine izin verme."

Onun arkasından etrafa baktım, vücudum gölgelerin içinde yarı gizliydi, az önce olan her şey yüzünden kalbim güm güm atıyordu.

Kızıl denizde bir şey kıpırdadı.

Dalgalar ya da sis değildi.

Bir siluet. Bir *adam*. Suyun üzerinde yürüyordu.

Suda yürüyen değil. *Yürüyen*. Deniz onu yukarıda tutarken, ayaklarının etrafında dalgalar tam dairesel halkalar halinde dalgalanıyordu.

Üzerinde bir parıltı vardı, ilk başta soluk, şafak sökmeden önceki son yıldız ışığı gibi. Sonra parıltı parlaklaştı ve ısındı, uyarıcı bir şekilde tenime baskı yapan bir şeye dönüştü. Kutsal ya da ilahi bir şey değildi... ama adını koyamadığım bir şekilde doğaüstü bir şeydi. Artık bu dünyaya ait olmayan bir şey.

Sanki zaman onun etrafında bükülüymüş gibi, telaşsız bir zarafetle kıyıya yaklaştı. Sanki dünyadaki tüm güce sahipti ve bunu kanıtlamak için koşmasına gerek yoktu.

Muhafızlar siperler boyunca koşturuyorlardı, bazıları diğerlerine sesleniyordu, çığlıkları çılgındı, sesleri çatallanıyordu. Yaylar kaldırıldı, oklar yerleştirildi. Ama tek bir ok bile uçmadı.

Korkmuşlardı.

Şekil yürümeye devam etti, her adımı sessizliği titretiyor, her nefesi karanlıkta bir baskı oluşturuyor, patlamayı bekliyordu.

Dizlerim neredeyse çökecekken elimi ağzıma bastırdım. "O ne?" diye fısıldadım.

Achilles'in gözleri kısıldı, korkudan değil, daha önce onda hiç görmediğim bir şüphe parıltısıyla. Yüzünde bir tereddüt gölgesi belirdi, sanki ilk kez, gücünün tek başına yeterli olup olmayacağından emin değilmiş gibi.

Arkamızdaki meşale ışığı, tuz ve başka bir şeyin karışımıyla dolu bir rüzgâr esintisi odaya girince titredi. Sanki havanın kendisi *titriyordu*.

İçimde, derinlerde, devasa ve görünmez bir şeyin dönüşünü hissettim.

BÖLÜM 43

Alcmene aniden elini bileğime doladı.

"*Bunu* sonra düşünürüz," diye tısladı ve beni balkondan geri çekti. "Şu anda, bu durumdan yararlanıp Menelaus seni aradığını hatırlamadan önce odana gitmelisin."

Onun peşinden sendeleyerek yürüdüm, sudaki silüete son bir kez baktım. İçimde bir korku birikti, o kıyıya doğru her adım attığımda bu korku daha da yoğunlaşıyordu.

Metal metale sürtündü. Geriye dönüp baktığımda, Achilles'in zırhını bağladığını gördüm; hareketleri keskin ve verimliydi. Suyu bir kez baktı, sonra tekrar bana döndü.

"Oraya mı gidiyorsun?"

"Elbette," dedi basitçe. Eli uzandı ve enseme yakaladı. Beni sertçe öptü... morartacak kadar, hem bir sahiplenme hem de bir uyardı. Ayrıldığında dudaklarım yanıyordu.

"Onu sağ salim geri getir," diye Alcmene'ye emretti.

"Achilles..." diye başladım, ama o çoktan kapıdan dışarı çıkmıştı.

Arkasına bakmadı.

"Gelin Majesteleri." Alcmene yine elimi tuttu, hızlı ve sessiz adımlarla beni sarayın kalbini damarlar gibi kesen dar hizmetçi koridorlarına götürdü.

kalbini damarlar gibi kesen dar hizmetçi koridorlarına doğru. Gölgelemin arasından süzıldük, çok fazla sırta tanık olmuş ve hepsini yutmuş taş duvarların yanından geçtik.

Odama vardığımızda, gözetleme kulelerinde çanlar çalıyordu. Yine de dudaklarımda onun öpücüğünün yakıcılığını hissedebiliyordum.

Alcmene arkamızdan kapıyı yumuşakça kapattı, sonra titreyerek nefes vererek sırtını kapıya dayadı. "Tl2at," diye mırıldandı, "çok yakındı."

Başka bir şey söylemeye başladı — şüphesiz bir nutuk, kafamı kaybedeceğim ya da daha kötüsü hakkında bir şeyler — ama ben duymadım.

Ben çoktan harekete geçmişim.

Rüzgâr, açık balkon kapılarından içeri, beni çağıran bir el gibi dolanıyordu; dışarı çıktığımda gece havası tenime serin bir esinti olarak değdi. Parmaklarım taş korkuluğa tutundu ve Alcmene isteksizce bana katıldı.

Yanıma geldiğinde sessizleşti. Çünkü orada, altımızda, karanın denizle buluştuğu kırmızı kıyıda, o figür sahile ulaşmıştı.

Etrafındaki parıltı sönmüştü, ama hâlâ uyanmakta olan, derinlere gömülü bir şeyin kalp atışı gibi zayıf bir şekilde nabız atıyordu. Onlarca asker, el fenerlerini kaldırmış, kılıçlarını kınlarından çıkarmış, onun etrafında geniş, kararsız bir daire oluşturmuştu... ama hiçbirini yaklaşmadı.

İzliyorlardı. Bekliyorlardı. Donakalmışlardı.

Biz de öyle.

Şekil hareketsiz duruyordu, uzun boylu ve deniz sisi ile örtülü, giysilerinin etekleri tuzlu suyla kararmış, elleri boş ve yanlarında sarkık, sanki ona hiçbir şey yapamayacaklarını biliyormuş gibi.

Yüzünü göremiyordum.

Ama içimde bir şey parladı. Bir değişim.

Sanki uzun zaman önce tuğlalarla kapatmış olduğum bir kapı aralanmış, sonsuza dek kapalı kalacağını sandığım yerlere ışık saçılmıştı.

Nefesim kesildi.

Tl2is bana yabancı değildi... ama onu daha önce hiç görmemişim.

Omurgamda garip bir sıcaklık hissettim. Korku değildi. Daha derin bir şeydi. Daha bilge bir şey. Kaburgalarımın altında kıvrıldı ve "*dikkat et*" diye fısıldadı.

"Bunu hissediyor musun?" diye fısıldadım.

Alcmene hemen cevap vermedi. Yüzü loş ışıktaydı, gözleri kısılmıştı.

"Sanki..." Kelimeleri bulmakta zorlandım. "Sanki daha önce bu balkonda durmuşum gibi. Tam da bu gecede. Ve *tam da* bunu izlemişim gibi."

Rahatsız edici derecede tanıdık bir şey. Ya da kader. Ya da çok daha kötü bir şey.

Alcmene'nin parmakları balkon korkuluğuna sıkıca sarıldı. "Bazen felaketin bir isme ihtiyacı yoktur. Sadece gelir."

Sözleri içimi parçaladı. Ve sonra... adam sanki onu duymuş gibi, sanki bakışlarımın ağırlığını hissetmiş gibi başını kaldırdı. Gözleri balkonu buldu, *beni* buldu.

Nefesim kesildi. Dünya o bakışa daraldı. Göğsümde soğuk bir ağrı yayıldı, uzandı, tırmaladı, sanki içimdeki gizli bir parça bunun ne anlama geldiğini zaten biliyormuş gibi.

Balkondan, askerlerin bir çember oluşturarak adamı kuşattığını izledik; mızrakları parıldıyor, kalkanları üst üste binmiş, sandaletleri ise kırmızı taşların üzerinde temkinli daireler çiziyordu. Adam sadece orada duruyordu, çıplak ayakları sanki deniz onu buraya getirmiş gibi kuma saplanmıştı.

Silaha uzanmadı ya da direnmedi.

Aşıl bir emir verdi ve yabancı başını eğip kendi isteğiyle onların arasına doğru yürüdü.

Korkuluktan geri çekildim ve salonun kapısına döndüm, kapıyı açtım ama odanın eşiğini tıkayan iki muhafız görünce adımımı yarıda durdurdum.

"Majesteleri," dedi biri, mızrağının sapını yere sıkıca dayayarak. "Tl2e kralı, içeride kalmanızı emretti."

Ellerim yanlarımda yumruklandı. Kralın ne kadar sarhoş olduğuna bakılırsa, bir emir vermiş olması şüpheliydi. Bu da emri Achilles'in vermiş olduğu anlamına geliyordu.

"Peki," diye tersledim, odaya geri adım atıp Alcmene'ye başımı salladım. "Git, bana biraz şarap getir."

Çenesini bir kez eğdi, gözleri hızlı ve anlamlı bir bakışla benimkilere kaydı. Muhafızlar kenara çekildi, mızraklarını onun geçebilmesi için yeterince indirdiler. Arkasına bakmadı, ama anladığını biliyordum... kraliçenin hizmetçisi bir iş bahanesiyle dışarı çıkıyordu, ama aslında casusluk yapmak, dinlemek ve neler olup bittiğini haber vermek için.

Kapı yine sönük bir gürültüyle kapandı.

Gıcırtı.

Roz, bir şifonyerin altından koşarak çıktı ve yere düşmüş bir fırçanın üzerinden atladı. Onu kucaklayıp göğsüme sıkıca bastırdım ve odada endişeyle bir ileri bir geri yürümeye başladım.

"Sence o kimdi?" diye sordum. "Sence sarayı sallayan o muydu?"

Roz elbette cevap vermedi, ama o yanımda olduğu için kendimi daha iyi hissettim.

Sanki hareket etmek göğsümdeki huzursuzluğu bastırabilirmiş gibi daha hızlı yürümeye başladım. Zamanı adımlarım ve nefeslerimle ölçüyordum, onun geri dönüş sesini duymak için kulak kabartıyordum.

Ama dakikalar uzayıp gidiyordu. Sonunda, beklemenin ağırlığı altında bacaklarım güçsüzleşti. Pencerenin yanındaki bir sandalyeye çöktüm, sırtımı saran ahşap soğuktu. Sessizlik o kadar baskın hale geldi ki, sandalye bile beni ayakta tutamadı. Vücudum sarktı, göz kapaklarım ağırlaştı ve istem dışı bir şekilde, Alcmene'nin dönmesini beklerken, huzursuz bir uyku dalgasına kapıldım.

Su gördüm. Ateş. Bir tanrının özgüveniyle ve bir avcının sabrıyla denizden çıkan bir silüet. Göz kapaklarımdan arkasından, beni izleyen menekşe rengi gözleri hayal ettim.

"Majesteleri."

Nefes nefese uyandım, dilimde tuz ve korkunun tadı vardı. Alcmene önümde duruyordu. Bir an için sadece ona baktım, rüya sis gibi bana yapışmıştı. Ona uzanıp neden yeni bir şeyden ziyade geri dönen bir şey gibi hissettirdiğini hatırlamaya çalıştım, ama görüntüler çok çabuk dağıldı, tek bir parçasını bile kavrayamadan yok oldular.

Aşağıya baktım ve Roz'un kucağımdaki yerinden kıpırdamadığını gördüm. Bir şekilde Alcmene'nin güvenilir olduğuna karar vermişti ve Alcmene onu görünce irkilmediğinde, onun yaklaştığını hissettiği her seferinde odadan kaçmayı bıraktı.

"Çağırılıyorsun," dedi önsöz yapmadan. Sesi sakindi, ama gözleri her şeyi ele veriyordu. Gergin. Geniş. Tanrılar kapıyı çalmış ve kimse diz çöküp mi kaçıp mı kaçmayacağını bilemiyormuş gibi görüneceğini hayal ettiğim şekilde.

Roz bunu duyunca doğruldu ve küçük bir çığlık attı.

"Kralın yanına mı?" diye sordum, ama cevabı zaten biliyordum.

"Büyük Salon'a," diye onayladı, elinde bir kumaş yığınıyla öne doğru adım atarak. "En iyi halinle görünmelisin."

Kalbim bir an durdu. "Ne öğrendin?" diye sordum, ayağa kalkıp elbisemi çıkarıp temiz bir tane giyebilmek için.

Başını salladı, bir merhem kavanozuna uzandı ve parmakları hızla hareket ederek cildime merhem sürmeye başladı. "Herkes konuşuyordu," dedi fısıltıyla. "Muhafızlar, hizmetçiler, hatta salondaki kâhyalar bile. Ama kimse bizim gördüklerimizden fazlasını bilmiyor gibiydi. Denizden gelen bir adam. Hiç direnmeden sarayın zindanlarına doğru yürüyen bir adam."

Bunu duyunca kaşlarımı çattım. "Peki ya..."

Dudaklarını büzüp saçımı düzeltmeye başladı, hareketleri azarlama dolu bir havaya bürünmüştü. "Kralın seni neredeyse keşfetmesi ne olacak?" diye mırıldandı. "Hepimiz için şanslıyız ki, hiçbir şey hatırlamıyor—sadece o yabancıyı... ve bugün onu kemiren akşamdan kalma halini."

Derin bir rahatlama nefesini verdim.

"Titriyorsun," dedi Alcmene bir bukle düzeltirken. Bu bir soru değildi, sadece bir gözlem. "O yanaklara biraz renk vermemiz lazım."

"Ben iyiyim. Sadece... az kalsın yakalanıyordum."

Alcmene yanaklarıma hızlıca renk kattı. "Kıl payı, dikkatsizlik demektir," dedi sert bir sesle. "Ve dikkatsizlik seni öldürür."

Karşı çıkmadığım için başımı salladım ve önümüzdeki aynaya baktım. Karşımda bakan yüzü artık zar zor tanıyordum. Her zamankinden daha fazla yiyeceğe erişimim olmasına rağmen yanaklarım zayıflamıştı, dudaklarım renksizdi, gözlerimin etrafında pudranın gizleyemeyeceği kadar derin halkalar vardı. Solgundum. Boşalmıştım. Buraya geldiğim kadının solan bir silueti.

Ve bu, Achilles'in beni hayata döndürmek için elinden gelenin en iyisini yapmasına rağmen böyleydi.

Anyşa şimdi benim hakkımda ne düşünüördü?

Bu düşünce acımasızca zihnime sızdı.

Krallığımda şimdiye kadar yaptıklarımı görüp bunda bir güç görecekti miydi? Neden bunlara katlandığımı anlayacak mıydı? Neden kırılmak yerine eğildim? Sessizlik bir ihanet gibi hissettirirken neden sessiz kaldım?

Yoksa onun kaybettiği hayatı boşa harcadığımı mı düşünecekti? Onun uğruna öldüğü taç beni tamamen yutmuş muydu?

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım, masadaki ahşabı o kadar sertçe sıktım ki bir kıymık kopup derime saplandı.

Tl2e ağrısı kendimi daha iyi hissettirmedi çünkü... emin değildim.

Ayrıca dün gecedен beri aynı şeyi hissediyordum hâlâ; dünyanın iliklerine işleyen garip bir nabız, denizden çıkıp etrafımızdaki sessizliği bozan şeyin fısıltısı. Sanki boynumun arkasına ağırlıksız, görünmez bir el basıyormuş gibi... Sırtımdan atmam imkansızdı.

"Hâlâ bu topraklardaki en güzel kadın sensin," dedi Alcmene, sanki bunun bir anlamı varmış gibi, sesinde hafif bir titremeye.

Elini sıktım, belki de öyle olduğunu düşünerek, ama bunu gerçek bir güce dönüştürmenin yolunu henüz bulamamıştım... bu işe yaramazdı. "Seni hizmetçim olarak gördüğüm için kendimi şanslı sayıyorum," dedim ayağa kalkarken.

Derin bir nefes alıp omuzlarımı dikleştirdim, Roz'un masadan yere atlamasını izledim. "Kendine iyi bak," diye seslendim, o da şifonyerin altına kayboldu. Roz bana son bir ciyaklama ile cevap verdi.

"Gel," dedim Alcmene'ye yumuşak bir sesle. "Gidelim."

Dudaklarını sıkıca kapattı, başını salladı ve kapıyı açmak için öne doğru yürüdü. "Geri adım atmayacağız," diye fısıldadı ona yanından geçerken. Cevap olarak başını salladı ve ardından beni takip ederek dışarı çıktı.

Dışarıda, askerler kalkanlarını kaldırmış, mızraklarını yanlarına sıkıca tutmuş bekliyorlardı. Gerginlik saflarında yayılıyordu. Koridora adımımı attığım anda etrafımda yer değiştirdiler ve bizi demirden ve sessizlikten oluşan bir kafese hapsettiler.

Alcmene, sanki bırakırsa kaybolacağımdan korkuyormuş gibi elini elime hafifçe dokundurdu. Onlar bizi ileriye doğru götürürken her adımda midem bulanıyor olsa da sırtımı dik tuttum.

Koridor sonsuz gibi uzanıyordu ve Büyük Salon'a giden yol iki kat daha uzun sürmüş gibi geldi. İçeriden Menelaos'un sesinin yankılandığını, anlayamadığım emirler verdiğini duyabiliyordum.

Eşikte askerler durdu. Biri safı bozdu, öne çıktı ve iki elini kapılara dayadı. Çenesini sıktı, yanağındaki kaslar gerildi, sonra kapıları iterek açtı.

Tl2e'nin inlemesi bir uyarı gibi dışarı yankılandı, içeride bekleyen her neyse onu yuttu.

Derin bir nefes aldım, tacımın, unvanımın ve omurgamın ağırlığını omuzlarıma yükledim. "Geri çekilme," diye fısıldadım, hem kendime hem de ona.

Alcmene onaylayarak başını eğdi ve arkamdan içeri girdi, ben bir başka bilinmeyene doğru inerken ayak sesleri yumuşaktı.

Tl2e Büyük Salon, dışarıda asılı duran ağır bulutlar yüzünden her zamankinden daha loştu. Kızıl bayraklar tavandan hareketsizce sarkıyordu, kumaşları bu doğal olmayan sessizlikte ağırlaşmıştı.

Menelaus, dün geceki aşırılıklarının bedelini ağır bir şekilde ödeyen bir adam gibi tahtında çökmüş duruyordu. Cüppesi bir omzundan sarkmış, buruşmuştu; tacı o kadar yana eğilmişti ki, her an tamamen kayıp düşecekmiş gibi görünüyordu. Bir eli kol dayanağının üzerinde ağır bir şekilde sallanıyordu, diğer eliyle mermeri yavaşça vurarak şakaklarını ovuyordu. Yüzü sarkmıştı; gözleri kan çanağına dönmüştü. Salonun diğer ucundan bile ona yapışan ekşi kokuyu alabiliyordum.

O anda aklıma bir soru geldi: *Neden* bu kadar çok içmişti?

Menelaos, diğer Spartalı askerler kadar şarabı severdi, ama nadiren şarabın dünyayla olan bağını koparmasına izin verirdi. Uyanıklığıyla, ordusunun taşıdığı herhangi bir kılıçtan daha keskin disiplinle gurur duyardı. Yine de dün gece kadeh üstüne kadeh boşaltmış, kontrolünü tamamen kaybedene kadar şaraba boğulmuş olmalıydı.

Bunun sebebi, ziyafetten önce bir askerın getirdiğı haber miydi?

Başka bir köy daha Korku'nun saldırısına uğramıştı. Haber veren asker, açık bir tedirginlikle, askerlerin meydanda Apollon'a adanmış bir sunak keşfettiklerini de belirtmişti. Askerler onu görür görmez yıkmışlardı, ama o hikayeyi anlatırken sesi titriyordu, sanki doğru şeyi yaptıklarından tam olarak emin değilmiş gibi.

Tüm haberler arasında, Menelaus'u en çok tedirgin eden bu ayrıntıydı.

Kralın gözleri şimdi bana takıldı ve gözlerini kısarak baktı. Bir an nefesim kesildi. Bu mu? Benimle yüzleşeceği an mı? Her şeyi paramparça edebilecek darbeyi beklerken göğsüm sıkıştı.

Ama sonra korkunun beni hiç kurtarmadığını hatırladım.

Bu yüzden yüzümü düzelterip dudaklarıma hafif bir gülümseme kondurdum. Bakışlarımı indirdim, sonra kirpiklerimi kırpıştırarak tekrar kaldırdım ve ona hayranlık duyulmaktan memnun bir kraliçe görüntüsü verdim.

Bir dikkat dağıtma. Bir tuzak. Cazibemi herhangi bir silah kadar ustaca kullanabileceğimi hatırlatmak için. Gerçi kral genellikle bunun bana pahalıya mal olmasını sağlardı.

Gözlerindeki sert parıltı, sunduğum daveti fark edince bir anlığına değişti. Sanki beni tanımaya çalışır, zihninin derinliklerinde saklı, yarı unutulmuş bir şeyi hatırlamaya çalışır gibi, sert ve gözünü kırpmadan bana baktı.

Sessizlik uzadı, ta ki hafif bir homurtuyla gözlerini kırpıp dikleşene kadar. "Gelmen de vakti gelmişti," diye mırıldandı, sadece en yakınındakilerin duyabileceği kadar yüksek sesle. Çenesini kendi tahtının yanındaki daha küçük tahtın yönüne doğru salladı, sabırsızlığı o garip anı kesip attı.

"Otur," dedi, emri düz ve küçümseyiciydi, sanki ben sadece yerine geri düşen bir parça gibiymişim gibi bakışlarını başka bir yere çevirdi.

Düşüncelerim yetişmeden bedenim hareket etti ve sanki başka biri adımlarımı yönlendiriyormuş gibi salonun içinden geçtim. Her zamanki gibi gözler beni takip ediyordu; askerler, saraylılar, cariyeler, ama hiçbir bakışlarımı doğrudan karşılamadı.

Tahtıma oturdum, sırtım dik, bir *eikon* kadar hareketsiz.

Menelaos yaklaştı, nefesi iğrenç kokuyordu. "Burada olmak istiyormuş gibi görünmeye çalış," diye tısladı, "sanki birinin seni alıp götürmesini bekliyormuş gibi değil."

Dikleşti, bu sefer sesi yüksek çıktı. "Mahkumu getirin."

Büyük kapılar gıcırdayarak açıldı, ses koridorda yankılandı. Ardından adım sesleri geldi, emir alan askerlerin düzenli ritmi. İlk olarak Achilles girdi.

Bu, dün gece karanlıkta benden bir nefes uzaklıkta duran, tehlike o kadar yakındı ki bizi mahvedebilirdi... Bu, tam teçhizatlı Menelaus'un kaptanıydı. Zırhı parlatılmıştı, kıpkırmızı pelerini arkasında sürükleniyordu. Kolunun altındaki miğferinde yüksek, gururlu bir arması vardı ve yüzü soğuk bir görev ifadesiyle donmuştu.

Bir an için, onun iki farklı halini, bronz ve kırmızıdan yapılmış savaşçı ile birkaç saat önce benimle neredeyse iç içe olan adamı, birbiriyle bağdaştırmakta zorlandım.

Sonra iki asker, aralarında tutsağıyla birlikte ilerledi, ancak tutsağın tavırlarında esaretin hiçbir izi yoktu.

Meşaleler önce ona dokundu, ışık nemli sandaletlerin ve gece yarısı pelerinin fısıltısının üzerinden süzüldü. Her adımında gölgeler geriye çekildi

ve sonunda geri çekilerek onu ortaya çıkardı.

Denizden gelen adam. Sanki karaymış gibi suyun üzerinde yürüyen yabancı.

Bileklerindeki zincirleri adeta alay edencesine rahat bir hareketle ilerledi. Geniş omuzlu ve uzun boylu, kaslı vücudu mekanı sessiz bir hakimiyetle dolduruyordu. Üzerindeki pelerin, altın rengi damarlarla işlenmiş siyah bir gölge gibi dalgalanıyordu. Üzerinde hâlâ tuzlu su kalıntıları vardı ve bu kalıntılar yanlarındaki deriyi lekeliyordu.

Ancak ışık yüzünü aydınlattığında, salon nefes almayı unutmuş gibiydi.

Heykeltıraşların hayalindeki gibi elmacık kemikleri, şeytani bir vaatle kıvrılan dudakları ve derin bronz bir teni vardı. Gözleri, büyüleyici ve bu dünyadan olmayan menekşe rengi alevler gibiydi.

Dün geceki rüyamda bana bakan aynı menekşe rengi. Beni uykumdan uyanıklığa kadar takip eden renk.

Şoktan donakaldım, dilim tutuldu.

Çünkü artık bunlar hiç de rüya değildi.

Bana bakıyorlardı.

BÖLÜM 44

O güzel olmamalıydı.

Ama yine de öyleydi.

Mezarların güzel olduğu gibi güzel. Ateşin her şeyi yakıp kül etmeden önce en güzel şekilde dans ettiği gibi. Düşmüş tanrıların hala ölümlülere seslendiği gibi. Lanetli kralların kül taşları takıp buna zafer dediği gibi.

O geçerken saray halkı geriye yaslandı. Arkasında hava kıpırdadı, bayraklar duvarlara hafifçe sürtünerek hışırdadı. Podyumun dibinde durdu, üzerine bir sükûnet çöktü.

Bakışları, yanlarında duran muhafızlara tembelce kaydı.

"Dikkatli olun," dedi yumuşak ve eğlenceli bir sesle. "Beni bu kadar sıkı tutarsanız, insanlar konuşmaya başlayabilir."

Yabancıнын sesini duyunca bir an şaşkınlık yaşandı, ardından odada tedirgin bir kahkaha ya da belki bir titreme yayıldı. Menelaus'a doğrudan baktı, ağzında çarpık bir gülümseme belirdi, sanki tüm saray onun çoktan kazandığı bir oyundan ibaretmiş gibi.

Sonra bakışları benimkilerle buluştu. Beni yakaladı, tuttu, oturduğum yerde sabitledi. O bakışın ağırlığı derime bastırdı, boğazımdan aşağı kaydı ve ciğerlerimden nefesimi

. Kanımda bir şey kıvrıldı ve ellerimde yükselen titremeyi durdurmak için ellerimi kucağımda sıktım.

Achilles'in zırhlı eli uzandı ve yabancının omuz bıçakları arasına sert bir itme uygulayarak onu bir adım öne doğru itti. Muhafızlar tutuşlarını tekrar sıkılaştırırken metal bir ses çıktı, ama o bakışları bozan onlar değildi. Achilles'ti; çenesi sıkılmış, duruşu katıydı, sanki adama bana tekrar bakmaya cesaret etmesini söylüyormuş gibi.

Adam sadece boğazından düşük bir kahkaha attı, sesinde kara mizah vardı. Başını eğdi, gözleri parladı ve hafifçe eğlenmiş gibi görünüyordu... sanki Achilles'in saldırganlığı onun zevki için sahnelenen bir oyunmuş gibi. "Söylediğim bir şey miydi?" diye düşündü.

"Yeter," diye homurdandı Menelaus, açıkça küçümseyerek ona bakarak. "Sen... adın ne?"

Adam eğildi. Alaycı bir şekilde değil, ama samimi olmaktan da uzak bir şekilde. "Tl2eron," dedi, tapınaktaki tütsüden yükselen duman kadar yumuşak bir sesle. "Ben sadece doğu adalarından gelen mütevazı bir hizmetkarım."

Toplanan soylular arasında bir ilgi fısıltısı yayıldı. Mene laus'a baktım, doğu adalarının, danışmanlarına sessiz ve gergin konuşmalarda sürekli sorduğu bölgeye ait olup olmadığını merak ediyordum.

"Mütevazı mı?" diye tekrarladı Menelaus, dudakları kıvrıldı. "Garip bir alçakgönüllülük, denizden bir tanrı ya da daha kötüsü gibi gelmek."

Tl2eron gülümsedi. "Silahsız, ordusuz, talepsiz geldim. Sadece hizmet etme arzusu ile. Bu yeterince alçakgönüllülük, değil mi?"

Menelaus öne eğildi, parmaklarıyla kol dayama yerini tıklattı. "Sözler değersizdir, yabancı. Herhangi bir aptal, zincirlerle bağlıyken kendine alçakgönüllü diyebilir." Bunun üzerine Tl2eron boğazından sessiz, eğlenceli bir ses çıkardı. Bir kez kıpırdadı,

bir adamın pelerinini düzeltmesi kadar kolay bir hareketle yer değiştirdi ve zincirleri silkelirken muhafızların tutuşları kollarından boşuna kaydı. Tl2e demir prangalar, onları ne kadar kolay çıkardığına bakılırsa örümcek ağı da olabilirdi.

Salonda şaşkınlık çığlıkları yükseldi. Muhafızlar, ellerinde hiçbir şey olmadan, yüzleri solmuş bir halde geriye sendelediler. Achilles'in yüzü somurtkan bir ifadeyle kaplıydı.

Yumruklarım ağrıyana kadar tahtımın kollarını sımsıkı kavradım. Kalbim, onu ilk kez denizin ötesinde yürürken gördüğümde olduğu gibi

. O imkansız, durdurulamaz şey... Onu tekrar hissedebiliyordum, bir uyarı gibi tenime fısıldıyordu.

Tl2eron, sanki tozu silkiyormuş gibi omuzlarını salladı, yoğun bakışları kraldan hiç ayrılmadı. "Zincirler mi?" diye mırıldandı, kolundaki bir kırıışıklığı düzelterek. "Beni bağışlaman gerekecek, ama ben onları pek yakıştırmıyorum."

Menelaus ona ağız açık bakakaldı, çenesi gevşedi, tacı alnında aşağı kaydı. Bir kez olsun, hiç tereddüt etmeyen kral, sanki ayaklarının altındaki zemin kaymış gibi görünüyordu.

Tl2eron tahtın önünde tek dizinin üzerine çöktü, pelerini mermer zeminde arkasında yelpaze gibi açıldı. "Adınız, yüce kral, sandığınızdan çok daha uzağa yankılanıyor," dedi başını eğerek. "Kırmızı dalgaların ötesinde ve unutulmuş imparatorlukların uçurumlarının ötesinde, Sparta'nın gücünden söz ediyorlar. *Sizden* söz ediyorlar."

Bakışlarını kaldırdı, menekşe rengi gözleri parıldıyordu. "İnsanlar sana Tanrı Katili diyor, ilahi boyunduruğu parçalayan kişi. Göklerin kendisinden gücü koparan kral." Yumruğunu göğsüne vurdu. "Ve ben güce karşı değil, gücün yanında durmak istiyorum."

Bu, Menelaos'un şarap gibi içtiği türden bir iltifattı. Ağız zevkten seğirdi, ama gözlerindeki şüphe kaybolmadı. Kaybolmamalıydı da.

Ben buna tek kelime bile inanmadım.

Tl2eron'un sesi fazla yumuşaktı. Fazla kusursuzdu. Tl2eron'un saygılı tavrının ardında bir parıltı, çok iyi gizlenmiş bir keskinlik vardı. Bu hayranlık değildi. Hesaplı bir tavırdı.

Yalan söylüyordu.

Belki sözlerinde değil.

Ama niyetinde.

Gözlerim Achilles'e kaydı. Çenesi gergindi, kollarını göğsünde kavuşturmuş, sanki bir şeyi dizginliyormuş gibi duruyordu. Belki de içgüdüydü. Kendi alanına giren başka bir avcının varlığını sezen bir avcının içgüdüğü.

Tl2eron hâlâ diz çökmüş durumdaydı, bakışları kralinkinden hiç ayrılmıyordu. "Sarayınıza hizmet etmeme izin verin," dedi yumuşak bir sesle. "Yerimi hak etmek için. Sadakatim sizindir, gücüm emrinizdedir."

Menelaos'un gözleri hafifçe kısıldı, karşısındaki adamı bir dilenci gibi değil, kafese kapatabileceği ya da silah olarak kullanabileceği bir şey gibi inceledi.

"Sen tam olarak nisin?" diye sordu kral, sesi artık daha alçak, daha kurnazdı. "Bir kahin mi? Bir rahibin hatası mı? Denizden çıktın ve su senin

."

"O kadar dramatik bir şey değil," dedi Tl2eron hafifçe. "Ben tanrı değilim." Parmaklarını açtı ve derisindeki semboller canlandı; önce soluk, sonra parlaklaşarak avucunda ateş alevlendi. Altın rengi değildi, ocak ya da meşalenin sıcak alevi de değildi, ama o kadar tuhaf bir maviydi ki, gecenin en derinlerinden çalınmış gibi görünüyordu.

Alev, derisinin üzerinde asılı kaldı; dumansız ve kokusuzdu; elinde nazikçe sallanan imkansız bir şeydi.

Salonda bir hayret nidası yükseldi. Bir kadın çığlık attı ve dizlerinin üzerine çöktü, sesi zemine çarparak yankılandı. Benim de nefesim kesildi, kıpırdamak istemedim. İçimi bir sıcaklık kapladı, sonra bir anda kayboldu, derimi terli bıraktı. Mavi ateş, gerçek dışı ve korkutucu bir şekilde gözlerimin önüne kazındı, ama aynı zamanda damarlarımdan bir ürperti geçtiğini hissettim.

Achilles yerinden kıpırdadı, yarım adım öne çıktı, vücudundaki her kas gerginleşti, saldırmaya hazırды.

Ama Menelaus... öne doğru eğildi, dudaklarında yılan gibi kıvrılan bir gülümseme belirdi. "Vay," dedi, sesinde açlık gibi bir şeyin yoğunluğu vardı, "bu ilginç."

Tl2eron elini kapattı ve alev kayboldu.

"Bunu bir hediye olarak sunuyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Eski gelenekler her yerde ölmedi, kralım. Bazılarımız hala güçle konuşmanın ne demek olduğunu hatırlıyoruz." Bakışları, bir başka saygı göstergesi olarak eğildi. "Gerçi benimki, sizin zaten sahip olduğunuz güce kıyasla hiçbir şey."

Büyü. Gerçek büyü.

Bu kelime söylenmemişti, ama yasak ve baş döndürücü bir tütsü gibi havada dalgalanıyordu.

Menelaus'un ağzından çıkan garip kırmızı sis ve o iki seferde bakışlarındaki bu dünyadan olmayan havanın dışında, daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Bu kadar somut bir şey. Birinin elinde canlanan bir şey.

Ve şimdi işte buradaydı, kırmızı taş salonlarda diz çökmüş, hizmet etmek için yalvarıyordu.

Menelaus'un bakışları keskinleşti. "Başka var mı?"

Tl2eron'un gülümsemesi değişmedi. "Bana benzeyen yok."

Bu, tam da yeterli bilgiyi veren ve önemli her şeyi gizli tutan türden bir cevaptı.

Kralın parmakları tahtın koluna tekrar vurdu. Bir saniye. Sonra bir saniye daha.

Karar veriyordu.

"Seni idam ettirebilirim," dedi Menelaus sonunda. "Ya da parçalara ayırabilirim. Bilginlerim damarlarının gizemini çözmekten keyif alırlar."

"Ama bunu yapmayacaksın," diye cevapladı Tl2eron, gözleri parıldayarak. "Çünkü sen bundan daha akıllısın."

Kralın kararını beklerken herkes donakaldı.

Menelaus'un kahkahası sessizliği yırttı, ani ve sessizliğe karşı çok gürültülüydü. İlk başta düşük bir gürültüydü, sonra yükseldi, çılgınca ve dengesiz bir şekilde yankılandı, ta ki delilik serbest kalmış gibi tonozlu tavandan sekene kadar.

"Onu sevdim," diye mırıldandı. "Ayağa kalk, Tl2eron. Sarayımda bir yer ister misin?"

Peki. Bunu hak etmelisin. Ve bana başka neler yapabileceğini göstererek başlayacaksın."

Tl2eron tek bir akıcı hareketle ayağa kalktı, başı eğikti. "Beni onurlandırıyorsunuz," dedi.

Menelaus alaycı bir gülümsemeyle arkasına yaslandı. "Yararlı olup olmadığını göreceğiz, adalı. Benimle birlikte avlanamadıkları sürece dişli tavus kuşlarına ihtiyacım yok."

Tl2eron, sanki tüm bu olayı bir oyunmuş gibi algılamışçası dudaklarını kıvrırdı. Başını eğdi, hareketlerinde tembel bir tehdit vardı.

"Tl2en avlanacağım."

Bakışlarını Achilles'e kaydı. Gözlerindeki mavi renk artık sadece şüphe değildi.

Avlanmak. Tl2eron bu kelimeyi sanki bir yeminmiş gibi söylemişti, sanki saray, kral, hatta Achilles'in kendisi bile avdan başka bir şey değilmiş gibi.

Bu adam her ne idiye, tehlikeliydi. Ve Achilles onu az önce düşman olarak işaretlemişti.

Menelaus'un parmakları bir kez daha kol dayama yerine vurdu. "Onu *phulakē*'ye götürün," diye emretti, sesinde bir kararnamenin kesinliği vardı, bakışları Tl2eron'a sabitlenmişti, sanki ona itiraz etmeye cesaret etmesini bekliyordu.

Tl2eron'un menekşe rengi gözlerinde bir parıltı geçti. Bu şaşkınlık ya da meydan okuma değildi. Sadece... hesaplama. Başını eğdi, hareketi akıcı... şakacıydı. "Emirlerinizce, kralım."

Achilles bir anda üzerine atıldı, elini koluna sıkıca kavradı; bu hareket bir refakatçilikten çok bir uyarı gibiydi. Omuzları bastırılmış bir şiddetle gerildi, Tl2eron'u ittiğinde ön kolundaki damarlar belirginleşti.

Muhafızlar. Mızraklarını eğik tutarak yaklaştılar, oysa o adamı tek başına Aşil'in bile salonun öbür ucuna sürükleyebileceği belliydi.

Pelerinli yabancı direnmedi. Sanki sert eller ve demir mızraklar ona dokunamazmış gibi, sanki hapisane hücrelerine doğru attığı her adım hâlâ tamamen kendi seçimiymiş gibi, daha önce olduğu gibi aynı telaşsız zarafetle döndü.

Ağır kapılar arkalarından gürültüyle kapandı. Yine de Menelaus'un bakışları, sanki adamın varlığı hala salonu sarmış gibi, Tl2eron'un durduğu yere takılı kalmıştı. "Mavi alev," diye mırıldandı Menelaus, neredeyse nefesini tutarak. "Yakmayan, sönmeyen ateş..." Gözleri iştahla parladı. "Acaba sadece topraklarımdan değil, her yerden tanrıları kovmama yardım edecek bir silah bulmuş olabilir miyim?"

Kendini durdurdu ve dudakları ince, tedirgin edici bir gülümsemeye büründü.

Midem bulandı.

Tl2e Baş Rahibesi arkamızdan çıktı ve ben, onun odada olduğunu fark etmediğim için irkildim. Sanki taşa gömülecekmişçesine derin bir reverans yaptı. "Majesteleri," diye yalvardı. "Bir tavsiye verebilir miyim?"

Menelaus ilgisiz bir şekilde elini salladı. "Konuş."

Kadın ayağa kalktı, ellerini önünde birleştirdi, parmaklarına sıkıca sarılmış dua boncukları vardı. Boncuklar birbirine çarparak, içi boş kemikler gibi bir ses çıkardı.

"O adam tehlikeli," dedi Baş Rahibe dikkatli bir şekilde. "Sizin de belirttiğiniz gibi, Sparta'da başka hiçbir tanrıya yer yok."

Menelaus kaşlarını kaldırdı. "Bir tanrı mı?" Ciddiyetle güldü. "Denizden çıkıp tahtımın önünde numaralar sergiliyor ve birdenbire benim rakibim mi oluyor?" Dudakları küçümsemeyle büküldü. "Her ne ise, o bir tanrı değil. Ve asla benim olduğum şeye... ya da yapabildiklerime ulaşamayacak."

Başrahibe hemen başını eğdi. "Affedin beni, yüce kral. Başka bir şey ima etmek istemedim." Sesi neredeyse fısıltıya dönüştü. "Sadece, böylesine büyük bir güçle gelen yabancılar genellikle bir amaçla gelirler diye uyarmak istedim. Gizli bir amaçla. Ve... dikkatli olmak akıllıca olur. Eğer saray, onun tanrılar tarafından gönderildiğine inanmaya başlarsa—"

"Ona tapınacaklar mı?" Menelaus alaycı bir şekilde sözünü tamamladı. "Korkun bu mu, Dione? Benim yanımdaki yerini çalacağı mı?"

Yine başını eğdi, ama ben gözlerindeki dehşet dolu ışıltıyı yakalamayı başardım. “Tek korkum, kralım, Sparta için. Onu ortadan kaldırmama izin ver,” diye devam etti. “Yayılmadan önce bu lekeyi sessizce temizlememe izin ver. Kimse bunu sorgulamayacak.”

"Hayır," dedi Menelaus basitçe. Başrahibe gözlerini kırptırarak başını kaldırdı.

Kral, az önce kendisine uzatılan kadehi kaldırdı ve tembelce bir yudum aldı, bakışlarını bir kez daha Tl2eron'un durduğu yere dikti.

“Onu gözetim altında tutun. İncelenmesini sağlayın,” diye devam etti kral. “Bize gücünün sadece bir parıltısını gösterdi. Eğer bana hizmet etmek için buradaysa... o zaman sen ya da rahibelerinden hiçbiri kadar değerli değildir. Eğer odun olmadan yakıp duman olmadan ışık verebiliyorsa, ordumun yarısından daha değerli olabilir.” Dudaklarını büzdü. “Kraliçemizin de Sparta’nın yıkımı olacağını kehanet ettiğini hatırlatmam mı gerekiyor? Oysa etrafa bakıyorum da ortada bir yıkım yok.”

Kadın daha da sertleşti.

Menelaos öne doğru eğildi. “Sparta’da tek bir tanrı var... o da benim. Ama kullanabileceğim şeyleri severim. Ve bu, sarayda bir kurt tutmak anlamına geliyorsa, öyle olsun. Onu tasma takip tutacağım.”

“Peki ya kurt ısırırsa?” diye sordu kadın yumuşak bir sesle.

Kralın yüz hatları, bu olasılık onu heyecanlandırmış gibi keskinleşti. “O zaman dişlerini kırarız.”

Başrahibe tekrar eğilip sessizce gölgelerin arasına kaybolurken, içimdeki kötü hisler daha da derinleşti; uyarıları bir kez daha görmezden gelinmişti.

Gözlerim kapıya, Tl2eron’un geride bıraktığı gibi görünen gölgeye kayd. Çünkü saray sakinmiş gibi görünse de, ben gerçeği biliyordum. Evimize bir şey davet etmiştik. Güçlü bir şey. Sadece bekleyen bir şey.

Ve tasma ne kadar sağlam olursa olsun, kurtlar onu koparmak için doğmuşlardır.

BÖLÜM 45

Gece uzayıp gitti.

Parmaklarımdaki Achilles'in yüzüğünü defalarca çevirdim; elbette bu, sadece odamın mahremiyetinde yapmam gereken bir şeydi. Yüzük, tenimin ısıyla ısınmıştı ve ben beklerken, onun bir tutam saçı hafifçe bana değiyordu.

İlk başta kendime yalan söyledim. Odanın soğuk olması nedeniyle mangalın yanında oturuyordum. Masada duran ikinci bardak setinin hiçbir anlamı yoktu. Koridorda her ayak sesi duyduğumda kalbim hızlanmıyordu ve onun adımlarının ritmini yakalamaya çalışmıyordum.

Ama ay gökyüzünde yavaş ve acımasızca ilerliyordu ve o hala gelmemişti.

Belki de Tl2eron'un Büyük Salon'da kopardığı fırtınaydı, dalgaları hâlâ sarayın her köşesindeki gölgeleri tedirgin ediyordu. Ya da belki de... sorunun bizdik. Keşfedilmeye ne kadar yaklaştığımızın hatırası hâlâ derimde yanıyordu, taze ve iyileşmemiş. Belki de Achilles'in göze almayı reddettiği tehlike

Her ne olursa olsun, onun yokluğu bende bir acı bıraktı.

Yalnız başıma yorganın altına girdim, temiz çarşafların üzerinde yan dönerek uzandım.

Şöminedeki ateş sönmek üzereydi ve gölgeler duvarlara yalıyor gibiydi, ama

daha fazla odun istemedim.

Sıcaklık istemiyordum. Onu istiyordum.

Ama istemek faydasızdı ve yorgunluk acımasızdı. Beni dibe çekti ve dünya gözümün önünden kayıp gitti.

Gökyüzü başımın üstünde bembeyaz parıldıyordu; güneş olamayacak kadar soluk, ama yine de gözlerimi yakacak kadar parlaktı. Ayaklarımın altındaki taşlardan, etrafımı saran havadan bir parlaklık sızıyordu; sanki yeryüzü kendisi ılık saçıyormuş gibi hissettim. Kızıl renk her yöne uzanıyordu. Toz kırmızısı ya da toprak kırmızısı değil, daha koyu, daha zengin bir renk. Sanki kan emmiş gibi. Sanki tanrıların kemikleri toprağa öğütülmüş ve hâlâ anılarla nabız atıyormuş gibi.

Önümde altın damarlı siyah taştan yapılmış devasa bir taht yükseliyordu. Tahtın çizgileri parıldıyordu, nefesimle aynı ritimde atıyordu. Tahtın önünde çıplak ayaklı bir kadın duruyordu. Giysisi alacakaranlık renginde kıvrımlar halinde etrafında dalgalanıyordu ve alnında köklerden ve dallardan yapılmış bir taç kıvrılıyordu. Ben yaklaşırken başını kaldırdı ve göğsüm sıkıştı.

Yüzü... Tanrılar, yüzü... yok olmuştu. Örtülü ya da benden gizlenmiş değildi, silinmişti. Gözlerinin olması gereken yerde ılık yayılıyordu, ağzı camdaki sis gibi bulanıktı. Yine de onun beni izlediğini hissettim. Attığım her adımda, zincirler kadar ağır bakışları tenimden aşağıya doğru kayıyordu.

Titredim.

Ve sonra onun yanında onu gördüm. İnsan olamayacak kadar uzundu ve ölümlü olamayacak kadar parlaktı. Altın kanatları arkasında ufuk kadar geniş bir alana yayılmıştı. Her hareketinde ılık yakalıyor, tüyleri erimiş metal gibi parıldıyor, düşerken ılımlayan tozlar saçıyordu. Vücudundan yayılan ısı havayı dalgalandırıyor, ama sanki bir yıldızın son alevinden dövülmüş gibi gölge bedenini sarmalıyordu.

Ayaklarım durdu, ama gözlerim durmadı. Bakışlarımı ondan ayıramıyordum.

Rüzgâr yön değiştirip soğuk ve şiddetli eserek elbisemin eteklerini havalandırıp çamur ve tuz kokusunu da beraberinde getirdiğinde bile. Taht titremeye başladığında bile.

Bir adım daha attım ve ayaklarımın altındaki kıpkırmızı zemin yumuşak, bir şekilde ıslak hissettirdi, ama cildimde hiçbir iz bırakmadı.

Yüzsüz kraliçe başını eğdi ve altın varlık döndü. Ve gözleri... Her renkteydiler ve hiçbir renkteydiler, gümüş ve ateş gibiydiler, sanki göklerin kendisi onlara kanını akıtmış gibiydi.

Bakışlarımız kesiştiği anda, dünya parçalandı. Damarlarımda şimşek çakıyormuş gibi hissettim. İçimde yankılanan sessiz bir çığlık ve dizlerim büküldü.

Rüzgâr etrafımızda uluyordu, ama onlarda hiçbir hareket yoktu.

Elini kaldırdı, selam vermek için değil, emir vermek için, ve ciğerlerim durdu. Vücudum iradem dışında hareket etti, öne doğru çekildi, derinlere sarılmış görünmez bir zincirle çekildi.

Ve o anda, rüya altımda parçalanmadan önce... Onu tanıdım. Adını değil. Yüzünü değil. Ama onu hissettim. Zamana bir isim verilmeden önce bana bağlıydı. Ve titreyen her parçam onun geldiğini biliyordu.

Benim için.

Rüyadan birdenbire uyandım, sanki alevler peşimden gelmiş gibi nefesim kesildi. Oda gölgelere bürünmüştü, ateş ise ızgaraya fısıldayan dağınık kırmızı közlerden ibaretti.

Her hareketim ağırlaşmış, cildim terden nemli bir haldeyken kendimi dikleştirdim. Kalbim göğsümde çılgınca atıyor, sanki dışarı fırlamak istemişçesine boğazıma kadar yükseliyordu. Çarşaflar belime dolanmıştı, titrek ellerimle onları itip kalktım, çıplak ayaklarım halının yıpranmış liflerine gömülüyordu, ama yumuşaklığını neredeyse hiç hissetmiyordum.

Bir rüya. Hepsi bu kadardı.

Ama neden gerçekmiş gibi gelmiyordu?

Belki de dilimde acı ve keskin bir duman tadı kalmış, sanki ateş yutmuşum gibi boğazımın arkasına yapışmış olduğu içindi. Ya da belki de görüntüler beni bırakmak istemiyordu, sanki bir kat daha et gibi bana sıkıca sarılmışlardı.

Balkon kapılarını itip açtığımda menteşelerinden gürültüyle sallandılar. Soğuk hava odayı bıçak gibi kesip geçti, dışarı adım attığımda geceliğimi çekip durdu, çıplak ayaklarım taşa çarpıyordu.

Avuç içlerimi korkuluğa dayadım, alnımı soğukluğa sertçe bastırdım. Arkamda deniz sonsuz ve karanlık bir şekilde uzanıyordu, yüzeyinde titreyen yıldız ışıklarıyla kesintiye uğrayan kıpkırmızı bir tabaka.

"Sadece bir rüya," diye fısıldadım, ama sesim boğuk çıkmıştı, bir itiraf için uygun bir ses.

Soğuk, göğsümde hâlâ kükreyen ateşi söndürmeye yetmiyordu. Nefesim düzensizdi, sanki kendimin bir parçasını o garip ve korkunç krallıkta bırakmışım gibi.

"Rüyaların gücü yoktur," dedim bu sefer daha yüksek sesle, dalgalara, yıldızlara. "Yoktur."

Ama bu sözler dilimde acı bir tat bıraktı.

Gözlerimi kapattım, ama yine de onu gördüm. Tahtı. Yüzsüz kadını. Bakışlarıyla beni ikiye ayıran altın rengi varlığı.

İçeriye geri süzüldüm; dışarıdaki tuzlu rüzgara kıyasla hava yoğun ve hareketsizdi. Ayaklarım beni köşedeki leğene taşıdı; bronz kap, ateşin ışığında karanlık bir parıltıyla parlıyordu. İki elimle suyu avuçladım ve yüzüme sıçrattım.

Soğukluk sert bir şok gibi vurdu. Damlacıklar yanaklarımdan aşağı akıp kirpiklerime yapıştı ve geceliğimin ince kumaşına emildi. Lavabonun kenarını kavradım ve soğuğa doğru eğildim, soğuğun beni sakinleştirmesine ve kendime geri çekmesine izin verdim.

Yüzey, bana bakan kendi gözlerimin yansımasını parçaladı; gözlerim iri ve ürkekti.

Ama sonra arkamdaki hava aniden ısındı, odanın serin kaldığı ensemeye bir sıcaklık dalgası değdi. Kollarımda bir karıncalanma hissettim, bu sefer bir uyarı olarak değil, tatlı bir heyecanla.

Saçlarımdan arasından bir nefes geçti ve sonra Achilles'in dudakları kulağımın hemen altındaki noktaya dokundu, derimin altına sızan ve saatlerdir sert tutunduğum her şeyi gevşeten bir öpücük. Durduramadan bir inilti kulağımdan kaçtı, sessizliği bozdu ve gözlerim yanmaya başladı, farkında olmadığım gözyaşları doldu.

Ağzı bana tekrar dokundu, bu sefer daha yavaş. Bir söz. Henüz dağılmamam için bir emir.

Rahatlama beni o kadar sert vurdu ki dizlerim neredeyse büküldü. Dünya sadece o orada olduğu için dengelendi, deri ve çeliğin kokusu beni sarmalayacak kadar yakındı, yakınlığı bir bağ haline gelecek kadar yakındı.

"Geleceğini sanmıyordum," diye fısıldadım, sesim iplik iplik parçalanmıştı. Bu sözler özleminden daha fazlasını taşıyordu; bu yerin beni ne hale getirdiğinin ağırlığını taşıyordu.

Tl2e sarayı beni soyup soğana çevirmiş, kendi ayaklarımın altındaki zemini sorgulamama neden olmuştu. Hiçbir erkeğe ihtiyacım olmamıştı. Her zaman tek başıma, boyun eğmeden ayakta kalmıştım. Yine de işte buradaydım, titriyordum, ona çaresizce ihtiyaç duyuyordum, sanki parçalanmamı engelleyen tek şey oymuş gibi.

Achilles kollarını belime doladı ve beni kendine doğru çekti. Aklımdan önce bedenim teslim oldu. Ona eriyip gittim, sanki o havanın ta kendisiymiş, içine çökmeyi beklediğim şekilmiş gibi nefesim göğsümden çıktı.

Ağzı kulağıma değdi. "Birkaç gözüün beni senden uzak tutmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Dudaklarımı ısırdım, aniden korkuya kapıldım, sanki tüm saray bu sesi duyabilirmiş gibi.

"O kapıyı açsaydı, diğer tarafta bulunan her erkeği öldürürdüm... ve dudaklarımda senin adın varken ölürdüm."

Parmaklarım lavabonun kenarına sıkıca tutundu, bronz avuç içlerimi acıtiyordu. Bu sözleri ciddi mi söyledi diye merak ettim. Güzel sözlerdi, ama pek çok şey de öyleydi.

Kollarında döndüm ve yüzünü inceledim. "Bunu söyleyemezsin."

"Az önce söyledim."

"Bunu *ciddi* olamazsın."

Çenesi gerildi. "Ama ciddiylim."

Buna ne diyeceğimi bilemedim.

Çünkü içimdeki bir parça, gizli, acı çeken, çaresiz bir parça, bunu istiyordu. Buna ihtiyaç duyuyordu. Böyle bir yemine layık biri olmak. Etten ve özlemenden daha derin bir şekilde ona ait olmak. Uğruna ölmeye değer biri olmak.

O beni daha sıkı kavradığında parmaklarım tuniklerine dolandı, kumaş aramızda burkulup büküldü.

"Sakin ol," diye mırıldandı, ağzı şakağıma değiyordu. "Menelaus'un hiçbir fikri yok. Dün gece sarhoş bir çılgınlığın bir anından ibaretti. Her şeyi unutmuş. Bana tek kelime etmedi, hatta şüpheyle bakmadı bile. Güvendeyiz."

Güvende. Bu kelime aramızda asılı kaldı, Sparta'nın Aígyptos'tan ithal ettiği cam kadar kırılğan.

Eli enseme kaydı, pürüzlü başparmağı cildime bir kez dokundu. "Eğer gerçekten bir şüphe duysaydı, şu anda burada duruyor olmazdık."

Menelaus her zaman sadece görmek istediğini görmüştür.”

Titreyerek nefes aldım, ona daha da yaklaştım, onun kesinliğinin içime işleyip soğuğu kovmasına izin verdim. Bir an için ona neredeyse inanabilirdim. Neredeyse.

"Korkmuş gibiydin," diye mırıldandı. "Ben içeri girdiğimde."

"Kötü bir rüya gördüm," dedim yumuşak bir sesle, rüyayı somutlaştırmak istemeden. "Hepsi bu."

Bir an yüzümü inceledi, sonra alnını alnıma dayadı, sanki ölmekte olan bir dünyada kalan tek oksijen benmişim gibi nefesimi içine çekti.

"Artık buradasın," diye fısıldadım. "Önemli olan tek şey bu." O, zar zor gülümsedi. "Her zaman."

Bu söz, sanki bir yemin gibi geldi ve ben buna inanmak istedim. Tanrım, buna inanmam *gerekliyordu*.

Ama yanağımı göğsüne dayayıp artık daha fazla susturamadığım soruyu fısıldadığımda boğazım acıdı. "Bu ne kadar sürebilir?"

Hareketsiz kaldı.

"Ne kadar süre gölgelerde saklanıp, bana her dokunduğunda yıkımın eşliğindeymişiz gibi davranabiliriz?"

Kollarını bana daha sıkı sardı. "Gerektiği kadar." "Bu bir cevap değil."

"Elimdeki tek cevap bu." Sesi sertleşmişti. "Ama beni dinle, Helena... Sana yemin ederim, bir gün seni buradan çıkaracağım. Ne zaman olacağını bilmiyorum. Nasıl olacağını da bilmiyorum. Ama seni buradan uzaklara götüreceğim. Ondan uzaklara. Bütün bunlardan uzaklara."

Gözlerim yanıyordu. "Tekrar yemin et."

Yüzümü avuçladı, sanki çoktan kırılmışım gibi beni tuttu. "Yemin ederim. Şimdiye kadar tuttuğum her yemine ve tutma fırsatı bulamadığım her yemine yemin ederim."

Cevap veremeden, şiddetli bir rüzgâr odayı kasıp kavurdu. Balkon kapıları patlayarak açıldı, meşalelerin alevlerini sönderecek kadar güçlü bir kuvvetle taşa çarptı. Rüzgâr içeri daldı, perdeleri çılginca kıvrımlara çevirdi, yerdeki yaprakları dağıttı, sanki canlı bir varlıkmiş gibi aramızda yolunu açtı.

Achilles kaşlarını çattı ve gerildi, sanki orada bir şeyin durduğunu görmeyi beklermişçesine bakışları açık balkona kaydı. Sadece geceyi gördüğünde, iki adımda odayı geçti ve kapıları kapatmak için itti. T12e mandal yerine oturdu.

Tereddüt etmedi. Hemen bana geri döndü, beni kendine çekti, kolları bedenimi ve dışarıdaki fırtınayı koruyan bir kalkan gibiydi. "Söz veriyorum," diye fısıldadı saçlarıma. "Ne olursa olsun, o ne yaparsa yapsın... Seni bu durumda yalnız bırakmayacağım."

Ellerim omuzlarına dolandı. "Böyle yaşamaya devam edemem," dedim acı içinde. "Sanki ikiye bölünmüşüm gibi hissediyorum. Sanki onun dokunduğu bir ben var... ve senin olan bir ben. Ve bu farklılığa daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum."

Eli enseme kaydı, alını yine benim alnıma bastırdı. "Sen onun değilsin. Parça parça bile değilsin."

Yüzünü geri çekip çenesini sıkarken nefesim titredi ve bir dakika daha uzun uzun bana bakarak yüz hatlarımı incelemeye devam etti.

"O da seni rahatsız ediyor, değil mi?" diye mırıldandı Achilles. "Tl2eron." Tl2e ismi tiksinti dolu bir sesle çıktı. Başını salladı. "O, ait olduğu hücrede."

Balkon kapıları hala kapalı olmasına rağmen, aniden bir esinti geceliğimin kenarını dalgalandırdı.

Achilles farkında değil gibiydi. "O adam Büyük Salon'a girdi, sihir ondan ısı gibi yayılıyordu, ve sanki artıkları isteyen bir dilenciymiş gibi hizmetine sundu kendini. Bir gösteriydi," diye homurdandı, gözleri duvarda, sanki taht odasındaki sahneyi yeniden yaşıyormuş gibi. "Ve Menelaus bunu göremeyecek kadar aptaldı."

Sessiz kaldım, ay bulutların arasından yüzünü gösterip karşımızdaki pencereden ışık içeri dolarken, onun profilinin net bir şekilde ortaya çıkmasını izledim.

"On yıllardır Sparta'da Menelaus'un iddia ettiği şeyin ötesinde bir güç yoktu," diye devam etti Achilles. "Ve şimdi bir yabancı, kehanet gibi parlayarak denizden çıkıyor ve bir dakikadan az bir sürede Menelaus'u nefes nefese kalmış bir köpeğe dönüştürüyor mu?"

Parmakları yanlarında seğirdi. "Sparta'da Menelaus dışında başka tanrılara yer yok. Ya da tanrıya benzeyen hiçbir şeye."

Haksız değildi. Sarayda pek çok şeye yer yoktu... aşka da yer yoktu. Yine de burada durmuş, onu daha önce hiçbir şeyi istemediğim kadar istiyordum.

Boğazım yanıyordu, ama yine de elimi kaldırdım ve kendimi onun pürüzlü çenesine dayadım. Parmaklarım titriyordu, ama onları nazik davranmaya zorladım, sanki dokunmakla sesindeki acıyı silebilecekmiş gibi, oradaki sakalları okşadım.

Gözleri bir anlığına kapandı, kirpikleri yanaklarına değdi; sanki dokunuşum, o istemese de onu çaresiz bırakmış gibiydi.

"Bizi güvende tutacaksın," diye fısıldadım, ama sesim titriyordu ve bu sözlerle kendim de inanıyor muydum, emin değildim.

Gözleri hâlâ savaşın ve bir kehanet gibi denizden çıkmış bir adamın gölgesiyle yanıyor olsa da, omuzlarındaki yükün bir kısmı kaybolmuş gibiydi.

Ben tekrar konuşmadan, ağzı benimkine çarptı. Sertçe. Açgözlülükle. Eli saçlarımı kavradı, başımı geriye doğru eğdi ve sanki yıllardır aç kalmış gibi beni yutmaya başladı. Boğazımdan boğuk bir ses çıktı, yarı hıçkırık, yarı nefes nefese, ve iki elimle tunikini kavradım, aramızda hiç boşluk kalmayana kadar onu kendime doğru çektim.

"Helena," diye inledi dudaklarıma, sözcükler içimde titreyirken dili benimkine sürtündü, çaresiz ve sahiplenici.

Dünya buna daraldı... ağzına, sıcaklığına, arzunun keskin kenarına.

Geceliğimin ince askılarını buldu ve omuzlarımdan kopardı. İpek kumaş belimde birikerek göğüslerimi serin havaya ... ve ona.

Achilles'in nefesi kesildi. Sonra başını eğdi ve ağzını, kızarmış göğsümün tepesine sıcak, sahiplenici bir çekişle kapattı. Derin bir şekilde emdi, hassas tomurcuğu ağzına çekerek beni titretmeye ve dengemi sağlamak için omuzlarına tutunmaya zorladı.

"Adımı söyle," diye sertçe emretti, ağzı benden hiç ayrılmadan.

"Achilles." Nefes nefese kaldım, o daha sert, daha açgözlü bir şekilde emdiğinde titredim, sanki sesimi kemiklerimin içinden çıkarmak istiyormuş gibi. Eli geceliğimin altına kayd. Nasırlı parmakları uyluk içimden geçip gitti, her kasımı beklentiyle gerginleştiren alaycı okşamalar.

Nefesim kesildi, sonra eli nihayet daha yukarı kayınca nefesim kesildi.

Ondan, dizginlenmemiş, neredeyse vahşî bir ses çıktı, omurgamda titreşerek yankılandı. "Tanrılar," diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine, sözcükleri açlıkla doluydu. "Benim için sırlıslıklımsın."

Parmakları içime bastırdı, utanmaz bir kesinlikte beni ayırdı, bulduğu ıslaklığı okşadı. İlk dokunuş içimde bir ateş çaktı ve ben bir çığlık atmamak için dişlerimi sıktım.

Başım geriye düştü, durduramadan dudaklarımdan bir inilti döküldü. Beni boş eliyle yakaladı ve avucuyla kafatasımın arkasını kavradı, parmakları içimde çalışırken her hareketini hissetmemi sağladı.

Ritmi acımasızdı, alay edecek kadar yavaş ama beni mahvedecek kadar derindi. Başparmağı daireler çizdi, bastırdı, hafifçe vurdu, ta ki kalçalarım eline karşı sallanıp daha fazlasını isteyene kadar.

"Söyle," diye homurdandı Achilles, dili çılgın nabzımı tadarken. "Seni ikiye ayırmamı istediğini söyle. Benim olduğunu söyle."

"Achilles..." Sesim çatladı. Parmaklarım çaresizce tunikini kavradı, sanki onu kendime kaynaştırabilmişim gibi onu kendime doğru çektim.

"Benim," diye hırladı, parmaklarını içimde kıvrırarak, beni seslere boğan noktaya dokundu. "Her nefes, her titreme. Benim."

Vücudum kasıldı, zevk sıcak, hiç bitmeyen bir dalga halinde içimden geçip gitti. Onun adını söylemeye çalışırken boğuldum, o beni sıkıca tutarken eline karşı kıvranıyordum, dudakları o sesi acı veren bir öpücükle yakaladı.

"Şu haline bak," diye fısıldadı sertçe ağzıma, parmakları hâlâ artçı sarsıntılarla beni okşuyordu. "Sanki bunun için yaratılmışsın gibi etrafımı sıkıca sarıyorsun. Benim için. Bunu sonsuza kadar yapabilirim," diye inledi tenime, sonra hafifçe ısırdı, içimi bir titreme daha sardı.

Parmaklarını benden çekti, sadece elini tunikin altına sokmak için, kendini serbest bırakırken inleyerek, ve onu hissettim, kalçama karşı kalın ve ağır. Bana sürtündü, keskin başı ıslak kıvrımlarım boyunca kayarak, uzunluğunu kayganlaştırdı.

Dışarıdan aniden bir çığlık yankılandı ve Achilles dondu. Nefesi hâlâ ağırlaşmış haldeyken bana bastırmaya devam etti.

Bir başka çığlık daha yankılandı. Bu sefer daha yüksek sesliydi. Acil bir ses.

Çenesi sıkıştı. "Tanrılar adına, şimdi de ne var?" diye hırladı, her kelimesinde öfke vardı. Geri çekildi, tunikasını acımasız bir hareketle aşağı itti, gözleri

hayal kırıklığıyla çılgına dönmüştü.

Ben konuşmadan, ellerini yüzüme koydu ve alnını alnıma sertçe bastırdı. "Üzgünüm," diye tısladı, sözleri pişmanlık tadı veriyordu. "Gitmeliyim."

Parmaklarım onu tutmak için çaresizce tunikine gömüldü, ama o kendini kopardı, yokluğu bir darbe gibiydi. Kapı çarptı ve sonra ayak sesleri kayboldu, sarayda ilerleyen kaosun içinde yutuldu.

Geride bıraktığı sessizlik dayanılmazdı. Göğsüm inip kalkıyordu, tenim hâlâ onun dokunuşuyla ıslaktı, her sinirim yarım kalmış bir çığlık atıyordu.

Balkon kapılarına sendeleyerek gittim ve hava almak için çaresizce kapıları sonuna kadar açtım. Rüzgâr yine yüzüme çarptı, saçlarımı karıştırdı, ciğerlerimi yaktı. Neler olduğunu anlamaya çalışırken, parmak eklemlerim ağrıyana kadar korkuluğa sıkıca tutundum.

İlk başta duman sandım.

Ama duman öyle hareket etmezdi.

Bahçenin üzerinde kalın ve değişken kırmızı bir sis dönüyordu, çitleri ve mermeri canlı varlıklar gibi kıvrılan kıvrımlarla sarıyordu. İçinde bükülmüş şekiller yatıyordu, uzuvları yanlış bir şekilde bükülmüş, grotesk bir hareketsizlik içinde uzanmışlardı.

Midem bulandı. Boğazım düğümlendi.

T12e Dehşet saraya yine saldırmıştı.

BÖLÜM 46

Alcmene'nin mırıldanma sesiyle uyandım.

Işığın parlaklığı kafatasımı deliyordu. Bir serçe gibi odamda uçup duruyordu, perdeleri çekip açıyor, dişlerimi sıkmama neden olacak kadar rahat bir şekilde gölgeleri dağıtırken.

Güneş ışığı içeri doldu, zemini sert bir parlaklıkla kapladı ve duvarlara yayıldı.

"Kalk," diye şarkı söyleyerek yatağımın ayak ucundaki yemek tepsisini işaret etti. "Yorganın altında saklanmaya devam edersen sabah yemeğini kaçıracaksın."

Uykum yine sığ ve kesintili geçmişti ama yine de kendimi dikleştirdim ve gözlerimdeki kumları ovuşturdum. Çarşaf belime yapışmıştı. Roz yastığımın üzerinde kıpırdadı, kurdele kuyruğu koluma çarptıktan sonra kucağıma süzüldü. Soluk mavi gözleri bir kez kırıştı, sonra yine kendi üzerine kıvrıldı.

Geçtiğimiz bir hafta boyunca saray tecrit altındaydı. Kapılar kilitlenmişti. Muhafız sayısı iki katına çıkarılmıştı. Avlulara bile giriş yasaklanmıştı.

Görünüşe göre, bir adamın Korku'dan ölmesi Menelaus için önemsiz bir şeydi. Bir trajedi, evet, ama atlatılabilir bir şey.

Ama on üç kişi?

On üç kişi, *alarm* verilmesi gereken bir durumdu.

Bir zamanlar, aptalca da olsa, Menelaos'un beni seçmesi halinde onu köyüme götürebileceğimi ummuştum. Ona, surların çevresinde cesetlerin çürüdüğü solmuş tarlaları gösterecektim. Belki de kendi gözleriyle görürse anlayacağını düşünmüştüm. Umursayacağını.

Ama burada ölen on üç kişi, dualar eşliğinde ya da ağlayarak defnedilmedi. Kıyıya götürüldüler, cesetleri tek bir tekneye yığıldı, ateşe verildi ve dalgaların arasına itildi. Onur için değil, dumanlarının saray duvarlarını lekelememesi için yakıldılar.

Bu haftadan sonra, kendi ölüleriyle yüzleşemiyorsa, benimkiler için parmağını bile kıpırdatmayacağı açıldı.

Ancak onun yapacağı şey... avlanmaktı.

Danışmanlarıyla kapalı kapılar ardında olmadığı zamanlarda, bir mızrak ve bir avuç askerle ormana sızar, gece çöktükten çok sonra geri dönerdi. Muhafızların bundan bahsettiğini her duyduğumda, içimi kemiren yeni bir soru ortaya çıkardı. O ormanda ne bulmayı umuyordu? Korku saraya geri dönmüşken, neden tam da şimdi avlanıyordu?

Bunu anlayamıyordum. Ama zihnimin derinliklerinde ince ve ısrarcı bir iplik beni çekiyordu. Avı, Dread kapılarımıza ilk ulaştığı sabah başlamıştı.

Ve şimdi, ölü sayısı artarken, yine ava çıkmıştı.

Bunların birbiriyle ne ilgisi olduğunu bilmiyordum. Sadece bir şeyin ilgisi olduğu konusunda içimde giderek güçlenen bir his vardı.

Ama ona sorabileceğim de değildi. Menelaus, odama kilitlenmemi emretmişti.

İlk başta, sarayda yaşayan ve kederleri her köşeye yayılan yaslı aileler için elimden geleni yaptım. Onlarla oturdum, sözler, ekmek ve verebileceğim azıcık teselli sundum.

Ama Menelaus bir gün sonra buna son verdi.

Menelaus avcılığı ve Dehşet ile o kadar meşguldü ki, ZÛeron konusunda da hiçbir şey yapmamıştı. O adam sarayın altındaki hücrelerde kilitli kalmıştı, ne serbest bırakılmış ne de mahkum edilmişti, sadece Menelaus onu silah, alamet ya da lanet olarak nitelendireceğine karar verirken çürümeye terk edilmişti.

Roz dizlerimin üzerinde kıpırdadı, tüyleri ışıktaki hafifçe parılıyordu, sanki o da bu gerçeğin ağırlığını hissediyormuş gibi.

Alcmene bana doğru döndü, elleri belinde. "Neden hâlâ yataktasın?"

Yüzümden saçlarımı ittim. "Böylece bir gün daha odamda kilitli kalabileyim diye mi?"

O sadece gözlerini devirdi, bu duruma göre hâlâ fazla neşeli görünüyordu.

"Bugün değil. Bugün ZÜesmophoria ve kral kutlamanın güvenli olduğunu ilan etti!" "Bu fikri nereden aldı?" diye sordum, sesimde inanamama hissi vardı.

Olan biten her şey yüzünden zaman kavramını yitirmiştim.

Alcmene kaşlarını kaldırdı. "İkimiz de biliyoruz ki o ne isterse onu yapar. Ve kimse, kral bile, bu festivali kaçırmak istemez."

ZÜesmophoria bir zamanlar Demeter ve Persephone'ye aitti—kutsal hasat, bereket, toprağı kutsama ve gelecek nesilleri güvence altına alma ayinleri. Ama Menelaus döneminde, isimleri silinmiş, dualardan ve törenlerden çıkarılmıştı; geriye sadece temsil ettikleri anlam kalmıştı.

Amyklai'de bu, kadınların toprağa adaklar götürdüğü, toprağın aldığı şeyi geri vermesi için dua ettiği, her zaman ciddi bir neşe dolu bir dönem olmuştu. Şimdi orada olmak, tanıdığım tarlalarda yürümek, beni büyüten kadınların yanında diz çökmek için her şeyi verirdim; kendime ait hissetmediğim bir sarayda durmak yerine.

Alcmene yatak direğine yaslanarak beni inceledi. "Heyecanlı görünmüyorsun.

Haftalardır bu kutlamaları planlıyordun."

"Öyle," dedim yavaşça. "Ama böyle bir kutlama için pek uygun bir zaman gibi gelmiyor." Boğazım düğümlendi. "Ve tüm o ölümler olmasa bile, halkımızın yiyecek kadar tahılı bile yokken nasıl kutlama yapabiliriz? Tarlalar çorak ve Korku her kapıda bir gölge gibi dolaşırken?"

Roz'un kuyruğu bileğimi daha sıkı sardı, sanki küçük yaratık da aynı fikirdeymiş gibi, garip bir rahatlık verdi.

Alcmene bir an beni inceledi, sonra yumuşadı. "Belki de yas tutanların ihtiyacı olan şey bir kutlamadır?"

Başımı salladım, Sparta'da neyin yolunda gittiğini düşünmeye çalışıyordum. Her hafta, Amyklai'den hâlâ bir mektup geliyordu. Menelaos'un arabalarının tahıl çuvalları ya da yağ amforalarıyla geldiğini anlatan düzgün satırlardan oluşan teşekkür mektupları; en azından bu konuda sözünün tuttuğunun kanıtı.

Menelaus'un yardım etmeme izin verdiği diğer köylerden de mektuplar gelmeye başlamıştı. O yardım, Menelaus'un bana vermiş olduğu bir izin değil,

Çünkü ona önceden sormamıştım.

Ptelea'dan, Kynosoura'dan, hatta eteklerdeki rüzgârla aşınmış küçük kasabalardan gelen mektuplar da aynı şeyi söylüyordu: erzakların onlara ulaştığını, çocuklarının aylardır ilk kez iyi beslendiklerini.

Hatta Anyşa'nın köyünden bile bir mektup gelmişti. Gözyaşlarımdan dolayı kelimeler bulanıklaştığı için mektubu iki kez okumak zorunda kaldım. Onlar, Anyşa'nın cesedini onlara geri gönderdiğim için bana teşekkür etmişlerdi, böylece ona uygun bir cenaze töreni düzenleyebileceklerdi. Onlar, Sparta'nın geri kalanı bunu yapmazken beni hatırladığım için bana teşekkür etmişlerdi. Onlar, dua etmekten başka sunacak hiçbir şeyi kalmamış bir yeri önemseydiğim için bana teşekkür etmişlerdi.

Hâlâ yardım edilmesi gereken çok insan vardı... Sparta'da hâlâ çok fazla yıkım ve dehşet vardı, ama mektuplar kutlanabilecek şeylerin küçük sembolleriydi. Bunlar bir başlangıçtı.

Bütün bunları riske atıyorsun, diye fısıldadı bir ses. Bu hatırlatma üzerine parmaklarım çarşafırlara dolandı, keten kumaş avuç içlerimi ısırana kadar. Roz, sanki beni sıkı tutmamam için uyarıyormuş gibi, yumuşak bir cıvıltıyla elime burnunu sürttü.

Çarşafırları bir kenara itip bacaklarımı yatağın kenarından sallandırdım. Ayaklarımla altındaki zemin serindi, bu da bana, yükünü taşımak istesem de istemesem de dünyanın dönmeye devam ettiğini hatırlattı. Roz hafifçe zıplayarak peşimden aşağı indi, yumuşak bir sesle yere indi, parlayan gözleri sanki canlanmış bir gölge gibi bana sabitlenmişti.

Alcmene çoktan oradaydı, bir tepsi dolusu kavanoz ve kumaşla koşturuyordu. Beni aynanın önündeki tabureye oturttu, sanki dünyadaki hiçbir şey umurunda değilmiş gibi yine mırıldanmaya başladı. Roz sessizce masanın kenarına atladı, kurdele kuyruğu kavanozların üzerine sarkarak sanki onları sahiplenir gibi durdu.

Parmakları cildimde ustaca hareket etti, boğazımın ve köprücük kemiklerimin çukurlarına yağ sürdü ve sanki sergilenmek üzere cilalanmış bir heykelmişim gibi saçlarımla yüzümden geriye doğru düzeltti.

Sesimi sabit tutmaya çalıştım. "Umarım bugün her şeyi hatırlarım. Amyklai'nin kutlamalarından çok farklı."

"Yanlış yapabileceğin pek bir şey yok. Açılış duası sırasında kralın yanında oturacak ve mevsime verdiği kutsamayı temsil edeceksin," dedi, kırmızı elbiseye uzanırken ses tonu gayet işgündü. "Bu gece ZÜere'de ziyafet, dans ve Beyaz Alev Alayı olacak ve sen diğerlerinin önünde yürüyeceksin."

Aynada ona baktım. “Evet,” diye mırıldandım, Sparta soylularına söz verilen diğer eşleri ve soylu kızları düşünerek. Bunun sembolik olması gerekiyordu—kan bağına sahip gelecek nesiller, kralın alevinin arkasında yürüyeceklerdi. “Acaba kasabımıza doğru koşan kuzular gibi mi görüneceğiz?” diye düşündüm ve Alcmene burun kıvırdı.

Roz hafifçe tısladı, kulakları kıpırdadı ve ben elimi onun tüylerinin üzerine koyarak onu sakinleştirdim. “Sadece şaka yapıyorum,” diye mırıldandım ve o bana inanmamış gibi ciyaklayarak cevap verdi.

Seçtiği elbiseye baktım; omuzlarında dökümlü altın zincirler bulunan, kat kat katmanlı, şeffaf bir kırmızı elbiseydi ve bel kısmı, şimdiye kadar giydiğim hiçbir kemerden daha sıkı bir şekilde büzülmüştü.

"Ne kadar sembolik," diye mırıldandım.

Alcmene, yakayı düzeltirken içinden kıkırdadı. “Sadece gülümse ve tüm bunlara inanıyormuş gibi yürü. İnsanların moralini yükselt. Senden tek istedikleri bu.”

Saçlarımı geriye çekip, soluk telleri kırmızı ipe karşı parlayana kadar bağladı. Yağ, ışığı yakalayarak cildimi kapladı, ta ki artık bir kadın gibi görünmeyip, sergilenmek üzere tasarlanmış bir şey gibi görünene kadar... Menelaos'u memnun etmek için şekillendirilmiş bir adak. Roz dik oturmuş, aynada beni izliyordu; bakışları göz kırpmadan ve tedirgin ediciydi... sanki yağların ve ipeğin altından, göğsümde çömelmiş korkuyu görüyor gibiydi.

Kendimi aynaya bakmaya zorladım ve işte o yine oradaydı: Amyklai'li Helena değildi, bir zamanlar çatlamış tarlaların yanında diz çöküp yağmur için dua eden kız değildi. Bu figür tamamen başka bir şeye dönüştürülmüştü.

Her gün hatırlatıldığı gibi, yakında festivalin temsil ettiği şeye dönüşecektim: soyun gelecekteki taşıyıcısı. Menelaus'un varisleri için bir kap.

Onun elleri, tohumları, çocukları — bizim çocuklarımız — düşüncesi içimi kaplayan o rahatsızlık, neredeyse dizlerimin çökmesine neden oldu. Roz başını koluma dayadı, beni teselli etmeye çalıştı, ama soluk gözleri hiç yumuşamadı.

"Başını dik tut," diye mırıldandı Alcmene, ellerini sıkıca kullanarak eğdiğim başımı kaldırdı. Koyu renkli gözleri aynada benimkilerle buluştu. "Git ve bir kraliçe ol."

Avluya adım attım ve ağzım açık kaldı. Mermer sütunlardan kırmızı ve altın renkli bayraklar dalgalanıyordu, çok fazlaydı, çok gösterişliydi, iplikleri parılıyordu. Müzisyenler çeşmenin yanında çalışıyordu, flütleri ve lirleri havada dans ediyordu

. Su safran ve gül ile boyanmıştı; bu çöküntü dolu görüntü, sarayı baharın ortasında bir genelev gibi kokutuyordu.

Bu, benim planladığım şey değildi.

Ben ölçülü bir şey istemiştim. Fazla bütçeyi ve yiyecekleri, açları doyurmak için dış köylerdeki insanlara gönderilmek üzere bir kenara ayırmıştım.

Ama incirlerin ve zeytinlerin kıvrımlarına işlenmiş altınlara, kadehlerin kenarlarına dövülmüş altınlara ve hatta ekmeğin bile altın yaldızlı, unutulmuş bir tanrının masasından düşmüş kar taneleri gibi pullarla kaplı olduğuna bakınca... köyler hiçbir şey alamayacaktı.

Beni izleyen gözler için zorladığım gülümsemeden çenem ağrıyordu. Omzumun hemen arkasında duran Nomiki'ye doğru eğildim. "Neden böyle oldu?" diye fısıldadım, dudaklarımı kıvrık tutarak. "Bu, benim istediğim şey değildi."

Gözleri, benimkilerle karşılaşmamak için dikkatlice yana kaydı. "Kralın isteği," diye mırıldandı. "Bunun... daha fazlası olması gerektiğini söyledi."

Daha fazla, her zaman daha fazla.

Göğümde öfke yanıyordu, ama bunu gösteremezdim. Burada, Menelaus izlerken ve her soylunun gözü en ufak bir hatayı bile yakalamak için beklerken.

Kalabalıkta ani bir sevinç çığlığı yankılandı. Kafamı o yöne çevirdiğimde, bir grup akrobatı havaya sıçrarken gördüm; uzuvları yağla parıldıyor, vücutları alev dilleri gibi kıvrılıyordu. Biri, bir başkasının havada tuttuğu ateş halkasının içinden dönerek, kedi gibi zarif bir şekilde mermer döşemeye indi. Kalabalık yine coştı; ayaklar altımızdaki taşı döverek tezahüratlar ve alkışlar patladı.

İsteksizce Menelaus'un fildişi tahtta oturduğu yere doğru ilerledim. Yanındaki koltuğa oturdum; koltuğun kenarları, uyluklarımı saran ipek kumaşın içinden keskin bir soğukluk yayıyordu. Menelaus bana doğru eğildi; geniş omuzları tüm alanı kaplıyordu; kadehini kaldırırken ön kollarındaki kaslar hareket ediyordu. Yüzükleri metale çarparak tınladı.

Göğsü altın ve cilalı bronzla parlıyordu, ama geriye yaslandığımda burnuma keskin bir koku geldi; yanmış adaçayı ve acı mür kokusu, avluyu kaplayan tatlı parfümlerin altında boğucu bir şekilde hissediliyordu.

Kendimi durduramadan burnumu kırıştırdım. O anda, boğazındaki zincirlerin altına sıkışmış olanları gördüm: küçük deri keseler, düğümlenmiş diş dizileri

dişler, kemik parçaları ve otlardan oluşan, kaba tılsımlara dönüştürülmüş şeyler. Korku'yu uzak tutmak için en az bir düzine tılsım, bir dilencinin zırhı gibi boynuna asılmıştı.

Onlara bakarken kaşlarımı çattım. Menelaus hiçbir şeyden korkmuş gibi görünmemişti, ne canavarlardan, ne düşmanlardan, ne de Korku'nun kendisinden. Onun, hem de tılsım takması fikri beni tedirgin etti.

Farkına varmadan bakışlarım onun yüzüne kaydı, onu arıyordum.

Gözleri değiştiğinde nasıl göründüğünü unutmamıştım. Ama şimdi bir bağlantı ya da ipucu umuyorsam, bunun yerine hayal kırıklığıyla karşılaştım. Gözleri yorgunluktan kan çanağına dönmüştü, kenarları gergindi... ama insancıldı. Derinliklerinde başka dünyadan bir yaratık yoktu.

Bir ses çıkarmış olmalıyım ki Menelaus'un dikkati aniden bana yöneldi, gözleri benimkilere dikilirken koyu kaşları çatıldı. Yüzümü düzelttim, kirpiklerimi indirdim ve sanki hiçbir şey olmamış gibi elimi kadehimin etrafına doladım.

Bir an durup, sanki düşüncelerimi kafatasımdan sıyrıp alabilecekmiş gibi, beni inceledi. Sonra, hafif bir homurtuyla şarabına geri döndü.

Ne kadar da uygun, diye düşündüm, halkının her gün yutmak zorunda kaldığı korkunun bir parçasını bile yutmakta zorlanıyor olması.

Aniden, sarkık duran avucuma bir şey dokundu ve kalbim bir an durdu.

Kim olduğunu bilmek için bakmama gerek yoktu. Karanlıkta bile o dokunuşu tanırdım.

Achilles, tam tören kıyafetiyle tahtların yanından geçti. Saçları deri bir kayışla geriye çekilmişti, belinde tören kılıcı kınında duruyordu. Adımları yumuşak ve kendinden emindi; avluyu geçerken birçok kişinin dikkatini çekti.

Bana bakmadı ve içimden bir parça ağlamak istedi. Korku sarayı sarmaladığından beri onu görmemişim. Salanlar kapatılmış, muhafız sayısı iki katına çıkarılmıştı; yakalanma riski çok yüksekti. Günler rahatlama olmadan gelip geçiyordu ve onun bir zamanlar olduğu yerdeki sessizlik bir acıya dönüşmüştü.

Parmaklarımı kucagımda yumruk haline getirdim, sanki bir dua gibi, sanki anıların kendisi beni ayakta tutmaya yetecekmiş gibi, onun dokunuşunun hayaletine sarıldım.

Gözlerim, muhafızların dış çemberinin yanına, heykel gibi duran ve okunamaz bir ifadeyle yerini alan Achilles'e takıldı. Sarayda taktığı maske, mükemmelliğiyle neredeyse

mükemmelliğiyle neredeyse acımasızdı. Kaçının buna inandığını merak ettim. Kaçının onun sadece kralın yanındaki bir kılıç olduğunu düşündüğünü.

Koltuğumda hafifçe kıpırdadım.

Akrobatlar selam verirken, boyalı tenleri terden parıldarken, en yakınımındaki soylular grubu sessizliğe büründü. Kral sandalyesine yaslandı ve elinin tersiyle dudağını sildi.

"Ee?" diye sordu yavaşça. "Kutlama hakkında ne düşünüyorsun, güzelliğim?"

"Bu... muhteşem," dedim dikkatlice, her kelimenin tadı dilimde acı bir tat bırakıyordu.

"Planladığımdan daha büyük."

Demek istediğim, bunun aşırı, hatta müstehcen olduğuydu. Toprakları yiyecek bulmak için can çekişen bir ülke, tarlaları harap olmuş ve halkı eriyip gitmişken, ekmeğin üzerine altın yağmamalı ve çeşmeleri safranla doldurmamalıydı.

Bunun yerine, dudaklarım onun beklediği kibar gülümsemeye büründü.

"Harika," diye tekrarladı, kıkırdayarak. "Evet, sana öyle geliyor herhalde. Senin küçük köyün bir mayıs direği ve bir keçiden fazlasını ayarlayamazdı, değil mi? En sevdiğim festival için bu kadar az hazırlık yapmış olmana şaşmamalı."

Çenem kasılana kadar sıkı sıkıya kapalı kaldı ve ağzımdan sert sözler çıkmasını engellemek için dilimi dişlerime sertçe bastırmak zorunda kaldım. Bu hakaret daha da derine işledi çünkü bir bakıma doğruydı — sunularımız küçük ve mütevazıydı, ama bunlar aşırılık ve israftan değil, açlık ve dualardan doğmuştu. Safranla boyanmış çeşmeye bakışlarımı sabitledim, ona bakmamak için kendimi zorladım.

Bana daha da döndü, dirseğini tahtının koluna dayayarak geniş göğsünü daha da yaklaştırdı ve ben de tılsımlarının zehirli kokusunu daha fazla solumak zorunda kaldım.

"Bu," yüzüklerle dolu elini geniş bir hareketle çevremizdeki bolluğa doğru uzattı, "gerçek hükümdarlığın neye benzediğidir, güzelim. Halk ihtişam bekler. Onu görmeye ihtiyaçları vardır. Bu onlara, kralının seçilmiş olduğunu hatırlatır. *Onun* gözde olduğunu. Onun onların tanrısı olduğunu."

Boynundaki altın zincirler pranga gibi tıkırdadı.

"Şuradakileri görüyor musun?" diye sordu, festival için alt teraslara yaklaşmasına izin verilen halkı işaret ederek. "Sence masamdaki eti kıskanıyorlar mı? Kasamdaki paraları? Hayır. Onlar buna tapıyorlar. Boş bir petekten bal yalamaya çalışırken, krallarının ziyafet çekmesini *istiyorlar*. Birinin iyi yaşadığını bilmek onlara umut veriyor."

Ona hayretle baktım. Menelaus için bile bu delilikti.

Sesi alçaldı, sesinde bir tür sevgi vardı. “Soyları benimkiyle karışacaksa, kızlarını ateşin içine atarlar.”

Elimi uzatıp yüzüne tokat atmak yerine, boynundaki tılsımlardan birine, görünüşe göre bir kuş kemiği olanına odaklandım.

“Onlar alçakgönüllülük istemiyor, Helena. Onlar uğruna kanlarını akıtabilecekleri bir tanrı istiyorlar. Bir çoban değil, bir aslan. Ve ben...” Elini göğsünde gezdirdi. “Ben, ekinler bozulduğunda ve nehirler kurduğunda önünde diz çöktükleri fırtınayım.”

Bakışları üzerimde dolaşırken karardı ve kendini beğenmiş bir sahiplenmeyle sabitlendi. “Sen, canım, bu tacı benim gibi takmayı öğreneceksin. Zarafetle değil. *Güçle*. Oğullarım da öyle.” Bakışları kasıtlı olarak düz karnıma indi, kadehini boşaltmadan önce ağzını sıkılaştırdı ve benim sessizliğimden çoktan sıkılmış olarak eğlenceye geri döndü.

Bir grup dansçı son dönüşlerine atlarken, uzuvları kılıç dövüşü gibi parıldarken ve kalabalık alkışlarla coşarken, bardağımın sapını kavrayan parmaklarım bembeyaz oldu.

Aniden havayı yaran yüksek bir çatırtı duyuldu, ardından şenlikleri yırtan bir çığlık geldi ve ben irkildim, kaynağını bulmak için çılginca etrafa bakındım.

Başlıklarını çekmiş adamlar sütunların arasından fırlayarak ortaya çıktılar, kılıçları güneşte parıldıyordu. Biri diğerlerinden ayrılıp kürsüye doğru hücum etti, kılıcını yüksekte kaldırıp krala nişan aldı. Engelleyemeden çığlığım ağzımdan fırladı, avlu etrafımda patladı, banklar sürtündü, kadehler döküldü, kadınlar çığlık atarak dağıldı.

Kılıç asla vurmadı.

Menelaus'un karnına bir santim kala, kılıç titredi ve inledi...

Transa geçmiş gibi ona baktım, içimdeki her şeyle devam etmesini diledim

Ama çelik, alçak, gıcırdayan bir iniltiyle bükülmeye başladı, sanki iliği sökülmüş gibi kendi üzerine kıvrıldı

sanki iliği sökülmüş gibi bükülmeye başladı. Erimiş damlalar mermere sıçrayıp taşa minik çukurlar açarken bir tıslama yükseldi. Suikastçının elinden kılıcın kabzası düştü ve gözleri fal taşı gibi açılmış halde geriye sendeledi.

Tahtıma yaslandım, nabzım boğazımda atarken fildişi omurgama batıyordu. Aşağıda bronz parladı. Achilles çoktan harekete geçmişti,

kılıcı başka bir kapüşonlu adamı keskin bir yay çizerek ikiye ayırdı. Kalkanlar çarpıştı ve bedenler birbirine çarptığında çelik sesleri yankılandı. Suikastçılar ileri atıldı, ama askerler onlara kafa kafaya karşı koydu; çarpışma o kadar gürültülüydü ki kemiklerim titredi.

Avlunun uzak köşesinden, biri çılgın kalabalığın içinden ilerledi. Bir silüet gölgelerden sıyrıldı, uzun boylu ve dik duruyordu. Bileklerindeki derisi koyulaşmıştı, demirin izleriyle yıpranmıştı, ama artık onu bağlayan hiçbir pranga yoktu. Derisi kirle kaplıydı ve siyah saçları, hareket ederken güneşte parıldayan vahşi bir yumağa dönüşmüştü. Tunik yırtılmış ve tozla kaplanmıştı, ama vücuduna inatla yapışmıştı.

Gündüzleri ametist gibi parıldayan ZÛeron'un menekşe rengi gözleri, kaosu sakin bir şekilde süzüyordu.

Başka bir suikastçı, öldürmek için kılıcını sallayarak saldırdığında, bir çığlık avluyu yırttı. ZÛeron elini kaldırdı ve parmakları havayı yırttı. Ağzından garip kelimeler döküldü ve ellerindeki semboller parladı, tıslayarak havaya kazındı.

Çelik ışıkla buluştu.

Kılıcı çığlık attı, parçalandı ve çözülerek yere düşerken gri bir toz bulutu oluşturdu. Suikastçı, görünmez bir güç ona çarparak vücudunu geriye savurmadan önce çığlık atacak zaman bile bulamadı. Mide bulandırıcı bir çatırtıyla bir sütuna çarptı ve beyaz taştan kan damlaları süzüldü.

Kaos patlak verdi. Soylular çığlık atıp kaçmaya çalışırken, muhafızlar kralın yanına akın etti.

Menelaus ayağa fırladı. Yüzü kıpkırmızıydı ve sesi gürültünün üstüne gürledi. "Bu ne oyun?" Titreyen elini ZÛeron'a doğru uzattı, her kelimedede tükürükler saçıldı. "Onu kim dışarı çıkardı?"

ZÛeron, gölgeler bir pelerin gibi bedenine sarılmış halde ilerlerken alaycı bir gülümseme attı. Başka bir kapüşonlu adam, bıçağını havaya kaldırarak üzerine atıldı. ZÛeron başını bile çevirmedi. Elini, sinekleri kovar gibi tembelce dışarı doğru salladı. ZÛe suikastçısı, elindeki silahın bükülüp, ete ulaşamadan erimiş parçalara ayrılmasıyla çığlık attı. Vücudu avlunun öbür ucuna fırladı ve önümüzde bir yığın halinde yere yığıldı.

ZÛe'nin son suikastçısı, Achilles ile dövüşen adam, aniden geriye doğru savruldu. Achilles'in ayaklarının dibine düştü, uzuvları seğirdikten sonra hareketsiz kaldı. Achilles'in ağzından bir hırıltı çıktı, çenesi sıkıydı,

ölümcül darbe için hazırda bekleyen kılıcı hala sıkıca kavradı. Z`Ueron'a öfkeyle baktı, mavi gözleri gök gürültüsünden mahrum kalmış bir fırtına gibi parıldıyordu.

Z`Ueron'un sırtışı genişledi, mor gözleri parıldarken, sanki onların ölümleri nefes alıp vermekten başka bir şey değilmişçesine, en ufak bir endişe belirtisi göstermeden yere yığılmış bedenlerin yanından geçip gitti.

"Büyü," diye fısıldadı yakınlarda biri. Hayranlıktan değil... dehşetten gelen bir fısıltıydı. Bugün orada bulunanların çoğu Z`Ueron'u daha önce görmemişti ve onun gücü onlar için açıkça bir keşifti.

Ama geri kalanımız için de bu gösteri aynı derecede sarsıcıydı.

Z`Ue havası, onun büyüsiyle titriyordu. Ayaklarımın altındaki Z`Ue toprağı, sanki bir darbe almış ve hâlâ çınlamaya devam ediyormuş gibi uğulduyordu.

Z`Ueron kürsünün önünde durdu. Önümüze atlayan muhafızlar mızraklarını indirdiler, ama mızrak saplarını sıkıca kavrayan parmakları korkularını ele veriyordu.

Menelaus, iri cüssesiyle tahtın derinliklerine gömülmüş halde ona bakıyordu. Hareketsiz kalmaya, bir savaşçı kralın taş gibi yüzlü kayıtsızlığını takınmaya çalışıyordu, ama elleri onu ele veriyordu; kucağında dururken hafifçe titriyorlardı. Gözleri, Z`Ueron'un her adımını takip ediyordu; göz bebekleri, sanki henüz av olmadığını kendine ikna etmeye çalışan bir adam gibi, kocaman açılmıştı.

"Hücrede çürümeliydin," diye hırladı.

Z`Ueron başını eğdi, ağzında tembel bir gülümseme belirdi, o tehlikeli sakinlik ona yapışmıştı. "Bu pek de minnettar bir tavır değil," dedi yavaşça. "Az önce hayatını kurtardığımı düşünürsek."

Menelaus'un hırıltısı avluda yankılandı; bu ses korkutmak için çıkmıştı, ancak kenarlarında titriyordu. "Bir tanrının kurtarılmaya ihtiyacı yoktur," diye tükürdü.

Z`Ueron onu inceledi, başını o anı samimi ve keskin hissettirecek kadar eğdi. "Yine de," dedi parıldayan, her şeyi bilen bir bakışla, "parmaklıkları erittim. Ve yine de yardım ettim."

Kalabalık, nefes kesen çığlıklar ve çılgın fısıltılarla sarsıldı. Nabzım onlarla birlikte hızlandı, tüylerim diken diken oldu. Menelaus'un bakışları fısıldayan ağızlardan birine diğerine atladı, kalın parmakları tahtının kollarına sıkıca tutunmuştu, sanki uzanıp onları zorla susturmak için kendini zor tutuyormuş gibi.

ŽÜeron sadece içinden hafifçe güldü ve ellerini kaldırdı. Avuç içlerini ince çizgiler kaplıyordu; semboller, alevlenmeyi bekleyen közler gibi sabit bir şekilde parlıyordu. “Sadakatimin kanıtını istemiştiniz, Majesteleri,” dedi başını eğerek. “Peki... tebrikler. İşte bu.”

Sesi rahattı, neredeyse sıkılmış gibiydi, ama her hecede tam olarak çözemediğim bir şey yankılanıyordu. Sesi, bağlılıktan çok, sadece kendisinin anladığı bir şaka gibi geliyordu.

Menelaus kaşlarını çattı ve onu çözebileceği bir bulmaca gibi incelemeye devam etti.

Kalabalığın içinden bulanık bir hareket geçti; son bir kapüşonlu figür aniden tahtın üzerine atıldı, elinde bir bıçak parıldıyordu.

Achilles ileri atılıp suikastçıyı kemikleri sarsacak bir güçle vurduğunda nefesim kesildi. Bıçak, metalin ılııyla kılıcından sekti, ardından Achilles bıçağı elinden koparıp onu yere serdi. Adamın kafatasının yere çarpma sesi avluda yankılandı ve tüm fısıltıları susturdu.

ŽÜeron alkışlamaya başladı, her vuruş sessizliğı vurguluyordu. “Peki,” dedi, menekşe rengi gözleri bana doğru parladı. O bakış bir nefes kadar uzun sürdü, yakıcı, yırtıcı, sanki beni kalabalığın içinden ayıklayıp çıplak bırakmış gibi, sonra bakışlarını tekrar Achilles’e kaydırđı. “Hoşuna gitti mi? Ne derler, geç olması hiç olmamasından iyidir.”

Achilles'in omuzları kaskatı kesilip kılıcının kabzasını derisi gıcırdayana kadar sıkıca kavradığında, atmosfer gerginleşti. Bakışları taşı bile parçalayabilir gibiydi, gözleri serbest bırakılmak için yalvaran bir öfkeyle ŽÜeron'a kilitlenmişti.

ŽÜeron sadece sırtıttı, sanki Achilles’in öfkesi onun ateşini körükleyen bir odun parçasıymış gibi.

"Onu hücrelerine geri götürün," diye homurdandı Menelaus, nihayet kargaşanın içinde sesini duyurabilmişti.

Muhafızların emre uyması bir saniye sürdü. Adımlarında, hiçbir güçleri olmadığını bilen adamların yavaş ve kararsızlığı vardı. Ama bir kez daha ŽÜeron direnmedi. Sadece arkasını döndü ve sakın bir şekilde aralarından geçti.

Menelaus tahtından sendeleyerek kalktı, boynundaki tılsımlar hareket ettikçe sallanıp çınladı. “Achilles! Dione! Benimle gelin!” diye bağırdı, merdivenlerden aşağı fırlayarak indi, muhafızlar yol açmak için dağılırken cüppesi etrafında çırpındı. Achilles hemen harekete geçti, kılıcı hâlâ elindeyken kralın arkasına düştü

. Z`E Baş Rahibesi fildişi c`ppesini toplayıp onların peşinden koştu, boncuklu `rg`leri arkasında dalgalanıyordu.

Z`E kalabalığı, onların sil`etleri kapıların ardında kaybolur kaybolmaz çılgınca mırıldanmaya başladı. C`ppeler hışırdadı, m`cevherler tıkırdadı, yelpazeler paniklemiş kuşlar gibi çırpındı. S`zler tıslayarak birbirine karıştı, ta ki t`m avlu endişeli bir g`r`lt`yle inleyene kadar.

Yanımda, Alcmene şoktan g`zleri fal taşı gibi a`ılmış bir şekilde `ne doğru eğildi.

"Mutlu Z`Esmophoria," diye fısıldadım tiz, titrek bir sesle, s`zlerim sadece ona y`nelikti. Başka kimse beni duymamış olmalıydı.

Bu y`zden g`lgelerden gelen, havada yumuşak ve yankılanan kahkaha sesini duyduğumda donakaldım. O ses ikimize de ait değildi... ama yine de bana cevap vermişti.

Başımı sarayın merdivenlerine doğru `evirdim.

Z`Ueron kemerli ge`idin i`inde neredeyse kaybolmuştu, omzunun `zerinden geriye bakarken mor g`zleri parıldıyordu. Sanki her kelimeyi duymuş gibi, kahkahası derinleşti, zengin ve alaycıydı.

O i`eriye girip kaybolduktan sonra da o ses uzun s`re yankılandı.

47. BÖLÜM

Odama o kadar uzun süre bir uçtan diğer uca yürüdüm ki, yer artık adımlarımı ezbere biliyor olmalıydı. *Kal, bana yine söylenmişti. Sanki duvarlar beni suikastçılardan... ya da sihirden gerçekten koruyabilirmiş gibi.*

Bize kim saldırmıştı?

Kral neyin peşindeydi?

Ve Tl2eron tam olarak ne istiyordu?

Sorular, başka bir yere yöneltecek yerim olmadığı için boş odaya doğru fısıldayarak ağızımdan döküldü. Balkona doğru yürüdüm, sonra tekrar geri döndüm; hareketlerim huzursuz ve anlamsızdı. Elimini saçlarımdan arasından geçirdim ve nefes verdim, sanki oturmak bedenimi rahatlamaya ikna edecekmiş gibi kendimi bir sandalyeye doğru zorladım.

Aniden duyulan çılgınca bir tırmalama sesi sessizliği bozdu ve dikkatimi duvara çekti. Roz arka ayakları üzerinde duruyordu, kuyruğunu arkasında sallarken öfkeyle taşı tırmalıyordu.

"Ne oldu?" diye mırıldandım, sandalyemden kalkarken. Şöminedeki közler sönmüştü ve köşeler gölgelerle dolmuştu, bu da Roz'un soluk gözlerini loş ışıktaki tedirgin edici bir parlaklıkla parlatıyordu.

Ama Roz durmadı. Tırmalaması daha da çaresiz hale geldi, yüksek ve acil patlamalar halinde ciyaklamalar çıkıyordu.

"Roz," diye tekrar denedim, ama sanki ele geçirilmiş gibi tırmalamaya devam etti.

Ona doğru koştum, duvarı incelerken kalbim güm güm atıyordu. Pençelerinin vurduğu yerde taştan aşağıya doğru uzanan ince bir çatlak vardı. Kaşlarımı çatarak parmaklarımı üzerine bastırdım, duvar elim altında kayınca irkildim. Soğuk bir hava akımı dışarı sızdı, tenime dokundu. Donakaldım, ağzım açık kaldı.

"Tanrım, Roz..." Sesim kısıldı. "Bir geçit bulmuşsun." Yine ciyakladı, kuyruğunu salladı.

Yutkundum, sonra ek yeri çektim. Taş gıcırdayarak açıldı ve karanlığa uzanan dar bir tüneli ortaya çıkardı.

Bir an için, orada durup tünele baktım. Roz'un vücudu gerildi, kuyruğu bir kez sallandı. Bir ciyaklama sesi çıktı... ve sonra kaçtı. Pençeleri taşa kayarken gri kürkü tünelde bulanık bir iz bıraktı. Roz'un gözleri karanlıkta iki soğuk kıvılcım gibi bana doğru kısaca parladı, sonra söndü.

"Roz!" diye karanlığa doğru tısladım. Ama o ciyaklamadı.

Masadan yarı yanmış bir yağ lambasını kaptım ve onu ocaktaki közlere doğru eğdim. Fital alev aldı ve taşların üzerine titrek bir ışık saçtı.

"Roz," diye bir kez daha fısıldadım, ama o çoktan gitmişti.

Lambayı daha sıkı kavradım ve bir adım attım. Eşiği geçerken taşlar her iki yanımdan sıkıca sarıldı, gölgeler alevden isteksizce geri çekildi. Hava aniden değişti, daha serin ve nemli hale geldi, yıllardır gün ışığı görmemiş taşların bayat kokusunu taşıyordu. Sandaletlerim düz olmayan taş döşemelere sürtünerek, sığ oluklara batıyordu. Her adımda, zamanla aşınmış ve uzun zamandır unutulmuş bir merdiven boşluğundan aşağıya iniyordum.

Tavana örümcek ağları yapışmıştı, eğildiğimde hayalet gibi iplikleri saçlarıma dolandı. Lambam titredi, ışığı taşın çatlaklarından sızan nemin kaygan parlaklığında parladı. Her titremede gölgeler sıçradı, görünmez yaratıklar gibi duvarlar boyunca fırladı.

"Ne yapıyorum ben?" diye fısıldadım kendi kendime, ama sözlerim dar taş duvara çarparak anında yutuldu. Parmaklarım

dengeyi sağlamak için duvara dokundu ve benden önce bu geçitlerden kaç kişinin geçtiğini merak ettim.

Ne kadar derine gidersem, hava o kadar değişiyordu. Sanki sarayın kendisi etrafımda nefes veriyormuş gibi ciğerlerime baskı yapıyordu. Göğsüm sıkıştı, tam olarak korkudan değil, daha garip bir şeyden. İçime batıyormuş gibi hissettiren bir ağırlık.

Her adımda durum daha da kötüleşiyordu. Merdivenlerin sonuna geldiğimde, bu his göğüs kafesimin altında sürekli bir vızıltıya dönüşmüştü, sanki bana ait olmayan ikinci bir kalp atışı gibiydi.

Elimi göğsüme bastırdım, parmaklarımı açtım. Diğer avucumun altındaki taş duvar soğuktu, ama içimdeki basınç yanıyordu. Ritim beni çağırıyordu. Bana ait olmayan bir nabız, sanki taşların kendisi beni çağırıyormuş gibi, beni daha derine çekiyordu.

Bir kapıyı zorla açıp geniş bir odaya süzüldüğümde menteşeler gıcırdadı. Lamba ışığı alçak taş kemerlerin üzerinde titreyerek, yosunla kaplı ve uzun zamandır sızan suyla çizgili duvarları ortaya çıkardı. Köşelerde sandıklar ve amforalar yığılmıştı, kapakları yarılmış, içlerinden buruşmuş otlar ve çürümüş kumaşlar dökülüyordu.

Aniden bir ciyaklama sessizliği bozdu. Lambayı çevirdim ve odanın uzak köşesindeki kırık bir sandığın üstüne tünemiş Roz'u gördüm. Gözleri ışıktaki parlıyordu, sanki beni daha derine çağırır gibi bana sabitlenmişti.

"Geri dönmeliyiz," diye fısıldadım ona. Roz ciyakladı ve bir sonraki tünele doğru fırladı.

İç çekerek onu takip ettim, şalımın taşların sivri köşelerine takılmasıyla tısladım, sanki bir el beni geçirmemek için geri çekiyormuş gibi. Kendimi kurtardım ve yoluma devam ettim.

Yine de göğsümdeki çarpıntıyı hissedebiliyordum.

Roz sonunda ileride durmuştu, nemli bir duvarın önünde çömelmiş, kuyruğu seğiriyordu. Yavaşça yaklaştım, odanın hemen ötesinden gelen boğuk erkek seslerini duyunca nefesim kesildi.

Roz'un yanına çömelip lambayı yere koydum. Avuç içlerimi soğuk yüzeye bastırıp aramaya başladığımda, ışığı duvarın üzerinde titriyordu. Parmaklarım, taşlara yapışmış, kirle kaplı bir duvar halısına takıldı. Onu geri çektim ve duvarda, içinden zayıf bir ışığın sızdığı dar bir yarık ortaya çıktı.

"Bu delilik, Roz," diye mırıldandım, yaklaşarak.

Delikten gelen hava nemli demir, ter ve çürüme kokuyordu; her şeyden önce iğrenç bir koku baskın geliyordu. Taşların arasından, sefil ve kırık sesler sızıyordu; yalvarmak için bile çok hırpalanmış erkeklerin mırıldanmaları bu sesleri kesintiye uğratiyordu. Yarıktaki içeriye bakarken üzerime bir sıcaklık bastırdı; karanlıktan boğucu bir dalga yayıldı.

Daha da yaklaştım, göğsümdeki garip çarpıntının aniden durduğunu fark ettim.

Meşale ışığı nemli taşla vurarak, ötesindeki odaya uzun gölgeler düşürdü. Menelaus, odanın ortasında öfkeyle kollarını diken diken etmişti, gözleri bir fırındaki kömürler gibi parlıyordu. Achilles onun yanında duruyordu, kollarını sıkıca kavuşturmuş, omuzlarının sert hatlarında gerginlik belirmişti.

Yerde bir adam diz çökmüş duruyordu. Çenesinden kan akıyor, karanlık damlalar halinde taşla damlıyordu. Nefesi hırıltılı, sık ve kesik kesikti.

Tl2eron onların arasında duruyordu; derisini kaplayan kir, ona hâlâ banyo yapma şerefının bahşedilmediğinin açık bir işaretiydi. Diğerlerinden biraz uzak duruyordu; gölge, sanki onu bırakmak istemiyormuşçasına kenarlarından onu çekip duruyordu. Elleri yanlarında gevşekçe sarkıyordu ve avuç içlerinde hâlâ soluk çizgiler parıldıyordu; bu semboller, erimeyi reddeden buz gibi nabız atan koyu mavi bir ışıltıyla canlanmıştı.

Omurgamdan bir ürperti geçti. Tanrılar, o neydi?

Menelaus'un emredici sesi odayı yırttı ve sessizliği paramparça etti. "Sparta'yı koruyabileceğini mi iddia ediyorsun? Kanıtla. Onu kır... burada, hepimizin gözü önünde."

Tl2eron'un bakışları diz çökmüş suikastçıya sabitlendi, gözlerinin derinliklerinde alevler parıldıyordu.

Yavaşça öne doğru adım attı ve elini kaldırdı.

Menelaus'un kaşları yukarı fırladı. "Ne yapıyorsun?"

Tl2eron'un ağzı hafifçe kıvrıldı. "Senden istediğin şeyi," dedi yumuşak bir sesle.

"Onu kırmak. Sadece... benim yöntemimle." Avuçlarındaki Tl2e sembolleri parladı.

Tl2e tutsak, gözleri fal taşı gibi açılırken kaskatı kesildi. Çığlığı hücreyi yırttı ve ben duvardan geri çekildim, bir elimi ağzıma götürdüm. Tl2e hava yoğunlaştı ve büküldü. Sanki oda yanlış bir şekilde bürünmüş gibi parıldıyordu. Işık kendi üzerine kıvrıldı. Ses

. Ve adam tekrar çılglık attı, acıdan değil, havayı donduran saf bir dehşetten.

Taş zemine tırnaklarını geçirdi, tırnakları yırtıldı. "Ianthé—kaç!" diye, hiçbirimizin göremediği gölgelere doğru hıçkırarak bağırdı. "Tanrılar, onu almalarına izin vermeyin!"

Ben izlerken kalbim göğsümde çarpıyordu, boğazımda sıcak bir acı yükseliyordu.

"Ne görüyor?" diye sordu Menelaus, sesi istemese de titriyordu.

Tl2eron başını eğdi, sonucu zaten bilen bir avcının kayıtsız sakinliğiyle izliyordu. "En kötü anısı," dedi. Sesi neredeyse eğleniyor gibiydi, ağzında acımasız bir gülümseme belirdi. "Ve en iyi kısmı? Bittiğinde... yeniden başlıyor."

Tl2e suikastçısı kıvranıyor, sarsılıyor, bir çocuk gibi hıçkırıyordu. "Hayır... lütfen... beni tekrar izlemeye zorlama. Lütfen..." Kafasını taş zemine vurdu. Tl2e sesi duvardan yankılandı, her darbeye yeni kan gölleri oluyordu.

"Tanrılar bizi korusun," diye fısıldadım. Roz dizime tırmandı ve ben onu kucağıma alıp rahatlaması için sıkıca sarıldım.

Menelaus, yüzünde hayranlık ve tiksinti arasında gidip gelen bir ifadeyle bakarken, Achilles'in yüzü sanki hiçbir şey olmuyormuş gibi boş bakıyordu.

Tl2e tutsak sonunda pes etti, sesi paramparça olmuştu. "Konuşacağım!" diye hıçkırdı. "Lütfen—sadece durdurun! Her şeyi anlatacağım, sadece durdurun!"

Tl2eron elini indirdi ve sanki büyük bir basınç serbest kalmış gibi hava yeniden yerine oturdu. Suikastçının tüm vücudu, hıçkırıklarla boğulurken çöktü. Omuzları titrerken zincirler gürültüyle çınladı.

Achilles onu yakasından yakalayıp ayağa kaldırdı, sesi bir hırıltı gibiydi.

"Seni kim gönderdi?"

Adamın gözleri beyaza döndü, panik içinde nefes nefese kaldı. "Sidon," diye soluk soluğa konuştu. "Oradaki bir asilzade... Bizi o tuttu. Nedenini bilmiyorum, sadece kralın ölmesini sağlamak için para aldığımızı biliyorum."

"Sidon," diye tekrarladı Menelaus, sesi zehirliydi. "Bana tapınmaları gerekirken, bunun yerine adımı fısıldayıp tahtımı ısırmaları için köpekler gönderiyorlar."

Suikastçı daha da titremeye başladı ve sözleri dudaklarından aceleyle döküldü. "Başka adamları da var... köylerinize dağılmış, bekliyorlar. Bildiğim tek şey bu. Tanrıların şahitliği üzerine. Lütfen."

Menelaus, Tl2eron'a döndü. "İşini bitir."

"Ben yaparım," diye homurdandı Achilles, öne adım atarak kılıcını kaldırdı. Tl2eron, o vurmadan önce yer değiştirdi ve Achilles'in yolunu kesti. Menekşe rengi gözleri kılıca, sonra da Achilles'in yüzüne kaydı, ağzında yine hafif bir gülümseme belirdi.

"Her zaman ilk vuran olmak için can atarsın," diye mırıldandı. "Ama bu benim."

Achilles tedirgin edici bir şekilde hareketsiz kaldı, omuzları öfkeyle gerildi, ama kılıcını indirmemişti. Tl2eir'in bakışları kilitlendi, aralarında gerilim kıvılcımlar saçıyordu. Bir an için, oda sessizliklerinin etrafında küçülüyor gibiydi.

Tl2eron ondan yüzünü çevirdi, sanki kaptan hiç konuşmamış gibi onu görmezden geldi. Eli havaya kalktı ve parmakları, semboller titreşirken yavaşça hareket etti.

Suikastçı kasılmaya başladı, görünmez bir güç onu sertçe gererken vücudu yerden havaya kalktı. Çılgılığı taş odayı yırttı, sonra boğazı ezilince kesildi.

Kendimi duvara sıkıca dayadım, arkamı dönme, gözlerimi kapatma dürtüsüyle mücadele ettim. Kendimi bakmaya zorladım. Bu yabancının neler yapabileceğini bilmem gerekiyordu.

Tl2e tutsağının bacakları bir kez tekmeledi, sonra gevşedi.

Menelaus bir an irkildi, sadece bir kıl kadar, ama bu, korkusunu göstermeye yetti.

Bir an için, sessizliği sadece meşalelerin hışırtısı doldurdu. Kan ve demirin kokusu yoğunlaştı, boğazımı tıkadı. Tl2eron yumuşakça nefes verdi, sanki hiçbir şey olmamış gibi elini indirdi. Kendinden emin bakışı devam etti, gözleri cesedin üzerinde dolaştıktan sonra tekrar Menelaus'a kaydı. "Artık bitti," dedi hafifçe, sanki ölümün kesinliğini alay ediyormuş gibi.

Menelaus hâlâ sıcak olan cesedi izledi, sonra tekrar Tl2eron'a döndü.

"Gücünün sınırı nedir?"

Tl2eron sessiz kaldı. Tl2e hiyeroglifleri hafifçe soldu, sanki hoş karşılanıp karşılanmadıklarından emin olamıyormuş gibi karardı. "Sınırsız değil," dedi sonunda. "Ama yeterli. Sana hizmet etmek için yeterli... tabii izin verersen."

Tl2e'nin sözleri ipek gibi pürüzsüz akıyordu, ama içlerinde bir şey beni rahatsız ediyordu. Tl2e'nin sözleri fazla cilalı, fazla *dikkatliydi*. Sesi gerçeğin ağırlığını taşıyordu, ama

derim, bunun gerçeğın tamamı olmadığına dair bir kesinlik hissiyle ürperdi. Bir şey saklıyordu. Yalan söylüyordu, ya da ona yakın bir şey.

“Koyun kılığına girmiş bir kurt,” diye mırıldandı Achilles, neredeyse kendi kendine. Ama sözleri yankılandı, hücreyi delip geçti.

Tl2eron kıpırdamadı bile. Ama sessizlik yoğunlaştı, ağır ve bekleyiş dolu, sanki havanın kendisi dinlemek için eğilmiş gibiydi.

Korku içinde, başının aniden eğilmesini, bakışlarının imkansız bir şekilde kaymasını ve gözlerinin Menelaos'u, Achilles'i, yerdeki cesedi geçip... doğrudan duvara yönelmesini izledim.

Bana.

Ayağa fırladım, Roz'u sıkıca tutarak geriye doğru sendeledim, sonra dönüp geldiğim yoldan kaçtım. Yine de tünel etrafımızı sararken bile hissettim onu — bakışlarını, yakıcı, amansız...

Beni izliyordu.

Tünelden koştum, lambam rüzgârda titriyordu. Sandaletlerim yere çarpıyordu, koridor baş döndürücü spiraller çizerek kıvrılıyordu, ta ki sandıklar, çuvallar ve çürük kokusuyla dolu büyük odaya geri dönene kadar.

Roz vahşileşti ve kollarımda kıvrandı, kuyruğu kırmızı bir kırbaç gibi şaklıyordu, minik pençeleri ise derime tırmalıyordu.

"Roz, dur..." diye tısladım, ama küçük yaratık kurtulup yumuşak bir sesle yere indi ve odanın diğer ucuna fırladı. Kırık amforaların yığınlar halinde durduğu uzak bir köşeye koştı, sonra çılgınca bir aciliyetle sığ bir toprak yığınına pençelerini geçirdi.

"Roz!" Peşinden atıldım. "Yeter!"

Ve sonra... toprakta soluk bir şey belirdi.

İlk başta sadece bir parça görünüyordu, ama nefesim kesildi, dizlerimin üzerine çöktüm ve gevşek toprağı kenara iterek Roz'un geri kalanını temizlemesine yardım ettim. Toprak parmaklarımın altında ufalandı ve uzun, bembeyaz, ince ve hiç şüphesiz sert bir şekil ortaya çıktı.

O bir kemikti.

Roz kazmaya devam etti, ama ben geri çekildim, avuç içlerim toprakta kayıyordu. Gözlerim dehşetle odanın geri kalanını taradı.

Her yerde yığınlar vardı.

Bazıları uyuyan köpekler kadar küçüktü. Diğerleri uzun ve dardı. Elinde bir kemikle toprağa diz çökmemiş olsaydın, hepsini gözden kaçırarak kadar belirsizdi.

Nefesim kesildi.

Burası bir depo odası değildi. Depo odası kılığına girmiş bir mezarlık.

Döndüm ve kaçtım. Sandıkların arasından, çürümüş kokunun içinden, üzerime çökiyormuş gibi hissettiren tünelden geçtim. Roz peşimden koştı ve odama ulaşp geçidi kapatana kadar durmadım.

Roz da sanki korkmuş gibi yatağın altına atladı.

Sırtımı duvara dayadım, dişlerim birbirine çarpacak kadar şiddetle titriyordum, o kemiğin görüntüsü gözlerimin arkasında yanıyordu.

Bu sarayın altında bir şey gömülüydü.

Birçok şey.

Ve her ne olsalar da... Sparta'nın benim bulmamı asla istemediğinden emin olduğum gerçeğin bir parçasını az önce ortaya çıkarmıştım.

BÖLÜM 48

Rüya tekrar geldi, önceki geceyle aynıydı.

Işığa boğulmuş kırmızı bir krallık. Kararmış taştan oyulmuş taht. Yüzsüz kraliçe. Ateşten kanatları ve bir tanrının son vaadi gibi bakışları olan altın varlık. Bu sefer rüyada bana bakmamıştı... sanki çoktan içime girmiş gibi, içimden geçip gitmişti.

Ağzım kuruymuş gibi uyandım, çarşaf lar sarmaşıklar gibi bana yapışmıştı. Onları geri ittiğimde parmaklarım titriyordu. Menelaus, dün gece tünelden sürünerek çıktığımdan sadece birkaç dakika sonra beni çağır mıştı, gördüklerimden kendimi toparlamam için bana zaman bırakmamıştı.

Odama geri dönene kadar neredeyse şafak sökmüştü. Menelaus ve rüya yüzünden bitkin düşmüştüm. Uykuya dalabilmemin tek açıklaması buydu.

"Günaydın Majesteleri," dedi Alcmene odaya girerken. Beni görünce gülümsemesi kayboldu, ama bitkin halim hakkında hiçbir şey söylemedi. Giyinmeme yardım ederken sessizliği bir lütuf gibiydi.

Belime son kuşağı bağladığında, kralın içimde her zaman bıraktığı acı, daha sert bir şeye dönüşmüştü.

"Hamile kalır kalmaz, kral seni çağırmayı bırakır," diye mırıldandı, beni teselli etmeye çalışarak.

Ancak onun tohumunu taşımayı düşünmek istemiyordum, bu yüzden tek kelime etmeden ayağa kalktım. O da arkamdan gelerek, günün programımın yazılı olduğu parşömeni inceledi.

"Önce kahvaltı," diye mırıldandı Alcmene. "Soylular taht odasında toplanmışlar."

Başka bir koridora saptık, havada kavrulmuş incir kokusu yayılıyordu.

"Ondan sonra da konsey odası. Menelaos, sınırlar ve ganimetler hakkında konuşurken senin yanında olmanı istiyor. O sana baktığında başını sallayacaksın, başka bir şey yapmayacaksın."

Düşüncelerim tüneldeki o odada olduğu için dalgın dalgın başımı salladım. "Parşömende öyle yazmadığını biliyorum, Alcmene."

O sırtıttı. "Onun davranışlarına bakılırsa, yazsa da yazmasa da fark etmez." Bu doğrudu.

Muhafızlar beni içeri almak için taht odasının kapılarını açtılar, ama içeri adımımı atar atmaz o kadar ani bir şekilde sendeleyip durdum ki, Alcmene neredeyse sırtıma çarpacaktı.

Tl2eron uzun masada oturuyordu, sanki o koltuk hep onunmuş gibi rahatça uzanmıştı. Koyu renkli saçları nemliydi ve yüzünden geriye doğru taranmıştı, bu da acımasız bir simetriyi ve yanaklarına değecek kadar uzun kirpiklerini ortaya çıkarmıştı. Giydiği mavi tunik zengin ve vücuda oturan bir kesimdi, yakasında bronz bir toka ile tutturulmuştu. Kollar, kaslı ön kollarını ortaya çıkarmak için yukarı çekilmişti.

Mahkum yoktu artık. Tehlikeli bilinmez de yoktu. Kraliyet mensubu gibi görünüyordu.

Soylular ona yaklaşırken etrafında kahkahalar yayıldı, mücevherlerle süslenmiş elleri sanki onun dikkatini çekmek için çaresizce onun koluna doğru sallanıyordu. Söylediği her kelime yeni bir kıkırdama, yeni bir komplo dolu baş sallama getiriyor gibiydi.

"... ve ancak üç günlük fedakarlığın ardından, rüşvet verdiği kişinin bir rahip değil, ahır çocuğu olduğunu fark etti," dedi Tl2eron yumuşak bir sesle, ağzının köşesi yaramazca kıvrıldı.

Soylular kahkahalara boğuldu, birbirlerinin kollarını tutarken şarap kadehlerinden taşıtı.

Gümüş sakallı bir lord kızardı. "Kutsal geleneğiyle alay mı ediyorsun, yabancı?"

Tl2eron sanki sandalye ona aitmişçesine arkasına yaslandı. "Alay mı? Hayır. Hayranlık, belki. Eğer bir ahır çocuğu servetinizin yarısını alıp sizi yine de diz çöktürebiliyorsa, belki de bir tanrıdan daha çok duaları hak ediyordur." Bakışları masanın üzerinde tembelce kaydı ve *kýrios'a*, daha fazla kıkırdama uyandıracak kadar keskin bir bakışla takıldı. "En azından çocuk sonuç veriyor."

Tl2e bu sefer daha şiddetli güldü, hem isteksiz hem de keyifli bir şekilde. Kaşlarını çatanlar bile gülümsemelerini saklayamadı, ancak gözleri salonda dolaşmaya devam ediyordu, sanki Menelaus bir gölgeden çıkıp tam olarak neyi bu kadar komik bulduklarını sormak isteyecekmiş gibi.

Alcmene bana doğru eğildi, sesi alçak ve kuruydu. "Vay canına. Ne kadar da popüler görünüyor."

"Gerçekten de," diye mırıldandım, ayaklarımı zorla ileriye doğru sürüklerken. Tl2e soylularının kahkahaları, beni izlerken sönükleşti. Tl2eron'un bakışları da bana sabitlendi, sanki beni olduğum yerde sabitleyebilecekmişçesine her adımımı takip ediyordu.

Kürsü önümde yükseldi ve koltuğuma olan mesafe bir meydan okuma gibi uzanıyordu. Kendimi sertçe sandalyeye indirdim, avuç içlerim soğuk taş kolçaklara yapıştı. Salonun diğer ucunda, gözleri sabitlenmişti. İzliyordu. *Avlanıyordu.*

Onu görmezden gelerek, bir hizmetçiden bir kase üzüm aldım ve küçük kırmızı taneleri isteksizce kopardım. Düşüncelerim sürekli salondan uzaklaşıp depo odasına, toprak yığının, topraktan yükselen o soluk şekle kayıyordu.

Bir sandalye zeminde sürtündü ve başımı kaldırıp Tl2eron'un tek bir akıcı hareketle ayağa kalktığını gördüm. Masadan uzaklaşırken parmakları masanın kenarını rahatça okşadı, tıpkı kafesinin sınırlarını test eden bir avcı gibi.

Adımları telaşsızdı, her adımında salonu kesiyordu ve tüm soyluların başları onu takip etmek için döndü. Kürsümün önünde durdu, gözleri benimkilere doğru yükseldi. Küstahlığı yine ağzını bükmüştü, sinir bozucu bir şekilde kendinden emindi.

"Bu bakış tehlikeli, Majesteleri," diye mırıldandı. "Bana daha uzun süre bakarsanız, flört ettiğinizi düşüneceğim."

Tırnaklarım koltuğun kollarına saplandı. "Bakmıyordum."

Kaşları yukarı kalktı. "Öyle mi? Yazık. Seyirciyi severim de." Hafifçe öne eğildi, köprücük kemiğindeki bronz toka ışıpta parıldayacak kadar. "Ama bence yalan söylüyorsunuz."

"Ne?" Bu kelime, istemediğim kadar sert bir şekilde ağzımdan çıktı.

Başını eğdi, menekşe rengi gözleri parladı. "Etkilenmediğin konusunda yalan söylüyorsun

büyülenmediğin konusunda yalan söylüyorsun."

Boğazımdan acı, inanmaz bir kahkaha çıktı. "Büyülendim mi? Senin tarafından mı?" "Neden olmasın?" Sırtışı daha da genişledi, utanmazca. "Saray, şaraplarına ve kahkahalarına layık olduğumu düşünüyor. Tabii bu sabah dikkatine daha layık başka birini bulmadıysan?"

Sandalyeden tutuşumu gevşetmeye zorladım. "Aptalları eğlendirmek kolaydır. Her soytarı bunu yapabilir."

"Doğru," dedi hafifçe, sanki az önce ona katılmışım gibi. "Ama söyle bana— kaç soytarı kahvaltıdan önce seni bu kadar kızdırır?"

Sinirim tırmanıyordu. "Sanırım sonunda kralı seni kafesinden çıkarmaya ikna ettiğin için gurur duyuyor olmalısın."

Gözleri benimkilere takıldı ve bir an için... bakışlarımı kaçırmayı unuttum. "Kafes mi?" Hafifçe eğildi, sesi soğuk ve tehlikeliydi, her kelimesi keskin bir bıçak gibiydi. "İstediğim zaman kafesimden çıkabilirdim."

Sözleri derimin altına işledi ve cevap vermek için ağzımı açtım, ama o henüz bitirmemişti.

"Asıl soru..." Bakışları vücudumda dolaştı, midemi düğümleyecek kadar uzun süre üzerinde durdu. "Seni kafesinden kim çıkaracak?"

Sanki o çalmış gibi, nefesim bir anda kesildi.

Tanrım, ondan nefret ediyordum.

"Benden uzak dur," diye tısladım, ellerim sandalyenin kollarına sıkıca tutunurken titriyordu. Sözlerim öfkeyle titreyerek ağzımdan döküldü. Kafeste olduğumu biliyordum, bu sarayın her nefesi bana bunu hatırlatıyordu, ama o nasıl cüret ederdi bunu dile getirmeye. Nasıl cüret ederdi bunu yüksek sesle söylemeye.

Gülümsemesi derinleşti.

"Neden?" "Çünkü sana güvenmiyorum."

"İyi." Gözleri parladı. "Güven, hayatı sıkıcı hale getirir."

Bana yaklaştı, sesi yumuşayarak cildimi okşayan ipeksi bir tınıya dönüştü. "Söylesene, beni rüyada gördün mü?"

Şaşkınlıkla kaşlarını çatarak gözlerimi kııptım. "Ne?"

Başını eğdi, kendini beğenmişliği hiç azalmadı. "*Ateşli bir rüyadan* uyanmış bir kadına benziyorsun."

Boynumda bir sıcaklık hissettim ve elim yanımda seğırdi.

Tl2eron daha da yaklaştı, sanki bir sır paylaşıyormuşuz gibi göz hizasına geldi. "Bu konuda yardımcı olabilirim."

Kendimi tahtın arkasına yasladım ve çenemi kaldırdım. "Yolumdan çekil."

"Kalırdım," diye mırıldandı. "Ama sen sürekli benim yoluma çıkıyorsun." Sanki az önce sözleriyle beni paramparça etmemiş gibi, yüzünde rahat ve silahsızlandırıcı bir gülümseme yayıldı. Tl2en geri çekildi, kapılar gürültüyle açılırken avcı yine kılık değiştirmişti.

Menelaus, cüppesi arkasında sürüklenirken, muhafızlar da arkasında, salona adımlarını atarken kaşlarını kaldırdım. Bu sabah burada olmaması gerekiyordu. Bakışları soylular arasında huzursuzca dolaşıyordu ve uykusuz bir adamın keskinliği vardı.

"Dışarı," diye bağırdı, sesi odada yankılandı. "Hepiniz. Kaptanımı ve yeni evcil hayvanımızı burada tutacağım. Geri kalanlar... bizi yalnız bırakın."

Kendimi tutamadan bakışlarım Tl2eron'a kaydı. Bu hakaret onu incitmişse de, hiçbir belirti göstermedi. Sanki kralın sözleri sadece bir eğlenceymiş gibi, ağzının köşesinde çok hafif bir kıvrım belirdi.

Saraylılar, kralın bakışlarından kaçınmak için başlarını eğerek kapılara doğru koştular. Ben henüz kıpırdamamışken Menelaus'un bakışları üzerimde takıldı. "Sen de, karım," dedi, gözleri bir el gibi üzerimde dolaşırken. "Giderken bir sonraki yardım turu için depolara kaybolmaya çalışma. Krallığın yarısını beslediğin için sarayı boş bulmak istemem."

Tl2e alaycı sözleri içimi yaktı.

Yaptığım şeyden utandığım için değil, onun görmezden geldiği acıları hafifletmeye yönelik çabalarımı alay etmeye cüret ettiği için. Ona geri söylemek istediğim sözler dilimde acı veriyordu. Ama tek bir kelime bile söyleseydim, zorla açtığım tüm kapıları kapatırdı.

Aşil'in omuzları gerildi, çenesini o kadar sıkı sıkıştırdı ki dişleri kırılacak sandım. Kendini hareketsiz tutmasına rağmen, ondan yayılan gerginlik gergin ve ölümcül bir hal almıştı. "Helena'nın cömertliği tüm Sparta'ya yayılıyor, Menelaus," diye tersledi. "Halk artık ona Güzeller Güzeli Helena demiyor. Ona İyiliksever Helena diyorlar. Cömert Helena. Onun, bu krallığın yıllardır gördüğü tek nimet olduğunu söylüyorlar. Belki de bunu takdir etmelisin."

Menelaus'un dudağı kıvrıldı. "Öyle mi? Bakalım minnettarlıkları ne kadar sürecek," diye homurdandı. "Özellikle de avlarımız bu kadar sonuçsuz kaldığı halde."

Ardından, sanki duymam gereken bir konuşmanın ortasına girmişim gibi hissettirecek kadar rahatsız edici bir sessizlik oldu. Havadaki anlık değişimden kafam karışmış bir şekilde bu konuşmayı izledim. Düşüncelerim yine avlara takıldı. Gizlilik. Aciliyet.

O ormanda gerçekte ne arıyordu?

Ve neden Achilles bunu duyunca gözleri karardı?

Tl2eron bir kez olsun sessiz kaldı, bakışları benimle Achilles arasında gidip geldi, kısıldı ve araştırdı, sanki yarı gizli bir gerçeğin ucunu yakalamış gibi. İlk kan izini koklayan bir canavar.

Omurgamdan bir ürperti geçti. Gözlerimi öne doğru çevirdim, parmaklarım chitonumun kıvrımlarını, kumaş avuç içlerime batana kadar sıktım.

Tahttan kalkarak, toplayabildiğim kadar zarif bir şekilde yürüdüm, Alcmene de arkamdan adımlarını uyumlu bir şekilde atıyordu.

Menelaos'un kahkahası arkamdan geldi. "Benim durduğum yerden bakınca o hala Güzeller Güzeli Helena'ya benziyor, Achilles. Arkadan bakınca da manzara aynı derecede güzel."

Yürüdüm, utancımı eteğimin dalgalanmasının arkasına sakladım. Tl2eron'un bahsettiği kafesin parmaklıklarının, kahkahasının her yankısıyla etrafımı sardığını hissettim.

BÖLÜM 49

Alcmene yanımda, saray bahçesinin dış yollarında yürüyordum. Güneş, bulutların arkasından soluk bir şekilde parlıyordu, ışığı taşları soluk bir parıltıyla yıkıyordu. Havada, duvarları tırmanan çardaklardan dökülen, inatçı çiçekler olan kralın güllerinin hafif kokusu vardı.

Bir an için, sessizlik beni neredeyse barışa inandırdı. Neredeyse.

Sonra büyü bozuldu.

Avluda, bahçenin sessizliğine aykırı, kaba ve sert bağırışlar yankılandı. Kafamı kapılara doğru çevirdim.

Bir muhafızın mızrağının kabzası bir kadının kaburgalarına çarptı. Kadın, küçük bacakları sallanan bir çocuğu sıkıca kucaklayarak geriye sendeledi. Çocuk ağladı ve kadın, sanki kendi vücudu onu Sparta'nın zulmünden koruyabilecekmiş gibi, çocuğun üzerine eğildi.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Alcmene'nin eli beni durduramadan, eteğim bacaklarımdan sürüklenirken koşmaya başlamıştım bile.

Kapılara vardığımda, kadının şalı toza düşmüştü. Kolları zayıflamış, çocuk bir gölge gibi kaburgalarına yapışmıştı. Gözlerini kaldırıp beni gördüğünde, gözleri büyüdü. Umut, sıksa yüzüne yayıldı.

"Lütfen, Majesteleri," diye nefes nefese, boğuk bir sesle söyledi. "Bu kadar yol geldik. Köyümüzde hiçbir şey kalmadı, ne tahıl, ne su. Kocam tarlada öldü. Ben... ben daha fazla devam edemem. Ama o edebilir."

Oğlunu öne doğru itti, onu kaldırmanın zorluğuyla titriyordu. Yanakları çökmüştü, ama gözleri... Tanrım, gözlerinde hâlâ ölmeyi reddeden bir kıvılcım vardı.

Kapıdaki asker onu geri itti. "Diz çök," diye bağırdı, sonra bana döndü. "Majesteleri, onun girmesine izin verilmez. Kapılardan dilencileri geçirmiyoruz. O, Korku'yu taşıyor olabilir."

"Lütfen," diye yalvardı bir kez daha. "O benim tek varlığım." Çocuğu tekrar bana doğru kaldırmaya çalıştı, bu çabadan kolları titriyordu, vücudu sallanıyordu.

Askere hırladım. "Korku dokunarak bulaşmaz," diye karşılık verdim, göğsümde öfke yükseliyordu. "Bunu hepimiz biliyoruz."

Asker tereddüt etti, ama bir başkası hemen öne çıktı. "Öyle olsa bile, kralın emirleri açık..."

Tam boyumla dikildim, sesim çelik gibi sertleşti. "Peki ben kraliçe değil miyim?
emirlerim açık değil mi?"

Sessizlik. Askerler, bakışlarımın altında tedirgin bir şekilde kıpırdadılar.

Çocuğu işaret ettim. "Onu içeri getirin. Hemen. *Nazikçe*."

Tl2e'ler bir an daha tereddüt ettiler, sonra itaat ederek onu annesinin kollarından çektiler. Kadın çocuğun başına bir kez öpücük kondurdu, duyulmayacak kadar yumuşak sözler fısıldadı ve onu bıraktı.

Kollarını gevşekçe indirdi. Alnı toza değene kadar öne doğru eğildi, vücudu teslim olmuş bir şekilde büküldü. Alcmene elini sırtıma bastırdı ve kapılar arkamızda gürültüyle kapanırken beni uzaklaştırdı.

Çocuk, askerin kollarında kıvranıyordu, ince kolları uzanıyor, küçük sesi havada yankılanıyordu. "Anne! Anne!"

Arkamı döndüm. Hareket etmemişti. Vücudu tozun içinde eğilmiş, başı eğik, kolları yanlarında gevşek bir şekilde duruyordu. Yalvaran biri değildi. Dilenci de değildi.

Bir ceset.

Gerçek içimi delip geçti. Son gücünü onu buraya getirmek, teslim etmek için kullanmıştı. Eşiğinde ölmek için.

Çocuğu askerden alırken, çocuk daha şiddetli debeleniyor, annesini çağırıyordu.

Küçük bedenindeki paniği yatıştırmaya çalışırken saçlarını okşadım, boğazım
yanıyordu

. "Hayır," diye hıçkırdı, "hayır, hayır, hayır..."

Yüzünü avuçlarımdan arasına aldım, bakışlarını kapılardan, diğer tarafta duran cansız gölgeden yukarıya çevirmeye zorladım. "Bana bak," kırık bir sesle fısıldadım. "Bana bak. O senin yaşamayı istedi. *Yaşayabilmen* için seni buraya getirdi."

Tekrar geri dönmeye çalıştı, ama titrerken onu sıkıca tuttum; çığlıkları avluyu yırtıp geçerken onu kendime doğru salladım. "Artık buradasın," diye fısıldadım, sözcükler ağızımda kül gibi tadı olsa da. "Saraya bak, ufaklık. İleriye bak. O, senin burada olabilmen için her şeyini feda etti."

Ağlaması dinmedi, ama bana sarıldı, yumrukları chitonuma dolanmış, gözleri ıslak ve çılgındı. Arkamızda, muhafızlar bakışlarını başka yöne çevirdiler, bu manzaradan kurtulmak, tozun içinde soğumaya başlayan kadını unutmak için can atıyorlardı.

Ben unutamıyordum.

Hizmetkarların kanadına yaklaşınca hızımız yavaşladı, mutfaktan gelen kokular koridoru dolduruyordu. "Ona bir dadı bul," diye emrettim Alcmene'ye. "Yiyecek de. O aç kalmayacak." Çocuğa bir göz attım, annesinin son yalvarışı sanki o da bizimleymiş gibi kulaklarımda yankılanıyordu.

"Elbette, Majesteleri." Beni bir an inceledi, sonra yumuşak bir sesle ekledi, "Dinlenmelisin, Helena."

Dinlenmek. Sanki dinlenebilirmişim gibi.

Kendimi zorlayarak ona baktım ve tekrar başımı salladım, ama sözler boğazımda düğümlenmişti. "Önce onunla ilgilen. Başka hiçbir şey önemli değil."

Alcmene başını eğdi ve hâlâ ağlayan çocuğu kucığına aldı, sonra hizmetkarların kanadına doğru kayboldu; ayak sesleri, ötedeki fısıltılar tarafından yutuldu. Koridorda tek başıma durdum, kadının son sözleri hâlâ kulağımda bir diken gibi takılı kalmıştı: *O, geriye kalan tek şeyim.*

"Tanrıların adıyla, ne düşünüyordun sen?" Achilles aniden köşeyi dönerek sertçe sordu.

Şaşkınlıkla geriye sıçradım. "Ne?"

Yumruklarını sıkmış, yanlarında duruyordu. "Onun sana dokunmasına izin verdin. Yanına diz çöktün. Ne taşıdığını biliyor musun? Sana ne bulaştırabileceğini?"

"O ölüyordu," diye karşılık verdim. "Ve oğlunu kurtarmam için bana yalvardı." "Onun yanına yaklaşmamalıydın."

Ona baktım, kederimin içinde öfke kıvılcımları çakıyordu. “Yani ona sırtımı mı dönmeliydim? Onu görmemiş gibi mi davranmalıyım?”

Çenesi gerildi, tik atmaya başladı. “Sen sıradan biri değilsin,” diye tırmandı. “Sen kraliçesin. Sana bir şey olursa...”

“Bana bir şey olursa,” sözünü kestim, sesim öfkeden titriyordu, “en azından kapısının önünde bir çocuğun ölmesine izin veren türden bir hükümdar olmamış olurum.”

Tl2at yere indi ve o, çok hafifçe irkildi.

Achilles yaklaştı, sesinde hâlâ o sert, çılgın ton vardı. “Anlamadığımı mı sanıyorsun? Anlıyorum. Ama yapamam...” Boğazı hareket etti, gözleri parlak ve sert bakıyordu. “Seni kaybedemem. Buna dayanamam.”

Tozun içinde yığılmış kadının cesedini, saray kapılarında yankılanan oğlunun çığlıklarını düşündüm. “Peki ya onlar?” diye sertçe fısıldadım. “Zaten ölmekte olanlar? Kimsenin görmediği olanlar?”

Bakışları başka yöne kaydı, yüzünde gölgeler belirdi.

Cevabını beklemeden yanından geçip yoluma devam ettim.

Başka bir gün. Başka bir ziyafet.

Denemeler sırasında, bizi bu tür şeyleri hazırlamak için eğitmişlerdi. Ama Menelaus’un bunları ne kadar sonsuz bir şekilde talep ettiğini anlamamıştım.

Her masada kızarmış sülün, baharatlı kuzu eti ve narlarla dolu altın tepsiler olduğundan ve hizmetçilerin yakut rengi şarap sürahilerini boşalmadan yeniden doldurduğundan emin olmuştum. Odanın uzak köşesinde dansçılar gösteri yapıyordu, renkli eşarpları havada dalgalanıyordu.

Şimdi Menelaus’un yanında oturuyordum, her halimle görevine sadık bir kraliçeydim, kelepçe gibi hissettiren ipeklerin altında tüylerim diken diken olmuştu. Kadehini her kaldırdığında kolu benimkine değiyordu ve ben irkilmemek için kendimi zor tutuyordum.

Kapılar aniden açıldı ve bir asker, arkasında birini sürükleyerek içeri girdi.

Hatta iki kişi.

Alcmene'nin saçları dağınıktı, yanakları kızarmıştı ve gözleri korkuyla çılgına dönmüştü. Yanındaki çocuk yalınayaktı ve titriyordu, yüzü tuzlu gözyaşlarıyla kaplıydı. Sanki bırakır bırakmaz dünya onu parçalayacakmış gibi annesinin eline sıkıca tutunmuştu.

Müzik kesildi, havada tiz bir nota asılı kaldı. Birkaç saraylı buraya doğru baktı, kaşları endişeden çok sinirden kalkmıştı.

Ne olduğunu anlamadan ayağa kalkmışım.

Asker çocuğu öne itti, sesi salonun her yerine yayıldı. "Bu hizmetçiyi, hizmetkarların odalarında bir sokak çocuğuna bakarken yakaladım, kralım. Size haber verilmesi gerektiğini düşündüm."

Menelaus parmaklarını masa örtüsünün köşesine sildi, sonra ayağa kalktı. "Alcmene," dedi, adını kaygan bir hayal kırıklığıyla uzatarak. "Kraliçeme hizmet eden birinden daha iyisini beklerdim."

Alcmene dizlerinin üzerine çöktü. "Lütfen, kralım. O açlıktan ölüyor. Annesini kaybetti. O bir tehdit değil..."

"O bir pislik," diye tersledi Menelaus. "Ve eğer Korku kapının hemen dışında beklerken salonlarımda sokak çocuklarının dolaşmasına izin vereceğimi sanıyorsan..."

"Onu ben getirdim," dedim, öne çıkarak. Sesim ani sessizlikte net bir şekilde yankılandı. "Benim. Onu kapılarda buldum. İçeri *ben* getirdim."

Menelaus bana döndü. "Bir gün bana bir çocuk doğuracaksın, Helena," dedi. "Kraliyet kanı taşıyan güçlü bir oğul. Akciğerleri çürümüş, lağım çukurunda doğmuş bir yaratık değil."

Çocuk daha da irkildi, her yeri titriyordu, gözyaşları sessizce yüzünden akmaya devam ediyordu.

"Lütfen," dedim, hâlâ yemek yiyen tüm konukların duyabileceği kadar yüksek sesle. "O bir *çocuk*, bir tehdit değil. Cezaya değil, barınağa ihtiyacı var. Ve eğer saray açlıktan ölen bir çocuğa yer ayıramıyorsa, o zaman tam olarak ne için hüküm sürüyoruz?"

Muhafızlar, sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi çocuğu yakaladılar. Çocuk direnmedi. Bağırmadı. Sadece sessizce hıçkırdı, onu uzaklaştırırken küçük omuzları titriyordu.

"Bırakın onu," diye bağırdım, onlara doğru adım atarken, ama Menelaus'un eli birden uzanıp bileğimi kavradı ve beni kendisine doğru çekti. Ona öfkeyle baktım, nefretimi saklamaya bile tenezzül etmedim. Bakışlarımdaki tehdidi görebilmesini umuyordum, bir gün boğazına bıçağı saplayacağımı.

Yüzü karardı, öfkesi derisinin hemen altında kaynıyordu. "Buna güç mü diyorsun?" diye tükürdü. "Bu zayıflıktır. Ve Sparta zayıfları hoş görmez."

"Sparta'da gördüğüm tek zayıflık sensin," diye hırladım.

Nefes bile alamadan elini yüzüme indirdi.

Ses, kırılan bir dal gibi salonu yırttı. Başım yana doğru savruldu, saçlarım gözlerimin üzerine düştü. Yanağımda ateş yayıldı ve yarım adım geriye sendeledim. Dudaklarım dişlerime sürtündü, sıcak ve metalik bir akıntı halinde kan dilimin üzerine aktı.

Bulanık görüşümün köşesinden, Achilles'in öfkeyle vücudunun her bir çizgisine işlenmiş bir şekilde ileri atıldığını gördüm.

"Çekil," diye bağırdı Menelaus. "Kendine gel, Achilles."

Aşıl geri adım atmadı. "O senin *kraliçen*," diye tersledi, sesinde zar zor bastırılmış bir öfke vardı. "Bunu açıkça unutmuşsun."

Menelaos, kaptanını incelerken gözlerini kısarak baktı. "En eski dostum olsan da olmasan da," dedi, her kelimesi incitecek kadar sert bir tonda, "ben hâlâ kralım."

Tl2e kelimeler aralarında asılı kalmış, gergin bir şekilde uzanmıştı; sanki havanın kendisi bile ilk darbeye hazırlanmış gibi.

Kanı yuttum ve çenemi kaldırdım. Tl2e dünyası kenarlarda titriyordu, ama ben bakışlarımı ileriye sabit tuttum. Kendimi hareketsiz tuttum. Çığlığı içime gömdüm. Her şeyi gömdüm.

"Kendine çeki düzen ver," diye mırıldandı Menelaus, çoktan arkasını dönmüşken. "Kirli görünen bir kraliçeyle görülmek istemem."

Gürültü geri dönene kadar kıpırdamadım — zoraki kahkahalar, çınlayan kadehler, sanki hiçbir şey olmamış gibi yeniden başlayan müzik.

Sonra oradan ayrıldım. Nereye gittiğimi bilmiyordum. Sadece *hareket* etmem gerekiyordu. Duvarlar üzerime çökmeden oradan çıkmam gerekiyordu. Görüşüm bulanıklaştı, yanaklarımdaki acı her kalp atışında zonkluyordu. O anı tekrar tekrar yaşamaktan kendimi alamıyordum... elinin dokunuşunu, ardından gelen kahkahaları.

Köşeyi çok hızlı döndüm ve yolumun yine sağlam bir göğüs tarafından kesildiğini gördüm. Eller kollarımı sardı, tökezlemeden önce beni dengeledi. Bakışlarımı Tl2eron'a kaldırdım, dudaklarımdan bir somurtma geçti. *Benden* farklı olarak, sarayda ne kadar uzun kalırsa, o kadar canlı görünüyordu.

Cildi, zincirlerdeyken bile hiç hasta gibi görünmemişti, ama şimdi güneşin ısıttığı ve kusursuz bir mermerin heykeltıraşlar tarafından son bir parlaklığa kavuşturulduğu gibi parlıyordu. Tl2eron'da artık bir tutsağın izi kalmamıştı. Omuzları yeni bir genişlik kazanmıştı, keskin ve pürüzsüz bir genişlik.

Bakışlarında kendimi gördüm. Dudaklarımdaki kan. Yanağımda şişmeye başlayan morluk. Bu manzara göğsümü sıkıştırdı ve

ona doğru ittim, daha derin bakamadan kollarını kırdım.

Gözleri kısıldı, içlerindeki ateş yakındı. Sesi alçaldı, incelemek istemediğim bir şeyle kaynıyordu. "Bunu sana kim yaptı?"

Çenemi kaldırdım, dilim acı ile doldu. "Neden? Onu tebrik mi edeceksin?"

Yüzünde bir şey parladı, belki şaşkınlık. Ya da eğlence.

Ama gülümsemedi, kollarımı tekrar yakaladı.

Kırılmaya çalıştım ama beni bırakmadı.

"Bırak beni," diye bağırdım, ona karşı direnerek. "En son ihtiyacım olan şey, birinin sana dokunduğunu görmesi."

"Kimse yok," diye homurdandı, elini benden çekmeden, sanki yalan söylemeye cesaret edemem mi diye beni kendine doğru çekti. "Şimdi cevap ver. Kral mıydı?"

Çenemi tekrar kaldırdım ve mor alevler saçan bakışlarıyla göz göze geldim. "Ölmek mi istiyorsun?"

Başını eğdi. "O zaman Achilles miydi?"

Ayaklarımın altındaki zemin kaydı. Midem o kadar şiddetli bir şekilde düğümlendi ki başım döndü. "Hayır!" diye tısladım. "Neden sen..."

"Neden bunu engellemedi?" T12eron sözümü kesti, sesi etrafımızdaki taşları yakacakmış gibi öfkeyle yükseldi. Gözleri yanağımdaki izi, dudağımdaki yarığı, saklamaya çalıştığım her yarayı taradı. "Sana sanki kalp atışıymışsın gibi bakıyor. Ama bunun olmasına izin mi verdi?"

Nefesim kesildi. Panik içime çöktü, boğazımı tırmaladı. Yarım adım geriye sendeledim, hem onun tutuşundan hem de etrafında döndüğü, adını söylemeye dayanamadığım gerçeklerden kurtulmaya çalışıyordum.

"Dur," dedim, kelime istediğimden daha sert çıktı, sesimde korkuya çok yakın bir şey vardı. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

Ama biliyordu. Bunu gözlerinde gördüm, parçaları bir araya getirmiş ve benim onları dağınık bırakmak istemem umurunda olmayan bir adamın acımasız parıltısını.

Kollarıma sıcak ve acı verici bir şekilde sarılan tutuşu bir an daha sürdü, sanki yeterince sıkı tutarsa benden geçeceği *zorla alabilecekmış* gibi. Sonra, yavaşça parmaklarını gevşetip beni bıraktı.

Dokunuşunun yokluğu neredeyse şiddet gibi geldi.

Ellerim yanlarımda yumruk haline geldi. Yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım, ama nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu. Sanki o bir şeyin kabuğunu soymuş gibi, kendimi açıkta hissettim.

"Bu yeri anlamıyorsun," diye tısladım. "*Beni* anlamıyorsun." "Hayır," dedi, yaklaşarak. "Çok iyi anlıyorum. Sen kraliçesin ama yanağında onun izi var. Benim ülkemde kraliçelere vurulmaz. Onlara *saygı* gösterilir. Kralların yanında hüküm sürerler, altında değil."

İçimde bir şey büküldü. Sözleri beni derinden yaraladı, gömülü tutmaya çalıştığım yaraları deşti.

"Bu ne saçmalık?" diye bağırdım. "Burada taç bir anlam ifade ediyor mu sanıyorsun? Ben de eskiden öyle düşünürdüm, ama burada tek rolümün gülümsemek olduğunu çok çabuk öğrendim. Güzel olmak. *Sıcak* bir *beden* olmak. Başka bir şey değil."

Gözleri hiç kırpmadı. "Peki ya sana, bunun yerine *tehlikeli* olabileceğini diyeyim?"

Dudaklarım titredi. Bundan nefret ediyordum.

"Tl2at işe yaramaz. Menelaus'a elimi kaldırırsam, beni kapılara asarlar."

Tl2eron araya girdi. Yakın. Vücudunun ısısı, derimdeki soğuğa baskı yapıyordu. Üzerinde baharat kokusu vardı, ama onun altında daha vahşi bir şey. Yıldırım gökyüzünü yırttıktan sonraki hava gibi, kollarımdaki tüyleri diken diken eden o tuhaf metalik koku. "Fırsatın ne zaman çıkacağını asla bilemezsiniz, Majesteleri."

Ona baktım, nefesim boğazımda düğümlendi. *Bu ne cüret*. Umut, benim için tahammül edemeyeceğim bir zehirken, bana umut aşılamaya çalışacak kadar acımasız bir adamdı.

"Beni yalnız bırak," diye fısıldadım.

Hareket etmedi.

Elini kaldırdı, yanağıma değmeden havada asılı kaldı. Bana hiç dokunmadı, ama o yakınlık nefesimi kesmişti, sanki hava kendisi cildime baskı uyguluyormuş gibi.

"Onların seni yaptığı kişi olmak zorunda değilsin."

Boğazımdan acı dolu bir kahkaha çıktı. Acı. Kırık. "Peki ben neyim, Tl2eron?"

Gözleri benimkilere dikildi. "Zayıf bir şey. Güçsüz bir şey."

Geri çekildim ve ağzım açıldı, haklı olsa bile itiraz etmek için çaresizce.

Ama o sözümü kesti. “Bir gün gerçek bir kraliçe olacaksın, Helena. İnsanların korkmayı öğreneceği bir kraliçe.”

Son bir bakış attıktan sonra arkasını dönüp koridordan kayboldu, geride sadece sözlerinin yankısı kaldı.

Yanaklarımdaki son gözyaşlarım kuruyana kadar koridorda durdum. Yüzümdeki acı zonkluyordu, gerçekte ne olduğumu sürekli hatırlatıyordu.

Menelaus’un malı.

Ve daha fazlası değil.

BÖLÜM 50

Alcmene yatağının kenarına oturdu ve soğuk bir kompresi yanağıma bastırdı. Soğukluk hassas cildime işlediğinde irkildim. Ezilmiş nane, lavanta ve söğüt kabuğunun hafif yeşil kokusu karışmıştı, ama hiçbirisi acıyı hafifletmedi.

"Dediğin gibi yaptım," diye mırıldandı Alcmene. "Elias'ı güvendiğim hizmetçilerden biriyle birlikte gönderdim. Şu anda onunla birlikte Amyklai'ye doğru yoldalar."

İçimde bir rahatlama hissettim. 'fileron'dan ayrıldıktan sonra, odamda ağlayan Alcmene'yi bulmuştum ve ona çocuğu bulmasını emretmişim. 'file muhafızları onu çoktan kapıların ötesine atmıştı. O da hemen harekete geçerek, başka bir hizmetçiyi onu köyüme götürmesi ve Calismae'ye bir mektup iletmesi için ayarlamıştı. Onu tehlikeye attığım için suçluluk duydum, ama elden bir şey gelmezdi.

"O hizmetçiye güvenilebileceğimizden emin misin?" diye sordum, yüzünü inceleyerek.

O, gözlerinde endişe benzeri bir şey belirmesine rağmen başını salladı. "Evet. Saraya geldiğimden beri onu tanıyorum." Yüzü kızardı ve bir anlığına başka yere baktı. "Ona canımı emanet ederim."

Başımı salladım, orada başka bir şey olduğunu fark ettim ama bunu sorgulayacak enerjim yoktu. "Umarım Amyklai buradan daha iyi olur," diye fısıldadım.

Alcmene alnımdan sarkan bir bukleyi düzeltti, bakışları nazik ama kararlıydı. “Oradaki insanlar seni tanıyor ve seviyor. Senin onlar için yaptıklarını biliyorlar. Bunu senin için yapacaklar.”

Su yuttum, suçluluk ve umut iplikler gibi birbirine dolanmıştı. “Ben sadece...” Sesim titredi. “Onun yaşamasını istiyorum. Bir şansı olsun.”

“Ve artık var,” dedi Alcmene yumuşak bir sesle. “Başka neye şüphe duyarsan duy, buna sıkı sıkı tutun. Ona asla bulamayacağı bir gelecek verdin.”

Lapayı yanağıma biraz daha sıkı bastırdı ve derimin altında bir acı hissetti. Nefesimi tuttum.

“Üzgünüm,” diye mırıldandı ve içini çekti. “Eskiden fısıldanan bir kelimenin morlukları yok edebileceğine, yaraları iyileştirebileceğine, acıyı bir nefesle ortadan kaldırabileceğine inanmak zor.”

“Filey’ler şanslıydı,” diye mırıldandım.

Yanağıma koyduğu kompresi düzeltti ve ben tısladım. “Şimdi söğüt kabuğu ve naneyle idare ediyoruz. Ama ‘fileron...” Sesi alçaldı. “Eğer çeliği eritebiliyorsa, sence bunu da yapabilir mi? Yok etmek yerine iyileştiren türden bir sihir geri getirebilir mi?”

Cevap vermedim. Fileron’u düşünmek istemiyordum. O anda hiçbir *erkeği* düşünmek istemiyordum.

’file odası sessizliğini koruyordu, sadece ateşin çıtırtıları bu sessizliği bozuyordu. Gölgeler duvarlarda uzun uzun sürünüyordu.

’file kapısı gıcırdayarak açıldı ve Achilles eşiği doldurdu.

Alcmene kalkmak ister gibi kıpırdadı, ama ben bileğini tuttum; onun varlığının ağırlığı beni ayakta tutan tek şeydi. İlk kez, onunla yalnız kalmak istemiyordum. “Sorun yok,” diye mırıldandım.

İçeri adım attı ve aniden durdu. Gözleri önce Alcmene’nin elindeki merheme, sonra da yüzüme kaydı — yanağımda yayılan, ezilmiş menekşeler gibi cildimi lekeleyen morluğa. Ağzı aralandı.

Sonra irkildi.

Şoktan değil... utançtan.

İçeri girdi, her adımı dikkatliydi, sanki zemin çökecekmiş gibi. “Bunun için onu öldürebilirim,” dedi sertçe.

Sessiz kaldım. Boğazım düğümlenmişti, sesim serbest bırakamadığım bir tutsaktı.

Alcmene elimi bırakıp sessizce ayağa kalktı, nemli bezi komodinin üzerine bıraktı. Eli omzuma bir kez dokundu, sonra odadan çıktı. Kapı klik sesiyle kapandı, geriye kalanların ağırlığıyla odayı boşlukta bıraktı.

Achilles oturmadı. Kök salmış gibi durdu, vücudunun her bir çizgisi gergindi, sanki bir uçuruma bakan bir adam gibi, bir sonraki adımın ikimizi de uçurumun kenarına sürükleyeceğini bilerek.

"Bunun sonsuza kadar süreceğini merak etmeye başlıyorum," diye mırıldandım, içime attığım her şey sesimi inceltmişti. "Gölgelerde beni ziyaret ediyorsun, ama gün ışığında kralın önünde diz çöküyorsun."

Yutkundu, çenesindeki kaslar gerildi. "Bir plan yapıyorum. Ama bu arada... o kral."

"Ve ben senin kraliçenim," diye fısıldadım.

'filat onu susturdu.

Başını eğdi ve ateşin ışığı yüzünün hatlarını aydınlattı. Zırhındaki altın süslemeler gitmiş, yerine belden büzülmüş, sade ve süslemesiz, ama bir şekilde daha çarpıcı olan koyu renkli bir tunik giymişti. Omuzları gergindi, vücudundan gerginlik yayılıyordu. Gözlerinin altında yaşlanmadan değil, gerginlikten kaynaklanan çizgiler vardı ve ağzının şekli kırılmak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Seni korumaya çalışıyorum," dedi bir an sonra, her kelimesi tedirgin, sanki kendinden emin değilmiş gibi.

"Bunu yapan adamın yanında durarak mı?" Hâlâ derimin altında yanma hissi veren yanağıma hafifçe işaret ettim.

Hırladı. "Burada sandığından daha fazla 'filere iş başında, Helena. 'filere o kadar büyük ki sana anlatamam. Bugün ona saldırsaydım, ikimizden biri o salondan canlı çıkabilir miydi sence?"

"Ölmezdin," dedim acı bir sesle. "Sen büyük Aşil'sin. Oradaki her askeri yenebilirdin, Menelaos da bunu biliyor!"

Elini saçlarının arasından geçirdi. "Peki sonra ne olacaktı? Seni ona daha da öfkeli, daha da acımasız bir halde bırakacaktım. Söylediğim hiçbir şeye güvenmezdi. O zaman seninle onun öfkesi arasında kimse kalmazdı!"

Ona baktım. "Aramızda olmana ihtiyacım yok. *Ondan daha iyi olmana* ihtiyacım var."

'filat bunu anladı gibi görünüyordu.

Achilles bir adım daha öne çıktı, elleri yanlarında, açık, sanki bana uzanmaya cesaret edemiyormuş gibi. "Helena, sana yemin ederim, bu beni öldürüyor. Her seferinde. Onun sana el kaldırmasını izlemek... Tanrılar, onu herkesin önünde yere sermek istedim. Ama yapamadım. Henüz değil."

"Henüz değil mi?" diye sordum, sesim yükseliyordu. "Yani artık bir plan mı var? Beni ne zaman bu plana dahil edeceksin?"

Gözleri yanıyordu. "Onu yok etmeden önce *hayatta kalmam* lazım. Menelaus, Sparta ordularının komutanı; her kılıç, her kalkan, kıyadaki her kum tanesi. Eğer çok erken harekete geçersen, ezip geçeceği sadece ben olmayacağım. Sen de olacaksın. Herkes olacak. Menelaus, sandığından daha güçlü."

Bu acı gerçek beni derinden vurdu. Menelaus'un gücü, alnındaki tacın, ordularının, saray kapıları ardında fısıldanan tüm hikâyelerin ötesine uzanıyordu. Bunu hissedebiliyordum. Bunun ipuçlarını görmüştüm. Ve tanrılar, bunu henüz anlamadığım için kendimden nefret ediyordum. Kalbinin nerede saklandığını bilmeden bir canavarı deşemezsin.

Bakışlarım duvara ve onun ötesinde yatan kemiklere kaydı. Neden Achilles'e onlardan bahsetmediğimi bilmiyordum, sadece her denediğimde... sanki *yapamıyormuşum* gibiydim.

Achilles yaklaştı, gölgeler alnındaki kırıışıklıkları yakaladı, yüzünün her çizgisine suçluluk kazınmıştı. "Bu sabahı düşünmeden edemiyorum. Yapabileceğim şeyleri. Yapmam gerekenleri."

Dikkatimi tekrar ona çevirdim. "Belki de geceleri bana gelmeyi bırakmalısın. Sanki bu..." Aramızdaki boşluğu, aniden çok geniş bir uçurum haline gelen o imkansız boşluğu elimle keserek gösterdim. "...şafakla birlikte yok oluyorsa bir anlamı varmış gibi davranmayı bırakmalısın."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, bunları kastetmediğimi anladım. Ama öfke, gerçeklerden daha şiddetli yanıyordu ve beni paramparça eden ıstırabın en ufak bir parçasını bile onun hissetmesini istedim.

Achilles, sanki ona saldırmışım gibi geriye sendeledi. Sessizlik, ikimizin de içinde boğulacakmışız gibi hissedene kadar üzerimize çöktü. Sonra sesi duyuldu, sessiz ama şiddetli. "Her şey demek. *Sen* her şeyimsin."

Bu sözler beni sakinleştirmeliydi. Ama bu gece, duman kadar ince, tutamadan parmaklarımın arasından kayıp gittiler. Onlara uzanmak için çok yorgundum. Onun taşıyamadığı yükü taşımak için çok yorgundum.

O ise, sanki ben uzaklaşacağımdan korkuyormuş gibi, tereddütle bana uzandı. Ama ben uzaklaşmadım.

Achilles'in parmakları çenemden geçip yanağıma kondu, başparmağı morluğu o kadar dikkatli bir dokunuşla okşadı ki, darbe kadar acı verdi. Bana saygıyla, pişmanlıkla dokundu. Yine de içimdeki acı geçmedi.

"Bunu senden almak için yemin ettiğim her şeyi feda ederdim," diye fısıldadı. "Her zaferi, her övgüyü, sahip olduğumu sandıkları her parça onuru." Sesi titredi. "Gözlerimi kapattığımda, seni böyle görüyorum, hizmet etmeye yemin ettiğim adam tarafından yere serilmiş. Ve ben..." Boğazı düğümlendi, sözleri kesik kesik çıktı. "Onun yanında durmak için neler çektiğini bilirken nefes alamıyorum."

Ona tam olarak döndüm, ateşin ışığı gözlerindeki parıltıyı yakaladı. O parıltı gözyaşlarından değil, daha sıcak, daha şiddetli bir şeyden geliyordu. Ağzının kenarında bir yemin baskı yapıyordu.

"Sana yemin ederim, Helena," dedi, sözleri titriyordu ama samimiydi. "Her zaman böyle olmayacak. Onu alt edeceğim. Onu yok edeceğim. İntikam için değil, senin için. Hak ettiğin hayat için."

Vücudum donmuş kalmıştı, sesim derinlerde bir yerde kilitlenmişti, istediğim her şey ve korktuğum her şey tarafından boğulmuştu. Elleri beni sabit tutuyordu, sanki ben önemli, dokunulmaz bir şeymişim gibi beni sarmalıyordu... oysa ben tam tersini hissediyordum.

"Bir gün," dedi, sesi sert bir söz gibiydi, "bir canavarın yanında değil, sana tapan bir adamın yanında tahtta oturacaksın. Senin için savaşan bir adamın. Seni güvende tutmak için krallıkları yakıp yıkan bir adamın."

Yemini hedefine ulaştı, kimsenin görememesini umduğum her kırılğan noktama isabet etti. Ve nedense, yankılandı; sözündeki bir şey, başka bir sesin anısına, alevlere sarılmış başka bir uyarıya değdi.

Bir kez daha... o hayale teslim olmak, onun benim olabileceğine inanmak için can atıyordum.

"Ve o gün geldiğinde," dedi, alnını benimkine yaklaştırarak, "sana gölgelerin içinden gelmeyeceğim. Işığın içinden, yanında yürüyeceğim. Gururlu. Korkusuz. Senin."

Gözlerim kapandı. Sadece bir anlığına, ona inanmaya izin verdim. Söz verdiği dünyanın var olabileceğini hayal etmeye izin verdim.

Dudakları dudaklarıma değdi, önce çekinerek, sonra daha derin, daha emin, sanki kırılğan bir cilde sonsuz bir iz bırakmaya çalışan bir adam gibi. Ağzımın köşesini, morarmış yanağımı, şakaklarımı öptü; nefesi, silemediği her acıya karşı titrek bir yemin gibiydi.

Ellerini hayranlıkla hareket ettirerek chitonumun bağlarını çözdü, her hareketi telaşsızdı, sanki parmaklarının her dokunuşunda izin istiyormuş gibi. İnce kumaş omuzlarımdan kayarak sessizce ayaklarımın dibinde birikiverdi. Boğazımın çukurunu, köprücük kemiğimin kıvrımını, kaburgalarımındaki iyileşen çürüğü öptü. Ağzının her dokunuşu, *“Özür dilerim. Buradayım. Seni görüyorum.”* diye fısıldıyordu.

Beni yatağa yatırdığında, hiç aceleci değildi. Sanki o an kutsalmış gibi üzerime uzandı, vücudu benimkine sıkıca yapışmış bir yemin gibiydi, elleri her zaman yolu bilen bir adamın kesinliğiyle vücudumun her çizgisini haritalandırıyordu.

Ve ben ona izin verdim.

Çünkü içimdeki bir parçam istenildiğini hissetmeye ihtiyaç duyuyordu. Birinin benim parçalarımı gördüğünü ve yüzünü çevirmediğini hissetmeye ihtiyaç duyuyordu.

Bana aynı acılı bağlılıkla sevişti, ama içimdeki bir şey dokunulmamış kaldı.

Vücudum değil. Kalbim değil.

Ama içimde, onun ulaşmasına izin vermekte zorlandığım derin bir yer.

Onun dokunuşu genellikle içimdeki savaşı dindirmek için yeterli olurdu. Bu gece ise, hala o savaşın içinde olduğumu hatırlatıyordu bana.

Ve ne kadar şefkat gösterilirse gösterilsin, gündüz vakti tek başıma kanadığım gerçeğini değiştiremezdi.

Beni kurtuluş gibi öptüğünde bile, bu çok geç söylenmiş bir dua gibi geliyordu.

Vücudumuz birleştğinde nefesi kesildi ve birkaç acı dolu an boyunca, sanki dünya bu yatağa, bu ateş ışığında sessizliğe, sığınak gibi hissettiren bu adama daralmış gibi geldi. Adımı fısıldadı ve ben ellerimle yüzünü kavradım, adını koymakta zorlandığım bir şeyi arıyordum.

Dokunuşu her zamanki gibiydi... nazik ve hayranlık dolu. Ama eskiden beni çözüp açarken, bu gece artık o kadar derine ulaşamıyordu.

Çünkü nasıl yapılacağını biliyordum. Çünkü ritmi hatırlıyordum. Ama sanki yankılar gibiydi, sanki çökmekte olan bir tapınağın kalıntıları arasında dans ediyormuşum gibi.

Sanki kırılğan, parçalanabilir bir şeymişim gibi içimde hareket ediyordu ve bu acıyı daha da şiddetlendiriyordu. Acıdan dolayı değil, neden olması gerekenden daha uzak hissettiğimi bilemeden, paylaştığımız o yere ulaşmaya çalışıp durduğum için.

Parmaklarım omuzlarına gömüldü, kendimi ona bağlamak için çaresizce. Onun sevgisinin benim zırhım olduğunu kendime hatırlatmak için.

“Bir daha söyle,” diye fısıldadım. “Bana bundan daha fazlasına sahip olacağımızı söyle.”

Ağzı benimde dolaştı. “Özgür olacaksın. Güvende olacaksın. Benim olacaksın.”

Ama sözler, camın üstünden akan su gibi kalbimden kayıp gitti.

Ve işimiz bittiğinde, arşafllara, terlere ve sessizliğe dolanmış halde, bana uzandı ama ben yüzümü yana çevirdim.

Soğuk değildim.

Sadece yorgundum.

Ve artık beklemediğimi fark etmeye başladığım bir şeye çaresizce ihtiyacım vardı.

BÖLÜM 51

Güller.

Banyodan yükselen bayat tatlı kokuya burnumu buruşturdum, buhar fayansların üzerine dökülen sabah ışığına doğru kıvrılıyordu. Hizmetçiler duvardaki vanadan suyu çoktan açmışlardı, akış yavaş yavaş duruyordu. Şimdi sessiz bir titizlikle hareket ediyorlardı, yüzeye yağ damlatıyor ve parmakları arasında otları ezerek kokuların havaya yayılmasını sağlıyorlardı.

Bornozumla kenarda durdum, balkondan esen serin rüzgara karşı kollarımı sıkıca kavuşturdum.

Buraya gelmeden önce hiç gül görmemiştim. Ama şimdi kokuları her yere peşimden geliyordu, koridorları kokulandırıyor, giysilerime siniyor, banyoma nüfuz ediyordu.

Bana Amyklai'de bir gül gösterebilirlerdi, ona hayran kalırdım.

Şimdi ise onlardan nefret ediyordum.

Bornozumu çıkarıp küvete girmek üzereydim ki, Alcmene elini uzattı ve kolumu sıkıca kavradı. Tırnakları derime batıyordu. "Suya dokunma!" diye bağırdı. "Şuna bak!"

Geriye sıçradım, yüzeyde yüzen güllerin kenarlarının kararmaya başladığını, yapraklarının buruşup, sanki banyo onları canlı canlı yiyormuş gibi cızırdadığını görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı.

On beş yaşını yeni geçmiş genç kızlardan biri olan Lysa, elinde bir kavanozla banyonun yanında diz çökmüş duruyordu ve Alcmene'nin çığlığıyla şaşkınlıkla geriye sıçradı. Ayağı kaydı. Eli çırpındı.

Ve elini suya daldırdı.

Lysa'nın çığlığı odayı yırttı, tiz ve sarsıcıydı, duvarlardan yankılanarak ses kafatasımı delip omurgamı sıyrıyormuş gibi geldi. Yan tarafa yığıldı, eline bakakaldı, cildi banyo suyuyla temas eden yerden buhar çıkarken vücudu kıvranıyordu. Etleri gözlerimizin önünde kıpkırmızıya döndü, kabarcıklar öfkeli inciler gibi şişip yükseldi.

Diğer kızlar da onunla birlikte çığlık attılar; biri geriye sendeledi ve neredeyse chitonuna takılıp düşecekti, diğeri ise olduğu yerde donakaldı, elleri ağzını kapatmak için boşuna sıkılmıştı.

Su bile kıvranıyor gibiydi. Sanki canlıymış gibi köpürüyordu, yüzeyi artık berrak değil, kayganlaşmıştı; bir saniye önce orada olmayan yağlı ve doğal olmayan bir tabaka ile kaplanmıştı.

Onun yanına diz çöktüm, omuzlarını kavradım ve tüm gücümle onu geri çektim. Cildinin, üzerinde iz bırakmış olan suya bir santim daha değmemesi için dikkat ettim.

"Hanımım," diye nefes nefese konuştu Alcmene. "Ne yapmalıyız?"

"Şuraya bak," dedim, lavabonun rafının altına sıkıştırılmış ecza sandığını işaret ederek. O da telaşla sandığı yakaladı, kurutulmuş civanperçemi, karakafes kökü, lavanta tomurcukları dolu keseleri çıkardı, eline ne geçerse avuç avuç aldı.

"Ben bunları öğütürken onu tut. Bitki yağları ısıyı çekecektir," diye emrettim ve Alcmene, ben havaneli alıp titrek ellerimle bitkileri ezip kusma dürtüsüne direnirken Lysa'yı tuttu. Karışımı Lysa'nın kızarmış, yanmış cildine nazikçe bastırdım, ama o çığlık attı ve kendini çekip kaçtı. Çabalarımıza rağmen kabarcıklar yükseldi ve hıçkırıkları ıslak ve kesik kesikti.

"İşe yaramıyor," diye boğuk bir sesle söyledim, Lysa'nın kabarcıklarla kaplı eline bezi bastırırken panik derimin altına soğuk bir ürperti olarak yayıldı. Çığlıkları daha da sertleşti, boğazını yırtacak kadar acı vericiydi.

Başımı duvara yaslanmış kızlara doğru çevirdim. "Orada öyle durmayın, gidin! Zehir ustasını getirin! Hemen!"

"O kralın yanına gitti," dedi hizmetçilerden biri, gözleri korkuyla parlayarak.

"Rahibelerden birini çağırın!" diye bağırdım, ancak bu konuda bir şey yapabilecek güçleri olduğundan şüpheliydim.

"Hayır," dedi Alcmene.

Bağırdığım kız, aramızda kalmış, gözleri fal taşı gibi açılmış, adımını atarken donakaldı.

Ona döndüm. "Hayır mı? Kız canlı canlı yanıyor, Alcmene—bunu durdurabilecek birine ihtiyacımız var!"

Alcmene elini uzattı ve beni durdurmak için bileğimi sıkıca kavradı. Gözleri sabitti, göz kırpmıyordu. "Rahibeler ona yardım edemez. Bu durumda edemezler." Yutkundü, sesi alçak ama kararlıydı. "Ona ihtiyacımız var. Fileron'a ihtiyacımız var."

Sanki o isim beni yakmış gibi geriye çekildim. "Hayır—"

Lysa yine çığlık attı, duvarları sarsacak kadar tiz bir çığlık, vücudu yere doğru kıvrıldı. 'file sesi içimi delip geçti, kalan sözlerimi benden çaldı.

Çenem bir kez, sert ve isteksizce aşağı indi. Alcmene bunu anında fark etti ve kapıdan fırlayarak ortadan kayboldu. Yaralı elinden yayılan ekşi kokuyu görmezden gelerek alnımı Lysa'nın alnına dayadım. "Dayan. Yardım çağırıyoruz. Nefes al."

Beklerken sanki sonsuzluk gibi geldi. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum — on dakika mı? Yarım saat mi? Dışarıdaki ışık duvarda santim santim ilerliyordu.

"Nerede o?" Hiç kimseye seslenmeden fısıldadım, her hecede endişe vardı.

Sonunda koridorda ayak sesleri duyuldu. Bu durum için çok yavaştı.

Kapı gıcırdayarak açıldı, ardına kadar sallandı ve Fileron, hemen arkasında Alcmene ile birlikte eşikten içeri süzüldü.

Omuzlarından siyah kumaş sarkıyordu, kemeri olmayan tunik her adımda sallanıyordu. Elini kapı pervazına uzattığında tek bir gümüş yüzük ışığı yakaladı, sanki etki yaratmak için orada durakladı. Bakışları benimkilerle buluştuğunda dudakları kıvrıldı. "Beni görmek istemeden bütün bir gün geçiremeyeceğini biliyordum," dedi kendini beğenmiş bir şekilde, kapı pervazına rahatça yaslanırken, gözleri yukarıdan aşağıya doğru

benim vücudumu yukarıdan aşağıya tararken, ben de hala sadece bornozumla olduğumun farkına vardım.

"Ona yardım etmen gerek!" diye homurdandım, ayağa kalkıp Lysa'yı işaret ettim.

Yüzündeki o kendini beğenmiş memnuniyet, genç kıza bakarken kayboldu. Kız titriyor ve inliyordu; kabarcıklarla kaplı elini göğsüne sıkıca bastırmış, daha çok hıçkırıklara benzeyen sığ ve panik dolu nefesler alıyordu. Havada yanmış otların keskin kokusu asılı duruyordu.

Fileron, tüm maskesini bir kenara bırakarak tek bir akıcı hareketle kızın yanına çömeldi. Ne dikkatsiz bir sırtı, ne de alaycı bir baş eğme vardı. Sadece keskin ve hızlı bir odaklanma; kızın cildindeki solgun gri renk karşısında yüz hatları sertleşti. Elinden bezi çekip, altındaki kızarmış, kırmızı yarayı inceledi. Kız inledi.

"Ot kullandın mı?" diye sordu.

"Evet. Durumu daha da kötüleştirdi."

Sinirli bir şekilde iç geçirdi ve yanımdan geçip, küvetin kenarına gelene kadar tek kelime etmedi. Tahta bir bardağı suya daldırdı, burnuna götürdü ve kokladı. Bir saniye sonra geri çekildi, dudakları büküldü, sanki ölüm kokusunu içine çekmiş gibi yüzü buruştu.

"Bunun içinde yıkanacak mıydın?" Sesinde inanamama duygusu vardı.

Yanaklarım kızardı. "Yapmak üzereydim," itiraf ettim. "Alcmene beni durdurdu."

Başını salladı. "Sana bir taht kadar zaman kazandırdı. 'Filis suyu'na dokunulmuş. Kirlenmiş."

"Evet, bunu biliyorum. Ama neyle?" diye sordum, sözcükler nefesimle birlikte döküldü.

Lysa'nın çığlıkları hırıltılara dönüştü, sonra tamamen kesildi. Vücudu yana doğru sarktı, gevşedi ve kabarcıklarla kaplı eli fayansların üzerine sönük bir sesle düştü. Midem düğümlendi, parmaklarım cüppemi sıkıca kavradı, ensemde gerginlik teri oluştu.

'fileron kıpırdamadı. Ona sadece bir anlık bir bakış attı, sonra sanki bayılması sonradan akla gelmiş bir şeymiş gibi bana geri döndü. "Onu içten dışa pişirmeye çalışan şeyle," dedi sakın bir sesle. "Agrius *dilitirio*. Eski yaban domuzu zehiri. Sadece ısıyla uyanır. Cilte temas ederek vücuda girdiğinde, iltihaplanarak ... beslenir."

"Tanrılar," diye Alcmene yumuşak bir şekilde küfretti. "Onu serinletmeye çalışıyorduk..."

"Lavanta ve karakafes, ateşin üzerine şarap dökmek gibi olurdu." 'fieron elini havada salladı. "Onu besledin."

"Biri beni zehirlemeye çalıştı," diye fısıldadım titrek bir sesle. Bakışlarım banyoya, yüzeydeki hafif parıltıya kaydı ve midem bulandı. "Az kalsın..." Düşüncemin geri kalanı boğazımda takıldı.

Parmaklarımı avuç içlerime sertçe bastırdım. Suyu bakmaktan kendimi alamıyordum.

"Onu tut," diye emretti 'fieron ve ben, ellerimi Lysa'nın omuzlarına bastırabilmek için bakışlarımı küvetten ayırdım.

"Bu kısmı hoşuna gitmeyecek," diye mırıldandı. "Senin de."

"Ne...?"

Parmağından yüzüğü çıkardı ve Lysa'nın kabarcıklarla kaplı eline bastırdı. Metalden ışık fışkırdı, mavi-beyaz damarlar etinde örümcek ağı gibi yayıldı. Aynı anda, avuçlarındaki mühürler alev aldı, parıltıyla aynı ritimde nabız gibi attı, sanki gizli bir akım içinden geçip ona akıyormuş gibi. Dudakları kıpırdadı, bilmediğim kelimeler şekillendi. Sesler pürüzlüydü, her hece zeminden titreşerek kemiklerime tırmandı, dişlerim ağrıyana kadar.

Vücudu ellerimin altında kıvranıyor, bacaklarını tekmeliyordu. Onu bastırmaya devam ettim, omuzlarına daha sert bastırdım, ama o dehşetten doğan bir güçle çırpınıyordu.

"Yardım et!" diye nefes nefese bağırdım ve Alcmene bir anda oradaydı, tüm ağırlığını Lysa'nın bacaklarının üzerine atarak onu fayanslara sabitlemek için çabaladı.

Yine de Lysa çılgınca ve çaresizce mücadele ediyordu, sırtı o kadar şiddetli bir şekilde kavisleniyordu ki kırılacağını sandım.

"Biraz daha," diye homurdandı 'fieron' ve onu ezip parçalayacakmışım gibi hissetsem de kendimi onu daha sıkı tutmaya zorladım.

'file'in ışığı parladı, avuç içlerinden sızarak odayı gümüş beyazı ve göz kamaştırıcı bir ışıkla doldurdu. Lysa'nın çığlıkları boğuk hıçkırıklara dönüştü, sonra ışık derisinin derinliklerine nüfuz edince kesildi.

Gözlerimin önünde, öfkeli kırmızı kabarcıklar solmaya başladı. 'file'in kavurduğu et yumuşadı, çiğ kırmızıdan benekli pembeye dönüştü. 'file'in elindeki şişkinlik azaldı, ısı sanki parıltının içine çekiliyormuş gibi derisinden yükseldi.

Lysa'nın çırpınışları azaldı, vücudu ellerimin altında gevşedi. Kirpikleri bir kez titredi, sonra hareketsiz kaldı, göğsü yumuşak, düzenli nefeslerle inip kalkıyordu. Cildindeki öfkeli parıltı soluk bir pembeye dönüştü, artık sadece acının hatırasından ibaretti.

'filerin sonunda yüzüğü elinden kaldırdı. 'file ışığı da onunla birlikte soldu, avucuna çekildi ve geriye sadece karanlık kaldı.

Boğazım kuruymuş gibi bakakaldım, az önce tanık olduğum şey tüm düşüncelerimi dağıttı. Durduramadan dudaklarım açıldı. "Sen... onu iyileştirdin."

Bana bir göz attı, yüzündeki ifade küstahlığa kayıyordu. "Tabii ki onu iyileştirdim. Ben, elinde bir parça söğüt kabuğu ve Demeter'e adanmış bir ilahi olan köylü bir cadaloz değilim."

Engelleyemeden ağzımdan bir alaycı söz kaçtı. Tanrılar, imkansızı başardığını gördükten sonra bile, her sinirimi bozmayı başardı. Sanki onun gülümsemesindeki kendini beğenmişliğe karşı kendimi koruyabilirmişim gibi kollarımı göğsümün üzerinde sıkıca kavuşturdum... ve karnımda hâlâ kıvrılan hain hayranlık kıvılcımına karşı.

Zarif bir hareketle yüzüğü parmağına taktı. "Bana ayak uydurmaya çalışın, Majesteleri."

Çenemdeki tik atladı. "Bir kez olsun alçakgönüllü olmaya çalış."

"Denerdim," dedi, bu dramdan sıkılmış gibi esneyerek, "ama bunun işleri dayanılmaz derecede sıkıcı hale getirdiğini fark ettim. Ayrıca, neden yalan söyleyeyim ki?"

Kaşlarımı daha da çattım, ama sanki öfkem onu besliyormuş gibi sırtışı daha da genişledi.

Çenesini banyoya doğru eğdi. "Biri senin o suda ölmeni istedi, Helena. İçten dışa erimeni. Eğer tamamen batmış olsaydın, çılgılık atacak kadar bile dayanamazdın."

Tüylerim diken diken oldu, kollarımdaki ince tüyler diken diken oldu.

Başını eğdi, sesinde alaycı bir düşüncelilik vardı. "Merak etme. Senin için derinden yas tutardım. Bir saat, belki de cömert hissedersen iki saat."

Gözlerimi kısarak baktım. "Ben de sana musallat olmanın bir yolunu bulurdum."

Gözleri eğlenceyle parladı. "filat iyi olurdu. Arkadaşım varken daha iyi uyurum."

Ayağa kalktı, sanki kırıntıları silkeliyormuş gibi ellerini tunikine sürtüp tozunu aldı. "Umarım kocan avdan yakında döner de ona

ne kadar zeki olduğumu anlatayım. O kadar çok istediği güveni kazanayım.” Sanki kelimenin kendisi bir şaka gibiymişçesine burnundan soludu.

Yutkundum, Menelaus’un avı konusunda her zamanki gibi tedirgindim. Kral bu hafta her şafakta ormana kaybolmuştu—her zaman avlanıyordu, her zaman görünüşte eli boş dönüyordu. Bu sefer bir şey bulacak mıydı? Ve eğer bulursa... ne tür bir şey olurdu?

’fileron, benim ani sessizliğimden hiçbir şey anlamamış gibi, kapıya doğru yürüdü. Eşiğinde durdu, gözleri benimkilerle buluştuğunda yarı dönerek bana baktı.

"Bu kadar endişeli görünmeyin Majesteleri," dedi hafif bir sesle.

Kaşlarımı çattım. "Ne konusunda endişelisin?"

Yüzünde şeytani ve parlak bir gülümseme belirdi. "Burada seni hayatta tutabilecek tek kişinin ben olmamdan."

Sözlerinde gizli olan iğneleyici tonu fark edince kaşlarımı çattım. Cevap vermeye hazır olarak dudaklarımı araladım, ama o çoktan gitmişti; kahkahası kapı ardında kalmasına rağmen koridorda uzun süre yankılanmaya devam etti.

Herkes kapıya bakarken, odaya yeniden sessizlik çöktü. Alcmene sessizliği ilk bozan oldu, titrek parmaklarıyla Lysa’nın iyileşmiş cildini nazikçe okşadı. "İnanamıyorum," diye fısıldadı, ama sesi titriyordu.

Ondan sonra hızlı hareket ettik. Lysa nazikçe kanepeme taşındı, kabarcıklarla kaplı eli temiz keten bezle sarıldı. Hizmetçiler, sanki küvet onlara da saldırıp canlarını alabilirmiş gibi ondan uzak durdular. Küveti boşalttılar, bir damla bile tenlerine değmemesine dikkat ederek.

Alcmene’nin keskin emirleri altında, küvetten son damla gül yağı ve zehir kalmayana kadar sirke ve kumla ovuşturarak taşı temizlediler. ’file havası, boğazımı tırmalayan keskin kokusuyla keskinleşti, ama yine de onu soludum... zehire yapışmış gül kokusundan her şey daha iyiydi.

Alcmene giyinmeme yardım etmeyi bitirir bitirmez, doğu salonunu bir çığlık yırttı. Bir tane daha. Beş tane daha, taştan yükselen bir korku korosu gibi.

Alcmene’nin elleri kemerin üzerinde dondu. Gözleri benimkilere doğru fırladı, iri ve kırpışmadan. Yavaşça başını salladı, sanki zihninin zaten bildiği şeyi inkar edebilecekmış gibi. "Zehir küvette değildi," diye fısıldadı, sesi titriyordu. "Suyun içinde. Hepsi."

Soğuk bir panikle tüylerim diken diken oldu. "Git," diye boğuk bir sesle söyledim. "Onları uyar. Her havzayı, her sarnıcı, her kaynağı kapatmalarını söyle..."

Ama zihnim dilimden daha hızlı çalışıyordu. Bu duvarların ötesinde su zaten kıt bir kaynak; Menelaus, köyler susuz kalırken çeşmeleri ve hamamları beslemek için suyun çoğunu burada istiflemişti. Zehir saray sistemine bulaşmışsa, her şeye bulaşmıştı. Onlara verilen her damla suya. Her tarlaya. Her çocuğa.

Tanrılar. Bu, yıkım anlamına gelirdi.

Avluya vardığımda, çığlıklar açık havaya yayılmıştı. Hizmetçiler salonlardan sendeleyerek çıkıyorlardı, yanmış kollarını, kabarcıklarla kaplı ellerini tutuyorlardı; derileri sanki ateşin kendisi tarafından lanetlenmiş gibi kabarcıklar oluşturmıştı. Çocuklar ağlıyordu, çığlıkları kulaklarımı yırtıyordu. Bir hemşire sütunlu avluda öne doğru eğildi, ıslak eteğinden buhar yükselirken eteği hışırdadı. Muhafızlar kaosun içinden itişip kakışarak geçiyor, kimsenin uymadığı emirler haykırıyorlardı.

Ve tüm bunların ortasında... 'filerin' vardı.

Kolları dirseklerine kadar sıyrılmıştı, her hareketinde yüzüğü yakalanmış bir güneş gibi parlıyordu. Bizim tökezlediğimiz yerde o dolaşıyordu. Başkalarının yere yığıldığı yerde o diz çöküyordu. Sesi gürültüyü kesiyordu, sakın ve emrediciydi. Yüzük kabarcıklarla kaplı ete her dokunduğunda, parlak bir ışık dışarıya fışkırıyor, çığlıklar azalıyor, nefesleri rahatlıyor ve acıları hafıflıyordu.

Durmaksızın hareket ediyordu. Birini kurtarıyor, sonra bir sonrakini, sonra bir sonrakini.

Yardım etmek için ileri koştum, dişleri takırdayacak kadar titreyen bir kadının yanına diz çöktüm. "İşte," diye fısıldadım, 'filerin' ona uzanırken omuzlarını destekledim.

Ancak o zaman ona gerçekten baktım.

Yorgunluk yüzüne yapışmıştı ve gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu. Hareketleri kararlıydı, ama elleri titriyordu, bu insanlara aktardığı gücün yıpranmış kenarlarını görebileceğim kadar.

Düzensiz bir şekilde bir kez nefes verdi... ve sonra bileğinden bir şekil kaydı.

O, bir erkeğin başparmağından daha kalın, gölgeyle kaplı siyah bir yılan idi ve ben dehşetle onun ön kolu boyunca kıvrılmasını izledim. Pulları yağlanmış obsidiyen gibi parlıyordu, her biri ürkütücü, sıvı bir ışıltıyla ışığı yakalıyordu. Başını kaldırdığında, 'filerin' unkilerle tedirgin edici derecede aynı olan iki küçük menekşe rengi göz açıldı ve bir anlığına bana sabitlendi, sonra kendini

yukarı doğru kıvrıldı ve tuniğinin altına kayboldu; bu yavaş ve sarkık hareket, tüylerimi diken diken etti.

Nefesim kesildi, bir elim boğazıma gitti.

'fieron, enerji o kadar ani bir şekilde ona geri akarken, havayı uğultuyla doldurdu. "Oh, rahatla," diye mırıldandı sonunda, sesi ve görünüşü yeniden canlanmış gibiydi. "filat' sadece benim familiarım."

Şaşkınlığımdan eğlenerek bana kaşlarını kaldırdı.

"Menelaus'unkini görmüşsündür herhalde? Sanırım benimki kadar etkileyici değildir, ama ne yaparsın?"

Başımı salladım, hâlâ yılanın cüppesinin altında kaybolduğı yere bakıyordum. "Familiar," diye tekrarladım, kelime dilimde tuhaf bir tat bırakıyordu.

'Fieron'un gözleri ilgiyle kısıldı. "Tüm güçlü varlıkların bir familiarı vardır," dedi, ses tonu neredeyse ders verir gibi, neredeyse alaycıydı. "Filey'lerin olması gerekir. G   dengeye ihtiyaç duyar, yoksa onu kullanan kişi yi canlı canlı yutar." Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Tanrılar bile familiarları vardı."

Kalbim bir an durdu. "Menelaus'un bir... yaratığı mı var?"

'Fieron başını eğdi, menek e rengi gözleri dikkatle bakıyordu. "Gerçekten hiçbir şey görmedin mi?" diye ısrar etti. "Ona yapışan hiçbir şey? Onu takip eden hiçbir şey? Topuğunda ya da omzunda hiçbir şey? Canlı gibi görünen hiçbir şey?"

D  nmeye çalışarak tekrar başımı salladım. "Aslanı olabilir mi?"

'fieron hafifçe alaycı bir ses çıkardı, sesinde küçümseme vardı. "filat mı?" dedi. "Hayır. O sadece devasa bir evcil hayvan. Gürültülü, a  ve tamamen sıradan. Menelaus'un dengeleyicisini, ayaklarının dibinde mırıldanan bir şeyle karıştırmazsın."

Kırmızı dumanı, gözlerinin nasıl değıtiğini düşündüm. Ne görmüştüm? Ve onun yanında hiç bir yaratık görmemiş olmam ne anlama geliyordu? "İlginç," dedi 'fieron bir an sonra, bakışları yüzüme sabitlenmiş sanki bir bulmacayı iplik iplik çözmeye başıyormuş gibi.

Daha fazla konuşmadan, avluda bir çığlık yankılandı.

'fieron anında harekete geçti, tek bir akıcı hareketle ayağı kalktı, sese doğı ilerlerken tamamen yenilenmiş gibi görünüyordu. Bir saniye sonra y z ğı parladı. Kaosun ortasında donakalmış bir şekilde onu bir an izledim. Tanrılar, keşke daha fazla cevabım olsaydı. Keşke onun gerçekte ne olduğunu — ve Menelaus'un ne olmadığını — bilseydim.

Ama titreyip yanarak başka biri daha çığlık attı ve ben kendimi harekete geçmeye zorladım. Soruları bir kenara itip korkumu yuttum ve önümdeki işe geri döndüm.

Akşamüstü bahçe, yaralıların ve iyileşenlerin bulunduğu bir koğuşa dönüşmüştü. Yollar, karyolalar ve yataklarla doluydu; havada yanmış et ve acı otların kokusu hakimdi.

Fileron, sanki gün daha yeni başlamış gibi hareket ediyordu. Sabit bir ritimle yataklardan yataklara geçiyordu. Durmadı. Tökezlemedi. Nefesi hiç kesilmedi, elleri hiç titremezdi. Alnından ter damlaları süzölse bile, bileğinin arkasını kullanarak silip yoluna devam etti; dudakları, havada bir nabız gibi titreşen o aynı tuhaf sözleri mırıldanıyordu.

Yardımcısı işini iyi yapıyor olmalıydı, çünkü sanki bitmek bilmeyen çığlıklar, bitmek bilmeyen acılar onu tüketmek yerine besliyordu. Geri kalanımız yorgun düşüp sendelerken, o sarsılmaz bir şekilde ayakta duruyordu, gözleri enerjiyle parlıyordu.

Güneş çoktan alçalmış, sarayı morarmış bir ışıkla boyamıştı ki, toynakların gürültüsü yeri sarsmaya başladı. Kapılar ardına kadar açılıp, atları köpükler içinde, gözleri yuvarlanan askerler içeri akın ederken, ben de döndüm. Başlarında Achilles at sürüyordu, yüzü gergin, bir maske gibi okunaksızdı.

Atını aniden durdurdu ve cesetlerle dolu avluya bakışlarını gezdirirken ağız açık kaldı. Adamları arkasında tereddüt ettiler, şaşkınlıktan sessizliğe büründüler.

Aşıl, atı tam durmadan atından atladı, sandaletleri taş döşemeye sertçe çarptı. Kalabalığın arasından itişip kakışarak ilerledi, gözleri beni bulana kadar aradı. Bütün vücudu dondu, çılgınca gerginliği kırıldı, bakışları beni yutarken yüzünde rahatlama parladı.

Bir karyolanın yanında diz çökmüş olan 'fileron'un ağız kıvrıldı. Ayağa kalktı, avuçlarını birbirine sürttü. "Sonunda bize katıldığınız için ne kadar da iyi, Kaptan. ılıklar dinip de giriş yapmak için daha iyi bir zaman olamazdı."

Achilles, 'fileron'u sanki hiç konuşmamış gibi görmezden gelerek bana doğru yürüdü. Gözleri, yaralarımı aramak için beni baştan aşağı taradı. "Yaralandın mı?" diye sordu telaşla.

Ağzımı açtım ama 'fileron'un cevabı sözümü kesti. "O iyi," dedi sakın bir sesle, bakışları ikimiz arasında gidip geliyordu. "Herkes iyi. 'filanks *bana*."

“Beni Alcmene kurtardı,” diye onu düzelttim. “Ama diğer herkesi o kurtardı,” diye ekledim... isteksizce.

Aşil'in yanağındaki bir kas seğirdi, bu onun soğukkanlılığındaki tek çatlak oldu. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı, sert ve araştırıcıydı, sanki sessizliğimi delip geçerek gerçeğe ulaşabilecekmiş gibi.

"Ben iyiyim," dedim çabucak, 'fileron tekrar konuşmadan sözleri zorla çıkardım. "Ama sarayın suyu zehirlenmişti. Banyo yapmadan hemen önce fark ettik."

Achilles'in çenesi sıkıldı, derisinin altında tendonları hareket etti.

Yanında, 'fileron'un sırtışı derinleşti. Yaklaştı ve sanki yoldaşlarmış gibi kolunu rahatça Achilles'in omuzlarına attı. “Rahat olabilirsin,” dedi, “onu korumak için burada olduğumu bil.”

Achilles'in vücudu gerildi. Kolunu sertçe itti, sesi alçak ve keskin çıktı. "Senin onun yanında olmandan ziyade, boğazına bir bıçak dayandığında daha rahat uyuyabilirim."

'fileir'in egosu etrafımda çınladı ve nefes alacak yer kalmayacak şekilde beni kuşattı.

Bir asker aceleyle yanıma geldi, sandaletlerinde toz vardı ve sesi kesik kesik ve acil bir tondaydı.

"Kral avdan döndü ve sizi çağırıyor. Hepinizi."

Midem düğümlendi. Menelaos cevaplar isteyecekti ve zehirli su konusunda ne karar vereceğini... ve Sparta'yı zehirlemeye cüret eden kişiye ne yapacağını sadece tanrılar bilirdi.

'file taht odası, yüksek pencerelerden süzülen geç öğle güneşiyle parıldıyordu. 'file sıcaklığı, mekânda dalgalanan acı gerginlikle tezat oluşturunuyordu. Nomiki önümüzde diz çöktü, şakaklarında ter parıldıyordu.

“Tüm kirlenmiş su sarnıçlardan boşaltıldı, kralım,” dedi. “Dağ kaynaklarından yeni fiçılar geldi ve koruma altında depolanıyor. Kimse denetlenmeden onlara dokunamaz.”

Menelaus başını zar zor eğdi. “Böyle kalmasını sağla.”

Yaralıların başında saatlerce eğilmiş olmaktan vücudum ağrıyordu, ama beni kaskatı yapan acı değildi. Nomiki'nin söylemediği şeydi... hiçbirinin söylemeye cesaret edemediği şey.

Saray tüm suyunu yenilemek zorunda kalırsa köylere ne olacaktı?

Mene laus'un çeşmelerinin akmasını sağlamak için alınırsa ne olacaktı?

Göğsümdeki titremeye rağmen sesimi sabit tutarak sözleri zorla çıkardım.

"Kralım.

Dış köylerin suyu hâlâ olacak mı?"

Bana sert ve sinirli bir bakış attı, tamamen normal görünüyordu. " *Senin* köyünde hala su olacak, Helena," dedi, sanki sormam bencilceymiş gibi alaycı bir ses tonuyla.

Bulanık bir hareket, cevabımı kesintiye uğrattı; Achilles'in yumruğu, mide bulandırıcı bir çatırtıyla 'fieron'un çenesine çarptı ve salon kaosa dönüştü.

'fieron sendeledi ama düşmedi. Kafasını geriye doğru çevirdi, gözleri parıldıyordu, ağzında sevinçten yapılmış bir yara gibi bir gülümseme uzanıyordu. "Hâlâ teşekkür etmiyor musun, Kaptan? Yoksa ön sevişmeye böyle mi başlamayı seviyorsun?" Dili, yarılmış dudağındaki kanın üzerinden geçti.

Achilles tekrar saldırdı, ama bu sefer 'fieron ona yarı yolda karşılık verdi. İkinci darbeyi eğilerek kaçırıldı ve omzunu Achilles'in göğsüne çarptı, onu mermer bir sütuna savurdu. Bronz bir meşale standı sağır edici bir gürültüyle devrildi.

'filey boğuşmaya başladı, yumrukları havada uçuşuyordu. 'fieron sis gibi hareket ediyordu, havayı bulanıklaştıracak bir hızla Achilles'in yumruklarından sıyrılıyordu; her kaçış başlı başına bir alaydı. Achilles'i kaburgalarının altına bir dirsek darbesiyle yakaladı, sonra dönerek kaptanın yüzünün yan tarafına ön kolunu çarptı.

Achilles homurdandı ve uyluklarına bir diz vuruşuyla karşılık verdi, 'fieron'u geriye savurdu. 'filey birbirlerinin etrafında dönüyorlardı, çılgınca ve nefes nefese. Aralarındaki hava öfkeyle kaynıyordu... ve benim de artık çok iyi tanımaya başladığım o garip koku, yaklaşan fırtınanın kokusu, demir ve ozon, 'fieron'un gücünün kokusu.

"Yeter!" diye bağırdı Menelaus.

İkisi birbirinden ayrılana kadar tam bir kalp atışı kadar zaman geçti. Muhafızlar ileri atıldılar ama tereddüt ettiler, Sparta'nın en saygı duyulan savaşçısı ya da sihir kullanabilen adam karşısında şanslarının ne olacağından emin olamıyorlardı.

Aşıl, yumruklarını sıkılmış ve göğsü inip kalkarken ayakta duruyordu. Fieron, başparmağıyla ağzındaki kanı umursamazca sildi, ama gözleri tetikteydi.

"Seni deşip içini boşaltacağım," diye tısladı Achilles. Yüzü bir kısıtlama maskesi gibiydi, gözleri soğuk ve sabit, şiddet vaadi yüzeyin hemen altında kaynıyordu.

"Deneyebilirsin," diye cevapladı 'fieron, avının tadını çıkaran bir kurt gibi dişlerini göstererek.

"Achilles," diye gürledi Menelaus yine.

Achilles hırladı. "Benden hiçbir şey yapmamamı mı istiyorsun? Etrafına bir bak! Suda zehir var, geçen hafta saraya düşmanlar girdi. Peki tüm bunlar ne zaman başladı?" Parmaklarıyla 'fieron'u işaret etti. "O geldiğinden beri."

"Bütün günümü vatandaşlarınızı iyileştirmekle geçirdim," dedi 'fieron soğukkanlılıkla. "Siz ise, Kaptan, bir yerlerde kara kara düşünmekle meşguldünüz."

"Kafama takmak mı?" Achilles tekrar atıldı, ama iki muhafız onu kollarından yakalayıp zorla geri çekti.

"Yeter," dedi kral yine, bu sefer daha sessizce, sesinde bir tehdit yankılanıyordu. Ardından gelen sessizlik, avın ağırlığı altında gerilen bir ağ gibi gerginleşti.

Menelaos tahtından kalktı, ellerini arkasında birleştirdi. "Sparta'nın birçok düşmanı var," dedi, bakışları odadaki herkesi tararken. "Salonlarımızda suikastçılar. Kasalarımıza girmeye çalışan işgalciler. Ve şimdi de içtiğimiz suda zehir."

Gözleri en son 'fieron'a takıldı. "Yine de sarayımı kurtaran sendin. Çıglıkları yatıştıran. Rahibelerimin hiçbirinin yapamadığını yapan." 'fieron başını eğdi, elini göğsüne koyarak alaycı bir şekilde selam verdi. "Bir memnuniyetle."

'file kralı Achilles'e döndü. "Kızgınlığını bir kenara bırak. Sparta'nın iç çekişmelerle zayıflamasına izin vermeyeceğim. 'fieron güvenimi kazandı. Bir daha ona el kaldırırsan, bunun bedelini ödersin."

'file Achilles'in şakak kasları seğirdi. "O görüldüğü gibi biri değil."

"Kimse öyle değil," diye cevapladı kral. "Sen bile."

Ben, ikisi arasında bakışlarımı gezdirerek donakaldım. Bununla ne demek istedi? Ya Menelaos bir şey biliyordu... ya da Achilles'i kızdırmaya çalışıyordu.

Menelaus tahtına geri döndü; iri vücudunun hareketi, konunun kapandığına dair sözsüz bir emirdi.

Salonun boğucu ağırlığından kaçmak için aceleyle uzaklaşırken, Menelaus'un sesi peşimden geldi. "Avınız, yüce kral," dedi hafif bir sesle. "Nasıl gitti?"

Sözlerin altında daha derin bir anlam yatıyordu; açık bir meydan okuma için fazla yumuşak, ama başka bir şey için fazla keskin.

Menelaus adımını yarıda durdurdu.

Bir an için, gözle görülür bir tehdidi ölçer gibi 'fileron'a baktı. 'filen, "Başarısız," diye tükürdü.

Sesi kesikti, her zamanki kibirinden yoksundu ve odada sert bir sessizlik çöktü.

Karşısında, Achilles, benim fark edebileceğim kadar hafif bir yüz buruşturdu. Maskesinde anlık bir çatlak. Neden?

Avla ilgili tek bir kelime onu neden bu kadar etkilemişti?

Ve neden dördümüzün içinde şu anda bilmeyen tek kişi benmişim gibi hissettim?

BÖLÜM 52

Koridor sessizliğe bürünmüştü, ben ise sendeleyerek ilerliyordum, adımlarım dengesizdi, uzuvlarım sürtünmeden yaralanmıştı. Her bir meşale tıslayarak çok parlak bir ışık yayıyordu, gölgeler sanki ne yaptığımı biliyorlarmış gibi duvarlarda titriyordu. Bana ne yapılmıştı. Seks kokusu katran kadar yoğun bir şekilde tenime yapışmıştı, her nefesimle utanç içimi kaplıyordu.

Ağzım kanla dolana kadar yanağımın içini ısırdım, tuzlu ve metalik bir tat, gözlerimin köşelerinde yanan gözyaşlarını tutmaya çalışıyordum.

Menelaus hiç olmadığı kadar kötüydü, sanki avının başarısızlığı cezalandırılacak bir beden gerektiriyormuş gibi, ve benimki en yakınındaydı. Parmaklarının demir gibi sertçe sıkıldığı yerlerde bileklerim zonkluyordu, derimin altında morluklar nabız gibi atıyordu. Yüzüğünün takılıp yırttığı yerde uyluklarımda bir kesik yanıyordu ve... tüm bunların kanıtı bacağımdan aşağı sıcak, iğrenç izler halinde akıyordu, yapışkan ve aşağılayıcı.

Ayağım yerdeki düz olmayan bir taşla takıldı ve sendeledim, düşmek üzereydim ki bir el koluma yapıştı ve beni dengeledi.

"Sakin olun Majesteleri," diye mırıldandı Tl2eron.

Tüylerim diken diken oldu. Tanrılar. Çarpabileceğim onca insan varken, tam da o olmak zorundaydı.

Kendimi zorlayarak ona baktım, isteksizce, nefret etmeye başladığım o sırtışa hazırlandım.

Bakışları üzerimde dolaştı, bileklerimdeki morluklar ve ısırarak bastıramadığım ağzımdaki titreme üzerinde. Gözlerindeki yaramazlık kayboldu. Yüzü acıma ile yumuşamadı... sertleşti, daha keskin ve neredeyse uğursuz bir ifadeye büründü.

Korkudan değil, içgüdüsel olarak, onun gördüklerinden fazlasını görmesini engellemek için içgüdüsel bir ihtiyaçtan dolayı geri çekildim.

O kıpırdamadı, ama başını eğdi ve menekşe rengi gözlerini kısarak, sanki gömmeye çalıştığım her katmanı birer birer soymuş gibi beni delip geçti. Sanki ben, ağzımı açmadan çok önce çözdüğü bir bilmeceymişim gibi.

"Sana yardım edebilirim, biliyorsun," diye mırıldandı.

İçimden yarı gülme, yarı boğulma gibi bir ses çıktı. "Beni aptal mı sanıyorsun? Senden yardım kabul edeceğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır."

Dudakları kıvrıldı, ama bu bir gülümseme değildi. Çok inceydi. Çok karanlıktı.

"Bence boğuluyorsun," dedi. "Ve bence sana, ciğerlerin suyla dolarken sessiz kalmayı öğretmişler."

Onu itip geçmeye çalıştım.

Kolayca yer değiştirdi ve yolumu kesti. "Onu uyutabilirim," dedi, sesi neredeyse... sıkılmış gibiydi. "Seni her istediğinde."

Donakaldım. O sözler kafamın içinde yankılandı; ona inandığım için değil... Ama inanmak istediğim için.

Koridor eğildi, dizlerim neredeyse bükülürken meşalelerin kenarları bulanıklaştı. Kendimi sakinleştirmeye çalıştım, boğazımda yanan umut dalgasını yuttum.

"Neden bana bunu teklif ediyorsun?" diye gergin bir sesle sordum.

Tl2eron'un omuz silkmesi sinir bozucu derecede rahattı, sadece tehlikeli insanların rahatlıkla sergilediği türden bir hareket. "Çünkü yapabilirim."

Acı bir şekilde güldüm. "Ve kralın sana duyduğu *güveni* yok mu edeceksin? Vay canına, bu hiç sana göre bir davranış değil."

Dudakları yine kıvrıldı... eğlenmekten değil, çok daha rahatsız edici bir şeyden dolayı. "Kralın bunu öğreneceğini nereden çıkardın?"

Tl2e'nin sözleri içime işledi ve nefesim kesildi. Bir an için bunun bir uyarı mı yoksa beni cezbeden bir ayartma mı olduğunu anlayamadım.

Onu inceledim. "Bana neye mal olacak?"

Gözleri parladı. "Neden bunun bir bedeli olması gerektiğini varsayıyorsun, Helena?" İlk kez adımı söylemişti — *Helena* — "kraliçem" ya da "Majesteleri" değil

Majesteleri" gibi alaycı bir şekilde. Adımı söyleme şekli yumuşak ve şaşırtıcıydı, sanki adın ağırlığını biliyormuş gibi. Sanki onu dikkatle tutmak istiyormuş gibi.

"Çünkü her şeyin bir bedeli vardır."

Bakışlarında bir parıltı geçti... bu sefer yaramazlık değildi, ama daha açgözlü bir şeydi, zırh gibi giydiği çekicilikle süslenmişti. "Evet," dedi, başını hafifçe eğerek. "Böyle düşündüğünü anlayabiliyorum. Özellikle de sana bu kadar çok şey verirken."

Sanki görünmez bir teraziyi tartar gibi tavana baktı. Uzun bir an, neredeyse dalgın görünüyordu, dudakları zihninde bir bulmacayı çözen bir adam gibi büzülmüştü.

Ve sonra kıvılcım çaktı.

Gözleri, yeni doğmuş parlak bir fikrin verdiği memnuniyetle parladı. "Buldum," diye heyecanla mırıldandı. "Anlaşmayı bir damla kanla mühürleyeceğiz."

Ben donakaldım. "Hayır."

Kaşlarını kaldırdı, şaşkınlıktan değil, o sinir bozucu, sessiz bir eğlence kıvılcımıyla. "Neden olmasın?"

Yüzüm kızardı, nabzım boğazımda atıyordu. "Çünkü kan takas edilecek bir ıvır zıvır değildir," diye tersledim. "Kan bağlar. Hatırlar. Güç verir... ve ben sana benimkini vermeyeceğim."

Dudakları hafifçe aralandı, sonra tekrar kıvrıldı—bu sefer alaycıdan çok meraklı bir ifadeyle. "Ben açıkça bir *lamia* değilim, Majesteleri. Sanırım aklınızda olan bu, değil mi?"

Boynumda bir sıcaklık hissettim. Tanrım, beni nasıl bu kadar kolay okudu?

Eski hikâyeler, kan susuzluğuyla lanetlenmiş yaratıklar olan lamialardan bahsederdi; yatak odalarına sızıp hem çocuklardan hem de erkeklerden kan içen yaratıklar. Anneler bu hikâyeleri kızlarını itaat ettirmek için kullanır, kendimizden çok fazla verirsek içi boş ve açgözlü yaratıklara dönüşeceğimizi söyleyerek bizi uyarırlardı.

Ancak efsanelerin önemli bir kısmı... lamialar her zaman kadındı.

Ben sessiz kaldığımda bana yaklaştı, gölgesi zeminde uzun bir çizgi oluşturdu. "Ben bir canavar değilim, Helena."

"Hayır," dedim sertçe, bakışlarımı onun gözlerine dikerek. "Sen çok daha tehlikeli bir şeysin."

Sanki ona bir suçlama yerine bir hediye vermişim gibi gülümsedi. Başını eğdi, gözleri sanki benim korkumu şimdiden tadını çıkarıyormuş gibi parladı.

"Başka seçeneğin var mı?" diye sordu ve bu sefer sesi acıma doluydu.

Tl2e kelime *seçimi* alaycı bir şekilde aramızda asılı kaldı.

Seçim. Sanki yeminlerimde ondan vazgeçmemiş gibi. Sanki bir kap gibi kullanılmamış, başkasının emriyle boşaltılıp yeniden doldurulmamış gibi. Sanki köyüm, güzelliğimin onlara fayda sağlayabileceğini fark ettiği günden beri, bana hiç izin verilmiş gibi.

"Böyle ne kadar dayanabilirsin?"

Kralın tohumlarından bir damla daha, sanki onun sözleriyle çağırılmış gibi tenimden aşağı süzüldü.

Midem bulandı. İğrenme boğazımı yırttı, safra dilimin arkasını yakıyordu. Sanki onu silebilirmişim gibi, sanki o pisliği kimsenin göremeyeceği bir yere geri zorlayabilirmişim gibi bacaklarımı birbirine sıkıştırdım. Ama o utanmazca yapıştı, saklayamadığım her şeyin kanıtı gibi bacağımdaki kesikten akıyordu.

Yanak içimi sertçe ısırdım, mermerin üzerinde derimi yırtma dürtüsüyle savaşıırken daha fazla demir tadı aldım. Tanrılar, bunun gitmesini istedim. *Onun* gitmesini istedim.

Tl2eron'un sesi yumuşadı. "Mesele ödeme değil. İstedğim bu değil. Böylesine cömertçe sunulan bir iyilik... kanla mühürlenir. Benim geldiğim yerde gelenek böyledir."

Yaklaştı, bana dokunmadı ama vücut ısısı ateş ışığı gibi tenime değdi. "Bunu bir takas olarak düşün. Tek bir damla. Huzurlu geceler için. Acı yerine sessizlik için."

Ona baktım. Yüzünün keskin, güzel hatlarına. Gözlerimi ondan ayırmamı imkansız kılan, acımasızlık ve zarafetin tuhaf karışımına. Bunu teklif edenin o olmasından nefret ediyordum.

Kabul etmek isteyecek kadar çaresiz olduğum için kendimden nefret ediyordum. Kalbim o kadar yüksek atıyordu ki, her içgüdüm ona güvenmemem gerektiğini haykırırken, onun da duyabileceğini sandım.

Ama o kelime de içimde atıyordu.

Seçim.

Başka ne *seçeneğim* vardı ki?

Bir gece daha acıya dayanamazdım. Menelaus'un altında sıkışıp kalacağım, zorla açılacağım, karanlıkta kendi hıçkırıklarımdan başka hiçbir şey kalmayana kadar onurumun parçalanacağı bir gece daha. Peki ya Menelaus'un içindeki yaratık bir dahaki sefere ortaya çıktığında ne olacaktı? Hayatta kalabilecek miydim?

Tırnaklarım avuç içlerime hilal şeklinde izler bıraktı, beni etin acısıyla, kontrol edebileceğim tek acıyla yere bağladı. Sonunda bakışlarımı kaldırdım. Tl2eron kıpırdamamıştı. Sanki ben konuşmadan çok önce teslimiyetimin şeklini görmüş gibi sabırla izliyordu.

Kelimeler titreyerek ve kırılgan bir şekilde boğazımdan çıktı ve onları duyduğu için ondan nefret ettim. "Peki," diye fısıldadım. "Bir damla."

Tl2eron, sanki bir pazarlıktan çok daha kutsal bir şey üzerinde anlaşmışız gibi, ciddiyetle başını bir kez eğdi ve tunikasının kıvrımlarına uzandı. Küçük gümüş bir iğne çıkardı ve nazikçe elimi tuttu.

Dokunuşuyla irkildim. İçgüdülerim geri çekilmemi, hala sahip olduğum o azıcık parçayı geri almamı haykırıyordu. Ama tutuşu serin ve kararlıydı, başparmağı sanki beni sakinleştirmek istercesine avucumun üzerinden bir kez geçti.

Thump.

ThBir sarsıntı.

Göğsüm sarsıldı. Sarayın altındaki gizli tünelde hissettiğim aynı çarpıntı hissiydi. Şimdi geri gelmişti, daha güçlüydü, sanki onun dokunuşu onu çağırılmış gibi derimin altında dalgalanıyordu.

Bakışları benimkilere kilitlendi, bilge ve gözünü kırpmadan... sanki o da duyabiliyormuş gibi, sanki içimdeki ritmi hissedebiliyormuş gibi.

İtiraz etmek için dudaklarımı araladım, ama gümüş iğne parladı ve hızlı bir acı hissettim.

Fikrimi değiştirmeden önce parmağımı delmişti.

Bir damla kan damladı ve Tl2eron onu iğnenin ucunda yakaladı ve orada tuttu, ifadesi okunamazdı, adını koyamadığım bir şeyle sertleşmişti.

İçimden bir titreme geçti, o kadar hafifti ki hayal ürünü olabilirdi, ama daha derine işledi. Nabzım düzensizleşti ve nefesim yarıda kesildi. Soğuk dışarı sızdı, derimin altına yayıldı. Hava değişti ve bununla birlikte, göremediğim bir sınırı aştığım hissi geldi.

Gözlerimi kaldırdığımda, onun gözleri çoktan üzerimdeydi.

"Bitti," diye mırıldandı.

Sözleri kapanan bir kapı gibi, kesin ve sessiz bir şekilde düştü. Ve ben orada titreyerek durdum, kendime bir mühlet mi kazandığımı,

Yoksa kendimden bir parça daha tehlikeli ellere teslim etmiş miydim?

BÖLÜM 53

Bronz kapılar ardına kadar açıldı ve Achilles salona adımlarını attı. Kralın emriyle bir haftadır yoktu ve ben onu içime çekiyordum... sandaletlerindeki tozu, sertleşmiş çenesini, omuzlarındaki yorgun gücü. Onu görmek, susuzluktan sonra su içmek gibi içimi yıkadı, o kadar yoğun bir rahatlama ki acıya yakın bir his uyandırdı.

Göğsüm rahatladı, titrek bir nefes kaçtı ve bir anlık aptalca bir kalp atışı boyunca tek istediğim ona uzanmak, aramızdaki mesafeyi kapatmak ve ellerimle onun gerçek olduğunu, bana geri döndüğünü kanıtlamaktı.

Aşil tek dizinin üzerine çöktü, başını eğerek parlak mermer zemine yumruğunu bastırdı. "Kralım. Casus şefimiz bu sabah kampa döndü."

Menelaus tahtında kıpırdadı ve dudaklarını büzdü. Solunda, oraya ait bir adamın rahatlığıyla güvenilen bir yerde duran Tl2eron vardı.

Arkamızda, aslan kafesinde dolaşıyor, birkaç dakikada bir kükreyerek sesini duyuruyordu. Menelaus, zehirlenme olayından beri her gün bu canavarı orada tutmuştu, sanki onun varlığı tek başına herhangi bir istilacıyı uzak tutabilecekmiş gibi.

Achilles'in gözleri yana kaydı ve Tl2eron'a takıldı... Adamın durduğu yeri fark edince dişlerini sıktı.

Menelaus, havada aniden oluşan gerginliği fark etmemiş gibiydi. "Ee?"

Achilles tüm boyunu uzattı, omuzlarını dikleştirdi ve bakışlarını Tl2eron'dan ayırıp tekrar krala çevirdi. "Suyu zehirleyen Sidon'du," diye açıkladı.

Oda fısıltılarla çalkalandı.

Sidon.

Midem şiddetli bir bükülmeye kasıldı. Hücrelerde öldürüldüğünü gördüğüm suikastçı da Sidon'dan bahsetmişti — gerçi o, krallığın kendisinden değil, oradan gelen bir soyludan söz etmişti.

Bu da, gerçeğin Menelaus'un kabul edebileceğinden çok daha karanlık olduğu anlamına geliyordu.

Kral ayağa kalktı, cüppesini ve öfkesini kasıtlı bir şekilde sergiledi. "Haraç getirdiler." Sesi tıslamaya dönüştü. "Yemeğimizi yediler, şarabımızı içtiler." Sesi yükseldi, salonun her köşesine yayıldı. "Sparta'nın tacını zehirlemeye cüret ettiler!"

Duvarlardan birinde asılı duran büyük haritaya döndü; deniz kırmızı okra renginde, karalar ise altın rengi kenarlarla çizilmişti. Eli, kıyıyı ele geçiren bir dalga gibi haritanın üzerinde gezindi. "Yola çıkacağız!"

Salon coştı ve yumruklar kalkanlara vuruldu. Bir kükreme yükselirken sandaletler mermere vuruyordu, tek bir kelime taşta tekrar tekrar çarpıyordu: "Sparta! Sparta! Sparta!"

Menelaos iki kolunu da genişçe açarak, kalabalığın üstüne bağırdı. "Gemilerini, surlarını, oğullarını ele geçireceğiz! Sidon adı insanların ağzında küle dönüşene kadar!"

Tl2e tezahüratları daha da yükseldi ve ben daha dik oturdum, tahtın kollarını sıkıca kavradım, titremiyordum, ama kendimi hazırlıyordum. Tl2e burası Sparta'ydı. Tl2e savaşın gürültüsü her zaman kemiklerinde yaşamıştı ve ben de havayı titreten yankıları eşliğinde büyümüştüm. Yine de ses bana baskı yapıyordu, ateş ve kan vaadi salonu dolduruyordu, sanki soluduğum havayı bile sarsıyormuş gibi. Nabzım damarlarımda hızla atıyordu, ama çenem yukarıda kalmıştı.

Kükreme doruğa ulaştığında, Akhilleus kralın yanına yaklaştı ve sesini dikkatlice alçaltarak konuştu. "Kralım," dedi, sadece Menelaos ve benim duyabileceğimiz kadar sessizce. "Bu kadar yakında ayrılacağımıza göre... avlanmak isteyecek misiniz?"

Basit bir soruydu. Belirsiz bir soru. Ama ben onun altındaki anlamı duydum; neredeyse yalvarır gibi, neredeyse uyarı gibi.

Menelaos başını ona doğru çevirdi ve gözlerini kısarak baktı. Kalabalık hâlâ tezahürat yapıyordu, ama kralın dikkati tamamen Akhilleus'a odaklanmıştı. "Hayır," dedi Menelaos sonunda, keskin ve soğuk bir sesle. "Bu gece değil."

Av konusu her açıldığında ortaya çıkan o tedirgin sessizlik, bir kez daha aralarında uzandı.

Menelaos, Tl2eron'a başını salladı. "Onlara bunun yerine Sparta'nın en yeni silahını göstereceğiz."

Achilles bir adım öne atıldı, her hareketinde güvensizlik parıldıyordu. "Ona mı güveniyorsun?" diye yüksek sesle sordu.

"Yine kıskanç konuşuyorsun, Kaptan," dedi Tl2eron alaycı bir sesle.

Achilles'in boğazından düşük bir homurtu çıktı, ama Menelaos elini kaldırdı ve yüzükleri parladı. "Bu konuda kararımı çoktan verdim!"

Tl2e'nin sözleri salonu doldurdu ve ardından sessizlik çöktü. Achilles hareketsizce durdu, sonra yumruğunu göğsüne bastırdı ve sertçe başını salladı. "Elbette, Majesteleri."

Tl2eron izlerken bu manzaradan büyük keyif aldı ve Achilles onun bakışlarıyla karşılaştı.

"Sen de geleceksin, güzelliğim."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım, sözler içimden geçip gitti. "Ben... pardon?" Sesim kısıldı, duymadığımdan değil, anlayamadığımdan.

Menelaos, şaşkınlığımı görünce sırtarak gülümsedi. "Sidon'un, yok etmeye çalıştıkları şeyi görmesine izin ver. Hatalarının acısını çekmeden önce, Sparta'nın kraliçesini, rakipsiz güzelliğini görsünler."

Ağzım kurumuştı. Ona baktım, kelimeleri bir araya getiremedim.

Achilles öne çıktı, sesi zar zor kontrol ediyordu. "Kralım, tüm saygımla —kraliçe kesinlikle burada kalmalı. Sparta surları içinde daha güvende olacaktır. Ve güvenliğin ötesinde... onun ordunun içinde bulunması dikkatleri dağıtır..."

İçimde bir rahatsızlık belirdi. *Dikkatleri dağıtacak mı?* Sanki ben, askerlerin gözlerini önlerine dikebilmeleri için kilit altına alınacak bir ıvır zıvırmışım gibi.

Menelaos, bronz şamdanları sarsacak kadar yüksek sesle güldü. "Daha mı güvenli? Benim varlığım dışında Sparta'da güvenlik diye bir şey yoktur. O, gücümüzün kanıtı olarak sergilenmesi gerekirken, onu saklayacak mısın? Hayır, Achilles. O da geliyor." Süratlı bir gülümseme yayıldı yüzünde. "Ve eğer güzelliği erkeklerin dikkatini dağıtırsa, o kadar iyi. Onu ne kadar çok istediklerini kanlarında ateşle daha da sert yürüyüş yapsınlar."

"Kral'a katılıyorum," dedi Tl2eron hafifçe. "Sidon, ele geçiremedikleri ödülü görsün. Düşmanı, dokunamayacakları bir güzellikten daha hızlı sarsan hiçbir şey yoktur." Gözleri bana kaydı, sanki bu düşünceden zevk almam için beni kışkırtıyormuş gibi.

Aşil'in çenesi çatlayacak kadar sıkıldı, yüzünde sert bir ifade belirdi, ama başka bir şey söylemedi.

Ben donakalmıştım, şokun etkisiyle içimde daha derin bir şey uyanmıştı. Bir özlem dalgası. Göğsümde kıvrılan gizli bir heyecan. Menelaus beni gerçekten alacaktıysa, o zaman saraydan ayrılacaktım. Sonunda, bu boğucu duvarların ötesini, Sparta'nın ötesini görecektim.

Menelaos ikisini de görmezden geldi. "Geleceksin. Görünür olacaksın. Artık tartışmaya gerek yok."

O fikrini değiştirirse diye fazla hevesli görünmemeye çalışarak başımı eğdim. "Emredersiniz," dedim, sözlerim zafer tadı veriyordu.

Bu duygu kısa sürdü.

Menelaus sırttı. "Emirlerim budur," dedi ve bana elini uzattı. "Şimdi odama gidelim. Savaş düşüncesi sikimi sertleştiriyor."

İçimde bir sarsıntı hissettim, sanki zeminin altımdan kayıp gitmiş gibi, ağır ve batıyormuşum gibi, ve yüzüm alev alev yandı. Her türlü mantığa aykırı olarak, Tl2eron'a bir bakış attım—

O da bunu fark etti ve göz kırptı.

Titrek bir nefes verdim, yarısı onun büyüünün işe yaraması için dua ederken, yarısı da yaramaması için dehşete kapılmıştım.

Achilles'in bakışları içime işledi. Tl2eron ile aramızdaki bakışlaşmaya dudakları büzüldü ve kralın peşinden giderken yüzünden geçen gölge, herhangi bir savaş alanındaki bulutlardan daha karanlıktı.

Her birimim kaskatı kesilmiş halde, adımlarımı zorla ilerlettim. Sandaletlerim taşların üzerinde sürtündü, saray muhafızları arkamda sıraya girdi ve Menelaus'un odasının çift kapısına ulaştık.

İçeride, o ağır bir şekilde yatağa oturmuştu. Eliyle beni yanına çağırırken dilini dudaklarında gezdirdi.

"Soyun, güzelliğim," diye emretti, sesi kibir ve şehvetle doluydu.

Ona baktım, omurgamdan bir tiksinti dalgası yayıldı. Parmaklarım, chitonumun bağcıklarını çekiştiriyordu —nefret, tiksinti, hazırlık— tek tek

. İpek kumaş omuzlarımdan kayarak ayaklarımın dibinde birikmişti. Gözleri, ağır göz kapakları ve açgözlülükle, düşen kumaşı takip ederken beni içlerine çekiyordu.

Hiç de yorgun görünmüyordu. Neden henüz uyumuyordu?

Yastıklara yaslandı, avını yakalayacağından emin bir avcı gibi, ve parmağını kıvırdı. "Gel."

Ruhum direnmesine rağmen bedenim hareket etti, her adım beni ona yaklaştırdı, ta ki eli bileğimi kavrayıp beni kucağına çekene kadar. Beni kolayca kaydırды, üstüne oturur pozisyona getirdi. Göğüslerime uzandığında boğazımda boğucu bir panik yükseldi. Kalbim güm güm atıyordu, dehşet ve öfke iç içe geçmişti. Tl2eron yalan söylemişti.

Aniden Menelaus'un ağırlığı değişti. Çenesi düştü, göğsünden bir homurtu yükseldi ve tüm vücudu altımda çöktü.

"Kralım?" Ona bakarken, inanamayan bir sesle konuştum. Cevap vermedi.

Eğilip yaklaştım. Başı yana doğru sarkmış, ağzı gevşemişti. Sert, düzensiz bir horlama sesi çıkıyordu. Uyuyakalmıştı.

Gözlerimi kırpmadan ona baktım, nefesim kesilmişti. Tl2eron, beni istediği her seferinde uykuya dalacağını söylemişti, ama ben... Tl2eron bunu yapmıştı. Gerçekten yapmıştı.

Göğsümde bir umut pınarı fışkırdı, o kadar şiddetliydi ki beni sallandırды. Mene laus—horlayan, çenesi gevşek, güçsüz. Bir kez olsun, dokunulmamıştım. Bir kez olsun, *özgürdüm*.

Ama bu düşünce beni neşelendirirken, içime bir korku da sızdı. Bu ne kadar sürecekti? Tl2eron'un büyüğü ne kadar sürecektir, kralın gözleri ne zaman açılacak ve kafes tekrar kapanacaktı?

Bir saat mi? Bir gece mi?

Bunun sona ereceği düşüncesi içimi kemirdi. Ve bununla birlikte daha karanlık, daha tehlikeli bir düşünce geldi... Bu uyku sonsuz olsaydı ne kadar iyi olurdu. Büyü yok. Uyanmak yok. Sadece sessizlik, sonsuza kadar.

Daha önce de şaraptan ya da yorgunluktan bayılmıştı, ama o zamanlar cesaret edememişim. Horlamaları asla güvenliği ifade etmiyordu. En ufak bir hareket, en ufak bir kıpırdama, bir anda uyanabilirdi. Risk her zaman çok büyüktü.

Ama bu... bu farklıydı. Bu sarhoşluktan kaynaklanan bir sersemlik değildi. Bu, ağır ve doğaüstü bir sihir gibiydi, onu demirden daha güçlü zincirlerle sarmalıyordu. Bir kez olsun,

en azından birkaç dakika uyanmayacağına inandım.

Bakışlarım yatak başındaki kılıca takıldı; kılıcın kabzası sanki beni bekliyormuşçası ateşin ışığında parıldıyordu. Aklımdan geçmeden önce yataktan kayarak indim ve kılıcı kaptım; ağırlığı avucumda sağlam ve sıcaktı.

Yaklaştım. Gölge onun üzerine uzadı ve kılıcı yüksekte kaldırdım.

Tek bir darbe, dedim kendi kendime. *Tek bir vuruş ve özgür olacağım.*

Kollarımı sıkıca tutarak aşağı doğru bastırdım... Ama kılıç kıpırdamadı.

Kılıç, göğsünün birkaç santim üzerinde titriyordu, ama ne kadar zorlasam da görünmez bir güç onu orada sabit tutuyordu. Sanki bir el benim elime sertçe bastırıyor ve beni öldürmekten alıkoyuyordu.

Çaresiz öfkeyle dişlerimi gıcırdattım. Bu direncin, havanın içine dokunmuş kralın gücünden mi kaynaklandığını... yoksa Tl2eron'un, elimi durdurmak için kasıtlı ve sinir bozucu bir şekilde müdahale etmesinden mi kaynaklandığını bilmiyordum.

Daha sert bastırdım, kaslarım yanıyordu, çeliği aşağıya indirmek için çaresizce çabalıyordum. Ama direnç bozulmadı. Tl2e'nin görünmez tutuşu benden daha güçlüydü, öfkemden daha güçlüydü ve kral uyuyordu, nefesi hırıltılıydı, göğsü çıplak ve savunmasızdı, işe yaramaz kılıcın altında.

Menelaus'a, kendime karşı içimi bir tiksinti kapladı. Tl2eron'u düşününce, tüm bunların kenarında dolaşan, sorumlu olsun ya da olmasın. Bir çığlık atarak kılıcı yere fırlattım. Çınlama yankısı beni alay edercesine yankılandı.

Orada durup, göğsüm inip kalkarken, krala baktım. Uzun bir saniye boyunca, kendimi hayal etmeye bıraktım — akan kanı, ardından gelecek sessizliği. Sonra eğildim, silahı kaptım ve ait olduğu yere, yatak direğine geri koydum. Arkanı dönünce ellerim titriyordu.

Arkamı dönmeden odadan çıktım, başarısız olmama rağmen her adımım bir öncekinden daha hafifti.

Gecenin beni sarmasına hazır olarak odamın kapısını açtığımda, Achilles beni bekliyordu.

Olanları anlatamadan beni yakaladı, elleriyle yüzümü kavradı, dudakları dudaklarıma çarptı. Bir haftadır içimizde biriken tüm açlık

bir anda serbest kaldı, aramızda ateş ve arzu kıvılcımlar saçtı. Ona karşı eriyip gittim, öpücüğüne karşılık verdim.

"Seni özledim. Her günün her saniyesini," diye mırıldandı, dudakları çenemi okşarken bizi adım adım geriye doğru yönlendirdi. Dizlerim yatağa çarptı ve o beni yatağa yatırdı, ağzı hala cildime çaresiz öpücükler konduruyordu.

Aniden vücudu gevşedi, ölü bir ağırlık beni onun altında sıkıştırdı.

"Achilles?" Titrek bir sesle fısıldadım.

Cevap yoktu.

Achilles'i ittiğimde ağır ve cansızdı. Yanımdaki yatağa yığıldı, nefes alışları derin ve düzenliydi. Derin uykundaydı.

İnanamama hissi beni sarmalarken ona baktım, sonra öfke bu hissi yutacak şekilde içimde kükredi.

Anladığımda ellerim çarşafları sıktı... Piç kurusu.

Elbette.

Tl2is, Tl2eron'du. Her şey onun müdahalesini, oyunlarını kokuyordu.

Koridorlarda fırtına gibi koşmak, Tl2eron'u bulmak ve öfkemi sırtan yüzüne fırlatmak istedim. Bunu geri almasını talep etmek istedim.

Ama düşüncelerim karıştı.

Ya Achilles'in uykusunu bozmakla kalmamışsa? Ya büyüüyü tamamen ortadan kaldırmışsa... Ya bana bahşedilen o küçük merhameti geri almışsa?

Tl2e'nin riski beni olduğum yerde tuttu.

Titrek bir nefes verdim ve kendimi yatağa bıraktım, Achilles'in sağlam sıcaklığına kıvrıldım. Göğsü düzenli bir ritimle inip kalkıyordu, kolu yorganın üzerinde gevşek duruyordu. Yüzümü omzunun çukuruna bastırdım, sanki sırf arzumla onu uyandırabilirmişim gibi tunikinin kumaşını sıkıca kavradım.

Ama kıpırdamadı.

Ben de gözlerimi kapattım ve yorgunluğun beni uykuya sürüklemesine izin verdim; Menelaus'un susturulmuş olmasıyla duyduğum rahatlama ile, özgürlüğümün hâlâ başka bir adamın elinde olması gerçeği arasındaki çelişkiyle boğuşuyordum.

"Biliyor musun," dedi Tl2eron, bir gölge gibi rahatlıkla yanımıza yaklaşarak, "eğer daha iyi bilmesem, Sparta'nın bir şeyi telafi etmeye çalıştığını söyledim."

Alcmene ve ben üst avlunun uzun kenarında yürüyorduk, etrafımızı antrenman kılıçlarının gürültüsü ve haykırılan emirlerin uğultusu dolduruyordu.

Tl2eron'un gözleri, askerlerin kalkanlarını mızraklara vurduğu avluyu taradı; her vuruş bir öncekinden daha gürültülüydü. "Bütün bu kılıçlar ve sallanan egolar. Göğüslerini öylesine kabartıyorlar ki, sanki savaş bir dansmış ve hepsi de bu dans için seçilmeye can atıyormuş gibi."

Bakışlarım antrenman avlusuna kaydı. Achilles oradaydı, terden parıldayan, kılıcı ışıldayan. Henüz bizi görmemişti, ama Tl2eron'un sesi pek de ince sayılmazdı.

Tl2eron daha da yaklaştı. "Her zaman bu kadar yüksek sesle homurdanıyorlar mı? Yoksa bu tuhaf bir Spartalı çiftleşme ritüeli mi?"

Ona küçümseyen bir bakış attım. "Onlarla *birlikte* antrenman yapacağını sanırdım.

Tabii savaşta kendini rezil etmek istemiyorsan."

Tl2eron'un ağzı yukarı kıvrıldı, kendinden emin bir tavır sergiledi. "Kendimi rezil mi edeyim? Onları rezil ederim ben. Düşünsene... Hayatları boyunca antrenman yapmışlar, ama yine de elimi sallamamla alt ediliyorlar."

"Büyük laflar," dedi Achilles'in sesi aniden yankılandı, avlunun öbür ucuna kadar kolayca ulaştı. Bize doğru büyük adımlarla yürüdü, miğferi bir kolunun altında, ter tunikinin kenarlarını karartmıştı. Gözleri Tl2eron'a kilitlendi ve derinliklerinde nefret yanıyordu. "Acaba boğazına çelik bıçak dayandığında da elin bu kadar iyi hareket eder mi?"

Tl2eron onu dikkatle süzdü. "Yeterince iyi hareket ediyor," dedi. "Asıl soru, kimin eli önce titreyecek, Kaptan. Sizin mi... yoksa benim mi?" Sözlerini, kışkırtıcı bir etki yaratacak kadar uzun bir süre havada asılı bıraktıktan sonra, umursamaz bir omuz silkmeye ekledi: "Her halükarda, ben daha hızlı olurdum."

Avlu sessizliğe büründü.

Achilles hırladı. "Neden buraya gelip, elinde bir kılıç varken zekâlı olmanın ne demek olduğunu bize göstermiyorsun?"

Tl2eron bana bir göz attı, sonra tekrar Achilles'e döndü. "Peki, madem bu kadar nazıkçe soruyorsun..."

Ring'e yavaşça yürüdü, Menelaus'un ona hediye ettiği kılıcı, güneşi yakalayıp her yöne saçan bir hareketle çekti.

Achilles tunikasını çıkarıp bir kenara attı. Karşısında duran Tl2eron hâlâ sinir bozucu derecede rahat görünüyordu. Gülümsemesi her zamanki gibi tahammül edilemezdi.

"İtiraf etmeliyim," diye mırıldandı Tl2eron, ellerini arkasında birleştirip kılıcı gevşekçe sallandırarak. "Merak ediyordum. Her köşede senin hakkında fısıldaşıyorlar. Efsanevi Achilles—Sparta'nın savaş köpeği. Hikayelerin doğru olup olmadığını görmek için can atıyordum."

Achilles, omuzlarını geniş tutarak öne doğru adım attı, vücudunun her kası savaşa hazır. "Komik," dedi tehditkar bir sesle. "Beni duymuşsun. Ama sen Sparta'ya sızana kadar ben *senden* hiç haberim yoktu."

Tl2eron'un sırtışında bir eğlence vardı, sanki Achilles ve geri kalanımızın haberi olmadığı bir şakayı biliyormuş gibi. "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum, Kaptan. Ama eğer öyleyse, bugün bunu düzeltmem gerekecek."

Achilles'in gözleri hiç kırpmadı. "Konuşmayı seviyorsun, *morosoph*. Bakalım ağzın kanla dolduğunda da konuşabilecek misin."

Tl2eron, hakaretine gülerek karşılık verdi. "Bu coşkuyu seviyorum. Gerçi, düşünceli sessizliğin ve gereksiz gömleksizliğinle kazandığın şöhretini mahvetmek istemem."

"Boş tehditlerdense çıplak göğüs daha iyidir," diye mırıldandı Achilles.

Tl2eron alaycı bir şekilde teslim olur gibi kollarını açtı. "Beni incittin, Kaptan. Ama bu kadar konuşma yeter, kraliçeme bir gösteri sunmaya hazırım."

Achilles homurdandı ve kılıcını bir kez çevirdi. "O *senin* kraliçen değil."

Tl2eron omzunun üzerinden bana bakıp göz kırptı. "Fazla etkilenmemeye çalışın Majesteleri," diye mırıldandı, mor gözleri parıldayarak.

Ben alaycı bir şekilde güldüm, sonra o hareket edince neredeyse geriye sendeledim.

Çelik, düşünmeye bile vakit bırakmayacak kadar hızlı bir şekilde parladı. Achilles kılıcını zar zor zamanında kaldırdı, çeliğin çıkardığı ses avluda gök gürültüsü gibi yankılandı. Kalabalık daha da yaklaştı, kan için aç bedenler birbirine sıkışıp duruyordu.

Ben ise kalbim güm güm atarken geriye doğru çekildim.

Tl2eron su gibi akıyordu, her vuruş bir alay, her feint canlanan bir sırtıştı. Alçaktan daldı, yüksekte döndü, hareketleri talimden çok dans gibiydi, her kesikte alay dokunmuştu. Achilles onunla kafa kafaya geldi, kaba kuvvet kurnazlığa karşı, her savurma havayı titreştirecek kadar ağırdı.

İlk başta sonucun belli olduğunu düşündüm. Achilles'in duruşu hiç sarsılmadı, ayakları sanki yerin kendisi ona boyun eğiyormuş gibi sabit duruyordu. Kılıcı kontrollü bir yıkımın yaylarını çiziyordu, hassas, acımasız, Ares'in gazabının beden bulmuş hali. Her vuruş sadece çeliği değil, ona karşı durmaya cesaret eden adamı da kırmayı vaat ediyordu.

Ama sonra... bir şey değişti.

Tl2eron onu itmeye başladı.

Ve sadece savuşturmakla kalmıyor, *ilerliyordu*.

Darbe üstüne darbe, Achilles'i adım adım geriye itti, gülümsemesi hiç kaybolmadı, ama gözleri...

Tanrılar.

Gözleri farklıydı. Soğuktu. Odaklanmıştı. Sanki içindeki bir şey yerine oturmuş, geri kalanı ise sadece emirleri yerine getiriyormuş gibiydi.

Kalabalık sessizleşti.

Aşıl dişlerini gösterdi. Bir hırlama. Bir meydan okuma. "Gerçekten de bu numaraların seni bir savaşçı yapabileceğini mi sanıyorsun?" diye tısladı.

Tl2eron yüksek bir yumruğun altından sıyrıldı ve sırtıttı. "Hayır, ama senin terlemeni izlemek moralimi çok yükseltiyor."

Achilles daha sert vurdu.

Çelikler kavurucu bir ritimle çarpıştı. Achilles kükredi ve acımasız darbelerle saldırdı; sol, sağ, yukarı, aşağı, durmaksızın — ezmek, bitirmek niyetiyle.

Tl2eron son darbeyi atlattı, su gibi Achilles'in kolunun altından kaydı ve arkasına geçti. Tek bir hareketle kılıcı Achilles'in boğazına değdi.

Etrafımda hayret çığlıkları yükseldi. Benimki de onlardan biri miydi, emin değildim.

Achilles kaskatı kesildi, göğsü inip kalkarken çenesindeki bir kas seğirdi.

Tl2eron'un kılıcının kenarı, ısırma yetecek kadar bastırdı. Tek bir damla kan fişkırdı.

Achilles homurdanarak kurtuldu ve Tl2eron'un kılıcını kenara itti. Bu hareket işe yaramamalıydı. Birkaç dakika önce Tl2eron'un daha keskin saldırıları alaycı bir kolaylıkla savuşturduğunu görmüştüm. Ancak bu sefer, onun yanından geçmesine izin verdi.

Achilles tekrar hamle yaptı... Tl2eron'un daha önce kolaylıkla savuşturduğunu gördüğüm bir saldırı daha. Ama bu sefer savuşturmadı. Kılıcın kenarını kaçırmak için

, kılıcın yanından geçmesine izin verdi ve Achilles onu diz çöktürürken kendi kılıcı elinden kayarak taşların üzerinde gürültüyle yuvarlandı.

Avlu gürültüye boğuldu; tezahüratlar ve kargaşa iç içe geçmişti; zafer, mücadelenin ne kadar başa baş geçtiğine dair inanamama duygusuyla karışmıştı. Gerçek beni vurduğunda kalbim deli gibi atıyordu.

Tl2eron bunun olmasına izin vermişti.

Diz çöktü, hiç sarsılmadan, sanki toz önemsiz bir rahatsızlıkmiş gibi kolundaki kumları silkeledi. Sesi, tembel ve alaycı bir tonda yankılandı. “Senin, *Kaptan*. Kabul ediyorum.” Achilles kılıcını indirmemişti. Yavaşça geri adım attı, yüz ifadesi özenle boş kalmıştı, ama gözleri onu ele verdi. Biliyordu. Tl2eron’un maçı kasten kaybettiğini biliyordu.

Tl2eron ona doğrudan baktı ve yüzündeki ifade tam bir kışkırtmaydı.

O sırtıtlş, oyunun daha yeni başladığını vaat ediyordu.

BÖLÜM 54

Liman kanıyordu.

Menelaus'un gemileri limandan uzaklaşırken aklıma gelen ilk düşünce buydu. Deniz, hâlâ uykusundan uyanmaya çalışan güneşin altında uçsuz bucaksız uzanıyordu; şarap rengi koyu bir renk, erimiş kırmızı ve granat tonlarında değişiyordu. Ege Denizi. Savaş denizi.

Ve sonunda ben de o denizde yelken açıyordum.

Sanki bir tanrı görmüş gibi nefesim kesildi.

Rıhtım hayat doluydu. Kırmızı pelerinli savaşçılar, taş mermileriyle dolu kuşatma arabaları ve yağla ıslatılmış bezlerle dolu sandıkların arasında dolaşıyorlardı. Denizciler, direklerin arasında martılar gibi tünemiş halat ekibine gökyüzüne doğru emirler yağıdırıyorlardı. Rıhtımın yakınında, gümüş çivili bronz bir taç takan bir kadın, ağızları katranla karartılmış amforaların mühürlenmesini denetliyordu.

Ama benim görebildiğim tek şey o suydı.

Bir çeşme değildi. Bir havuz değildi. Hayır, bu vahşi bir şeydi. Doğal bir şeydi. Tl2e suyu kabarıyor ve dalgalanıyordu, üç kürekli gemilerin uzun, ince gövdelerine sanki onları parçalamak istercesine vuruyordu. Kürekler yuvalarında gıcırdıyordu. Tl2e denizi, canlı, huzursuz bir şey gibi çalkalanıyordu... Yeraltı Dünyası'nın bir damarı kendini yüzeye zorluyordu.

"Tatlı Amphitrite," diye fısıldadım, her şeyi içime çekerek. Dünyamın ne kadar küçük olduğunu, genişleyene kadar fark etmemiştim.

Çok güzeldi... ve bunu Menelaus ile paylaşmak zorunda bile değildim. O başka bir gemiye binmeyi tercih etmişti. Sebebi ne olursa olsun, minnettardım. Onun varlığı bu güvertayı lekelemiyordu.

Gemi ayaklarımın altında titrerken, suları yararken her sallanışta ahşaplar gıcırdarken yüzüme yumuşak bir gülümseme yayıldı. Korkuluğa tutundum, serin deniz suyu yüzümü öperken rüzgârın saçlarımı karıştırmasına izin verdim.

Daha önce hiç gemiye binmemiştim, boğazımı yakacak kadar sert deniz tuzunu hiç tatmamıştım.

Ufuk önümde uzanıyordu, engin, sonsuz ve bilinmez. Öne doğru eğildim, kalbim olması gerekenden daha hızlı atıyordu ve rüzgara doğru gülümsedim. Gökyüzüne, denize, göğsümdeki sükûnete.

"Vay vay," diye tanıdık bir ses arkamdan geldi. "Kraliçemiz nihayet gülümseyecek bir şey bulmuş."

Dönmedim, ama dudaklarım seğirdi. "Eskiden hep gülümserdim."

"Öyle mi?"

"Sen gelene kadar," dedim, kelimeleri bir lanet gibi tükürürcesine.

Tl2eron güldü ve ortaya çıktı, sandaletleri ahşap zeminde garip bir şekilde sessizdi. "Bundan biraz şüpheliyim."

"Sen imkansız birisin."

"Annem de öyle derdi. Bana bir hata olduğumu söylemeden hemen önce."

Kaşlarımı kaldırdım. "Demek bir annen var. Ben de senin tam olarak yetişkin olarak Yeraltı Dünyası'ndan tırmanarak çıktığını sanıyordum."

Tl2eron'un gülümsemesi, günah kadar tembel bir şekilde kıvrıldı. "Öyle değil miydin? Belki de sadece o an için onun rahmini ödünç almışımıdır."

Boğazımda bir kahkaha takıldı... ama rahatsız ediciydi. Şaka yapar gibi, dikkatsizce söylemişti, ama gözlerinde tüylerimi diken diken eden bir şey vardı. Benimle dalga mı geçiyordu, yoksa... sözlerinde bir parça gerçeklik mi vardı, anlayamadım.

Bir an oldu, o garip, donmuş anlardan biri, onun beni izlediğini hissedebiliyordum, ama gözlerine bakmaya cesaret edemiyordum. Rüzgâr

Rüzgâr şakağındaki bir bukleyi yakaladı ve onu savurdu.

Suya daha dikkatli baktım.

"Kenara çok yakın duruyorsun," dedi, sesinde ipeksi bir kibir vardı. "Fazla eğilirsen düşersin. O zaman biri seni kurtarmak için suya atlamak zorunda kalır. Tabii ki ben değil, ama biri."

Ben alaycı bir şekilde güldüm. "Endişelenmelerine gerek yok. Eğer düşersem, bu sadece bir deniz canavarının beni çabucak yutmasını istediğim içindir, böylece sesini bir daha duymak zorunda kalmam."

Tl2eron'un sırtışı genişledi. "Majesteleri, bunu bu kadar hafife almazdım. Bazı canavarlar ziyafet çekerken acele etmezler." Gözleri benimkilere takıldı, bu beni tedirgin etti. Sonra sırtışı daha da derinleşti. "Yine de... beni incittiniz."

"Neredeyse hiç çaba göstermiyorum."

"Daha çok çabalamalısın. Bir adamı inciteceksen, en azından yara izi kalacak kadar incit."

Yan tarafa baktım. "Kadınlar sana kaç tane yara izi bıraktı?" "Oh, birkaç tane. Hepsi görünmez. Hepsi de derin travmalar."

Burnumdan soludum ve gözleri sanki bir şey kazanmış gibi ağzıma kaydı. "Ah, işte orada. Yine gülümsüyorsun."

"Buna alışma."

"Alışmayacağım. Bana verdiğin her birini tadını çıkaracağım."

Sözleri beni dondurdu. Tl2eron'un tercih ettiği silah tatlılık gibi görünmüyordu ve onun alay ettiğini düşünerek yüzünü incelerken kalbim bir an durdu. Ama orada ne bir zafer sarhoşluğu ne de keskin bir kenar vardı... sadece o sabit bakış, nadir görülen dürüstlüğüyle silahsızlandırıcıydı.

Aramızda bir sessizlik çöktü; bu sessizliği yalnızca küreklerin düzenli dalışları ve çekişleri bozuyordu; kürek kanatları mükemmel bir ritimle su yüzeyini keskin bir şekilde yarıyordu. Denizde, uzayıp giden, sonsuz ve vahşi haliyle, benim bildiğim her şeyin çok ötesinde olan bir şeyde neredeyse kutsal bir hava vardı.

"Denize ilk kez mi çıkıyorsun?" diye sordu, sesi artık daha yumuşaktı.

"Evet."

"Peki?"

Derin bir nefes aldım. "Sanki... farkında olmadan kaçırdığım her şey gibi geliyor."

Beni bir an fazla uzun süre inceledi. "Bunun geldiği yerde daha fazlası var, biliyorsun. Bütün dünyalar. Parıldayan ormanlar, şarkı söyleyen şehirler,

. Ayın çekimiyle yükselip alçalan adalar. Zamanın başlangıcından önceki sırları fısıldayan mağaralar.”

Bir an cevap vermedim, bu tür şeyleri hayal etmeye çalıştım. Neredeyse akıl almazdı. O ve Achilles kalbimi sızlatmakta çok başarılıydılar.

“Bu tür yerlere gittin mi?”

Omuzlarını rahatça silkti. “Bazılarında. Diğerleri ise ölmek üzere olan adamlardan çaldığım hikayeler... Artık onlara ihtiyaçları olmayacağını düşündüm.”

“İnsanı, neden böyle yerlerden ayrıldığın konusunda meraklandırıyor,” diye düşündüm.

Gözleri sertleşti. “Çünkü cennet bile çürüyebilir. Ve bazen korktuğun canavarlar kaçtığın şeyler değildir... ama seninle birlikte getirdiğin şeylerdir.”

Onu incelerken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Bakışlarındaki sertlik azaldı, yerini daha hafif, daha dayanılmaz bir şeye bıraktı. Sırıteyen gülümsemesi yerine geri döndü. “Ya da belki... sadece sıkıldım, Majesteleri.”

"Eminim öyledir," dedim alaycı bir tonla.

Tl2e Dilimde aniden ozon kokusu yoğunlaştı. Nabzım hızlandı.

"Sen..." Elim belimdeki hançere uzandı. Hızlı bir hareketle hançeri çekip çıkardım ve bıçağı göğsüne doğrulttum. "Büyünü kullanıyorsun. Bana karşı!"

Ne yaptığımı fark edince elim titredi... Tanrım, ona gerçekten silah çekmiştim. Hançer, kaburgalarına dayalıydı.

Tl2eron, sanki bıçak ona doğrultulmuş bir çocuk oyuncağından başka bir şey değilmiş gibi, hiç aldırış etmeden sadece başını eğdi. Bakışları bıçağa kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Gerçekten dişleri var," diye mırıldandı. "Ve izin verirsen, küçük bir düzeltme yapmak istiyorum."

"Ne?" diye homurdandım... ama bu sadece dudaklarını daha da genişletmesine neden oldu.

"Onu sana kullanmaya *çalışıyordum*." Elimdeki bıçağı daha sıkı kavradım.

"Çalışıyordun mu?"

Kaşında hafif bir kıvrıklık belirdi. "Seni okuyup okuyamayacağımı görmek istedim."

Onun gücünün bu son ifşası kanımı kaynatmıştı. "Ee? Bir şey buldun mu?"

İlk kez, rahat ifadesi kayboldu. Gözlerini kısarak, sanki cevap kendiliğinden ortaya çıkacakmış gibi yüzümü inceledi. Sonunda, başını bir kez salladı. "Hiçbir şey. Sen bir duvar gibisin."

Hançeri indirdiğimde boğazımdan acı bir kahkaha çıktı. "İnan bana," dedim, her kelimeyi tükürür gibi söyleyerek, "kafamdaki düşünceleri görmek istemezsin."

Gözleri parladı. "Buna kesinlikle katılmıyorum."

Gözlerim Tl2eron'da kaldı... ta ki deniz titreyene kadar.

Sancak tarafında bir dalga yayıldı ve yüzey kırılırken bakışlarımı suya çekti. Köpük, şiddetli sıçramalarla yukarı doğru patladı, kırmızı ve köpüklü, sanki aşağıdaki devasa bir boğazdan gelen nefes gibi gövdeye tıslayarak çarptı.

Korkuluğa tutundum ve ahşap avuç içlerime batarken parmak eklemlerim bembeyaz oldu. "Tanrılar," diye fısıldadım, gözlerim çalkantılı kırmızı suya kilitlenmiş halde. "O da ne?"

Tl2eron'un gülümsemesi vahşi bir ifadeye dönüştü. "Karşılama partimiz."

Gemi şiddetle sallandı ve bizi yana doğru savurdu. Denizciler kürekleri tutamayınca çığlıklar yükseldi, bazıları dalgalara çarparak kırılırken ahşap parçalandı. Direk gıcırdadı, halatlar çözüldü. Ve sonra... deniz ikiye ayrıldı.

Geniş bir yılan gökyüzüne doğru yükseldi, kaslı ve pulları oniks gibi siyah parlıyordu. Derisinden su tabakalar halinde akıyordu, dalgalara çarptığında kana dönüşüyor gibi görünüyordu. Sadece gölgesi bile gemiyi gölgede bırakıyordu.

Diğer gemilerin hepsinin geniş bir yay çizerek uzaklaştığını görmek için kısa bir süre geriye baktığımda titriyordum; askerler emirler yağdırırken kürekleri kırmızı dalgalara sertçe saplanıyordu. Triremeler keskin yaylar çizerek sallanırken, kırmızı yelkenler çırpınıyordu; gemimizin gövdesine vuran yılanın yanından uzaklaşıyorlardı. Mürettebat çılgınca kürek çekiyordu; bronz uçlu pruvaları dalgaları keserken, bizim gemimiz canavarın kıvrımları arasında tek başına kalmıştı.

Tl2eron ise elbette kıpırdamamıştı bile. Yılanın yükselmesini, sanki Dionysos'un şenliğine geç kalmış bir dithyramb şarkıcısıymış gibi izliyordu. "Ah. Ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordum."

Başımı ona doğru çevirdim. "Ne?"

"O bir deniz yılanı," dedi, su sıçramalarına karşı gözlerini kısarak. "Gemilerin etrafına dolanır ve ahşaplar çatlayana kadar sıkıştırır. Tiyatroya yatkın bir yaratık."

Kanım dondu. "O Skylla mı? Şu Skylla mı? Brutium efsanesindeki, bütün bir filoyu yutan?"

“Aynen o.” Sanki benim en karanlık rüyalarımından çıkmış bir canavar değilmiş gibi, dalgın dalgın ona baktı. “Poseidon’un en sevdiği evcil hayvanı. Efendisi olmadan çırpınıyor gibi görünüyor.”

Güverte kaosa dönüştü. Askerler çığlık attı, kimileri kılıçlarını çekti, kimileri ise dehşet içinde donakaldı. Kürekçiler sıralarını terk edip panik içinde güvertede sendeleyerek koşarken, kürekler boşuna gürültü çıkarıyordu. Bir başka yılan gibi kıvrımlı halka yükseldi, ardından bir tane daha... devasa kıvrımlar, bir leviathan dansı gibi dalgalanıyordu. Yaratığın başı nihayet su yüzüne çıktı; pürüzsüz ve köşeli, kalkan büyüklüğünde gözleri ve mızrak ucu gibi dişleri vardı.

Çığlık attı. Tl2e sesi havayı yırttı, o kadar tiz ve şiddetliydi ki kulaklarım çınladı, damarlarımdaki kan dondu.

Tl2eron esnedi.

Bir yılan kıvrımı gövdeye çarptığında gemi şiddetle sallandı. Güverte eğildi. Adamlar çığlık atarak köpüklü denize yuvarlandılar. Tam zamanında korkuluğa tutundum, altımızda ahşap gıcırdarken kıymıklar avuç içlerime derinlemesine battı.

"Bir şeyler yapman gerekmiyor mu?" diye bağırdım.

"Yapıyorum," dedi, ses tonu sinir bozucu derecede samimiydi. "Manzarayı hayranlıkla seyrediyorum."

Güvertede bir çığlık yankılandı, ardından bir tane daha. Yılanın uzun boynu başımızın üstünde kavis çizdi, çeneleri ardına kadar açılmıştı. Her biri bir hançer kadar uzun diş sıraları parıldıyordu. Gözleri sanki tüm deniz tek bir noktaya daralmışçası, gözünü kırpmadan bana sabitlenmişti. “Seni çok güzel buluyor,” diye seslendi Tl2eron ve ben o sözün saçmalığını kavrayamadan... yılan üzerime atıldı.

Çeneleri, kapanan bir ölüm kapısı gibi üzerime doğru gelirken kaslarım kaskatı kesildi.

Yanımdan bir şey bana çarptı ve güverteye yuvarlandım, nefesim kesildi. Bir an için sersemlemiş bir şekilde yattım, etrafımdaki dünya sallanıyordu, ta ki bir gölge ışığı engelleyene kadar.

Gözlerimi kırıştırarak Achilles’in yanan gözlerine baktım.

Bizi yuvarlayarak uzaklaştırırken vücudu benimkini korudu. Arkasında, yılanın çeneleri benim durduğum yere kapandı, korkuluk parçalanarak patladı.

"Ölmek mi istiyorsun?" diye kulağıma homurdandı.

Kalbim cevap veremeyecek kadar hızlı atıyordu. Sanki beni hayata bağlamak istercesine kollarıyla beni kendine sıkıca sarıldı.

Gemi şiddetle sallandı. Canavarın bir halkası yukarı doğru fırladı ve direğe çarptı. Büyük yelken direği sağır edici bir gürültüyle parçalandı ve yelken ortadan ikiye bölündü, kumaşı rüzgarda savrulmaya başladı. Halatlar koparken denizciler bağırdı, ahşap ve yelken parçaları güverteye yağmur gibi yağdı.

Achilles ayağa kalktı ve beni de kendisiyle birlikte yukarı çekti. "Geri çekilin," diye mürettebata bağırdı, kılıcını kaldırırken sesi panik havasını yırtıp geçti. "Sıraya girin! Kraliçeyi koruyun!"

Bir yılan, adım atmakta olan askerlerden birini yakaladı. Adamın çığlık atıp canavarın pençesinde kıvranışını felç olmuş gibi izledim. Sonra ortadan kayboldu, güverte titreyecek kadar sert bir şekilde suya çekildi. Bir an sonra yüzeyde bir kan bulutu yayıldı ve zaten kıpkırmızı olan dalgaları neredeyse siyaha çevirdi.

Okçular yaylarına ok takıp fırlattılar. Okların gövdeleri canavarın pullu derisine çarparak işe yaramaz bir şekilde yankılandı. Canavar daha da yükseldi, çenelerini genişçe açarak korkuluğa saldırdı. Yılan, ahşap güverteye düşerken kükredi; ses o kadar güçlüydü ki göğüs kafesimde titreşim yarattı ve dişlerimi ağrıttı.

"Gözlerine nişan alın!" Achilles'in sesi gürültüyü yırttı. Yılan, kıvranan başka bir askeri ağzına sıkıştırırken, o işaret ederken kılıcı parladı ve emir verdi. Bir çıttı duyuldu, bir çığlık kesildi ve aşağıdaki su daha da kırmızıya boyandı.

Tl2eron, hiç aldırış etmeden, yılanı sanki bir heykelmiş gibi incelemeye devam ediyordu. "Biliyor musun," diye seslendi, "eğer biri sorsaydı, suya kan akıtmamanı söyleyebilirdim. O bunu çok sever."

Midem burkuldu. Adamlar ölüyordu, gözümüzün önünde parçalanıyorlardı, ama o... o eğleniyormuş gibi konuşmaya cüret ediyordu.

Achilles dönüp bağırdı. "O lanet çeneni hiç kapatmaz mısın?" diye kükredi, sesi çığlıklar ve yılanın kıvrımlarının çarpışmalarının üstüne çıktı. "Yoksa adamlar katledilirken boş boş durup alay etmeyi mi tercih edersin?"

Tl2eron sadece hafifçe gülümsedi, sanki Achilles'in öfkesi gösterinin arka plan müziğinden başka bir şey değilmiş gibi.

Yılan daldığında deniz kaynadı, devasa bedeni kırmızı suda bir iz bıraktı. Ardında kıpkırmızı köpükler yükseldi.

Yine saldırdı.

Achilles onunla kafa kafaya çarpıştı. Kılıcı canavarın çenesine derin bir kesik attı. Yılan, kükremesi kadar keskin bir çığlık attı ve ben de bağırarak kulaklarımı kapattım. Avuç ilerim ısındı ve ellerimi çekip derimdeki kan izlerine baktım. Kulaklarım kanıyordu.

Canavar geriye savruldu, çırpınıyordu, Achilles'in açtığı yaradan kan fışkırıyordu. Bir an için onu öldürdüğünü sandım...

Deniz yeniden ikiye ayrıldı ve Achilles benden uzaklaşarak güvertenin diğer tarafına fırladı.

İlk kafanın yanındaki dalgalardan bir başka kafa daha fırladı, pulları gökyüzünün altında siyah cam gibi parlıyordu. İkiz eneler genişçe açıldı, aynı canavarın üzerinde iki ağız vardı.

Yılan yana doğru savrulduğunda dizlerim titredi, ikinci kafası şakladı ve aniden gözleri yine beni buldu. "Bir şey yap," diye Tl2eron'a bağırdım.

Saçları dağınık ve giysileri sırlıklam halde korkuluğa doğru ilerledi. Önünde havada parlayan bir mühür belirdi. "Gerçekten," dedi. "Senin için her şeyi benim yapmak zorunda olmam..."

Yılanın ikiz kafaları bana doğru atılırken, sözleri kesildi; ağızları, beni bir bütün olarak yutacak kadar geniş, parlak dişlerle açıldı.

Güvertede küçük bir şey fırladı. Elimden biraz daha büyük, bulanık bir siluet, tiz ve tüyler ürpertici bir çığlık atarak havaya sıçradı. Bir an için bunun ambarından kaçan bir sıçandan başka bir şey olmadığını düşündüm... ama sonra gümüş grisi kürkü ışığı yansıdı, arkasında kıpkırmızı bir kuyruk sallanıyordu.

Roz mu?

Gördüğüm şeyi kavrayamadan, o şey değişti.

Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede, minik vücudu şişti, uzuvları grotesk bir patlamayla açıldı, eklemleri ters yönde büküldü. Sanki yeryüzü onu bir kabusa hapsedmişesine, vücudu ağaç kabuğu ve taşla kaplandı. Sırtında dikenler çıkıntı yapıyordu, her biri seğiriyordu. Gözleri yanarak açıldı, buz gibi, donmuş mavi, ileriye doğru süzülürken gözlerini kırpmadan.

Midem düğümlendi. Tanrım. Roz, Twisted Ormanı'nda beni bulan ve etrafımı saran canavarları kovan o yaratığa, o iğrenç yaratığa dönüşmüştü.

Rüya görmüyordum.

Canavar, yılanın üzerine atılırken ona çarptı, ikisi birbirine dolanırken pençeleri derine saplandı, kükreme ve çığlık tek bir şiddetli sese dönüştü ve sonra geminin kenarından aşağıya düştüler.

BÖLÜM 55

Deniz, kaynayan ve çırpınan kıpkırmızı bir fırtınaya dönüştü. Gemi şiddetle yana yattı ve kırık halatlar rüzgarda çırpınırken güverte ayaklarımızın altında eğildi. Sıçrayan dalgalar gövdeye çarptı ve gerginlikten ahşaplar gıcırdadı. Ve sonra, aynı anda, her şey sessizliğe büründü. Hiçbir yılan kıvrımı yükselmedi. Hiçbir diş yüzeyi yarmadı. Sadece kanlı köpük, geminin yan tarafına çarparak tısladı.

Etrafımda, askerler şaşkın bir şekilde duruyorlardı, göğüsleri inip kalkıyor, kılıçları yanlarında sarkıyordu. Achilles bana doğru savaşıarak geri dönmüş, bir kez daha önüme dikilmişti, geniş omuzları boş denize karşı dikilmişti ve yılanın her an tekrar saldırmasına hazırды. Gördüklerimi anlamaya çalışırken nefesim göğsümde kesik kesik atıyordu.

"Tanrılar adına," diye fısıldadı biri boğuk bir sesle.

ŽÜeron ilk harekete geçen oldu. Onu hiç bu kadar hızlı görmemiştim, her zamanki gevşek tavırları bir anda yok olmuştu. Yüzü gergindi, mor gözleri bana doğru dönünce alev alev yanıyordu.

"O da neydi?" diye homurdandı.

Aşıl'ın omuzları gerildi, tüyleri diken diken oldu ve hâlâ kanla kaplı kılıcını kaldırdı. "Ona öyle konuşma."

ŽÛeron'un çenesi gerildi ve bir an için gerçekten vuracađını sandım. Bunun yerine, her zamanki kaygısızlıđından eser olmayan zoraki bir gülümseme takındı. "Kendine dikkat et, Kaptan," dedi yumuřak bir sesle, her hecede tehditkar bir tonla. "ŽÛey soru sormaya bařlayabilir."

Tanıdık bir ciyaklama, şaşkın sessizliği yırttı.

Aşağıya baktığımda, Roz'un ıslak, minik başı güverte kenarından dışarı çıkmıştı; soluk mavi gözleri hafifçe parıldarken, küçük pençeleri ahşabı tırmalıyordu. Bir ciyaklama daha duyuldu ve yaratık kendini yukarı çekerek, sırlıslıkla bir yığın halinde tahtaların üzerine yığıldı.

İleriye atılırken chitonum bacaklarıma dolandı. Dizlerimin zerine çökerek titreyen yaratığı kollarımın arasına aldım. Bana karşı şiddetle sallanarak deniz suyu püskürttü, kırmızı şerit kuyruğu arkasında çırpınıyordu. Roz'un pençeleri gğşme saplandı ve ben nemli kürkünü okşayarak yatıştırıcı sözler mırıldandım. Etrafa baktım, kimse Roz'u fark etmemiş gibiydi. Mürettebat hâlâ denizi izliyor, yılanın geri dönmesini bekliyordu.

Sadece iki bakış beni fark etti: ŽÛeron'un mor bakışları, kararlı ve hesaplayıcı bir řey ile yanıyordu; Achilles'in ise koyu mavi bakışları, sorularla doluydu.

Ama ona verecek bir cevabım yoktu. Zihnim, minicik dostumun bir canavar olduğunu tam olarak kavrayamıyordu.

"Bir bakayım," dedi ŽÛeron sonunda, sesi yumuşaktı, ama gözlerindeki ışıltı, sabırlı kalmak için ne kadar çaba sarf ettiğini ele veriyordu.

Parmaklarımı minik yaratığın etrafında daha sıkı kıvırdım ve onu gğşme sıkıca bastırdım. "Hayır."

Achilles elini uzatarak bir adım daha yaklaştı. "Helena, o şeyin ne olduğunu bilmiyorsun. Tehlikeli."

"O benim ve az önce beni kurtardı," diye düşünmeden patladım, sesim sert ve yüksekti. Roz, sanki onaylıyormuş gibi yumuşak, cıvılcıvılcı bir ciyaklama çıkardı, sonra bana sokuldu, ıslak kürkü cildime bastırdı. Titreyerek bana daha da sokuldu ve ben de onu korumak için can atıyordum.

ŽÛeron'un bakışları üzerimde durdu. Yaratık üzerinde değil. Üzerimde. Gözleri, sanki avucumda tuttuğum şeyin çok ötesinde bir řeyi lyormuř gibi, beni inceledi ve tarttı. O bakıştan hoşlanmadım. "Nasıl isterseniz, Majesteleri."

Achilles'in eli kılıcının kabzasında gerildi. Ama o, nefes nefese, arkasını döndü; vücudu hâlâ benimle denizin kaynadığı yer arasında duruyordu.

Zûeron omuzlarını geriye attı. “Eh, bu canlandırıcıydı.    le yemeği nerede?” dedi uzaklaşırken.

Arkasından başımı salladım ve kaosu ardından kalan manzaraya baktım. Kan, tahtaları kaplamıştı; deniz suyuyla karıştığı yerlerde siyah kırmızı bir renk almıştı. Yaralılar güverteye taşınıyordu; ağırlıkları cansızlaşmış, çığlıkları sıkı sıkıya kapalı çeneleriyle boğulmuştu. Kırık direkler başımızın üzerinde çıkıntı yapıyordu; yelken paramparça olmuş ve tuzlu suyla ağırlaşmıştı. Gemi etrafımızda inliyordu; yaralı bir canavar gibi sürükleniyordu.

Kokusu yoğun bir şekilde havada asılı kalmıştı — tuz, duman ve Achilles'in kılıcının yarık açtığı gövdede hâlâ bulaşmış olan yılan kanının kokusu. Solumda bir adam bir askerin kalıntıları üzerinde sallanıyor, kanlı tahtaya ağlıyordu. Bir diğeri başını geriye eğmiş diz çökmüş, sesi çatallanarak tanrılara tekrar tekrar küfrediyordu.

Daha geniş bir nakliye gemisi yanımıza yanaşırken kürekler suda çırpınıyordu; kralın kıpkırmızı san ağı yelkeninin üzerinde dalgalanıyordu. Roz'u çabucak toplayıp pelerinin altına sakladım. Kralın g   l  şeyleri toplamaya d ş        vardı ve ben onun bunu koleksiyonuna eklemesine izin vermeyecektim.

Menelaus güvertede belirdi. Zırhının aceleyle giydirildiği belliydi,       bir kayış  arpıktı ve pelerini omzuna eğri büğrü atılmıştı. Alnında ter damlaları akıyordu ve saçları, sanki özel g vertesini çevreleyen perdelerin arkasından az önce çağrılmış gibi, dağınık kümeler halinde yapışmıştı. Yüzünde bu sefer kendini beğenmiş bir ifade yoktu, sadece solgun ve gergindi; cesur görünmek için çaresizce çabalayan bir adamın bakışı.

Birkaç adım arkasında Hetairis duruyordu. Yanakları kızarmıştı, koyu saçları karışmıştı ve i  çamaşırı bir omzundan kayıyordu. Gözlerim onunla buluştu ve çenesini kaldırdı; biz hayatımız için savaşırken kralın gücünü neye harcadığını sessizce övünüyordu.

Ama ben sadece haftalar öncesindeki aynı kadını gördüm; Menelaus'un danışmanlarından biri onu bir kap gibi aldığında gördüğüm kadını. O günden beri sayamayacağım kadar çok kez alınmıştı ve kendini beğenmişliği, yıkımın üzerine gerilmış bir maskeden ibaretti.

Ona acıyordum ve Menelaos'un ilk kez uykuya daldığı gece hissettiğim o şiddetli, acı verici rahatlamayı hissediyordum. Hetairis'in g   hakkında tüm konuşmalarına rağmen, Menelaos'un yatağında durumun nasıl olduğunu biliyordum. Ve orada g   falan yoktu.

Bunu zor yoldan, defalarca öğrenmiştim.

Menelaus'un bakışları katliamı, yırtık yelken bezini, kırık kürekleri, kanı, inleyen adamları taradı... ve sanki bir katliamdan ziyade bir bulmaca gibi, gözlerini kırptı.

"O lanetli şeyi öldürdün mü?" diye sordu. "Tek gördüğüm, ortadan kaybolduğu."

Achilles cevap verecekmiş gibi nefes aldı. Ben kaskatı kesildim, endişe derimden sızıyordu... Roz'u ifşa edecekti.

Ama ZÛeron'un sesi önce araya girdi. "Canavarı ait olduğu derinliklere geri gönderdim," dedi kayıtsızca, direğe yaslanarak, bir an önce orada olmayan, savaş boyası gibi bir yanağında belirgin bir yılan kanı lekesi belirmişti.

Gözleri kısaca Achilles'e kaydı, ona karşı çıkmaya cesaret ediyordu, sonra tekrar krala döndü. Achilles'in kaşları çatıldı, bakışları ZÛeron ile benim aramda gidip geldi. Yüz hatları kafa karışıklığıyla karardı, gerçeği söylemek üzereydi... ta ki gözlerimi onun gözlerine dikip ona çaresiz, yalvaran bir bakış atana kadar. Çenesi gerildi, bir kası şiddetle seğirdi, ama hiçbir şey söylemedi.

ZÛe kralı etkilenmemiş görünüyordu. Enkazı tekrar gözlerini kısarak inceledi ve sonra somurtarak baktı. "En büyük iki silahımın onun kafasını koparamaması beni hayal kırıklığına uğrattı," diye mırıldandı, sanki başarısızlıkları kişisel bir hakaretmiş gibi. "Onu taht odasının duvarına asardım."

Parmaklarım eteğime dolandı, kendimi sabit tutmaya çalışmaktan eklemelerim ağrıyordu. Menelaus, efsanelerin en derin köşelerinden gelen bir canavarın parçaladığı düzinelerce adamının ölümünü izlemişti, ama tek yapabildiği, dekorasyonu için bir ganimet elde edemediğimiz için hafif bir rahatsızlık duymaktı.

Tipik.

Sonra bana bir göz attı ve çok kısa bir an için, yüzünde bir tür rahatlama belirdi; ayakta durduğum, nefes aldığım, *işe yarar olduğum* için duyduğu rahatlama.

Ama bakışları vücudumda aşağıya doğru kayarken, ani ve sarsıcı bir esneme onu ele geçirdi, durduramadan çenesi genişçe açıldı. Gözlerini kırptırdı, elinin tersiyle bir esnemeyi bastırırken şaşkın ve sinirli görünüyordu.

ZÛeron'un büyüğü güçleniyor muydu ve artık sadece bana şehvetle bakması yeterli miydi?

Bu mükemmel olmaz mıydı?

"Hâlâ hayattasın, güzelim. İyi," dedi Menelaus sonunda bana seslenerek.

Başımı salladım, etrafına bakıp gemimizin parçalanmış kerestelerine ve yırtık yelkenine işaret ederken kaşlarını çatıldığını izledim. "Bu hurdayı tamir etmekle vakit kaybedemeyiz," diye bağırdı. "Sadece geride kalırız. Mürettebat diğer gemilere dağılır. Savaşa yelken açıyoruz ve Sparta'nın yavaşlamasına izin vermeyeceğim."

Arkasını döndü, pelerini rüzgârda çırpındı. "Ve deniz yılanı geri gelirse," diye omzunun üzerinden seslendi, "onu iyice öldürün." Cevap beklemeden, tahtaların üzerinden büyük adımlarla yürüdü ve özel güvertesinin lake kaplı perdelerinin arkasında kayboldu.

ZÛeron derin ve abartılı bir nefes verdi. "Ah, ilham verici bir liderlik. İnsanın içini ısıtıyor, değil mi?"

Hiçbir şey söylemedim. Denizde, suda canavarlar olabilir, ama sarayda daha büyük bir canavar vardı.

Roz pelerininin altında kıpırdadı. Hareket küçüktü ama beni gerginleştirmek için yeterliydi. Güvertede, ZÛeron başını eğdi, sanki hareketi hissetmiş gibi gözlerini kısarak baktı. Vücudumu eğdim, benim olanı onun bakışlarından korudum.

Achilles emirler yağdırarak bir grup adam topladı. Gemiler arasına tahtalar atıldı, halatlarla sıkıca bağlanarak dalgaların üzerinde sallanan dar bir köprü haline geldi. Askerler tek tek karşıya geçti, teçhizatları tıkırdadı, yaralılar dikkatli, sendeleyerek kollarda taşındı. Achilles arkasına bakıp elini uzattığında, chitonumu topladım, derin bir nefes aldım ve onu takip ederek Menelaus'un gemisine çıktım.

O gece, deniz Menelaos'un gemisinin gövdesine, sanki yaşadığımız dehşeti hatırlıyormuşçasına inliyordu. Ay güverte üzerinde parlıyordu, ışığı gölgeleri çarpıyordu.

Mahremiyet sağlamak için perdelenmiş alanın yakınında oyalanıyordum, orayı kapatmaya gönülsüzdüm. Rüzgâr yüzümün üzerinden geçiyordu, serin ve sınırsızdı, ve haftalardır ilk kez, yatmaya hazırlanırken sarayın duvarları beni boğmuyordu. Roz pelerininin altında bana sokulmuştu, küçük, sabit bir ağırlık. Orada olduğu için kendimi daha güvende hissediyordum, her ne kadar içimden bir ses, onun her an o yaratığa dönüşüp beni yutabileceğini söylese de.

Sonunda perdenin arkasına geçtim ve alçak yatağa uzandım. Roz eteğimden kurtuldu, kurdele kuyruğu kıvrıldı. Onu avuçlarımın içine aldım, ay ışığında kucakladım.

"Sen nesen, küçük dostum?" diye fısıldadım.

Gözleri yumuşakça parladı ve cevap vermek yerine, minik burnunu yanağıma hafifçe sürttü. Parmaklarım onu daha sıkı kavrayıp yakınımnda tutarken, sıcaklığı tenimde kaldı.

Son yağ lambasına eğildim ve alevi üfleyerek söndürdüm. Perde kıpırdadığında, loş ışıktta duman kıvrıldı.

Alcmene asılı kumaşı kenara çekti ve Achilles, hala yarısı zırhlı, plakaları tuz ve kurumuş kanla kaplı halde içeri girdi. Yırtık tuniği, kaburgalarının üzerinde aceleyle kabaca dikilmiş bir yara izini ortaya çıkardı.

Ama ilk fark ettiğim şey yara değildi. Gözlerindeki bakıştı; sanki savaş henüz ondan ayrılmamış gibiydi. Sanki savaşmayı bırakmamış gibiydi.

"Ne oldu?" diye sordum yumuşak bir sesle.

Bakışları sertleşti. Hemen cevap vermedi, sadece içeri girdi, heybetli ve sessiz, sanki tehlike tahtaların arasından çıkacakmış gibi küçük köşemizin gölgelerini taradı. Perde arkasında kapanana kadar bekledi.

"Odanda kalacaksın," dedi sonunda, sesi sertleşmişti. "Güvertede dolaşmak yok. Şafakta yürüyüş yok. Bir şeye ihtiyacın olursa beni çağır."

Hayal kırıklığıyla kaşlarımı kaldırdım. Hala üç gün kalmıştı.

Kıyıya ulaşmamıza, Sidon'da kim bilir neler olacağına üç gün vardı. Yüzümde rüzgarı, dilimde tuzu hissetmek istiyordum. Ve o beni bundan mahrum mu edecekti?

"Emirler, *Kaptan*?" diye mırıldandım, kime konuştuğumu vurgulayarak

O zaman gözlerime baktı ve korkusunu gördüm.

"Bunları kaptanınız olarak vermiyorum," dedi sessizce. "Bugün neredeyse ölmenizi izleyen

bugün neredeyse ölmeni izleyen adam olarak veriyorum."

Bu sözler aramızda asılı kaldı, kış havasındaki nefes gibi.

Yutkundum. "Achilles, ben iyiyim. Beni kurtardın..."

"O şey seni alabilirdi." Sesi aniden sertleşti, sallanan yelkenlerin hışırtısı ve dalgaların fısıltısına karşı çok yüksek geliyordu. "Neredeyse aldı.

Ve eğer ben... eğer bir adım daha yavaş olsaydım... sadece bir adım... sen ölmüş olurdun.

Bunun bana ne yaptığını anlamıyorsun.”

Nefes almak için arkasını döndü, ellerini alçak masaya dayadı ve parmak eklemleri bembeyaz oldu. “Her bıçağın kenarında dans etmeye ısrar edersen seni koruyamam.”

Göğsümün altında yükselen dalgayı bastırmaktan boğazım ağrıyordu. “Dans etmiyordum,” dedim yumuşak bir sesle. “Yaşıyordum.”

ŽŪat’ın gözlerinin arkasında bir şey parladı. Sanki havası kesilmiş bir akciğer gibi, içe doğru çöken bir şey. “Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum,” dedi sonunda daha sessiz bir sesle. “Uyuyan bir canavarı deşebilirim. Elimde sadece bir kılıçla bin kişiye karşı koyabilirim. Ama sen tehlikedeyken nasıl sakın kalacağımı bilmiyorum. Seni kaybedebileceğimi düşündüğümde nasıl nefes alacağımı bilmiyorum.”

Bu itiraf aramızda bir sükûnet yarattı.

“Biliyor musun,” diye fısıldadım, “kral ile evlendiğim günden beri saray sınırları dışına adımımı atmadım. Gül ya da tütsü kokmayan havayı solumadım. Bugün açık gökyüzünün altında durdum ve hayatta olmanın nasıl bir his olduğunu hatırladım.”

Yaklaştım, derisindeki kanın kokusunu alana ve kirpiklerinde kurumuş deniz tuzunu görebilene kadar. O kadar yakındı ki, Sparta’nın en azılı savaşçısını görmedim. Nefesimin sesini seven bir adam gördüm. Sanki bu onu akıl sağlığında tutuyormuş gibi beni izleyen bir adam.

“Burada kalmamı istediğini biliyorum,” diye fısıldadım. “Dikkatli olmazsam dikkatini dağıtabileceğimi biliyorum. Bu geminin savaşa doğru yol aldığını ve benim senin istemediğin bir komplikasyon olduğumu biliyorum.”

Buna itiraz etmek için ağzını açtı, ama ben parmağımı nazikçe dudaklarına koydum. Dokunuşumla elleri yanlarında yumruk haline geldi, sanki kendini tutuyormuş gibi.

“Ve ben...” Nefes aldım, kendimi toparladım. “Kapalı kalacağıma söz veremem. Bu özgürlük tadını feda edemem... en azından Sidon’a varana kadar.”

Elini kaldırdı, yüzüme çok az kalmışken durdu. Parmakları yanağıma değmeden havada asılı kaldı. “Sen bir sorun değilsin,” dedi kararlı bir sesle. “Sen, tüm hayatım boyunca beni inandıran tek şeysin, Helena.” Aramızda bir sessizlik uzadı, sonunda elini indirdi ve

geri adım attı, kendini uzaklaştırmak için harcadığı çabayla sırtı gerildi. “Bu gece burada kal,” dedi, gözleri artık benimkilerden kaçıyordu. “En azından bunu bana ver.”

Bunu söz vermek istemedim. Şu anda bile, uyumam gerekirken, güverteye çıkıp gökyüzüne bakmak ve her yıldızdan bir dilek dilemek için can atıyordum.

Ama başımı salladım. "Söz veriyorum." Daha fazlasını istemedi.

O ayrıldığında, kokusu havada asılı kaldı ve ben dar ranzama uzandım, geminin her sarsıntısında sallanan perdeye bakarak. Roz yatağa çıktı ve yanımdaki yastığın üzerine kıvrıldı, kurdele kuyruğu saçlarıma dolandı.

Nedense, onu görmek içimdeki bir şeyi sarsmıştı. Boğazım düğümlendi. Dişlerimi sıkıca ısırdım, ama ağlama dürtüsü aniden ve karşı konulmaz bir şekilde yükseldi, sanki gözyaşları gömülü kalmayı reddediyormuş gibi.

Perde yine kıpırdadı. Alcmene içeri girdi. Bakışları küçük köşeyi taradı, sonra bana takıldı. Düşündüğümünden daha kötü görünüyor olmalıyım ki, kaşları bir anda yumuşadı, endişe çizgisi derin bir iz bıraktı.

"Ne oldu, Majesteleri?" diye sordu nazikçe, neredeyse tereddütle, sanki beni bu kadar sarsan şeyin ne olduğunu anlayamıyormuş gibi... özellikle de Achilles ile konuştuktan sonra.

Ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım. İçimdeki o acı, boğazıma doğru yükselip sıkıca sarıldı.

"Asla özgür olamayacağım," diye fısıldadım. O sözler, uzun süredir kafeste tutulmuş, kenarları parçalanmış bir şey gibi ağzımdan kaydı ve dilimde bir acı bıraktı. Ellerim, sanki o acının gücüne karşı kendimi sabitleyebilecekmişim gibi çarşafı sıkıca kavradı. O itiraf beni şaşırttı. Bunu söylemek istememiştim, Alcmene'ye bile. Ama bir kez söylendi mi, aramızdaki havada asılı kalmış gibiydi, nefes kadar inkar edilemez bir şekilde.

Alcmene hiçbir şey söylemedi. Sessizlik uzadı, sadece geminin sesi ve gövdeye çarpan suyun hafif şapırtısı duyuluyordu. Bakışları üzerimdeydi, içinde adını koyamadığım derin bir şey vardı. Belki acıma. Ya da anlayış.

Dudaklarını sıkıca kapattı ve gözlerini kapattı, kirpikleri tenine karşı koyu bir kontrast oluşturuyordu. Tavsiyeye, azarlama, daha cesur olmam gerektiğine dair nazik bir uyarıya

daha cesur olmam gerektiğini söyleyen nazik bir uyarı. Ama sözler yerine, ağzını açtığında bir şarkı süzüldü, yumuşak ve kederden doğmuş, yükselişleri ve alçalışları denizin yankısını andırıyordu.

*“Uyu, küçük köz, gece uzun, Deniz
rüzgarlarının şarkısını taşıdığı yerde
dinlen. Zincirler bağlayabilir ve gölgeler
düşebilir,
ama şafak hepsini kırmak için gelecek.
Sus, küçük alev, karanlığın akıp gitmesine
izin ver, Yıldızların gökyüzünde nazik
olduğu yerde rüya gör. Keder soğuk ve
yakın olsa da, ışık doğacak, yol netleşecek.
Dinlen, küçük kıvılcım, okyanusun
göğsünde, Dalgaların kucığında, huzura
kavuş. Tanrılar bağlasa da, ölümlüler
ağlasa da, Güneş seni bulacak, uyu,
çocuğum, uyu.”*

Sesi etrafımı sardı, ahşapların inlemesinden daha yumuşak, denizin ebedi nabzından daha istikrarlıydı. Son nota sönmeden gözlerim kapandı, şakağıma değen Roz’un sıcaklığı beni uykuya daldırdı.

Canlı.

Kafeste.

Ama bir an için, kendimi daha az yalnız hissediyordum.

BÖLÜM 56

Sabah, gri ve ağır bir şekilde ağardı, gökyüzü arduvaz rengi bulutlarla kaplıydı. İleride, Sidon kıyından kabuk bağlamış bir yara gibi yükseliyordu; kayalıkları pas rengindeydi, duvarları ise güneşi yansıtmak yerine onu yutuyor gibi görünen koyu okra rengi taştan yapılmıştı. Yaklaştıkça dalgalar bile koyulaştı, köpükle değil, donuk, hüznü bir çalkantıyla köpürüyordu. Martı yoktu. Yelkenlerin ve suyu yaran küreklerin çıkardığı seslerden başka bir ses yoktu.

"Sanki dünya burada bitiyor gibi," diye mırıldandım, kendimi durduramadan. Yüksek sesle konuşmak istememiştim. Ama zaten kimse cevap vermedi. Kimse sessizliği bozmaya cesaret edemedi.

Sidon'un surlarında savaşçıları bekliyordu. Dövülmüş gümüş kadar parlak zırhlı askerler sıra sıra dizilmişti, mızraklarını yüksekte tutmuşlardı; parıldayan bir ölüm ormanı. Rüzgarsız sabahta bayraklar sarkıyordu, her birinde ay ışığıyla aydınlanan semboller vardı.

Miğferleri boynuz gibi kıvrımlı, gümüş rengi ve acımasızdı, ama beni en çok ürperten yüzleriydi. Bu mesafeden bile, derileri cansız görünüyordu, yüksek yanakları o gümüş rengi, metalik parlaklıkla hafifçe ışıldıyordu. Binlerce acımasız göz surlardan izliyordu, bir zamanlar Sparta'nın salonlarında duran elçiler kadar soğuk ve merhametsizdi.

Menelaus'un yanında duruyordum; o, kollarını arkasında kavuşturmuş, dik ve hareketsiz duruyordu. Karanlık pelerini, durgun havaya rağmen sanki görünmez bir el tarafından hareket ettiriliyormuşçesine hafifçe dalgalanıyordu. Menelaus bana döndü. "Sen pruvada duracaksın, güzelim," dedi, keskin ve soğuk bir sesle.

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. "Önde mi?"

"Sidon, Sparta'nın üstünlüğünü görsün. Kraliçesinden başlayarak," dedi Menelaus. "Onlar ona baksınlar ve tacımın gücünü anlasınlar."

Achilles hemen öne çıktı. "Majesteleri, bu güvenli değil. O, odasında kalmalı."

Menelaus ona sert bir bakış attı. "Bana mı karşı çıkıyorsun?"

"O kraliçe," diye homurdandı Achilles. "Bir sembol, evet, ama düşman okçularının önüne atılacak bir sembol değil."

Kralın ağzı acımasız bir ifadeye büründü. "O benim. Onu istediğim yere koyarım. Yüzbaşı, bir kez daha sana yerini hatırlatmak zorundayım. Beni bunu tekrar ettirme. İtaatsizliğin beni rahatsız ediyor."

Aşıl'ın yüzünde öfke ya da suçluluk ya da her ikisi birden gibi bir şeyin parıltısı geçti. Ama kralın isteğine boyun eğerek derin bir reverans yaptı, vücudunun her bir kası kendini tutmak için gerginleşmişti.

Achilles'e keskin bir bakış attım, o kadar yakıcıydı ki, bir anlığına sanki vurulmuş gibi omuzları seğirdi.

Sinirlenerek bakışlarımı ondan ayırdım ve bir adım öne çıktım. "Sorun değil. Gideceğim." Menelaos'un dudakları kıvrıldı. "Elbette gideceksin. Sanki başka seçeneğin varmış gibi."

Daha doğru bir cümle hiç söylenmemişti. Bir an için, Roz'un pelerininin altından fırladığını, kurdelesinin açıldığını, küçük burnunun devasa ve korkunç bir şeye dönüştüğünü ve kralın boğazına atladığını hayal ettim.

Ama Roz sadece sessiz ve memnun bir şekilde yanıma daha da sokuldu. Öfkemi paylaşacağına dair hiçbir işaret, hiçbir tehditkâr bakış yoktu; sadece krallardan ya da taçlardan çok sıcaklığa ilgi duyan bir yaratığın kayıtsızlığı vardı.

Achilles başını kaldırdı. Gözlerimiz buluştu. *Özür dilerim*, bakışları yalvarıyor gibiydi.

Cevap verme dürtüsünü zorla bastırdım. Özürleri artık sıkıcı olmaya başlamıştı.

Ama Menelaos'la ilgili her şey de öyle, bir zamanlar tanrıları kovduğu söylenen kralın geri çekilip geri kalanımızın onun savaşını yapmasından memnun olduğu gerçeği de dahil.

Ben pruvaya doğru yürürken mürettebat dalgalar gibi ikiye ayrıldı. Adımlarım kurşun gibi ağırdı, ama çenemi kaldırdım. Eğer bir sembol olacaksam, o rolü layıkıyla oynamalıyım.

Tl2e rüzgârı aniden şiddetlendi; tenimde bir ürperti hissettim, boynumun arkasına don gibi tırmanıyordu. Sadece soğuk değildi. Tl2eron'un büyüünün o hafif keskin kokusunu da taşıyordu. Bu his... doğal değildi.

Yanlış.

Nefesim kesildi ve öfkeyle yana doğru baktım. Gerçekten yine bana sihir mi uygulamaya çalışıyordu?

Tl2eron birkaç adım ötede duruyordu, kolları kavuşturulmuş, bir sandaleti bir ip yumağının üzerine dayalıydı. Sahili, sıkılmış olarak tanımlanabilecek bir ifadeyle izliyordu. Dikkatli değildi. Gergin değildi. Sadece sonsuz, aşağılayıcı bir sıkılma vardı.

Bana baktığını fark etti ve kaşlarını kaldırdı. "Bir şey mi canınızı sıkıyor, Majesteleri?"

"Bir şey mi yaptın?" Menelaus'un duymasını istemediğim için mırıldandım.

"Neden? Bir şey mi hissediyorsun?" dedi alaycı bir tonla. "Belki de katil bir hükümdar tarafından nesneleştirilmenin verdiği heyecan?"

Fırça attım, fırsatım varken hançerimi göğsüne saplamış olmayı diledim, sonra dikkatimi tekrar uzaktaki asker duvarına çevirdim.

Menelaus'un sesi güvertede gürledi. "İyice bakın, Sidon!" diye kükredi, sesi havada yankılandı, şüphesiz Tl2eron'un gücüyle desteklenmişti. "Sparta'nın kraliçesine bakın—aydan doğan fahişelerinizden daha güzel, toprağınızın sahip olduğu her şeyden daha parlak! Askerlerinizin, asla eşleşemeyeceğiniz bir güzellikle giyinmiş Sparta'nın gücünü görmelerine izin verin!"

Gemi etrafımızda gıcırdıyordu, yelkenler başımızın üzerinde inliyordu ve kırmızı dalgalar ritmik bir kararlılıkla gövdeye çarpıyordu. Arkamda, askerler kendilerini hazırlıyorlardı.

Kayalıklardan bir ses yükseldi. Düşük ve yankılı, devasa bir deniz kabuğundan üflenen uzun ve kederli bir çağrıydı; sanki denizin kendisine ses verilmiş gibi, çılgınlığı giderek yükseliyordu. Ses kesildiğinde, duvarın tepesinde bir silüet öne çıktı.

Gümüş pelerini deniz rüzgârında dalgalanıyordu, taşların üzerinde hafifçe parlıyordu, örgüleri ışıldıyordu. Kabuğu bir kez daha kaldırdı ve içine konuşunca, sesi

suyun üzerinde yankılandı.

"Sparta," diye seslendi, "beni dinleyin. Sidon'un sizinle bir husumeti yok. Sebepsiz yere, kışkırtılmadan saldırıyorsunuz. Gerek yokken kan dökme arzunuzu kıyılarımıza taşıyorsunuz. Biz zaten size boyun eğmiştik."

Sözleri dalgaların üzerinde yankılandı.

Kaşlarımı çattım. Anlaşmazlık yok mu? Kışkırtma yok mu? Zihnim bu sözlerle takıldı, kendi gözlerimle gördüğüm suikast girişimi ile bağdaştırmaya çalıştı. Beni öldürebilecek zehir.

Menelaus alaycı bir şekilde güldü ve kollarını genişçe açarak, güvertedeki herkesin duyabileceği şekilde döndü. "Beni aptal mı sanıyorlar?" diye bağırdı. "Kendi sarayında tanrınızı öldürmeye çalışan onlar olmasına rağmen, bize saldırganlar diye cesaret edip de sesleniyorlar mı? Suyumuza zehir katıp Sparta'nın boğulmasını dileyenler *onlar* olmasına rağmen mi?"

Askerler arasında bir öfke dalgası yayıldı, kalkanlarını tek bir hareketle kaldırdılar, çenelerini sıkıca kapattılar.

"Yalancılara kulak asmayacağız!" diye kükredi Menelaus. "Duvarların ve tatlı dillerin arkasına saklanan korkaklara boyun eğmeyeceğiz. Sidon bizi yıkmak istiyor. O halde biz onları önce yıkacağız!"

Adamlar patladı, haykırıışları havayı sarsıyordu. Haykırıış gemiden gemiye sıçradı, denizciler ve askerler onu devraldı, ta ki filonun her yerinde gürleyene kadar, kan rengi denizin üzerinde bir savaş davulu gibi yankılanana kadar. Ses kulakları sağır ediyordu, öfke ve sadakat tek bir sesle birleşmişti.

Spartalıların haykırıış hâlâ su üzerinde yankılanırken, Sidon'un surlarında bir hareketlilik belirdi. Alevler canlanıp yay kirişleri boyunca koşarken ve yüzlerce bekleyen elin ucunda duran gümüş uçlu okları yakalarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Okçular mükemmel bir uyum içinde oklarını yüksekte kaldırdılar; uçurumlar boyunca ikinci bir şafak gibi duran bir ateş duvarı.

Boğazım sıkıştı. Döndüm, Menelaus'un beni geri çağıracağından, okçuları oklarını fırlatmadan önce bu gösteriyi sonlandıracağından emindim. Ama kıpırdamamıştı. Duruşu demir gibiydi ve kıyıya bakarken kolları hâlâ arkasında kavuşturulmuştu.

İçimde bir soğukluk hissettim. Plan bu muydu? Onlar ateş edene kadar beni burada tutmak mı? Beni bir gösteri ya da kurban olarak sunmak mı? Ona bakarken, beni serbest bırakmasını dilerken, her nefesim boğazımı yakıyordu. Kalbim o kadar şiddetli atıyordu ki

sanki duvarların arkasından bile görülebiliyordu, oklarını bekleyen, nabız gibi atan bir fener gibiydi.

Çılgınca duvara ve yaylara doğru baktım ve...

Dünya sallandı ve aniden kendimi kırmızı çizgili kumlarla kaplı bir kumsalda buldum. Aşil'in vücudu, görünmez bir darbeye sendeleyerek öne doğru yalpaladı. Dizleri büküldü, ağırlığı dalgaların üzerine çöktü.

Zırhı kırık bir kabuk gibi yarılmış göğsü açıldı ve kan, kumlara damlalar halinde sızdı. Kum rengi saçları ter ve kanla koyulaşmıştı, parmakları kın üzerinde gevşemiş olsa da kılıcı hâlâ elindeydi. Gözleri benimkilerle buluştu. Gökyüzüyle değil. Benimle. Işığı sönüp giderken bile bana uzanıyordu.

Kılıcı elinden kaydı ve sessizce kanla ıslanmış toprağa battı.

Görüntü bir anda paramparça oldu, ani bir rüzgârın söndürdüğü bir meşale gibi bir anda kayboldu... Nefesim kesildi. Parmak eklemlerim yanana kadar tırnaklarımı korkuluğa geçirdim. Gözlerimi kıptım ama sis kalkmak bilmedi, ortada kalmaya devam etti.

Bu gerçek değildi.

Bunu kendime tekrar tekrar fısıldamaya devam etmeliydim.

Achilles oradaydı, *hayattaydı*, güvertenin kenarında, uzun kayıklarda yerlerini almış en yakın askerlerine emirler veriyordu. Onlar sahile doğru kürek çekmeye hazırlanırken, deniz tahtaya vuruyordu.

Nefesim boğazımda düğümlendi. Gözlerimi ondan ayıramıyordum, sanki bir an bile olsa başka yere baksam, o görüntü geri dönebilir ve bu sefer kaybolmayacaktı. Bu sefer onu benden sonsuza dek alacaktı.

Yüzünün yarısı doğan güneşin gölgesinde kalmıştı, kaşları düşünceli bir şekilde çatılmıştı. Sanki düşüncelerimin sesini duyabiliyormuş gibi, pruvaya doğru döndü ve gözleri benimkilerle buluştu.

Yüzüm solgun görünmüş olmalı ki, Achilles öncü tekneye binmeden önce bakışları bir an daha üzerimde kaldı.

Bir boru sesi duyuldu ve uzun tekneler gemilerden uzaklaşmaya başladı, kanlı dalgaları bıçakla eti keser gibi yarıp geçiyorlardı. Onun gidişini izlerken kıpırdamıyordum. Görüşüm titredi, ölümünün görüntüsü, kaybolmak bilmeyen bir gölge gibi canlı sahnenin üzerine çöktü. Bir vizyon muydu? Yıpranmış sinirlerin bir oyunu mu? Bu soru daha ağızımdan çıkmadan bir çığlık havayı yırttı.

Anlamını kavrayamadan ses içimi delip geçti, ben de şiddetle irkildim. Arkamda bir asker bağırdı — "okçu" kelimesini yakaladım — ama uyarı çok geç geldi.

Sidon'un surlarından fırlatılan gümüş kanatlı bir ok, ısıklık olarak doğrudan bana doğru havayı yararken, dünya sanki yavaşlamış, her saniye uzamış gibiydi. Nefesim kesildi ve yana doğru bir adım attım.

"Kıpırdama!" diye homurdandı Menelaos.

"Tl2e" emri gemide yankılandı ve beni adımımın ortasında dondurdu; kaslarım kaskatı kesildi. Vücudum kaçmak, geri çekilmek, korkarak sinmek için çılgık atıyordu. Bunun yerine, omurgamı dik tutmaya zorladım. Çenemi kaldırdım; bu ağırlığın yüküyle titriyordu ve okun uçuşuna kafa tutarak karşı koydum.

Menelaos benim ölmemi istiyorsa, o zaman herkes beni boyun eğmemiş olarak görsün. Sidon, Sparta'nın kraliçesine baksın ve onun sürünerek düşmediğini bilsin.

Bir yerlerden Achilles'in çılgık attığını duydum. Emir ya da strateji için değil. Acı içinde. "Helena!"

Bu isim havayı yırttı, hemen ardından başka bir ses geldi... dalgaların üzerinden gelen bir yay telinin tiz sesi. Aşağıdaki uzun teknelerden bir ok yukarı doğru fırladı. Gümüş kanatlı ok, kalbime doğru hızla ilerlerken ona çarptı ve okun ucu, kırmızı lekeli denize dalmadan önce, tam da yeterince sarsılarak yön değiştirdi.

Bakışlarım uzun sandallara kaydı. Achilles pruvada duruyordu, yayı hâlâ havada, göğsü inip kalkıyor, gözleri bana kilitlenmişti. Göğsümde sıcak bir rahatlama hissi yayıldı. Beni kurtarmıştı.

Ama bu rahatlama, geldiği kadar çabuk da kayboldu.

Havada bir tıslama duyuldu. Sidon'un surlarından beş ok daha fırladı, gümüş uçlarında alevler dans ediyordu. Achilles bir ok daha attı ve uçuş halindeki bir okun başını parçaladı, ama diğer dördü bana doğru uçtu.

Biri o kadar yakından geçti ki, ısısının yanağımı yaktığını hissettim, tüyleri hayalet bir öpücük gibi yüzüme değdi. Bir diğeri omzumun hemen üzerinden geçti, o kadar yakındı ki alevinin çıtırtısını duyabiliyordum.

Son ikisi doğrudan göğsüme doğru geldi.

Yaklaşan ölümümü idrak edecek vaktim bile olmadı ki, bir çatırtı havayı yırttı ve oklar son anda yana doğru sarsıldı, göğsümünden sadece birkaç santim uzaklıkta görünmez bir engelden sekti. Oklar önümdeki güverteye düştü.

Geriye sendeledim ve elim titreyerek göğsüme gitti, kan, yara ya da darbenin izi bulacağıma emindim. Ama hiçbir şey yoktu.

Etrafımdaki askerler gözlerini kocaman açmış, ağızları açık kalmış bir şekilde bakıyorlardı. Oklar fırlatıldığında çığlık atan Sidon'un askerleri bile tam bir sessizliğe bürünmüştü.

Güvertede hüküm süren şaşkın sessizlik daha yeni bozulmaya başlamıştı ki, tam o anda Menelaus'un Tl2eron'la bakiştığını gördüm.

İkisi de şaşırmış görünmüyordu.

Menelaus'un gülümsemesi kurnaz ve tatmin doluydu, zaferle dudaklarına yerleşmişti. İkisi de tuzağı kurup avın hâlâ kıvranmakta olduğunu gören çakallara benziyordu.

Deniz esintisinden daha sert, soğuk bir rüzgar omurgamdan aşağı süzüldü. Bunu planlamışlardı. *Beni* planlamışlardı.

Ok. Gösteri. Dikkatle hesaplanmış mucize.

Bakışlarım aniden Achilles'e kaydı.

Yüzündeki rahatlama çok açıktı, sanki beni güvenli bir yere taşıyacakmış gibi mesafeyi aşarak bana ulaşıyordu. Bir adım öne çıktı, tekneyi salladı, ağızıyla adımı telaffuz etti.

Menelaos öne doğru yürüdü ve yanıma geldi, şüphesiz bana verdiği Tl2eron'dan gelen aynı korumayla donanmıştı. "Bu Sidon'a bir uyarı olsun!" diye bağırdı, beni işaret ederek. "Sparta Kraliçesi, siz korkakların oklarından zarar görmeden ayakta duruyor. Kanı Sparta tanrısının koruması altında!" Sırtışı genişledi.

Sparta'nın *tanrısının* beni hiç de kurtarmadığına dair sözlerindeki yalan üzerinde durmaya vaktim olmadı, çünkü o elini kaldırdı. "Bu *onların* kraliçesi olduğunda ordumun ne yapacağını sanıyorsunuz?"

Her iki tarafın askerleri de durakladı, sanki herkes aynı anda nefesini tutmuş, bir sonraki adımı bekliyormuş gibi.

"İleri!" Achilles'in sesi aniden gerginliği yırttı.

Bunu takip eden şey, bir hücumdan çok bir tsunami gibiydi. Kürekler suya daldı ve askerler, kalkanlarını kaldırıp kılıçlarını ellerine alarak, düzenli bir şekilde teknelerden akın etti. Sparta'nın tüm gücünü ilk kez gördüğümde, yarı dehşet, yarı hayranlıkla izledim.

Hoplitesler kıyıya çarptı, ayakları kırmızı kumda kayıyordu. Mızrak uçları, düşman kayalıklarına doğru ilerlerken renkli dalgaları deldi. Sidon okçuları oklarını attı ve gökyüzü tıslayan ateşle doldu. Oklar ete saplandı ve ben, askerlerin boğuk çığlıklarla yere yığılmasını ve kanın sahile sıçramasını izledim. Diğerleri zamanında kalkanlarını kaldırdı; ahşap ve bronz göğüsleri, cınlayan bir çatırtıyla okları yakaladı ve parçalar havaya sıçradı.

Kayalıklar bir anda hareketlendi.

Kayaya oyulmuş dar yollardan, Sidon savaşçıları parıldayan saflar halinde aşağıya akın ettiler, gümüş zırhları her adımda ışıldıyordu. Kalkanlar üst üste bindi ve mızraklar öne doğru eğildi, kumlara doğru dökülen metalik bir nehir gibi ilerlediler. Tl2e, ayak seslerinin yuvarlanan gök gürültüsüyle, inişlerinin altında yer sallandı.

Achilles, bir orak gibi kaosun içinden daldı; kalkanı bir savunmacıyı yere yapıştırırken, kılıcı aynı acımasız hareketle deri ve eti yırttı.

Diğer erkekler gibi savaşmıyordu, hatta Sparta'nın en iyileri olarak bilinen diğer askerler gibi bile değildi. Hareketlerinde tereddüt yoktu, boşa harcanan nefes yoktu, beceriksiz darbe çarpışmaları yoktu. Kesiyor, dönüyor ve ilerliyordu, bir anda salınan ok fırtınası kadar acımasızdı. O zaman neden şarkıların onun adına yapıştığını anladım. Neden uzak köylerde bile onun bir tanrıçadan doğduğunu fısıldandığını anladım. Onun Sidon'un saflarını parçalamasını izlerken, bunun her kelimesine inandım.

Kayalıkların üzerinde, savunmacılar mızraklarını ve ciritlerini hazırladılar. Kaslarının gerildiğini görebiliyordum. Bağırıyor ve sesleri taşları salladı. Ama adamlarımız yılmadı.

Spartalılar tek bir vücut gibi ileriye daldılar. Uçurumun dibinde, kılıçlar demirle bağlanmış keresteden yapılmış bir kapıya vuruyordu; çeliğin ve parçalanmış ahşabın çarpışması kayalıklarda yankılanıyordu. Her vuruşta kıvılcımlar uçuşuyordu, ama bariyer dayanıyordu.

Yukarıda, diğerleri kalkanlarını birbirine kenetleyip omuzlarını öne doğru iterek dar yollarda ilerlemeye çalışıyordu. Sidon savunucuları mızrak ve cirit yağdırıyordu, ama Spartalılar acımasız bir kararlılıkla ilerlemeye devam ediyor, yere düşen cesetleri kenara çekip merdivenleri tırmanıyordu.

Yanımda, Menelaus göğsünü zaferle kabartmış dururken, Achilles kanlı hücumu yöneterek ileriye doğru atılıyordu.

Menelaus gür bir kahkaha attı, sesi savaşın gürültüsünün üstüne çıktı. "Şuna bakın!" diye bağırdı. "O, katliam için doğmuş. Onu eski tanrılar yaratmış olabilir, ama zaferi Sparta kazanıyor."

Onun sözleri karşısında dişlerimi gıcırdattım; Akhilleus'tan sanki sadece kullanılması gereken bir kılıçmış, Sparta'nın tacına eklenecek bir ganimetmiş gibi bahsetmesi midemi bulandırıyor; oysa ben onun çok daha fazlası olduğunu biliyordum. Ama bakışlarım yine kayalıklara, Sidon'un saflarını yararak ilerleyen silüete kaydı. İstem dışı da olsa göğsümde gurur parladı. Menelaos ne derse desin, Akhilleus'un şerefi kendisine aitti.

Öndeki bir koçbaşı nihayet uçurumun dibindeki kapıyı parçaladı. Duvar patlayarak açıldı. Spartalı askerler içeriye akın etti ve ötesindeki avluya doldu. Sidon'un gümüş zırhlı savaşçılarının geri çekildiğini gördüm.

Yüksek platformlarda, bazı Sidonlu savunmacılar kaynar yağ ateşe verdi. Yağ uçurumdan aşağı sıçradı. Alevler kükredi ve kavurucu bir yağ birikintisi bir grup Spartalıya çarptı. Üç çığlık atan adam yere düştü, yağ çarptığında derilerinden dumanlar yükseldi. Achilles yine de cehenneme daldı ve iki yaralı adamı acımasız bir hızla güvenli bir yere sürükledi.

"İleri! Kırın! Onları geri püskürtün!" diye bağırdı Menelaos.

Spartalılar cevap olarak kükrediler, ilerlerken kalkanları çarpıştı, kapı baskı altında gıcırdadı ve bir başka insan dalgası Sidon'un savunmasını aşarken parçalar kopup uçtu.

Bir boynuz sesi duyuldu, sesi kayalıklardan aşağı süzülerek kemiklerimin iliğine kadar işledi. Kafalar duvarlara doğru döndü.

Uçurumun kenarında, gümüş rengi cüppeler giymiş, beyaz sakallı rahipler ortaya çıktı, dudakları hareket ediyordu. Tl2e ilahisi rüzgârla taşınan ince ve ürkütücü bir sesle yükseldi ve Spartalı askerler bu sese karşı hazırlandılar, sanki sözcüklerin kendisi onları bağlamış gibi düzenlerini sıkılaştırdılar.

Aşıl de bunu hissetti ve durakladı, kılıcını indirip duvarları taradı.

Plaj titremeye başladı, Spartalıların ayaklarının altındaki zemin kayıyordu. Kum taneleri havalandı, kıyı boyunca savruldu; uçurumun yüzünde kocaman bir çatlak açıldı ve bir açıklık genişledi.

Oradan, kanımı donduran bir şekil sürünerek çıktı.

Hydra.

Pullarla kaplı boyunları kıvrılırken kendini gün ışığına çıkardı, beş kafası, katranın içine batırılmış kömür gibi parlayan gözleriyle şapır şapır sesler çıkararak sağa sola sallanıyordu. Vücutları efsanelerdeki devasa kuleler gibi değildi, daha zayıf, daha kısaydı — eski masallardan hayal ettiğimden daha küçüktü. Her kafa tıslayarak açıldı ve bir ısırıkta bir adamı deşebilecek kadar uzun dişleri ortaya çıktı.

Askerler tereddüt etti, kalkanlarını geri çekerek düzenlerini bozdu.

Menelaus güldü, sesi kargaşanın üstünde yankılandı. Elini uzattı ve canavarı işaret etti. "Bize karşı çağırdıkları şey bu mu? Bir yavru! Bir yavrudan başka bir şey değil!" Dönerek Tl2eron'a umutla bakışlarını sabitlerken yüzükleri güneşte parladı.

Tl2eron, aşağıdaki kaos sanki sıkıcı bir gösteriymişçesine direğe yaslandı. Bir eliyle kolunun kenarını oynarken, diğer eliyle ahşap üzerinde rastgele şekiller çizdi; parmak uçlarının geçtiği yerlerde soluk kıvılcımlar parladı. Yüzündeki ifade okunamazdı.

Menelaus'un sırtışı genişledi. "Bu kadar tembellik yeter. Kendini kanıtlamanın zamanı geldi. Sidon'a Sparta'nın sahip olduğu gücü göster; onların yaratığını yok et."

Ancak Tl2eron direktten ayrılmadan önce, sahilde bir hareket belirdi.

Achilles, kumlara saçılmış parçalanmış bedenlerin üzerinden atladı, kalkanı havaya kaldırmış, kılıcı su sıçramalarıyla kaplıydı. Tl2e Hydra çığlık attı, beş kafası kırbaç gibi sallanarak ona doğru atıldı.

Bir çift çene, bir saniye önce durduğu yerde kapanarak, zemini sarsan şiddetli bir darbeye dişlerini toprağa sapladı. Başka bir kafa, onu kayalığa çarpmak amacıyla yana doğru savruldu, ama Achilles onun altından yuvarlandı ve ardında kum bulutları yükseldi.

Kalkanını hazırlayarak tek dizinin üzerine çöktü, kılıcı parlayarak pullu boğazı kesmek için savruldu. Siyah kan, yere çarptığında sıçradı ve cızırdadı. Yaralı kafa geri çekildi, ancak diğerleri sanki acıdan öfkelenmişçesine daha sert ve daha hızlı saldırdı.

Tl2eron kendini direğin üzerinden itti, kolundaki bir lekeyi küçümseyerek silkeledi. "Tabii ki," diye iç geçirdi, "altın çocuk ilk saldıran olur. Başkalarının eğlenmesine tahammül edemez."

Ona sert bir bakış attım. "Eğer eğlenceye bu kadar muhtaçsan, belki de uyuklayan bir kedi gibi tahtaya yaslanmayı bırakmalısın."

Dudakları bir cevap vermeye hazır bir şekilde kıvrıldı, ama tam o anda bir Sidon askeri korkuluğu atlayarak önümdeki güverteye sert bir şekilde indi. Soluk yüzü gümüş tozuyla parlıyordu, mızrağı çoktan havaya kaldırmıştı.

Düşünmedim. Üzerine atıldım.

Kemerimde sakladığım küçük bıçak ileri doğru fırladı ve boynuna saplandı. Geriye doğru sendeleyip korkuluğun üzerinden düşerek aşağıdaki denize kaybolurken çığlığı havayı yırttı.

Onun kaybolduğu korkuluğa gözümü kırpmadan baktım, damarlarımdan garip, titrek bir his geçiyordu.

Tl2eron'un kaşları yukarı kalktı, sırtışı kötücül bir hal aldı. "Akşam yemeğinde seni şaşırtmamam gerektiğini hatırlat bana."

Menelaus vahşi bir kahkaha attı. "Sonunda! Kanında Sparta'nın tadı var!" Kollarını genişçe açtı.

Tl2e güvertesi, daha fazla Sidonlu saldırganın tekneye atlamasıyla ağırlık ve hareketin etkisiyle aniden gıcırdadı.

Geri çekildim, bıçağım bu kadar büyük bir tehdit karşısında bir iğne gibi hissettiriyordu... ta ki Tl2eron kollarını kaldırıp havada şekiller çizene kadar. Semboller cildinde parlak bir şekilde parladı, her bir çizgi mavi ışıkla yanarken, dudaklarından kıvrımlı bir ilahi gibi sözler dökülüyordu.

Hava ikiye ayrıldı ve Sidonlu saldırganlar, görünmez bir güç onları tahtalardan koparıp denize fırlatırken çığlık attılar.

Ancak Tl2eron henüz işini bitirmemişti. Gemimizin omurgasının altında su dalgalandı, sonra sarsıldı. Derin bir titreşim gövdeyi sardı, içimi sarsarken, altımızdan bir yerden korkunç bir hırıltı geldi. Etrafımızda kırmızı köpükler kaynıyordu, sanki deniz uyanmış gibi, gittikçe yükseliyordu.

Korkuluğa sıkıca tutundum ve kıvrılan suya bakakaldım.

Sanki dünyanın derinliklerinden yukarı çekilmiş gibi, pürüzsüz bir gölge yukarı doğru yükseldi; yüzeye çıktığında devasa çeneleri açıldı. Deniz yılanının pulları dalgaların arasında yuvarlanırken parıldıyordu, sırtındaki çıkıntılar diken diken olmuştu. Karanlık ve açlıkla parıldaayan gözleriyle öne doğru kıvrılırken, vücudundan su fışkırıyordu.

Nefesim kesildi. Bu, günler önce gemimizin gövdesini parçalayan ve çığlık atan adamları denize sürükleyen o canavarca yaratık, Skylla'ydı.

kâbus, zar zor kurtulduğumuzu sandığım kâbus. Ve şimdi—buradaydı, hiç de vahşi değildi, Tl2eron'un çağrısına boyun eğiyor, eğiliyordu.

Piç. Onun saldırmasına izin verdiğini biliyordum.

Bir kükreme duyuldu ve okyanus sarsıldı; sudan başka bir devasa şekil yükseldi. Derisi gri ve siyah benekliydi ve sırtında kabuklu deniz hayvanları kabuklanmıştı. Fener gibi gözleri devasa kafasında parlıyordu. Çığlık attı, sesi kayalıkları sarsıyordu ve Sidonlular tereddüt etti, mızraklarını düşürürken düzenleri dağıldı.

“Bu da ne?” diye fısıldadım; Roz, chitonumun altında kıpırdadı ve minik bedeni gerildi. Tl2e'nin şerit kuyruğu tenime sürtündü ve bir an için bu, rahatlık arayan bir yaratıktan çok, emir bekleyen bir asker gibi geldi bana... hazır, tetikte, saldırmaya hazır.

"Tl2e Cetus," dedi Tl2eron gururla, sanki bana evcil kuşunu tanıtıyormuş gibi.

Menelaus yanımda kahkahayı bastı. “Tl2e yaşlı deniz kurdu,” dedi, sesinde zafer coşkusu vardı. “Tl2ey bunun Poseidon'un cezası olduğuna yemin etmişti, ama şimdi benim cezam. Ve Sparta'ya boyun eğiyor.”

Canavar kendini dalgalardan çıkarırken ben sadece bakakaldım. Devasa pençeli uzuvları kuma vurarak, kocaman vücudunu ileriye doğru sürüklerken çukurlar açıyordu. Her adımı sahili sarsıyordu, ağırlığı kalkınları ve bedenleri aynı şekilde ezip geçiyordu. Yosun kaplı derisi ışıktı parıldıyordu, pullarından su damlaları akıyordu.

Tl2eron henüz bitmemişti. Elini havada kayıtsızca salladı ve her biri direk kadar kalın olan dokunaçlar fırladı. Tl2ey sahile çarptı ve vantuzlu tutuşlarıyla altındaki adamları ezdi. Bu canavara bir isim vermesine gerek yoktu. Tl2e Karybdis, tanrıların bile dikkatle yaklaştığı ilkel bir güçtü. Kaslar, gözler ve kıvrılan uzuvlardan oluşan bir dağ gibi kendini ortaya çıkardı. Tuzlu su ve çürük kokusunun iğrenç bir karışımı olan pis kokusu güverteye yayıldı. Menelaus öğürerek başını yana çevirdi, sanki bu kokuyu engelleyebilecekmiş gibi etli elini sakalına bastırdı.

Tl2eron gözlerini devirdi ve dudakları hafif bir küçümsemeyle kıvrıldı. "Tanrılar, savaşın kötü kokmasını yasaklasın," diye mırıldandı, sanki kralın kusması, sahili paramparça eden canavarlardan daha çok canını sıkıyormuş gibi.

Spartalılar ve Sidonlular aynı anda donakaldılar.

Gözlerime inanamıyordum. Tl2ree canavarı, efsaneler, kabuslar, derinliklerin tanrıları, önümdeki sahilde duruyordu. Ve Tl2eron hepsine komuta ediyordu.

Bakışlarım ona kilitlendi. Ne kadar güçlü olduğunu bir kez daha fark edince göğsümde korku yükseldi.

Bu hiç bitmeyecek gibi görünüyordu.

Bakışlarım Menelaus'a kaydı, önündeki bu güç gösterisine karşı yüzünde en ufak bir endişe belirtisi bile var mı diye aradım. Ama hiçbir şey yoktu. Sadece elinin tersiyle ağzını siliyordu, gözleri tüylerimi diken diken eden bir açgözlülükle doluydu.

Tl2eron'un mühürleri hâlâ derisinde hafifçe parılıyordu, ifadesi delirtici derecede rahattı, sanki kabusları yönetmek ona hiçbir şeye mal olmuyormuş gibi.

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi başını çevirdi ve göz kırptı.

Kaşlarımı çattım. Tanrılar yardım etsin, o bundan zevk alıyordu.

Tl2e Hydra çığlık attı, dikkatimi tekrar sahile çevirdi. Yaratıklar etrafını sararken kafaları çırpınıyordu. Tl2e Karybdis'in dokunaçları iki boynu saz gibi kırdı, kıvranan kafaları kemikler çatlayıp kan fışkırana kadar kayalık yüzeye çarptı. Tl2e Cetus atıldı, çeneleriyle başka bir kafayı yakaladı, onu vücuttan koparıp dalgalara fırlattı. Tl2e Skylla alçaktan daldı, Hydra'nın gövdesini sardı, dişleri çılgınca eti parçaladı ve canavarı çığlık attırdı.

Her şey başladığı kadar çabuk bitti. Tl2e Hydra kıvrandı ve sendeledi, onların ağırlığı altında çöktü. Cansız kafaları kısa sürede kırmızı köpüğün içine battı.

Ve sonra beslenme başladı.

Tl2e Karybdis'in dokunaçları sahili taradı ve Sidon'un askerlerini sanki oyuncak bebeklermiş gibi yakaladı. Adamlar canavarın ağzında kaybolurken çığlıklar havayı yırttı, kalkanları kumların üzerinde işe yaramaz bir şekilde yuvarlandı. Tl2e Cetus kıyı şeridinde dolaştı, kaçmaya çalışanları yakaladı, solgun yüzleri dişlerin ve kanın oluşturduğu köpüklerin içinde kayboldu. Tl2e Skylla sığ sularda hızla ilerledi, arkadaşları kaçmak için birbirlerinin üzerine tökezlerken çeneleri geride kalanların üzerine çöktü.

Bir Spartalı, bir dokunaç yanlışlıkla onu sarmalayınca çığlık attı. Tl2e Çatırtı mide bulandırıcıydı, ceset bir anda yok oldu.

Tl2eron kaşlarını kaldırdı. "Oops," diye mırıldandı, sanki iki orduya kabuslar yaşatmak yerine bir kadeh şarabı devirmiş gibi.

Menelaus ise sadece güldü; askerlerin dehşeti ve gözlerinin önünde sergilenen zaferle sarhoş olmuştu. Sanki Olimpos'tan dikkatini buraya vermesini talep ediyormuşçasına kollarını gökyüzüne doğru uzattı.

"Tl2is, Sparta'nın merhametidir!" diye kükredi. "Sidon bunu öğrensin. Herkes bunu duysun. Sparta durdurulamaz. Krallığımız denizleri, gökyüzünü, yeryüzünü yakacak — hüküm sürmek için ne gerekiyorsa!"

Sözler, tuzla dolu havada ağır bir şekilde asılı kaldı, göklerin cevap vermesini bekliyordu.

Tl2eron'a bir göz attım. Bir anlığına, bakışlarında garip ve parıldayan bir şey belirdi. Sonra gözlerimi hissetti ve bunu silip attı, yüzündeki ifade sanki orada hiçbir şey olmamış gibi sahte bir ilgisizliğe geri döndü.

Bir savaş çılgılığı havayı yırttı.

Bakışlarımı kayalıklara yönelttim ve Achilles'i gördüm. Orada, yükseklerin tepesinde duruyordu, bronz zırhı okra rengi taşların üzerinde belirgin bir kontrast oluşturuyordu. Tam önünde, Sidon'un masumiyetini savunan Sidonlu komutan duruyordu.

İblisin sırtışı gibi kötücül bir şekilde kıvrılmış çift başlı baltasını kaldırdı ve ilerledi.

Uçurumun kenarında karşılaştılar, o kadar yakındılar ki sandaletlerinin altındaki kum ve çakıl parçaları uçup gitti. Kılıç baltaya çarptığında çelik çıgık attı, kıvılcımlar deniz havasına sıçradı. Achilles geri adım atmadı. Darbe üstüne darbe, ölümün eşiğinden uzaklaşarak dans etti; her hareketi yılların disiplini ve öfkesiyle şekillenmişti.

Komutan baltayı alçak bir yay çizerek savurdu. Achilles, duvarın aşınmış kenarına atladı. Kılıcı geriye doğru parladı ve adamın uyluğuna, bir meydan okuma gibi yankılanan çınlayıcı bir sesle vurdu.

Çelik, göz kamaştırıcı bir çarpışmayla tekrar vurdu ve kum duvarın aşağısına yağdı. Aşil, devasa bir darbenin altından eğildi, sonra sertçe savurdu... kılıç, komutanın sırtını yaraladı. Komutan sendeledi ve Aşil, yan tarafına ikinci bir kesik daha ekledi, ancak Sidonlu adam düşmeyi reddetti.

Komutanın kılıçları çaresizlikle çılgınca savruldu, ama Aşil ona doğru atıldı, yaklaşırken dişlerini göstererek neredeyse sırtıyordu. Adamın savunmasının içine girdi ve kılıcı ete saplandı, komutanı geriye doğru itti, ta ki uçurum ona duracak yer bırakmayana kadar.

Son bir çaresiz savuşturma daha oldu ve ardından Aşil dönerek kılıcını vahşi bir hareketle yukarı doğru savurdu. Çeliği, mide bulandırıcı bir yırtılma sesiyle et ve kemiği delip geçti; komutanın başı omuzlarından koparak havada dönmeye başladı ve kan, uçurumun kenarından fişkırdı.

Kafa kayalığa çarptı ve yuvarlandı, taştan taşa sekerek, Cetus'un tam o anda çığlık atmasıyla birlikte son bir sönük gümbürtüyle aşağıda kayboldu.

BÖLÜM 57

Savaş alanı sessizleşti.

Canavarlar bile donakaldı. Karybdis'in tentakülleri, kan damlatarak dalgaların üzerinde asılı duruyordu. Cetus, pençeli uzuvları üzerinde kumsalın kenarında çömelmiş, ağzı hâlâ Hydra'nın kanıyla kaplıydı. Skylla dalgaların içinde yuvarlandı ama saldırmadı.

Hepsi sanki görünmez bir ip ile bağlanmış gibi duruyorlardı. Sadece Tl2eron hareket etti, mühürleri hâlâ hafifçe parlıyordu, bakışları aşağıdaki kaosa soğukkanlılıkla sabitlenmişti, sanki dünyayı sessizliğe boğan tek kişi oymuş gibi.

Bir an için, sadece dalgaların çalkantısı ve kumlara saçılmış cesetleri yalayan kırmızı dalgalar vardı. Tl2en, Sidon'un savaşçıları tek tek mızraklarını düşürdüler. Dizleri bükülürken ve ellerini teslim olarak kaldırırken kalkanlar yere düştü.

Rahatlama hissi, korkuluğa sıkıca tutunduğum ellerimi gevşetince, titreyen bir dalga halinde ciğerlerime hava doldu. Korkuluğu o kadar sıkı tutmuştum ki parmak eklemlerim ağrıyordu.

Her şey bitmişti. Tanrılar, gerçekten bitmişti.

"Bitirin işlerini!" Menelaus aniden yanımda kükredi. "Kimseyi . Sidon, Sparta'ya karşı gelmenin ne demek olduğunu öğrensin!"

"Hayır!" Bu söz, durduramadan ağızından fırladı. "Teslim oldular! Kazandınız, burada bitirin!"

Birkaç asker tereddüt etti, kılıçları havada dondu, sanki sesim kan bulutunu yarmış gibi gözleri bana doğru fırladı.

Menelaus başını yavaşça çevirdi, iri cüssesi üzerime gölge düşürdü. Gözleri, sanki ben onun yerlerini kirletmiş bir evcil hayvanmışım gibi, küçümseyerek üzerimde dolaştı. "Sus," diye tısladı. "Savaşta hiç anlamayan bir çocuk gibi konuşuyorsun." Elini salladı. "Götürün onu."

Bir asker tereddütle bana doğru adım attı, mızrağını daha sıkı kavradı.

Midem bulanmasına rağmen kendimi toparladım ve çenemi kaldırdım. "Hayır. Kalacağım." Sesim titriyordu ama daha yüksek ve daha kararlı konuşmaya zorladım. "İzleyeceğim. Dökeceğiniz her damla kanı göreceğim."

Menelaos gözlerini kısarak bana öfkeyle baktı, ama hiçbir şey söylemedi. Asker tereddüt etti, sonra kralın sessizliği karşısında geri çekildi.

Aşil ve askerleri, öfkeli bir kararlılıkla kılıçlarını sallayarak ileri atıldılar. Deforme olmuş bedenleri parıldıyordu, kılıçlarından kırmızı kan damlıyordu, zırhları çökmüş ve fetih ateşiyle kaynıyordu. Sidonlu kurtulanlar, harman demirinin altında saman gibi yere yığıldılar, acımasız bir hassasiyetle parçalandılar.

Kral, Tl2eron'a döndü, eli tanrılar ve canavarlar oynayan bir adamın dikkatsizliğiyle hareket ediyordu. "Onları serbest bırak."

Tl2eron kurt gibi sırtıttı, deniz esintisi koyu saçlarının uçlarını okşuyordu. "Benim için bir zevk."

Elini kaldırdı ve havada önce beyaz, sonra mavi, sonra da parıldayan altın renginde üç sembol çizdi. Göğüs kafesinde, bu dünyaya ait olmayan, titreyen bir akor gibi büyüün nabzını hissettim.

Aşağıda, canavarlar yeniden canlandı. Tl2e Karybdis'in dokunaçları dalgalara çarptı, sığ sulardan adamları sürükleyip kayalara çarptı, ta ki kumsal kırmızıya boyanana kadar. Tl2e Cetus pençeli uzuvlarıyla ilerledi, askerleri korkmuş kuşlar gibi dağıttı, sonra da onları devasa çeneleriyle yakaladı. Skylla kıyıya doğru daldı, bir çığlık atarak dalgaların arasından fırladı, koşamayacak kadar yavaş olan adamları dişleriyle yakaladı ve çığlık atan adamları çalkantılı suların altına çekti.

Spartalı askerler aralarında dolaşarak, yaralı olanları acımasız ve kesin bir şekilde öldürdüler. Çıglıklar, demir ve deniz yosunu kokusu arasında yankılandı.

Dünya dönüyor gibi görünürken midem bulandı, asit yukarı doğru tırmandı. Ölümlü askerlerin vahşetini izlemek yetmemişti. Şimdi de Tl2eron'un sahip olduğu büyüünün çağırdığı canavarlar, ete kemiğe bürünmüş lanetler gibi savaş alanını delip geçiyordu.

Görüşüm bulanıklaştı, dünya etrafımda kırmızı ve tuzlu bir sis içinde yüzüyordu. Söylediklerime rağmen, kendimi korkuluktan kopardım ve Tl2eron'un durduğu bayrak direğinin gölgesine sendeleyerek gittim; kendimi tutarken ahşap omzuma sertçe çarptı. İçimden bir kusma dalgası geçti, ardından bir tane daha. Safra boğazımı yakarak, ekşi bir akıntı halinde güverteye döküldü. Tahtaların üzerine sıçradı, bir kısmı Tl2eron'un sandaletlerine tehlikeli derecede yakındı. İçimdeki acımasız bir yan, ona bulaşmış olmasını umuyordu.

Ama kusmak hiçbir işe yaramadı. Mide bulantısı içimde kaldı, kıvrılıp çürüyordu.

Dikleşip elimi ağzıma götürdüğümde, Mene laus'un gözleri bana doğru kaydı. Yüzündeki ifade değişmedi, hâlâ o heykel gibi kibirli maskesini takıyordu, sanki benim zayıflığım onun dikkatini çekmiyormuş gibi.

Tl2eron hafifçe eğildi, mühürlerinin soluk parıltısı kırmızı ışığı yakaladı, bakışları uzun çimlerdeki bir avcının sessiz sabrıyla yanıyordu. Sesi ipeksi, Menelaus'un küçümsemesinden bir şekilde daha derine işleyen bir eğlenceyle doluydu. "Savaşlar tanrılar ya da krallar tarafından kazanılmaz, Majesteleri," diye mırıldandı. "Tl2e, canavar olmaya razı olanlar tarafından kazanılır."

Konuşurken elleri ince bir yay çizdi ve parmakları, havada eriyip gitmeden önce parıldayan semboller çizdi. Kıyıda, Karybdis'in dokunaçları sallanırken dondu, Cetus başını eğdi ve Skylla dalgaların arasına kaydı. Canavarlar tek tek katliamdan uzaklaştılar, gelgit onları tamamen yutana kadar derinliklere çekildiler.

Bu sözler içimi zehir gibi sardı. Bir cevap bulamadan, sahilden bir kükreme yükseldi; önce alçak, gırtlaktan gelen bir uğultu, sonra giderek güçlenerek zafer korusu gibi yükseldi.

"Sparta için!"

Bu haykırış katliamın ortasında yankılandı ve katliamın ortasında toparlanan askerlerimizin seslerini yükseltti. Mızraklar havayı yırttı, kalkanlar çınladı ve yankıları

Canavarların ayrılışı, onların coşkusunu daha da körüklemiş gibiydi.

Kayalıklar kükremeleriyle titredi ve deniz, kan ve fetihten oluşan bir şarkı gibi yanıt olarak onu geri fırlattı.

Kıyı artık bize aitti, ama bunun bedeli ruhuma kazınmıştı.

Menelaus gemiden ilk inen oldu, meşalesi dumanla kaplı gökyüzüne karşı parıldıyordu. Ben de onun peşinden gittim, sandaletlerim deniz suyu ve kanla kayganlaşmış iskelede kayıyordu. Kuma adım attığımızda soğuk dalgalar ayak bileklerimi yaladı. O tereddüt etmeden ilerledi, ben de yakınında kaldım; Sidon'un yıkıntılarından yükselen duman, üzerimize bir kefen gibi çökmüştü.

Zemin ayaklarımın altında titriyordu, artık savaş yüzünden değil, bir şehrin ölümü yüzünden. Duman, ağır kuleler halinde yukarı doğru kıvrılıyor, gri gökyüzünü kaplıyordu. Uçurum duvarının ötesinde, Sidon yanıp sönüyordu; çatıları çatlamış, salonları içleri boşaltılmış ve sütunları kül yığınlarına dönüşmüştü. Alevler kirişler boyunca sürünerek parçalanmış pencerelerden sıçradı, yırtık bayraklar boyunca yukarı doğru koştu, ta ki küllere dönüşene kadar.

Deniz enkazı kemiriyordu, kararmış taşları kıpkırmızı dalgalarına sürüklüyordu, sanki yaptıklarımızın kanıtını yutmak istercesine. Kıvılcımlar gelgite karşı tıslıyordu, bıçağın öpücüğü altında sönen bir hayat kadar kolay bir şekilde yok oluyorlardı.

Sahilde toplandık; çamurla kaplı bronz zırhlı Spartalılar, kalkanlarını mezar taşları gibi kuma saplamışlardı. Zırhlarında kan izleri, yüzlerinde toz vardı; fetihten sonra dikilmiş heykeller gibi, sarsılmaz ve boyun eğmez bir şekilde duruyorlardı. Menelaos ortada yükseliyordu; meşale ışığı onu bir savaş tanrısı gibi gösteriyordu.

Oysa savaş sırasında tanrısal denebilecek tek bir şey bile yapmamıştı. Ne şimşek ne de imkansız bir güç... havada sihirli bir titreme yoktu. Bir orduyu yöneten bir adamın olağan vahşetinden başka bir şey yoktu.

Askerlerin bunu fark etmemesi ya da umursamaması garipti. Ona her zamanki gibi aynı saygıyla bakıyorlardı, sanki "yaşayan tanrı" efsanesi, önlerinde duran gerçeklerden daha önemliymiş gibi.

Arkasında, askerler harabelerin arasında dağıldılar, meşalelerini sedir kirişlerine, yıkılmış evlere, düşenlerin cesetlerine sapladılar. Her kıvılcım

açgözlülükle sıçradı, çatıları yuttu ve sütunlara tırmandı, ta ki tüm şehir alev dilleriyle gürleyene kadar.

Rüzgâr, sedirin reçineli yanık kokusunu, tuzun keskin kokusunu ve hepsinin altında, sadece birkaç saat önce burada yaşamış olan yüzlerce kişiyi hatırlatan yanmış etin pis kokusunu bize taşıdı.

Menelaus, meşalesini daha yükseğe kaldırmadan önce yanan şehri uzun bir süre hayranlıkla seyretti. Sesi dalgaların üzerinde yankılandı, dalgaların sesini ve dumanın içinde hâlâ yankılanan çığlıkları bastırdı. "Bu gece, zaferin tadını çıkaracağız!"

Ateş ona cevap veriyormuşçasına daha da yükseldi.

"Bu gece, Sparta'ya karşı koyabilecek hiçbir şey kalmayacak!"

Kıyıya vuran odunlardan oyulmuş uzun masalar, kaba kanvasların altında uzanmış, baharatlı et tabakları, keskin kokulu peynirler ve çalınan Sidon şarabının bulunduğu amforaların ağırlığı altında sarkmıştı. Askerler, zırhlarını gevşetmiş, yüzleri zaferin coşkusuyla parıldayarak içeri akın etti. Dişlerini gıcırdatarak et parçalarını parçalarken parmaklarından yağ damlıyordu. Ellerine kırmızı şarap dökülüyordu ve gürültülü kahkahaları kulaklarını tırmalıyordu.

Menelaos aralarında yoktu. Zafer ve şarabın sarhoşluğuyla çadırına sendeleyerek gitmiş, Sparta'nın geri kalanı ziyafet çekerken kürklerinin üzerine yığılmıştı. Meşalesi onun için yeterince parlamıştı; Sidon'un közlerinin sönmesini izlemeye gerek duymamıştı.

"Sparta bir daha asla açlık çekmeyecek!" diye bağırdı bir adam, damlayan bir butu ateşin ışığına doğru kaldırarak.

"Sidon yanarken olmaz!" diye bağırdı bir diğeri, ağzı doluyken.

Banklarda kahkahalar yayıldı. Bir asker kadehini masaya vurdu, şarap masanın üzerine sıçradı. "Sidon'un böyle yediğini bilseydik, daha erken gelirdik!"

"Daha erken mi?" diye alay etti bir başkası, dişleriyle bir parça et kopararak. "Sırf peynir için çıplak ayakla yürürdüm!"

Aceleyle kurduğum çadırımın girişinde oyalanıyordum, kişisel muhafızlarım birkaç adım ötede duruyordu. Parmaklarım, Alcmene'nin elime sıkıca tutuşturduğu şarap kadehini sıkıca kavıyordu. Omuzlarımı saran pelerin, soğuğu engellemeye pek yaramıyordu... ya da göğsümdeki ağırlığı. Her kahkaha bir darbe gibi çarpıyordu, bronzun tahtaya çarpmasıyla çıkan her ses bir ağıt gibi yankılanıyordu.

Askerler, cariyelerle değil, hizmetlerine zorladıkları Sidonlu kadınlarla eğleniyorlardı. Bir kadın bir savaşcının yanına diz çökmüş, saçları dağınık ve elleri titreyerek kadehi onun ağızına götürüyordu.

"Dikkat et, kız," diye alaycı bir şekilde dedi, şarap sakalından aşağı akarken. "İçkimi israf edersen, kumdan yalayacaksın."

Etrafındaki adamlar kahkahalarla gülüyordu. Savaşcı, nasırlı eliyle kadının çenesini kavradı ve yüzünü yukarı doğru çevirdi. "Gülümse."

Kızın dudakları gerildi, sert ve yapmacık bir gülümsemeyle, ve adam dişlerinin arasına bir parça et sıkıştırdığında, kız diğer yarısını da ağızıyla koparmasına izin verdi; kahkahası, çatlamış bir enstrüman gibi boğazından çıktı.

Ne zaman hareket ettiğimi fark etmeden, ateşin ışığı tacımın altın rengini yakalayacak kadar, çemberdeki tüm askerlerin sessizleşecek kadar ileri adım attım.

"Yeter," diye tısladım, bu kelimenin saygı duyacakları bir emir gibi algılanmasını umarak.

Savaşcının parmakları kızın çenesinin üzerinde dondu. Bana baktı, şarap sisinin altında belirsizlik parıldıyordu.

"Onu bırak," diye emrettim.

Gergin bir yay kirişi kadar uzun bir süre geçti, sonra isteksizce onu bıraktı. Kız geriye doğru sıçradı, titreyen nefeslerle ellerinin ve dizlerinin üzerinde uzaklaşmaya çalıştı, gözleri inanamama hissiyle fal taşı gibi açılmıştı.

"Kraliçem." İki muhafız o kadar hızlı bir şekilde yanımda belirdi ki, neredeyse irkildim. Zırhları, benimle askerler arasına ince ama kesin bir şekilde bir duvar oluştururken, kollarımı sıyırdı.

"Lütfen çadırınıza dönün," dedi biri, saygılı görünmeye çalışarak.

Öyle değildi.

Boynumdan yukarıya doğru bir sıcaklık yayıldı, aşağılanma hissi derimin altında batıyordu. Beni korumuyorlardı. İzleyen her erkeğe, öne çıkabileceğimi, konuşabileceğimi, emir verebileceğimi hatırlatıyorlardı...

...ama söylediğim hiçbir şeyin kralın ağırlığına sahip olmadığını hatırlatıyorlardı.

Askerler bunu anında anladı. Gerginlikleri bir anda dağıldı ve biri kahkahayı bastı. Bir diğeri kadehini kaldırdı ve o an paramparça oldu.

Muhafızlar beni ateşin ışığından iki adım geriye çekene kadar, kutlama çoktan yeniden coşmaya başlamıştı — tezahüratlar yükseliyor, etler parçalanıyor, kızın dehşeti sanki ben hiç konuşmamışım gibi şarap ve savaş çığlıkları tarafından yutuluyordu.

Elimdeki kadehe baktım, şarap koyu ve ağırdı, ve yine Anysa'yı ve onun ne düşüneceğini düşünmeden edemedim.

Benden çok hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Tl2e alevleri havaya yağ püskürttü; ben de başımı kaldırıp baktım; gözlerim, en şiddetli kısmın biraz uzağında, pürüzlü bir bankta uzanmış, elinde bir fincan sallanan Tl2eron'a takıldı. O gülmiyordu, diğerleri gibi alay etmiyordu. Bunun yerine gözleri hareket ediyordu —sabit ve dikkatli bir şekilde— her bir askeri, her bir kahkaha patlamasını, Sidonlu kadınlara yapılan her acımasız itiş takip ediyordu, sanki bu savaşı yönettiğini iddia eden adamların profilini çiziyormuş gibi.

Onun oynadığı oyunu anlamaya çalışarak ona bakarken, bakışları benimkilere kaydı. Ağzında bilmiş bir gülümseme belirdi ve yine göz kırptı.

Yanaklarım kızardı ve gözlerimi ondan ayırırken dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı.

Bir çığlık dikkatimi tekrar ateşe çekti. Sidonlu kadınlardan biri bir askerin elinden kurtulmaya çalışıyordu, kolu kapana kısılmış bir kuş gibi sallanıyordu. Asker onu kucağına çekip, elini boğazına sıkıca dolandırarak kadehi ağzına götürdüğünde kahkahalar yükseldi. Askerin dudaklarının arasına zorla soktuğu şarapla boğuldu, kırmızı sıvı çenesinden aşağı akıp elbisesini lekeledi, arkadaşları ise acımasız bir zevkle kahkahalar attı.

Kadeh elimden kaydı. Bir adım öne çıktım, sesim çoktan yükseliyordu, az önce öğrendiğim ders hiç olmamış gibi sözcükler boğazımda yanıyordu.

Tekrar bağırmadan önce, bir el kolumu yakaladı. Aceleyle geri çekildim, çadırın kanvası üzerime kapandı, ateşin ışığı kayboldu. Döndüm, çığlık dilimin ucunda duruyordu... ama karşımda sadece Achilles vardı. Göğsü hâlâ savaşın pençesindeki bir adam gibi inip kalkıyordu ve gözleri vahşiydi... kan ve zor kazanılmış zaferden doğan acımasız bir coşkuyla parlıyordu.

Konuşmak için dudaklarımı araladım, ama kelimeler boğazımdan geçemedi. Ağzı, sanki hâlâ kumları fethediyormuş gibi, acı verecek kadar ısrarcı bir şekilde benimkini ele geçirdi.

Şarap ve tuzun tadı içime işledi, elleri belime dolandı, beni vücudunun sıcaklığına doğru çekti.

Ona karşı nefes nefese kaldım, parmaklarım sert omuzlarını kavradı. Dili dudaklarımı aştı, ciğerlerimdeki havayı çaldı. Göğsünden düşük bir inilti yükseldi, içimde titreşti, sanki benim tadım kanında alevlenen ateşi daha da körüklemiş gibi. Dünya onunla birlikte sallandı—dışarıda bağırان askerler, duman ve yanmış etin kokusu—hepsi onun sıcaklığının altında boğuldu, bana baskı yapan o saf arzu.

Eli yukarı kaydı, pelerininim kumaşına dolandı, kumaş gerilene kadar yumruğunu sıktı. Beni kendine doğru çekti, vücudunun hatlarına sıkıştırdı, sanki bizi birbirine kaynaştırabilir, açlığıyla aramızdaki mesafeyi yakıp yok edebilirmiş gibi. Ağzı benimkine daha sert bastırdı, ateşli, çaresiz, sanki savaş alanını ele geçirdiği gibi beni de ele geçirecekmiş gibi. Tamamen ve sorgusuz sualsiz.

Aniden vücudu titredi. Nefesi kesildi ve dudakları benimkiler üzerinde gevşedi, belimi sıkıca kavrayan elleri gevşedi.

"Achilles?" diye fısıldadım, bana yaslanırken onu dik tutmaya çalışarak.

Daha da ağır bir şekilde yere yığıldı, beni bir adım geriye sürükledi, başı omzuma yaslandı. Onun altında sendeledim, onu tutmaya çalışırken pelerinin omuzlarımdan kaydı. Tamamen kas ve bronzdan oluşuyordu, iri cüssesi göğsümdeki havayı sıkıştırıyordu.

"Tanrılar," dişlerimi sıkarak mırıldandım, ama bu sözler ona olduğu kadar kendime de yönelikti. Onu santim santim indirdim, sırtı kumla kaplı kürklerin üzerine değene kadar vücudunu yavaşça yere bıraktım. Saç telleri alnına düştü, dudakları sanki benim adımı söylerken nefesini yarıda kesmiş gibi aralandı.

Tl2eron yine iş başındaydı, büyüü Achilles'i açlığının pençesine düşürmüş ve onu dibe çekmişti.

Öfke içimi yaktı ve ellerim yumruk haline geldi. Bu ne cüret? Achilles'i sanki bir piyon, ağzı bağlanacak bir canavar gibi görüp gücünü ona kullanmaya nasıl cüret eder?

Bu *yabancı* nasıl cüret ederdi de hayatımı bu şekilde kontrol etmeye çalışırdı... hem de ne için?

Kendi eğlencesi için mi?

Ayağa fırladım ve ağır çadır perdesini itip geçince çadır direkleri sallandı, sonra aniden durdum. Tl2eron eşikte duruyordu, sanki

benim çıkmamı tam da o saniyeyi bekliyormuş gibi.

Direğe yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, derisinde hâlâ mühürlerin soluk parıltısı duruyordu. Gözleri tembelce benimkilere kaydı, ağzında bir sırıtış yayıldı. "Birini mi arıyorsunuz, Majesteleri?"

"Seni," diye hırladım.

Sırıtışı genişledi, hızlı ve vahşi, beni tehdit ettiği kadar benimle de oynuyordu. Bakışları beni geçip örtünün aralığından dışarıya kaydı ve ne gördüğünü bilmek için dönmeme gerek yoktu; Achilles çadırın gölgesinde uzanmış, kıpırdamıyordu. Gözleri tekrar bana döndüğünde, sanki son zarını atmış ve kader tam da onun lehine sonuçlanmış gibi tehlikeli bir şekilde parıldıyordu.

"Gerçekten neyi çekici buluyorsun anlamıyorum," dedi, sanki Achilles'in varlığı duyularını rahatsız ediyormuş gibi burnunu kırıstırarak. "O kadar ciddi. O kadar... asil. Onu izlemek bile yorucu."

Dişlerimi gıcırdattım. "Senin olduğun şeydense asil olması daha iyidir."

"Demek istediğim," Tl2eron sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi devam etti, sanki bir sır paylaşıyormuşuz gibi öne eğilip sesini alçaltarak, "beni yanlış anlama

—o, bir zamanlar ilham dolu birinin yonttuğu bir heykel gibi. Ama heykeller gülmez. Ya da flört etmez. Ya da sırf kızaracak mısın diye kulağına müstehcen şeyler fısıldamaz, Majesteleri."

Gözlerimi kısarak, içimdeki garip kıpırdamayı görmezden geldim. "Hiç susmaz mısın?"

Yüzünde yine bir gülümseme belirdi, çekicilik ve tehlikeyle parıldıyordu. "Bu kadar eğlenirken durmam."

Sönmekte olan ateşin ışığında onu inceledim, gülümsemenin ötesine bakmaya çalıştım. Her zaman zahmetsiz görünüyordu, bir maske gibi takılmıştı. Vücudu kamburlaşmıştı, ses tonu tembel bir çekişle doluydu, ama gözleri... hiç durmuyorlardı. Her zaman izliyor ve ölçüyorlardı, her hareketi, her zayıflığı not ediyorlardı.

Menelaus bu adama çok az soru sormuştu ve Tl2eron'un yaptığı hiçbir şey beni aksine inandıramazdı. Güçlü yaratıkların kafeslerden daha çok nefret ettiği bir şey yoktu. Ve Tl2eron'un kendi isteğiyle bir kafese girdiğine asla inanmayacaktım.

Kendimi dikleştirdim. "Bir oyun oynuyorsun," diye tısladım. "Ve kuralları bilmemekten bıktım. Neden buradasın?" Yüzündeki sırıtış seğirdi, ama ben devam ettim.

"Sparta'da ne istiyorsun?"

Bakışları aşağı kaydı, şehvetli bir şekilde değil, ama ensemden aşağı bir sıcaklık yayılmasını sağlayacak kadar kasıtlı bir şekilde. Bu, Achilles'in uyandırdığı kavurucu, yakıcı ateş değildi... ama daha hafif bir şeydi. Daha hızlı. Sürtünmeden oluşan bir alev.

O *sinir* bozucuydu.

"Tabii ki senin yüzünden buradayım," dedi Tl2eron, Menelaus'un uykudan uyandıktan sonra aslan gibi esnemesini hatırlatan rahat bir hareketle direği iterek.

"Benimle oyun oynama," diye homurdandım. "Yeter artık yalanlar. Yeter artık sırtıtmalar. Neden burada olduğunu söyle!"

İlk kez gülümsemesi sarsıldı. Genellikle o çılgın eğlenceyle parıldayan gözlerinin kenarları yumuşadı. "Yalan söylemedim," dedi ve sözlerinde her zamanki şakacı tavrı yoktu. "Menelaus için buradayım."

Tl2e boğazımda bir hırıltı duyuldu. "Ondan ne istiyorsun? Onun *oyuncağı* olmak istemediğini biliyorum."

Tl2at'ın o sırtışı geri döndü, hafif ama sinsi. "Herkesin istediğini istiyorum, kraliçem. Kocanın tanrıları nasıl kovduğunu bilmek."

Tl2e'nin itirafı beni hazırlıksız yakaladı.

"Bunu çözmeye biraz daha yaklaştın mı?" Bir an sonra, alaycı bir tonla sordum. Soru gerçektir ve ben de cevabı en az onun kadar merak ediyordum, bu yüzden alaycı tavrım işe yaramadı.

Tl2eron'un ağzı seğirdi, ama gözleri karanlık kaldı. "Bazı günler," diye mırıldandı, sesi alçaktı. "Bazı günler bulduğumu düşünüyorum."

Sözler ağzından çıkar çıkmaz, o his yine beni vurdu. Göğsüm o tuhaf hisle sıkıştı. Bir ağırlık içime doğru bastırdı, sanki hava kaburgalarımın altına yerleşmiş gibi hissettim. Tl2e ritmi geri döndü, bana ait olmayan bir vızıltı, göğüs kemiğimin altında atan ikinci bir kalp atışı.

Elimi göğsüme bastırdım, parmaklarımı genişçe açtım, ama bu baskıyı hafifletmeye yetmedi. Her atım, sanki dünyanın kendisi beni çekiyormuş gibi, tuhaf ve ısrarcı bir şekilde dışa yankılanıyordu. Çağırıyordu.

"Bana ne yapıyorsun?" diye homurdandım.

Tl2eron başını hafifçe eğdi, yüzünde bir anlık şaşkınlık belirdiğinde gözleri kısıldı. "Hiçbir şey yapmıyorum," diye mırıldandı, ama

son sefer olduğu gibi, sanki o da duyuyormuş gibi geldi. Sanki o ödünç alınmış ritmi benim aracılığımla dinliyormuş gibi.

Kaşlarımı çattım, ona inanmadım; göğsümdeki ritim aniden kesildi ve ikinci kalp atışının olduğu yerde sadece sessizlik kaldı. Kendi nabzım da onun ardından tökezledi, sanki o da hazırlıksız yakalanmış gibi.

Gözlerini kırptı, neşeli gülümsemesi hemen yerine geri döndü. “Ama aceleci davranmayalım, Majesteleri. Hâlâ bir şeyler yapmam için zaman var, biliyorsunuz.”

Çenemi kaldırdım, sesime sertlik kattım. “O zamanı nasıl kullanacağına dikkat et, Tl2eron. Başkalarının amaçları uğruna çarpıtılmaktan bıktım artık.”

Kaşlarını alaycı bir şaşkınlıkla kaldırdı, sırtışı yeniden genişledi. “Kraliçem ne emrederse.”

Arkamda, Achilles kıpırdadı. Boğazından bir ses çıktı; tam bir kelime sayılmazdı, tam bir inilti de değildi, ama Tl2eron’un onu sarmaladığı büyülü uykuda hâlâ orada olduğunu hatırlatmaya yetecek kadar.

Tl2eron’un gözleri yine üzerimden kaydı. Achilles’e, zincirlenmiş bir canavara bakarcasına aynı mesafeli merakla baktı. Sonra, bakışları yavaşça bana geri kaydı, sanki kaptanın çaresiz hali, aramızdaki küçük konuşmayı daha da eğlenceli hale getirmiş gibi.

Kalbim hızla çarptı. Achilles çok iri ve çok belirgindi, saklanamazdı. Çadırın önünden geçen herkes içeri bakıp onu görebilirdi. Hızla öne adım attım ve Tl2eron’un görüşünü engellemek için çadırın girişinin önüne geçtim, ancak bu, omurgamdan yukarı doğru tırmanan endişemi hafifletmedi.

"Büyünü kaldır," diye bağırdım. "Onu serbest bırak."

Tl2eron dilini şaklattı, sesi yumuşak ve alaycıydı. “Peki bunu neden yapayım?” Gözleri çadıra kaydı ve boş boş çenesine dokundu. “Söyleyin bana Majesteleri,” diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine. “Ona baktığınızda, hayatınızı emanet edebileceğiniz adamı görüyor musunuz?”

Sesi beni hazırlıksız yakaladı. Alaycı değildi, en azından tamamen değil. Tl2eron’un sesinin altında garip bir şey vardı. Boğazım düğümlendi. Neden cevabı önemsiyormuş gibi geldiğini merak ederek tereddüt ettim.

"Evet," dedim sonunda, sesim alçak ama kararlıydı.

Bakışları Achilles'in üzerinde dururken yüzünde gölgeler belirdi. “Ah. Güven.” Başını salladı. “Ölümlülerin bu kadar cömertçe dağıttığı en ölümcül armağan. Bir kez

verildiğinde, boğazına dayanan bir bıçak haline gelir... ve en kötüsü ne biliyor musun?" Bana bir bakış attı. "Seni deşerken buna bağlılık diyeceksin."

Sözlerini aramızda asılı bıraktı, gülümsemesi yerine geri döndü. "Majesteleri, bunu daima hatırlamalısınız. Bazı yaralar, çok geç olana kadar kanamaz."

Sonra topuklarını döndü ve gecenin karanlığına doğru büyük adımlarla yürüdü; karanlık onu tamamen yutmadan önce, ateş ışığı aniden parlayan mühürlerinin ısıltısını yakaladı.

Onun beni bıraktığı yerde donakaldım, uyarısı derimin altında bir kıymık gibi içimi kemiriyordu.

Sonunda döndüm, elimde ağırlaşan kanvas parçasıyla içeri süzıldüm. Achilles hâlâ onu bıraktığım yerde yatıyordu, vücudu kürklerin üzerine yayılmış, göğsü düzenli ve derin bir şekilde inip kalkıyordu.

Hızla yanına gittim, bir kürkü kaldırıp gövdesinin üzerine örttüm, elimden geldiğince düzgünce yerleştirdim, sanki o ince kılık değiştirme, meraklı gözlerin çadırında yatan Sparta kaptanını tanınamamasını sağlamak için yeterli olacakmış gibi.

"Alcmene," diye fısıldadım. Hemen yanıma geldi. Bakışları, endişeyle genişlemiş gözlerle Achilles'e kaydı, sonra tekrar bana döndü, gözlerinde sorular dolanıyordu. "Girişi gözet. Kimseyi içeri almayın."

Hemen başını salladı ve tek kelime etmeden döndü, çadırın ağzına dikildi, omuzlarını dikleştirdi, vücudu canlı bir bariyer gibi girişi kapattı.

Ancak o zaman nefes alabildim.

Elbette Achi les'e güveniyordum. Bu düşünce, Tl2eron'un sözlerinin yankısına karşı bir kalkan gibi, inatçı ve şiddetli bir şekilde yükseldi. Yabancı ne tür oyunlar oynarsa oynasın, kulağıma ne tür zehirler fısıldarsa fısıldasın, buna dokunamazdı.

Kendimi içinde bulduğum bu dünyada güvenebileceğim çok az kişi vardı.

Ama Achilles onlardan biriydi.

Yorgun bir nefesle, onun yanındaki kürklerin üzerine uzandım, onun ısınısını hissedebilecek kadar yakına. Kendime uyumayacağımı, gözlerimi açık tutarak, çadırın dışındaki her sese karşı uyanık kalacağımı söyledim.

Ama yine de yorgunluk beni ele geçirdi. Göz kapaklarım ağırlaştı, düşüncelerim Tl2eron'un sözleri etrafında bulanıklaştı, gözlerimin arkasında hâlâ dans eden ateş ışığına karşı. Kararlılığım rağmen uyku beni ele geçirmeden önce hissettiğim son şey, sırtımda Achilles'in sıcaklığıydı.

BÖLÜM 58

Bir an önce ona direniyordum, bir an sonra... Yine rüya görüyordum.

Kırmızı krallığın ışıkta boğulduğu.

*Gökyüzü başımın üstünde beyaz bir alev gibi parlıyordu, göz kamaştırıcı, sonsuz, göklerdeki bir yara gibi. Ama bu sefer ışık **sabit** değildi. Titriyordu, dengesizdi, alev gibi sallanıyordu. Gölgeler, küllü kanatlar gibi üzerinde süzülüyordu.*

Aşağıdaki toprak kıpkırmızıydı, evet, ama sadece eski anılar ya da kutsal tozla değil. Bu kez kanıyordu. Gerçek kan, taze ve dumani tüten, çatlamış taşlar ve parçalanmış kemikler arasında kalın akıntılar halinde akıyordu. Bir zamanlar evlerin durduğu çukurlarda birikiyordu. Kömürleşmiş ketenlere emiliyordu. Ateşle buluştuğu yerde buharlaşıyordu.

Üzerindeki şehir yanıyordu, kararmış sütunlar ve çökmekte olan duvarların oluşturduğu bir harabe. Halkı gitmişti. Hayır, gitmemişti.

Düşmüşlerdi.

Cesetler, intikamcı bir tanrıya atılmış kurbanlar gibi sokaklarda sıralanmıştı. Ve hepsinin üzerinde, sarayları bir cenaze ateşi gibi yanıyordu, bayrakları gece gökyüzünde ölmek üzere olan çığlıklar gibi dalgalanıyordu.

Ve yine de taht bekliyordu.

Geniş. Karanlık. Ona doğru attığım her adımda nabız gibi atan canlı altın damarlarla oyulmuş. Tabanında, alacakaranlığa bürünmüş kadın duruyordu; bükülmüş köklerden yapılmış tacı

ve şöhreti, kanla ıslanmış toprağın üzerine uzun gölgeler düşürüyordu. Yüzü eskisi gibiydi, pürüzsüzdü, sanki acımasız bir el onu silmiş gibi.

Ama şimdi elleri boş değildi.

Artık ellerinden kırmızı damlıyordu.

Parmakları, sanki görünmez bir şeyin dizginlerini tutuyormuş gibi, ılık ve gölgeden oluşan bir ipin etrafına dolanmıştı. Tasmalı bir şey. Ya da zar zor tasmalı.

Yanında, şekli değişmemiş altın kanatlı adam duruyordu — hâlâ öfkeye dönüşmüş güzellik, ete kemiğe bürünmüş ılık, fırtına, yıldız ışığı ve çelik. Yine de gözlerinde yeni bir şey parlıyordu... tanıma ve zafer.

Kanatları genişçe açılmış, bir demirci ocağından çıkan kıvılcımlar gibi közler saçıyordu. Artık beklemiyordu. Çağırıyordu.

Etrafımda şiddetli bir rüzgâr esti, sadece ateş ve tuzu değil, ölümün kokusunu, yanmış eti, demir kanı... boğulacak kadar yoğun bir kederi de beraberinde getirdi.

Konuşmaya çalıştım. Yalvarmaya. Çığlık atmaya. Kaçmaya.

Ama hiçbir şey çıkmadı.

Çünkü içimdeki karanlık bir parça onlarla birlikte olmak istiyordu.

Yüzsüz kraliçe başını eğdi. Altın varlık elini kaldırdı, bu sefer emir vermek için değil, hoş geldin demek için.

Ve ben bir adım attım.

Kanın içine.

Ateşe doğru.

Birden uyandım, ılık çoktan kanvas duvarları delip geçiyordu, Roz ısrarla omzuma dokunuyordu, kurdele kuyruğu sanki bir süredir beni uyandırmaya çalışıyormuş gibi seğiriyordu. Ağzım yine kuru ve acıydı, sanki rüya kalıntılarını dilimin üzerine sürmüş gibi. Bir an hareketsiz yattım, kalbim çarpıyordu, ateşi güneş ışığından, çığlıkları çadırın ötesindeki bağırışlardan ayırmaya çalışıyordum.

Sonunda döndüm, elimi yanımdaki soğuk kürkleri dokunmak için uzattım, çünkü elbette Achilles gitmişti.

Göğsümde o her zaman var olan acı açıldı. Hayatımdaki her türlü sıcaklığın ne kadar çabuk yok olduğunu hatırlatan bir acı. Bir kabustan ne kadar kolay uyanıp, başka bir kabusun beni beklediğini görebildiğimi hatırlatan bir acı.

Düzensiz nefeslerimin sesinin altında, kamp çılgınca bir hareketlilik içindeydi; rüzgârla gelen bağırışlar, ayak seslerinin gümbürtüsü ve

Tl2at

Çadırın kapısı kıpırdadı ve Alcmene içeri süzüldü; hareketleri, saklandığı yerden ürkmüş bir hayvan gibi hızlı ve sarsıntılıydı. Eteğinin kıvrımlarını düzeltti, bakışları benimkinden başka her yere kayıyordu. Ağzı sert bir çizgiydi, sanki kelimeler ona baskı yapıyormuş, çaresizce kurtulmaya çalışıyor ama dişlerinin arkasında sıkışıp kalmış gibi.

"Ne oldu?" diye sordum, onun tuhaf davranışına kaşlarımı çatarak. "Dün gece Achilles'i gören oldu mu?"

Başını salladı. "Hemen gelmelisiniz Majesteleri," dedi. "Sizi gemiye geri götürmem söylendi."

Ayağa kalktım. "Şimdiden mi?" Sidon'un kararmış harabelerini geride bırakma düşüncesi bedenimi rahatlatmasına rağmen, sesim kafa karışıklığıyla boğuk çıkmıştı. "Bu acele ne için?"

Dudaklarını sıkıca kapattı. Paltomu toplayıp eteğini düzeltmekle meşgul oldu, sanki kumaş, her hareketinde okunan paniği açıklayabilirmiş gibi.

"Alcmene." Bileğini tuttum. "Neden?"

Vücudu, tutuşumun altında gerildi. "Çünkü kral emretti." "Benim sorduğum bu değildi."

Boğazı hareket etti ve aramızda uzun bir sessizlik oldu, sonunda konuştu. "Biz ayrıldıktan sonraki gece bir köy Korku'nun saldırısına uğradı. Kral bunu az önce öğrendi."

Bu sözler beni derinden vurdu, içimi keder sardı. Ama sonra kaşlarımı kaldırdım, acının içinde bir anlık şaşkınlık belirdi. Korku yıllardır topraklarımızda dolaşüyor, köyleri yerle bir ediyor, tozun içinde kanlar içinde yatan cesetler bırakıyordu. Her seferinde Menelaos kadehini daha da yükseğe kaldırıp başka yere bakardı, sarayın kapıları dışında olan biteni umursamazdı.

Peki neden şimdi? Neden *bu* köy? Onu neden birdenbire eve koşmaya iten şey neydi?

Durakladım, keder ve şaşkınlık göğsümün altında sert bir düğüm oluşturdu. "Kaç kişi öldü?"

Gözlerini kapattı, sanki arkasındaki manzarayı benden gizlemek istercesine kirpiklerini indirdi. Tl2e sessizlik uzadı, her kalp atışı göğsümde büyüyen kötü hissi besliyordu. Nefesi sık ve düzensizdi, ve

chitonunun kıvrımlarını çekiştirmeye devam etti, sanki gerçeği değil de kumaşı çözebilecekmiş gibi.

"Alcmene," diye ısrar ettim. "Söyle bana!" Sesinde hafif bir panik vardı.

Ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Benden öteye, tuval duvarlara, yüzümden başka her yere baktı.

Sonunda, fısıltıyla konuştu. "Hepsi."

İçimden bir çığlık kopmak üzereydi, ama Alcmene devam etti, sesi sakinliğini yitirerek titriyordu. "Ve şimdi diğer köylerden yüzlerce kişi saraya doğru yürüyüşe geçti, cevaplar istiyorlar... koruma istiyorlar."

Gördüm, kırmızı sis dar sokaklardan geçip kapı aralıklarından içeri süzülüyordu ... tarlalara sızıyordu. Ardında bedenler kasılmaya başlıyor, uzuvlar sanki görünmez iplerle çekiliyormuş gibi sarsılıyordu. Ağızlardan köpükler fışkırıyor, gözlerden, kulaklardan ve burunlardan kan nehirleri akıyordu. Çocuklar annelerinin yanında yere yığılıyor, babalar nöbetler dinene kadar tozun içinde kıvranıyor, yüzleri grotesk bir dehşetle donmuş, gökyüzüne boş boş bakıyorlardı.

Bütün bir köy. Bunu kavrayamıyordum bile.

"Hangi köydü?" diye fısıldadım, hâlâ o görüntülerde kaybolmuş halde.

Başını eğdi ve cevap vermedi.

Bir sıcaklık dalgası içimi kapladı, göğsümü yakıp, sanki kaburgalarımın altında ateş tutuşmuş gibi ciğerlerimdeki havayı çaldı. Görüşüm daraldı, kenarlar birbirine yaklaştı ve sanki gerçeği derisinden söküp çıkaracakmışım gibi Alcmene'nin koluna yapıştım.

"Hangi köy?" Sesim çatladı, yükseldi, kırıldı.

"Gelin, kraliçem," diye ısrar etti Alcmene, nazıkçe çekerek beni çadırdan çıkarmaya çalıştı. "Sizi gemiye götürmeliyiz..."

"Hayır!" Bu kelime boğazımdan sert ve vahşi bir şekilde fırladı. Nefesim hırıltılıydı, neredeyse histerik bir haldeydim, onun tutuşuna karşı direniyordum. "Sakın yapma. Sakın bana söylemeden beni oradan sürükleme. *Hangi köy olduğunu söyle!*"

Dudakları titredi ve sonunda bakışlarını kaldırdı, gözleri ıslaktı... sesi yumuşak ve kırılmıştı. "Amyklai."

Havada bir çığlık yankılandı, cırtlak ve çarpık, o kadar bozuk ki insan sesine benzemiyordu. Bir an için çadırın dışından geldiğini sandım... ta ki boğazımdaki yanma hissi bunun benim sesim olduğunu söyleyene kadar.

O ses içimden sonsuzca yırtılıp çıktı, sanki tüm kamp onun ağırlığı altında çökecekmişçesine çadırın kanvasını salladı. Dizlerim büküldü, yer altımda eğildi, ama yine de dehşetle yarı kör bir halde sendeleyerek ilerledim.

"Majesteleri... lütfen," diye yalvardı Alcmene, kolumu tutarak, sanki dokunuşuyla kopan fırtınayı durdurabilecekmiş gibi beni dengelemeye çalıştı.

T12e brandası etrafımda eridi ve aniden kendimi dışarıda buldum, gün ışığı gözlerime bir kırbaç gibi çarptı. Askerler döndüler, yanlarından sendeleyerek geçerken yüzlerinde endişeyle donakaldılar.

Onları görebiliyordum. Calismae'nin gözleri, iri ve yalvaran. Annemin dudakları, sessiz bir çığlık atar gibi aralanmış... ve Elias, az önce güvenli bir yere gönderdiğim çocuk, sanki ona yalan söylemişim gibi bana bakıyordu.

Halkımın yüzleri kafatasımın içinde yankılanıyordu, anılar ve kabuslar arasında bulanıklaşmıştı. Yüzlerinden kan akıyordu, sessiz bir uyum içinde açılan ağızlarından fışkırıyordu. Birbiri ardına düşüyorlardı, ben sendeleyerek ilerlerken cildime yapışmış gibi görünen toza dönüşüyorlardı.

"Menelaus!" Adı boğazımdan yine koparak çıktı, daha yüksek, titrek bir sesle.

"*Menelaus!*"

Arkamda sandalet sesleri yankılanıyordu ve beni durdurmak için yükselen sesleri ve uzanan elleri belirsiz bir şekilde fark ediyordum, ama hepsi bulanıklaşıp yok oldu. Orada sadece o isim vardı, sadece içimi ateş gibi yakıp kavuran kayıp acısı.

Bronz yoluma çıktı. Achilles'in eli uzandı, omzumu yakaladı ve çılgınca sendelememi durdurdu. "Helena..." diye başladı.

"*Gittiler!*" Sözler boğuk bir şekilde ağızımdan fışkırdı. Tunikini yakaladım, yumruklarım kumaşa dolanana kadar önünü sımsıkı kavradım, dikişleri gerilecek kadar sertçe çektim. "Gittiler—anlamıyor musun? Amyklai! Hepsi!"

Gözleri karardı ve yüzüne keder gölgesi düştü; ben ise kelimeleri zar zor çıkarabilecek hale gelene kadar hıçkırarak ağladım. "Korku... ağızlarından kan akıyor, gözleri..."

—onları görüyorum—*onları görüyorum!*" Her sinirimi histerinin pençeleri sarmışken, onu sarsarken tırnaklarım göğsünü çizdi.

Aşil'i hâlâ elimde tutarken öne doğru sendelediğimde iskele ayaklarımın altında sallandı ve aniden kendimizi kralın gemisinin güvertesinde bulduk. Askerler geri çekildi, gözleri tüm bunların ortasında hareketsiz duran Menelaos'a kaydı.

“AMYKLAI!” Sesim çatladı, vahşi bir tonda çıktı. “Gittiler—gitmeliyim—gitmeliyim—”

Menelaus döndü, yüzü kızarmış ve gerginlikten gerilmişti. Gözleri üzerimde dolaştı ve yüzünü buruşturdu. “Evet, evet,” dedi, sanki kederimi savuşturmak istercesine elini sallayarak. “Hepimiz bunun acısını çekiyoruz. Tl2e tüm krallık şu anda bu yüzden titriyor. Köyler saraya yürüyüş yapıyor, cevaplar istiyor, koruma istiyor. Hepsi senin köyün yüzünden!”

Sesindeki suçlama karşısında içimden bir şey koptu. Benden kopan ses, bir kraliçenin sözlerinden çok bir hayvanın hırlamasına benziyordu. Görüşüm daraldı, ta ki sadece o kalana kadar... küçümseyen alaycı gülümsemesi, umursamaz eli. Yarı deli gibi atıldım ve boğazına, beni paramparça eden ıstırabın en ufak bir parçasını bile hissettirebilecek her şeye uzandım.

Güvertede toplanan askerlerden hayret nidası yükseldi. Tırnaklarım pelerinini sıyırdı ve omzundaki tokaya takıldı, ama Menelaus sadece inanamıyormuş gibi güldü. Tekrar saldırdım, göğsüne ve kollarına vururken çığlıklarım boğazımı yakıp kavuran hıçkırıklara dönüştü.

"Onlar için her şeyimi feda ettim!" Sözler ağzımdan dökülüyordu. "Özgürlüğümü, hayatımı. Ve onlar öldü! Hepsi öldü!"

Eller beni arkadan yakaladı ve çılgınca direnmeme rağmen beni geri sürükledi. Menelaus, yırttığım yeri düzeltirken, küçümsemesi hiç azalmadı, gülümsemesi daha karanlık bir şeye dönüştü. “Bu öfke nöbeti yeter artık,” dedi soğuk bir sesle, bakışlarını benden başka bir yere çevirerek. “Kaptan, eğer bir daha ağzını açarsa, onu yere ser. Onu bayılana kadar dövmen gerekse bile umurumda değil. Yerini bilecek.”

Daha şiddetli debeleniyordum, öfke boğazımı parçalıyordu. “Korkak! Canavar!”

"Dur!" Achilles'in sesi arkamdan keskin bir uyarıyla duyuldu. "*Hemen* sakinleşmelisin!"

İnanamayan gözlerle başımı ona doğru çevirdim. “Bu konuda bile onu mu dinleyeceksin?” diye bağırdım, sözcükler ağzımdan dökülüyordu. “Bana vuracak mısın?”

Gözlerindeki yalvarışı görmezden geldim, elini kaldırırken titremesini de görmezden geldim. Tekrar bağırdım, daha yüksek sesle; öfkem havayı parçaladı.

Sonra Roz, gri bir tüy yumağı gibi atladı. Minik çeneleri Achilles'in eline saplandı, bir tıslama ve keskin bir geri çekilme sesiyle.

Kaos daha da yayılmadan önce, yumuşak bir ışık parladı. Tl2eron öne çıktı, mor bakışları beni buldu, her zamanki keskinliği yok olmuştu. Tl2ere'nin bakışlarında artık alay yoktu, sadece garip bir şefkat vardı.

"Dinlen," diye mırıldandı ve sesi bir merhem gibi beni sardı. Semboller havada parıldadı ve gücü bana bir darbe gibi değil, bir yarayı yatıştıran eller gibi süzüldü. Vücudum gevşedi, boğazımdaki ateş sönüyordu.

Dünya karardı, şiddetle değil, merhametle.

BÖLÜM 59

Yanaklarım ıslaktı.

Gözlerimi açıp uyanırken ilk fark ettiğim şey buydu. Yüzümden gözyaşları süzülüyordu. Tavan kirişleri üstümde netleşti, huzursuz gecelerde sayısız kez izlediğim, ahşaba kazınmış tanıdık desenler.

Yavaşça kendimi dikleştirdim. Kürkler belime kadar kaydı, kucağımda ağır bir yığın oluşturdu. Parmak uçlarım yanaklarıma kaydı, oradaki nemli izleri sildi, sanki onlara dokunmak uykumda neden ağladığımı açıklayabilirmiş gibi. Sessizlik etrafımı sardı. Bir kez olsun koridorda ses ya da ayak sesleri yoktu.

Bakışlarım odanın içinde dolaştı, yaldızlı panjurları ve kapının yanındaki bronz lambayı süzdü. Saraydaki odama geri dönmüştüm.

Ama nasıl?

Tekrar gözlerimi kırptım ve sonra anladım.

Sidon'un yanan surları ve teslim olma çığlıkları katliama dönüştü.

Menelaus'un küçümsemesi duman gibi kıvrılıyordu.

Çığlığım havayı yırtıyordu.

Ben çırpınırken Achilles'in kolları beni sardı.

Tl2eron'un m  h  rleri kıvılcım sa ıyorsa, ışık d  nyayı kaplıyorsa, ta ki her   y karanlık, yeterince karanlık, yeterince g   l   hale gelene kadar; eve d  n  ş yolculu   boyunca beni baygın tutacak kadar.

Ve Amyklai.

  ne e ildim ve parmak eklemlerim a rıyana kadar k  rkleri sımsıkı kavradım. G  zya larımla hiç durmuyordu, yanaklarımdan akıp ipeklere damlıyor, onları ıslatıp cildime yapışana kadar ıslatıyordu. Durduramıyordum. Her nefes beni daha da par alıyorsa, sessizliğe daha fazlasını d  k  yordu.

Onlar için her   yimi vermiştim. Menelaus'a ba lanmış, onun k    msemesine katlanmış, beni yutan bir sarayda kraliçe rol  n   oynamı tım — *Amyklai için*. Onları Sparta'nın a lı ından korumak, onlara kralın zulm  nden etkilenmemiş bir gelecek sunmak için. Ve  imdi yok olmuşlardı. Tek bir gecede silinip gitmi lerdi, kanları toprağa emilmi , sesleri susmu tu.

Anysa'nın   l  m  ... anlamsız. Vazge ti im her   y... değersiz. Katlandı ım her   y... anlamsız. Tacım boş bir s  s e yasıdan başka bir   y değildi, fedakarlıklarım k  lden başka bir   y değildi.

Y  zler istem dışı olarak, birbiri ardına zihnimde canlandı... ama annemin y  z   en uzun s  re kaldı.

O son g  n salonda bana bakarken, halkımızı kurtarabilece imi umup dua ederken, yeşil g  zleri hiç geçmeyen bir kederle donukla mı tı. Ve  imdi onu tozun içinde g  rd  m, kırmızı sis içinden akarken kıvranıyordu, kan g  zlerini, ağzını, burnunu dolduruyordu.   l  m onu alırken bile bakışları bana sabitlenmi ti, dudakları asla cevaplayamayaca ım soruyu  ekillendiriyordu.

Neden bizi kurtarmadın?

Hı kırıklar dalgalar halinde içimden fı kırdı, nefes alamayacak hale gelene kadar, g   s  m  n bu a ırlı ın altında   kece ini d    n  ne kadar beni sarsıp durdu. Alnımı dizlerime dayadım, ama hiçbir   y beni ayakta tutamadı. Ne  imdi, ne de bir daha.

Tl2e sessizlik kulaklarıma baskı yapıyordu, ta ki kendi d  zensiz nefesimden başka hiçbir   y duyamayana kadar.

Ve sonra, bu sessizliği yırtarak bir ses geldi.

Bir hayvanın hırlaması gibi geliyordu ve hırıltı derinle ip yankılanarak odanın k   elerine yayıldı ı a, sanki oda canlanmış ve nefes alıyormu  gibi hissettim.

Başımı kaldırdım ve bakışlarım duvardaki soluk bir ekleme takıldı; gizli tünele ve onun ötesindeki derme çatma mezarlığa giden ekleme.

Omurgamdan soğuk bir ürperti geçti.

Ses oradan mı geliyordu?

Elimin tersiyle yüzümü sildim, gözyaşlarını silmek yerine onları sürükledim. Yataktan kayarken bacaklarım titriyordu. Kürkler, kalmam için yalvarır gibi ayak bileklerimden sarkıyordu ve zeminin soğuğu ayak tabanlarımı sertçe ısıtıyor, her adımda daha fazla yaklaşmamam için beni uyarıyordu.

Hırıltı tekrar duyuldu, bu sefer daha yüksek sesle, sanki yaratık sıkıntı çekiyormuş gibi. Sesi tıpkı... Roz'un canavar formundaki sesine benziyordu.

Korkuyla duvara doğru koştum. Avuç içlerim gizli ek yeri buldu ve bastırdı. Taş itiraz edercesine gıcırdadı, sonra boyun eğdi; panel görünmez menteşeler üzerinde içe doğru açıldı. Bir nefeslik hava dışarıya döküldü, soğukluk gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarımı bir nefes gibi okşadı.

Öne eğildim, geçidin karanlık boğazına bakındım. T12e'nin hırıltısı yine duyuldu, karanlıkta yankılandı. T12e'nin bu seferki hırıltısına, bir erkeğin sesinin zayıf yankısı eşlik ediyordu, bozuk ve belirsizdi.

Duvar braketinden bir meşale aldım, çakmaktaşını vurarak alevi yakıp, eşiği geçtim ve aşınmış basamaklarda kaymadan olabildiğince hızlı bir şekilde merdivenlerden aşağı indim.

Ses yine yankılandı, ileride bir yerden. Yutkundum, meşaleyi daha sıkı kavradım ve daha derine doğru yürüdüm. Koridorlar doğal olmayan açılarda kıvrılıyordu ve daha önce hiç yürümediğim bir tünel bölümüne girdiğimi fark etmem bir dakika sürdü.

Az önce gördüğüm sütunla aynı mıydı bu?

Hava soğudu ve ayaklarımın altındaki taşlar nemliydi. Daha aşağı inerken duvarlara yosun yapışmıştı. Tanımadığım sembollerle oyulmuş alçak bir kemerin altından geçerken tünel daraldı.

Her adımda homurtu daha da yükseldi, ta ki sonunda dönüp meşalemi geniş bir yay çizerek salladığımda...

İleride, Roz kabus gibi bir şekle bürünmüş, kabuğu ağaç kabuğu ve taşla kaplı, toprağa bağlı bir dehşetin zırhına hapsolmuş halde duruyordu. Boğazından bir gürlleme daha yankılandı ve tavandan toz ve toprak parçaları yağmaya başladı; saçlarıma ve omuzlarıma yapıştılar.

Çömelmiş, her eklemi sanki zıplamaya hazırmış gibi bükülmüştü.

"Roz!" diye bağırdım. Bakışlarım aşağıya kayarken elimdeki meşale titredi ve gözlerimi sertçe kırptım. Roz'un pençeleri taşa değmedi. Taşın birkaç santim üzerinde asılı kaldılar, havayı boşuna tırmalıyorlardı.

"Neden uyanıksın?" Tl2eron'un sesi karanlıktan süzüldü.

Kalbim hızla çarparak ona doğru döndüm, o ise bir elini kaldırmış olarak öne doğru adım attı. Derisi üzerinde semboller parıltıyordu, soluk ışıkları Roz'un kasılmalarıyla aynı ritimde titriyordu. Her titreme görünmez bağları sıkılaştırıyor, canavarı atılmak üzereyken olduğu yerde sabitliyordu.

Diğer elinde, sanki önemsiz bir aksesuar gibi bir kemik parçası tutuyordu.

"Ona ne yapıyorsun?" diye nefes nefese, sendeleyerek yaklaştım.

Omuzlarını hafifçe silkti, ardından her zamanki gibi umursamaz bir gülümseme belirdi. "Tabii ki onu sakinleştirmeye çalışıyorum. Beni oldukça tehlikeli bir durumda buldu ve açıklamama izin vermiyor."

"Bırak onu." Sesim, tünelin duvarlarına çarparak, boğucu havada keskin bir tonda yankılandı.

Yumuşak bir kahkaha attı. "Üzgünüm, Majesteleri... ama bunu sizin için yapamam. Şu anda olmaz. Çünkü..." Bakışları benimkilerle sabit bir şekilde buluştu. "Sonunda tüm bunlara dair bir ipucu buldum."

Tiksinti, keskin ve yakıcı bir şekilde yükseldi, boğazımın arkasını tıkadı. "Roz benim," diye tükürdüm, kelime zehir gibi içimden fışkırdı.

Tl2at'ın sırtışı genişledi, gözlerinde yaramaz bir ışıltı parladı. "Evet," dedi, hiç aldırış etmeden. "Ben onu umutsuzca ararken, sen bunca zamandır onunla evcilik oynuyordun, bu bizim ilişkimizin tipik bir örneği. Sence de öyle değil mi?"

İçimde bir şey koptu.

Göğsüm sıkıştı, o yabancı ritim yine içimde çınılıyordu, çok hızlı, çok gürültülü, sanki başka bir kalp benimkine karşı atıyormuş gibi. Görüntüler içimden geçip gitti: yalanları, havada yanan mühürleri, büyüünün altında çöken Achilles, kırmızı siste boğulan Amyklai. Bütün oyunlar, bütün işkenceler. Hepsi beni tüketti, nefes alacak yer kalmayana kadar içimi doldurdu.

Baskı, kaburgalarım çatlayacakmış gibi hissedene kadar arttı, her nefesim zayıf ve sığdı. Damarlarımdan erimiş ve durdurulamaz bir ısı dalgası yükseldi, görüşüm kenarlarda beyaz bir bulanıklığa dönüşene kadar

. Vücudum titredi, bu baskı altında parçalanır gibi sallandı ve bir sonraki kalp atışının beni parçalayacağına, kan ve duman bulutları içinde dağıtıcığın yemin ettim.

"Bırak gitsin," boğuk bir sesle tekrar homurdandım, tüm vücudum duygudan titriyordu.

Ve sonra...

İçimden görünmez ama muazzam bir şey fişkırdı, sanki havanın kendisi yırtılmış gibiydi. Güç tüneli sarsarak geçti, tavandaki taşları salladı. Tl2eron geriye savruldu, yere çakıldı, mühürleri darbenin altında cızırdadı.

Roz çığlık atarak kurtuldu. Tl2e'nin bağları buzun kırılması gibi bir sesle parçalandı ve canavar, ona doğru süzülürken pençeleriyle taşı oyarak ileri atıldı.

Tl2eron'un gözleri parladı. Elini tekrar uzattı, mühürler şiddetli bir alevle yeniden alevlendi. Tl2e havası dondu. Roz atılma anında dondu, devasa pençelerinden biri Tl2eron'un yüzünden bir santim uzaklıkta asılı kaldı, ona ulaşmak için harcadığı çabayla titriyordu.

Ben olduğum yerde donakaldım, elimdeki meşale titriyordu, nefesim hızla girip çıkıyordu. Derim hâlâ uğulduyordu ve kemiklerim sanki içimden bir şey kopup çıkmış gibi ağrıyordu.

Tanrılar. Bu benden çıkmıştı.

Gözlerim ona kilitlendiğinde toz hala havada dönüyordu. Tl2eron taş döşeme üzerinde uzanmış yatıyordu, bir elinde hala kemik vardı, Roz ise üzerine atılmak üzere havada asılı kalmış, pençeleri boğazına uzanmaya çalışıyordu.

Ancak gözleri canavara bakmıyordu.

Gözleri bende idi.

Bir anlığına savunmasızdı... şok, yüz hatlarını hareketsiz tutuyordu, zırh gibi giydiği kibirten arınmıştı. Onunla tanıştığım dan beri ilk kez gerçekten savunmasızdı.

Sonra bir şey değişti. Ağzı açgözlü bir çizgiye dönüştü, bakışları artık şaşkın değil, yutan bir hal aldı, şaşkınlıktan çok daha tehlikeli bir ateşle parlıyordu.

"İşte burada," diye mırıldandı, sesi omurgamdan aşağı kayan karanlık bir okşama gibiydi.

"Ne var?" diye titrek bir sesle fısıldadım, hâlâ içimden imkansız bir gücün patladığını kavramaya çalışıyordum.

Bakışları daha da yakıcıydı. "*Aradığım şey.*"

BÖLÜM 60

Döndüm ve kaçtım.

"Geluthyma."

Tl2e kelimesi nefes kadar yumuşak bir şekilde dudaklarından döküldü ve vücudumdaki her kas kaskatı kesildi. Ciğerlerim nefes almak için çabalarken, uzuvlarım hareket etmek için çılgık atıyordu, ama ben donakalmıştım, yakalanmıştım, o tek sesin ağırlığı altında ezilmiştim.

Sinsice yaklaşan ayak sesleri, tünelin taşlarına yankılanarak beni çevreledi. Onu göremiyordum, ama hissedebiliyordum; her adımında bir tuzak gibi etrafımı daha da sıkı sarmalıyordu. Sonra karşımda belirdi, mühürleri hafifçe parıldıyordu, bakışlarında eğlence ve daha karanlık bir şey vardı.

"Sana küçük bir tavsiye," dedi, gülümsemesi bilgili... ve yırtıcı bir ifadeye büründü. "Bir canavara asla bir damla bile kanını vermemelisin. Onunla ne yapacağını asla bilemezsin."

Dehşet beni sardı. Ben bunu yapmıştım. Kendi isteğimle. Eğer o bir canavarsa, o zaman silahı ona kendi ellerimle vermiştim.

Meşaleyi donmuş ellerimden, sanki bir heykelden alır gibi kopardı. Dönüşüyle birlikte meşale ışığı da sallandı; elindeki kemiği bir batonmuşçasına çevirerek tünelin derinliklerine doğru ilerledi. Vücudum bana ihanet etti; her adımında sanki görünmez bir tasma ile bağlanmış gibi onun peşinden sürüklendim.

. Ciğerlerim hâlâ çalışıyor, düzensiz ve hızlı nefes alıyordum, ama uzuvlarım sadece ona itaat ediyordu.

Arkamda bir yerlerden bir hırıltı sesi geldi. Bakmak için başımı çeviremedim, ama Roz'un da sürüklendiğini varsaydım.

Hareket etmeye çalıştım—herhangi bir şey. Kolumu sarsmaya, bileğimi çevirmeye, başımı döndürmeye. Hiçbir şey olmadı. Vücudum kilitli kalmıştı, kırmaya gücüm yetmeyen görünmez zincirlere hapsolmüştü. Her adım sadece ona itaat ediyordu, beni tasmalı bir av köpeğı gibi sürükleyerek ileriye doğru götürüyordu.

Tünel eğimliydi ve ileride dar bir taş kapı açıldı. Tl2eron kapıya dokunmadı bile; menteşeler sanki ona itaat etmek için can atıyormuş gibi titredi.

Işık içeriye doldu.

Bir sonraki nefesle dışarı çıktık, pürüzlü taş yerini mermere bıraktı ve beni nereye getirdiğini anladım.

Taht odasındaaydık ve oda bir kez olsun garip bir şekilde boştu.

Tl2eron'un meşalesinin ışığı, yaldızlı sütunların, mozaiklerin ve odanın en ucunda yükselen mermer tahtların üzerinde titriyordu. Her şeyi incelerken mor gözleri parıldadı.

"Ah," diye mırıldandı, bana yan gözle bakarak. "Bu yerle ilgili ne kadar çok anın olmalı."

Vücudum kilitli kalmıştı, her kasım onun büyüünün esiri olmuştı, ama gözlerim hâlâ bana aitti. Onları ona dikip, içimde kalan her zerre nefretimi o bakışa döktüm. Ona hissettirmeye çalıştım; öfkeyi, tiksintiyi, ve eğer bir gün kurtulursam, o sırtışı yüzünden silip atacağıma dair sözümü.

O güldü, sesinden açıkça duyulabilir bir memnuniyet yayılıyordu. "Tanrım, bana gerçekten de bıçak gibi bakışlar atıyorsun," dedi, gözleri zevkle parıldıyordu. "O kadar katil gibi bakma, kraliçem. Her şeyi düzeltmek için sana bir hediye veriyorum."

Tl2en, sanki şaka bozulmuş gibi, sırtışı bir kaş çatışına dönüştü. "Tl2ough, buna verdiğin tepkiyi duyamadığım için pek de eğlenceli değil."

Elindeki semboller parıldadı, ışık teninde dalgalandı. Boğazım bir anda gevşedi. Nefesimi tutarak, beni bağlayan kelimedden bu yana çıkarabildiğim ilk sesi çıkardım.

"Ahh—" Ses, boğuk bir çığlığa dönüştü.

Tl2eron sadece gülümsedi ve parmaklarını şıklattı.

Alevler anında ortaya çıktı.

Ateş, sanki gölgelerde çömelmiş, bekliyormuş gibi hayat buldu. Kızıl sütunlara tırmandı... tavanı açgözlülükle yaladı. Tl2e havası, yanık taş kokusunu taşıyan, keskin ve boğucu dumanla doldu. Isı bir duvar gibi üzerime çöktü, ama ondan uzaklaşamadım.

Tl2eron'un bakışları sisin içinden beni buldu, taht odasından çıkarken sesi yanan odunların çıtırtılarını ve çöken kirişlerin iniltilerini delip geçti. “Bu saray mı? Seni tutsak ettikleri bir kafesten başka bir şey değil. Onlara hizmet ettin, onlar için fedakarlık yaptın... onlar için *acı çektin*, ama onlar buna onur demenin cüretini gösterdiler.” Ateşin ışığı gözlerine vurdu, gözlerini erimiş gibi gösterdi. “Artık yeter. Senin için hepsini yakacağım. Her taşı. Her zinciri. Sana zarar vermek için kullandıkları hiçbir şey kalmayana kadar.”

Alevler duvarları yutarken boğazımdan şok dolu bir çığlık kopu. Bu manzarayı görünce, onun ortaya çıkardığı felaketin büyüklüğü karşısında içim titredi.

İçimde derinlerde gömülü olan, başka bir şeyin kıpırdadığı kısmı görmezden gelmeye çalıştım. Sıcak, hain ve karşılık veren bir şey. Salonların yıkılmasını, kafesin kırılmasını görmek için can atan, bunun yıkım anlamına gelse bile.

“Muhteşem, değil mi? Ateş ve yıkım... Mermerden çok daha iyi yakışıyor Sparta'ya.” Duman etrafımızda dolanırken omzunun üzerinden sırtarak bana baktı. “Ve merak etmeyin Majesteleri. Hala sizin *tanıdığınızı* da bu yolculuğa götürüyorum.”

Aşına olduğum kişi mi?

Roz, Tl2eron'un ne demek istediğini anlıyormuş gibi cevap olarak hırladı, ama ben hiç anlamadım. O bana anlattığı gibi güçlü bir varlık değildim ...tıpkı *onun* gibi.

Gözlerimi yanlara doğru olabildiğince çevirdim, böylece Roz'un yerden bir el genişliği kadar yukarıda süzüldüğünü görebildim.

Roz'a güven verici bir bakış atamadan, Tl2eron'un büyüünün tasmaı bizi ileriye doğru çekti. Tl2e ateş de onu takip etti, duvarlar boyunca kıvrılarak, efendisine itaat etmeye hevesli bir canlı gibi koridora doğru koştu.

Koridor turuncu bir alevle parlıyordu, duman parçalanmış pencerelerden ve tavandan dışarıya doğru yükseliyordu.

Bir kadın gözüme çarptı, elbisesi alevler içindeydi ve su istediği için çığlık atıyordu.

Tl2eron parmaklarını bir kez şıklattı ve kadının eteğindeki alevler kayboldu; yanmış kumaştan ince bir duman kıvrımı yükseldi. Ancak salonun geri kalanı hâlâ alevler içindeydi; sütunlar ateşe bürünmüş, sancaklar kararmış yığınlar halinde yere yığılmıştı. Saraylılar ve hizmetçiler çığlık atıp sendeliyor, cehennemden kaçmaya çalışırken etekleri ve cüppeleri birbirine dolanıyordu. Ne zaman yanımdan geçseler, soluk bir ışık parladı ve arkalarında parıldayan koruyucu duvarlar yükselerek onları alevlerden korudu.

Tl2eron'un bakışları bir an olsun benden ayrılmadı. "Bence yaşamayı hak etmiyorlar," dedi sakın bir sesle. "Menelaus'un sana kötü davranmasına seyirci kalıp hiçbir şey yapmadıklarından sonra. Birisi kraliçeleri için öne çıkmalıydı." Sanki bunu söylemek bile onu öfkelenlendirmiş gibi homurdandı. "Sadece bir kelime söyle... ben de onları öldüreyim."

Tek yapabildiğim ona hayretle bakmaktı, hâlâ neler olduğunu kavrayamıyordum

.

Neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi bir iç çekiş çıkardı ve omuzlarını hafifçe silkti. "Peki.

Yanarak ölmemelerini sağlarım."

Tl2e korumaları titreşiyordu, insanlar kaçmaya devam ederken daha parlak bir şekilde parlıyordu, etrafta yangın hâlâ şiddetle devam ediyordu. O ilerledi ve ben de onu takip etmekten başka seçeneğim yoktu, odalar birbiri ardına alevlerin ışığında ortaya çıkıyordu.

Ziyafet salonundan geçtik; uzun masalar devrilmiş ve alevler içindeydi, kızartılmış etler hâlâ duman çıkarıyordu, sanki önceki gece orada serilen ziyafeti alay ediyormuş gibi.

Masalardan birinin altından bir inilti yükseldi, ardından bir tane daha. Yüzleri bir anlığına gördüm; hizmetçiler birbirlerine sıkıca sarılmış, ateş yaklaşırken başlarını ellerinin arasına almışlardı. Tl2eron duraksamadı. Sadece bileğini hafifçe çevirdi ve etraflarında ışık duvarları yükseldi. Kıvılcımlar bariyerlere çarparak zararsız bir şekilde tısladı, camın üzerine yağın yağmur gibi yanlarından aşağı kaydı.

Galeri'de, duvarlardaki freskler karardı ve soyuldu, kül kıvrımlarına dönüşerek parçalandı. Mermer bir heykel inleyerek devrildi, parıldayan közler saçarak yerde parçalandı.

Sıcak gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. Tanrılar, buradan nefret ediyordum. Yıkılmasını, duvarlarının parçalanmasını ve zulmünün sona ermesini dilemiştim. Yine de yanışını görmek içimden hıçkırıklar kopardı, asla yas tutmayacağıma dair yemin etmeme rağmen gözyaşlarım akıyordu.

Tüm bunlar olurken, Tl2eron umursamazca mırıldanıyordu, ateş onun isteğine göre şekilleniyor, parmaklarının her boş hareketine cevap veriyordu. Ve her zaman

olduğu gibi, Roz'un hırıltısı bizi takip ediyordu.

"Sen bir vebasın," dişlerimi sıkarak söyledim.

Başını eğdi. "Hayır, kraliçem. Ben, yutmak istemediğin ilaçım."

Arkamızda bir tavan kirişi çöktü. Koridora kıvılcımlar yağdı. İrkildim, ama yürümeyi durduramadım. İtaat etmeyi durduramadım.

Odanın sonunda Menelaus'un heykeli belirliyordu, taçtan kaideye kadar çatlamıştı. Alevler bacaklarını yalıyordu, mermeri karartıyor, bir zamanlar Anyşa'nın ölümünü izlemiş olan ciddi yüzünü kömürleştiriyordu.

Nefesim kesildi. "Korkmuyor musun?" diye sordum. "Menelaus'tan?"

Tl2eron'un gülümsemesi derinleşti, karanlık ve çarpık, sanki ona bir masal anlatmışım gibi. "Menelaus mu?" diye tekrarladı, adı sanki çoktan çözmüş olduğu bir şaka gibi tadına bakarak. "Bir zamanlar, belki, tanrıları öldürebilirdi ve Sparta bu sese titrerdi."

Parmağıyla kemiği tembelce çevirdi, dalgın, neredeyse alaycı bir hareketle; kemiğin soluk rengi, odada kalan azıcık ışığı yakaladı.

"Ama onun gibi bir güç..." Bakışları, parçalanmakta olan Menelaus heykeline kaydı; mermer gözleri, sanki kurumdan daha eski bir şey için ağlamış gibi lekelenmişti. "Zayıflıyor. Sızıyor. Kendini nasıl tutacağını unutuyor."

Kemiği tekrar çevirdiğinde yumuşak bir tıkırtı duyuldu.

Yaklaştı, ateşin ısısı nefesiyle bulanıklaşacak kadar yaklaştı. Gözleri benimkilerle buluştu, umutla parlıyordu. "Menelaus, tanrılardan *sonra* gelecek olandan daha çok korkmalıydı."

Tl2e'nin sözleri hâlâ içimde yankılanırken, dumanın içinden bir grup muhafız fırladı; yüzleri isle kaplıydı, kılıçlarını kaldırmışlar, beni ondan uzaklaştırmak için üzerime atıldılar. "Kraliçeyi serbest bırakın!" diye bağırdılar.

"Şimdi yardım etmek istiyorlar," dedi Tl2eron sinirli bir şekilde, mühürlü elini tekrar sallayarak. Hava titredi ve adamlar adımlarının ortasında dondular, sanki dünya etraflarını sıkıca sarmış gibi bedenleri hareketsiz kaldı. "Geri kalan zamanlarda neredeydiler?"

Kanım dondu. Achilles... Alcmene... neredeydiler? Tl2eron'un ateşten koruduğu kişiler arasına onlar da mı dahildi?

"Lütfen," diye nefes nefese söyledim, ama sözcük ağzımdan çıkar çıkmaz yok oldu.

Hemen arkamızda bir giriş gürültüsüyle çöktü, ama Tl2eron kıpırdamadı bile. Eli benim elimi kavradı ve derilerimiz temas ettiği yerde bir ısı yayıldı,

sembolleri ışığını içime döktü, ta ki avucum ödünç alınan ateşle parlayana kadar. Nefesim kesildi, vücudum onun ritmine bağlandı.

Bana yaklaştı, sesi kulağımı gıdıklıyordu. "Buradan çıkma zamanı, Majesteleri. Ama lütfen bunu son olarak görmeyin. Bu sadece başlangıç hamlesi."

Işık daha da parladı, koridoru kırmızı ve beyaza boyadı. Kendimi çekmek, mücadele etmek, onu nefretimle yakmak istedim... ama sanki seçim hiç bana ait olmamış gibi parmaklarım onun parmaklarını sıktı.

Saray sallandı, alevler dokundukları her şeyi yuttu.

Ve yine de Tl2eron sadece gülümsedi.

Rüzgâr, bir zamanlar seyrettiğim uçurumların üzerinde uluyordu; tuz ve daha soğuk bir şeyin ağırlığıyla. Bir şeyin sonu.

Tl2eron beni son acımasız merdiven basamağına kadar sürükledi. Sandaletlerim kırmızı taşların üzerinde kayıyordu, tırmanış sarsıcı ve acımasızdı, ama beni tüketen bacaklarımdaki yorgunluk değildi. "Bunu yapmak zorunda değilsin," diye milyonuncu kez boğuk bir sesle söyledim. "Bunu yapamazsın."

Cevap vermedi. Kırmızı denizin gökyüzüyle buluştuğu uçurumun kenarına ulaşana kadar cevap vermedi. Tl2ere, durdu. Tl2e ay, o dönünce gece yarısı rengi saçlarına bir parıltı saçtı, gözleri önce altımızdaki yanan dünyaya baktı... sonra bana.

"Yapmalıyım, Helena," diye mırıldandı, sesinde kesinlik vardı.

Gözlerimi kırdım ve tekrar açtığımda, o parçalanıyordu.

Yakasındaki altın, dayanılmaz derecede parlak bir ışık saçarak görüşümü yakıp kavurdu, sonra ışık akıntıları halinde aşağıya doğru bölündü. Derisi pişmiş kil gibi çatladı, ama içinden akan şey kan değildi. Duman akıntıları halinde dışarı sızıyordu. Ateş çatlakları yaladı, onu şerit şerit soyup sıyırdı, ta ki tanıdığım adam rüzgarda dağılan külden başka bir şey kalmayana kadar.

Ona inanamadan bakarken kalbim deli gibi çarpıyordu.

Gözleri artık menekşe rengi değildi, içinden yanan erimiş yıldız ışığıyla parlıyordu. Derisi sanki sonsuz bir güneş onu öpmüşçesine parlıyordu, göğsünde canlı ve nabız gibi atan runeler vardı.

Sırtından kanatlar fırladı, kocaman ve siyah, kenarları alevlerle yanıyordu. Gökyüzünü yırtıyormuş gibi bir sesle açıldılar, ay ışığını boğacak kadar geniş bir alana yayıldılar, sonra tekrar katlandılar, uçlarında gölgeler kıvrıldı.

Hava onun etrafında kıvrıldı. Kayalıklar altımızda sallandı. Yıldırımlar bulutların üzerinde örümcek ağı gibi yayıldı.

Ve o göz açıp kapayıncaya kadar, o nefes arasında... tanıdığım adam yok olmuştu. Karşımda duran bir ölümlü değildi. O korkunçtu. Ve ilahi.

Bir tanrı gibiydi.

"Tl2eron," diye nefes nefese söyledim.

Yüzünde korkunç bir gülümseme belirdi. "Benim adım Paris."

Sesi içimden yankılandı; artık etten ve nefesten ibaret değildi, çöküşe geçen yıldızların uğultusuydu... yankılanıyor ve imkansızdı. Sadece bir ses değil, damarlarımda titreşen bir his.

Adı, sanki onu çok uzun zaman önce, hatırlamam gereken fısıltılarla duymuşum gibi kemiklerimi sıyırdı.

Paris.

Calismae'nin sesi zihnimde yankılandı, bir zamanlar karanlıkta bana anlattığı bir hikayeden — yarı uyarı, yarı efsane. Tanrılar arasında yaşamış bir Truva prensi. Ölmesi gereken, ama hayatta kalan, bütün ulusları korkudan sessizliğe boğan bir güçle işaretlenmiş bir çocuk. Calismae, onun adının bir lanet, bir habercisi olduğunu söylemişti. Nereye giderse gitsin, krallıklar yıkılır ve ardında ateş bırakırdı.

Onun sadece bir efsane olduğunu düşünmüştüm. Sparta'nın Tanrı Katili'ne rakip olabilecek hiçbir şeyin olmadığını.

Ama birdenbire, Menelaos ve Akhilleus'un bu kadar endişelendiği Doğu'daki *kargaşanın sebebi* onun olup olmadığını merak ettim.

Ve şimdi karşımda duruyordu, sanki hikayenin nasıl biteceğini zaten biliyormuş gibi gülümsüyordu.

"Menelaus'un imparatorluğunun küllerine bak." Yüzümü çevirdi ve altımızda kaos patlak verdi.

Sarayın karanlık kuleleri artık taştan değil, meşalelerden oluşuyordu; tepeleri eriyip ateş nehirlerine dönüşürken sarkıyordu. Çatılar gürültüyle içe doğru çöktü, kıvılcımlar kaçan ruhlar gibi gökyüzüne doğru yükseldi.

Bahçeler yanıyordu. Bir zamanlar sessizce yürüdüğüm gül çalıları, artık sıcaktan tıslayan kararmış saplardan ibaretti. Kan kırmızısı yapraklar, yere değmeden havada toza dönüşüyordu. Çitler kıvranıyordu, her dal ateş almış bir damar gibiydi, sanki yeryüzü kanıyor gibi cehennem ateşiyle nabız atıyordu.

Deniz bile ihanet etmişti. Ateşi açgözlülükle yuttu, dumanla kaplı gökyüzünün altında kırılıp yeniden şekillenen kıpkırmızı dalgaların yansımaları geri yansıtıyordu. Tl2e ufku artık bir çizgi değildi, sadece alevlerin alevlere yayıldığı bir manzaraydı.

Aşağıdaki dünya tanınmaz hale gelmişti. Bir krallık yok olmuştu.

Menelaus orada bir yerlerde yanıyor muydu? Bu düşüncenin ardından hiçbir ürperti gelmedi.

Sadece boşluk.

Ateş onu yakmışsa, duman onu tamamen yutmuşsa, umurumda olmazdı.

"Helena!"

Bakışlarım, kılıcını sıkıca kavrayarak kayalıklara tırmanan Achilles'e kaydı; yüzünün her çizgisinde dehşet ve öfke okunuyordu. Altın zırhı hırpalanmış, is lekeleriyle kaplıydı ve saçları alnına yapışmış, nemliydi. Savaşta yorgun ve çaresiz bir halde bize doğru hücum ediyordu.

"Onu bırak!" diye kükredi, sesi geceyi yırttı. "Hâlâ bizi izleyen tüm tanrılar adına, seni dünyanın sonuna kadar takip edeceğim. Her gölgeyi parçalayacağım, her yalanı yakıp kül edeceğim ve seni ışığa sürükleyip yok edeceğim. O özgür olana kadar durmayacağım. Senden geriye tozdan başka bir şey kalmayana kadar."

"Achilles!" diye bağırdım.

Hareket edemiyordum, ona uzanamıyordum... ama gözlerim uzandı. Gözlerim yalvarıyordu, beni her zaman bir piyondan, bir ödülünden daha fazlası olarak gören adama doğru uzanıyordu. O bana her zaman kurtarılmaya değer biriymişim gibi bakmıştı.

Tl2eron'un — Paris'in — bakışları benimkini takip etti. Sakin. Rahatsız edilmemiş. Bir tanrının ölümünün öfkesini izlemesi gibi.

Ve sonra...

Kayalıklar yok olmuştu.

Tl2e'nin kanatları açıldığında, rüzgâr ve dehşet dalgasıyla yer altımda kayboldu. Tl2e'nin ilk kanat çırpışı havayı yırttı ve bu güç beni yerden kopardı. Vücudum yukarı doğru sıçradı, onun gücünün fırtınasına kapıldı.

Aşağıda, Achilles adımı haykırdı. Ses beni ikiye böldü, kemiklerimi ve iliğimi parçaladı. Asla cevaplamayı bırakmayacağım bir çağrıydı, çok uzak, çok geç. Sesi, dünyaların parçalanması gibi yankılandı.

Kırmızı kayalıklar altımızda küçüldü, deniz yıkıntıların altında kıpkırmızı dalgalar oluşturunuyordu. Roz da yükseldi, görünmez bir akıntıyla yükselirken, mavi gözleri karanlıkta parlıyordu.

Ve sonra geriye sadece gökyüzü kaldı.
Sadece kanatlar.
Geride bırakılan bir hayatın parçaları dışında hiçbir şey.
Uçtuk.

Bu kitabı sevdiniz mi? Lütfen tercih ettiğiniz satış platformunda kitabı değerlendirip yorum yapmayı düşünün ve [Facebook](#), [Instagram](#) ve [TikTok](#)'ta yazarla bağlantı kurun.

Shadows of Sparta'dan özel bir bonus POV sahnesi için C.R. Jane'in Facebook okuyucu grubuna katılın: [Fated Realm](#)

C.R. Jane'i Instagram'da [@CRJaneAuthor](#) adresinden takip edin

TEŞEKKÜRLER

Sevgili Okuyucu,

Benimle birlikte bu dünyaya adım attığınız için teşekkür ederim.

Truva'nın Helen'i efsanesi ve onun etrafında yaşanan savaş her zaman ilgimi çekmiştir. Arzunun orduları harekete geçirebileceği, özlemin krallıkları ateşe verebileceği ve bir kadının aynı anda hem arzu edilebileceği hem de kınanabileceği fikri. Bu hikaye, o gerilimden, dünya onun bedelini belirlemeden önce Helena'nın kim olduğunu merak etmekten doğdu.

Helen, bu hikayeye çok yakından izlenip çok az dinlenerek başlar; arzuyu cezalandıran bir dünyada şiddetle arzulayan bir kalbi taşır. Burada ortaya çıkan, onun kim olacağının sadece başlangıcıdır. Risk aldığı aşkın, etrafında dönmeye başlayan gücün ve vermek istediğinden çok daha fazlasını talep edecek seçimlerin.

Kalbi, bu sayfalardaki en gerçek şey olmaya devam eder. Korku ve bağlılık içinde, aşkın tehlikeli, arzunun ise isyan gibi hissedildiği anlarda atar. Arzunun onu zayıf yapmadığını ve görülmenin bir hayatın ve bir savaşın gidişatını değiştirebileceğini öğrenir.

Eğer ona yakın hissettiyseniz, onun için yüreğiniz sızladıysa, bu hikâyedeki bir şey içinizi sıkıştırıp bırakmadıysa, o zaman onun efsanesinin merkezinde her zaman var olan o çekiciliği hissetmişsinizdir. Bundan sonra gelecek olanlar daha fazlasını isteyecektir. Daha fazla cesaret. Daha fazla fedakârlık. Güvenliğin asla izin vermeyeceği kadar çok sevgi.

Helena'nın hikayesi saflık ya da itaatle ilgili değil. Dayanıklılık, seçim ve dönüşümle ilgili. Ve henüz bitmedi.

Henüz en kötüsünü görmediniz. Ya da en iyisini.

Buraya kadar geldiğiniz için teşekkürler. O daha yeni başlıyor.

Sevgi ve heyecanla,

C.R.

Birkaç teşekkür...

Raven'a, namı diğer ayım, namı diğer tanıdığım: Bu kitabı, gerçek ya da mümkün hissettirmeden çok önce, en başından beri destekleyen kişi sensin. Her versiyonu okuduğun, doğru soruları sorduğun ve ben kendime inanmadığımda bana inandığın için teşekkür ederim. Sabrın, dürüstlüğün ve sürekli cesaretlendirmelerin, bu hikayeyi yazarken en zor anlarda bana destek oldu ve senin sayende kendimi bir an bile yalnız hissetmedim. Sana ve hayatımın en önemli parçalarından biri haline gelen dostluğuna çok minnettarım.

Ajansım Stephanie'ye: Bu kitaba inandığın ve her adımda arkamda olduğun için teşekkür ederim.

Helayna'ya: İlk düzenlemeler, düşünceli notlar ve beni doğru şekilde zorlayan geri bildirimlerin için teşekkür ederim. Dürüstlüğün ve keskin gözün, bu kitabı sensiz olsaydı olabileceğinden daha iyi hale getirdi.

Geliştirme editörüm Melissa'ya: Bu hikayenin özünü gördüğün ve onu tam olarak ortaya çıkarmama yardım ettiğin için teşekkür ederim. En zor anlarında bile neye dönüşmeye çalıştığını anladın ve rehberliğin, onu daha net, daha güçlü ve daha amaçlı bir şeye dönüştürmeme yardımcı oldu. İçgörün, özenin ve düşünceli düzenlemelerin bu kitabı daha derin bir düzeye taşıdı ve süreç boyunca hem hikayeyi hem de sesimi onurlandırdığın için sana inanılmaz derecede minnettarım.

Başından beri yanımda olan arkadaşlarım Crystal ve Blair'e: Bu yolculuğun her aşamasında benimle birlikte büyüdüğünüz için teşekkür ederim. Düşünceli beta geri bildirimleriniz, nezaketiniz ve hiç sarsılmayan sürekli cesaretlendirmeniz için. İkinizi de çok seviyorum!

Caitlin ve Sarah'a: İkinizi ne kadar sevdiğimi biliyorsunuz. Bu deneyimi sonsuz derecede daha keyifli hale getiriyorsunuz. Her gün bana destek olduğunuz için teşekkür ederim.

Yayıncım Podium'a: Podium'daki herkese, özellikle de Cassie ve Victoria'ya, en başından beri bu kitaba duyduğunuz güven, özen ve inanç için teşekkür ederim. Bu hikayeyi savunup

ve her adımda hem esere hem de yazara saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederim. Desteğiniz, içgörünüz ve bağlılığınız bu kitabı daha güçlü hale getirdi ve onu dünyaya getirmek için daha adanmış veya cesaret verici bir ekip isteyemezdim. Sizinle çalışmaktan gerçekten minnettarım.

Kocama: Bu hayalin gerçekleşmesinin tek sebebi sensin. Ben kendime inanmadan önce sen bana inandın, zor dönemlerde beni destekledin ve bir kez bile benden kendimi küçültmemi istemedin. Her geç saat, her risk, her kitap senin sevgin, istikrarın ve bana olan sarsılmaz inancın sayesinde var. Yaptığım hiçbir şey, sen yanımda olmasaydın ayakta kalamazdı. Seni kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok seviyorum.

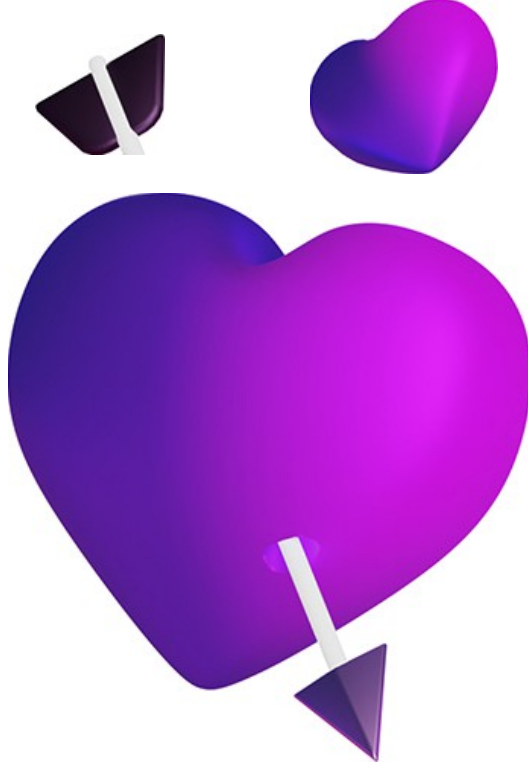
Okurlarıma: Bu hikaye sizin için yazıldı. Buna inandığınız, kendinizi bu hikayede kaybettiğiniz ve sadece okuyarak her kelimenin anlam kazanmasını sağladığınız için teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

C.R. Jane, *USA Today*'in en çok satan romantik, fantastik ve yazmak istediği her türden kitapların yazarıdır. Hikayeleri, okuyucuları ağlatmak, çığlık attırmak ve sonunda... bayılmak için tasarlanmıştır. Kalp kırıklığı ve mutlu sonların hüküm sürdüğü dünyasına hoş geldiniz.

Podyum

BİZİ A GOOD TIME

Bizi sosyal medyada takip edin

podiumentertainment.com

[Qpodiumentertainment](https://www.instagram.com/podiumentertainment)

[/podiumentertainment](https://www.facebook.com/podiumentertainment)

[Qpodium_ent](https://www.youtube.com/channel/UCQpodium_ent)

[@podiumentertainment](https://www.twitter.com/podiumentertainment)